

TuTien

TRU TIÊN II – LUÂN HỒI

ĐẾN CHƯƠNG 185

(02.06.2012)

Tác giả: Tiêu Đình

Dịch thuật: tangthuvien.com

**Người dịch: jui212, (Nhóm dịch Độc cô thôn),
zluuminhz, pqka8, ...**

Ebook: enix

Email: haitrieudong@yahoo.com

Mục lục

Tự Chương

Chương 1: Thiệu cảnh (1).

Chương 2: Thiệu Cảnh(2).

Chương 3: Thiệu Cảnh (3).

Chương 4: Tiết lộ bí mật (1).

Chương 5: Tiết lộ bí mật (2).

Chương 6: Tiết lộ bí mật (3).

Chương 7: Con cờ (1).

Chương 8: Con cờ (2).

Chương 9: Con cờ (3).

Chương 10+11: Bầy rập (1,2).

Chương 12: Bầy rập (3).

Chương 13: Bỏ chạy (1).

Chương 14: Bỏ chạy (2).

Chương 15: Bỏ chạy (3).

Chương 16: Mơ ước (1).

Chương 17: Mơ ước (2).

Chương 18: Mơ ước (3).

Chương 19: Thủy tiên (1).

Chương 20: Thủy tiên (2).

Chương 21: Thủy tiễn (3).

Chương 22: Bán thảo dược (1).

Chương 23: Bán thảo dược (2).

Chương 24: Bán thảo dược (3).

Chương 25: Đèn tiền (1).

Chương 26: Đèn tiền (2).

Chương 27: Đèn tiền (3).

Chương 28: vô danh động phủ (1).

Chương 29: vô danh động phủ (2).

Chương 30: vô danh động phủ (3).

Chương 31 : Đường rẽ (1).

Chương 32: đường rẽ (2).

Chương 33: đường rẽ (3).

Chương 34: yêu thú cốt lâm (1).

Chương 35: yêu thú cốt lâm (2).

Chương 36: yêu thú cốt lâm (3).

Chương 37: hổ lang (1).

Chương 38: hổ lang (2).

Chương 39: hổ lang (3).

Chương 40: độc hoa (1).

Chương 41: độc hoa (2).

Chương 42: độc hoa (3).

Chương 43: thiên thư (1).

Chương 44: thiên thư (2).

Chương 45: thiên thư (3).

Chương 46: thiên thư (4).

Chương 47: bi kịch (1).

Chương 48: bi kịch (2).

Chương 49: bi kịch (3).

Chương 50: bi kịch (4).

Chương 51: Dâng tặng (1).

Chương 52: Dâng tặng (2).

Chương 53: Dâng tặng (3).

Chương 54: Dâng tặng (4).

Chương 55: Gặp Gỡ (1).

Chương 56: Gặp Gỡ (2).

Chương 57: Gặp Gỡ (3).

Chương 58: Nhập môn (1).

Chương 59: Nhập môn (2).

Chương 60: Nhập môn (3).

Chương 61,62: Việc vặt (1,2).

Chương 63: Việc vặt (3).

Chương 64: Việc vặt (4).

Chương 65: Hàng xóm (1).

Chương 66: Hàng xóm (2).

Chương 67: Hàng xóm (3).

Chương 68: Minh Tự Thuật (1).

Chương 69: Minh Tự Thuật (2).

Chương 70: Minh Tự Thuật (3).

Chương 71: Minh Tự Thuật (4).

Chương 72 : Di Tượng (1).

Chương 73: Di Tượng (2).

Chương 74: Di Tượng (3).

Chương 75: Di Tượng (4).

Chương 76: Quả cầu lửa(1).

Chương 77: Quả cầu lửa(2).

Chương 78: Quả cầu lửa(3).

Chương 79: Quả cầu lửa (4).

Chương 80: Ương ngạnh (1).

Chương 81: Ương ngạnh (2).

Chương 82: Ương ngạnh (3).

Chương 83: sắp chết (1).

Chương 84: sắp chết (2).

Chương 85: sắp chết (3).

Chương 86: độc ác (1).

Chương 87: độc ác (2).

Chương 88: độc ác (3).

Chương 89: bi thương (1).

Chương 90: bi thương (2).

Chương 91: bi thương (3).

Chương 92 : Đồ cổ (1).

Chương 93 : Đồ cổ (2).

Chương 94 : Đồ cổ (3).

Chương 95 : chăm chỉ (1).

Chương 96 : chăm chỉ (2).

Chương 97 : chăm chỉ (3).

Chương 98 : vẽ bùa (1).

Chương 99 : vẽ bùa (2).

Chương 100 : vẽ bùa (3).

Chương 101 : ép buộc (1).

Chương 102 : ép buộc (2).

Chương 103 : ép buộc (3).

Chương 104 : Phòng trà (1).

Chương 105 : Phòng trà (2).

Chương 106 : Phòng trà (3).

Chương 107 : Khắc phù (1).

Chương 108 : Khắc phù (2).

Chương 109 : Khắc phù (3).

[Chương 110 : Độc sức liều mạng \(1\).](#)

[Chương 111 : Độc sức liều mạng \(2\).](#)

[Chương 112 : Độc sức liều mạng \(3\).](#)

[Chương 113 : săn thú \(1\).](#)

[Chương 114 : săn thú \(2\).](#)

[Chương 115 : săn thú \(3\).](#)

[Chương 116 : trầm mặc \(1\).](#)

[Chương 117 : trầm mặc \(2\).](#)

[Chương 118 : trầm mặc \(3\).](#)

[Chương 119 : quái sách \(1\).](#)

[Chương 120 : quái sách \(2\).](#)

[Chương 121 : quái sách \(3\).](#)

[Chương 122 : khí phách \(1\).](#)

[Chương 123 : khí phách \(2\).](#)

[Chương 124 : khí phách \(3\).](#)

[Chương 125 :nguy cơ \(1\).](#)

[Chương 126 : nguy cơ \(2\).](#)

[Chương 127 :nguy cơ \(3\).](#)

[Chương 128 :nguy cơ \(4\).](#)

[Chương 129 :sát cơ \(1\).](#)

[Chương 130 :sát cơ \(2\).](#)

[Chương 131 :sát cơ \(3\).](#)

[Chương 132 :sát cơ \(4\).](#)

[Chương 133:sát cơ \(5\).](#)

[Chương 134: giá họa \(1\).](#)

[Chương 135: giá họa \(2\).](#)

[Chương 136: giá họa \(3\).](#)

[Chương 137: giá họa \(4\).](#)

[Chương 138: giá họa \(5\).](#)

[Chương 139: sóng ngầm \(1\).](#)

[Chương 140: sóng ngầm \(2\).](#)

[Chương 141: sóng ngầm \(3\).](#)

[Chương 142: sóng ngầm \(4\).](#)

[Chương 143: sóng ngầm \(5\).](#)

[Chương 144: nếu có duyên \(1\).](#)

[Chương 145: nếu có duyên \(2\).](#)

[Chương 146: nếu có duyên \(3\).](#)

[Chương 147: nếu có duyên \(4\).](#)

[Chương 148: nếu có duyên \(5\).](#)

[Chương 149: gặp gỡ bất ngờ \(1\).](#)

[Chương 150: gặp gỡ bất ngờ \(2\).](#)

[Chương 151: gặp gỡ bất ngờ \(3\).](#)

[Chương 152: gặp gỡ bất ngờ \(4\).](#)

[Chương 153: gặp gỡ bất ngờ \(5\).](#)

[Chương 154: âm mưu \(1\).](#)

[Chương 155: âm mưu \(2\).](#)

[Chương 156: âm mưu \(3\).](#)

[Chương 157: âm mưu \(4\).](#)

[Chương 158: âm mưu \(5\).](#)

[Chương 159: Phục Long Đỉnh \(1\).](#)

[Chương 160: Phục Long Đỉnh \(2\).](#)

[Chương 161: Phục Long Đỉnh \(3\).](#)

[Chương 162: Phục Long Đỉnh \(4\).](#)

[Chương 163: Phục Long Đỉnh \(5\).](#)

[Chương 164: Hiến tế \(1\).](#)

[Chương 165: Hiến tế \(2\).](#)

[Chương 166: Hiến tế \(3\).](#)

[Chương 167: Hiến tế \(4\).](#)

[Chương 168: Hiến tế \(5\).](#)

[Chương 169: nếu không duyên \(1\).](#)

[Chương 170: nếu không duyên \(2\).](#)

[Chương 171: nếu không duyên \(3\).](#)

[Chương 172: nếu không duyên \(4\).](#)

[Chương 173: nếu không duyên \(5\).](#)

[Chương 174: Chu Tước \(1\).](#)

[Chương 175: Chu Tước \(2\).](#)

[Chương 176: Chu Tước \(3\)](#).
[Chương 177: Chu Tước \(4\)](#).
[Chương 178 : chu tước \(5\)](#).
[Chương 179 : chạy trốn \(1\)](#).
[Chương 180 : chạy trốn \(2\)](#).
[Chương 181 : chạy trốn \(3\)](#).
[Chương 182 : chạy trốn \(4\)](#).
[Chương 183 : chạy trốn \(5\)](#).
[Chương 184 : kịch biến \(1\)](#).
[Chương 185 : kịch biến \(2\)](#).

Ebook: enix

Núi hoang, ngôi miếu đổ nát, trời tối đen như mực, gió núi lay động rừng cây, tiếng xào xạc từ thật xa truyền đến quanh quẩn trong ngôi miếu rách nát thê lương, bóng mờ chập chờn đung đưa, tượng thần tàn tạ đến không chịu nổi cô độc trong bóng tối.

- Ư...

Tiếng rên rĩ yếu ớt của một người đàn ông vang lên từ góc tối của ngôi miếu đổ.

Người này trở mình, sau đó có một bóng người vụt tới đứng sát lại bên cạnh ông ta, thấp giọng nói:

- Sư phụ, người tỉnh rồi sao?

Người đàn ông kia lẩm bẩm mấy tiếng không rõ ràng lắm, sau đó chậm rãi thở ra một hơi, nói:

- Tiểu Háo Tử, ta nghĩ, ta sắp chết rồi.

- ... Ồ.

Người đàn ông kia chờ một lát, nào ngờ ngoài một tiếng "ồ" ra, rốt cuộc cũng không nghe được thêm lời nào, lập tức giận dữ, quát lớn:

- Đồ đệ bất hiếu, sư phụ sắp chết rồi, tại sao ngươi vẫn thờ ơ?

- Sư phụ, nếu như mỗi ngày người đều nghe sư tổ nói chừng mười lần mấy câu như "sắp chết, sắp chết" thì cũng sẽ như vậy thôi.

- Bốp!

Một tiếng giòn vang, người kia vỗ lên đầu đồ nhi, tức giận nói:

- Không được phép nói xấu sư tổ người.

Dừng lại một lát, người kia lại thở dài, nói xa xôi:

- Đáng tiếc, ngây ngô sống trên cõi đời này, đến lúc chết ngay cả thứ thích nhất...

- Đây.

Đồ nhi ở bên cạnh nói một câu đơn giản rồi đưa một thứ tới, người kia vươn tay ra sờ sờ, bàn tay đưa qua đưa lại rồi lập tức phản ứng, cười lên ha hả, mở nút bầu rượu này ra rồi đưa lên miệng uống ừng ực một ngụm lớn, lúc này mới vô cùng thỏa mãn đặt xuống, thở dài:

- Vị thật tuyệt, bây giờ ta có chết cũng không tiếc.

- Ồ...

Người kia liếc mắt trong bóng tối, nói:

- Người lấy rượu này ở đâu?

- Trộm trong quán rượu trong thôn nhỏ ở dưới chân núi.

- Là trộm sao...

Người kia giã dũa một lát, quay đầu lại nhìn thẳng bé ở bên cạnh muốn nói lại thôi, ông ta chần chờ một lát, đưa bầu rượu lên miệng uống thêm một hớp rồi mới cười khò:

- Ủ, Tiểu Háo Tử, chuyện đó, sau này cố gắng đừng đi ăn trộm nữa.

Tiểu háo tử giương mắt nhìn vị sư phụ không có chút sức thuyết phục nào, nhún vai nói:

- Con biết rồi.

Người đàn ông kia lại uống thêm hai hớp, đột nhiên lớn tiếng ho khan rất kịch liệt, thậm chí ngay cả thân thể cũng không ngừng co quắp theo tiếng ho khan. Tiểu Háo Tử vội vàng tiến tới, đứng ở phía sau miễn cưỡng ôm lấy thân thể

của sư phụ, vồ nhẹ nhè vào sau lưng để giảm bớt sự đau đớn cho ông ta. Nhưng người đàn ông vẫn ho khan kịch liệt, qua một lúc lâu mới dừng lại, chỉ thấy ông ta thở hổn hển từng ngụm lớn, một lúc lâu sau mới rên rỉ được một câu:

- Mẹ nó, xem ra lần này ta thực sự phải chết rồi.

Tiểu Háo Tử không lên tiếng mà chỉ đỡ người đàn ông nằm xuống, sau đó chính mình cũng nằm xuống bên cạnh ông ta. Trong gian phòng rách nát bốn bề đều bị gió lạnh như băng lùa vào khiến người ra run rẩy, chỉ có nơi hai thân thể dựa sát vào nhau là còn có chút ấm áp.

Sư đồ hai người trong chốc lát đều không nói gì, trong bóng tối chỉ có tiếng thở dốc nặng nề và tiếng kêu rầu rĩ của loại côn trùng không biết tên văng vẳng bên ngoài phòng.

- Sư phụ.

Qua một lúc lâu, tiếng Tiểu Háo Tử vang lên trong bóng tối.

- Không còn thuốc chữa sao?

Người đàn ông kia cười một tiếng, nói:

- Có chứ, tại sao lại không có thuốc chữa chứ? Ta cũng không mắc phải bệnh nan y gì, cũng không phải trúng kịch độc không thể giải. Nếu như có người tu chân có đại thần thông cứu giúp, hoặc là cho ta thiên tài địa bảo, dược liệu trân quý gì đó để cứu mạng, ta đương nhiên có thể sống tiếp.

Tiểu Háo Tử yên lặng trong bóng tối.

Người đàn ông ngẩng đầu lên rót chút rượu cuối cùng trong bầu vào bụng, sau đó không khỏi tiếc nuối ném bầu đi, thở hổn hển mấy hơi rồi nói:

- Tiểu Háo Tử, ta sắp chết, trước khi chết ta có mấy lời muốn nói với con.

Tiểu Háo Tử:

- Ồ...

Người đàn ông kia tức giận mắng:

- Mẹ nó, trước kia mỗi lần lão tử xem kịch đến đoạn sinh ly tử biệt thế này, con cháu, người thân hầu hạ ở một bên đều khóc đến chết đi sống lại, tại sao hàng ngày ta lại phải trông thấy bộ dạng thế này của người chứ?

Tiểu Háo Tử im lặng một lát rồi nói sâu xa:

- Người chết như đèn tắt, chết sớm đầu thai sớm, không phải đây vẫn là câu nói cửa miệng thường ngày của sư phụ sao? Hơn nữa con thấy cuộc sống kiếp này của sư phụ thật sự quá kém, nếu như sớm vào luân hồi, chưa biết chừng còn có thể hưởng phúc sớm hơn đó.

Người đàn ông kia thiếu chút nữa bị những lời này của đồ đệ làm ghen chết, trợn trừng mắt lên nhìn một lúc lâu, khó khăn lắm mới hòa hoãn lại được, khoát tay cười khổ:

- Bỏ đi, dù sao bộ dạng ban đầu khi ta nhặt được người cũng đã cổ quái thế này rồi. Ừ, ta đã nói với người rồi, người có chết cũng không sao nhưng không thể quên mất tổ tông, mặc dù sư phụ lẫn lộn quá kém nhưng năm đó tổ tông của chúng ta từng là đại danh đỉnh đỉnh...

Nói được vài câu, người đàn ông kia lại bắt đầu ho khan, thở dốc. Nhìn ông ta thở dốc như tựa như một ống bể cũ nát, Tiểu Háo Tử thở dài, nói tiếp lời của ông ta:

- Tổ tiên của chúng ta vốn là Thanh Vân môn, là đại phái tu chân đứng đầu thiên hạ một ngàn năm về trước, sau đó sư môn suy bại, bị hủy trong tay Thánh Linh cung của ma đạo, đệ tử chết đến tám chín phần mười, ngay cả linh sơn phúc địa do tổ sư khai phá ra cũng bị cướp mất, trở thành địa bàn của bọn chúng.

Người đàn ông kia lại thở dốc một lúc, đến khi hơi thở ổn định lại mới nói tiếp:

- Đúng vậy, thảm họa năm đó thực sự là nghĩ lại vẫn thấy sợ... Thôi, thời gian đã quá lâu, chúng ta không nhắc đến nữa. Dù sao từ đó về sau, những đệ tử của Thanh Vân môn may mắn chạy thoát đã truyền thừa lại rất nhiều chi nhánh.

Chi nhánh Lưu Vân thai của chúng ta có nhân khẩu ít ỏi, lại không có một nhân tài nào, cuối cùng đều giống như sư phụ của người, đã không còn không biết xấu hổ nhắc đến chuyện báo thù gì đó, hơn nữa đã nhiều năm như vậy, ai còn nhớ được những chuyện xưa năm đó nữa. Chẳng qua gần đây có nghe nói chi nhánh Cửu Tiên phong xuất hiện một nhân vật rất lợi hại, ừ, ngày đó uống nhiều rượu nên cũng không nghe được rõ ràng lắm...

Tiểu Háo Tử ngồi bên cạnh nghe, chỉ thấy tiếng thở dốc của người đàn ông này càng lúc càng gấp gáp, dường như không giống với mọi khi, trong lòng không khỏi hơi lo lắng, không nhịn được nói nhỏ:

- Sư phụ, người đã mệt rồi, hay là nghỉ ngơi một lát trước đi?

Người đàn ông cười khan một tiếng, giọng nói khàn khàn còn khó nghe hơn cả khóc, bàn tay run rẩy vươn ra lục lọi bên hông, sau đó lấy một cái túi nhỏ bằng vải xám ném cho hắn, nói:

- Chiếc túi Lưu Vân này là vật truyền thừa duy nhất của môn phái, nhưng thứ còn lại đều đã bị đệ tử không ra gì là ta đổi lấy rượu uống hết rồi. Ài, không biết khi xuống dưới Cửu U Hoàng Tuyền, tổ sư của người có lỗi ta ra đánh một trận hay không.

Tiểu Háo Tử ngồi im lặng trong bóng tối một lát, sau đó chậm rãi vươn tay ra nhận lấy.

Người đàn ông kia lẩm bẩm mấy tiếng như đang tự trách mình, sau đó lại oán giận, nói:

- Lại nói tiếp, ban đầu khi gặp phải biến cố, những đệ tử của các chi nhánh khác khi chạy trốn cũng đều cướp đoạt bảo bối mang theo, nếu không phải công pháp tu hành tuyệt thể thì cũng là linh bảo kinh thiên động địa, hoặc là linh đan diệu dược, thiên tài địa bảo hiếm thấy trong nhân gian. Thanh vân môn kia là danh môn ngàn năm, bên trong cất dấu nhiều đến mức nào, của cải đương nhiên có rất nhiều, nhưng tổ sư của Lưu Vân thai chúng ta lại chỉ là một

con một sách có đạo hạnh thấp kém, người khác đi tranh đoạt linh dược, bảo bối, người lại một mình chạy đi lấy một túi sách lớn trở về.

- Khụ khụ, người nói xem, đi đoạt sách cũng không sao, những thứ bí tịch, cổ phổ, kỳ phương kia, thứ nào cũng đều giá trị ngàn vàng, cho dù không lấy được công pháp tu hành tuyệt đỉnh, vậy thì tùy tiện lấy quyển sách như luyện đan, trận pháp, phù triện, luyện khí, luyện bảo cũng được rồi. Đằng này người lại làm ngược lại, lấy một đồng những quyển sách tầm thường, không có chút tác dụng, không hợp lẽ thường, không giải thích được nào là Thiên Hạ Hoa Thảo toàn thư, Yêu Thú chí, Bác Vật tập, Kỳ Thạch ký trở lại...

Người đàn ông kia nói đến đây liền không khỏi hơi kích động, xem ra sự oán giận này đã ẩn giấu trong lòng nhiều năm, khó khăn lắm mới nói được một lần khiến tinh thần cũng khá hơn nhiều, ngay cả trận ho khan cũng dừng lại.

Tiểu Háo Tử ngồi im lặng ở bên cạnh, không biết có phải bị sư phụ trắng trợn oán giận tổ sư khiến cho sợ hãi hay không.

Người đàn ông lại nhai oán giận một lát rồi mới ngừng lại, quay sang nhìn Tiểu Háo Tử, thở dài:

- Tiểu Háo Tử, người đi theo sư phụ như ta không được chỗ tốt gì mà đau khổ cũng phải chịu không ít, cho dù hiện giờ sắp chia ly nhưng trừ một túi sách vỡ rách nát ra, ta cũng không có gì để cho người cả. Chẳng qua sư phụ sắp chết rồi, người cũng đừng so đo, đến ngày giỗ của ta, người phải nhớ kỹ thắp hương rót rượu cho ta đó.

Tiểu Háo Tử:

- ... Biết rồi, sư phụ.

Người đàn ông cười cười, đột nhiên đưa tay ra xoa đầu đứa bé, giọng nói trở nên nhu hòa, thấp giọng nói:

- Tương lai chỉ còn mình người sống trên đời, phải biết cẩn thận một chút.

Thân thể Tiểu Háo Tử run rẩy, không nói một lời.

Người đàn ông nhìn nó, nói:

- Nghĩ gì thế?

Giọng nói của Tiểu Háo Tử hơi mê mang, nói:

- Sư phụ, con muốn đi xem "Thương Hải Nhật Xuất" mà trước đây người đã từng nói.

- Ừ, là thứ đó sao.

Người đàn ông cười, ho khan mấy tiếng rồi nói tiếp:

- Thần Châu mệnh mông, trải dài hàng tỷ dặm, cả đời của người phàm cũng chỉ thăm dò được chút ít mà thôi. Thương Hải Nhật Xuất kia đứng đầu trong bảy đại kỳ cảnh của Thần Châu, ở tại Bồng Lai tiên sơn tí xa ngoài biển rộng, tận cùng phía đông của Thần Châu, ta cũng chỉ nghe nói qua mà thôi. Chưa nói đời này người sẽ không thể đi đến được bờ biển cách đây cả tỷ dặm, cho dù đến được biển rộng, trên Bồng Lai tiên sơn kia còn có tông phái cực lớn của tu chân giới, người đi lên bằng cách nào?

- Nghe lời sư phụ được không? Phải sống sót cho tốt, gặp việc khó khăn gì, chỉ cần da mặt dày một chút, nhẫn nhịn một chút thì sẽ qua. Người xem những năm qua, không phải hai người chúng ta đều sống như vậy, hết ăn rồi lại uống sao? Người khác đánh chửi, chúng ta không có bản lĩnh chống lại thì cũng chỉ biết cắn răng chịu đựng.

Ông ta hít thật sâu, nói nhỏ:

- Phải sống cho tốt, biết không, Tiểu Háo Tử?

Tiểu Háo Tử im lặng hồi lâu rồi mới nói:

- Biết rồi, sư phụ.

Người đàn ông thở dài một hơi rồi nằm xuống mặt đất.

Không biết tại sao, dường như sau trận kích động vừa rồi, tinh thần của ông ta lại uể oải xuống rất nhanh, thấp giọng nói:

- Thật là mệt mỏi, ta phải nghỉ một lát thôi.

Ông ta im lặng một lát, đột nhiên lại tự nhủ:

- Đáng tiếc, năm đó sư phụ thường nhắc đến Tru Tiên với ta, đời này ta lại không được nhìn đến...

Tiểu Háo Tử nói:

- Ngủ đi, sư phụ, trời sáng con sẽ gọi người dậy, sau đó lại đi kiếm rượu cho người uống.

Người đàn ông nhếch miệng cười, nhắm mắt lại, nói:

- Tốt.

Sau đó nhẹ nhàng chếp miệng rồi chợt cười khan:

- Ồ, nếu như không còn cách nào khác, người đến quán rượu dưới chân núi kia cũng được.

Tiểu Háo Tử liếc mắt trong bóng tối, hơi bất đắc dĩ gật đầu đáp ứng, nói:

- Con biết rồi.

- Ha ha.

Người đàn ông mỉm cười, không nói thêm gì nữa.

Bên ngoài ngôi miếu đổ nát trên núi hoang, gió núi càng lúc càng mạnh, thanh âm thê lương bi ai, cả trời đất đều xơ xác tiêu điều.

----o0o----

Trời đã sáng.

Vàng mặt trời nhô lên từ phương đông, ánh nắng ấm áp phủ xuống cả vùng đất này, vạn vật dường như cũng dần tỉnh lại, mấy trắng lướt nhẹ, cánh hoa nở rộ, sương đọng trên cỏ, ngay cả cơn gió nhẹ thổi qua cũng mang theo hương cỏ thơm thoang thoảng khiến người ta không nhịn nổi muốn hít sâu từng ngụm thoải mái.

Trên núi hoang, trong ngôi miếu đổ nát, thiếu niên quần áo rách tả tơi đưa lưng về phía thân thể sư phụ, không nhúc

nhích nhìn thế giới bên ngoài đang dần sáng lên, tựa như không hề có cảm giác gì. chỉ là cũng không phải hắc đang ngủ say, trái lại con mắt hắc đang mở rất lớn, khác với bộ dạng lờ lờ rách nát, ánh mắt của hắc lại vô cùng trong sáng, khuôn mặt cũng xem như thanh tú của hắc thể hiện ra sự trưởng thành không phù hợp với tuổi tác.

Nếu là người khác, từ nhỏ vẫn luôn lưu lạc góc biển chân trời với một người sư phụ như vậy, trải qua cuộc sống bữa no bữa đói, thường xuyên bị người đời xem thường, mỗi ngày đều giãy dụa cầu sinh, đương nhiên cũng sẽ trưởng thành hơn rất nhiều.

Trời đã hừng sáng từ lâu nhưng hắc vẫn không xoay người lại, vẫn duy trì tư thế nằm nghiêng như thế, rất lâu không thay đổi. Phía sau hắc, người đàn ông trước đây vẫn tỉnh lại thật sớm, lắc đầu thở dài rồi kiểm rượu uống, hôm nay cũng yên lặng không có động tĩnh gì.

Thân thể hai người dựa sát vào nhau, chút ấm áp đã nhẹ nhàng tan đi từ tối hôm qua, hôm nay, một chỗ ấm áp, một chỗ lạnh như băng.

Trong ngôi miếu đổ nát, bức tượng thần một nửa người đã bị sụp đổ vẫn yên tĩnh ngồi trên đài hoa sen chỉ còn lại vài cánh hoa, không để ý đến đủ loại buồn vui ly hợp của thế gian này, nơi xa, mấy đóa mây trắng nhẹ nhàng trôi qua, gió núi phát phơ khiến rừng cây lay động xào xạc.

Hôm nay, thời tiết có vẻ tốt.

- Bạch!

Trong ngôi miếu đổ nát, thân thể đứa trẻ kia cuối cùng cũng chết lặng đến không thể chống đỡ nổi, ngã về phía sau, sau đó, bàn tay hắc chạm phải khuôn mặt của người đàn ông.

Nơi chạm vào, lạnh lẽo như băng.

(*) Tiểu Háo Tử: Chuột nhỏ

Chương 1: Thiệu cảnh (1)

Dịch: juj212

Nguồn: www.tangthuvien.com

Ebook: enix

Theo truyền thuyết vào thuở sơ khai của vũ trụ, mọi vật hỗn mang, đất trời khó phân, âm dương lẫn lộn. Khi đó có cự thần Bàn Cổ sinh ra, khai thiên tích địa tạo ra trời đất minh mông, chúng sinh ngày hôm nay.

Trời đất bao la, thay đổi khôn lường, trên có trời xanh dưới có thổ địa, kiếp phù du như mộng, năm tháng trong nhân thế lặng lẽ đến rồi lại lặng lẽ trôi đi, mờ mịt mà không biết dấu vết. Bãi biển nướng dâu, người đời sau nhìn lại dường như cũng chỉ là thay đổi như lật bàn tay. Cho dù là danh môn vô cùng phồn hoa hưng thịnh, nhân vật kiệt xuất từ ngàn năm trước hôm nay cũng đã sớm trở thành hoa cúc theo nước chảy về đông không thấy bóng dáng, chỉ khi người đời sau đọc sách lúc rảnh rỗi, ngẫu nhiên tưởng nhớ lại mới cảm thán thở dài mấy tiếng.

Truyền thuyết từ xưa, phía trên bầu trời có Cửu Thiên Tiên Giới, bên dưới mặt đất là Hoàng Tuyền Minh Phủ, chỉ là chưa có ai từng ra mắt nên ngàn vạn năm này cũng chỉ truyền lưu sâu kín trong chốn hư vô mờ mịt. Chỉ có mảnh đất Thần Châu vô biên vô hạn, minh mông vô cực với hàng tỷ sinh linh cùng sinh sống này vẫn phồn vinh hưng thịnh cùng với trời đất.

Thế gian hôm nay đạo pháp thịnh vượng, người người hướng tới đại đạo trường sinh, mơ tưởng siêu thoát luân hồi, thuyết tu tiên cũng vì vậy mà càng ngày càng ăn sâu vào lòng người. Trong thiên hạ khó có thể đếm hết tất cả môn phái tu chân lớn nhỏ, nhỏ thì như môn phái chỉ có vài người, lớn thì chiếm cứ linh sơn vạn dặm, môn đồ hàng ngàn hàng vạn, các thế lực không lồ cũng xuất hiện vô số kể. Chúng sinh đông đảo, nhộn nháo, ngàn vạn năm nay, tất cả công pháp bởi sự nghiên cứu tìm tòi của vô số anh tài

tuần kiệt người trước ngã xuống, người sau tiến lên mà truyền lưu đến nay đã sớm như trăm hoa đua nở, ngàn cuốn vạn chữ, khó có thể kể hết.

Đất đai Thần Châu rộng lớn như thế, tuy có cả hàng tỷ nhân khẩu, vùng đất sinh sống trải dài ngàn vạn dặm nhưng cũng không thể chiếm cứ toàn bộ đất đai. Ngày nay người ta xưng vùng đất rộng rãi phì nhiêu đang sinh sống là Trung thổ, mà ở phía ngoài Trung thổ, phía đông là biển cả, phía tây là man hoang, phía nam là đầm lầy rộng lớn, phía bắc là băng nguyên. Những vùng đất bao la ít có người lui tới này, nghe nói gần như mỗi nơi đều rộng lớn hơn Trung thổ, chính là nơi mà yêu thú hoành hành, những khu vực vô cùng nguy hiểm có ở khắp nơi, nguy hiểm khó dò, nếu không phải là tu sĩ có đại thần thông thì không thể tìm tòi những bí mật này, trải qua thời gian dài càng trở nên thần bí khó lường, không phải là người bình thường có thể hiểu hết được.

oOo

Lại nói đến vùng tây nam Trung thổ, nơi đây có một vùng hung hiểm tiếng tăm lừng lẫy tên là Vạn Yêu cốc, mặc dù lấy cốc làm tên nhưng trên thực tế lại là một vùng đất trũng trùng điệp trải dài cả mấy vạn dặm, bên trong sông núi chằng chịt, linh khí nồng đậm, chỉ riêng những dải núi dài cả ngàn dặm trở lên đã có vài dãy. Vốn là đất lành tu chân vô cùng tốt, chỉ là không biết tại sao một nơi linh sơn phúc địa như thế lại có vô số yêu thú quần cư, trong đó yêu thú mạnh mẽ hung ác đếm không hết, cho dù là tu sĩ thần thông quảng đại tiến vào nơi này cũng có rất nhiều người ngã xuống. Mà bên bờ vùng đất trũng khổng lồ này còn có tầng chướng khí kích độc màu đỏ thẫm được người dân bản địa gọi là Chướng Bích cao tới hơn năm mươi trượng, bao vây chặt chẽ Vạn Yêu cốc lại như một bức tường thành.

Chướng khí này vô cùng độc, đừng nói là người bình thường chỉ cần chạm phải một chút cũng sẽ chết ngay lập tức, cho dù là người tu chân có tu hành thần thông đạo pháp nếu như không có phòng hộ mà bị lây dính phải cũng lành ít dữ

hiều, cho nên nơi này trở thành là hiểm địa nổi danh trong thiên hạ.

Trăm ngàn năm qua, hung danh của Vạn Yêu cốc càng ngày càng lớn, hơn nữa yêu thú bên trong Vạn Yêu cốc đông đảo, trong đó lại có vài loại có thiên phú dị bẩm có thể không sợ hãi khí độc, xuyên qua Chướng Bích ra ngoài để làm hại nhân gian, vì vậy dân chúng bình thường đã sớm rời đi xung quanh Vạn yêu cốc, hoặc là rời xa nơi đây, hoặc tiến vào một trong mười mấy thành lớn xung quanh Vạn Yêu cốc, hoặc nương nhờ vào những thế lực được tông môn linh sơn che chở, dựa vào tường thành chắc chắn và sự bảo vệ của rất nhiều tu sĩ có đại thần thông mới có thể an tâm sinh sống.

Chỉ là mặc dù yêu thú trong Vạn Yêu cốc nguy hiểm, hung tàn, nhưng đây cũng chỉ là đối với dân chúng bình thường, còn trong mắt những tu sĩ có tu luyện đạo pháp kia, đám yêu thú này toàn thân đều là bảo vật, trái lại lại có lợi ích rất lớn đối với người tu chân, đặc biệt là yêu đan, tinh hoa của yêu thú cao cấp, lại càng là vật báu mà đông đảo tu sĩ không ngừng săn tìm. Trừ điều đó ra, linh khí bên trong Vạn Yêu cốc nồng đậm, linh thảo, tài liệu trân quý có rất nhiều cũng khiến người ta vô cùng thèm khát.

Bởi vì nguyên nhân đó, Vạn Yêu cốc hấp dẫn rất nhiều người tu chân tới đây tìm bảo vật, thậm chí có không ít môn phái tu chân trực tiếp dời vào bên trong, vì vậy cũng khiến rất nhiều thành thị xung quanh Vạn Yêu cốc phồn vinh, trải qua mấy trăm năm phát triển, đến hôm nay vùng đất xung quanh Vạn Yêu cốc đã khá có quy mô, chỉ tính các môn phái tu chân lớn nhỏ đã có hơn ba trăm, tu sĩ phân tán bên ngoài lại càng lên tới cả ngàn vạn.

Chương 2: Thiệu Cảnh(2)

Dịch: juj212

Nguồn: www.tangthuvien.com

Ebook: enix

Đặc biệt là mấy chục năm trở lại đây, vùng đất phía ngoài Vạn Yêu cốc càng trở nên hỗn loạn, trong những thành trì phần hoa và các môn phái, linh sơn thực lực mạnh mẽ thì không có chuyện gì, nhưng tại những nơi rừng núi hoang vu, đường mòn hẻo lánh bên ngoài thành, trừ những yêu thú hung hãn ra, thỉnh thoảng qua lại còn có đạo tặc càng hung ác hơn hoành hành.

Bình thường những kẻ chuyên chặn đường cướp bóc này chính là tán tu đi tới Vạn Yêu cốc để thám hiểm, trong đó có rất nhiều người thần thông lợi hại, thủ đoạn hung ác, chuyện giết người cướp của xảy ra liên tiếp. Không nói người phàm, cho dù là người tu chân có thực lực hơi yếu một chút thường thường cũng không muốn ra khỏi thành, nếu là nhất định phải ra ngoài thì cũng đều kêu gọi bằng hữu kết bạn cùng đi, nhiều người để có thêm cảm giác an toàn.

Chẳng qua cho dù như thế nhưng thỉnh thoảng cũng có tin tức có người bị hại được truyền về.

Cách hai trăm dặm về phía tây của Vạn Yêu cốc có một dãy núi cao cả ngàn thước hiểm trở, quanh năm bị sương mù dày đặc phủ kín, ít thấy mặt trời, tiếng hổ gầm, sói tru vang vọng bên trong khiến con người không dám tới gần, người dân bản địa gọi nơi này là Âm Hồ sơn. Dưới chân núi có một thành nhỏ tên là Nam Sơn, vùng đất khí ho cò gáy này cũng vô cùng náo nhiệt, cảnh tượng cũng khá phần vinh.

Trung tâm Nam Phương thành chính là khu chợ có đông đảo tu sĩ mạo hiểm xung quanh Vạn Yêu cốc tụ tập, chỉ thấy từng dãy nhà cao thấp không giống nhau, hoặc đơn sơ hoặc có khí thế nổi liền không dứt, dõi mắt nhìn lại, tất cả đều là

những cửa hàng mở cửa đón khách, cho dù là khoảng đất trống bằng phẳng bên hồ cũng có rất nhiều người hoặc đứng hoặc ngồi, quầy hàng đặt trực tiếp lên mặt đất, tiếng rao bán vang lên không ngừng, mà ở bên trong khu chợ này cũng đâu người san sát, người đi đường như đàn kiến, quả nhiên là vô cùng náo nhiệt.

Tiếng gào thét rao hàng không ngừng vang lên trong khu chợ, kích thích lỗ tai mọi người.

Giữa đám người, đột nhiên có một thiếu niên chừng mười bảy, mười tám tuổi xuất hiện, đi tới trước một quầy bán dược thảo nhỏ, tùy tiện nhìn lướt qua rồi ngồi xổm xuống chọn lựa trong đồng thảo dược. Không biết tại sao ông chủ quầy thảo dược này vừa nhìn thấy thiếu niên này sắc mặt liền trở nên không tốt, lúc này thấy hắc đảo lộn một lúc lâu nhưng vẫn chưa chọn được thứ gì thì sắc mặt lại càng khó coi hơn, trừng mắt nhìn thiếu niên, nói:

- Thiệu Cảnh, tiểu tử ngươi lại muốn làm gì, tháng trước ngươi con mẹ nó đã chiếm tiện nghi lớn ở chỗ của lão tử, ta còn chưa tìm người tính sổ đó!

Thiếu niên kia ngẩng đầu lên hơi mỉm cười, vẻ mặt hắc cũng coi như tuấn tú nhưng lại mang theo vài phần phong sương, ánh mắt rất sáng, chuyển động vô cùng linh hoạt làm tăng thêm vài phần xảo quyết, chính là Tiểu Hảo Tử trong ngôi miếu hoang đổ nát năm xưa, hôm nay đã cao lớn hơn rất nhiều, chỉ là không biết tại sao hắc lại đi tới vùng đất hung hiểm, khỉ ho cò gáy là Vạn Yêu cốc này, chẳng qua nhìn bộ dạng hiện giờ của hắc có vẻ khá hơn so với năm xưa khi còn đi theo người sư phụ xui xẻo kia nhiều lắm.

Chỉ nghe Thiệu Cảnh cười nói:

- Mã Lão Thất, không phải chỉ là mua một cây Hắc Tinh hoa sao, cũng đáng để ông phải ghi nhớ như vậy? Hơn nữa ta cũng không dùng mưu kế gì với ông cả, ông ra giá bao nhiêu ta cũng đã trả đủ cả, ông còn muốn như thế nào nữa?

Mã Lão Thất cứng họng nhưng rõ ràng trong lòng vẫn còn tức giận bất bình, mở miệng mắng:

- Con mẹ nó, coi như tiểu tử người tinh mắt! Đóa hoa đen thui xấu xí kia nằm lẫn trong đồng nhất phẩm linh thảo, thiếu chút nữa lão tử cũng ném đi rồi, ai ngờ tiểu tử người vừa mua xong đã chạy tới cửa hàng Kim Cốc bán lại được hơn ba mươi viên linh thạch, còn kiếm được nhiều hơn so với lão tử cực khổ cả tháng trời, đáng hận!

- Ha ha.

Một tiếng cười nhạo vang lên từ quầy hàng bên cạnh quầy của Mã Lão Thất, ông chủ quầy hàng kia có vóc người khôi ngô nhưng lại bị mù một con mắt, là một độc nhãn long, vẻ mặt nhìn qua hơi dữ tợn, lúc này hắn đang ngồi xếp bằng trên mặt đất, mở rộng miệng cười ha hả, quay sang cười khẩy với Mã Lão Thất, nói:

- Đáng đời.

Mã Lão Thất giận dữ chỉ vào người nọ mắng:

- Lý Thổ Cầu, ngươi muốn thế nào?

Chương 3: Thiệu Cảnh (3)

Dịch: juj212

Nguồn: www.tangthuvien.com

Ebook: enix

Chủ quầy độc nhãn long kia vốn tên là Lý Long, thường ngày vẫn mở quầy hàng tại nơi này, cũng thường xuyên thu mua linh thảo để bán lại, xem như là người cạnh tranh cùng nghề với Mã Lão Thất, hai người đã nhìn nhau không vừa mắt lâu như vậy, thường ngày Mã Lão Thất cũng chỉ dùng tên Thổ Cầu để gọi hăn.

Lúc này nghe Mã Lão Thất kia quát lên nhưng Lý Long cũng không tức giận. Trước đó vài ngày Thiệu Cảnh tìm được một gốc Hắc Tinh hoa hiếm thấy tại quầy của Mã Lão Thất rồi bán lại cho cửa hàng Kim Cốc, một trong những cửa hàng lớn nhất trong thành, được giá tốt, đây cũng xem như là một chuyện gây chấn động nho nhỏ trong tầng lớp những người tán tu dưới tầng chót mở quầy bán hàng rong như hăn, đương nhiên, trong bối cảnh mọi người say sưa nói chuyện xưa cùng với Mã Lão Thất phối hợp biểu diễn liền có thêm vài phần sắc thái bi kịch, vì vậy tâm tình của Lý Long mấy ngày hôm nay đều tương đối khá, lúc này lại càng cười a a nói với Thiệu Cảnh:

- Tiểu Thiệu, nhìn cẩn thận, tìm kiếm cho cẩn thận, chỗ đó của người ta có rất nhiều bảo bối đó.

Mã Lão Thất nghe thấy lời chỉ cây dâu mắng cây hòe này sắc mặt cũng đen hơn vài phần, đang muốn mở miệng mắng lại thì chợt thấy khóe miệng Thiệu Cảnh hơi nhếch lên, bộ dạng cười như không cười, chỉ vào một đồng thảo dược màu xám trên quầy hàng của hăn rồi nói với Mã Lão Thất:

- Mã Lão Thất, đồng thảo dược này ông bán thế nào?

Mã Lão Thất giật mình, lập tức không thèm để ý đến Lý Long, vô ý thức ngồi xồm xuống, mà Lý Long ở bên cạnh

cũng không nhìn được bu sang, ánh mắt hai người đều rơi vào đồng thảo dược màu xám tro nhìn qua bình thường đến không thể bình thường hơn kia. Hai người bọn họ đều là người rất bình thường ở trong Nam Sơn thành này, những thứ bày bán trên quầy hàng cùng lắm cũng chỉ là một số nhất phẩm linh thảo bình thường nhất, đồng thảo dược này cũng không ngoại lệ, thân đen lá xám, dài chừng một ngón tay, chính là một loại nhất phẩm linh thảo vô cùng bình thường tên là Hôi Thạch, bởi vì dược hiệu bình thường nên tác dụng cũng không lớn, chỉ có thể dùng trong một phương thuốc rất thấp cấp, vì vậy cũng xem như là một trong những linh thảo rẻ nhất, thường được bó mười mấy gốc thành một bó để bán trong phường thị.

Chỉ là có vết xe đổ trước đó không lâu, vết thương ba mươi ba viên linh thạch vẫn còn đang rỉ máu trong lòng, bất luận thế nào Mã Lão Thất cũng không dám xem nhẹ người thiếu niên trước mắt này, không thể không đảo qua đảo lại đồng Hôi Thạch thảo cực kỳ bình thường này nhìn mấy lần. Thiệu Cảnh cũng không nóng nảy, ngồi xổm xuống bên cạnh cười hì hì nhìn hẩn.

Mã Lão Thất nhìn một lúc lâu, con mắt trợn lên còn lớn hơn cả chuông đồng, nhìn tới nhìn lui cũng chỉ thấy đồng linh thảo lớn này dường như cũng đều là Hôi Thạch thảo, chỉ là lẽ nào tên Thiệu Cảnh nổi tiếng với cái tên kẻ dối trá kiêm ánh mắt tinh này lại nhìn thấy thứ gì hiếm lạ lẫn vào đó sao?

Trong lúc hẩn vẫn do dự, Thiệu Cảnh đã cười hì hì hỏi lại một câu:

- Mã Lão Thất, ông có bán không vậy?

Chữ "bán" vừa vọt ra đến miệng lại bị Mã Lão Thất mạnh mẽ nuốt trở lại, nghĩ thầm ngộ nhỡ lão tử lại phải ngậm bồ hòn thì chỉ sợ sẽ hộc máu mất, không thể không tỉ mỉ lật qua lật lại đồng thảo dược kia quan sát kĩ một lần nữa.

Thiệu Cảnh liếc mắt, khinh thường nói:

- Đúng là không có tiền đồ.

Vừa nói hần vừa quay đầu sang nói với Lý Long ở bên cạnh,

- Lý đại thúc, ông nói có đúng không?

Lý Long cười ha ha, nói:

- Ai nói không phải chứ, ặc, tiểu Thiệu, vừa rồi người gọi ta là gì...

Hần còn chưa nói xong đã thấy Thiệu Cảnh đứng lên đi hai bước, cũng là tới trước quầy hàng của Lý Long, ngón tay chỉ chỉ:

- Đồng này, đồng này, cả đồng này nữa, ồ, mấy đồng phía sau kia, còn cả đồng này nữa, ta đều muốn, ông ra giá đi?

- A...

Con mắt còn lại của Lý Long trợn đến tròn xoe nhìn rất tức cười.

- Mẹ nó, rốt cuộc các người có bán hàng hay không đây?

Thiệu Cảnh đã hơi mất kiên nhẫn.

Chương 4: Tiết lộ bí mật (1)

Dịch: juj212

Nguồn: www.tangthuvien.com

Ebook: enix

Lý Long lùi trở về quầy hàng của mình nhanh như con thỏ, ánh mắt đảo qua năm đồng thảo dược Thiệu Cảnh vừa chỉ, đều là loại thảo dược tầm thường nhất, rẻ mạt nhất, hai đồng trong số đó chính là Hôi Thạch thảo giống loại mà Thiệu Cảnh mới vừa xem bên quầy của Mã Lão Thất.

- Lẽ nào mục tiêu hôm nay của tiểu tử thối này chính là đồ trong quầy hàng của ta sao?

Lý Long suy nghĩ thật nhanh, lập tức oán hận trong lòng, sớm biết như thế thì khi mở quầy hôm nay phải xem xét tỉ mỉ những từng gốc thảo dược này mới đúng. Chỉ là lúc này khi hăn tiện tay lục xem, số lượng năm của năm đồng thảo dược rất nhiều, trong chốc lát làm gì xem rõ được, mà Thiệu Cảnh ở bên cạnh lại đang thúc dục.

- Đây, có bán hay không thì nói một câu, không bán ta còn đi chỗ khác mua, quầy bán thảo dược trong Nam Sơn thành này không có một trăm thì cũng có tám mươi, ta không tin là không thể mua được.

Nhìn Thiệu Cảnh đứng dậy muốn đi, Lý Long quỳnh lên, thốt:

- Đừng, đừng đi, ta bán!

Bất kể thế nào thì cũng phải làm ăn, mặc dù trong lòng vẫn còn thấp thỏm bất an nhưng Lý Long vẫn cắn răng gói năm đồng thảo dược kia lại rồi đưa cho Thiệu Cảnh, sau đó khi ra giá lại tăng lên ba phần, nào ngờ Thiệu Cảnh trở mặt vô tình, vừa rồi còn gọi đại thúc rất thân mật nhưng lúc trả giá lại sắc bén như đao, không những không chịu trả thêm mà còn lấy lí do mua với số lượng nhiều để ép Lý Long giảm giá hai mươi phần trăm, nói nếu không được như vậy hăn sẽ

không mua.

Vóc người Lý Long cao lớn hơn hẳn, bộ dạng hung hãn hơn hẳn nhưng lúc này nhìn qua lại rất chặt vật, đến cuối cùng khi quy ra tiền bán, vẻ mặt hẳn lụi bại, vừa bán được đồ mà không hiểu sao vẻ mặt hẳn lại không khác gì mới thua trận, vô cùng buồn cười.

Những linh thảo nhất phẩm này đều là thứ rẻ tiền, tổng cộng toàn bộ cũng chỉ có giá bốn viên linh thạch, Thiệu Cảnh ném bốn viên linh thạch cho Lý Long rồi quay đầu cười nói với Mã Lão Thất vẫn còn đang nghi ngờ không dứt:

- Nay, Mã Lão Thất, ông có bán đồng Hôi Thạch thảo kia không?

Sắc mặt Mã Lão Thất lúc xanh lúc trắng, cuối cùng cắn chặt răng, oán hận nói:

- Mẹ nó, không bán, bây giờ lão tử sẽ đến cửa hàng Kim Cốc để nhờ người giám định xem có phải thực sự có linh thảo khác lẫn lộn vào hay không?

Thiệu Cảnh cười xuề xòa, nhắc nhở hẳn:

- Mã Lão Thất, ông cũng đừng quên, giá cả khi giám định hàng hóa tại ba cửa hàng lớn nhất trong Nam Sơn thành ít nhất cũng là một viên linh thạch, đồng Hôi Thạch thảo này của ông còn chưa đến giá đó đó.

Trên trán Mã Lão Thất toát mồ hôi, sắc mặt tái xanh không khác gì một tên cờ bạc đem bảng hiệu của mình đi đánh cuộc với người khác, nghiêng rằng nghiêng lợi rồi đột nhiên rống to, cả giận nói:

- Mẹ nó, lão tử bất kể giá nào!

Vừa dứt lời, hẳn một tay cầm bó Hôi Thạch thảo kia lên, một tay thu gom quây thảo được lại, ngay cả buôn bán cũng không làm nữa, trực tiếp đi về phía một cửa hàng khá có khí thế ở đằng xa.

Thiệu Cảnh nhún vai rồi quay lại cười nói với Lý Long:

- Lý đại thúc, người này rất kỳ quái đúng không?

Lý Long cười khổ, lần đầu tiên hắn không chế nhạo Mã Lão Thất mà trái lại lại có vài phần đồng tình, nhưng ngay sau đó hắn lại không nhìn được nhìn những linh thảo Thiệu Cảnh đang cầm trong tay kia, cảm thấy hàm răng cũng hơi ê ẩm.

Thiệu Cảnh cũng không để ý đến hắn, cười lên ha hả rồi xoay người rời đi.

Đi dọc theo con đường đá trong khu chợ, một trận gió nhẹ thổi qua mặt mang theo vài phần lạnh lẽo, hai bên đường đều là tiếng rao hàng. Đứng giữa khung cảnh âm ỉ, hắn ngẩng đầu nhìn về nơi xa, Âm Hổ sơn nguy nga cao vút bị mây đen bao phủ tựa như một người khổng lồ núp trong bóng tối, lặng lẽ nhìn chăm chăm vào thành nhỏ dưới chân này.

Không lâu lắm, Thiệu Cảnh thuận đường đi tới một cửa hàng lớn, cửa hàng này cao bốn tầng, tường vàng ngói xanh, cửa lớn rộng mở, bên trên treo một tấm biển chữ vàng nền đen, viết bốn chữ to "Cửa Hàng Kim Cốc".

Chương 5: Tiết lộ bí mật (2)

Dịch: juj212

Nguồn: www.tangthuvien.com

Ebook: enix

Đông đảo người với trang phục, bộ dạng khác nhau ra ra vào vào cửa hàng xa hoa, khí thế vượt xa những cửa hàng xung quanh này, có người có vẻ lắm tiền nhiều của, có người nhìn như nghèo rớt mùng tơi, bộ dạng nào cũng đều có cả. Thiệu Cảnh nhìn vào bên trong, lông mày đột nhiên giật giật, bước nhanh về phía trước vài bước tới phía ngoài một cửa hàng ở bên cạnh, nửa người núp sau một tấm ván gỗ.

Một lát sau, một người từ trong cửa hàng Kim Cốc bước ra, chính là Mã Lão Thất vừa rồi, chỉ thấy sắc mặt hắc xanh mét, nghiêng răng nghiêng lợi, bọc Hôi Thạch thảo trên tay đã sớm bị hắc nham đến biến dạng, xem ra đang vô cùng tức giận. Thiệu Cảnh đứng ở một bên nhìn hắc, chân mày từ từ nhíu lại.

Mã Lão Thất đứng ở đầu đường nhìn quanh một lát như đang tìm kiếm thứ gì đó, lát sau dường như không tìm được, hắc mở miệng mắng vài câu rồi xoay người đi.

Thiệu Cảnh đứng ở bên đường nhìn theo bóng lưng Mã Lão Thất, sắc mặt trở nên âm trầm như đang suy nghĩ điều gì đó. Đúng lúc này, một tiếng cười khế chợt vang lên ở phía sau:

-Ồ, đây không phải là Thiệu Cảnh sao? Hôm nay đến cửa hàng Kim Cốc của chúng ta, lẽ nào lại có linh thảo hiếm lạ sao?

Thiệu Cảnh quay đầu nhìn lại thấy cách không xa phía sau có một người khoảng chừng trên dưới bốn mươi tuổi, mặt trắng không râu, bộ dạng nho nhã, trên tay cầm một cây quạt giấy nhẹ nhàng gõ vào lòng bàn tay, đang mỉm cười

nhìn mình.

Thiệu Cảnh nhìn hắc nở nụ cười rồi xoay người lại, cười nói:

- Thì ra là ông chủ Tam.

Người này chính là ông chủ Tam Lâm Kinh Đông của cửa hàng Kim Cốc, cũng được xem như nhân vật tai to mặt lớn ở Nam Sơn thành này, chỉ là lúc này đối mặt với một thiếu niên như Thiệu Cảnh nhưng hắc vẫn không hề tỏ ra ngạo mạn, vẻ mặt ôn hòa bước tới, cười a a nói:

- Thế nào, có đồ tốt gì không?

Thiệu Cảnh lắc đầu, nói:

- Không có.

Ánh mắt Lâm Kinh Đông ngưng lại, đảo qua trên mặt Thiệu Cảnh vài lần, nhưng ngay sau đó lại cười nói:

- Chuyện gì vậy, nhìn bộ dạng của ngươi giống như hơi mất hứng, có chuyện gì khó xử cứ nói ra, có lẽ ta có thể giúp ngươi được chút ít.

Thiệu Cảnh cười ha ha, lắc đầu nói:

- Không có, không có, cảm ơn ý tốt của ông chủ Tam, ta còn có việc, cáo từ trước.

Dứt lời, hắc chớp tay rồi xoay người đi về phía khác. Ông chủ Lâm nhìn theo bóng lưng hắc khẽ gật đầu, sau đó tùy ý ngẩng đầu lên nhìn trời, nơi tầm mắt có thể nhìn thấy lại khiến hắc hơi ngơ ngác,

-Ồ, tại sao sương mù trên đỉnh Âm Hồ sơn hôm nay lại giống như có một ít bị biến thành màu xanh?

Thiệu Cảnh rời khỏi cửa hàng Kim Cốc rồi tiếp tục đi dọc theo con đường đá về phía trước, lần này hắc không dừng lại nhiều hơn trên con đường chật chội đầy người này mà thuận đường đi qua hơn nửa khu chợ đến một bên khác. Cảnh tượng phần hoa ở nơi này không hề kém hơn cửa hàng Kim Cốc chút nào, cũng là người đến người đi vô cùng náo nhiệt, mà bắt mắt nhất, bị vây ở giữa bởi tất cả các

quầy hàng nhỏ và những cửa hàng mặt tiền san sát tựa như sao quanh trăng sáng, là một tòa nhà có khí thế còn lớn hơn cả cửa hàng Kim Cốc, tường vây màu xám và ngói đen trên mái nhà nhìn như trầm lặng, bình thường nhưng những con thú dữ được chạm khắc trên mái cong, vòng vàng trước cửa lớn lại thể hiện ra một loại hào hoa, xa xỉ riêng, phía trước được treo một tấm biển thật to, bên trên viết ba chữ lớn "Phi Vân Đường".

Thiệu Cảnh đứng bên hồ nhìn Phi Vân đường náo nhiệt không kém gì cửa hàng Kim Cốc, trên mặt lộ ra vẻ chần chừ, dường như vẫn còn hơi do dự.

Thời này đạo pháp đang thịnh hành, đạo tu chân có thể nói là hưng thịnh nhất trong vòng mấy ngàn năm qua, các môn phái tu chân trong thiên hạ có vô số, thiên tài, anh kiệt cũng xuất hiện tầng tầng lớp lớp, người người đều muốn thần thông, người người đều muốn có thần thông, đạo pháp mạnh mẽ hơn. Chỉ là mặc dù có tâm nguyện như vậy nhưng con đường tu luyện cũng hết sức gian nan, ngoài thiên tư căn cốt, nghị lực bền bỉ vẫn còn cần có rất nhiều những thứ phụ trợ khác, thiên tài địa bảo cũng tốt, tiên đan, linh dược cũng được, tất cả đều là thứ mơ ước của vô số tu sĩ.

Chương 6: Tiết lộ bí mật (3)

Dịch: juj212

Nguồn: www.tangthuvien.com

Ebook: enix

Mặc dù Vạn Yêu Cốc vô cùng hung hiểm song sản vật trong cốc cũng rất phong phú, bất kể là rất nhiều linh thảo, dược liệu hay là tài liệu từ yêu thú đều là đồ vật mà người tu đạo cần dùng, vì vậy trong phạm vi mấy chục dặm xung quanh vùng bồn địa khổng lồ này, nơi những người tu chân tụ tập lại giống như Nam Sơn thành này thậm chí lên tới mấy chục, Nam Sơn thành chẳng qua cũng chỉ là một nơi rất tầm thường trong số đó mà thôi.

Nơi nào có người, nơi đó có tranh đấu, đối với người bình thường thì không sao, nhưng những danh môn đại phái có thực lực mạnh mẽ trong tu chân giới cũng sẽ không chịu bỏ qua cho miếng thịt béo như thế này, thường thường đều đưa thế lực của mình thâm nhập vào những nơi này, tạm thời không nói đến những nơi khác, hôm nay Nam Sơn thành này cũng đang bị hai thế lực lớn khổng chế.

Hai thế lực lớn này, một là Hắc Long cốc đứng sau lưng cửa hàng Kim Cốc, còn lại là Thiên Kiếm môn là chỗ dựa cho Phi Vân đường. Trước đây vài năm khi Nam Sơn thành vừa mới được thành lập với quy mô đơn giản, ước chừng có bảy tám môn phái tranh đoạt địa bàn tại nơi này, sau nhiều năm tranh đấu, cuối cùng chỉ còn lại hai môn phái bắt tay đánh đuổi hết các đối thủ và cùng nhau khổng chế tòa thành nhỏ này.

Trong Nam Sơn thành, hai cửa hàng lớn là cửa hàng Kim Cốc và Phi Vân đường vừa mua vào vừa bán ra, chiếm ít nhất năm phần khối lượng giao dịch của Nam Sơn thành, lợi ích đạt được vô cùng lớn, đặc biệt là thỉnh thoảng mua được những vật trân quý có tiền mà không mua được thì lại càng là vui mừng ngoài ý muốn.

Cũng bởi vì như thế, hai thế lực này cũng có một số hành động tranh đấu âm thầm dơ bẩn, nhưng mặt ngoài vẫn hết sức bảo vệ cục diện cân bằng lúc này. Ngoài việc khích lệ những người tu chân tới đây tu luyện hoặc tiến vào Vạn Yêu cốc tìm kiếm bảo vật, vẫn nghiêm cấm tranh đấu bên trong Nam Sơn thành, hết sức duy trì một hoàn cảnh an toàn, đáng tin cậy. Đương nhiên, một khi ra khỏi tòa thành nhỏ này, vậy thì cũng không quản được bao nhiêu nữa.

Thiệu Cảnh đứng từ xa nhìn lại, có thể thấy rõ ràng cửa hàng Kim Cốc nguy nga đồ sộ kia, chỉ là sắc mặt hắn lúc này tuyệt không dễ coi mà trái lại còn hơi lạnh lùng.

Trong Nam Sơn thành này, đặc biệt là trong hai cửa hàng lớn nhất, việc buôn bán đều có quy củ được ước định mà thành, chẳng hạn như khi tiến vào Vạn Yêu cốc, may mắn tìm được linh thảo trân quý hoặc giết chết yêu thú rồi đạt được tài liệu hiếm thấy, nếu như bản thân không dùng được thì sẽ đem tới đây bán, mà bất kể là từ thực lực hay sự tin cậy mà nói, cửa hàng Kim Cốc và Phi Vân đường đều là lựa chọn tốt nhất, trong tình huống bình thường, hai cửa hàng lớn sẽ giữ bí mật về hàng hóa được bán ra, dù sao đạo lý thất phu vô tội, hoài bích có tội ai cũng đều biết cả.

Chỉ là cái quy củ này, vào tháng trước lại dường như có người vô tình hay hữu ý phá hỏng đối với Thiệu Cảnh một lần, khiến cho Thiệu Cảnh khá chật vật.

Cái gọi là Linh Thảo đương nhiên chính là những dược thảo mọc tự nhiên trong vùng rừng núi hoang vu, chia làm chín cấp bậc, thảo dược cấp thấp nhất chính là thứ thường gặp như Hôi Thạch thảo mà những tán tu như Mã Lão Thất, Lý Long bày bán, thuộc về loại đầy ven đường cũng có thể gặp, không đáng giá cho lắm, nhưng từ nhị phẩm trở lên, trong linh thảo thường có linh lực dồi dào, có thể bắt đầu dùng làm chủ dược trong các đan phương, giá tiền cũng cao hơn những linh thảo nhất phẩm bình thường rất nhiều.

Tháng trước, Thiệu Cảnh tìm được một gốc nhị phẩm linh thảo Hắc Tinh hoa tại quầy hàng của Mã Lão Thất, loại linh thảo này khá hiếm có, linh lực rất mạnh, chính là một tài liệu chủ yếu để luyện Hắc Tinh đan, bởi vì rất ít ỏi mà bề ngoài lại bình thường nên thường bị lẫn lộn với nhất phẩm linh thảo Hôi Thạch thảo, vì vậy gặp được cũng không nhiều lắm, giá tiền cũng đắt hơn những linh thảo nhị phẩm bình thường một chút.

Sau khi Thiệu Cảnh tìm được liền đem bán tại cửa hàng Kim Cốc, lúc bán ra cũng rất thuận lợi, cửa hàng Kim Cốc dẫn hắn vào mật thất theo đúng quy củ, giao dịch bí mật, mà linh thạch được trả cũng theo đúng giá thị trường, tất cả đều rất bình thường, Thiệu Cảnh khá là cao hứng. Không ngờ mấy ngày sau, khắp Nam Sơn thành đều biết Thiệu Cảnh đã tìm được Hắc Tinh hoa tại quầy hàng của Mã Lão Thất, lập tức khiến Thiệu Cảnh nổi tiếng, mặc dù Thiệu Cảnh tuyệt đối không muốn nổi danh chút nào, những chuyện khác không nói, ít nhất cũng đã đắc tội với Mã Lão Thất.

Thói đời ngày nay cá lớn nuốt cả bé, lòng người hung ác cũng là chuyện quá bình thường, đương nhiên Mã Lão Thất sẽ nhìn hắn như kẻ thù, những người khác khi biết được một thiếu niên như hắn có bản lĩnh thấp kém, là kẻ thậm chí ngay cả Vạn Yêu cốc cũng không dám vào, quá nữa là sẽ nảy sinh ý đồ xấu, dù sao hơn ba mươi viên tinh thạch ở trong mắt những tán tu thuộc tầng lớp thấp nhất này cũng là một số lượng không nhỏ, đủ để khiến bọn họ sinh ra ý đồ không tốt.

Từ đó về sau, Thiệu Cảnh cũng chưa từng đến cửa hàng Kim Cốc nữa, chỉ là mặc dù hắn hận cửa hàng Kim Cốc đến ngứa răng, nhưng thực lực hai bên chênh lệch quá lớn nên ngay cả ý định trả thù cũng không có. Chỗ dựa của cửa hàng Kim Cốc là gì? Đó là Hắc Long cốc, một môn phái tu chân nổi danh, chỉ cần tùy tiện phái một đệ tử cũng đủ để giết chết

hắn như giết một con kiến hôi.

Chẳng qua rốt cuộc là ai có thù hận với ta chứ? Ta không nhớ là đã đắc tội với người nào trong cửa hàng Kim Cốc mà...

Trong khi Thiệu Cảnh cắn răng, xoay người bước về phía Phi Vân các thì trong lòng hắn vẫn còn đang suy tư vấn đề trăm mối vẫn không thể giải này.

Chương 7: Con cờ (1)

Dịch: juj212

Nguồn: www.tangthuvien.com

Ebook: enix

Trong Nam Sơn thành, cửa hàng Kim Cốc và Phi Vân đường là tồn tại vượt lên trên rất nhiều những cửa hàng khác, chỉ là phong cách của hai nhà lại khác biệt rất lớn, cửa hàng Kim Cốc được trang hoàng tinh tế lộng lẫy, sáng sủa sạch sẽ, khiến người ta có cảm giác tôn quý; mà Phi Vân đường này lại không chú trọng đến chi tiết, những đồ vật dùng để trang hoàng đều lấy trầm ổn, mạnh mẽ làm chủ, màu sắc cũng tối hơn, song diện tích bên trong cửa hàng lại cực lớn, quầy hàng đông đảo. Thiệu Cảnh tiến vào, mặc dù không phải là lần đầu tiên đến đây, nhưng vẫn có cảm giác hoa cả mắt.

Nét mặt không thay đổi xen lẫn vào giữa dòng người, Thiệu Cảnh chậm chậm đi lại trong Phi Vân đường, nhìn qua từng quầy hàng một, trên những quầy hàng này được bày rất nhiều đồ vật với chủng loại đa dạng như đan dược, phù lục, linh thảo, tài liệu, thậm chí còn có cả yêu đan của yêu thú. Trong đại sảnh lớn như vậy thỉnh thoảng lại nghe thấy tiếng hô mừng hoặc kinh ngạc của một số người, không biết có phải đã tìm được bảo bối mình mơ ước bấy lâu nay hay không.

Nếu nói về mơ ước từ lâu, Thiệu Cảnh cũng đã thèm thường rất nhiều đồ vật trong cửa hàng này từ rất lâu rồi, chỉ là bảng giá của những thứ kia lại luôn khiến hắn cảm thấy bất lực, chỉ có thể đứng từ xa nhìn một cách bất đắc dĩ.

Phía sau mỗi quầy hàng đều có một hoặc vài người mặc áo sọc xanh trắng của đệ tử Thiên Kiếm môn, nam nữ đều có, trên mặt đều mang theo nụ cười, nói chuyện với khách lui tới vô cùng ôn hòa. Thiệu Cảnh nhìn ra ngoài một lát rồi từ từ đến gần một chỗ quầy dài nằm ở chỗ sâu nhất trong đại

sảnh. Khác với những quầy khác, quầy hàng này dài chừng chín thước, phía sau có một lão già và hai người đàn ông trung niên đang ngồi, trên quầy hàng cũng không đặt bất cứ đồ vật gì, thỉnh thoảng lại có người tiến tới nhỏ giọng hỏi thăm bọn họ, thường thường đều là hai người trung niên kia tiếp đón, lão già ngồi ở chính giữa vẫn luôn nhắm mắt nghỉ ngơi.

Thiệu Cảnh biết đó chính là nơi thu mua hàng hóa, ba người phía sau quầy kia chính là người của Thiên Kiếm môn chịu trách nhiệm giám định vật phẩm tại nơi này, lời nói của bọn họ luôn có sức nặng nhất khi định giá vật phẩm có giá trị hay không, giá tiền bao nhiêu tại Nam Sơn thành này.

Lúc này phía sau Thiệu Cảnh đột nhiên có một người đàn ông cao lớn, cường tráng dũng mãnh bước tới, trên vai còn đeo một cái túi lớn căng phồng nhìn có vẻ rất nặng, sắc mặt hân vui mừng, khuôn mặt dữ tợn dường như cũng muốn cười đến nở hoa. Lúc đi ngang qua, hắn vô tình đụng phải Thiệu Cảnh, lập tức một lực lượng lớn truyền đến khiến Thiệu Cảnh gần như đứng không vững, phải lui sang bên cạnh một bước.

Sắc mặt Thiệu Cảnh hơi thay đổi, nhưng khi thấy người đàn ông kia trực tiếp bước tới quầy thu mua hàng hóa, trong mắt hắn liền xuất hiện vẻ hâm mộ, rõ ràng là người này là tu sĩ vừa mới đi ra từ Vạn Yêu cốc. Quả nhiên, chỉ thấy một người trung niên ở phía sau quầy hàng thấp giọng nói chuyện với hắn vài câu xong liền tươi cười đứng dậy dẫn người đàn ông này đến gian phòng bí mật tại phía sau, xem ra người đàn ông kia yêu cầu giao dịch bí mật.

Không ít người đại sảnh cũng chú ý đến tình huống nơi này, cũng có rất nhiều ánh mắt dừng lại trên người người đàn ông kia, chẳng qua chỉ một lát sau cũng đều rời đi, Nam Sơn thành cách Vạn Yêu cốc không đến hai trăm dặm, những người mạo hiểm như vậy có thể nói là cả ngày nổi liền không dứt, mọi người cũng đã sớm quen với chuyện

đó.

Thiệu Cảnh lại đứng chờ đợi một hồi ở bên cạnh, đến khi xác định không có ai chú ý đến nơi này nữa hắn mới đi tới trước quầy thu mua kia như không có chuyện gì. Ông già tóc bạc vẫn nhắm mắt nghỉ ngơi, một chút phản ứng cũng không có, cũng là một người trung niên khác cười nói với hắn:

- Anh bạn trẻ, có đồ muốn bán sao?

Chương 8: Con cờ (2)

Dịch: juj212

Nguồn: www.tangthuvien.com

Ebook: enix

Thiệu Cảnh nhìn hẩn, không nói gì mà móc trong một viên linh thạch từ trong ngực ra đưa tới, thấp giọng nói:

- Nói chuyện riêng.

Người trung niên kia đánh giá hẩn một chút, gật đầu, thu viên linh thạch kia lại rồi đứng dậy dẫn Thiệu Cảnh vào phía sau, qua hai khúc quanh rồi tiến vào một gian phòng nhỏ rộng chừng sáu thước vuông. Trong phòng không có cửa sổ, đồ vật bày biện bên trong cũng chỉ có một chiếc bàn và hai chiếc ghế dựa, rất là đơn giản. Người trung niên kia dường như đã thành thói quen, cũng không bởi vì Thiệu Cảnh còn nhỏ tuổi mà tỏ ra khác thường, trước tiên mời Thiệu Cảnh ngồi xuống, sau đó hẩn mới mỉm cười nói:

- Trong phòng này được bố trí cấm chế độc môn của Thiên Kiếm môn chúng ta, trừ khi có tu sĩ có đại thần thông làm phép, nếu không người khác chắc chắn sẽ không nghe thấy chúng ta nói chuyện.

Dừng lại một chút, người trung niên này lại nói:

- Tại hạ họ Lưu, đứng hàng thứ ba, anh bạn trẻ gọi là Lưu Tam là được rồi. Ngoài ra, mặc dù quá nửa là anh bạn trẻ đã biết nhưng ta vẫn phải nói lại với ngươi một lần, theo quy củ ở nơi này của chúng ta, khi dẫn vào phòng kín giao dịch bí mật sẽ thu một viên linh thạch làm tiền thế chấp, nếu như hàng hóa giao dịch có giá trị mười viên linh thạch trở lên thì sẽ được trả lại tiền thế chấp, nếu giá trị không đến thì Phi Vân đường sẽ thu viên linh thạch này.

Thiệu Cảnh gật đầu, nói:

- Ta biết rồi.

Lưu Tam hài lòng gật đầu, cười nói:

- Như vậy, anh bạn trẻ có thể lấy đồ vật ra rồi chứ?

Thiệu Cảnh đưa tay vào trong ngực, móc ra một hộp ngọc đẩy tới trên bàn, nói:

- Mời Lưu đại ca xem.

- Không dám nhận, không dám nhận.

Mặc dù Lưu Tam vẫn khách khí nhưng khi nhìn thấy hộp ngọc vừa được đẩy tới này, chân mày vẫn hơi nhăn lại. Ngọc có tính chất ôn hòa, lại nội liễm, chắc chắn, thích hợp nhất để bảo tồn linh đan diệu dược, cho nên tất cả thiên tài địa bảo, linh đan thánh dược vừa mới ra lò thường thường đều được cất chứa trong vật dụng bằng ngọc, đây chính là thường thức trong tu chân giới. Chỉ là vật dụng bằng ngọc có chủng loại đa dạng phức tạp, công dụng cũng khác nhau rất lớn, chưa nói đến màu sắc hộp ngọc nhỏ trước mặt này rất tối, chỉ riêng những chỗ tạp chất, màu sắc loang lổ hỗn tạp, rách nát đến không nỡ nhìn, chỉ sợ chính là loại hàng thấp kém tùy ý chào hàng ở đầu đường, một viên tinh thạch cũng có thể mua được mười mấy cái.

Đồ vật được cất trong loại hộp ngọc như vậy chỉ sợ cũng không khá hơn là bao, Lưu Tam thầm thở dài, nghĩ thầm chỉ sợ thiếu niên trước mặt này lại là một tiểu tử vô tri xem thứ rác rưởi như bảo bối, muốn phát tài đến nổi điên rồi. Chẳng qua đã làm việc này nhiều năm, Lưu Tam căn bản vẫn giữ được vẻ tỉnh táo, lễ phép, lập tức khé mỉm cười nhận lấy hộp ngọc, lúc đang định mở ra lại đột nhiên ngẩng lên nhìn Thiệu Cảnh, nói thêm một câu:

- Anh bạn trẻ, Lưu mỗ nói một câu cuối cùng, xác định là muốn bán sao? Nếu ta mở hộp ngọc này ra rồi thì sẽ không thể đổi ý nữa.

Thiệu Cảnh hơi ngơ ngác, thầm nghĩ Lưu Tam này cũng là một người phúc hâu, chỉ là trong lòng hắn đã quyết, lắc đầu cười, nói:

- Bán.

Lưu Tam gật đầu, ngón tay vừa đẩy, nắp hộp ngọc đã bị mở ra, lập tức một mùi thơm ngát ngào ngạt lan tỏa ra, chỉ thấy bên trong hộp ngọc to chừng một bàn tay có một tấm vải xanh, bên trên đặt hai trái cây màu đỏ không lớn lắm, ước chừng chỉ bằng đầu ngón tay cái, cuống màu đen có vẻ rất xinh xắn.

Chẳng qua Lưu Tam chỉ liếc mắt nhìn qua, trong mắt liền xuất hiện vẻ châm biếm, ngẩng đầu lên thở dài:

- Anh bạn trẻ, chỉ sợ ngươi phải thất vọng rồi, mặc dù hai trái cây màu hồng này nhìn rất đẹp nhưng thực ra cũng chỉ là nhất phẩm linh thảo Hồng Tâm quả thường gặp nhất, tác dụng không lớn, giá trị cũng không đáng bao nhiêu. Dứt lời, hắn khẽ lắc đầu, chuẩn bị đóng hộp ngọc lại.

Chỉ là hắn đã nói xong nhưng Thiệu Cảnh ngồi ở đối diện cũng không tỏ ra ngạc nhiên chút nào, vẫn ngồi vững vàng như Thái Sơn. Căn cứ vào kinh nghiệm của Lưu Tam, nếu là người mang đồ đến đây bán, ôm hi vọng bán được đồ vật với giá tiền cực lớn nhưng cuối cùng lại bị giám định là loại hàng bình thường, thường thường nếu không phải kinh hãi tuyệt vọng thì cũng là muốn chửi ầm lên, không chịu chấp nhận sự thật. Mà lúc này Lưu Tam lại thấy vẻ mặt Thiệu Cảnh không thay đổi chút nào, vẫn cười như không cười nhìn hắn, không nói một lời, không có bất kì hành động quá khích nào, cũng không đứng dậy rời đi.

Chương 9: Con cờ (3)

Dịch: juj212

Nguồn: www.tangthuvien.com

Ebook: enix

Lưu Tam đóng hộp ngọc trong tay lại một nửa rồi chột ngừng lại, ánh mắt hẩn rơi vào khuôn mặt Thiệu Cảnh, hai người đối mắt nhìn nhau, ai cũng không nói gì. Một lát sau, Lưu Tam đột nhiên nhíu mày, thu hộp ngọc chất lượng thấp này đến trước mặt mình một lần nữa. Trên mặt có thêm vài phần thận trọng, hẩn vươn hai ngón tay ra kẹp vào cuống một trong hai trái màu đỏ, đưa ngón tay lên chậm rãi chuyển qua lại trước mặt, ánh mắt rơi vào phần phía dưới của trái cây kia.

Phần bên dưới trái cây màu đỏ này cũng không có gì khác thường so với những nơi khác, đều được vỏ màu đỏ phủ kín, song sau khi Lưu Tam quan sát kĩ vài lần sắc mặt lại hơi thay đổi, đưa trái cây màu đỏ này ra chỗ sáng nhìn cẩn thận lại. Xuyên thấu qua lớp vỏ màu đỏ có thể loáng thoáng thấy được hạt ở bên trong hơi kì lạ, lại là hình vòng cung tựa như một vầng trăng khuyết.

Con người Lưu Tam co rụt lại, im lặng một lát rồi bỏ trái cây này trở lại trong hộp ngọc, sau đó lại lấy một trái cây khác ra làm y như trước, kết quả cũng giống nhau, vẫn là một trái cây với hạt có hình dạng kì quái.

Chậm rãi bỏ trái cây này lại, Lưu Tam lại nhịn không được nhìn thoáng qua hộp ngọc "thê thảm không nở nhìn" kia, thở dài đẩy nắp hộp lại, sau đó trên mặt xuất hiện nụ cười, chắp tay nói:

- Ánh mắt của anh bạn trẻ thật tinh tường, hai trái cây này cũng không phải là Hồng Tâm quả mà là nhị phẩm linh thảo Xích Xà Tử hiểm thấy, ta đã nhìn lầm.

Thiệu Cảnh khẽ cười, lắc đầu nói:

- Lưu đại ca mắt sáng như đuốc, làm sao có thể nhìn lầm, chỉ là gần đây tiểu đệ quả thực là hơi khó khăn nên chỉ có dùng loại hộp ngọc thể này để cất giữ, khiến Lưu đại ca chê cười rồi.

Lưu Tam nhìn hẳn, chợt cười nói:

- Gần đây nghe nói trong thành xuất hiện Thiệu Cảnh huynh đệ có ánh mắt độc đáo, sở trường nhất là nhận biết một số linh thảo khó có thể phân biệt, ta vốn là vẫn còn nửa tin nửa ngờ, hôm nay gặp được, không ngờ vẫn còn hơn cả lời đồn đại.

Thiệu Cảnh hơi giật mình, lập tức không khỏi âm thầm cười khổ, sắc mặt cũng trở nên khó nhìn hơn. Lưu Tam thấy vẻ mặt hẳn liền khế cười, nói:

- Thiệu huynh đệ cứ yên tâm, Phi Vân các chúng ta trước nay đều tuân theo quy củ, tuyệt đối sẽ không tiết lộ chuyện này ra ngoài, tại hạ cũng sẽ không điều tra về lai lịch hai quả Xích Xà Tử này.

Thiệu Cảnh thở phào nhẹ nhõm, bất kể thế nào, Phi Vân đường tiền nhiều thế mạnh, Thiên Kiếm môn lại càng là đại phái tu chân ở tận trên cao, hẳn cũng không thể trêu chọc vào được.

Lưu Tam cầm hộp ngọc lên ngắm nghía, trầm ngâm một lát rồi nói với Thiệu Cảnh:

- Thiệu huynh đệ, Xích Xà Tử chính là loại cực phẩm trong nhị phẩm linh thảo, giá trị vào khoảng tám mươi linh thạch trở lên, chỉ là mặc dù thứ này hiếm thấy nhưng bên trong cũng ẩn chứa kịch độc, chỉ có thể dùng cho mấy loại đan phương hiếm thấy, vì vậy giá trị cũng bị giảm đi một chút. Như vậy đi, ta trả một quả bảy mươi viên, hai quả tổng cộng là một trăm bốn mươi viên linh thạch, ngươi thấy thế nào?

Thiệu Cảnh cười nói:

- Lưu đại ca, tuy nói Xích Xà Tử có ẩn chứa độc tính nhưng

từ được lý mà nói, trái lại lại là tài liệu thích hợp nhất để luyện chế Thuế Tâm đan, chuyện này, kiến thức của Lưu đại ca uyên bác hơn ta rất nhiều, lẽ nào còn không biết sao?

Đôi mày Lưu Tam nhíu lại, nét mặt lộ ra vẻ ngạc nhiên, nói:
- Không nghĩ tới anh bạn trẻ vẫn có vài phần tâm đắc đối với luyện dược.

Thiệu Cảnh liên tục lắc đầu, cười khổ nói:

- Ta cũng chỉ nghe người khác nói tới, nếu tiểu đệ thực sự biết luyện chế vài loại đan dược thì cuộc sống tại sao còn khó khăn đến vậy chứ?

Lưu Tam khẽ mỉm cười, không có ý định tiếp lời hắt. Lại suy nghĩ một lát, cuối cùng hắt mới gật đầu nói:

- Nếu anh bạn trẻ đã hiểu biết như vậy thì ta cũng không nói thêm gì nữa, một giá, một trăm tám mươi viên linh thạch, ta mua hai quả Xích Xà Tử này.

Thiệu Cảnh nhếch miệng cười, đứng lên nói:

- Thành giao.

Ra khỏi căn phòng ở phía sau, Thiệu Cảnh lại khôi phục bộ dạng ban đầu, đi dạo trong cửa hàng như không có chuyện gì xảy ra, qua một hồi lâu, dường như không thu hoạch được gì, hắt mới chậm rãi đi ra ngoài.

Lưu Tam cũng trở lại chỗ ngồi của mình, ánh mắt vẫn vô tình hoặc cố ý nhìn theo bóng dáng Thiệu Cảnh. Đến khi Thiệu cảnh đi ra khỏi Phi Vân đường hắt mới đứng lên, đi tới bên cạnh lão già tóc trắng kia, cúi người ghé sát lỗ tai ông ta nói nhỏ mấy câu.

Lão già tóc trắng mở mắt ra, đôi mắt như có ánh sáng lóe ra hơi chuyển động, thản nhiên nói:

- Không cần chú ý, mặc cho hắt đi đi.

Lưu Tam gật đầu nhưng trong mắt lại xuất hiện vẻ chần

chờ, nhìn quanh thấy không có người nào, hăn nói:

- Tháng trước chúng ta cho "Lão Thử" ở cửa hàng Kim Cốc cố ý tiết lộ tin tức Thiệu Cảnh này tìm được bảo vật, nhưng đến nay cửa hàng Kim Cốc vẫn không có phản ứng gì, lẽ nào...

Lão già tóc trắng lắc đầu, nói:

- Lần này chúng ta muốn chèn ép danh tiếng của cửa hàng Kim Cốc, chỉ cần tu sĩ ở trong thành biết chuyện cửa hàng Kim Cốc không kín miệng, còn sợ bọn họ không tìm đến Phi Vân đường của chúng ta sao? Không cần quan tâm đến những chuyện khác.

Lưu Tam nhìn thoáng qua ngoài cửa, nói:

- Vậy Thiệu Cảnh...

Lão già tóc trắng tùy ý nói:

- Hăn chẳng qua cũng chỉ là một kẻ vô danh tiểu tốt bản lĩnh thấp kém, xem như hăn xui xẻo, không cần nhiều chuyện.

Lưu Tam cung kính trả lời:

- Dạ.

Lão già tóc bạc hừ một tiếng, sau đó như nhớ ra điều gì đó, nói:

- Đúng rồi, hai quả Xích Xà Tử kia cũng là thứ hiếm thấy, người không cần mang lên quầy, hôm nay sẽ có một vị trưởng lão từ trên núi xuống đây, ta nhớ rõ hăn đang muốn luyện chế Thuế Tâm đan, giữ lại cho hăn đi.

Lưu Tam liên tục gật đầu đồng ý, sau đó trở về chỗ ngồi của mình, mà lão già tóc bạc cũng nhắm mắt, khôi phục bộ dạng như buồn ngủ.

Thiệu Cảnh ra khỏi Phi Vân Đường, hăn vẫn hồn nhiên không biết chính mình trong lúc vô tình đã xui xẻo trở thành một con cờ khi hai thế lực lớn của Nam Sơn thành âm thầm

tranh đấu với nhau, chẳng qua điều này cũng không làm ảnh hưởng đến việc Thiệu Cảnh lo lắng cho tính mạng của mình lúc này. Nếu thực sự muốn kể ra, Thiệu Cảnh là đệ tử đời thứ... Ấc, cũng không biết là đời thứ bao nhiêu của Lưu Vân thai, cũng miễn cưỡng được xem như là một phần tử trong tu chân giới. Song Lưu Vân thai suy bại đã nhiều năm, những đồ vật còn lưu lại đến tay vị sư phụ tửu quý kia thực sự quá ít ỏi, các loại linh dược, pháp bảo, kỳ công diệu pháp gì đó căn bản là không cần nghĩ nữa, trừ một đồng lớn tạp thư(sách vở lộn xộn) ra cũng chỉ có hai thuật pháp ngũ hành cấp một với uy lực yếu kém. Ngày xưa khi hai thầy trò bọn họ lưu lạc chân trời góc biển, có một thời gian rất dài đều dựa vào hai loại thuật pháp này để giả thần giả quỷ, lừa gạt những người dân bình thường hết ăn rồi lại uống, nhưng nếu như muốn đánh nhau, cho dù là với tu sĩ có cảnh giới thấp nhất là luyện khí cảnh, vậy thì cũng không đủ dùng.

Thiệu Cảnh cũng đã đọc qua tạp thư, dựa vào trí thông minh và trí nhớ hơn người, lại thêm thời gian đi theo sư phụ từ nhỏ và một mình hẩn lưu lạc mấy năm nay, mặc dù bản lĩnh của hẩn thấp kém nhưng kiến thức và sự từng trải của hẩn cũng hơn xa người bình thường, đó cũng là nguyên nhân vì sao hẩn có ánh mắt sắc sảo. Như Xích Xà Tử vừa bán ngày hôm nay chính là thứ đáng giá nhất hẩn kiếm được, chẳng qua cũng chỉ đến thế mà thôi, xác suất xảy ra những chuyện như vậy thực sự là quá nhỏ, lẽ nào người còn muốn tất cả mọi người đều mù chữ sao?

Tuổi tác của hẩn không lớn lắm nhưng tính tình tinh táo, cẩn thận, lại thêm mấy phần kiên trì của một nhân vật nhỏ sống dưới tầng chót, mới có thể sống sót, dần dần lớn lên trong hoàn cảnh thời thế gian nan này. Những chuyện phát sinh gần đây khiến trực giác của hẩn cảm thấy nguy hiểm khắp nơi, hẩn đã theo sư phụ lưu lạc giang hồ từ nhỏ, không như những đệ tử danh môn không lo cơm áo kia, hẩn biết rõ lòng người hiểm ác. Thực ra hôm nay đến chỗ quầy hàng của Mã Lão Thất là có ý muốn giảng hòa với Mã Lão thất, chỉ là hiệu quả xem ra rất kém cỏi, lời giảng hòa còn chưa

kịp nói ra mà Mã Lão Thất trái lại lại giống như càng hận hằn hơn, nếu như không phải Hắc Long cốc và Thiên Kiếm môn nghiêm cấm động thủ đánh nhau ở trong Nam Sơn thành, sợ rằng Mã Lão Thất đã tìm đến cửa giết người đoạt tinh thạch cũng chưa biết chừng.

Nếu chuyện đã đến nước này, Thiệu Cảnh đương nhiên không thể bó tay chờ chết. Bán hai quả Xích Xà Tử mình vẫn cất giấu phòng lúc nguy cấp đi lấy một trăm tám mươi viên linh thạch, lại thêm trước đây tích góp từng chút một, hắn đưa tay sờ Lưu Vân túi đã trống không ở ngang hông, lấy lại bình tĩnh rồi từ từ bước đi giữa dòng người đông đúc trên đường. Đi được một đoạn đường, hắn rẽ vào một khúc quanh, rời khỏi con đường đá phồn hoa nhất trong khu chợ, bước vào một ngõ hẻm có vẻ hơi âm u.

Nơi náo nhiệt nhất trong thành này đương nhiên là khu chợ, chỉ là địa phương tốt nhất bị người chiếm nhưng vẫn còn nhiều người muốn buôn bán, cũng không thể bỏ qua đơn giản như thế, cho nên phía sau hàng loạt những dãy nhà ngăn nắp, bên trong Nam Sơn thành cũng không thiếu những hẻm nhỏ quanh co, bên trong cũng có rất nhiều gian hàng nhỏ, buôn bán đủ các loại. Nếu không phải lẫn lộn trong Nam Sơn thành đã lâu cũng không dễ dàng biết được những chuyện này.

Mà hiển nhiên Thiệu Cảnh rất quen thuộc với những địa phương như vậy, trà trộn, lưu lạc trên giang hồ, trước đây hắn thích nhất là đi dạo đến những nơi thế này, nếu may mắn thì rất có thể tìm được một số bảo bối trong những gian hàng không ra gì này. Chỉ là rõ ràng hôm nay hắn không phải tới để đào bảo, cũng không nhìn kĩ một số cửa hàng dọc theo đường đi mà vẫn đi dọc theo con hẻm vào thật sâu, đến khi gần tới tận cùng của con hẻm thì mới dừng lại trước cửa một gian nhà dùng ván gỗ làm cửa. Cửa phòng bằng ván gỗ thô rộng bị mở ra một nửa, bên trong dường như có bóng người, Thiệu Cảnh cau mày đứng ở đó một lúc lâu rồi mới đi vào.

Vừa vào cửa, không khí ẩm ướt trong phòng liền ập tới, còn mơ hồ mang theo mùi sắt han gỉ khiến người ta cảm thấy rất khó chịu. Đến khi Thiệu Cảnh thích ứng được với gian phòng âm u này mới thấy trong gian phòng không lớn này có hai chiếc bàn dài được kê rất tùy ý, trên bàn có rất nhiều loại vũ khí như đao, kiếm, một ông lão già đến mức răng cũng sắp rụng hết, bộ mặt nhăn nheo đang thoải mái nhắm mắt nghỉ ngơi trên một chiếc ghế trúc rách nát.

Thiệu Cảnh tiến tới, cười nói:

- Có chuyện làm ăn, Cao lão đầu.

Lão già nằm trên ghế trúc mở mắt ra nhìn hắn, không có ý định đứng dậy mà chỉ lười biếng nói:

- Là người sao, ta đã nói với người rồi, vật kia chỉ có một giá, một trăm viên linh thạch không hơn không kém, người không có tiền thì đừng tới.

- Rằm.

Một cái túi được gói kĩ bị ném tới, Cao lão đầu trước đó vẫn lười biếng như heo, trong nháy mắt lại phản ứng nhanh như một con khỉ, vươn tay ra cầm cái túi kia lại, mở ra đếm một lát, cầm lên ước lượng, rồi ngẩng đầu lên cười hắc hắc:

- Tốt, người chờ.

Vừa nói, hắn vừa nhanh như chớp từ ghế trúc đi tới bên chiếc tủ không ra gì ở góc phòng, mở tủ ra lục lọi một lát, lúc xoay người lại trên tay đã có thêm một ống màu đen dài chừng nửa thước, to bằng nắm tay, đi tới đưa cho Thiệu Cảnh.

- Hắc Hoàng châm, do danh môn luyện khí Linh Lung tông chế tạo ra, tuy rằng chỉ là thứ xếp hạng thấp nhất nhưng trong số yêu thú cấp một từ Vạn Yêu cốc đến Nam Sơn thành, trừ một vài loại da đặc biệt dày, không có con nào có thể chống đỡ được.

Cao Lão đầu hắc hắc cười gian vô cùng xảo quyệt, giờ một

ngón tay lên, nói:

- Một kích mất mạng, không thể chê được.

Thiệu Cảnh vuốt ve Hắc Hoàng châm này, chỉ cảm thấy lạnh như băng, nhìn như dùng thép đen tạo thành, toàn thân đen thui không có chút bắt mắt nào, trọng lượng cũng bình thường. Hắc nhú mày, giương mắt lên nói với Cao lão đầu:

- Lão đầu, vật này thực sự lợi hại như ông nói sao, không phải là lừa gạt ta chứ?

Cao lão đầu trợn trắng mắt, tức giận nói:

- Cút con mẹ ngươi đi, lão tử làm ăn đã bao nhiêu năm, ngươi từng nghe nói lão tử bán hàng thứ phẩm chưa?

Thiệu Cảnh hơi nhếch miệng lên muốn nói lại thôi, cuối cùng vẫn gật đầu, đột nhiên nói:

- Lão đầu, ông cũng biết bản lĩnh của ta thấp kém, rất nhiều chuyện cũng không hiểu lắm, ta muốn hỏi ông một chút, những yêu thú cấp một trong Vạn Yêu cốc kia tương đương với tu sĩ loài người ở cảnh giới nào?

Cao lão đầu đưa tay lên nắm mái tóc rối loạn của mình, ánh mắt thâm ý nhìn Thiệu Cảnh rồi từ từ nắm xuống ghế trúc, thông thả nói:

- Chuyện này ta cũng không rõ ràng lắm, chỉ là trước kia lão già ta cũng nghe người ta nói, lực chiến đấu của yêu thú cấp một phổ thông ít nhất cũng sánh ngang với tu sĩ ở luyện khí cảnh.

- Rầm!

Một tiếng trầm muện, bóng đen lóe lên, Cao lão đầu phản xạ có điều kiện tiếp được, lại là một bọc được gói kĩ. Hắc ngơ ngẩn, còn chưa kịp phản ứng đã nghe Thiệu Cảnh đứng trước mặt hạ thấp giọng nói:

- Thêm một cái nữa.

Chương 10+11: Bẫy rập (1,2)
Dịch: juj212
Nguồn: www.tangthuvien.com

Ebook: enix

Ba ngày sau, trong Nam Sơn thành.

Mặc dù khu vực Vạn Yêu cốc tràn ngập khí độc, yêu thú hoành hành, nhưng đến lúc hoàng hôn, mặt trời treo nghiêng nơi cuối trời, ánh nắng chiều như lửa nhuộm đỏ cả nửa bầu trời, trùng trùng điệp điệp, xinh đẹp rung động lòng người. Từ Nam Sơn thành dưới chân Âm Hồ sơn nhìn lại, cảnh sắc cũng không thua gì Trung thổ mỹ lệ.

Ngắm nhìn cảnh đẹp nơi cuối chân trời, Thiệu Cảnh đứng dựa vào một gốc cây ở một góc khu chợ suy nghĩ đến ngơ ngẩn, cũng không biết đang nghĩ đến điều gì, có lẽ là nhớ lại một giấc mơ từ rất nhiều năm trước của mình về nơi bằng lai tiên cảnh ở tận phía đông của Thần Châu mà thôi. Qua một lúc lâu, chỉ thấy mặt trời dần hạ xuống, sắc trời trở nên tối tăm, đèn dầu, ánh nến dần sáng lên trong Nam Sơn thành. Trên con đường đá náo nhiệt vào ban ngày, vô số người bán hàng cũng bắt đầu thu quầy rời đi, tòa thành nhỏ chạng vạng này đang trải qua thời điểm náo nhiệt cuối cùng của một ngày, cũng chỉ có những cửa hàng lớn như Phi Vân đường, cửa hàng Kim Cốc vẫn đèn đuốc sáng ngời, người đến người đi.

Thiệu Cảnh đứng thật xa nhìn cửa hàng Kim Cốc ở đối diện, vẻ mặt không chút thay đổi, đôi mắt sáng ngời dường như đang tìm kiếm thứ gì đó. Tầm nhìn trải rộng, hắn nhìn cửa hàng Kim Cốc rồi lại nhìn sang bãi đất trống nơi những tán tu tự do mở quầy bán hàng rong, một lát sau, ánh mắt hắn đột nhiên ngưng tụ. Chỉ thấy ở một nơi cách cửa hàng Kim Cốc không xa, tất cả mọi người mở quầy bán thảo dược đều đang rời đi, Mã Lão Thất cũng lẫn vào trong đó. Vẻ mặt hắn âm trầm, không chỉ hùng hù hù hù hù mắng chửi, thành

thoảng vẫn còn quay đầu nhìn xung quanh như đang tìm kiếm người nào đó.

Thiệu Cảnh lạnh lùng nhìn Mã Lão Thất, chờ đợi một lát. Mà lúc này, Mã Lão Thất vẫn đang không ngừng tìm kiếm xung quanh, nhưng xem ra vẫn không tìm được người muốn tìm.

Sắc mặt Thiệu Cảnh lạnh lẽo hơn, không hề chần chờ nữa mà bước ra khỏi tàng cây bên cạnh, bên này đường cũng có một số người tụm năm tụm ba tạo thành một dòng người nho nhỏ, h lẫn liền hòa vào giữa đám người đi tới. Một lúc lâu sau, như bị thứ gì hấp dẫn lực chú ý, thiệu Cảnh đột nhiên bước ra khỏi dòng người, nhìn về phía chân trời xa xa vài lần.

Bước ra ngoài đương nhiên sẽ dễ dàng bị nhận ra hơn khi đi giữa dòng người một chút, không ít người đã nhận ra hắn, trong đó cũng bao gồm cả Mã Lão Thất đang đi tới ở đối diện. Đa số mọi người đều thờ ơ, ánh mắt cũng chỉ quét qua một chút mà không để ý thêm nữa, nhưng Mã Lão Thất lại ngẩn ra, trong mắt xuất hiện vài phần hung ác, nhìn chằm chằm Thiệu Cảnh không có chút ý tốt nào.

Thiệu Cảnh tựa như không phát hiện ra, nhìn một lát rồi lắc đầu lộ ra vẻ thất vọng, sau đó lại lẫn vào giữa đám người, theo dòng người đi tới rồi rẽ vào một khúc quanh cách đó không xa, rời khỏi con đường đá trong khu chợ đi tới một phương hướng khác. Mã Lão Thất ở đằng xa do dự một lát, vẻ dữ tợn chợt lóe lên, lặng lẽ đi theo.

Nam Sơn thành về đêm nhanh chóng trở nên yên tĩnh, dưới ánh đèn sáng rực hoặc mờ mờ từ mỗi nhà hắt ra, người đi trên đường càng lúc càng ít hơn, những người kia tựa như đàn chim về tổ lúc trời chiều. Chẳng qua vẫn còn một vài tu sĩ, bọn họ hoặc kết bè kết đội hoặc lẻ loi một mình, hoặc nói chuyện hoặc im lặng đi trên con đường đá, hờn nhiên không để ý đến ban đêm đã dần trở nên tĩnh mịch, ra khỏi tòa thành nhỏ tiến về phía Vạn Yêu cốc tựa như một con thú dữ

đang ngủ đông trong bóng tối kia.

Phần lớn những người này đều là người tu chân muốn tìm chỗ tu hành hoặc săn bắt yêu thú, đối với bọn họ mà nói, mặc dù ban đêm nguy hiểm hơn ban ngày một chút nhưng những người ỷ vào thần thông, đạo pháp cao cường của mình sẽ không quan tâm đến điều này.

Không biết từ lúc nào, bên cạnh Thiệu Cảnh đã không còn một ai khác, hắn một thân một mình bước đi ở đầu đường trong Nam Sơn thành, thật xa phía sau còn có một bóng người quỷ dị vẫn theo sát. Đi tới, đi tới, Thiệu Cảnh chậm rãi đến gần phía ngoài Nam Sơn thành, bỗng nhiên hắn dừng bước lại như có vài phần do dự, quay đầu lại nhìn quanh mình, chỉ thấy ngã tư đường phía sau vắng tanh, một bóng người cũng không có.

Thiệu Cảnh im lặng một lát rồi lại quay đầu nhìn về phía bên ngoài thành, lộ ra vẻ tham lam, khát vọng lẫn lộn mà bất cứ tán tu nào khi đến nơi này mạo hiểm cũng đều thể hiện ra. Hắn dậm chân thật mạnh như là đã hạ quyết tâm rồi bước ra phía ngoài thành.

Đợi hắn đi xa, một người cao lớn xuất hiện từ một góc khuất bên cạnh ngã tư đường, vẻ mặt hung ác, chính là Mã Lão Thất. Chỉ thấy hắn lạnh lùng nhìn chằm chằm vào bóng dáng đã dần trở nên mơ hồ kia, hừ lạnh một tiếng, thấp giọng nói:

- Là do người tự tìm đường chết, không thể trách ta được! Còn chưa nói xong, hắn đã lặng yên không chút tiếng động ra khỏi thành tựa như một con sói đói.

Trong bóng đêm tịch mịch, Vạn Yêu cốc nằm ở phía đông Nam Sơn thành, đường đi tới nơi này rất nhiều, nếu như phải tính toán chính xác, sợ rằng phải có mười con đường trở nên, chỉ là xa gần khác nhau mà thôi. Mã Lão Thất đi bám theo người tuổi trẻ kia từ thật xa, lúc này đã ra khỏi Nam Sơn thành, lệnh cấm của Hắc Long cốc và Thiên Kiếm

môn đương nhiên đã mất hiệu lực, không còn điều gì có thể kiềm chế hắn được nữa. Chỉ là hắn vẫn bắn khoản nơi này cách Nam Sơn thành quá gần, ngộ nhỡ bị người khác phát hiện ra mình giết người cướp của, bị truyền đi sẽ khó tránh khỏi tai họa sau này, phải biết rằng hắn có thể giết Thiệu Cảnh, mà người khác cũng có bản lĩnh càng mạnh hơn, đương nhiên cũng sẽ tìm cơ hội để giết hắn.

Lăn lộn sinh tồn tại một nơi thế này, nếu như không có bản lĩnh trấn áp được tất cả mọi người thì chỉ có thể cẩn thận một chút. Mã Lão Thất cũng chỉ là một tán tu thuộc tầng lớp thấp nhất, đạo hạnh thấp kém của hắn đến nay vẫn chỉ quanh quẩn ở luyện khí cảnh, biết rõ đạo lý này cho nên hắn vẫn mạnh mẽ đè nén sát ý đang sôi trào trong lòng, cẩn thận theo sát phía sau Thiệu Cảnh. Dọc đường đi tới, trong lòng hắn vẫn đang cười lạnh, thầm nghĩ ngay cả người tu luyện đến luyện khí cảnh sơ giai là lão tử đây cũng không dám tiến vào Vạn Yêu cốc, cũng lắm cũng chỉ quanh quẩn tại những dãy núi phía ngoài cốc kiếm một ít nhất phẩm linh thảo tầm thường để bán mà thôi, tu vi đạo hạnh của Thiệu Cảnh kém hắn, thậm chí ngay cả luyện khí cảnh cũng chưa tới, không khác gì người bình thường, mà cũng dám ngu ngốc muốn tiến vào Vạn Yêu cốc săn bắt yêu thú sao? Đây không phải muốn tìm chết thì là gì?

Nghĩ đến đây, Mã Lão Thất lại nhớ đến gốc Hắc Tinh hoa bị Thiệu Cảnh tìm được lần trước, mỗi hận trong lòng lại càng tăng thêm, không thể kiềm chế được nữa. Nhìn quanh thấy nơi này đã cách Nam Sơn thành khá xa, hắn liền âm thầm bước nhanh hơn, đuổi theo Thiệu Cảnh ở phía trước.

Lúc này xung quanh Thiệu Cảnh đã sớm không còn một ai khác, hắn một thân một mình bước đi trong đêm tối. Đêm đen gió lạnh, vùng hoang dã ở bên ngoài thành trở nên âm u tịch mịch hơn trong bóng đêm, tiếng lá cây xào xạc vang lên từ rừng cây xung quanh, bóng cây đung đưa chập chờn ở ven đường càng làm tăng thêm vẻ âm trầm.

Mắt thấy Mã Lão Thất sắp đến gần Thiệu Cảnh, đang hăng hái tượng tượng một đao giết chết tiểu tử tu hành thấp kém, không gây cho hắn chút sợ hãi nào này để đoạt tinh thạch, sau đó trở về thành ngủ mà thần không biết quỷ không hay, nào ngờ đúng lúc đó, Thiệu Cảnh ở đằng trước lại đột nhiên xoay người lại, trực tiếp rời khỏi con đường, quẹo vào rừng cây.

Mã Lão Thất kinh hãi, lập tức dừng bước nhìn chăm chăm vào nơi đó một lúc, tiếng vạch bụi gai trong rừng cây, bước chân đạp lên cành lá khô của Thiệu Cảnh vang lên rất rõ ràng trong bóng đêm, chỉ là cánh rừng kia bị bóng tối mịt mù bao vây, tình huống bên trong cũng không thấy được rõ ràng lắm.

Mã Lão Thất hơi do dự, tình huống có vẻ không đúng lắm, làm gì có ai không có việc gì làm rồi chạy đến một nơi âm u mà nguy hiểm giữa ban đêm thế này? Nhưng cũng rất có thể Thiệu Cảnh đã phát hiện mình theo đuôi ở đằng sau, chỉ có thể bất đắc dĩ trốn vào trong rừng. Do dự một lát, rốt cuộc lòng tham và sát ý đã chiến thắng, Mã Lão Thất cười dữ tợn rồi đuổi theo vào trong rừng.

Gió đêm thổi qua, ngọn cây lay động, rừng cây rậm rạp tựa như mặt biển âm u, không chút tiếng động nuốt hai bóng người nhỏ bé vào rồi không có thêm chút động tĩnh nào nữa. Hết thảy cũng giống như ban ngày, chỉ có sương mù màu xanh nhạt trên Âm Hồ sơn gần Nam Sơn thành có vẻ như dày đặc hơn một chút, chậm rãi bốc lên, ngoài ra không còn thứ gì khác thường, bóng đêm vẫn lạnh lạnh, tịch mịch như thế..

Chương 12: Bẫy rập (3)

Dịch: juj212

Nguồn: www.tangthuvien.com

Ebook: enix

Một lúc lâu sau, tiếng kêu thảm thiết hoảng sợ kèm theo sự tuyệt vọng vang lên trong rừng cây phá tan đêm tối yên lặng, một lát sau, thanh âm này đột nhiên ngừng lại.

Bóng đêm u ám, tựa như chưa từng có chuyện gì xảy ra, bóng tối vẫn bao phủ rừng cây, gió đêm lạnh lùng thổi qua làm những nhánh cây phát ra tiếng xào xạc. Trong không khí có mùi máu tanh nhàn nhạt, một luồng ánh sáng mờ xuyên thấu qua những khe hở chiếu vào một nơi giữa rừng, Mã Lão Thất nằm ngửa mặt lên trời, hai tay che ngực, vẻ sợ hãi vẫn còn y nguyên trên mặt, da thịt vằn vẹo, khuôn mặt cứng ngắc, hân đã chết. Máu tươi vẫn đang yên lặng chảy xuôi bên dưới thi thể hân, trên ngực có thể loáng thoáng thấy các lỗ nhỏ chi chít.

Cách thi thể Mã Lão Thất chừng bảy thước, Thiệu Cảnh rời ngồi xuống đất, sắc mặt tái nhợt, trên vai trái của hân bị đâm thủng một lỗ lớn khiến da tróc thịt bong, máu tươi cũng giàn dụa nhuộm đỏ cả nửa người. Sự hung ác của Mã Lão Thất nằm ngoài dự đoán của hân, cứ việc đã bố trí cẩn thận trong rừng cây song trong lúc tranh đấu chết sống, Hắc Hoàng chậm mà Cao lão đầu vẫn nói uy lực cực mạnh cũng không thể dồn Mã Lão Thất vào chỗ chết ngay lập tức mà chỉ làm cho hân bị thương nặng, mà đòn phản công trước lúc chết của Mã Lão Thất cũng khiến Thiệu Cảnh bị thương nặng.

Cũng may đó là một kích trước lúc chết, cho nên Mã Lão Thất đã chết, mà Thiệu Cảnh thì vẫn sống.

Thiệu Cảnh há miệng thở hổn hển, cơ thịt trên mặt co quắp, rõ ràng là đang vô cùng đau đớn. Đến khi hơi thở ổn định, hân hít sâu một hơi, tháo túi Lưu Vân bên hông xuống, lấy một bọc phấn màu trắng ra rắc loạn lên miệng vết thương của mình. Loại bột phấn này chuyên môn dùng cho vết thương bên ngoài, tác dụng tầm thường, không có biện pháp, trong Nam Sơn thành cũng có thuốc chữa thương tốt, nhưng Thiệu Cảnh lại không mua nổi.

Một lát sau, thuốc chữa thương bắt đầu phát huy tác dụng, vết thương trên vai trái từ từ ngừng chảy máu, cảm giác đau đớn cũng giảm bớt không ít. Thiệu Cảnh thở phào nhẹ nhõm, giương mắt lên nhìn thoáng qua thi thể Mã Lão thất, vẻ mặt không chút thay đổi. Mặc dù hãn chỉ là một thiếu niên mười bảy tuổi, song những năm qua vẫn lưu lạc chân trời góc bể, đã sớm gặp phải không biết bao nhiêu người chết. Thói đời hôm nay lòng người hiểm ác, hãn một thân một mình rất khó mưu sinh, Mã Lão Thất lại có ý muốn hại hãn, vì vậy hãn cũng không thấy áy náy chút nào.

Ta không giết hãn thì hãn sẽ giết ta, đạo lý này thực sự không thể đơn giản hơn được nữa.

Ngồi bên cạnh một thi thể giữa cánh rừng âm u cũng không phải là một chuyện khiến người ta cao hứng, cho nên khi thể lực vừa khôi phục được một chút, Thiệu Cảnh liền đứng lên, dự định rời khỏi nơi này. Chỉ là ngay khi hãn vừa đi được mấy bước đã nghe thấy tiếng bước chân từ một chỗ tối khác trong cánh rừng. Một lát sau, một người cao lớn bước ra từ bóng tối, mặt mũi hung hãn, mắt bị mù một con, nhưng khuôn mặt lại rất quen thuộc, chính là "hàng xóm" mở quầy bán thảo dược bên cạnh quầy của Mã Lão thất, Lý Long.

- Chậc chậc chậc chậc.

Ánh mắt Lý Long quét qua thi thể trên mặt đất, sau đó nhìn về phía Thiệu Cảnh, trên mặt lộ ra nụ cười quỷ dị, nói:

- Không ngờ được, thật không ngờ được, người chết lại là tên vô dụng Mã Lão Thất này.

Bị ánh mắt Lý Long quét qua, Thiệu Cảnh chỉ cảm thấy toàn thân nổi da gà, hãn nhìn chăm chăm người đàn ông kia, trầm giọng nói:

- Lý đại thúc, ông muốn thế nào?

Lý Long chậm rãi bước đến bên thi thể Mã Lão Thất, dùng

chân đá vào cánh tay Mã Lão Thất, cười lạnh:

- Người yên tâm, ta đã không vừa mắt với tên vô dụng này từ lâu rồi, không có ý định báo thù giúp hắn.

Thiệu Cảnh vẫn nhìn hắn, không nói chuyện, vẻ cảnh giác trên mặt cũng không giảm đi chút nào. Người tới Vạn Yêu cốc này phần lớn đều là người trong tu chân giới, Mã Lão Thất như thế, Lý Long cũng vậy. Cảnh ngộ của hắn và Mã Lão Thất giống nhau, đều là người có đạo hạnh thấp kém thuộc tầng lớp thấp nhất, ở phương diện tu hành cũng chỉ đạt đến luyện khí cảnh, cho nên thường ngày hai người vẫn chố giễu nhau nhưng thực lực lại ngang nhau nên không ai làm gì được ai.

Hôm nay Mã Lão Thất đã ngoài ý muốn chết trong tay Thiệu Cảnh, trong lòng Lý Long vô cùng vui sướng, chỉ là một tiểu quỷ không có chút đạo hạnh là Thiệu Cảnh lại có thể giết chết Mã Lão Thất, tuy vẻ mặt Lý Long vẫn như không có chuyện gì nhưng trong lòng vẫn khá cảnh giác. Chẳng qua lúc này đang có một cơ hội rất tốt, Mã Lão Thất đã chết, bản lĩnh của Thiệu Cảnh lại thấp kém, tuyệt đối không phải đối thủ của mình, việc thừa dịp đêm đen gió mạnh giết người cướp của, một mũi tên trúng hai đích, sao có thể bỏ qua được?

Nghĩ đến đây, trên mặt Lý Long lộ ra nụ cười ôn hòa, nói:

- Tiểu Thiệu, người không cần phải căng thẳng như thế, Mã Lão Thất có thù oán với người chứ không phải ta. Chẳng qua giang hồ có quy củ, người gặp thì có phần, thế nào, chia một nửa linh thạch trong túi của Mã Lão Thất cho ta được không?

Con người Thiệu Cảnh co rụt lại, im lặng một lát rồi nói:

- Không...

Nét mặt Lý Long trở nên dữ tợn, lúc tập trung lực lượng lên tay chuẩn bị làm khó dễ thì lại nghe thấy Thiệu Cảnh tiếp tục nói:

- Không cần, ta chẳng qua chỉ muốn tự vệ mà thôi, nếu Lý Đại thúc muốn thì cứ việc lấy đi.

Lý Long hơi ngơ ngẩn, khóe miệng lộ ra chút ý cười, nhìn vào đôi mắt Thiệu Cảnh lâu hơn. Thiệu Cảnh không muốn ở lại nơi này thêm chút nào nữa, không nói thêm điều gì, từng bước lùi về phía sau, chẳng qua hắn vẫn luôn đối mặt với Lý Long, đôi mắt lấp lánh không rời khỏi Lý Long một giây nào.

Thấy thiếu niên kia cẩn thận đề phòng mình như vậy, ánh sáng lạnh chớp lên trong con mắt còn lại của Lý Long, bỗng nhiên cười lạnh, nói:

- Đứng lại!

Khóe mắt Thiệu Cảnh hơi co rút lại nhưng vẫn dừng lại theo lời hắn.

Lý Long đánh giá hắn từ đầu đến chân một lần rồi chợt nói:

- Người mua hai ống Hắc Hoàng châm từ chỗ của Cao lão đầu đúng không, ống còn lại đâu, ném tới đây.

Sắc mặt Thiệu Cảnh lập tức biến đổi.

- Làm sao ông biết được?

Qua một lúc, Thiệu Cảnh mới khổ sở nói.

Lý Long quan sát hắn như mèo nhìn chuột, trên mặt tràn đầy vẻ khinh thường, cười lạnh nói:

- Người không cần hỏi nhiều như vậy, ném tới đây, có nghe thấy không?

Vẻ mặt Thiệu Cảnh hết sức khó coi, đạo hạnh của hắn thấp kém, ra khỏi Nam Sơn thành, ống Hắc Hoàng châm này chính là vũ khí phòng thân của hắn. Điều này hắn hiểu rõ, Lý Long đương nhiên cũng hiểu, nếu không có vật này thì Thiệu Cảnh chẳng khác gì một con dê chờ làm thịt, nhưng nếu phản kháng mạnh mẽ lại dữ nhiều lành ít. Vừa rồi hắn

bất ngờ đánh lén Mã Lão Thất, chiếm ưu thế khi đánh lén, vậy mà Mã Lão Thất vẫn còn dư sức khiến hắc bị thương nặng trước lúc chết, mà đạo pháp tu hành của Lý Long lại tương đương với Mã Lão Thất, hơn nữa lại có đề phòng, chỉ sợ rất khó có thể làm hắc bị thương.

- Thế nào, không nghe thấy ta nói sao?

Giọng nói của Lý Long dần chuyển lạnh, vẻ mặt cũng dữ tợn hơn. Lúc này ý định giết người cướp của trong lòng hắc đã sớm được xác định nhưng vẫn còn e dè Hắc Hoàng châm, vì vậy mới kiềm chế bản thân mình. Bây giờ lại thấy Thiệu Cảnh có vẻ vẫn do dự không quyết khiến trong lòng hắc không khỏi nôn nóng, hừ lạnh một tiếng, đột nhiên đưa tay móc một bình nhỏ màu đen từ trong ngực ra, mở nắp nhỏ vài giọt chất lỏng màu trắng sữa lên thi thể Mã Lão Thất ngay trước mặt Thiệu Cảnh.

Nắp bình vừa được mở ra, Thiệu Cảnh lập tức ngửi thấy mùi hôi thối vô cùng nồng nặc, trong lúc vẫn đang nghi ngờ, chỉ thấy mấy giọt chất lỏng màu trắng sữa kia đã rơi vào thi thể Mã Lão Thất, lập tức một luồng sương khói bốc lên, xung quanh tỏa ra mùi khét lẹt, mà máu thịt, xương cốt trên thi thể kia thậm chí bắt đầu bị hòa tan nhanh chóng, tựa như bị những giọt chất lỏng kia ăn mòn vậy.

Lý Long cười lạnh nhìn chăm chăm vào Thiệu Cảnh, lắc lắc chiếc bình nhỏ màu đen trong tay, lộ ra vài phần đắc ý, nói:

- Đây chính là bảo bối lão tử mới học được cách đây không lâu, tiểu tử, nếu ngươi không nghe lời, có tin ta sẽ dùng trên người ngươi hay không?

Dừng lại một lát, trên mặt hắc xuất hiện vài phần tàn nhẫn, liếm liếm môi, cười lạnh nói:

- Ta còn chưa thử xem khi sử dụng Hóa Thi thủy này trên người sống thì sẽ như thế nào, ngươi muốn thử một lần hay không?

Sắc mặt Thiệu Cảnh càng thêm trắng bệch, vẻ mặt thay đổi

liên tục, cuối cùng vẫn phải cắn răng lấy ống Hắc Hoàng châm còn lại từ trong ngực ra.

Lý Long nhìn qua ống Hắc Hoàng châm kia vài lần, nói:
- Người ném sang đây.

Trên mặt Thiệu Cảnh tràn đầy vẻ không tình nguyện, lo được lơ mất, chần chừ một lúc lâu mới chịu vung tay lên ném sang cho Lý Long. Nhưng Lý Long lại đột nhiên nghĩ tới điều gì đó, bắt hắn dừng lại, chỉ sang bên cạnh, cười lạnh nói:

- Vứt sang một bên.

Đối mặt với đối thủ xảo quyết như vậy, sắc mặt Thiệu Cảnh càng trở nên khó coi hơn, hắn chần chừ thêm một lát, chợt trầm giọng nói:

- Lý đại thúc, sau khi ta đưa Hắc Hoàng châm cho ông, ông có thể để ta rời đi không?

Lý Long cười thầm, biết Thiệu Cảnh vẫn còn lo sợ, vẻ mặt chuyển thành ôn hòa, thu bình nhỏ màu đen lại, lộ ra nụ cười hòa ái, bộ dạng như hận không thể viết bốn chữ "Lý Đại Thiện Nhân" lên mặt mình, cười nói:

- Yên tâm đi, chỉ cần người giao Hắc Hoàng châm ra, ta nhất định sẽ không làm khó dễ người nữa.

Thiệu Cảnh cắn răng vung tay lên, ném Hắc Hoàng châm đến cách Lý Long vài thước. Nhìn ống đồng đen lăn lóc trên mặt đất, trên mặt Lý Long rõ rệt lộ ra nụ cười yên tâm, vẻ hung ác chợt hiện, hắc hắc hắc cười lạnh rồi bước tới, trong lòng đã quyết định sau khi nhặt ống Hắc Hoàng châm này lên sẽ lập tức giết chết Thiệu Cảnh lúc này đã không còn chút sức phản kháng nào.

Nơi ống châm rơi xuống chỉ cách hắn mấy bước chân, Lý Long đảo mắt liền bước tới, đang muốn cúi xuống nhặt ống châm lên thì dưới chân đột nhiên trống không, mặt đất vốn đầy cành khô lá rụng không khác gì xung quanh thậm chí

lại đột nhiên sụp xuống. Lần này bất ngờ không kịp chuẩn bị, thân thể cao lớn của Lý Long lập tức rơi xuống, trong tiếng thét sợ hãi, bụi đất bay tứ tung, tại chỗ đó xuất hiện một hố lớn đường kính đến ba thước, Lý Long bị rơi vào trong hố này.

Cái hố đột ngột xuất hiện này cũng khá sâu, chừng năm thước, nhưng đối với Lý Long đã tu luyện được một chút đạo hạnh thì thực sự không làm khó được hẳn, vì vậy khi biến cố xảy ra, Lý Long vừa rơi xuống hố đã đạp mạnh chân muốn nhảy ra ngoài. Chỉ là trong chớp mắt khi ngấn đầu lên, toàn thân hắn lập tức run rẩy, cả người cũng cứng đờ.

Trong ánh sáng mờ nhạt, Thiệu Cảnh với khuôn mặt tái nhợt xuất hiện bên miệng hố, vẻ mặt cười như không cười, trong tay đã có thêm một ống Hắc Hoàng châm.

Không nói thêm một lời, Thiệu Cảnh đề chốt xuống, ống châm màu đen hơi rung lên, tiếng nổ vang trầm trầm vang lên trong nháy mắt, một chùm ánh sáng đen kèm theo tiếng xé gió tựa như quỷ khóc mãnh liệt bắn ra, bao trùm toàn bộ hố đất, căn bản không chờ Lý Long có bất kỳ phản ứng nào liền trực tiếp xuyên thủng khuôn mặt và một mảng lớn trên ngực hắn.

Lần này, Lý Long thậm chí còn chưa kịp phát ra tiếng kêu thảm, tựa như bị người khác dùng vải bịt chặt miệng, thân thể hắn bị lực lượng mạnh mẽ đánh bay về phía sau rồi chậm rãi trượt xuống mặt đất, không có thêm bất cứ động tĩnh nào nữa.

Chương 13: Bỏ chạy (1)

Dịch: thanh nha618

Biên dịch: juj212

Nguồn: www.tangthuvien.com

Ebook: enix

Một đêm này không biết có được xem là một đêm mạo hiểm nhất trong mười bảy năm kiếp sống của Thiệu Cảnh đã trải qua hay không, sau khi xác định chắc chắn người đàn ông dưới hố đã chết, Thiệu Cảnh chậm rãi lùi về phía sau rồi chán nản nằm vật xuống ngay bên miệng hố, sức lực toàn thân như bị rút cạn sạch trong nháy mắt, cảm giác sức cùng lực kiệt sau khi dạo qua một vòng ở Quỷ Môn quan khiến hắn hầu như nhin không được muốn nhắm mắt lại ngủ.

Chẳng qua là mùi hôi thối và máu tươi từ hai cổ thi thể tản ra trong không khí vẫn chưa tiêu tán khiến làm hắn mạnh mẽ giữ cho mình tỉnh táo, thở hỗn hển, cắn chặt răng chống đỡ lại cơn buồn ngủ, hai mắt kinh ngạc nhìn bầu trời đêm âm đạm qua khe hở của cây rừng rậm rạp, còn có thể nghe thấy tiếng hổ gầm mơ hồ từ Âm Hổ sơn, đám mây đen lộ ra vẻ quy dị trong bóng tối đang chậm rãi trôi.

Thật lâu sau đó, rốt cục cảm giác không có sức lực chậm rãi tản đi, sức lực lại trở về với thân thể, Thiệu Cảnh bò lên, nhìn thoáng qua mặt đất bừa bộn mà thê thảm, sau đó liền xoay người đi ra phía ngoài rừng. Khó khăn lắm đi tới bìa rừng, bỗng nhiên hắn dừng bước lại như chợt nhớ ra điều gì đó.

- Hóa Thi thủy, vừa mới học xong...

Trong miệng lẩm bẩm nhắc lại, hắn chậm rãi xoay người lại.

Lai lịch xuất thân của Lý Long hầu như không ai biết, dù sao một kẻ tầm thường như hắn cũng không khiến ai chú ý, nhưng là theo như ngày thường Thiệu Cảnh được biết, sau khi đi tới Nam Sơn thành, Lý Long đã sống ở đây một thời

gian dài. Tất cả những người tu chân đến Vạn Yêu cốc như hắc đều mang theo hi vọng rất lớn cùng với chấp niệm gặp được may mắn, mơ ước sẽ có ngày phát đạt. Mà ở Vạn Yêu cốc này trước nay cũng có rất nhiều truyền thuyết thần kỳ được truyền lưu, có vài tu sĩ đột nhiên nhận được công pháp tuyệt thể, có người tìm được linh thảo vạn năm ở một nơi nào đó trong Vạn Yêu cốc, đủ các loại chuyện mà không ai biết được thật giả thế nào, nhưng đối với chuyện trong số trăm người thậm chí không ai có thể thực sự bước chân vào Ngưng Nguyên cảnh xa vời, cảnh cửa thực sự của tu chân, đối mặt với dụ dỗ của lực lượng mạnh mẽ vô cùng khi bước chân lên con đường tu chân, vô số người vẫn xông lên tựa như thiêu thân lao vào lửa.

Trên căn bản, Lý Long chính là một người như vậy, hơn nữa dường như những năm gần đây, hắc cùng tất cả những người khác đều giống nhau, những thứ may mắn trong truyền thuyết cũng không rơi xuống trên người hắc, hắc vẫn trải qua cuộc sống hàng ngày của tu sĩ ở tầng dưới cùng, đau khổ giãy dụa mà thôi.

Nhưng hiển nhiên Hóa Thi thủy không phải là vật tầm thường, cũng không thứ mà phải hạg tôm tép như hắc có thể có được.

Vừa mới học xong không lâu sao...

Chậm rãi đi trở về bên cạnh hố lớn, nhìn thân thể người đàn ông không còn nhúc nhích như bóng ma đã dung nhập vào bóng tối, im lặng một lát, Thiệu Cảnh đột nhiên nhảy vào trong hố.

Trong bóng tối, vẻ mặt của thi thể cũng lộ ra vẻ quý dị cùng dữ tợn, Thiệu Cảnh cắn chặt hàm răng, đẩy vạt áo Lý Long ra tìm kiếm một lúc, đầu tiên tìm được Hóa Thi thủy đựng trong một chiếc bình nhỏ màu đen, thuận tay thu hồi, sau đó lại lục tìm một lúc, cuối cùng tìm được rồi hơn mười viên linh thạch và một tấm thẻ gỗ. Tấm thẻ gỗ rất nhẹ, rất

mỏng, trên đó viết ba chữ: Thiên Âm môn. Trừ mấy thứ đó ra thì không còn đồ vật gì hữu dụng nữa.

Sau khi không khách khí chút nào đem những thứ này linh thạch lấy làm của mình, Thiệu Cảnh nhìn chăm chăm kia tấm thẻ gỗ kia, khóe mắt hơi co quắp. Thiên Âm môn chính là một trong những chi nhánh còn lưu truyền đến ngày nay của ma giáo năm xưa, trăm năm trước đã tiến vào phạm vi Vạn Yêu cốc nhưng vẫn bị bảy môn phái lớn ở nơi này liên thủ chèn ép, thế lực cũng vì thế mà không lớn nhưng từ trước đến giờ vẫn thần bí khó lường, không nghĩ tới chỉ là một nhân vật nhỏ như Lý Long mà lại có quan hệ với tông phái của Ma môn có hung danh lan xa như vậy.

Hắn suy nghĩ một lát rồi ném tấm thẻ gỗ này xuống đất, thuận tay thu toàn bộ những thứ khác vào trong túi Lưu Vân rồi leo ra khỏi hố đất. Đứng ở ngoài động trầm ngâm một lát, hắn đi tới bên thi thể Mã lão thất đã bị ăn mòn hơn một nửa, cầm hai chân kéo đến bên miệng hố rồi ném xuống.

Hai người này khi còn sống hàng ngày vẫn luôn cãi vã với nhau, sau khi chết cũng chôn bọn họ chung một chỗ đi. Thiệu Cảnh đứng bên miệng hố, mặt không chút thay đổi lấy ra cái bình kia, đổ Hóa Thi thủy xuống. Mùi hôi thối gay mũi, ghê tởm bốc lên, da thịt trên mặt Thiệu Cảnh co rút lại, không hề nhìn đến hố đất tối om kia nữa, xoay người quét lá rụng cành khô trên mặt đất vào trong hố để che đậy thi thể ở bên dưới, sau đó xoay người nhìn vào bóng tối u ám trong hố, hít sâu một hơi rồi xoay người rời đi.

Tiếng bước chân sần sật chậm rãi đi xa, rừng cây khô phục cảnh tĩnh lặng, cành khô, cỏ dại yên lặng nằm trên mặt đất, trừ mùi vị khác thường vẫn thoang thoảng trong không khí ra đã không còn thấy điều gì khác lạ cả.

Chương 14: Bỏ chạy (2)

Dịch: juj212

Nguồn: www.tangthuvien.com

Ebook: enix

Hai người biến mất đối với Nam Sơn thành mà nói, thậm chí ngay cả một chút gợn sóng cũng không có. Không ai quan tâm, cũng không ai nhớ đến, mặt trời vẫn cứ mọc rồi lặn, vô số tán tu qua lại, mọi người đều không biết được vận mệnh tương lai của mình, rất có thể ngày mai sẽ chết trong Vạn Yêu cốc hay một nơi nào đó ở ngoài thành, vì vậy cũng không ai để ý đến một vài người xa lạ đột nhiên mất tích.

Từ sau buổi tối đó, Thiệu Cảnh liền biến mất trong tòa thành này, một thời gian rất dài đều không có người gặp qua hắn. Có đôi khi, Lưu Tam của Phi Vân đường thỉnh thoảng cũng nhớ tới tiểu Thiệu hơi chút nổi tiếng với ánh mắt độc đáo kia, trong lòng cũng cảm thấy khó hiểu rằng tại sao hắn lại đột nhiên mất tích, lẽ nào đã chết tại một góc hẻo lánh trong Vạn Yêu cốc như những tán tu kia rồi sao?

Đương nhiên là Thiệu Cảnh chưa chết, hắn chỉ đang bỏ chạy.

Hắn không dám ở lại Nam Sơn thành nữa, chưa nói sau lưng Lý Long rất có thể có một người của Thiên Âm môn, cho dù người khác không biết Lý Long thế nào, nhưng Thiệu Cảnh hiểu, trong Nam Sơn thành vẫn còn một người quá nửa là sẽ biết rõ ràng.

Cao lão đầu, chính là Cao lão đầu đã bán Hắc Hoàng châm cho Thiệu Cảnh.

Lý Long có thể biết hắn mua được Hắc Hoàng châm từ chỗ Cao lão đầu, hơn nữa ngay cả số lượng mua là hai ống đều rất rõ ràng, hiển nhiên tin tức này có tám chín phần mười là

do Cao lão đầu truyền ra. Thậm chí Thiệu Cảnh còn suy đoán rằng, sợ là ngay cả tin tức kia cũng bị lão quỷ tham tiền như mạng đó bán lấy tinh thạch.

Còn ở lại chính là tự tìm đường chết.

Cho nên hắn bỏ chạy, chạy trốn thật xa, thật xa. Nhờ có vài phần may mắn, lại thêm tâm tư cẩn thận tỉ mỉ, nhiều năm qua cũng đã quen lưu lạc phiêu bạt, hiểu được cách sinh tồn ở vùng hoang dã, cho nên Thiệu Cảnh vẫn sống sót tại nơi hoang dã yêu thú thường lui tới, giặc cướp hoành hành này. Một tháng sau, hắn tới Tiểu Hồ thành cách Nam Sơn thành chừng năm trăm dặm về phía bắc.

Theo như địa thế, vị trí, thực ra Tiểu Hồ thành nằm ở phía tây của Vạn Yêu cốc, cách mười dặm bên ngoài thành có một linh sơn cao vút đến tầng mây, trùng điệp nhấp nhô tên là Thiên Thanh sơn, chính là địa bàn của Huyền Thiên tông, một môn phái tu chân nổi danh ở phía ngoài Vạn Yêu cốc. Từ chân núi nhìn lên phía trên thường thường cũng chỉ có thể nhìn đến lưng chừng núi, nơi cao hơn đều bị mây trắng bao phủ, có đôi khi vào những ngày trời trong nắng ấm có thể thấy cầu vồng vắt ngang trời, tiên hạc bay lượn, lầu các điện đường tiên gia, cây cối hoa cỏ xinh đẹp như tiên cảnh nơi chín tầng trời như ẩn như hiện, xa rời trần thế.

Bên dưới tầng mây trắng, từ giữa sườn núi trở xuống đều là từng mảng rừng cây rậm rạp, thường xuyên thấy cổ thụ, dây leo già cỗi, khung cảnh âm u tĩnh mịch. Giữa rất nhiều điện phủ, lầu các to lớn còn có một con đường bằng đá trắng trải dài từ sâu trong mây trắng, quanh co theo sườn núi, xuyên qua rừng cây xuống tận đến chân núi, từ phía dưới nhìn lên tựa như một cái thang trời trang nghiêm hùng vĩ khiến người ta cảm thấy trang trọng, sùng kính.

So với Nam Sơn thành, Tiểu Hồ thành cách Vạn Yêu cốc gần hơn, hơn nữa còn phồn hoa hưng thịnh hơn hắn một bậc, chỉ có một thế lực lớn nằm trong tay thành này, chính là

Huyền Thiên tông nằm trên Thiên Thanh sơn ở bên ngoài thành. Những người lẫn lộn tại vùng xung quanh Vạn Yêu cốc này hầu như không ai là không biết đến Huyền Thiên tông, Thiệu Cảnh đương nhiên cũng đã sớm nghe nói đến, dù sao đó cũng là một trong bảy đại phái danh môn ở xung quanh Vạn Yêu cốc.

Đứng ở cửa thành nhìn lại, từ rất xa đã có thể thấy tòa linh sơn liên miên trùng điệp kia, còn cao hơn một chút so với Âm Hồ sơn, hơn nữa khác với mây mù âm u quỷ dị vẫn bao phủ Âm Hồ sơn, mây mù bông bành trên Thiên Thanh sơn còn mang theo vài phần tiên khí, trang nghiêm mà mờ ảo, khiến Thiệu Cảnh từ nhỏ vẫn luôn hướng tới tu chân vô cùng hâm mộ.

Chỉ là danh môn đại phái như vậy thường thường đều không dễ dàng thu đệ tử. Trong những năm lưu lạc giang hồ, Thiệu Cảnh đã từng muốn tiến vào một vài môn phái, đáng tiếc là hoàn toàn không có ai để ý tới một đứa trẻ mồ côi không tiền, không quyền, không thế, không có chỗ dựa, không nói đến chuyện từ chối nhã nhặn, ngay cả đánh đuổi đi chỗ khác cũng xảy ra rất nhiều lần.

Thở dài, tâm tình Thiệu Cảnh không khỏi u rũ hơn, thu hồi ánh mắt rồi bước vào Tiểu Hồ thành.

Chương 15: Bỏ chạy (3)

Dịch: juj212

Nguồn: www.tangthuvien.com

Ebook: enix

Chưa bước qua cửa thành thì đã nghe thấy tiếng ồn ào náo nhiệt, qua cổng tò vò, Thiệu Cảnh nhìn thấy một đám người vây lấy ngã tư đường ở phía trước, dường như người người đều muôn xông lên, vẻ mặt kích động, không ít người còn đang hô lớn:

- Ta, ta, thu nhận ta đi.

- Đệ tử đã hướng về Huyền Thiên tông từ lâu, xin sư trưởng hãy nhận lấy đệ tử...

Thiệu Cảnh chấn động toàn thân, vô thức nói:

- Không thể nào?

Chẳng lẽ Huyền Thiên tông lại muốn thu đệ tử ở ven đường? Quá khó tưởng tượng, hẵn vào nam ra bắc nhiều năm như vậy nhưng vẫn chưa từng thấy, thậm chí căn bản chưa từng nghe nói có môn phái tu chân nào làm như vậy. Chẳng qua khi thấy những người ở nơi đó kích động muốn xông lên, rất cuộc hẵn cũng nhịn không được mà bước qua, một mặt chen chúc vào giữa đám người để nhìn xem, một mặt nghe mọi người xung quanh nói chuyện, qua một lúc lâu hẵn mới từ từ hiểu rõ mọi chuyện ở nơi này.

Thì ra là, ở giữa đám đông có năm, sáu người mặc áo đệ tử Huyền Thiên tông màu lam đang đứng, đều là đệ tử Huyền Thiên tông, hơn nữa đúng là bọn họ đang thu người ở bên đường, chẳng qua cũng không phải bọn họ muốn thu đệ tử hợp cách cho Huyền Thiên tông mà là một loại người được gọi là Tu hành giả.

Cái gọi là Tu hành giả, tên gọi nghe cũng không tồi, nhưng

trên thực tế lại gần như chỉ là kẻ hầu rẻ mặt cho Huyền Thiên tông, mỗi một Tu hành giả sẽ nhận được hai mẫu linh điền có linh lực mỏng manh dưới chân núi Thiên Thanh, được Huyền Thiên tông phân phát cho một loại linh đậu có thể rút linh lực từ trong đất ra, một năm hai mùa, cần nộp hai mươi thạch(*) linh đậu hoặc trực tiếp trả mười viên linh thạch cho Huyền Thiên tông làm tiền thuê, những thứ dư thừa lại đều thuộc về bản thân mình.

Đương nhiên, nếu chỉ là như thế thì sẽ không có ai nguyện ý đi lao động khổ cực, Huyền Thiên tông cũng định ra quy củ, mỗi cách năm năm, trên núi sẽ phái người xuống kiểm tra các Tu hành giả, thu nhận ba mươi người trong số đó làm đệ tử, truyền dạy cho phương pháp tu hành ở Luyện Khí cảnh đơn giản nhất, sau đó thì phải xem cơ duyên, tư chất và sự chăm chỉ của mỗi người, phải biết rằng đại đạo tu chân từ trước đến nay luôn gian khổ, khó lường, nếu như ngay cả luyện khí cảnh cũng không vượt qua được thì cũng chỉ cả đời tầm thường, cả đời phải ôm hận.

Chỉ là nếu thực sự có người thiên tư xuất chúng, tiến bộ nhanh chóng, tu luyện theo thứ tự vượt qua ba cảnh giới Luyện Khí cảnh sơ, trung, thượng, lại đột phá tới Ngưng Nguyên cảnh, vậy thì chúc mừng người, một con đường tu tiên sáng lạn rực rỡ đã mở ra trước mắt người. Bất kỳ một Tu hành giả nào đột phá tới ngưng nguyên cảnh đều được Huyền Thiên tông coi trọng và truyền dạy cho đạo thuật, thần thông cao thâm, từ đó vận mệnh sẽ thay đổi, không cùng một con đường với đông đảo người phàm của thế tục nữa.

- Năm năm đó.

Bộ dạng Thiệu Cảnh hơi ủ rũ, lại không nhận được thở dài. Hắn mồ côi từ nhỏ, giãy dựa mưu sinh, lúc chín tuổi gặp được một người đàn ông trung niên, từ đó liền đi theo vị "sư phụ" này lưu lạc chân trời góc biển, lừa ăn lừa uống sống qua ngày, trải qua cuộc sống lang bạt kỳ hồ. Mười ba tuổi, sư phụ nhiều năm say rượu chết đi, sau khi chôn sư phụ

xong, hắt lại tiếp tục một thân một mình lưu lạc.

Tuy còn nhỏ tuổi nhưng sự từng trải của hắt còn hơn cả một đời của rất nhiều người, cho nên vừa rồi khi nghe thấy có thể tiến vào sơn môn của Huyền Thiên tông thực sự đã khiến hắt vô cùng hưng phấn, nhưng ngay khi tỉnh táo suy nghĩ lại liền nhớ tới một căn đề rồi tìm người bên cạnh để hỏi thăm, quả nhiên, số lượng Tu hành giả dưới chân núi Thiên Thanh hàng năm vẫn luôn giữ vững ở ba nghìn người trở lên.

- Chọn ba mươi trong số ba nghìn người...

Thiệu Cảnh lập tức chán nản, không biết nói gì. Song hắt đang ủ rũ nhưng rất nhiều người ở xung quanh vẫn muốn xông lên phía trước, sóng người mãnh liệt, thiếu chút nữa nhấn chìm năm, sáu người của Huyền Thiên tông đứng ở bên trong.

Nói đùa, cho dù là Huyền Thiên tông thu Tu hành giả cũng là năm năm mới thu một lần đó!

Thiệu Cảnh đứng giữa đám người, vẻ mặt do dự không quyết, bị dòng người đông đúc đẩy tới đẩy lui, không hiểu tại sao trong đầu hắt lại hiện ra bộ dạng chật vật của mình khi đối mặt với Mã Lão Thất và Lý Long ngày đó, hai người kia cũng chỉ là hạng nhân vật thuộc tầng lớp thấp nhất trong số những người tu chân mà thôi.

Đột nhiên, hắt hung hăng cắn chặt răng, thấp giọng mắng:
- Mặc kệ nó, năm năm thì năm năm, dù sao vẫn còn hơn là không có lý tưởng gì, liều mạng!

Vừa quyết định xong, hắt như biến thành một con lươn luồn lách vào càng sâu trong đám người, trong tiếng ầm ỹ hỗn loạn vang lên tiếng hét của hắt:

- Sư phụ, sư phụ, đệ tử từ nhỏ đã kính ngưỡng tiên danh của Huyền Thiên, mong mỏi đã nhiều năm, đã chờ đợi dưới

chân Thiên Thanh sơn này mười năm rồi, nhận lấy ta đi,
nhận lấy ta đi...

(*)thạch: đơn vị tính bằng 100 lít

Chương 16: Mơ ước (1)

Dịch: juj212

Nguồn: www.tangthuvien.com

Ebook: enix

Thiệu Cảnh mặc y phục màu xám nằm bên cạnh một gò đất trên sườn núi, hai tay đan vào nhau gối ở sau đầu, một cái túi vải màu xám đã khá cũ kỹ, bên trên thêu một đóa mây trắng nhỏ, dường như cũng đã hơi ố vàng được cột tùy ý ở bên hông. Lúc này hắn đang nằm cách phần cuối của con đường đá dẫn lên sơn môn ước chừng hai trăm trượng, gối đầu lên thảm cỏ xanh mượt, hít thở không khí mang theo mùi vị hoa cỏ nhàn nhàn ở xung quanh, ánh mắt hắn rời khỏi con đường đá có khí thế to lớn kia, thở dài:

- Tu tiên vẫn tốt hơn, không biết đến bao giờ ta mới có thể lên núi?

- Ụt ịt, ụt ịt...

Mấy tiếng kêu trầm thấp mà ngong ngịu trả lời câu tự hỏi của hắn.

Thiệu Cảnh liếc mắt, cúi đầu xuống nhìn, một con heo nhỏ béo mũm mĩm đang chen chúc ở bên cạnh hắn, trên mình đen trắng lẫn lộn, trắng nhiều đen ít, bắt mắt nhất chính là trên mặt con heo nhỏ, một vành mắt và một cái tai đều là màu đen, đen trắng tương phản nhìn khá đáng yêu. Lúc này con heo nhỏ đang cố gắng leo lên người hắn, hai chân trước bám lên bụng Thiệu Cảnh, hai chân sau liều mạng đẩy, miệng không ngừng kêu "ụt ịt", nhìn bộ dạng của nó cũng chỉ mới sinh được mấy tháng, thân thể vẫn khá nhỏ, sức lực cũng không tồi nhưng vẫn không thể leo lên được.

Khóe miệng Thiệu Cảnh hơi nhếch lên, lười biếng đưa tay ra đẩy vào mông nó, con heo nhỏ mượn lực này mới leo lên trên bụng Thiệu Cảnh được, ụt ịt kêu hai tiếng, rung đùi đắc ý, giơ miệng lên ngáp một cái rất mỹ mãn rồi nằm úp sấp xuống tắm mình trong gió xuân cùng ánh nắng rực rỡ

của tháng ba, cặp đôi tai nhỏ một đen một trắng, đôi mắt híp lại.

Đây là một con heo nhỏ rất bình thường, đôi mắt và đôi tai đều là một đen một trắng, vừa mới sinh ra không lâu đã bị vứt bỏ, nằm run rẩy lạnh lẽo trong một bụi cỏ ở ven đường phía ngoài Tiểu Hồ thành, chờ đợi nó chính là bị thú hoang ăn thịt, bị đói mà chết, từ từ thối rữa, cuối cùng trở thành bụi đất.

Một ngày kia Thiệu Cảnh đi qua, hắn, từ nhỏ vốn lưu lạc ven đường nên cũng không có quá nhiều đạo đức công cộng, bởi vì mắc tiểu tiện tiện ghé vào ven đường giải quyết, sau khi sáng khoái mới phát hiện mình tiểu lên mặt một con heo vẫn nhỏ đã sống dở chết dở.

Sau đó Thiệu Cảnh mang con heo nhỏ này về nhà, dự định của hắn là tắm rửa sạch sẽ cho con heo nhỏ này rồi làm thịt kho tàu ăn.

Đúng vậy, từ đầu tháng này đã có dự định làm thịt heo kho tàu.

Con heo nhỏ có thể sống sót cũng vì một đạo lý từ thiên cổ vẫn không thay đổi: Phải nuôi heo cho mập rồi mới làm thịt, từ cổ chí kim, bất kể người nuôi heo hay là viết văn đều biết đến đạo lý như vậy, không hiểu đạo lý này chỉ có thể chứng minh là đầu óc nguời hơi dần, nuôi heo tất nhiên sẽ phá sản, viết văn chắc chắn sẽ thất bại. Ồ, hơi lan man rồi. Tóm lại, con heo nhỏ tạm thời kéo dài hơi tàn sống sót, Thiệu Cảnh cho nó uống nước cơm và chút cơm thừa canh cặn, đến tối liền bắt đầu ăn uống ngon miệng, ăn no rồi ngủ, tỉnh ngủ lại ăn, ăn xong lại ngủ, ngủ rồi lại ăn, qua bảy tám ngày như thế, thân thể heo nhỏ lớn thêm một vòng, hơn nữa còn có thể xuống đất chơi đùa.

Có lẽ do lần đầu tiên mở mắt đã nhìn thấy Thiệu Cảnh, lại ở chung với nhau nhiều ngày như vậy, chính mình lại rất sành

ăn, con heo nhỏ này vô cùng phụ thuộc vào Thiệu Cảnh, không chịu rời khỏi Thiệu Cảnh. Mà Thiệu Cảnh sau lúc ban đầu không thèm để ý, qua mấy ngày sau cũng có vài phần yêu thích con heo nhỏ này, đao giết heo cũng không hạ xuống được nữa, một người một heo liền sống chung đến ngày hôm nay.

Ngày này là 12 tháng 3, trời trong xanh.

Năm nay Thiệu Cảnh đã mười tám tuổi, là thời điểm một thiếu niên dần trưởng thành thành thanh niên, một kẻ vô tích sự không một xu dính túi, nhờ có cơ hội mở sơn môn năm năm một lần của Huyền Thiên tông khoảng chín tháng trước, "may mắn" thông qua kiểm tra rồi trở thành một người trong số ba nghìn Tu hành giả ở dưới chân Thiên Thanh sơn.

Trong lần "may mắn" này, tất cả linh thạch trên người hắn đều rơi vào túi tiền một vị đệ tử của Huyền Thiên tông, vì vậy hắn đã không còn xu dính túi nào.

Phía sau mây trắng, sẽ có cái gì đây?

Chương 17: Mơ ước (2)

Dịch: [juj212](#)

Nguồn: www.tangthuvien.com

Ebook: enix

Nhìn nơi cao nhất bị mây mù che phủ trên đỉnh núi, Thiệu Cảnh chép miệng rồi lắc đầu như tự chế giễu mình, vút bỏ hết thầy suy nghĩ không thực tế ra khỏi đầu óc. Huyền Thiên tông là một trong bảy đại phái bên ngoài Vạn Yêu cốc, cũng như tất cả các môn phái tu chân, quy củ ở nơi này cũng là đẳng cấp sâm nghiêm, Tu hành giả cũng chỉ là nhóm người thuộc tầng lớp thấp nhất trong Huyền Thiên tông, phía trên còn có một đám người từ đệ tử nhập môn, các vị sư trưởng cho đến các vị trưởng lão, chưởng giáo chân nhân.

Hắn hí mắt lại, không khỏi nhớ tới ngày đó tại cửa thành của Tiểu Hồ thành, theo như lời của mấy vị đệ tử của Huyền Thiên tông, Huyền Thiên tông thu nhận Tu hành giả, một là yêu cầu trẻ tuổi, hai là cần phải có chút tiềm chất tu chân. Như vậy xem ra, lẽ nào mình cũng có chút tiềm chất sao?

Nghĩ tới đây, Thiệu Cảnh cười hắc hắc, ngẩng đầu nhìn lên bầu trời.

Trên bầu trời có từng đóa mây trắng, bầu trời xanh thẳm, màu sắc nhu hòa mà xinh đẹp kia khiến người ta không muốn nhắm mắt lại. Ngay tại bầu trời phía trên, thỉnh thoảng Thiệu Cảnh có thể nhìn thấy các loại cầu vồng với màu sắc khác nhau xẹt qua bầu trời, cười mây đập gió vô cùng tiêu sái, hẳn biết đó đều là cao thủ có thể khống chế pháp bảo, linh khí ngự không bay qua.

Nhìn những vệt sáng vô cùng xinh đẹp ở phía chân trời, Thiệu Cảnh thật sự đã quá quen mắt, lẩm bẩm nói:

- Thật là lợi hại, không biết tương lai có một ngày nào đó ta cũng có thể bay lên hay không.

- Ụt ịt, ụt ịt...

Trả lời hần vẫn chỉ là tiếng lẩm bầm quen thuộc vang lên từ trên bụng.

Thiệu Cảnh lắc đầu bất đắc dĩ, đang muốn xoay người lại đột nhiên cau mày, ánh mắt đọng lại. Chỉ thấy trên bầu trời bỗng nhiên có một vệt cầu vồng màu vàng nhạt đang "rơi" xuống phía dưới.

Lung lay lắc lư, nghiêng ngả lão đảo, đứng đưa không ngừng, nhìn thế nào cũng giống như đã mất đi điều khiển, cầu vồng màu vàng nhạt kia rơi xuống mặt đất càng lúc càng nhanh, mắt thấy bị kịch một người rơi xuống từ trên trời cao sẽ xảy ra ngay tại chân Thiên Thanh sơn này.

----o0o----

Ngự không là một loại thần thông rất cao thâm, được toàn bộ tu chân giới công nhận là chỉ khi tu luyện tới cảnh giới Huyền Đan cảnh cực kỳ cao thâm mới có thể thi triển ra. Chẳng qua nếu như tu sĩ dưới Huyền Đan cảnh là Ngưng Nguyên cảnh có được một số linh khí phi hành hiếm thấy thì cũng có thể bay lên không trung, nhưng bất luận là tốc độ hay thời gian kéo dài cũng kém xa thần thông phi hành chân chính ở Huyền Đan cảnh.

Chỉ là cho dù nói thế nào, tu sĩ ngã cắm đầu từ trên trời xuống vẫn rất ít thấy...

Thiệu Cảnh mở trừng mắt nhìn rồi trở mình đứng dậy, hoàn toàn không để ý đến con heo nhỏ đang sợ hãi kêu lên ụt ịt vì đột nhiên bị ném xuống đất, hai mắt hần vẫn nhìn chăm chăm lên bầu trời. Không chỉ có hần, lúc này rất nhiều Tu hành giả đang lao động tại khu vực linh điền rộng rãi dưới chân Thiên Thanh sơn này cũng đã phát hiện sự khác thường trên bầu trời, tiếng hô ngạc nhiên liên tục vang lên.

Mọi người đứng xem cũng rất kích động.

Đệ tử Huyền Thiên tông với thần thông quảng đại, ở tận trên cao tựa như tiên nhân(Tu hành giả không được Huyền Thiên tông công nhận là đệ tử của mình), hơn nữa có vẻ như còn là người có linh khí phi hành hiếm thấy, lại bị ngã từ trên trời xuống! Bất kể bởi vì nguyên nhân gì nhưng chắc chắn sẽ là một chuyện lạ ngàn năm có một.

Tâm tình của Thiệu Cảnh cũng giống với phần lớn mọi người, rất phức tạp, cũng rất kích động, chẳng qua người được bao phủ trong ánh cầu vồng dường như vẫn đang cố gắng, có vẻ như không muốn trở thành trò cười trước maa bao người. Phía trên còn loáng thoáng truyền đến tiếng quát mắng giận dữ, tốc độ rơi xuống của vệt cầu vồng kia hơi chậm lại như có một lực lượng muốn nó bay lên một lần nữa, chỉ là dường như lực lượng này vẫn không đủ, ngoài khiến tốc độ rơi của vệt cầu vồng hơi chậm lại thì cũng chỉ khiến phương hướng rơi xuống thay đổi, mà toàn bộ vầng sáng kia vẫn đang không ngừng rơi xuống.

Thiệu Cảnh nhìn chăm chăm vệt cầu vồng kia đang từ từ thay đổi, chân mày bỗng nhiên nhíu lại, phương hướng vệt sáng kia đang lắc lư bay tới cũng chính là gò đất nhỏ nơi hắn đang đứng.

- Gặp quỷ!

Thiệu Cảnh tức giận mắng một câu rồi ôm lấy con heo nhỏ đang cọt sọt vào bắp chân mình, nhanh chóng lao xuống khỏi sườn núi, dùng hết sức lực liều mạng chạy về phía trước. Mới chạy chưa được ba bốn trượng hắn liền nghe thấy một tiếng ầm vang lên từ phía sau, một luồng gió lớn rít gào đuổi theo khiến thân thể hắn lao đảo, lại quét qua hai mẫu linh điền của hắn khiến những cây trồng cao thấp, màu sắc khác nhau lung lay nghiêng ngả.

Lấy lại bình tĩnh, Thiệu Cảnh xoay người nhìn lại, chỉ thấy

gò đất nhỏ vừa rồi bị trực tiếp gọt đi hơn một nửa, bụi đất bay tứ tung, một lúc lâu sau mới tản đi, lúc này mới nhìn rõ bên sườn núi có thêm hai người nữa, một nam một nữ, nam có vóc người cao lớn, tướng mạo uy vũ, nhưng lúc này đã hấp hối, máu tươi tràn ra khóe miệng, toàn thân loang lổ vết máu, đã hôn mê bất tỉnh, nữ lại là một thiếu nữ xinh đẹp tuyệt trần, nhìn qua còn nhỏ tuổi hơn Thiệu Cảnh một chút. Trên mặt đất cách chỗ hai người không xa có một chiếc thoi ngọc toàn thân trắng nõn, ánh sáng tỏa ra bốn phía, vừa nhìn đã biết không phải vật tầm thường.

Lúc này cô gái kia cực kỳ hoảng sợ, hai tay nắm chặt vạt áo người thanh niên, đôi mắt rưng rưng, không ngừng gọi:

- Đại ca, đại ca, huynh tỉnh lại đi, huynh làm sao vậy, mau tỉnh... Mau tỉnh lại...

Thiệu Cảnh chậm rãi bước đến gần, đầu tiên là đánh giá hai người này, cô gái kia mặc y phục màu xanh, người thanh niên thì mặc áo màu xanh trắng của đệ tử Huyền Thiên tông, chất vải cũng không tính là đẹp để quý giá mà còn có chút xốc xếch. Thấy bộ dạng bị thương nặng đến ngất đi của người thanh niên kia, Thiệu Cảnh nhíu mày lại, chỉ biết đứng bên cạnh đó một lúc lâu. Mà cô gái kia cũng chỉ biết vừa khóc nức nở, kêu gọi một tràng dài khiến hẳn không thể làm gì khác hơn là nói:

- Uy, nếu cô vẫn tiếp tục gọi như vậy, vị đại ca này có thể thực sự chết vì đổ máu quá nhiều đó.

Thiếu nữ áo xanh giật mình, vô thức cúi đầu nhìn xuống, quả nhiên thấy trên ngực thanh niên đã hôn mê kia có một vết thương dài chừng một thước cắt ngang cả lồng ngực, thậm chí có thể loáng thoáng thấy được cả xương trắng, máu tươi vẫn đang không ngừng chảy ra, chỉ một lát như vậy mà nửa người đều đã bị nhuộm đỏ.

- A!

Thiếu nữ áo xanh hét lên, sau đó dưới cái nhìn trợn mắt há

hốc mồm của Thiệu Cảnh, nàng vung hai tay lên, liều mạng che chắn, đè ép vết thương lại, muốn ngăn cản máu tươi chảy ra, nhưng hiệu quả cũng không tốt hơn, máu vẫn không ngừng chảy, thậm chí cánh tay run rẩy của nàng còn khiến chảy nhanh hơn một chút, trong nháy mắt, hai bàn tay trắng như tuyết của thiếu nữ thậm chí cũng bị nhuộm thành bàn tay máu khá là đáng sợ.

- Làm loạn nữa sẽ chết người đó!

Thiệu Cảnh vội vàng xông lên kéo thiếu nữ này ra, thiếu nữ áo xanh kia dường như còn muốn giãy dụa nhưng lại bị Thiệu Cảnh quát khiến không dám cử động thêm nữa. Nước mắt chảy xuôi trên gương mặt trắng như ngọc, nàng nắm chặt lấy áo Thiệu Cảnh, nức nở nói:

- Cầu, cầu xin người, cứu đại ca ta đi.

- Được được, được, ta thử một chút.

Thiệu Cảnh liên tục gặt đầu khuyên nhủ để thiếu nữ buông lỏng tay ra, người không buông tay thì ta có thể cứu người được sao?

Nhìn vạt áo của mình có thêm hai vết tay đỏ tươi, Thiệu Cảnh trợn trắng mắt, chẳng qua bây giờ không phải lúc để so đo, hắn bước đến bên người thanh niên đã hôn mê kia, kiểm tra toàn thân hắn một lần, mặc dù vết thương rất nhiều nhưng cũng chỉ có nơi máu tươi vẫn đang không ngừng chảy này là nghiêm trọng.

Phải cầm máu.

Người mù cũng có thể nhìn ra đây là việc khẩn cấp, chẳng qua Thiệu Cảnh cũng không làm ngay lập tức mà vẫn nhìn chằm chằm vết thương rất lớn kia một hồi, sau đó quay đầu lại nhìn thiếu nữ vẻ mặt vô cùng lo lắng ở phía sau mình, hỏi:

- Vết thương này của hắn là từ đâu tới?

Cô gái kia hơi ngơ ngác rồi lập tức nói:

- Là bị Đồng Dao Đường trong Vạn Yêu cốc đánh bị thương.

Chương 18: Mơ ước (3)

Dịch: thienthanh2807

Biên dịch: juj212

Nguồn: www.tangthuvien.com

Ebook: enix

- Đồng Dao Đường.

Thiệu Cảnh hít một ngụm khí lạnh, lập tức nhìn thanh niên đang hôn mê trước mặt mình bằng cặp mắt khác xưa. Đồng Dao Đường cũng không phải chỉ là một con yêu thú bình thường, nó thật xứng đáng với tên nhị cấp yêu thú, vẫn là một trong vài loài có chiến lực mạnh nhất. Bình thường, trong Tu chân giới có nhiều cách phân chia cấp bậc yêu thú dựa vào chiến lực, yêu thú từ khi sinh ra đã mạnh mẽ, cho dù là yêu thú cấp thấp nhất là cấp một cũng đối kháng được với tu chân giả Ngưng Nguyên cảnh, mà mỗi khi tăng lên một cấp bậc, chiến lực của yêu thú cũng sẽ nhảy vọt một cấp độ lớn.

Thanh niên trước mặt này có thể sống sót trước mặt nhị cấp yêu thú Đồng Dao Đường có chiến lực đỉnh phong thì tu vi tuyệt đối không thể khinh thường. Mặt khác, cũng chỉ có thứ sắc bén như cự liêm vô cùng sắc bén trong truyền thuyết của Đồng Dao Đường mới có thể tạo thành vết thương khổng lồ như vậy được.

Thiệu Cảnh không nói thêm mà chỉ tập trung suy nghĩ một lúc, sau đó bỗng nhiên đứng dậy, chầm chậm men theo sườn núi chạy đến chỗ hai mẫu linh điền của mình. Thấy Thiệu Cảnh đột nhiên chạy đi, hiển nhiên cô gái áo xanh hơi giật mình, khuôn mặt giàn dụa nước mắt, vừa vô cùng lo lắng nhìn người thanh niên đang hôn mê một lát, lại quay đầu nhìn Thiệu Cảnh đang bỏ chạy, mờ mịt mà kinh hoàng.

Trong lúc này, không ít tu hành giả ở xung quanh cũng bắt đầu tụ tập tới đây, nhưng cũng không có người nào tới gần,

chỉ ở xa xa làm thành một vòng tròn quan sát nơi này, những người có quen biết còn cúi thấp đầu rí tai nhau thảo luận cái gì. Đôi nam nữ này từ trên trời giáng xuống, lại điều khiển được linh khí để bay lượn thì hiển nhiên không phải người bình thường, ít nhất cũng là đệ tử cao tăng của Huyền Thiên tông. Tu hành giả có địa vị thấp, thậm chí Huyền Thiên tông cũng không thừa nhận bọn họ là đệ tử của mình, mà những đệ tử nhập môn này cũng chẳng lễ độ gì với bọn họ. Vốn dĩ là vậy, thói đời lòng người bạc lạnh, ngay cả Huyền Thiên tông vẫn được xưng là chính đạo cũng không khác gì, thực lực là trên hết, lực không bằng người, thế lại chẳng bằng ai thì chỉ có cắn răng chịu đựng.

Nếu không biết tốt xấu mà mò mẫm đụng vào, ngộ nhờ người thanh niên vốn đã trọng thương này chết đi, bị phía trên truy cứu, ai biết có liên lụy đến mình hay không? Phải biết rằng tới lúc đó sẽ không có cách nào phân rõ phải trái, Huyền Thiên tông muốn gây khó dễ với một tu hành giả bình thường như mình cũng chẳng khác gì dùng tay giết chết một con kiến.

Thiệu Cảnh dạo quanh linh điền một lúc rồi khom người xuống, hình như để hái một gốc cây màu xanh nào đó, sau đó lại chạy trở lại. Nhìn qua miệng vết thương của thanh niên kia, hắn đưa thứ trên tay mình cho áo xanh, hạ giọng nói:

- Đây là 'Khổ Tâm lan', cô bỏ vào miệng nhai lẫn với nước bọt rồi đắp lên miệng vết thương cho hắn thì mới có thể cầm máu được.

Dừng lại chút, hắn lại bồi thêm một câu,

- Chú ý một chút, thứ này rất đáng quý.

Do dự một lúc, cô gái áo xanh đưa tay ra nhận cái cây màu xanh đậm đó. Cây thảo dược chỉ dài chừng nửa thước, bề ngoài trông rất bình thường, thân chỉ to chừng bằng nửa

ngón út, mềm mại và dẻo dai, có năm sáu phiến là xanh dài hẹp mọc ở mặt trên. Cô gái liếc mắt nhìn Thiệu Cảnh, chỉ thấy người trẻ tuổi vốn chẳng hề quen biết này mỉm cười, dường như đã có thêm chút lòng tin, nàng lập tức gật mạnh đầu rồi xoay người quỳ xuống bên cạnh thanh niên đang hôn mê, chỉ một vốc đã đem khổ tâm lan nhét vào miệng.

Thiệu Cảnh chỉ kịp nói ra nửa câu:

- A, cô cẩn thận...

Lời nói còn chưa dứt, trên mặt cô gái áo xanh đã hiện ra vẻ khổ sở, nước mắt trào ra trên đôi mắt đỏ ửng càng thêm phần nhu mì đáng yêu. Thiệu Cảnh thở dài một hơi rồi nói nhỏ:

- Tôi đã nói rồi, thứ này rất đắng.

Cô gái áo xanh cắn chặt răng, dường như bất chấp mọi thứ, không thềm để ý đến vị quái lạ trong miệng, nàng nghiền nát nó ra rất nhanh, tiếp đó nhổ ra tay, lấy từng mảnh nhỏ khô tâm lan trộn với nước bọt rồi cẩn thận đắp lên miệng vết thương cho thanh niên kia, sau đó nhìn chằm chằm với vẻ mặt đầy lo lắng. Thiệu Cảnh đứng ở bên cạnh cô gái cũng nhíu mày lại nhìn vào vết thương đáng sợ kia.

Ước chừng mười giây sau, quả thật máu từ miệng vết thương kia đã chảy chậm lại, rồi dần dần ngừng lại, tuy đôi khi vẫn có chút máu loãng loang ra nhưng đã tốt hơn rất nhiều lần so với tình trạng máu chảy như suối lúc trước. Cho đến lúc này cô gái áo xanh mới thở phào nhẹ nhõm, cả cơ thể mềm nhũn ra, lập tức liền ngồi bệt trên mặt đất, đôi mắt nàng rưng rưng nhìn như lại muốn khóc.

- Này.

Đứng ngay bên cạnh, Thiệu Cảnh bất đắc dĩ gọi nàng,

- Chỉ mới cầm máu sơ sơ thôi, vết thương của hắc không tốt lên chút nào đâu, nếu cô không gọi người đến thì e rằng hắc sẽ thực sự không tỉnh lại được đó.

Khuôn mặt cô gái áo xanh mới hơi hồng hào giờ lại trắng bệch ra, giật mình nháy dựng lên rồi luống cuống tay chân sờ khắp người lấy ra bảy, tám thứ linh tinh. Khăn tay, lược, chiếc bình nhỏ thậm chí cả ngọc bội đều bị nàng tiện tay ném xuống đất, thẳng đến khi chạm vào một ống trúc dài hai tấc được nút kín nàng mới mở cái nút ra chỉ thẳng lên bầu trời không chút chần chừ. Mọi người chỉ nghe thấy một tiếng rít cực kỳ chói tai vang vọng ra thật xa, đồng thời một vệt sáng cũng phóng lên cao rồi nổ tung như pháo hoa tạo thành một chữ 'Huyền' mờ nhạt trên bầu trời.

Thiệu Cảnh đứng gần nhất không kịp đề phòng, màng nhĩ lập tức ong ong vì tiếng rít chói tai vừa rồi. Sắc mặt hắc thay đổi, vội vàng bịt lỗ tai lại, mà con heo nhỏ vẫn thi theo hắc thì lập tức bỏ chạy nhanh như chớp.

Tiếng rít cũng không kéo dài, rất nhanh đã lắng lại, chỉ có chữ 'Huyền' kia vẫn không tản đi. Gần như khi tiếng rít vừa vang lên, trên đỉnh Thiên Thanh sơn lập tức vang lên những tiếng hỗn loạn, chỉ một lát sau, hai vệt sáng bay ra từ đỉnh núi rồi lập tức hạ xuống chỗ này.

Thiếu nữ áo xanh kia thở phào, xoay người nhìn Thiệu Cảnh, trong mắt tràn đầy vẻ cảm kích:

- Cảm ơn người, nếu hôm nay không có người thì ta đã hại chết đại ca rồi.

Thiệu Cảnh nhún vai, cười nói:

- Không có gì, Khổ Tâm lan tính lạnh, có công dụng cầm máu, bất kỳ thuật sĩ giang hồ nào cũng đều biết, tôi cũng chỉ tùy tiện thử, may mắn mới có hiệu quả, ngoài ra tôi cũng không biết gì khác cả. Chẳng qua cao nhân lợi hại của

Huyền Thiên tông hẳn là có rất nhiều, cô cứ yên tâm.

Nói xong, thấy mấy vệt sáng đã bay gần tới đây, Thiệu Cảnh lui lại, thuận miệng chào cô gái áo xanh rồi quay đầu đi. Không riêng gì hẳn, rất nhiều Tu hành giả vây xem ở xung quanh thấy vậy cũng đồng loạt tản đi.

Không bao lâu sau, mấy vệt sáng kia hạ xuống mặt đất, hai người đệ tử của Huyền Thiên tông vẻ mặt hơi nghi ngờ xuất hiện. Người thứ nhất thấy thanh niên đang nằm hôn mê trên mặt đất liền ồ lên kinh ngạc, nhưng ngay sau đó liền đỡ hẳn dậy, trực tiếp mang hẳn bay lên Thiên Thanh sơn, đạo hạnh của cô gái áo xanh không cao, được một tên đệ tử Huyền Thiên tông khác đưa nàng lên linh khí. Lúc nàng đang chuẩn bị lên linh khí của đồng môn mới chợt nhớ ra mình thậm chí còn chưa biết tên của người trẻ tuổi vừa rồi, vội vàng quay đầu lại những cũng chỉ thấy một đám người hỗn loạn, mà bóng dáng Thiệu Cảnh đã biến mất từ lúc nào.

----o0o----

Trận hỗn loạn ban ngày dần lắng xuống khi mấy tên đệ tử cao tăng bay lên núi, dưới chân núi vẫn là địa bàn của Tu hành giả ở tầng dưới chót của Huyền Thiên tông. Mọi người cố gắng canh tác trên linh điền của mình, hi vọng có được một vụ thu hoạch tốt, trừ phí dụng phải nộp hàng năm cho Huyền Thiên tông, có lẽ còn có thể dư ra được chút gì đó cho mình, đem đến Thiên Phong thành bán lại cũng được mấy viên linh thạch, cũng xem như chút tích góp nho nhỏ.

Sắc trời dần tối, các Tu hành giả kết thúc công việc rồi trở về nhà, Thiệu Cảnh cũng trở lại căn nhà gỗ của hẳn. Nhà gỗ nằm ngay bên cạnh hai mẫu linh điền, mỗi Tu hành giả đều có một ngôi nhà như thế. Ở đây thứ quan trọng nhất của mọi người chính là hai mẫu linh điền kia, hơn nữa đến vụ thu hoạch, trong số ba nghìn tu hành giả này không tránh khỏi có một số người tay chân không sạch sẽ, vì vậy mọi người đều phải trông nom đất đai của mình cẩn thận.

Bóng đêm dần phủ xuống, những vì sao trên bầu trời đã sáng lên, Thiệu Cảnh vừa trở về căn nhà gỗ của mình liền nằm vật xuống chiếc giường gỗ cứng nhắc, mà con heo nhỏ luôn như hình với bóng với hảnh kia cũng trèo lên một đồng củi ở cuối giường rồi nhảy lên giường một cách rất thuần thục, gục xuống gối đầu lên tay Thiệu Cảnh. Khác với phần lớn những Tu hành giả khác, bận rộn cả một ngày liền hao hết sức lực, bộ dạng Thiệu Cảnh vẫn khá thoải mái. Khi bóng tối dần bao trùm tất cả, Thiệu Cảnh lẳng lẳng nằm trên giường, sau đó vươn một ngón tay ra đưa tới trước mặt mình.

Trong phòng trở nên yên tĩnh.

Con heo nhỏ giật giật thân thể, ụt ịt vài tiếng.

Một tiếng "vù" thật nhỏ vang lên như âm thanh của ánh nến yếu ớt vừa bị gió thổi qua quanh quần trong phòng, sau đó một đốm lửa nho nhỏ xuất hiện trên đầu ngón tay của Thiệu Cảnh.

Đốm lửa nhỏ như hạt đậu lẳng lẳng cháy trong bóng tối, chỉ chiếu sáng được trong phạm vi rất nhỏ, thậm chí ngay cả khuôn mặt Thiệu Cảnh cũng không chiếu sáng hoàn toàn được. Sau đó, ngón tay Thiệu Cảnh di động rồi dừng lại ở bên cạnh vách tường một lát. Dưới ánh sáng yếu ớt có thể thấy một bức tranh đã ố vàng được dán trên tường, trên trang giấy rộng chừng một thước vuông vẽ biển rộng sóng dâng cuộn cuộn, một vầng mặt trời đỏ rực đang mọc lên.

Thiệu Cảnh lẳng lẳng nhìn bức tranh, nhìn vầng mặt trời đỏ rực kia, đôi mắt vốn không tỏ vẻ gì bỗng lóe lên ánh sáng tựa như hai đốm lửa nho nhỏ.

Không biết có phải nơi sâu nhất trong đáy lòng mỗi người đàn ông đều có một mơ ước hay không?

Một lát sau, ngọn lửa trên ngón tay tắt đi, bóng tối ùa tới chiếm lĩnh hoàn toàn khoảng không gian này.

Chương 19: Thủy tiễn (1)

Dịch: **juj212**

Nguồn: www.tangthuvien.com

Ebook: enix

Giờ tỵ.

Bầu trời đêm đầy sao, một vầng trăng tròn treo ở chân trời toả ánh sáng nhu hoà xuống vùng đất này. Đêm khuya không tiếng người, vạn vật ngủ say, phần lớn tu hành giả dưới chân Thiên Thanh sơn đã chìm trong mộng đẹp, từng mảnh linh điền không có quy tắc đắm chìm trong ánh trăng màu bạc, trong gió đêm, cây trồng xanh biếc khẽ đung đưa, không chút tiếng động.

Trong nhà gỗ, Thiệu Cảnh từ giường bò dậy, ánh trăng mờ nhạt hắt vào trong nhà qua khung cửa sổ, hắn nhìn thoáng qua bên giường, gọi:

- Tiểu Trư?

Tiểu Trư với đôi mắt một đen một trắng, đôi tai cũng một đen một trắng trở mình ở trên giường, thở phì phì ngủ.

- Con heo lười!

Thiệu Cảnh tức giận mắng một câu rồi ra khỏi nhà gỗ một mình.

Xung quanh đều yên lặng, trong bóng đêm chỉ có tiếng côn trùng rầu rĩ vang lên từ một bụi cỏ không biết tên ở gần đó, ánh trăng như nước chiếu lên người hắn tạo thành một cái bóng đồ dài trên mặt đất ở phía sau. Thiệu Cảnh đi tới bên hai mẫu linh điền của mình, đầu tiên là nhìn khắp xung quanh, trừ gò đất bị phá huỷ mất một nửa lúc ban ngày ra, xung quanh đều là cảnh đồng bằng phẳng, chỉ có nơi xa có

mấy gò đất nhỏ nhô lên. Giờ phút này, trong tầm mắt đã không còn bóng người nào, xa xa gần gần cũng chỉ có ánh trắng trong trẻo mà lạnh lùng như mặt nước.

Hắn nhìn một hồi rồi mới thu ánh mắt lại, quay đầu nhìn khoảng đất ở trước mặt mình. Dưới ánh trắng, trong gió đêm, hai mẫu linh điền nói lớn không lớn, nói nhỏ cũng không nhỏ, cây trồng ở bên trong yên tĩnh đứng thẳng. Không giống đại đa số người đều trồng toàn bộ linh đậu trong linh điền, Thiệu Cảnh chỉ trồng một mẫu linh đậu, nửa diện tích linh điền còn lại hắn trồng các loại thực vật linh tinh khác, trong đó phần lớn là linh thảo dùng làm thuốc tương tự như Khổ Tâm lan, chẳng qua cũng không phải loại hiếm lạ gì, đa số đều là linh thảo nhất phẩm bình thường nhất.

Thiên Thanh sơn là một linh mạch nổi danh ở Vạn Yêu cốc, nơi này ít nhất cũng được xếp vào hàng trước mười trong tu chân giới, trên núi với linh khí dư thừa chính là nơi tốt nhất để tu hành. Chẳng qua xuống tới khu vực đồng ruộng dưới chân núi này thì linh lực đã không còn bao nhiêu, thậm chí không phải là khắp mọi nơi đều có, chỉ có thể sau khi thăm dò địa thế rồi khai phá một vài nơi có linh lực mỏng manh để làm linh điền cho những tu hành giả trồng trọt.

Bình thường, những linh điền có linh lực mỏng manh như vậy chỉ có linh đậu mới có thể sinh trưởng tốt được. Loại cây trồng rất ngoan cường này có bộ rễ phát triển, có thể hấp thu đến tận cùng chút linh lực dù có mỏng manh hơn nữa, rồi lớn lên ra hoa kết quả, tu sĩ từ Ngưng Nguyên cảnh trở xuống mỗi ngày đều ăn thứ này, đối với tu hành cũng có trợ giúp nho nhỏ, dù sao trong đó cũng chứa đựng một chút linh lực. Đương nhiên, tu sĩ lắm tiền nhiều của, trực tiếp dùng các loại linh đan diệu dược để ăn như linh đậu, thì không nằm trong nhóm người này.

Khi Thiệu Cảnh vừa mới trở thành tu hành giả cũng lựa chọn trồng toàn bộ các loại linh đậu trong linh điền giống như

những người khác. Linh đậu một năm hai mùa, chỉ là không biết tại sao sau năm đầu tiên thu hoạch linh đậu, Thiệu Cảnh lại chỉ trồng tiếp một mẫu linh đậu, mà một mẫu linh điền còn lại liền trồng một số linh thảo nhất phẩm hẳn thu thập được.

Linh đậu là loại lương thực bình thường nhất nên giá tiền cũng thấp nhất, mà mặc dù linh thảo nhất phẩm cũng bình thường, nhưng là sau khi trưởng thành cũng có giá hơn linh đậu rất nhiều. Chỉ là vấn đề ở chỗ, đã có rất nhiều người thử trồng linh thảo trên những linh điền dưới chân Thiên Thanh sơn này nhưng hầu như không có trường hợp nào sống sót được, cho dù thỉnh thoảng còn sống được thì cũng chỉ là linh thảo thứ phẩm được hiệu không có bao nhiêu, căn bản không thể làm thuốc được.

Linh thảo, đó đương nhiên là linh thảo cần phải hấp thu linh lực để lớn lên, linh lực trong linh điền ở nơi này thực sự quá mỏng, không thể đủ để cung cấp nuôi dưỡng linh thảo lớn lên. Lúc Thiệu Cảnh mới bắt đầu trồng linh thảo, phần lớn tu hành giả ở xung quanh đều có ý định xem kịch vui, im lặng không nói, cũng có mấy người hảo tâm nhắc nhở hẳn, Thiệu Cảnh mỉm cười tạ ơn nhưng vẫn ngoan cố kiên trì trồng linh thảo. Thời gian trôi qua, mọi người cũng không nói nhiều thêm nữa.

Vốn là vậy, nào ai rảnh rỗi để đi giúp đỡ người khác được, huống chi vài năm nữa Huyền Thiên tông lại kiểm tra tu hành giả, mỗi lần nhiều nhất cũng chỉ thu ba mươi người làm đệ tử nhập môn, mà số lượng tu hành giả lúc nào cũng là ba nghìn người trở lên, ngay cả hàng năm đều có một nhóm người bị đào thải bởi những nguyên nhân khác nhau nhưng số lượng vẫn là rất nhiều, không ai biết đến lúc nào mọi người sẽ trở thành đối thủ cạnh tranh nữa.

Đứng bên linh điền, Thiệu Cảnh đảo mắt qua mảnh đất của mình một lần. Cây trồng ở một mẫu linh điền bên trái đều nhau, đều là đủ loại linh đậu cao hai thước, đã bắt đầu kết

mầm đậu nhỏ nhỏ, màu xanh mơn mớn, khẽ rung động dưới ánh trăng; mà một mẫu linh điền ở bên trái lại cao thấp khác nhau, đều là các loại linh thảo với chủng loại khác nhau. Nhưng điều khiến người ta ngạc nhiên nhất chính là, trong một mẫu linh điền của Thiệu Cảnh này, những linh thảo bình thường vốn nên còi cọc hoặc là đứt khoát không thể sống được lúc này lại dạt dào sức sống, sinh trưởng rất khả quan.

Gió đêm thổi qua, cây xanh hơi gục xuống, làn gió lướt qua bờ ruộng mang theo hương thơm bùn đất thoang thoảng. Thiệu Cảnh hít một hơi thật sâu, đôi mắt hơi híp lại, sau đó dưới ánh trăng, trong gió đêm, hắn chăm chăm giơ hai tay lên.

Lòng bàn tay hướng về phía trước, chậm rãi đưa lên, không có thêm động tác dư thừa, nhưng xung quanh hắn lại có linh lực mỏng manh dao động, loáng thoáng tụ lại. Sau đó hai tay hắn giơ lên trước ngực rồi từ từ khép lại, linh lực trong suốt giữa hai lòng bàn tay hắn dao động mạnh mẽ hơn, dần xuất hiện một vầng sáng trong suốt yếu ớt giống như nước suối đang loé lên ánh sáng mờ nhạt dưới trăng.

Nếu lúc này có người tu đạo nào thấy được thì quá nửa là có thể nhận ra, đây là một loại thuật pháp ngũ hành cấp thấp nhất, cũng là bình thường nhất, là Thuỷ Tiễn thuật thuộc về thuỷ hệ trong năm hệ kim, mộc, thuỷ, hoả, thổ.

Chương 20: Thủy tiễn (2)

Dịch: [juj212](#)

Nguồn: www.tangthuvien.com

Ebook: enix

Từ xưa tới nay, tu chân giới được phân chia thành hai lưu phái lớn: Thứ nhất là người ngưng kết nguyên lực thành kim đan trong khí hải, rèn luyện thân thể, điều khiển pháp bảo, tung hoành trong trời đất, được gọi là Tu chân sĩ; thứ hai là thu nạp linh khí trong trời đất, tu luyện đạo thuật ngũ hành, dùng linh lực để thi triển đủ loại thuật pháp với uy lực kinh người, được người trong thiên hạ gọi là Thuật sĩ.

Vốn rất khó phân biệt hai loại pháp môn tu luyện này loại nào hơn, loại nào kém, nhưng tu luyện thuật pháp ngũ hành khó khăn hơn một chút so với công pháp mà người tu chân tu luyện. Tu luyện một thuật pháp ngũ hành không phải mở một quyển trục ghi lại pháp quyết ra nhìn rồi "ồ" một tiếng liền học xong, bất kỳ một thuật pháp ngũ hành nào cũng cần Thuật sĩ dày công luyện tập, cho dù là người có thiên tư thông minh thì thường thường cũng không phải trong thời gian ngắn liền có thể nắm giữ được một loại thuật pháp, thời gian càng lâu, tinh thần, sức lực hao phí lại càng khổng lồ, tu hành cực kỳ vất vả. Mà so với Thuật sĩ, con đường của Tu chân sĩ dễ đi hơn một chút, đương nhiên khi tu hành đến cảnh giới càng cao thì cũng gặp phải rất nhiều khó khăn, nhưng tóm lại là vẫn nhẹ nhàng hơn Thuật sĩ không ít. Hơn nữa Tu chân sĩ khi rèn luyện thân thể thì tuổi thọ cũng theo đó tăng lên, mà mặc dù Thuật sĩ cũng có được ích lợi về điểm này nhưng cũng không rõ ràng bằng người tu chân. Con người tu luyện vì điều gì, không phải là vì sống lâu trăm tuổi, trường sinh bất tử hay sao?

Mặc dù như thế, nhưng bởi vì nếu tu luyện thuật pháp ngũ hành đến cảnh giới cao thâm thì nghe nói uy lực cũng rất kinh người, cho nên từ xưa đến nay tuy rằng số lượng Thuật

sĩ ít hơn Tu chân sĩ nhưng vẫn không tính là đã xuống dốc. Chẳng qua bảy ngàn năm về trước cũng xuất hiện một chuyện lớn có ý nghĩa vượt thời đại trong lịch sử tu chân giới, đó là có một vị kỳ tài kinh tài tuyệt diệu đã phát hiện ra phương pháp có thể trực tiếp hút linh lực dồi dào trong linh thạch sinh ra trong những linh mạch nồng nặc nhất để chuyển hóa thành 'nguyên lực' của người tu chân, chĩ là phương pháp này chỉ hữu hiệu với công pháp của người tu chân.

Từ đó về sau, Tu chân sĩ chào đón một thời đại hoàng kim phần vinh chưa từng có, chỉ cần có đầy đủ linh thạch thì gần như có thể vô hạn cung cấp linh lực, lập tức khiến những Tu chân sĩ trước đây gặp phải bình cảnh về linh lực tiến bộ vượt bậc. Từ đó một mạch Tu chân sĩ vô cùng hưng thịnh, vô số thiên tài, anh kiệt xuất hiện ùn ùn, đời đời tranh phong, muôn vàn pháp môn, tất cả công pháp đều xuất hiện như nấm sau mưa, cục diện vốn cân bằng với một mạch Thuật sĩ, dần dần bị Tu chân sĩ hoàn toàn chèn ép.

Bảy ngàn năm trôi qua, hôm nay một mạch Tu chân sĩ đã phát triển đến đỉnh cao, các loại thần thông, bí pháp kinh thiên động địa cũng được sáng tạo ra, tất cả các pháp môn tu hành đều đã được các thiên tài thu thập, sửa sang lại. Ngày nay một mạch Tu chân sĩ chia làm các cảnh giới bất đồng, theo thứ tự từ dưới lên cao là: Luyện Khí cảnh, Ngưng Nguyên cảnh, Huyền Đan cảnh, Đại Thừa cảnh, thậm chí còn có cả Luân Hồi cảnh trong truyền thuyết, hơn nữa mỗi cảnh giới đều được chia nhỏ, luyện khí cảnh có ba cấp sơ, trung, thượng, sự phân chia cảnh giới khi bước vào cánh cửa tu chân lại càng phức tạp hơn, được chia làm bảy tầng cảnh giới. Chỉ là từ xưa đến nay, tu sĩ có thể tu luyện đến cảnh giới Đại Thừa đã ít như lông phượng sừng lân, mà cảnh giới Luân Hồi trong truyền thuyết kia lại càng hư vô mờ mịt, không có ai thực sự chứng kiến cả. Nghe nói khi tu luyện đến cảnh giới Luân Hồi đỉnh sẽ trở thành bán tiên, chờ đợi phi thăng, lực lượng khi đó có thể dời núi lấp biển, có thể đảo ngược ngày đêm, kinh thiên động địa, không gì không

làm được.

So với một mạch Tu chân sĩ phần vinh hưng thịnh, một mạch Thuật sĩ lại u ám ảm đạm, dù sao người có thể tu chân đều không phải kẻ ngu, bất kỳ ai cũng có thể nhìn ra ngày nay một mạch Tu chân sĩ mới là con đường rộng mở, mà Thuật sĩ lại là găng sức mà không được bao nhiêu thành quả, nên đương nhiên không còn bao nhiêu người tu luyện nữa.

Năm rộng tháng dài, một mạch Thuật sĩ đã từng hưng thịnh một thời đến bây giờ đã xuống dốc đến tận cùng, gần như không còn ai muốn tu luyện, chỉ còn một số tu sĩ bởi vì sở thích nên thỉnh thoảng mới lén lút tập luyện một vài thuật pháp ngũ hành cấp thấp. Rất nhiều thuật pháp đã thất truyền, những thuật pháp còn lưu lại đến nay thì đa phần cũng đều được ghi chép trong quyển trục rồi xếp xó, không có ai thèm nhìn đến. Hôm nay trên thị trường, thuật pháp từ cấp ba trở nên đều rất hiếm thấy, những thương gia bán phần lớn đều là thuật pháp ngũ hành cấp một, cấp hai nhưng cũng không tiêu thụ được bao nhiêu, bình thường đều bị ném trong một góc của cửa hàng.

Cho dù trên thế gian thỉnh thoảng vẫn còn truyền lưu truyền thuyết về những đại năng thuật sĩ thời thượng cổ có thể thi triển ra thuật pháp hủy thiên diệt địa, nhưng cũng chỉ là sự hồi tưởng về vinh quang, không biết có thực sự tồn tại hay không, đã qua đi thông qua những câu chuyện xưa mà thôi.

Chương 21: Thủy tiễn (3)

Dịch: juj212

Nguồn: www.tangthuvien.com

Ebook: enix

Hai tay Thiệu Cảnh chậm rãi khép lại, quầng sáng trong suốt như nước rung động rồi dần ngưng tụ thành một mũi thủy tiễn(*), sau đó ánh mắt hắt chợt lóe, cổ tay rung động, mũi thủy tiễn này bắn vọt ra ngoài, xẹt qua phía trên linh điền.

Thiệu Cảnh liên tục thi pháp, thủ pháp của hắn thuần thực, linh lực dư thừa. Mặc dù Thủy Tiễn thuật chỉ là thuật pháp bình thường, uy lực cũng không lớn nhưng thủ pháp thi triển của hắn cũng coi như không tệ. Chỉ thấy thủy tiễn kia xẹt qua giữa không trung, rất nhanh đã bay ra ngoài một trượng, nào ngờ đúng lúc này thì đôi tay Thiệu Cảnh chợt run nhẹ, ngay sau đó thủy tiễn liền chậm lại giữa không trung, tiếp đó là một tiếng ầm trầm muồn vang lên, trong nháy mắt mất đi không chế, cây thủy tiễn vừa rồi vẫn còn uy phong lẫm liệt lập tức tản ra rồi biến thành nhiều giọt nước rơi ào ào xuống.

Chiêu Thủy Tiễn thuật đó dĩ nhiên bị bỏ dở nửa chừng, thi pháp thất bại!

Ánh mắt Thiệu Cảnh quét qua chỗ linh điền vừa bị những giọt nước giọt xuống, mặt không đổi sắc, hoặc là nói sắc mặt không chút thay đổi, lại tiếp tục thi triển pháp thuật lần thứ hai, vẫn là Thủy Tiễn thuật như trước.

Ngưng đọng nước thành mũi tên, sau đó thất bại.

Thiệu Cảnh lặp lại quá trình vừa rồi, điều bất đồng chính là lần này thân thể hắn hơi chuyển, quỹ đạo thủy tiễn bay ra hơi lệch so với lần đầu tiên, cho nên khi thủy tiễn tản thành

những giọt nước thì lại rơi xuống một khoảng đất khác trên linh điền.

Cứ như vậy, giữa đêm khuya lặng yên thế này, Thiệu Cảnh thi triển Thủy Tiễn thuật tổng cộng mười mấy lần, mỗi lần đều thất bại, giữa khoảng thời gian đó hắn còn dừng lại nghỉ ngơi một lần. Nếu lúc này có người nào đứng bên cạnh nhìn từ đầu đến cuối thì sẽ phát hiện loại Thủy Tiễn thuật nhìn có vẻ buồn cười, vô tác dụng này, giọt nước do những cây thủy tiễn do linh lực tạo thành này tản ra, lại tưới ướt cho toàn bộ linh điền một lần.

Đúng vậy, hắn lại có thể dùng phương pháp không thể tưởng tượng nổi như vậy để tưới nước cho linh điền của mình.

-----o0o-----

Rất nhiều năm trước, vị sư phụ luôn tự xưng tổ tiên đã từng rất uy phong kia dẫn theo Thiệu Cảnh lưu lạc khắp nơi, luôn thích khoe khoang công tích vĩ đại của tổ sư mình, chẳng qua uy phong năm đó khi truyền đến đời này của ông ta thì căn bản là ngay cả pháp môn tu hành ở Luyện Khí cảnh cũng bị mất, mà thuật pháp ngũ hành thì vẫn giữ được hai loại, đều là thuật pháp cấp một bình thường nhất, một loại là Thủy Tiễn thuật mà Thiệu Cảnh vừa mới thi triển ra, loại còn lại cũng là thuật pháp ngũ hành cấp một, Hỏa Cầu thuật thuộc về hệ hỏa.

Năm đó thầy trò hai người lưu lạc giang hồ lừa ăn lừa uống, hai thuật pháp này có tác dụng rất lớn, ví như dùng để giả thần giả quỷ, giả tiên đuổi ma thì đặc biệt có hiệu quả. Cho nên tuy rằng Thiệu Cảnh không nhiều tuổi lắm nhưng đã thuộc lòng hai loại thuật pháp cấp một này, hơn nữa hắn cũng khá thích thuật pháp ngũ hành, thường ngày nếu rảnh rỗi đều tiện tay luyện tập, căn bản sẽ không xuất hiện tình huống thi pháp thất bại.

Mà tình huống tối này cũng là hấn cố ý cắt đứt quá trình thi pháp của mình, chính là muốn dùng những giọt nước có ẩn chứa linh lực mỏng manh đó để tưới linh điền, tưới bằng nước có ẩn chứa linh lực như vậy thì những linh thảo cấp một của hấn kia mới có thể lớn lên được. Chẳng qua dù sao cũng chỉ là thuật pháp cấp một, linh lực của hấn lại có hạn, tối đa cũng chỉ miễn cưỡng cung ứng được cho linh thảo cấp một, nếu như trồng linh thảo có phẩm cấp cao hơn thì cũng không sống nổi.

Năm lần một vòng, phóng ra hai đợt Thủy Tiên thuật, mặc dù mỗi lần đều bỏ dở giữa chừng nhưng linh lực cần dùng đều không thể thiếu một chút, trái lại bởi vì cần điều chỉnh chính xác thời gian thất bại của mỗi cây thủy tiên, quá sớm sẽ không đúng vị trí, quá muộn thì thủy tiên sẽ bay đi mất, Thiệu Cảnh thậm chí còn mệt mỏi hơn khi thi triển Thủy Tiên thuật thành công đến mấy phần.

Ngồi xuống bên cạnh linh điền thở dốc, nhìn những cây linh đậu, linh thảo sức sống dạt dào, vẫn dính nhiều giọt nước đang lắc lư trong gió đêm như đang cười đùa dưới ánh trăng kia, Thiệu Cảnh thở dài, nhếch miệng cười tự nhủ:

- Dùng đạo thuật ngũ hành để làm ruộng, từ xưa tới nay e rằng chỉ có một mình mình thôi!

Chương 22: Bán thảo dược (1)

Dịch: juj212

Nguồn: www.tangthuvien.com

Ebook: enix

Ngày 13 tháng 3, trời trong xanh.

Mùa xuân dưới chân Thiên Thanh sơn, trừ những mảnh linh điền xanh mượt ra, mặt đất cũng đã mọc đầy cỏ xanh, thỉnh thoảng còn có vài đóa hoa dại lớn bằng đầu ngón tay nở rộ dưới ánh nắng xuân ấm áp, mùi thơm thoang thoang dẫn đàn bướm tới bay múa, cảnh sắc vô cùng xinh đẹp.

Rất nhiều Tu hành giả đã đi ra linh điền của mình vất vả đổ mồ hôi canh tác. Mà trong mắt bọn họ, Thiệu Cảnh hiển nhiên là loại lười biếng điển hình, lúc này hắn lại đang lười biếng nằm trên gò đất nhỏ đã bị bật mất một nửa bên sườn núi tắm mình trong ánh nắng xuân ấm áp, ừ, còn có một con heo nhỏ hiển nhiên cũng là loại lười biếng như hắn, cũng giống mọi ngày, nó đang hí mắt nằm gục trên bụng hắn, đôi tai một đen một trắng cụp xuống, thỉnh thoảng lại chép miệng tựa như vẫn còn nhớ đến bữa ăn sáng nay mới ăn xong.

Một phần điểm tâm, Tiểu Trư ăn bảy phần, Thiệu Cảnh ăn ba phần, hơn nữa tốc độ ăn của nó vẫn còn nhanh hơn cả Thiệu Cảnh.

Miệng ngậm một cọng cỏ khô tiện tay ngắt lấy ở bên cạnh, Thiệu Cảnh đưa lay lục lợi chiếc túi vải bên hông một lát rồi lại rút tay ra, trên tay hắn đã có thêm một cuốn sách cổ dày cộm được đóng buộc chỉ.

Song điều hơi kỳ lạ chính là, rõ ràng cuốn sách cổ được đóng buộc chỉ, dưới ánh sáng có thể thấy trên bìa có bốn chữ Thần Ma Chí Di, lớn hơn chiếc túi chỉ lớn bằng cỡ bàn

tay rất nhiều, đừng nói là lấy quyển sách từ đó ra, chỉ nhìn kích thước của quyển sách này thì đã biết chiếc túi căn bản không chứa nổi. Nhưng Thiệu Cảnh cứ tùy ý lục lợi như vậy liền lấy được quyển sách ra ngoài, sau đó mở cuốn sách ra xem, vẻ mặt không chút thay đổi.

Chiếc túi bị đảo lộn theo động tác của hắn, có thể thấy một mặt của chiếc túi có thêu hai đóa mây trắng nhỏ, chẳng qua nhìn cũng đã rất cũ nát. Chiếc túi nhìn có vẻ không có gì đặc biệt này chính là thứ duy nhất mà vị sư phụ tửu quỷ để lại cho hắn năm xưa, tên là túi Lưu Vân. Mặc dù ngày đó sư phụ tửu quỷ nói như chẳng đáng gì nhưng trên thực tế chiếc túi Lưu Vân này chính là bảo vật có không gian cất chứa tương đối hiếm thấy, một không gian chừng bốn thước vuông tựa như một cái rương bị cố định trong túi bằng đạo pháp thần kỳ.

Loại bảo vật tương tự thế này tại Tu chân giới không phải là không có, nhưng dù sao thì số lượng cũng khá ít ỏi, bởi vì muốn luyện thành một pháp bảo không gian trữ vật như vậy cũng không phải việc đơn giản, chuyện này liên quan đến rất nhiều đạo pháp, thần thông thần bí mà phiền phức, luyện chế rất khó khăn. Túi Lưu Vân này có giá trị không thấp, dùng trong sinh hoạt thường ngày cũng khá tốt, chẳng quá trừ nó ra vị sư phụ tửu quỷ kia đúng là không để lại thứ gì cho Thiệu Cảnh cả, trừ một đồng sách lớn.

Đó thật sự là một đồng sách lớn, chiếm toàn bộ nửa không gian của túi Lưu Vân, hơn nửa đúng như lời oán trách về tổ sư trước mặt mình trước khi lâm chung của sư phụ tửu quỷ, những quyển sách này đều là loại tầm thường, vô dụng, từ trời nam đất bắc, địa lý, tài nguyên, hoa cỏ cây cối, yêu thú, quỷ quái cho đến kỳ trân dị bảo, sách giới thiệu về những thứ này có không ít trong túi Lưu Vân. Chẳng qua cũng chỉ đến thế mà thôi. Những năm gần đây, mỗi khi rảnh rỗi Thiệu Cảnh lại đọc những tạp thư này, mặc dù không có chỗ tốt gì đối với tu hành nhưng tầm mắt cũng được mở rộng không ít, lại thêm vẫn luôn phải lưu lạc chân

trời góc bể lúc thiếu niên, kiến thức và sự từng trải của hắn không phải người bình thường có thể bì kịp được.

Một lần đọc này rất lâu, cũng không có ai đến quấy rầy cả, cho dù có người tình cờ đi qua đây thì nhiều lắm cũng chỉ ngạc nhiên quay sang nhìn, sau đó quá nửa mọi người sẽ xem thường, coi khinh rồi nghênh ngang rời đi. Tu hành giả muốn nổi bật thì quan trọng nhất là phải gắng gượng chịu đựng qua năm năm đầu tiên, mà muốn làm được điều này thì phải hoàn thành đầy đủ nhiệm vụ hàng năm được Huyền Thiên tông giao cho, nộp lên đầy đủ linh đậu hoặc linh thạch. Người lười biếng nhất định không thành châu báu, điều này đã trở thành khuôn vàng thước ngọc của Tu hành giả.

Tắm mình dưới ánh nắng xuân sáng rỡ thật sự rất thoải mái, Tiểu Trư hí mắt, cụp tai xuống, lười biếng nằm gục trên bụng Thiệu Cảnh không nhúc nhích, chỉ có cái đuôi ở sau mông cuộn lại rồi lại duỗi ra hai lần, không biết là nó chơi đùa như vậy quen rồi hay chỉ là động tác vô thức trong lúc ngủ mê.

Tay trái Thiệu Cảnh cầm cuốn sách, tay phải duỗi ra đặt ở bên hông, say sưa đọc cuốn sách này. Không có ai phát hiện ra, khi bàn tay phải hắn nắm lại, thỉnh thoảng ở đầu ngón giữa lại xuất hiện một đốm lửa nhỏ yếu ớt trong chốc lát, sau đó lại tắt đi, qua thời gian chừng một hơi thở lại xuất hiện một lần nữa, lặp đi lặp lại nhiều lần như vậy, tự nhiên mà thuần thục tựa như hô hấp vậy.

Không biết qua bao lâu, đang lúc Thiệu Cảnh cảm thấy nhức mắt vì đọc sách, muốn nghỉ ngơi một lát, thì đột nhiên nghe thấy tiếng hạc kêu thê lương kèm theo vài phần hoảng sợ từ nơi xa vọng lại. Hắn ngạc nhiên ngẩng đầu lên nhìn, chỉ thấy trên bầu trời Thiên Thanh sơn mây trắng bao la, dưới tầng mây là mấy chục con tiên hạc do Huyền Thiên tông nuôi dưỡng đang hoảng loạn bay ra, tiếng kêu không dứt.

Đây là quái sự chưa từng gặp, Thiệu Cảnh hơi nghi ngờ đứng dậy, thuận tay nhét cuốn sách trên tay vào túi Lưu Vân. Đóa mây trắng nhỏ trên túi Lưu Vân lóe lên ánh sáng mờ nhạt, cuốn sách cổ còn lớn hơn túi Lưu Vân này biến mất tại miệng túi..

Chương 23: Bán thảo dược (2)

Dịch: juj212

Nguồn: www.tangthuvien.com

Ebook: enix

- Xảy ra chuyện gì?

Không riêng Thiệu Cảnh có thắc mắc như vậy, hầu như tất cả Tu hành giả dưới chân núi đều thấy được tình cảnh này.

Dị tượng hạc kêu trên bầu trời không kéo dài quá lâu, ước chừng chỉ trong thời gian uống hết nửa chén trà đàn hạc lại ẩn mình vào trong mây trắng. Hết thấy lại trở lại bình thường, những Tu hành giả vốn nghi ngờ không thôi cũng thở phào nhẹ nhõm.

Ánh mắt Thiệu Cảnh rời khỏi tầng mây trắng trên đầu, vừa cúi đầu xuống liền im lặng không biết nói gì. Vừa rồi hẳn bị tiếng hạc kêu làm giật mình đứng bật dậy khiến Tiểu Trư đang ngủ gục trên bụng rơi xuống đất, ai ngờ lúc này nhìn lại thì Tiểu Trư vẫn đang thở phì phì ngủ, nằm ngửa trên thảm cỏ, bốn chân hướng lên trời, bộ dạng ngốc ngếch tức cười đến không nói nên lời.

- Con heo lười!

Thiệu Cảnh đá một cước vào mông nó.

Tiểu Trư trở mình, mũi nhếch nhếch hai cái, miệng chép chép, vươn cái chân nhỏ ra sờ sờ mông rồi lại tiếp tục ngủ.

----o0o----

Ngày 21 tháng 3, trời âm u.

Đã tám ngày từ sau lần Thiệu Cảnh thấy đàn hạc hoảng sợ bay phía trên Thiên Thanh sơn vào ngày 13 tháng 3. Vốn

hắn chỉ cho rằng đó là một lần bất ngờ bình thường mà thôi, nào ngờ trong vòng tám ngày này hắn lại thấy được ba lần đàn hạc hoảng sợ bay ra giống nhau như đúc.

Hiện tượng đàn hạc hoảng sợ bay ra xuất hiện nhiều lần như vậy thì đương nhiên không thể là chuyện ngoài ý muốn gì, bầu không khí trên dưới Huyền Thiên tông cũng dần trở nên kỳ quái. Không biết những đệ tử cao tăng trên Thiên Thanh sơn như thế nào, nhưng những Tu hành giả ở dưới chân núi thì đã bắt đầu lưu truyền một lời đồn, nói rằng trên Thiên Thanh sơn xuất hiện vật gì đó không sạch sẽ, mà hạc trước nay luôn nhạy cảm với những thứ này nên mới bay ra để cảnh báo.

Chẳng qua rốt cuộc cái gọi là vật không sạch sẽ kia là thứ gì thì lại không có ai nói rõ được, có người nói đó là một con yêu thú vô cùng hung hãn chạy ra từ Vạn Yêu cốc, có người nói thực ra dưới linh sơn này có chôn một thần binh từ ngàn xưa, đến ngày nay sẽ xuất thế, thậm chí còn có người nói trong Huyền Thiên tông có một vị trưởng lão bởi vì năm xưa giết chóc quá nhiều nên hôm nay những âm hồn, quỷ quái thành tinh đã trở lại báo thù...

Đủ các loại lời đồn quái lạ quanh quẩn bên tai không dứt, Thiệu Cảnh cũng nghe được nhưng cũng chỉ cười xòa. Mặc dù hắn mới chỉ mười bảy tuổi nhưng sự từng trải lại hơn hẳn phần lớn Tu hành giả, trong những năm tháng lưu lạc kia hắn đã gặp rất nhiều thứ bị nghi là thần, quỷ, thậm chí có đôi khi hắn và vị sư phụ tửu quỷ kia còn giả thần giả quỷ để hù dọa người ta, lừa ăn lừa uống, cho nên hắn hoàn toàn không tin tưởng vào cái gọi là vật không sạch sẽ đó, chỉ là dù sao thì đàn hạc cũng đã hoảng sợ bay ra mấy lần khiến trong lòng hắn không khỏi cảm thấy nghi ngờ.

Dù sao vẫn phải sống tiếp, tuy rằng chuyện đàn hạc hoảng sợ bay ra rất khác thường nhưng đã có cao nhân trên Huyền Thiên tông ra ứng phó, mà Tu hành giả thì phần lớn vẫn trải qua cuộc sống bình thường. Đến ngày 21 tháng 3, Thiệu

Cảnh rời giường từ sớm, hơn nữa còn dứt khoát ôm Tiểu Trư ham ngủ vẫn còn nằm trên giường lên ném vào thùng nước lạnh đã được chuẩn bị từ sớm, chỉ nghe một tiếng "ét..." thảm thiết, Tiểu Trư lập tức tỉnh táo lại.

Ra đến linh điền, Thiệu Cảnh đi qua đi lại quanh một mẫu trồng linh thảo kia mấy lần, một số linh thảo đã thành thực. Không thể không nói biện pháp dùng linh lực ngưng tụ thành thủy tiễn, rồi lại cố ý thi pháp thất bại để thủy tiễn tản ra thành giọt nước tươi cho linh điền kia tương đối hữu hiệu, ngày này chính là ngày đầu tiên hắc thu hoạch từ khi bắt đầu trồng linh thảo.

- Hắc Xà thảo, Khổ Tâm lan, Hồng liên, Xích liên, ồ, còn cả Thạch Nam đằng.

Thiệu Cảnh trước sau ngắt lấy năm loại linh thảo, mỗi loại ước chừng đều khoảng mười mấy gốc, cầm đến trước nhà gỗ chia ra, dùng dây bó lại, lại dùng bao bố bọc lại, rồi mới tháo túi Lưu Vân ở ngang hông xuống. Ánh sáng nhạt lóe lên, linh thảo bị thu vào không gây ra chút tiếng động.

- Đi thôi, Tiểu Trư.

Thoạt nhìn hôm nay tâm tình Thiệu Cảnh rất tốt, hắc mỉm cười vẫy tay với Tiểu Trư, nói,

- Chúng ta vào thành đi dạo.

Tiểu Trư vẫy vẫy cái đuôi nhỏ, ụt ịt mấy tiếng rồi chạy đến bên chân hắc cọ mấy cái rất thân thiết.

Chương 24: Bán thảo dược (3)

Dịch: juj212

Nguồn: www.tangthuvien.com

Ebook: enix

Nơi mà Thiệu Cảnh sẽ "vào thành" chính là tòa Tiểu Hồ thành cách đó mười dặm, bởi vì trong thành có một cái hồ nhỏ nên mới được đặt tên như vậy. Từ dưới chân Thiên Thanh sơn đi dọc theo con đường lớn chưa đến một canh giờ là có thể thấy được tường thành do đá tảng xây thành.

Xung quanh Vạn Yêu cốc có mười mấy tòa thành lớn nhỏ, quy mô của Tiểu Hồ thành cũng được xem như trung bình. Nhưng phát triển qua nhiều năm, nhân khẩu của Tiểu Hồ thành cũng đã lên tới hơn mười vạn, cũng khá phồn hoa, thậm chí hơn mười năm trước tường thành còn được mở rộng ra, khiến tòa thành được mở rộng thêm một vòng.

Đây không phải lần đầu tiên Thiệu Cảnh đến Tiểu Hồ thành, mà trái lại, hắn đã từng đến đây rất nhiều lần. Trong những ngày thường Huyền Thiên tông cũng sẽ không hạn chế tự do của Tu hành giả, dù sao thì bọn họ cũng chỉ yêu cầu Tu hành giả giao nộp linh thạch hoặc linh đậu đúng hạn là được, vì vậy mỗi khi rảnh rỗi Thiệu Cảnh thường chạy đến khu chợ trong Tiểu Hồ thành đi dạo. Sau khi vào thành, hắn quen đường đi thẳng tới khu chợ ven hồ ở phía đông thành.

Tiểu Hồ thành được xây dựng men theo bờ hồ, bên bờ hồ nhỏ rộng chừng hai mươi mẫu chính là là nơi náo nhiệt nhất trong tòa thành này, chẳng những đệ tử Huyền Thiên tông hay tới đây mà tán tu trong phạm vi hai, ba trăm dặm xung quanh cũng xem Tiểu Hồ thành là nơi ở của mình. Khu chợ ở ven hồ này cũng được xem như có chút danh tiếng ở xung quanh Vạn Yêu cốc.

Từ rất xa Thiệu Cảnh đã nghe thấy tiếng người ồn ào vọng

lại, đi đến gần liền thấy hai bên con đường lớn ở ven hồ kia cửa hàng san sát, người đi đường nhiều như mắc cửi, đầu người san sát, cảnh tượng thịnh vượng. Dọc đường đi tới, tiếng rao hàng vang lên không dứt bên tai, đủ loại hàng hóa rực rỡ muôn màu làm người ta không kịp nhìn.

Trước khi vào thành Thiệu Cảnh đã tìm một nơi kín đáo không có người nào lấy mấy bó linh thảo ra xách trên tay, lúc này hẩn hẩng hái bưng bưng đi dạo trên đường, hết nhìn đông tới nhìn tây, chuẩn bị tìm một chỗ để bán linh thảo.

Tiểu Trư theo sát bên cạnh hẩn, tung tăng trên đường, bộ dạng cũng vô cùng hưng phấn. Người đi đường thấy Thiệu Cảnh dẫn theo một con heo nhỏ đi dạo phố thì đều nhìn bằng ánh mắt tức cười, chẳng qua cũng không có ai đặc biệt để ý. Vốn là vậy, người tu đạo khác với những người bình thường, trên con đường này người còn cổ quái hơn cũng có, những tán tu tính tình cổ quái thậm chí còn dẫn theo cả yêu thú mình nuôi dưỡng đi nghênh ngang trên đường, dù sao chỉ cần không làm thương tổn đến người khác thì những người ở đây cũng sẽ không để ý đến.

Đi dạo trong khu phường thị này một hồi, Thiệu Cảnh rất tự giác tránh xa những cửa hàng được trang hoàng xa hoa, vừa nhìn đã biết là giàu có, thế lực lớn kia, trong đó bao gồm cả Thiên Phong lâu do Huyền Thiên tông mở ra ở Tiểu Hồ thành. Ở gần hưởng lợi trước, Huyền Thiên tông đương nhiên sẽ không bỏ qua phường thị náo nhiệt như vậy, cũng mở cửa hàng ở đây, hơn nữa kích thước còn không hề nhỏ.

Cửa hàng lớn sẽ không thu mua linh thảo cấp thấp một cách lẻ tẻ, vì vậy sau khi đi dạo một vòng, Thiệu Cảnh bắt đầu đi vào những cửa hàng mặt tiền có vẻ khá bình thường, nhưng cũng không vội vã bán ra, hẩn đều lấy linh thảo đưa cho chủ quầy của cửa hàng để hỏi giá thu mua. Chẳng qua mức giá nhận được cũng đều rất bình thường, dù sao thì những linh thảo này cũng khá phổ biến, rất nhiều nơi đều có, vì vậy sau khi Thiệu Cảnh đi vào bốn năm cửa hàng, giá

cao nhất hẳn nhận được cũng chỉ là năm viên linh thạch, thấp nhất thậm chí chỉ có ba viên.

Kể từ sau sự kiện biến đổi lớn có tính thời đại bảy ngàn năm trước, linh thạch, bao gồm cả linh tinh có ẩn chứa linh lực dồi dào và tinh khiết hơn, liền phổ biến khắp thiên hạ, trở thành tiền tệ được cả Tu chân giới công nhận. Nói đơn giản, linh tinh là loại linh thạch trân quý nhất chỉ có ở chỗ sâu nhất của linh mạch mới có thể sản sinh ra, linh lực ẩn chứa trong đó cũng hơn xa những linh thạch bình thường, trên thị trường, một viên linh tinh có giá trị bằng một ngàn linh thạch trở lên. Chẳng qua trước mắt hiển nhiên Thiệu Cảnh căn bản chưa từng được tiếp xúc với thứ linh tinh tựa như trong truyền thuyết kia, vẫn còn ở cảnh giới lặn lội vì mấy viên tinh thạch mà thôi.

- Nên bán với giá năm viên linh thạch hay là ra giá cao hơn xem có bán được sáu viên hay không?

Thiệu Cảnh âm thầm do dự, thuận đường rẽ vào một cửa hàng không lớn lắm ở bên cạnh, cũng là cửa hàng thứ sáu hẳn đi vào hôm nay.

Trước khi bước vào hẳn liếc nhìn lên bảng hiệu của cửa hàng, chỉ thấy trên tấm bảng gỗ có viết ba chữ to:

Thanh Thủy các.

Chương 25: Đèn tiền (1)

Dịch: phương

Biên dịch: juj212

Nguồn: www.tangthuvien.com

Ebook: enix

Thanh Thủy Các, cái tên này nghe qua có vẻ lịch sự tao nhã, mờ mờ ảo ảo, tựa như làn gió nhẹ nhàng phiêu dật, tuy vậy khi Thiệu Cảnh bước vào bên trong, tình cảnh nhìn thấy lại có vài phần chênh lệch với ý cảnh. Trong cửa hàng cũng coi như sáng sủa nhưng bày biện lại lộn xộn, căn phòng có bề rộng ước chừng hơn hai trượng, hai bên bày biện một loạt giá để đồ, trên giá trưng bày rất nhiều đồ vật san sát nhau, không ít nơi, nhất là mấy kệ thấp nhất ở gần mặt đất đều phủ một tầng bụi mỏng, thoạt nhìn ít nhất cũng có một đoạn thời gian không có ai lau dọn.

Giá để đồ bụi như vậy, quầy hàng phía trước chiếm toàn bộ mặt tiền cửa hàng vẫn coi như sạch sẽ, chỉ là đồ vật bày trên đó cũng khá tạp nham, quá nửa đồ vật chồng chất lên nhau. Thiệu Cảnh bước lại gần tùy tiện nhìn qua, chỉ thấy hàng hóa tầm thường, không được phân loại, vút ở bên trên một cách bừa bãi. Linh thảo, đan dược, khoáng thạch mỹ du, thậm chí chân tay của yêu thú, yêu đan cấp thấp gì đó đều có thể trông thấy, bất quá hai thứ sang quý nhất là linh khí và pháp bảo đều không thấy bóng dáng, đoán chừng ông chủ cửa hàng này dù lười biếng nhưng cũng không dám vút bừa bãi đồ vật quý giá như vậy.

Ngày nay chủ lưu của Tu Chân giới là một mạch Tu chân sĩ, mọi người đều biết khi Tu chân sĩ tu luyện đến cảnh cao thâm, muốn phát huy ra đại thần thông đại uy lực, quan trọng nhất là phải có được một linh khí hoặc là pháp bảo. Tu chân sĩ ở Luyện Khí cảnh không thể sử dụng linh khí bởi vì linh lực của bọn họ quá yếu, không cách nào khu động, chỉ có đạt đến Ngưng Nguyên cảnh mới có thể ngự sử linh khí,

cho nên trong Tu Chân giới từ trước đến nay mọi người đều nói, đạt đến Ngưng Nguyên cảnh mới thật sự là bước vào cánh cửa tu chân.

Tu chân sĩ có Linh Khí trong tay thì sức mạnh ít nhất có thể tăng lên mấy lần, bởi vì tài liệu chế tạo linh Linh Khí thường trân quý, ẩn chứa linh lực, có thể khiến Tu chân sĩ phát huy chân nguyên, linh lực đến trình trình độ cao nhất. Một tu sĩ Ngưng Nguyên cảnh cầm trong tay linh khí cấp thấp vừa tay, nếu như gặp phải tu sĩ đạo hạnh cao hơn nhưng hai tay trống không, chỉ cần cảnh giới không kém quá nhiều, sợ rằng phần thắng cũng không nhỏ.

Trừ điều đó ra, trên linh khí còn có pháp bảo, đó là thần vật càng trân quý hơn nữa, tài liệu tạo thành đều là thiên tài địa bảo vô cùng quý hiếm, nhưng yêu cầu khi sử dụng cũng cao hơn, ít nhất phải là tu sĩ Huyền Đan cảnh trở lên mới có thể thi triển, về phần uy lực đương nhiên là hơn xa linh khí rồi. Bất kể là pháp bảo hoặc là linh khí đều phân thành ba cấp thượng trung hạ. Nếu so sánh, số lượng linh khí nhiều hơn pháp bảo rất nhiều, nhưng người tu đạo trong thiên hạ nhiều không kể xiết, cũng không phải là mỗi người đều có được linh khí. Chuyện này cũng cần có cơ duyên, nhìn khắp Tu chân giới, rất nhiều tu sĩ tu luyện đến Ngưng Nguyên cảnh vẫn hai tay trống không, tu luyện đến Huyền Đan cảnh cao thâm mà vẫn phải dùng linh khí.

Lúc này, trong cửa hàng cũng không có khách, một người đàn ông gầy gò ngồi tại phía sau quầy, ước chừng hơn bốn mươi tuổi. Thấy Thiệu Cảnh đi đến, thái độ của hắn cũng không tệ, nhanh chóng mỉm cười đứng dậy, hỏi:

- Vị khách này, muốn mua thứ gì ư?

Thiệu Cảnh lắc đầu, lúc này trong túi Lưu Vân bên hông của hắn thật sự là một viên linh thạch cũng không có. Bất quá cũng chính vì cuộc sống nghèo rớt mùng tơi thế này mới khiến hắn dù vất hết óc cũng phải tìm cách thoát khỏi, gieo

trồng linh thảo là một con đường tốt, nhưng chẳng biết nó có phải là con đường tắt đến thành công hay không nữa.

- Ông Chủ.

Thiệu Cảnh đi đến trước quầy, đặt bao tải trên tay xuống trước quầy, cười nói:

- Chỗ ông có mua linh thảo không?

- Linh thảo?

Ánh mắt người đàn ông gầy gò chợt sáng ngời, gật đầu, nói:

- Bốn điểm cũng thường thu mua chút ít linh thảo đan dược, không biết người muốn bán linh thảo mấy phẩm, số lượng nhiều ít?

Thiệu Cảnh cười khan, đẩy bao tải về phía trước, nói:

- Đều ở bên trong này, ông tự xem đi, nếu như cảm thấy có thể thu hoạch, vậy nói ta, giá cả phù hợp ta tự bán đi.

Người đàn ông gầy gò gật đầu, mở bao tải lấy linh thảo bên trong ra đặt trên mặt bàn, xem kỹ một lúc rồi ánh mắt có vẻ hơi thất vọng, "ah" một tiếng như thở dài, nói:

- Chỉ là một ít linh thảo nhất phẩm.

Thiệu Cảnh nhún vai, nghĩ thầm nếu là ta có nhị phẩm linh thảo, vậy cũng không đến lượt cửa hàng nhỏ của người thu mua, đây chính là thứ những thương gia lớn đều hi vọng mua được, giá của bất kỳ một cây ít nhất đều gấp mấy lần linh thảo nhất phẩm đó.

Người đàn ông gầy xem kỹ đám linh thảo trên quầy, trầm ngâm một lát, ngẩng đầu nhìn Thiệu Cảnh nói:

- Những linh thảo này tuy bình thường, nhưng nhìn còn mới, hẳn là vừa mới ngắt lấy không lâu, hơn nữa linh lực trong đó cũng không tệ, như vậy đi, cả đồng này, ta trả người năm viên linh thạch, người bán hay không?

Thiệu Cảnh gãi gãi đầu, âm thầm thở dài, những thương gia buôn bán này quả nhiên không có người hồ đồ cả, ra giá căn bản đều giống nhau, đoán chừng có đi hỏi tiếp cũng là cái giá này rồi. Chẳng qua hẳn chần chờ một chút, vẫn chưa từ bỏ ý định, tiếp tục mỉm cười, nói:

- Ông chủ, ông cũng nói những linh thảo này có linh lực khá dồi dào cơ mà, không bằng tăng thêm một viên linh thạch nữa đi?

Nụ cười trên mặt người kia không đổi, cũng không tỏ vẻ coi thường của người đứng trên cao nhìn xuống, mỉm cười, nói:

- Khách nhân, cũng không phải là ta cố ý bắt chẹt, những linh thảo này tối đa chỉ đáng giá như vậy, không tin người có thể đến những cửa hàng khác hỏi thử xem.

Thiệu Cảnh im lặng một lát rồi khoát tay, nói:

- Được rồi được rồi, năm viên linh thạch thì năm viên linh thạch.

Cái kia gãy nam nhân cười khà khà, lấy một cái mâm tròn ở bên cạnh ra để linh thảo trên quầy lên đó rồi đặt ở một bên, sau đó xoay người đi mở một ngăn tủ ra, lấy ra năm viên linh thạch đặt ở trên mặt bàn, mỉm cười nói:

- Cầm đi.

Thiệu Cảnh cầm lấy năm viên linh thạch trên quầy, bàn tay hơi lạnh, chỉ thấy mỗi một khối đều to như trứng bồ câu, hình bầu dục, chất liệu trong mờ giống ngọc mà không phải

ngọc, mở hồ có thể trông thấy có một luồng khí màu trắng chảy xuôi ở bên trong, xem ra đó chính là thiên địa linh lực trân quý ẩn chứa bên trong tinh thạch.

Chương 26: Đèn tiền (2)

Dịch: phương

Biên dịch: juj212

Nguồn: www.tangthuvien.com

Ebook: enix

Nhìn linh thạch trong tay, Thiệu Cảnh chột giật mình. Tuy số lượng không nhiều lắm nhưng giá trị cũng không nhỏ, phải biết rằng chỉ cần một viên linh thạch là có thể mua được hai thạch linh đậu. Năm viên linh thạch này đã đủ tiền phí một nửa năm phải nộp cho Huyền Thiên tông rồi.

Trước đây, hắn đã nộp linh đậu cho một quý, bây giờ lại có năm viên linh thạch, như vậy nhiệm vụ của năm nay xem như hoàn thành, đám linh đậu, linh thảo còn lại ở hai mẫu linh điền dưới chân Thiên Thanh sơn đã chẳng khác gì tài sản riêng của hắn. Nghĩ đến đây, tâm tình Thiệu Cảnh lập tức tốt lên, liên tục gật đầu, cười hì hì cất linh thạch vào trong ngực.

Sở dĩ không trực tiếp để vào túi Lưu Vân vì hắn không muốn mọi người biết bí mật về nó, dù sao túi Lưu Vân cũng là bảo bối trữ vật rất hiếm có, giá trị không rẻ, ngộ nhỡ bị người khác để ý tới thì chẳng phải là xui xẻo sao.

Người đàn ông gầy gò thấy tâm tình Thiệu Cảnh không tệ, dường như cũng bị hắn lây nhiễm vài phần, cười nói:

- Kẻ hèn họ Tạ, tên chỉ có một chữ Kiếm, là ông chủ Thanh Thủy các này. Sau này nếu khách nhân còn có gì cần bán thì cứ đến tệ các, cái khác không dám nói, ít ra ta có thể trả giá một cách công bằng.

Thiệu Cảnh cười ha hả, gật đầu, nghĩ thầm ông chủ này cũng rất biết làm ăn, đang muốn nói tiếp thì bỗng thấy ông chủ Tạ chột ngơ ngác nhìn ra phía sau hắn, sau đó vẻ mặt

trở nên hơi kỳ quái, nhẹ nhàng ho khan một tiếng, vẫn giữ nguyên vẻ mỉm cười, nói:

- Vị khách nhân này, không biết có phải người mang theo một con heo nhỏ tới đây không?

Thiệu Cảnh khẽ giật mình, vô ý thức gật gật đầu, hơi ngạc nhiên hỏi:

- Đúng vậy, có chuyện gì không?

Ông chủ Tạ không trả lời, chỉ là khóe miệng chậm rãi nhếch lên giống như cười mà không phải cười. Không biết tại sao Thiệu Cảnh đột nhiên cảm hơi kinh hãi, vẻ mặt này thoát nhìn có vẻ gian trá, giống như hồ ly gặp được con gà nhỏ vậy.

Ông chủ Tạ không để Thiệu Cảnh phải nghi ngờ quá lâu, hần vươn ngón tay gầy guộc ra chỉ về phía sau lưng Thiệu Cảnh một cách dứt khoát, nói đơn giản mà rõ ràng:

- Mời nhìn.

Thiệu Cảnh quay người nhìn lại rồi lập tức đỡ người ra, chỉ thấy Tiểu Trư vốn luôn theo sát bên chân hần, không biết đã rời khỏi hần từ lúc nào, chạy đến chơi đùa bên một giá để hàng hóa. Lúc này, miệng nó ngậm một đồ vật giống như quyển trục cũ nát, thoát nhìn có lẽ là vừa mới lôi ra từ tầng cuối cùng của giá để hàng hóa, vừa cắn vừa ụt ịt vung vẩy sang hai bên, chơi đùa có vẻ rất cao hứng, trong lúc chơi đùa đã cắt nát một nửa quyển trục phủ đầy tro bụi, xem ra đã hỏng rồi.

- Buông miệng . . Không đúng, buông tay . . . Cũng không phải, Trư, mau nhả ra!

Thiệu Cảnh vội xông lại, quát lớn. Tiểu Trư giật nảy mình, bỏ lại quyển trục màu trắng rồi nhảy ra.

Thiệu Cảnh nhìn quyền trục rõ ràng đã bị hỏng kia, cười khan một tiếng, chậm rãi quay đầu lại nhìn ông chủ Tạ, lắp bắp nói:

- À, ông chủ Tạ, nếu như, nếu như ta nói con heo này không có quan hệ gì với ta, không biết người có tin tưởng ta không . . .

Ông chủ Tạ phong độ nhẹ nhàng, vui vẻ dạt dào, ôn hòa đứng ở đó, cười hì hì nói:

- Thừa Huệ, hai viên linh thạch.

Thiệu Cảnh cảm thấy trước mắt tối sầm.

Sau một lát, người đi đường trên ngã tư ở phía ngoài Thanh Thủy các đều nghe được một tiếng gào thét hỗn hển như xé nát tim gan:

- Con heo chết tiệt! Ta làm thịt người!

-----o0o-----

Mặt Thiệu Cảnh rất đen, đen hệt như đáy nồi.

Tâm tình Thiệu Cảnh rất xấu, xấu hệt như là núi lửa sắp phun trào.

Mắt Thiệu Cảnh rất đỏ, đỏ hệt như Hỏa Cầu thuật mà hắn vẫn thi pháp ra.

Cho nên ngay cả việc đi dạo ở khu đất trống ven hồ mà hắn thích nhất hắn cũng không đi, nơi đó là một khu đất trống rộng lớn, cửa hàng không có mấy gian, ngược lại có rất nhiều tán tu mỗi ngày đều thích đến nơi đó mở quầy bán hàng, cũng rất náo nhiệt. Thiệu Cảnh tuổi không lớn lắm, nhưng ánh mắt lại khá độc đáo nhờ đọc rất nhiều tạp thư và

những năm lưu lạc trước đây, cho nên hẳn đặc biệt thích đến đó.

Bất quá hôm nay, hẳn trực tiếp nắm tên đầu sở gây chuyện trở về Thiên Thanh sơn.

Trong căn phòng gỗ, Tiểu Trư co lại ở góc giường, đôi tai cụp xuống, chân heo nhỏ bé run rẩy, bất an trên giường, len lén liếc mắt lên nhìn Thiệu Cảnh đang đứng trước giường. Thiệu Cảnh nghiêng răng nghiêng lợi, nhìn chăm chăm vào Tiểu Trư, hung hăng nói:

- Người nhất định phải chết, nói đi, là kho tàu, hay là hấp?

- Ụt ịt, ụt ịt ...

Tiểu Trư ụt ịt không ngừng.

- Câm miệng!

Thiệu Cảnh hét lớn một tiếng, chỉ vào nó cười lạnh, nói:

- Chắc là người muốn kho tàu rồi, kho tàu rồi, vẫn muốn kho tàu sao?

- Ụt ịt...

- À, thì ra người muốn thịt kho tàu!

- ...

Chương 27: Đèn tiền (3)

Dịch: Thienthanh2807

Biên dịch: juj212

Nguồn: www.tangthuvien.com

Ebook: enix

Tiểu Trư trợn tròn mắt, thừa cơ hội này Thiệu Cảnh nhào tới, khó khăn lắm mới bắt được chân trước ngắn nhỏ, rắn chắc của nó. Tiểu Trư sợ tới mức kêu lên kinh hoàng, bỗng chốc giãy ra chạy vọt đi, sau đó chạy từ trên giường xuống dưới đất, rồi từ dưới đất nhảy lên trên bàn, lại từ trên bàn nhảy lên giường. Thiệu Cảnh đuổi sát đến cùng, cuối cùng bổ nhào lên chiếc giường gỗ rắn chắc, nhưng Tiểu Trư né trước một bước, kêu lớn "ét ét" liên tục, bốn chân như bay, vèo một cái đung mở cửa gỗ, chạy ra ngoài nhanh như tên bắn.

Thiệu Cảnh xoay người nằm vật xuống giường, tức giận mắng một câu, thả lỏng cơ thể, nhắm mắt lại oán hận nói:

- Hai viên linh thạch, hai viên linh thạch...

Tiểu Trư lao thẳng một mạch ra khỏi nhà gỗ, không dám dừng lại một chút, bốn chân chạy vèo vèo như bay, đôi tai đều dựng lên. Chạy đến tận bên gò đất, cảm thấy Thiệu Cảnh không đuổi theo phía sau, lúc này nó mới nhẹ nhàng thở ra rồi dừng lại.

Sau đó nó đặt mõng ngồi trên tảng cỏ xanh, ụt ịt vài tiếng. Không biết nó nghĩ tới điều gì, nhìn ra chung quanh một cái, trong mắt dường như hơi có vẻ nghi hoặc.

Thời tiết hôm nay hơi âm u, nhìn không ra ánh mặt trời ấm áp của vài ngày trước, Tiểu Trư ngơ ngác ngồi trên tảng cỏ một lúc, không biết sao hai cái tai một đen một trắng từ từ sụp xuống, mí mắt cũng bắt đầu díp lại, nếu như bây giờ

Thiệu Cảnh nhìn thấy màn này, nhất định sẽ tức giận kinh khủng, con heo này dĩ nhiên lại muốn ngủ.

Thế nhưng vừa lúc đó, toàn thân Tiểu Trư bỗng nhiên chấn động, ngẩng phắt đầu lên nhìn về phía trên Thiên Thanh sơn cao vút ở xa xa. Sâu trong tầng mây trắng, dường như là đồng thời, tiếng hạc vang lên một hồi vừa trong trẻo vừa mang theo vài phần thảm thiết, rồi mấy chục con tiên hạc lông trắng vỗ cánh bay lên, lượn vòng bên trong tầng mây trắng.

- Ét...

Đột nhiên Tiểu Trư hét ầm lên, không còn là tiếng ụt ịt trầm thấp mà cũng mang theo vài phần thảm thiết, sau đó nó mở to mồm ra điên cuồng xông thẳng về gian nhà gỗ, "rầm" một tiếng phá cửa xông vào.

Thiệu Cảnh đang nằm ở trên giường bị giật mình, lập tức nổi giận, nhảy dựng lên quát:

- Con heo chết tiệt, ngươi lại còn dám xô cửa...

Còn chưa dứt lời, chỉ thấy Tiểu Trư giống như phát điên, liều lĩnh xông qua tát vào huyệt chân Thiệu Cảnh. Thiệu Cảnh giật mình, lùi về phía sau một bước:

- Này này, vừa rồi ta chỉ dọa ngươi thôi, cũng không có ý định biến ngươi thành món thịt kho tàu đâu, ngươi không cần làm như vậy chứ...

Nhưng Tiểu Trư giống như hoàn toàn rơi vào điên cuồng, xông tới trước dùng mồm cắn loạn. Thiệu Cảnh hơi luống cuống tay chân không tránh kịp, bị nó cắn vào ống quần, vừa định nổi giận nhưng Tiểu Trư đã không ngừng kêu "ô ô", ngậm chặt ống quần không chịu nhả ra, gắng sức lôi kéo hẳn ra phía cửa.

Thiệu Cảnh ngạc nhiên, ngậy người hỏi:

- Người muốn ta đi ra ngoài?

Tiểu Trư gật đầu liên tục.

Thiệu Cảnh không biết nói gì, nhưng mà bộ dạng cuồng loạn của Tiểu Trư làm hấn hơi sợ, cũng đành ồm ờ theo sát Tiểu Trư đi ra ngoài.

Ra khỏi căn nhà, đi tới bên cạnh linh điện, Tiểu Trư nhìn chung quanh, lúc này mới từ từ nhả miệng ra, nhưng không biết tại sao, dường như thân thể nó hơi run lên, tựa sát vào bên chân Thiệu Cảnh. Thiệu Cảnh thấy dáng vẻ của Tiểu Trư liền cau mày lại, vừa muốn nói cái gì đó, đột nhiên cảm thấy thân thể hơi lắc lư, hấn còn chưa kịp phản ứng thì thân thể đã lại lắc lư lần thứ hai, lần thứ ba.

Thiệu Cảnh hơi ngẩn người, đột nhiên ngẩng đầu, sắc mặt biến đổi. Nhưng không đợi hấn kịp phản ứng, chỉ nghe thấy âm thanh ù ù cuồn cuộn vọng lại, giống như tiếng sấm rền vang, nhưng âm thanh đó không đến từ mây đen rập rập trên trời mà là đến từ ngay dưới chân.

Mặt đất bắt đầu rung lên dữ dội, sau đó một trận chấn động to lớn không thể tưởng trong nháy mắt bùng nổ trên vùng đất này. Trước cơn chấn động này, Thiệu Cảnh giống như thuyền nhỏ trong sóng dữ, lá khô trong mưa bão, hoàn toàn không có sức chống cự, thân thể bị bắn lên, không thể đứng thẳng, loạng choạng ngã dúi dụi xuống linh điện. Trong lúc hốt hoảng đó, hấn chỉ thấy từng mảng lớn đất đá xung quanh đều rung lên dữ dội, vụn vụn, quay cuồng, tiếp đó hấn thấy nhà gỗ của mình và rất nhiều nhà gỗ của những Tu hành giả ở xung quanh nhanh chóng sụp đổ tựa như những mảnh giấy dán bên ngoài, gỗ vụn bắn tứ tung, tiếng hào thét bắt đầu truyền đến từ bốn phương tám hướng.

Lúc này trong đầu hẳn trống rỗng, chẳng qua trong lúc hoảng hốt, dường như hẳn nghe được loáng thoáng phía xa xa có người hét to:

- Đồ chó hoang, địa long xoay người sao...

Chương 28: vô danh động phủ (1)

Tác giả: Tiêu Đình

Converter: daitri_giang

Dịch : Phương

Nguồn: www.tangthuvien.com

Ebook: enix

Giống như một hồi ác mộng đáng sợ, mặt đất chấn động dữ dội rung chuyển mãnh liệt, kéo dài lâu hơn hai mươi phút, Thiệu Cảnh nhìn sức mạnh vô cùng vô tận của trời đất trước mặt, vô lực phản kháng chỉ còn biết thuận theo ý trời bị gió cuốn đi, cũng may mắn hấn ngã ở bên trong linh điền mềm mại, cấu trúc và tính chất của đất đai khá xốp không cứng rắn như tảng đá, bằng không thì khó tránh khỏi bị thương.

Nhưng dù là như thế hấn vẫn không tránh khỏi miệng dính đầy bùn đất.

Rất lâu sau mặt đất mới bình thường trở lại, Thiệu Cảnh ở trong một mảnh linh điền xơ xác linh hồn chưa kịp hồi phục, chờ đợi hồi lâu mới buông ra hai cây đu đủ chẳng biết cầm từ khi nào, một thân bùn đất bò lên, đồng thời nhìn thấy tiểu trư không có chuyện gì, vừa rồi tiểu trư vẫn gắp gao ôm lấy bắp đùi của mình, hình như còn dùng sức cắn chặt ống quần không nhả ra.

. Ai da, đợi một tý, Cắn ống quần

“A!” Một hồi đau từ trong miệng Thiệu cảnh phát ra, một tay nhắc bé heo đang bám trên người, chỉ thấy ông quần trên đùi đã rách một cái lỗ hổng, hai hàng dấu răng heo chính tề nằm im ở phía trên, từng giọt máu tươi từ trong đấy chảy xuống,.

“Con heo chết tiệt!”

“Éc éc éc ” Tiểu trư thân thủ nhanh nhẹn nhảy ra, tránh được vô ảnh cước của chủ nhân.

Đứng trên gò đất đưa mắt nhìn bốn phía, mặc dù đã có chuẩn bị tâm lý nhưng Thiệu Cảnh vẫn muốn hít một hơi khí lạnh. Trận địa chấn này tuy thời gian không dài nhưng dư chấn phá hư quá đáng sợ: chân núi vốn là vùng quê bằng phẳng bây giờ nhô ra mười mấy cái gò đất, khắp nơi đều là khe hở, thậm chí có khe rộng chừng vài thước, sâu đến mấy trượng, phần lớn linh điền bị phá hủy, cây cối bật rễ tan hoang, mà những khu linh điền bên cạnh, nhà gỗ của chúng tu, kể cả gian phòng trong nhà gỗ của hắc hầu như sụp đổ, mất hết rồi.

Giờ khắc này hắc hầu có thể tinh tường nghe được dưới đám phế tích truyền đến tiếng kêu cứu thống khổ, có lẽ một số người đã không còn có thể kêu cứu nữa rồi. Nghĩ tới đây sắc mặt của hắc hầu trắng nhợt, cúi người đập nhẹ nhẹ vào đầu bé heo rúc trong chân hắc hầu, thở dài.

Cái gì là thiên tai ? Cảnh tượng trước mắt chính là thiên tai rồi.

Dưới chân núi như thế, có thể thấy trên Thiên Thanh sơn cũng không tốt hơn chút nào, dưới sức mạnh của trời đất cho dù là tu đạo chi sĩ cũng không có bao nhiêu năng lực chống cự. Tòa sơn môn cao lớn kia đứt khoát phải sụp đổ, con đường đá trắng thẳng tắp từ chân núi kéo dài đến lưng chừng mây sau lưng ngọn núi hùng vĩ thiêng liêng giờ phút này giống như bị vụn bánh quai chèo, liêu xiêu tiều tụy cắt thành hơn mười đoạn, không ít tảng đá nứt vỡ đảo lộn, lộ ra từng mũi khối đá trắng như tuyết sắc nhọn.

Trừ con đường đó ra, trên Thiên Thanh sơn từng mảng từng mảng lớn vách núi rừng cây sụp đổ, thậm chí đã xảy ra cảnh núi nứt , rừng cây cùng núi đá ầm ầm rơi xuống, vùi lấp một mảnh Huyền Thiên tông cho nên giờ phút này trên núi chốc chốc truyền đến tiếng gào tiếng kêu cứu, thoát

nhìn cũng là chậ vật không chịu nổi.

Thiệu Cảnh ngồi xuống gò đất nhắc tiểu trư lên ôm vào lòng, uy lực của địa chấ khiến gò đất này vốn thấp bé giờ cao hơn ba thước, tuy bên dưới chính là đấ linh điền rồi tinh rồi mù cùng nhà gỗ sụp đổ nhưng trong mắt hắ lại không có tâm tư đi thu thập gì cả. Linh điền nhìn qua ít nhất cũng mất một nửa, nhà gỗ thì không cần phải nói, hoàn toàn sụp đổ. Thiệu Cảnh thẳ cảm khái, chính mình hôm nay vận khí không tệ, may mắn kịp gặ đượ một đấ linh thảo cầm đi bán của lấy tiền, tuy bị tiểu trư gây tai họa mất đi hai khóa nhưng không phải bây giờ sắp thu vào ba khóa linh thạch sao ?

Phủ phủ đầu tiểu trư, Thiệu Cảnh hôn nhẹ vào đầu tiểu trư một cái, tiểu trư nhát nháy đôi mắt một đen một trắng, hai lỗ tai vểnh vểnh thẳng lên rồi cụp xuống, dùng đầu cọ xát mặt của hắ.

Thiệu Cảnh nở nụ cười, ôm tiểu trư chặ hơn vài phần.

Xa xa một ít chúng tu bắt đầu di chuyển, Thiệu Cảnh cũng không cả để ý. Có điều rất nhanh sau đấy trong đấ người bên kia truyền đến từng đợt quát tháo, sau đó càng lúc càng nhiều chúng tu bị kích động , tất cả mọi người nhao nhao chạy tới cùng một hướng, Thiệu Cảnh không biết chuyện gì xảy ra có chút kỳ quái nhưng rất nhanh nghe đượ có người ở bên kia gầm rú điên cuồng nói”

“Động phủ, động phủ, có một cái động phủ từ dưới đấ bay lên rồi .”

Chương 29: vô danh động phủ (2)

Tác giả: Tiêu Đình

Converter: daitri_giang

Dịch : Phương

Nguồn: www.tangthuvien.com

Ebook: enix

Thiệu Cảnh ngơ ngác một chút, chờ hẵn kịp phản ứng thì cảm thấy một cỗ nhiệt huyết đột nhiên dâng lên trong cơ thể, chẳng lẽ trận địa chấn này thật sự chấn ra một tòa động phủ của tu sĩ cổ đại sao ?

Thần châu hạo thổ từ xưa đến nay đều có tu chân, tu sĩ sống qua năm rộng tháng dài cùng tuế nguyệt, dù sao trong truyền thuyết Thượng Cổ thời kỳ thực sự tồn tại. Cũng chính bởi vì như thế, thần châu hạo thổ rộng lớn thường xuyên lưu truyền câu chuyện thần kỳ có người phát hiện động phủ của tu sĩ cổ đại, ở trong đó thu được tài bảo, linh thạch , linh đan diệu dược, công pháp khẩu quyết , vô cùng vô tận truyền kỳnói ngắn lại, nếu phát hiện một tòa cổ đại tu sĩ động phủ thì cũng chính là phát hiện một cái bảo tàng, về phần thu được bao nhiêu, bảo tàng lớn hay nhỏ còn phải thử thời vận nhưng dù là ai cũng không thể phủ nhận, biết đâu người thực sự có thể một bước lên trời, oai phong trên những tầng mây ?

Nên biết rằng có rất nhiều truyền thuyết như vậy.

Thiệu Cảnh nhanh chân chạy đến, đến sớm có muộn không, chuyện tốt như thế này làm sao có thể đến muộn được! Tiểu trư không hiểu cho lắm nhưng nhìn thấy chủ nhân chạy như bay, miệng rống éc éc, bốn chân ngấn ngùn tự nhiên cũng lon ton chạy theo, hừ hừ hống hống . .

Phương hướng tất cả chúng tu dừng mãi lao tới không phải là Thiên Thanh sơn mà là chân núi ở phía tây, để đến đó phải vượt qua một cái khe núi. Khi Thiệu Cảnh chạy tới, nơi này đã tụ tập ít nhất hơn một trăm người, hơn nữa chúng tu đằng sau vẫn không ngừng từ bốn phương tám hướng liên tục chạy đến.

Ở trước mặt mọi người chính là một khung cảnh núi nứt sụp đổ, rừng cây rậm rạp bị trượt sang một bên, ngọn núi nứt ra một khe hở lớn chảy xuống từng dòng bùn đất màu đỏ sậm, bên cạnh những tầng nham thạch trần trụi khổng lồ lộ ra một cái cửa đá nằm trượng to lớn, không có nhiều trang trí, chỉ có thể nhìn thấy bên trên cánh cửa điêu khắc một ít hoa văn đơn sơ kỳ lạ, phong cách cổ xưa tang thương, càng khiến những người nhìn thấy giật mình chính là chẳng biết vì sao trên cánh cửa đá cổ xưa lại hằn lên dày đặc những vết chém to lớn nhìn như là bị người ở phía trên dùng các loại vũ khí đáng sợ cường bạo đập xuống đấy, chẳng chịt dày đặc, chỉ ít cũng có trên trăm vết rạn.

Cửa đá nhìn qua đã thấy rất trầm trọng, nhưng giờ phút này đã nứt ra một đường nhỏ khe hở, bên trong ủa ra từng cơn gió lạnh buốt, tĩnh mịch u ám, sâu không thấy đáy, phía trên cửa đá khảm nạm một khối Thanh Ngọc cực lớn không biết đã tồn tại qua bao nhiêu năm tháng, nó vẫn tản ra hào quang nhu hòa nhàn nhạt nhưng nhìn thấy mấy chục vết đao chẳng chịt hàn lên mà thấy giật mình, khiến cho tất cả mọi người không ai đọc được những chữ viết trên khối Thanh Ngọc

.....

Nhìn qua vậy mà thật sự có một tòa cổ đại động phủ, giờ phút này không biết có bao nhiêu người mặt đỏ tới mang tai, mắt hoa mê muội, trong lòng bàn tay Thiệu Cảnh chảy xuống từng giọt mồ hôi, miệng đắng lưỡi khô, mắt thấy nơi

này càng lúc càng lúc càng nhiều người nhưng hình như không có người dám xông vào thần bí động phủ, mặc dù bảo tàng động nhân tâm nhưng trong truyền thuyết truyện xưa thường có ma thú trông coi bảo tàng bấy rập mai phục truy hồn đoạt mệnh, mọi người chỉ có một cái mạng tự nhiên sẽ có chỗ kiêng kị.

Ở giây phút giằng co có chút quỷ dị bỗng dừng trên bầu trời truyền đến một tiếng duệ rít gào, một con đường lung linh ánh cầu vồng phiêu lãng bay qua, một vị đệ tử Huyền Thân tông phiêu dật nhảy xuống quát :” Các ngươi tụ tập ở chỗ này làm cái gì Ồ?”

Ngay trong giây phút ấy ánh mắt của hắn bị động phủ cổ xưa hấp dẫn, sau đó trong đôi mắt lập tức phun ra ngọn lửa nóng như địa nhiệt, động phủ của tu sĩ cổ đại đối với tất cả tu chân chi sĩ tuyệt đối đều là điều quyến rũ không gì ngăn cản nổi.

Đám chúng tu một hồi dao động, mọi người lập tức nghĩ tới mình vừa quên mất ở chỗ này cũng không phải chỗ bình thường, trên ngọn Thiên Thanh sơn có rất nhiều cao thủ, thậm chí tất cả trưởng lão đều đã tu hành đến Huyền Đan cảnh cực kỳ cao thâm, có thể ngự sử pháp bảo. Mà nơi động phủ xuất thế lại ở dưới chân núi Thiên Thanh sơn, không cần nghĩ cũng biết Huyền Thiên tông kiên quyết sẽ không chịu bỏ qua, một khi đám người trên núi biết được nơi này tất nhiên sẽ bị đem coi là tài sản riêng, bắt đầu cử người trông giữ .

Đến lúc ấy đừng nói là những chúng tu địa vị thấp nhất người tu hành của Huyền Thiên tông, cho dù là những đệ tử Huyền Thiên tông đã được truyền dạy đạo pháp, chỉ sợ cũng không dễ dàng tiến vào, chỗ tốt nhất định là phải dâng cho các trưởng lão chiếm đi.

Một hồi im lặng qua đi, đột nhiên cũng không biết là ai liêu lĩnh rống lớn một tiếng :”Xông lên đi!”

“Xông lên đi ...” Được nhiều người ủng hộ, mỗi người đều đỏ tròng mắt, có ai không muốn mình được vượt lên, có ai lại muốn cả đời làm nông dân cày ruộng, từng tiếng hò hét gầm rú, đám người bắt đầu điên cuồng khởi động lao về phía trước. Vị đệ tử Huyền Thiên tông mới vừa rồi còn uy phong lẫm lẫm tất nhiên không có lo nghĩ đến cái cục diện này, lập tức trố mắt hét lớn, nhưng mà nhìn thấy một đám người đông nghịt vọt tới, hắn lập tức choáng váng, hắn làm sao dám giết nhiều người như vậy?

Một phút chần chờ trôi qua, đám người ít nhất cũng hơn trăm người bước nhanh như bay giống như bị điên vượt qua hắn, mà đám người phía sau cũng không ngừng xông tới, vị đệ tử Huyền Thiên tông giật mình dậm chân, quát to một tiếng, dứt khoát không quan tâm, cùng mọi người quay đầu bay thẳng vào trong động phủ....

Chương 30: vô danh động phủ (3)

Tác giả: Tiêu Đình

Converter: daitri_giang

Dịch : Phương

Nguồn: www.tangthuvien.com

Ebook: enix

Thiệu Cảnh đứng lẫn trong đám người đầu tiên xông vào động phủ, sau khi xông qua cánh cửa đá đôi mắt hắn dần dần thích ứng với bóng tối trong động thì phát hiện một đường hầm rộng rãi, hai bên tường đều dùng một loại nham thạch cứng rắn, trên khe hở những khối trần đá hình như có đồ vật gì đó tỏa ra ánh sáng màu xanh mờ nhạt giúp mọi người có thể mơ mơ hồ hồ nhìn thấy những người bên cạnh mình nhưng những nơi xa hơn chỉ là bóng tối, không thể phân biệt đường đi.

Rất kỳ quái đấy, hình như trận rung chuyển kinh thiên động địa vừa rồi lại không gây ra được chút ảnh hưởng gì ở chỗ này, đường hầm không hề có dấu hiệu bị hao tổn, trên mặt đất ngay cả một khối đá vụn cũng không nhìn thấy.

Có điều bây giờ đã không còn có người đi chú ý mấy chuyện nhỏ này rồi, điều duy nhất tất cả mọi người tiến vào động phủ nghĩ chính là dốc sức liều mạng chạy về phía trước, cố gắng tranh thủ từng phút, cầu mong ông trời dành cho bọn họ một chút thời gian trước khi các vị tu chân chi sĩ trên ngọn núi Thiên Thanh sơn đi tới, tìm được một ít bảo bối, gặp được một ít kỳ tích, từ nay về sau thoát thai hoán cốt bắt đầu một cuộc sống tốt hơn a?

Thiệu Cảnh đang chạy ở phía trước, liều mạng mà chạy ở phía trước.

Đường hầm rất dài, dài đến mức trong nháy mắt Thiệu

Cảnh chợt nghĩ rằng vĩnh viễn không bao giờ đi được đến điểm cuối cùng, hai bên nham thạch kỳ dị lẳng lẳng tỏa ra ánh sáng âm u, mọi người thở hào hển không ngừng chạy, không ngừng chạy.

Con đường dần dần trầm xuống, sau khi chạy qua một cái vòng tròn hình dáng ngoặt khúc, đột nhiên trước mặt mọi người xuất hiện năm lối rẽ giống nhau y như đúc. Nhờ chút ít ánh sáng âm u yếu ớt từ những khối đá trên trần đường hầm mọi người mơ hồ có thể nhìn thấy những lối rẽ kéo dài xa xa như trước đào sâu trong lòng đất mà đi.

Vốn là đám người đang cuồng nhiệt sau khi chạy qua một đoạn đường hầm, ở chỗ này đại đa số đã phải cố gắng bình tĩnh lại, nhìn về phía năm lối rẽ, sắc mặt của mọi người cũng không hề tốt.

Phải chạy vào một con đường, rốt cuộc phía trước là bảo tàng kinh thiên động địa hay là bẫy rập mai phục, cơ quan giết người ?

Bỗng nhiên có tiếng một người kinh hô, chỉ vào tầng nham bích bên cạnh nói :” Nơi này, nơi này cũng có vết đao.”

Thiệu Cảnh ngẩng đầu nhìn tầng nham bích bên cạnh chậm rãi xem xét, dưới làn ánh sáng mờ mờ quả thật nhìn thấy bên trên tầng nham bích cứng rắn có không ít vết, ngắn đao kiếm phủ, không biết bao nhiêu năm tháng đi qua nhưng những vết chém, ngắn vẫn rõ ràng như cũ, dường như rất rất lâu trước kia nơi này đã có một hồi thần bí chém giết.

Chỉ là do dự như vậy không kéo dài bao lâu, tiếng bước chân xa xa dồn dập không ngừng vang lên nhắc nhở tất cả mọi người còn rất nhiều kẻ muốn đoạt bảo đang chạy đằng sau, đám người rất nhanh liền lao đầu chạy về hướng năm ngã rẽ, nếu đã không cách nào biết được bảo tàng ở đâu thì phó mặc cho số phận đi, liều một lần, không suy nghĩ một lần, mọi người có ai biết rõ kết quả đâu ?

Thiệu Cảnh sắc mặt có chút khẩn trương, có chút thở hổn hển, chính hắn cũng không biết sau khi chạy xong một đoạn đường còn phải lựa chọn một đường trước mắt, tất cả mọi thứ phía trước đều âm u mù tối, chỉ có tầng nham bích bên trên đang lẳng lẳng tỏa ra ánh sáng nhàn nhạt, hình như có một con quái vật trong bóng tối đang lạnh lùng quan sát thế giới bên ngoài.

Đám người bên cạnh đều nhao nhao dừng mãi lao tới, tranh giành chạy trước, e sợ bị rớt lại phía sau, Thiệu Cảnh cắn chặt răng cố gắng liều mạng quét mắt nhìn năm con đường rẽ, nhưng cho dù hắn cố gắng thế nào cũng không nhìn ra những lối rẽ này có cái gì khác nhau, đám người cuối cùng đã chạy tới, hắn oán hận dậm chân, cất bước vọt vào một đường hầm trong đó.

Đây là lối rẽ ở giữa trong năm đường rẽ, so sánh năm đường rẽ thì đường rẽ này số người chạy vào nhiều nhất, có lẽ tất cả mọi người đều nghĩ rằng chạy vào lối rẽ ở chính giữa sẽ có may mắn tìm được bảo tàng hơn bốn đường kia chút ít ?

“ Éc éc éc, éc éc éc...”

Bỗng nhiên một hồi tiếng éc éc quen thuộc từ xa xa phía sau hắn truyền đến, Triệu cảnh thân thể trì trệ, lập tức quay đầu lại nhưng chỉ nhìn thấy thỉnh thoảng có người tu hành vẻ mặt cuồng nhiệt từ bên cạnh hắn xông qua, dưới làn ánh sáng nhàn nhạt trong đường hầm, tầm mắt hắn không thể nào nhìn tới tiểu trư ngày thường vẫn một mực ở cùng hắn nữa rồi.....

Chương 31 : Đường rẽ (1)

Tác giả: Tiêu Đình

Converter: daitri_giang

Dịch : Phương

Nguồn: www.tangthuvien.com

Ebook: enix

Trong đường hầm lờ mờ lộn xộn, tiếng thở dốc, tiếng bước chân tạp loạn không chịu nổi truyền đến. Mờ mịt bóng người chen chúc lao tới, tiếng tiểu trư kêu rú nhanh chóng nhỏ dần rồi biến mất, dần dần không còn nghe thấy được nữa. Thiệu Cảnh mờ mịt như người mất hồn, trong đường hầm bị người xô đẩy đến sát cạnh vách tường, không ngờ bây giờ bị lạc mất tiểu trư, nhưng dưới mắt đã đến tình trạng nguy cấp bởi vì phía trước có lẽ có bảo tàng có thể thay đổi vận mệnh một đời người. Hắn thở dài, lắc đầu, lại một lần nữa chạy vào bên trong, ánh mắt đảo qua hai bên nham bích thô ráp mà bằng phẳng, trong lòng hung hăng rống một tiếng, không suy nghĩ thêm nữa, có lẽ từ nay về sau sẽ không được gặp tiểu trư nữa, tiểu trư sẽ phải biến mất ở sâu trong tòa động phủ thần bí .

Cắn chặt răng đau đớn để quên đi tiểu trư, bước lên trước hai bước, đột nhiên thân thể hắn rung lên một cái rồi ngừng lại, mồ hôi lạnh lấm tấm trên trán, ánh sáng mờ bập bùng trong đôi mắt phản chiếu từ mỏm đá dường như càng ngày càng nhanh.

Giống như, giống như vừa rồi nghĩ tới điều gì

Hắn đột nhiên ngẩng đầu, chen chúc trong đám người vội vã, chạy về phía nham bích, hai bên vách đá trên đường hầm bên ngoài giống bên ngoài y như đúc từ một chất liệu, thậm chí ngay cả khe hở trên trần những khối đá cũng tĩnh lặng tỏa ra ánh sáng màu xanh nhàn nhạt, âm u mờ mờ, xa hơn một chút ít thì ánh mắt cũng bắt đầu dần dần bị mơ hồ.

Sau khi nhìn kỹ tầng nham bích, ánh mắt Thiệu Cảnh chậm rãi sáng dần lên, ở đây không giống bên ngoài, chẵn chẵn bị thiếu đi cái gì đó!

Vết đao.

Đúng rồi, tầng nham bích ở bên trong đường hầm này không có vết đao.

Hắn lập tức quay người chạy ra bên ngoài thông đạo, trên đường không ngừng có người tiếp tục xông vào nhưng không có một ai để ý tới hắn, giờ phút này tâm tình mọi người đều giống như là con sói đói cuồng nhiệt, e sợ chỉ chậm một bước thì sẽ có người khác cướp mất cơ hội vươn lên cả cuộc đời.

Khoảng cách cũng không xa, hắn rất nhanh đã chạy ra đoạn năm con đường rẽ, ánh mắt lướt qua tầng nham bích, chăm chú nhìn kỹ chút ít những dấu khắc mờ mờ còn sót lại. Sau khi nhìn rõ những vết đao, hắn giật mình vội vàng chạy vào một đường rẽ khác, lát sau bóng hắn lại chạy ra, rồi lại chạy vào ngã rẽ thứ ba.

Càng lúc càng có nhiều chúng tu chạy vào năm con đường, cứ như vậy sau một thời gian ngắn ít nhất cũng có năm sáu trăm người trước sau tiến nhập tòa động phủ cổ xưa thần bí. Mỗi người đều rất kích động, có một ít người đến muộn thậm chí đã giậm chân dẫm ngực tự trách mình, sau đó tròng mắt đỏ hồng chạy như điên, không có một người nguyện ý dừng lại thêm một lần, lại càng không có người chú ý tới Thiệu Cảnh cứ như đồ ngốc đang cử động.

Đường rẽ thứ tư, đường rẽ thứ năm, Thiệu Cảnh dùng tốc độ nhanh nhất của mình cố gắng tại năm đoạn đầu đường rẽ chạy một vòng, sau đó thở hổn hển, khóe mắt hắn thu súc lại một lần, ánh mắt dừng lại ở phía đường hầm bên trái.

Trong đoạn đầu năm đường rẽ, chỉ có nham bích bên trong đoạn đầu đường rẽ này có cùng loại vết ngón dao, mặc dù vết dao sâu hay cạn đều nhỏ hơn vết dao trên tầng nham bích bên ngoài đường rẽ rất nhiều. Chỉ có bóng tối ở nơi sâu trong đường hầm này giống với bốn đường hầm kia, tĩnh lặng khó dò, mòm đá nhàn nhạt tỏa ra ánh sáng như đôi mắt con quái vật nguy hiểm trong bóng đêm im lặng..

Gầm nhẹ một tiếng để tăng thêm lòng cho dũng cảm cũng như tự khuyến khích mình, Thiệu Cảnh không chút do dự lao vào đường rẽ này.

Bên trong năm đoạn đường rẽ, con đường ở giữa có nhiều người nhất, hai cái ngã rẽ trái phải bên cạnh ít người vào nhất, Thiệu Cảnh tiến vào cái đường rẽ này rất nhanh đã cảm thấy điều này, trước sau vẫn như cũ có tạp loạn tiếng bước chân vang lên, không ngừng truyền đến. Thiệu cảnh vừa cố hết sức chạy vừa quan sát tỷ mỉ chung quanh một lần, bóng người phía sau chớp động biến mất, nhìn sang chắc là có người khác đang lựa chọn lối rẽ.

Chậm chạp nhưng kiên quyết, càng lúc Thiệu Cảnh càng chạy sâu trong đường hầm dài dằng dặc dưới lòng đất, hần mơ hồ cảm giác con đường vòng vèo xuống dưới như một cái đinh ốc, không ngừng uốn lượn góc độ trong bóng tối, ước chừng nửa chén trà sau đó, như là một cái vui đùa hoặc một cái độc ác châm trọc, bày ở trước mắt mọi người lại xuất hiện năm đường hầm hoàn toàn giống nhau y như đúc.

Chương 32: đường rẽ (2)

Tác giả: Tiêu Đình

Converter: daitri_giang

Dịch : Phương

Nguồn: www.tangthuvien.com

Ebook: enix

Trong đám người, sắc mặt của rất nhiều người đều thay đổi, khung cảnh trước mặt cực kỳ giống mê cung Quỷ Phủ Thần Công trong truyền thuyết. Trong truyền thuyết, những vị thần tiên thời Thượng Cổ vì chăm sóc động phủ của mình thường hạ xuống rất nhiều cấm chế, mê cung mê trận chính là một trong những loại được sử dụng thường xuyên nhất, nếu như bị vây khốn ở trong đó chỉ sợ cả đời cũng không có khả năng đi ra, chết đói chết khát ở trong đấy.

Có người sợ hãi lùi bước, có người lại dũng cảm ngẩng cao đầu bước về phía trước, tiếng bước chân phía trước chính là những người tu hành không sợ chết, vẫn liều lĩnh như cũ chạy vào sâu trong động phủ, ở thời điểm này, loại tình huống này, bọn họ đang dùng tính mạng của mình để đánh bạc.

Thiệu Cảnh lén lút đi qua những con đường đấy, im lặng quan sát chung quanh, hết sức cố gắng bảo trì sự tỉnh táo, hần phải tỉnh táo, lăm tấm mồ hôi lạnh không ngừng chảy trên mặt bị hần lấy tay lau, chà sạch sẽ.

Lúc này đây, đường hầm bên phải thứ hai có vết đao.

Hần một mình bước vào, tại giây phút bước vào bóng tối này trong đầu của hắn bỗng dựng hiện lên một suy nghĩ đau thương:” Bây giờ tiểu trư đang ở đâu ?

.....

Trong túi Lưu Vân có rất nhiều tạp thư, trong đó không thiếu một vài câu truyện dã sử, ký sử hoặc tùy bút của một người vô danh nào đấy, chúng ẩn chứa không ít tin đồn thú vị ít người biết đến hoặc truyền thuyết truyền kỳ, tất nhiên trong đó cũng giăng đến một ít tu sĩ, động phủ nhưng dưới đôi mắt của hắn không kéo ra được nửa điểm quan hệ với cái động phủ kỳ lạ này. Xem ra trước kia cái động phủ vô danh này quy mô lớn kinh người, từ đầu đến giờ, chỉ riêng tình huống đồng thời xuất hiện năm cái đường rẽ Thiệu Cảnh đã đụng phải bốn lần, cái này cũng không tính tới bốn cái đường rẽ lúc đầu kia đấy. Trải qua vô cùng vô tận đường rẽ, nhiều lần phân lưu, giờ phút này trong đường hầm, đứng bên cạnh Thiệu Cảnh chỉ còn lại có ba người.

Ba nam một nữ.

(cái này mà sắc hiệp thì thôi rồi)

Ba người đứng bên trong, Thiệu Cảnh đứng bên ngoài, một nam tử mặt tròn hơi mập, ước chừng hơn ba mươi tuổi, người nam tử kia khá trẻ, hơn hai mươi tuổi khuôn mặt anh tuấn, làn da trắng muốt, mặc dù đang ở trong đường hầm u tối nhưng mỗi cử chỉ, hành động đều khiến cho người khác cảm thấy có vài phần tiêu sái, phiêu dật.

Người còn lại cuối là một vị nữ tử, một vị nữ tử xinh đẹp, một vị nữ tử có danh tiếng trong những người tu hành, thậm chí ngay cả Thiệu Cảnh cũng biết nàng.

Tên nàng là Tô Thanh Dung, nhìn nàng trong bóng tối, đôi mắt sáng, da tuyết trắng, mái tóc mềm mượt rủ xuống bờ vai, gương mặt thanh tú đẹp như tranh vẽ. Nàng mặc trên người chiếc áo lưới nhuyễn màu xanh nhạt, vùng ngực đeo dải yếm đào màu trắng noãn thêu hình lá trúc xanh đậm trên nền hoa, lộ ra cái cổ cùng một phần bộ ngực lồ lộ da thịt ôn nhuận mềm mại, cũng khiến cho đường cong giấu dưới quần áo thêm phần dụ hoặc, lung linh động lòng

người.

Bên trong đám những người tu hành ở dưới chân núi Thiên Thanh sơn, danh khí của Tô Thanh Dung rất lớn, không vì cái gì khác đấy, chính là bởi vì dung mạo xinh đẹp rung động lòng người của nàng. Đừng nói phần đông những người tu hành tầng thấp, ngay cả đệ tử nhập môn trên núi Huyền Thiên tông đều có rất nhiều người hâm mộ nàng, xuống núi kết tình ý đấy. Thiệu Cảnh ngày thường đều nghe được có người tu hành ở sau lưng nói nàng cầu kết với đám đệ tử trên núi Huyền Thiên tông, chỉ ít ngày nữa, một khi kỳ khảo hạch năm năm một lần của Huyền Thiên tông đến, nàng tất nhiên sẽ được tuyển lên trên đấy.

“Tự nhiên nha, nàng cũng ngu cùng không biết bao nhiêu vị sư huynh trên núi mà!” Trong câu chuyện của những người tu hành dưới chân núi, những lời đồn đại nhằm cùng loại như vậy được truyền lưu nhiều nhất, từng cái lời nói đều được người kể khẳng định chuẩn xác không thể nghi ngờ. Thiệu Cảnh cũng không biết lời đồn đại là thật hay giả, nhưng hẳn thật sự đã từng tận mắt nhìn thấy vài vị đệ tử Huyền Thiên tông “đặc biệt” xuống núi tìm nàng, mà Tô Thanh Dung mỗi lần gặp đều tươi cười chào đón, trò chuyện với nhau thật vui, đôi khi đèn cầy đã điểm, bầu trời tối đen mà trong căn nhà gỗ của nàng vẫn truyền đến tiếng cười của mấy vị sư huynh

Khác hẳn với thái độ ôn nhu tươi cười khi tiếp đón các sư huynh, từ trước đến nay mỗi khi Tô Thanh Dung tiếp xúc đám người tu hành thường xuyên biểu lộ gương mặt lạnh như băng, lòng yêu thích cái đẹp mọi người đều có, mặc dù địa vị những người tu hành thấp hèn nhưng không ai không muốn được mỹ nhân ưu ái, không nói đến hưởng thụ ôn nhu, chỉ cần được nàng liếc ánh mắt nhìn một cái cũng sung sướng rồi nhưng chuyện tốt như vậy, mỹ nhân như vậy, lại không phải là của mình!.

Tin đồn, châm chọc, khiêu khích cứ như vậy mà sinh ra,

nhưng dù nói như thế nào cũng không có ai dám làm khó Tô Thanh Chung, nữ tử này dù sao cũng có tình ý tốt với nhiều đệ tử trên ngọn núi Huyền Thiên tông, vạn nhất đắc tội nàng, rước về một hai gã nhân tình trả thù thì làm sao bây giờ ?

Đám nam nhân ghen ghét không dám phản kháng, chỉ biết nói lời ác độc đả thương người. Vì vậy Tô Thanh Dung xinh đẹp động lòng người, danh khí rất lớn nhưng thanh danh lại không được tốt.

Chương 33: đường rẽ (3)

Tác giả: Tiêu Đình

Converter: daitri_giang

Dịch : Phương

Nguồn: www.tangthuvien.com

Ebook: enix

Bốn người một đường im lặng bước đi, giữa họ không được thân thiết mấy bởi mỗi người đều đi cách nhau một khoảng khá xa, im lặng, trầm mặc duy trì cảnh giác để đề phòng lẫn nhau. Thiệu Cảnh biết, gã trung niên mập mạp cùng nam tử trẻ tuổi bề ngoài anh tuấn thỉnh thoảng đều vụng trộm liếc nhìn về phía Tô Thanh Dung, bây giờ, đường hầm đã xa mặt đất, bóng tối sâu trong lòng đất, bên trong bóng tối phảng phất có thể nghe thấy tiếng tim đập nhanh hơn.

Tô Thanh Dung từ đầu đến giờ vẫn luôn cúi đầu ngượng ngịu nhìn xuống đất, không giống ba nam tử ngẩng đầu nhìn về nơi xa, nàng cố gắng đi chìm vào trong bóng tối nhưng như cũ lại không thể che đậy những đường con ôn nhu mỹ lệ, dường như nàng cảm thấy hoặc cũng biết cái gì đó, cứ như vậy im lặng đi cuối cùng đằng sau bốn người.

Tiếng chân bước nhẹ âm thầm dội trở lại trong động phủ, bốn người trầm mặc lẳng lặng đi trong đường hầm quanh co, bước tới, bước tới, bỗng nhiên nam tử mập mạp đi đầu tiên ở trước dừng lại, bực tức mắng một câu nói: "Móa nó, không dứt rồi."

Thiệu Cảnh và hai người đi sau đều nhú nhú lông mày, lại một lần nữa năm đoạn đường rẽ giống nhau y như đúc xuất hiện ở trước mặt mọi người.

Từ lúc bắt đầu tiến vào động phủ, đây là lần thứ năm gặp phải đường rẽ rồi vậy mà đằng trước vẫn chỉ là bóng tối,

không nhìn ra một chút hy vọng gì cả, còn sau lưng thì không còn ai đi theo nữa rồi, một bóng người cũng không trông thấy.

Sắc mặt bốn người rất khó coi.

Sau một lúc lâu vị nam tử mặt tròn hơi mập cười khan một tiếng, nói: "Xem ra chúng ta cũng phải ở chỗ này tách ra, không biết chư vị là muốn tuyển chọn con đường nào?"

Thiệu Cảnh im lặng, Tô Thanh Dung cũng không nói chuyện, ngược lại gã nam tử tiêu sái anh tuấn giương mày kiểm lên mím cười nói: "Lão huynh, người tuyển trước đi."

Vị nam tử mập sắc mặt hơi đỏ, không có gật đầu đồng ý chỉ nở nụ cười ha ha hai tiếng, đôi mắt chậm rãi híp lại, nói: "Chư vị cùng nhau tuyển đi, chọn xong thì là con đường của mình, còn có thể tìm được bảo tàng của thần tiên hay không thì phải dựa vào vận khí của chính các vị rồi."

Nói xong, hắn quay đầu chậm rãi hướng năm đoạn đầu đường hầm bước đến nhưng không có lập tức đi vào mà đi đi lại lại trầm ngâm, hình như còn đang do dự, vị nam tử anh tuấn đứng phía sau hắn cũng đi tới, Thiệu Cảnh thấy rõ ràng trước khi hắn bước đi lạnh lùng không còn quan tâm, liếc nhìn Tô Thanh Dung như lúc trước.

Thiệu Cảnh hít sâu một hơi, cũng đi tới, cùng nhau đi tới như thế này không biết ba người kia bằng cách nào lựa chọn một con đường, nhưng hắn đã có lý do đáng tin cậy chính là trước khi chọn đường rồi, hắn chỉ đi vào con đường duy nhất có vết đao. Chỉ là bây giờ nhìn khung cảnh trước mắt, hắn cũng không có nắm chắc được điều gì cho thấy lựa chọn của hắn là đúng, con đường phía trước vẫn chỉ là bóng tối, mà từ lúc chạy sâu vào đường hầm này, hắn đã phát hiện những vết đao trên vách đá ngày càng bé lại, sắp nhìn không rõ nữa rồi.

Ba nam từ đều đi ra phía trước, không hẹn mà cùng trầm mặc suy nghĩ, bọn hăn không có lập tức quyết định , từ cảm giác đầu xúc động như điên khi vừa mới bắt đầu chạy đến nơi đây, giờ phút này ba người đã bình tĩnh trở lại, bởi họ hiểu sự tình quan trọng nhất bây giờ là phải phải tỉnh táo lựa chọn, chỉ còn mình Tô Thanh Vân đứng ở phía sau, nàng khẽ nhướn đôi mắt, bên dưới hàng mi thanh tú ướt ướt như sóng gợn, ánh mắt nàng lạnh như băng nhìn về phía ba nam tử, hình như nàng còn chần chờ một chút, quay đầu nhìn lại phía sau chỉ thấy một mảng bóng tối lơ mờ. Nhìn một lát, cuối cùng nàng vẫn phải quay người chậm rãi đi tới.

Bốn người quan sát cẩn thận trên đoạn đường rẽ, bước bước lùi lùi, khá lâu sau mọi người đều nhận ra không thể cứ như vậy mà hạ nghi ngờ xuống , vị nam tử mập mập ho khan một tiếng, trực tiếp nói: "Như vậy, chúng ta đồng thời chỉ ra bản thân muốn đi đường nào, sau đó kết bạn mà đi, không nên đi mỗi người một ngã, chư vị nghĩ sao?"

Thiệu Cảnh là người đầu tiên gật đầu, nam tử anh tuấn cùng Tô Thanh Dung chần chờ một chút, cũng gật đầu đồng ý.

Sau một lát, bốn người đồng thời giơ cánh tay lên, trầm miêng một lời nói:

“Ta chọn con đường này!”

Sau một hồi yên lặng chậm rãi rơi xuống, sắc mặt bốn người đều có chút không tự nhiên, dưới làn ánh sáng yếu ớt cánh tay của bốn người vậy mà đồng thời chỉ hướng cùng một cái lối đi ..

Chương 34: yêu thú cốt lâm (1)

Tác giả: Tiêu Đình

Converter: daitri_giang

Dịch : Phương

Nguồn: www.tangthuvien.com

Ebook: enix

Thiệu Cảnh chậm rãi thu cánh tay về, sắc mặt không đổi, ánh mắt lần lượt nhìn sang mặt ba người. Ở bên trong năm cái đầu đường rẽ này thì chỉ mình đường hầm chính giữa bên trên vách tường còn có vết đao nhàn nhạt, khá mơ hồ, như có như không, không nhìn kỹ rất khó phát hiện đấy, cũng chính vì hần phát hiện ra vết đao nên mới lựa chọn đường rẽ này.

Nhưng ba người còn lại vì lý do gì bọn hần cũng chọn như thế nhỉ?

Một người là trùng hợp, hai người miễn cưỡng nói là may mắn, ba người, chẳng lẽ ba người tâm ý tương thông trùng hợp sao ? Thiệu Cảnh không tin, mà sắc mặt của ba người hiển nhiên cũng lộ vẻ không thể tin được.

Như vậy kết luận tự nhiên chỉ có một, Thiệu Cảnh chậm rãi nắm chặt nắm đấm của mình, trong lòng âm thầm mắng một tiếng.

Trên đời người có ý chí, người thông minh quá nhiều, thật là quá nhiều.

Sau một lát, vẫn là vị nam tử mặt tròn mập mập phá vỡ trầm mặc, ha ha cười cười nói nói: " Xem ra tất cả mọi người đều là anh hùng suy nghĩ giống nhau nha, như vậy thì chúng ta kết bạn đồng hành đi." Dừng một hơi, ánh mắt của hần quét qua ba người, có lẽ trong lòng có chút thành kiến khó chịu gì đấy, Thiệu Cảnh cảm thấy ánh mắt của hần

dừng lại trên người Tô Thanh Dung lâu hơn một chút. Sau đó vị nam tử mập lại nói tiếp :

“Chư vị, ta thấy mấy người chúng ta cũng coi như là có duyên, có thể cùng đi đến đây, không bằng mọi người cũng nhau làm quen một lần, tiếp tục đi cùng có thể chiếu ứng tốt lẫn nhau, dù sao trong động phủ này đăng trước đến tột cùng có cái gì bây giờ chúng ta cũng không biết.”

Nói xong, hắn nhìn nhìn chung quanh, thấy không có người mở miệng phản đối liền thỏa mãn gật đầu, tự giới thiệu mình:” Ta họ Lưu, tên một chữ Thượng.”

Thiệu Cảnh chần chừ một chút, nói:”Thiệu Cảnh”

Vị nam tử anh tuấn thoáng liếc nhìn Tô Thanh Dung, nói:”Lý Vô Tường.”

Tô Thanh Dung đối với việc bị nam tử nhìn chăm chú không chút phản ứng (quen rồi), như trước bảo trì trầm mặc, ngay sau khi Thiệu Cảnh nghĩ rằng nàng muốn cự tuyệt thì nghe thấy nàng ung dung mở miệng nói:”Tô Thanh Dung.”

Sau khi mọi người tự giới thiệu tên, không khí vừa xấu hổ vừa dễ phòng giữa bốn người đã giảm bớt được một chút, cho dù sắc mặt giá lạnh như Tô Thanh Dung cũng dễ nhìn hơn, nam tử mập mập hiển nhiên là một kẻ giỏi thiết lập giao tế với người khác, tài ăn nói cũng không tệ, trong bốn người hắn cũng là người nói nhiều nhất, cùng Thiệu Cảnh và Lý Vô Tường trò chuyện vui vẻ, coi như là lãnh đạm Tô Thanh Dung hắn cũng cố cười với nàng hai câu.

Đường đi phía trước vẫn dài như vô tận, Thiệu Cảnh vừa đi vừa trò chuyện với Lưu Thượng nhưng trong đầu không ngừng suy nghĩ một giây nào cả, đi đến nơi đây sớm đã ở dưới mặt đất, theo lý thuyết ở nơi sâu trong lòng đất không thể như thế này, cảnh vật chung quanh, thậm chí cả không khí trong động phủ đều giống trên mặt đất đến kỳ lạ.

Trong lúc ý nghĩa nghi hoặc thoáng qua trong đầu hăn, sâu kín trong bóng tối cuối đường hầm xa xa chợt bốc lên một làn ánh sáng.

Thiệu Cảnh thân thể cứng đờ, dừng bước, nhẩn tình nhìn chăm chăm vào vầng sáng màu trắng, hô hấp từ từ trở nên dồn dập, ba người còn lại cũng giống như hăn, tĩnh lặng.

Từ lúc tiến vào động phủ cho đến bây giờ, ngoại trừ những con đường bóng tối mờ mờ không có điểm cuối cùng, lần đầu tiên xuất hiện tình huống không giống như vậy, có lẽ trước mặt bọn họ chính là bảo tàng mọi người đang liều mạng tìm kiếm ?

Bỗng nhiên, không có bất kỳ báo hiệu nào, một người liền lao ra ngoài, là Lưu Thượng, cái kẻ nhìn qua có chút mập mạp giờ phút này lại hoành tráng vô cùng, chắc là tất cả sức lực của hăn đều bị lấy ra dùng hết. Thiệu Cảnh, Lý Vô Tường, Tô Thanh Dung sắc mặt đại biến, không dám chần chờ vội vàng đuổi theo.

Tiếng bước chân vội vàng dồn dập, tiếng tim đập mạnh thình thịch thình thịch, mọi người càng chạy nhanh về phía trước vầng sáng màu trắng càng sáng ngời, Thiệu Cảnh thậm chí nhìn thấy được cái vầng sáng kia giống như một cái bánh xe tỏa ra ánh sáng ở nơi cuối cùng đường hầm chậm chạp di chuyển, loáng thoáng còn có một thanh âm thần bí, giống như âm trầm, giống như đang kêu gọi lại mang theo chút ít thống khổ từ chỗ sâu trong quầng sáng truyền đến.

Càng ngày càng gần, càng ngày càng gần!

Thiệu Cảnh cắn chặt răng môi, có lẽ đã không còn có thể đè nén nhịp tim đập loạn cào cào, một cổ nhiệt huyết dâng lên vì kích động, mặt đỏ kiêu bàng, đến tột cùng trong quầng sáng có cái gì, có thể hay không cải biến con người khi còn

sống ? Hay lại là bầy rập cấm chế đoạt mệnh truy hồn, giết người hồn phi phách tán.

Lưu Thượng là người đầu tiên lao vào bên trong quầng sáng, trong khoảng khắc đó, Thiệu Cảnh và hai người đuổi sát ngay phía sau đồng thời nghe thấy hân rống to một tiếng, một tiếng kích động mà run rẩy, sợ hãi.

Sau một giây, không có bất kỳ do dự, ba người cùng xông tới, giống như phác hỏa phi nga.
(tra hết GG mà chả hiểu cái này là cái gì, chắc là đạn đại bác bay sang Nga.)

Quầng sáng lưu chuyển, vô thanh vô tức nuốt bốn người vào, sau đó khung cảnh vẫn như cũ không thay đổi, trong đường hầm vẫn chỉ toàn bóng tối phảng phất từ xưa đến nay chưa từng xảy ra chuyện gì.

Chương 35: yêu thú cốt lâm (2)

Tác giả: Tiêu Đình

Converter: daitri_giang

Dịch : Phương

Nguồn: www.tangthuvien.com

Ebook: enix

Hoàng Tuyền Minh Phủ, Tu La Đồ Tràng!

Trong đầu Thiệu Cảnh từng đi qua vô số đường hầm, nhìn thấy nhiều cảnh tượng ở chỗ sâu trong động phủ nhưng dù hẳn tưởng tượng như thế nào cũng không nghĩ tới, ở một nơi sâu trong động phủ thần bí thời thượng cổ hẳn sẽ phải chứng kiến một trường cảnh giết chóc cực kỳ thê thảm.

Hơn nữa bị giết không phải là người, không phải là yêu, mà là đủ loại yêu thú hình thể cực lớn, hình dạng đáng sợ.

Sau khi xuyên qua quầng sáng, bốn người phát hiện bọn họ đang đứng ở trước cửa một cái hang động cổ xưa, trước mắt rõ ràng là một cái hang động khổng lồ dưới lòng đất, nhìn khắp nhìn lại hai bên trái phải chỉ sợ ít nhất cũng rộng hơn năm trăm trượng, mái vòm cao ngút tầm mắt, cách mặt đất ít nhất cũng hơn trăm trượng, bốn người đứng ở một góc trong hang động khổng lồ, giống như con sâu con kiến tầm thường, cực kỳ nhỏ bé.

Ở chỗ cao nhất gần mái vòm hang động có một quả cầu lửa khổng lồ đường kính mười trượng, hỏa diễm màu trắng hừng hực thiêu đốt, tràn ra hào quang sáng ngời, chiếu ánh sáng xuống tỏa đi khắp nơi, khiến cho hang động khổng lồ sáng rực như ban ngày, nhưng bốn người không cảm thấy một tia nóng bức, trái lại ở dưới làn ánh sáng phảng phất phải chịu chút giá lạnh.

Một đôi cánh thắm hại bằng xương trắng cao gấp đôi chiều cao của con người xuất hiện ở trước mặt bọn họ. Ngoài một trượng, một cái đầu lâu dữ tợn của loài chim to lớn giống như một tòa núi nhỏ, nửa nghiêng nửa đổ trên mặt đất, hai hốc mắt tối om ở trước cửa động nhìn thẳng vào bọn họ.

Sắc mặt Thiệu Cảnh tái bệch giống như màu trắng của xương cốt trước mặt, thả mắt nhìn đi, chính mình lại tự đưa thân vào một khu rừng xương khủng bố, Bạch Cốt Chi Lâm, dưới ánh sáng lạnh lẽo quỷ dị, khắp nơi trong hang động khổng lồ này đều dày đặc chằng chịt di hài yêu thú khổng lồ, tầng tầng lớp lớp nhiều vô số kể. Ở sâu trong biển rừng xương cốt trắng, một cổ đậm đặc sát khí như đã vượt qua ngàn năm vạn năm tuế nguyệt quang lâm, như đao như kiếm trăm phá hư không, gào thét mà đến, làm cho người ta không thể hô hấp, chân nhũn ù tai.

“Nơi này, nơi này là nơi nào?”

Tô Thanh Dung đứng bên cạnh sắc mặt tái mét dọa người, tiếng nói run rẩy, mặc dù mình cũng đang sợ hãi nhưng Thiệu Cảnh vẫn cố gượng cười, nỗ lực để phần chấn tinh thần, sau khi mở miệng nói chuyện lại cảm thấy giọng nói của mình bây giờ có chút không còn được như lúc trước: “Hình như nơi này là nơi chôn vùi xác yêu thú ?

Lúc này, Lý Vô Thường đứng ở bên cạnh bỗng dưng nói: “Đám yêu thú này sợ là bị người giết .”

Sắc mặt của hắn cũng không được tốt, nhìn qua cũng có chút tái nhợt nhưng so sánh với ba người kia thì vẫn còn tốt hơn một ít, hơn nữa tinh thần hắn hồi phục nhanh nhất, sau vài lần hít sâu hắn trầm giọng nói: “Các người nhìn xem, bên trên đám hài cốt này đều có miệng vết thương.”

Thiệu Cảnh dời dần ánh mắt, ở gần bọn họ nhất chính là đầu lâu của loài chim, quả thật bên trên đầu lâu có một đạo

cực lớn vết rách, gần như đem đầu con yêu thú này chém thành hai nửa, cho nên xương đầu của nó mới nghiêng hơn một nửa, dựa xuống mặt đất.

Lưu Thượng bước lên phía trước vài bước, đứng gần xem cái xương cánh còn dài hơn cả gấp đôi hân, quan sát một lần, bỗng dưng hân chỉ vào đoạn xương trắng trước mặt nói: "Các người sang đây xem này."

Trải qua cơn kinh hãi lúc đầu, bây giờ tâm tình bốn người đã chậm rãi bình phục nhưng sắc mặt vẫn chưa được dễ nhìn, có điều cuối cùng đã có thể khống chế tâm tình rồi. Sau khi nghe thấy tiếng Lưu Thượng nói to, ba người Thiệu Cảnh liền đi tới, nhìn kỹ một chút nơi ngón tay Lưu Thượng chỉ, đoạn xương rất dài, bề mặt sáng bóng trơn trượt nhưng đoạn cuối cùng lại cực kỳ thô ráp, chẳng những có thể nhìn thấy nhiều mẫu xương nhô dài ngắn không đồng nhất, thậm chí có thể nhìn bề ngoài cùng bên trong có chút khác biệt rất nhỏ không cùng màu sắc.

Thiệu Cảnh chỉ nhìn một lúc, bỗng dưng khóe mắt giật giật, chát chúa âm thanh nói: "Cái đoạn xương này không còn nguyên vẹn, nó bị người dùng sức cường bạo bẻ gãy đấy."

Ba người bên cạnh, kể cả sắc mặt của Thiệu Cảnh đều tái nhợt, nhìn không được nhìn khắp nơi, chung quanh một biển xương thú khủng bố, Bạch Cốt Chi Lâm, chỉ dựa theo kích thước hài cốt đám yêu thú nhìn thấy gần như đã có thể tưởng tượng ra khi còn sống chúng tuyệt đối đều là những con cự yêu cực kì mạnh mẽ khủng bố, thậm chí Thiệu Cảnh còn có thể nhìn thấy mấy bộ hài cốt quý dị đáng sợ cao ngất tầm mắt ở Bạch Cốt Chi Lâm, đỉnh đầu của chúng gần như sắp chạm vào tầng mái vòm cách mặt đất hơn trăm trượng. Tồn tại khủng bố như vậy nếu bây giờ sống sờ sờ đứng trước mặt Thiệu Cảnh, hân thậm chí ngay cả nghĩ cũng không dám nghĩ đến, thật đáng sợ.

Chỉ cần nhặt một vài mảnh hài cốt yêu thú khổng lồ hoặc

một bộ hài cốt yêu thú ở đây đem ra ngoài Vạn Yêu cốc, sợ rằng có thể sẽ nhắc lên một mảnh phong ba mưa tanh gió máu, chấn động từ bảy đại môn phái cho tới tất cả tán tu Tu Chân giới gần Vạn Yêu Cốc.

Nhưng mà số lượng di hài yêu thú cực kỳ khủng bố vừa nhìn đã khiến cho bốn người cảm thấy đáng sợ, toàn bộ lại bị chôn xương trong động phủ thần bí, ở sâu trong hang động khổng lồ, như vậy thì là ai, ai lại có đại thần thông đáng sợ như thế, đem biến yêu thú này giết chết hết ?

Có lẽ người ấy chính là chủ nhân của động phủ, vậy thì đạo hạnh của hắn đã đạt đến một cái cảnh giới thật không cách nào tưởng tượng ?

Thieu Cảnh thân thể chấn động, đột nhiên cảm giác một luồng nhiệt huyết lại một lần nữa sôi trào, dâng lên thiêu đốt từng tắc máu thịt trong cơ thể.

Chương 36: yêu thú cốt lâm (3)

Tác giả: Tiêu Đình

Converter: daitri_giang

Dịch : Phương

Nguồn: www.tangthuvien.com

Ebook: enix

Bốn người tiếp tục ở lại trong khu rừng bằng xương trắng, ánh mắt lưu chuyển, đều háo hức ngắm nhìn khung cảnh trước mặt, cuối cùng vẫn là Lưu Thượng phá tan bầu im lặng mở miệng nói: "Cầu phú quý trong nguy hiểm, đều đã đến được đây rồi, không có lý gì chúng ta lại tay không đi về. Ta thấy nơi này mặc dù quý dị nhưng chỉ sợ bảo tàng thực sự có thể cũng chính là ở nơi này, chư vị, chúng ta vừa đi vừa tìm nhé?"

Lý Vô Tường trầm ngâm không nói, Thiệu Cảnh thì lại đồng ý, vừa định đáp ứng thì chợt nghe thấy tiếng Tô Thanh Dung đứng gần lạnh lùng: "Bốn người chúng ta chia nhau ra tìm đi, đều do thiên mệnh, bằng không cùng tìm đến lúc phân chia không có biện pháp thì biết làm sao."

Dứt lời cũng mặc kệ ba nam tử có đồng ý hay không, một mình nàng đi tới, bước về bạch cốt lâm, rất nhanh sau đó trong ánh mắt đang ngạc nhiên của ba người, nàng biến mất ở sâu trong biển bạch cốt.

Bỗng dưng Lý Vô Tường mỉm cười, nói: "Tô cô nương là một nữ tử nhưng lá gan lại lớn hơn so với ba nam tử chúng ta một ít, thật lợi hại, thật lợi hại."

Lưu Thượng ha ha cười cười, thần sắc có chút mập mờ, nói: "Đúng vậy a, vị Tô cô nương xinh đẹp động lòng người, trong đám chúng tu nổi danh bằng sơn mỹ nhân, có điều nàng chỉ lạnh như băng với chúng ta mà thôi, nếu những vị

đệ tử nhập môn trên núi xuống tìm nàng, vị Tô cô nương của chúng há lại chẳng nhiệt tình vạn phần, cả người đều muốn dánh lên người họ: "Dừng một hơi, hấn giảm thấp giọng nói mang theo vài phần khinh miệt: "Nghe đồn, cùng nàng ôm ấp trên giường sư huynh không có mười người thì cũng có tám người."
(trâu phết)

Thiệu Cảnh nhìn thoáng qua cái vị nam tử mập mạp mặt tròn rồi dời ánh mắt đi, còn Lý Vô Tướng thì cặp mắt lóe lên, cũng không nói gì.

Lưu Thượng thấy không được đáp lại, sắc mặt có vẻ hơi xấu hổ, ánh mắt lướt qua vẻ mặt hai người, một tia mừng rỡ trong mắt chột lóe lên, lập tức ha ha cười cười, không nói thêm lời nào xoay người hướng về phía rừng xương cốt ung dung bước đi, có điều phương hướng ngược hẳn với Tô Thanh Dung.

Còn lại, Thiệu Cảnh cùng Lý Vô Tướng nhìn nhau, đồng thời cất bước đi đến, cũng lựa chọn hai phương hướng bất đồng.

Thiệu Cảnh đi vào con đường ở bên phải.

Nói là đường, kỳ thực là một khe hở dài hẹp trong khu rừng rậm rạp, chẳng chịt bằng xương cốt của yêu thú khổng lồ mà thôi, Thiệu Cảnh chưa bao giờ từng nghĩ rằng chính mình sẽ có một ngày như vậy, bước đi trên những tảng xương, xuyên thẳng trong những cánh rừng bạch cốt um tùm, những con yêu thú đáng sợ khi còn sống thì tung hoành thiên hạ không ai bì nổi, chắc rằng chúng cũng không biết được sau khi chết lại bị một tiểu nhân vật giống như con sâu con kiến dẫm nát dưới chân a.

Từ khe hở giữa hai cây xương sườn cực lớn đi xuyên qua, lại vịn vào một miếng xương nghiêng uốn lượn trên đầu, miếng xương trông khá kỳ dị, không biết ghép vào bộ phận nào trên người đám yêu thú, Thiệu Cảnh cố hết sức nhảy lên

trên đỉnh bộ xương, đứng thờ dốc vài cái, trong đầu hắc chợt trời lên một cái ý niệm cổ quái như vậy.

Hắc đã đi trong rừng bạch cốt một hồi rồi, nhưng trước mặt giờ này ngoại trừ càng ngày càng nhiều xương yêu thú, bảo tàng mà hắc tha thiết ước mơ thì nửa điểm bóng dáng cũng không tìm thấy. Ba người cùng hắc đi vào bây giờ cũng như hắc, biến mất ở chỗ sâu trong biển bạch cốt lâm, không còn nghe thấy bất luận cái gì tiếng động.

Nơi này đến tột cùng là có hay không bảo tàng của tu sĩ thượng cổ còn sót lại, mà có thì nó ở đâu bây giờ ?

Thiệu Cảnh khẽ cười khổ, lắc đầu, đi trong khu rừng xương trắng lâu như vậy, bảo tàng thì không tìm được nhưng sự sợ hãi đối với nơi này như lúc ban đầu chầm chậm biến mất, dù nói như thế nào thì đám yêu thú đáng sợ cũng hóa thành xương khô cả rồi, chẳng thể gây tổn thương cho con người được nữa.

Đồng xương cốt dưới chân lộn xộn, chồng chất rất nhiều thanh cốt đầu, nhìn sơ qua ít nhất cũng cao chừng ba mươi trượng, giờ phút này Thiệu Cảnh đứng trên cùng, chính giữa đồng xương cốt, trầm ngâm một lát mới bò dần lên chỗ trên cao.

Tiếng xương cốt bị giẫm đạp dưới chân kêu lắc rắc lắc rắc nghe cũng hơi hãi hùng, Thiệu Cảnh bò trên đồng xương, hướng mắt nhìn bốn phía chung quanh, từ trên cao nhìn xuống tầm mắt mông lung của hắc cũng dần dần trở lên rõ ràng, khoáng đạt. Khi hắc sắp bò lên đỉnh đồng xương cốt, bỗng dưng ánh mắt của hắc chợt ngưng trệ, ở chỗ sâu trong rừng bạch cốt lâm, một đạo ánh sáng của kim loại lấp lóe, dù cho cách thật xa Thiệu Cảnh cũng có thể mơ hồ nhìn thấy sau đám xương cốt có một chỗ giống như tế đàn, dài rộng không đều, hào quang chìm nổi, còn có vài thứ mơ hồ lúc ẩn lúc hiện như đang phiêu phù, lơ lửng xoay tròn trong vầng ánh sáng.

“Bảo tàng?”

Một giây này gần như toàn bộ thân thể Thiệu Cảnh đều run rẩy, nhãn tình nhìn thẳng, cuối cùng cũng đã tìm được rồi!

Hắn hung dữ rống to một tiếng trong lòng, dùng tốc độ nhanh nhất của cả hai đôi tay chân trượt xuống đồng cốt, sau đó hướng về phương hướng tế đàn vừa sờ, bò, bám vào đồng xương cốt mà chạy đi.

Trên đường đi, khắp nơi vẫn còn là đồng hài cốt của yêu thú khổng lồ, nhiều khi trong lòng nóng như lửa đốt nhưng Thiệu Cảnh lại không tìm thấy đường bởi vì có những bộ hài cốt yêu thú khổng lồ, cho dù hắn có bám hay bò cũng không thể đi lên, không thể làm gì chỉ còn biết đi vòng qua hai bên luẩn quẩn đường xa, tận lực chịu đau sờ soạng tìm một ít khe hở ở phía trước. Nếu có thể, giờ phút này Thiệu Cảnh thật muốn cầm một mối lửa đem tất cả đám hài cốt yêu thú đáng ghét này đốt hết đi.

Hình như hắn càng nóng vội thì con đường trước mắt lại càng không dễ đi, đám xương cốt ngày càng dày đặc, Thiệu Cảnh thậm chí nhìn thấy rất nhiều địa phương không phải chỉ có một bộ hài cốt yêu thú, mà là bốn bộ, năm bộ hài cốt yêu thú bị người đuổi giết, chết cùng một chỗ, gai xương um tùm giao quăn, chen chúc cùng một chỗ làm da đầu hắn tê dại. Cái đám yêu thú này khi còn sống chắc là bị người dùng đại thần thông đại uy lực đánh cho huyết nhục mơ hồ, hóa hai thành một đây mà

Chỉ là mấy bộ xương cốt này đã gắn kết thành một mối, chắc chắn cực kỳ, giống như tường đồng vách sắt kiến cổ không có lấy một khe hở, chúng ngăn cản cực kỳ chặt chẽ không có đường cho Thiệu Cảnh đi tiếp, bảo tàng thì ở rất gần phía trước, trong lòng Thiệu Cảnh nóng như lửa đốt, luống cuống tay chân chạy khắp nơi chẳng khác gì con kiến chạy trên chảo nóng, gần như cứ trông thấy một khe hở

trong đám xương cốt là hắc phải chui qua thở, chỉ chốc lát sau mồ hôi đã chảy đầy người.

Thật vất vả để tìm khe hở, chân thấp chân cao bò, đi, chạy suốt một đoạn dài, không biết như thế nào mà đằng trước rừng xương chỉ còn chút ít, không còn chật chể như trước, hơn nữa nhìn thấy khoảng không sau khe hở, Thiệu Cảnh đã thấy ánh hào quang chiếu đến, nhất thời tinh thần đại chấn, bước dài bước chân muốn xông lên phía trước.

Ai ngờ đúng lúc này, khóe mắt hắc bỗng nhiên lóe lên rồi liếc qua bên phải, nhìn thấy một người con gái vóc dáng thon thả xinh đẹp xuất hiện ở trước mặt, đúng là Tô Thanh Dung, rõ ràng nàng cũng tìm được nơi này. Nhìn xem, vẻ mặt nàng không hề lạnh lùng, trên mặt cũng tràn đầy khát vọng, nóng bỏng biểu lộ, nhìn chằm chằm vào ánh sáng bên trên tế đàn, giờ phút này hắc gần như đã biết rõ tâm tình của nàng.

Thiệu Cảnh khẽ giật mình, hàm răng lập tức khẽ cắn, vội nhanh bước hơn nữa chạy lên, ở tình trạng nguy cấp như thế này hắc chẳng cần nghĩ cái trò thương hoa tiếc phượng, lễ nhường người đẹp, nói giỡn, cái đồ vật trên kia dùng bàn chân để nghĩ cũng biết sẽ là đồ tốt mạnh kinh thiên động địa, làm sao có thể buông tha cho ?

Nhưng khi hắc vừa mới bước chân được một bước, thậm chí bàn chân còn chưa kịp hoàn toàn rơi xuống đất, trong một giây con mắt của hắc đột nhiên phóng đại, thân thể đột nhiên cứng đờ, đúng là có một sức mạnh cường bạo chèn ép hắc xuống dưới.

Đằng sau nữ tử Tô Thanh Dung yếu điệu xinh đẹp động lòng người, bên cạnh một đầu xương cốt khổng lồ bỗng nhiên hiện ra một người, mặt tròn hơi mập, một đôi mắt dữ tợn, gắt gao nhìn bóng lưng của nàng, chính là Lưu Thượng.

Chương 37: hồ lang (1)

Tác giả: Tiêu Đình

Converter: daitri_giang

Dịch : Phương

Nguồn: www.tangthuvien.com

Ebook: enix

Lưu Thượng cầm trên tay một đoạn xương to thô giống như bắp đùi của yêu thú, không biết là vừa nhặt được ở chỗ nào đấy, ôm ngang trong tay, nhìn thấy vẻ mặt hắc hung ác, hiển nhiên là sắp gây điều bất lợi cho cô nương Tô Thanh Dung. Thiệu Cảnh vô ý lùi lại một đoạn, dấu mình ở sau lưng hai cây xương yêu thú, nhìn từ kẽ hở giữa hai cây xương, trong lòng chần chờ một chút, chính mình có muốn hay không mở miệng nhắc nhở Tô Thanh Dung ?

Tô Thanh Dung xinh đẹp như hoa, phong độ tư thái động lòng người, có điều Thiệu Cảnh cũng là một người con trai bình thường, so sánh với loại nam tử hèn mọn bỉ ổi như Lưu Thượng đương nhiên hắc vẫn có chút thiên hướng Tô Thanh Dung, chỉ là dưới mắt lại không phải là giây phút bình thường, cho dù Lưu Thượng hay Tô Thanh Dung đều là đối thủ cùng hắc tranh đoạt cái bảo tàng thần bí, cứ như vậy chần chờ, Thiệu Cảnh đã phát hiện Lưu Thượng tay cầm thanh xương trắng trong tay nhưng không có tiến lên, vẫn đứng ở nguyên chỗ quan sát, thần tình trên mặt còn suy tư nghiền ngẫm.

Có vấn đề!

Gần như lập tức Thiệu Cảnh đã hạ xuống phán đoán, ánh mắt một lần chuyển tới trên người Tô Thanh Dung, nàng đang đi nhanh về phía tế đàn, mặt mũi tràn đầy khát vọng, thậm chí nét mặt xinh đẹp của nàng đều có vài phần ửng đỏ, sau khi vượt qua một đoạn mặt đất đầy xương cốt,

trước mặt nàng là tầng tầng bậc thang làm từ bạch ngọc.

Bảo tàng gần như ở ngay trượt mắt.

Vừa lúc đó thì Thiệu Cảnh chợt thấy sắc mặt Tô Thanh Dung đại biến, thân thể run lên bần bật, sợ hãi kêu một tiếng, sau đó toàn thân nàng dường như mất hết sức sống, cả người mềm nhũn ngã xuống đất.

“Ha ha ha ha ha, cùng ngã, cùng ngã.” Lưu Thượng vỗ tay cười to, lời nói như rất nhiều người xấu đã từng nói qua, nấp từ đằng sau đồng xương vừa to vừa thô đi ra ngoài, cầm cổ áo một vị nam tử, cứ như vậy kéo ra ngoài.

Tô Thanh Dung xụi lơ, không cử động được nằm trên thềm đá bằng bạch ngọc cùng Thiệu Cảnh ẩn nấp sau rừng cây bạch cốt khổng lồ cùng lúc cả kinh, cái gã tầm thường giống như con lợn chết bị Lưu Thượng kéo tới, thành linh chính là nam tử Lý Vô Tướng. Giờ phút này trên mặt của hắn đã nhiều hơn vài đạo vết máu, đặc biệt là một đạo vết thương vừa thô vừa to kéo dài từ trên trán xuống cằm, hình như là bị hung khí hung ác chém xuống trước mặt một kích, khiến gương mặt anh tuấn của hắn trở nên xấu xí và vô cùng dữ tợn.

Thiệu Cảnh hít sâu một hơi, ánh mắt di chuyển trên người Lưu Thượng, cuối cùng rơi vào đoạn xương vừa to vừa thô trên cánh tay hắn, nghĩ thầm hơn phân nửa là do cái đoạn xương trắng này gây ra rồi.

Dưới mắt thế cục đột nhiên biến động, ở trong biển rừng bạch cốt um tùm Thiệu Cảnh chợt cảm thấy một phần thân người bị lạnh, hai chân của hắn co rụt lại.

Tô Thanh Dung nhìn thấy Lưu Thượng đem Lý Vô Tướng kéo tới gần mình, tiện tay vút luôn xuống đất, sau đó nhìn nàng cười hắc hắc đi tới, mà chính nàng giờ phút này chẳng biết tại sao khí lực bản thân hoàn toàn biến mất, giống như một

con cừu non đợi bị làm thịt, ánh mắt nàng không khỏi run sợ nhưng trên mặt vẫn cố tự trấn định, nhìn chăm chăm vào Lưu Thượng, lạnh lùng nói: "Lưu Thượng, người làm cái gì vậy?"

Lưu Thượng đi đến trước mặt của nàng, không nói một lời chỉ cười nhạt cúi người nhìn chăm chăm vào gương mặt Tô Thanh Dung, bị hấn nhìn trong lòng Tô Thanh Dung có chút giá lạnh, muốn lùi ra phía sau lại nhận ra thân thể mình mềm nhũn đây, chỉ có thể miễn cưỡng cảm nhận một ít sức lực trên đôi tay, thân thể cố gắng bám xuống đất, trừ việc đó ra nàng không thể làm được gì.

Lưu Thượng nhìn nàng một lúc lâu, hấn thấy rõ được sự run sợ trong ánh mắt nàng, cuối cùng không nhìn được cười ha ha một tiếng, sau đó vươn tay ra, nhưng không kiêng nể gì cả nhéo nhéo gương mặt nhu thuận trắng nõn như ngọc của Tô Thanh Dung, cười nói: "Ta muốn làm gì, ha ha, mỹ nhân, người nói ta muốn làm gì?"

Tô Thanh Dung trong miệng hét lên một tiếng, nét mặt đỏ lên vì tức giận cùng nhục nhã, nhưng có điều Lưu Thượng không hề để ý, hấn ngồi xuống, từ trong lòng lấy ra một bình ngọc nho nhỏ, trong miệng chắc chắc hai tiếng, yêu thích không buông tay mà cầm bình ngọc chơi đùa, cười nói: "Cái thứ Nhuyễn Cốt Tô này đúng là đồ tốt mà, không uổng công ta bỏ ra mười khóa linh thạch."

Dáng hấn oai quá, tươi cười nhìn Lý Vô Tướng nằm trên mặt đất, nói lời rất chân thành: "Người nói có đúng hay không, Lý huynh đệ?"

Lý Vô Tướng giờ phút này sớm đã không còn nửa điểm tiêu sái phong nghi, trong hai mắt như phun ra lửa, hung dữ nhìn chăm chăm vào Lưu Thượng.
(tiêu sái phong nghi là thành thoi không vương bận sự đời)

Lưu Thượng nhìn thấy Lý Vô Tướng trợn mắt, lộ ra vui mừng

ngửa đầu cười to, xoay người lại nhớ tới Tô Thanh Dung đang nằm bên cạnh, Tô Thanh Dung vẻ mặt chán ghét lết sang bên cạnh muốn né tránh nhưng thân thể mềm nhũn hiển nhiên đã ngăn cản động tác của nàng, ngược lại còn kích thích Lưu Thượng, đôi mắt hấn thích thú nhìn nàng với vẻ dâm tà, bỗng dưng hấn ôm cổ Tô Thanh Dung, bế hết thân thể nàng.

Xa Xa Thiệu Cảnh một hồi nhíu mày, chần chờ suy nghĩ thì vị nam tử Lý Vô Tướng nằm trên mặt đất gầm nhẹ một tiếng. Lưu Thượng ôm Tô Thanh Dung, bế đi qua, thả nàng ở gần Lý Vô Tướng, sau đó nhìn ngó gương mặt đỏ của Lý Vô Tướng, trong miệng hấn chặc chặc hai tiếng, duỗi ra bàn tay mập mập, bắt đầu vuốt ve nhẹ nhàng lên gương mặt xinh như hoa, nõn nà như ngọc của Tô Thanh Dung

Tô Thanh Dung nhẹ kêu một tiếng, hàm răng cắn chặt ghen quay đầu, chỉ nghe Lưu Thượng cười nói: "Tô cô nương, hình như ngươi không biết, vị Lý công tử anh tuấn tiêu sái của chúng ta thầm hâm mộ ngươi đã lâu."

Chương 38: hồ lang (2)

Tác giả: Tiêu Đình

Converter: daitri_giang

Dịch : Phương

Nguồn: www.tangthuvien.com

Ebook: enix

Tô Thanh Dung khép chặt đôi mắt, không chút phản ứng, Lý Vô Tướng ở bên cạnh nghiêng răng nghiêng lợi hung dữ nói: "Lưu Thượng, ngươi là đồ chó đẻ, có gan cùng ta đánh một trận quang minh chính đại."

"Chắc chắc chắc chắc, Lý công tử chẳng những vóc đẹp hơn người, khẩu khí cũng không nhỏ à." Lưu Thượng giễu cợt, chẳng biết tại sao nét mặt càng ngày càng hưng phấn, nhãn tình nhìn chăm chăm vào Lý Vô Tướng, chậm rãi híp mắt cười nói: "Nhưng mà thật thiếu ý tứ ah, ta không có cái hứng thú đánh với công tử nhưng lại muốn đến kiểm tra thực hư Tô cô nương một phen đấy."

Lời còn chưa dứt đã nghe thấy " ẹt " một tiếng rách nhỏ, Tô Thanh Dung sợ hãi kêu lên, Thiệu Cảnh đứng sau đám xương trắng thân thể cứng đờ, Lưu Thượng một phát xé đứt y phục lưới của Tô Thanh Dung, cái áo lập tức rách một mảng lưới lớn, rách hơn một nửa bả vai trắng muốt bên trái, bung chiếc yếm đào thêu hình thúy lục trúc điệp lỏa lộ ra một bờ ngực trắng nõn vươn cao ngất khêu khích trong không khí.

"Ngươi, ngươi muốn làm gì?" Tô Thanh Dung bờ môi trắng bệch, thân thể kiệt sức muốn rụt về phía sau, nhưng cử động này chỉ làm những đường cong của nàng càng thêm mềm mại lung linh động lòng người, lồ lộ trước mặt Lưu Thượng mà thôi, khiến ánh mắt của hắn càng giống như hồ lang tầm thường thềm thuồng nhan sắc

Lưu Thượng liếm liếm bờ môi, hình như cảm thấy miệng đắng lưỡi khô, nhìn nữ tử nửa kín nửa hở nằm trước mặt phảng phất cả thân thể của hắn giống như muốn cháy lên đồng dạng, sau đó trên mặt hắn lộ ra nét quý dị mà dâm tà cười, dâm tà nói: "Chắc chắc, ta muốn làm gì, người không biết sao? Ta là người có tâm địa tốt nhất rồi, Lý công tử không phải cũng yêu thích người sao, ta sẽ khiến trước khi hắn chết, ngay trước mắt của hắn, cùng người cùng một chỗ diễn cảnh ngủ chung ôm ôm ấp ấp cho hắn xem, giúp hắn có chết cũng không hối tiếc, người có chịu không ?

Tô Thanh Dung sắc mặt đang hồng lập tức trắng bệch, Thiệu Cảnh trốn ở bên cạnh toàn bộ lông trên người nhất thời dựng đứng hết lên, gặp qua rất nhiều tên biến thái dâm cụ đấy, nhưng quái vật biến thái giống như Lưu Thượng thật đúng là chưa từng bao giờ thấy qua.

Trong tràng, Lưu Thượng cười dâm xòe bàn tay ra chụp tới Tô Thanh Dung, Tô Thanh Dung sắc mặt trắng bệch, bờ môi run run, bỗng dưng mở miệng kêu to: "Thiệu Cảnh, Thiệu công tử, cứu mạng! Cứu mạng!"

Lưu Thượng thân thể cứng đờ, Thiệu Cảnh đang chần chờ chần ở bên cạnh nhất thời cũng phải kinh hãi, mình lộ ra chân tướng lúc nào, bị phát hiện lúc nào chứ ?

Lưu Thượng quay đầu nhìn về bốn phía, chỉ thấy xương cốt yêu thú um tùm, nhưng một chút động tĩnh cũng không có, ha ha cười cười, nói: " Mỹ nhân, người đừng vọng tưởng còn có người sẽ tới cứu người, chung quanh nơi này đã bị ta rải ra Nhuyễn Cốt Tô, dù cho tiểu tử Thiệu Cảnh đã đến, cùng lắm cũng chỉ được xem chúng ta ân ái chung áo chung quần mà thôi:" Hắn dâm tà cười nhạt, vươn ngón tay sờ vào bờ vai mềm mại, nõn nà như ngọc của Tô Thanh Dung, vuốt một chút, néo một chút, nét mặt, động tác đúng là hèn mọn trong hèn mọn bỉ ổi trong bỉ ổi, mê đắm mà nói: "Mỹ nhân, ta không quan tâm đấy, càng nhiều người ta càng cao

hứng, hẳn là người cũng cùng loại háo sắc giống ta sao ?

Thiệu Cảnh ở bên cạnh, trông lòng dâng lên sự sợ hãi, vội vàng cúi đầu nhìn kỹ xuống dưới đất, sau một lát quả nhiên phát hiện một ít bụi phấn mỏng màu trắng, màu sắc rất nhạt , bị che lấp dưới một đồng lớn xương bạch cốt yêu thú, gần như không thể phát hiện được, nếu như vừa rồi chỉ bước nhiều hơn bốn, năm bước, chỉ sợ giờ phút này cũng đã xụi lơ nằm ở dưới mặt đất không thể cử động rồi.

Giữa sân, Tô Thanh Dung không cách nào che dấu, cuối cùng vẫn cất tiếng khóc lóc nức nở, Lưu Thượng không còn kiêng nể gì cả, vuốt mặt cùng thân thể của nàng, nói một ngữ khí vô cùng thỏa mãn, thì thầm vào tai nàng: "Mùi vị này, cảm xúc này, con mẹ nó, thật tốt à.... Mỹ nhân, người cũng không biết trong lòng ta muốn người từ lâu rồi, con mẹ nó từ lần đầu tiên nhìn thấy người, ta đã nghĩ đem người bắt đến để cho ta tiết hỏa, đáng hận người lại chỉ cho đám Vương bát đản trên núi hưởng tiện nghi, cuối cùng thì hôm nay người đã thuộc về ta, yên tâm đi, để ta yêu thương người thật tốt, để người biết cái gì mới là nam nhân, ha ha ha ha

Tiếng cười thoải mái mà có chút cuồng loạn, nét khoái ý trên mặt Lưu Thượng có chút dao động, Thiệu Cảnh trốn ở sau đám bạch cốt mặt lạnh như sương, ánh mắt cẩn thận nhìn kỹ mặt đất, bên dưới có Nhuyễn Cốt Tô, khả năng xông lên không lớn nhưng cho dù hẳn không có đại thần thông của những vị tu chân tu sĩ thì giờ phút này hẳn cũng không còn biện pháp nào khác.

Cánh tay chậm rãi giơ lên, ước chừng sau ba hơi thở, vô thanh vô tức một ngọn lửa bùng cháy trong lòng bàn tay, sau đó chậm rãi từ từ lớn dần.

Hỏa Cầu Thuật!

Kiệt sức khống chế hô hấp của mình, mặc dù đây vền vền

chỉ là hai chủng thuật pháp cấp một sớm đã quen thuộc với Thiệu Cảnh, nhưng cũng chính bởi vì như thế, Thiệu Cảnh lại biết trong những tầng thuật pháp công kích thấp nhất của Ngũ hành thuật pháp, đặc biệt là uy lực của thuật pháp công kích tầng một, căn bản là thấp đến mức làm cho người khác phải tức lộn ruột, thuật pháp tầng hai cũng chỉ là tạm được, chỉ có những thuật pháp từ tầng ba trở nên sau khi sử dụng mới thực sự có uy lực, nhưng so sánh với hẳn, tiền vốn để tu luyện Ngũ hành thuật tầng thứ ba đắt đỏ gần như không thể tưởng tượng nổi, tu chân sĩ nhất mạch mới thật sự là con đường lớn sáng chói lợi hại ah.

Chương 39: hồ lang (3)

Tác giả: Tiêu Đình

Converter: daitri_giang

Dịch : Phương

Nguồn: www.tangthuvien.com

Chỉ dùng một quả cầu lửa tuyệt đối không thể đánh chết được Lưu Thượng, cũng không có khả năng làm hấn bị trọng thương, uy lực lúc đầu của Ngũ Hành thuật pháp quá thấp, đây cũng là một trong những nguyên nhân khiến thuật sĩ nhất mạch nhanh chóng bị xuống dốc. Cho nên bây giờ trong lòng Thiệu Cảnh chỉ cầu có thể quấy nhiễu Lưu Thượng, tốt nhất là có thể đánh cho hấn bị thương, ít nhất thì cũng phải giải cứu cô nương Tô Thanh Dung sắp phải chịu nhục rồi nói sau.

(cái đoạn chịu nhục là mộng nhục, bạn nào không tin vào cv đọc)

Khó khăn lắm ngọn lửa mới thành hình, một vầng phổ thông hỏa điểm hình cầu lặng lẽ không một tiếng động bùng cháy trong lòng bàn tay, ánh mắt Thiệu Cảnh ngưng tụ, rung tay muốn xuất ra thuật pháp, nhưng đúng lúc này cánh tay của hấn bỗng đứng cứng đờ trong không trung, cái kẻ tràn đầy tàn ác trong tròng đang xảy ra biến hóa.

Lưu Thượng cười dâm đãng đặc ý vô cùng, đem thân thể mềm nhũn của Tô Thanh Dung ôm qua, đặt nàng ngồi trong ngực mình, ánh mắt tham lam giống như con dao nhỏ dán lên người nữ tử xinh đẹp, giống như muốn cắt da thịt của nàng. Hình như hấn đặc ý nên quên mất một người, trong mắt ngoại trừ người con gái xinh đẹp đang nằm trong lòng thì chẳng còn nhìn thấy gì nữa. Giờ phút này Lý Vô Tướng mặt mày tràn đầy bi phẫn cuồng nộ, đột nhiên sự tức giận rút xuống như thủy triều, nằm xụi lơ trên mặt đất lại ngồi

dậy, ánh mắt lạnh lẽo chớp động, gắt gao nhìn chăm chăm vào Lưu Thượng đang đưa lưng về phía hắn.

Lưu Thượng giờ phút này toàn bộ tinh thần đều ở trong lòng nữ tử xinh đẹp, không chút nào phát hiện dị trạng sau lưng. Nhưng ở bên cạnh, Thiệu Cảnh nhìn thấy Tô Thanh Dung nằm ngang dưới đất vô cùng xấu hổ và giận dữ, đang ngưng tụ Hỏa Cầu Thuật thì lại nhìn thấy được.

Thiệu Cảnh có chút sửng sốt, không ném Hỏa Cầu Thuật trong tay ra ngoài, lặng yên không một tiếng động mà dập tắt. Giữa tràng, Tô Thanh Dung đột nhiên cắn răng một cái, giống như một loại cam chịu, khóe miệng chậm rãi lộ ra vẻ sầu thảm, mỉm cười nhìn Lưu Thượng nói: "Thôi, Lưu công tử, dù nói như thế nào thì ta cùng là người của người, âu cùng là mệnh của ta. Ta không cầu điều gì, chỉ cầu công tử đối với ta ôn nhu một chút, ta chưa trao thân cho người, không chịu nổi công tử "

Lưu Thượng thân thể chấn động, trên mặt lộ ra vẻ vui mừng như điên, bàn tay bóp chặt bờ vai lỏng lẻo của Tô Thanh Dung, mừng quá nói: "Cái gì, người vẫn còn tấm thân xử nữ, không phải người đã cùng mấy ... vị sư huynh trên núi"

Tô Thanh Dung mặt nhẵn buông xuống, đôi mắt đẹp rưng rưng, bờ môi run nhẹ nhẹ, thấp giọng nói: "Những tin đồn kia là lời nói vô căn cứ, chẳng lẽ, chẳng lẽ Lưu Công tử, người thật sự tin tưởng chúng được sao ."

Lưu Thượng vui mừng quá đổi, cười ha ha, mỹ nhân như thế cứ nhiên còn là hoàn bích, hơn nữa phải trao thân cho hắn, khiến hắn không khỏi vui mừng như điên, hai tay xiết chặt, càng ôm Tô Thanh Dung chặt hơn một phần, mặt khác dùng một tay kéo đi cái áo ngực rung động lòng người của nàng, cười nói: "Tốt, tốt, tốt, vậy để ta tới cho thật đau, thật tốt "

(hoàn bích = còn trinh)

Lời còn chưa dứt, đột nhiên “ách” một tiếng đi xuống, một mũi dao sắc bén dính đầy máu chui ra từ cổ họng của hắn, bàn tay duỗi tại không trung cứng đờ, sau đó chậm rãi run rẩy. Vẻ dâm tà vui vẻ vẫn còn vài phần cứng ngắc trên mặt Lưu Thượng, trong miệng hắn phát ra giọng khan trầm thấp “A a ” rên rỉ gằm nhẹ, mà giờ phút này Tô Thanh Dung đâu còn cái vẻ nhân nhượng vì lợi ích toàn cục nữa, nở nụ cười quyến rũ, vẻ mặt chán ghét nhìn hắn chăm chăm, trong mắt toát ra một phần khoái ý.

Một chân từ bên cạnh đưa qua, đạp một cước đá văng thân thể mập mạp của Lưu Thượng, bay ra trước mặt vị nam tử Lý Vô Tướng vốn anh tuấn tiêu sái nhưng giờ phút này đã trở thành dữ tợn .

“Thằng mập chết tiệt, người rất kiêu ngạo đấy.” Lý Vô Tướng chăm chú nhìn Lưu Thượng, sau đó cổ tay dùng sức, rút mạnh đoạn kiếm cắm trên vết hầu Lưu Thượng ra.

Lưu Thượng rống to một lần, thân thể lay động run rẩy, lấy hai tay che vết hầu, một câu cũng nói chưa nên lời thì máu từ vết thương tuôn ra ồ ạt, văng tung tóe khắp nơi, thậm chí máu rơi xuống một bên đầu vai, bờ ngực trắng muốt hở ra của Tô Thanh Dung, mềm mại đáng yêu như tuyết trắng, máu tươi đỏ thẫm ngưng tụ thành huyết châu, chậm rãi chảy xuống khe hở giữa hai bầu vú trắng muốt, hợp thành một bộ hình ảnh kinh tâm động phách tàn nhẫn, quyến rũ quỷ dị đầy mê hoặc .

Thân thể to lớn ngã xụi lơ xuống đất, Lưu Thượng chết mà không nhắm mắt, cuối cùng co quắp hai cái trên mặt đất rồi chết đi.

Mùi hương huyết tinh nồng đậm tràn ngập trong không khí.

Thiệu Cảnh ngừng hô hấp một lúc rồi mới chậm rãi thở lại.

Lý Vô Tướng nhìn chăm chăm thi thể Lưu Thượng một lát rồi

từ từ xoay người lại nhìn về phía Tô Thanh Dung, bây giờ ánh mắt Tô Thanh Dung cũng bình tĩnh hơn trước nhiều, giống như vừa tìm được đường sống trong chỗ chết, thở gấp vài lượt rồi khẽ nói:” Cảm ơn Lý công tử đã cứu ta.”

Lý Vô Tướng khước mắt giật giật, thấp giọng nói:”Không cần cảm ơn.”

Tô Thanh Dung cười tươi, nói:”VẬY nhờ Lý công tử đi tìm trên người đó một ít giải dược, bảo tàng của cái động phủ này ở bên trên tế đàn phía trước, hai người chúng ta chia đều nó, từ nay về sau sống tiêu dao trong thiên địa, chẳng phải là tốt sao ?

Thân thể Lý Vô Tướng vẫn không nhúc nhích, ngoại trừ dấu vết bị thương đỏ sậm, trên mặt không lộ vẻ gì, chỉ là trong khước mắt ẩn chứa vài phần nóng rực cùng khát vọng, thô thiển không thềm che dấu ngấm nhìn Tô Thanh Dung, thân thể nàng nằm trên đất thật mềm mại, chăm chú nhìn phần da thịt lỏa lồ hở ra sau khi y phục bị Lưu Thượng xé rách.

Thời gian dần trôi, Tô Thanh Dung xinh đẹp, sắc mặt một lần nữa bắt đầu tái nhợt.

Chương 40: độc hoa (1)

Tác giả: Tiêu Đình

Converter: daitri_giang

Dịch : Phương

Nguồn: www.tangthuvien.com

Ebook: enix

Lý Vô Tướng chậm rãi giơ thanh đoản kiếm trong tay chỉ vào mặt Tô Thanh Dung, cách bầu ngực nhô cao mịn màng, da như tuyết trắng của nàng khoảng vài tấc, máu tươi vẫn còn dính trên lưỡi kiếm, từng giọt từng giọt máu nhót nhọt chảy trên bộ ngực lồ lộ.

Huyết châu mang trong mình sự ấm áp, hình như mỗi một giọt máu tươi rơi xuống da thịt Tô Thanh Dung đều khẽ run lên, thân thể căng cứng, trong mắt toát ra sự sợ hãi.

“Ta gọi Lý Vô Tướng, ngươi hãy nhớ kỹ cái tên này.” Lý Vô Tướng từ trên cao nhìn xuống Tô Thanh Dung, dùng từ ngữ ôn hòa nhưng khẩu khí khiến người nghe phải sởn gai ốc, nhẹ giọng mà nói: “Bây giờ, ta muốn nói cho ngươi nghe một bí mật, ngươi có biết vì sao ta trúng Nhuyễn Cốt Tô lại có thể hồi phục nhanh như thế không ?

Một giọt huyết châu đỏ tươi rơi xuống, bắn tung tóe trên da thịt như tuyết trắng, huyết tinh ẩn chứa nhân nhật sự điên cuồng cùng quỷ dị, khiến gương mặt xinh đẹp của Tô Thanh Dung tái nhợt, không còn chút máu.

“Phàm nhân trúng Nhuyễn Cốt Tô, ít nhất cũng không cử động được trong hai canh giờ, nhưng đối với tu sĩ thì vô ích, bởi vì thân thể được rèn luyện bằng pháp quyết nên vượt xa phàm nhân, vì vậy thứ mê dược này cùng lắm cũng chỉ có hiệu quả trong một thời gian rất ngắn mà thôi.” Tay Lý Vô Tướng chậm rãi chỉ xuống phía dưới, mũi kiếm chạm xuống

ngực Tô Thanh Dung, chỉ cần hơi chút dùng lực sẽ đâm vào lồng ngực, xuyên thủng trái tim.

Tô Thanh Dung cả người khẽ run, hô hấp dồn dập, chăm chú nhìn Lý Vô Tướng, bờ môi thốt lời sợ hãi: "Lý, Lý công tử, người đừng làm như vậy ta sợ"

"Bốp "

Đột nhiên một tiếng giòn tan vang lên, đúng là Lý Vô Tướng đã trở mặt, tát mạnh vào mặt Tô Thanh Dung. Cái tát này khiến cả Tô Thanh Dung lẫn Thiệu Cảnh đứng nấp sau đồng xương phải giật mình, khuôn mặt Lý Vô Tướng hình như có chút vắn vẹo, chỉ nghe thấy hắc rống lớn vào tai Tô Thanh Dung : "Đồ đệ tiện, bốn công tử đang nói chuyện cùng người, người dám không nghe lời? Ta đã nói muốn người nghe bí mật của ta, vì cái gì người dám không nghe ?

Trên mặt tuyết trắng của Tô Thanh Dung nhiều hơn năm ngón tay mờ nhạt, bờ mi ngấn lệ, nước mắt lặng lẽ rơi, Thiệu Cảnh đứng nhìn một màn mà tròn mắt há hốc mồm, nghe vị Lý Vô Tướng điên cuồng cười như điên, chủ thủ trong tay hắc run nhè nhẹ, tựa như tùy thời đều có thể đâm xuống: " Đồ đệ tiện, đồ đệ tiện, người là đồ đệ tiện, trước kia biết bao nhiêu lần ta xuống núi tìm người vậy mà người cũng không thèm nhìn ta lấy một lần, bây giờ người biết chưa, bây giờ người biết ta cảm thấy thế nào chưa!"

Hắn ngửa mặt lên trời cười to, một lát sau nghiêng rằng một tiếng rồi dừng lại, cả kinh trở mình giống như lật sách, làm lòng người vô cùng lo sợ, chỉ nghe hắc xốt xa bụi bụi mà nói: "Tô cô nương, người nhất định rất kỳ quái ta thân là tu hành giả, không bái nhập môn hạ Huyền Thiên Tông như thế nào cũng nhận được pháp quyết tu luyện hay sao? Không nên gấp, ta đây sẽ nói cho người biết, kỳ thật ta đã tu luyện trước khi làm người tu hành rồi, hơn nữa bây giờ đã tu đến luyện khí cảnh trung giai, nếu không phải hôm nay bất cẩn bị trúng Nhuyễn Cốt Tô ám toán, ta liền giết

Lưu Thượng như giết một con chó.”

Tô Thanh Dung thân thể chấn động, trên mặt lộ ra biểu lộ kinh ngạc vô cùng, Thiệu Cảnh ẩn thân ở bên cạnh cũng giật mình không kém, phải biết Đạo Huyền Thiên Tông môn quy sâm nghiêm, từ trước đến nay nghiêm cấm đem bản môn pháp quyết tu luyện truyền cho người tu hành, đồng thời mỗi lần khảo hạch trước khi mười người tu hành dưới chân núi được thu vào nhập môn đệ tử, đều bị cẩn thận kiểm tra thực hư, chỉ có người hoàn toàn trong sạch mới có được sự tín nhiệm của Huyền Thiên tông, bằng không mà nói sẽ tiến hành trừng phạt gia môn với tội danh gian tế.

Nhưng mà, như là còn không để bọn hắc kinh ngạc đến cùng, Lý Vô Tướng chậm rãi cúi đầu, cúi xuống gần sát khuôn mặt Tô Thanh Dung, Tô Thanh Dung gần như đã cảm giác được hơi thở của hắn, sắc mặt trắng bệch, cố hết sức quay đầu đi, Lý Vô Tướng hắc hắc cười nhạt nói :” Tô cô nương, còn có một bí mật nữa, ngươi có nghe hay không ?

Tô Thanh Dung bầu ngực phập phồng, lặng im không nói một lời, tựa như vẫn còn trong chần chờ. “Bốp!”. Lý Vô Tướng lập tức trở mặt, lại tát nàng một phát.

Lúc này đây, Thiệu Cảnh gần như không thể nhịn được, thiếu chút nữa muốn xông ngay ra ngoài nhưng khóe mắt liếc nhìn Lý Vô Tướng đang đặt chuỗi đoàn kiếm sắc bén chạm ngực Tô Thanh Dung, hắn cắn răng lại ngồi chồm hổm xuống.

Hai hàng nước mắt lăn dài trên má Tô Thanh Dung rơi xuống dưới, Lý Vô Tướng nhìn thấy, lại giống như chiếm được tiện nghi thật lớn thỏa mãn, cười ha ha, hướng về phía Tô Thanh Dung hô:” Đồ đệ tiện, bốn công tử bảo ngươi làm gì, nghe cái gì, ngươi thành thật cho ta đấy, có nghe hay không!”

“Hả?” Hắn hung dữ thật, gần như dí sát vào mặt Tô Thanh

Dung, hét lớn.

Tô Thanh Dung tựa như đã bị hai cái tát xóa sạch hết cả sự tự ái cùng phòng ngự, nước mắt không ngừng rơi, cuối cùng vẫn phải nhẹ nhàng gật đầu.

“Bí mật của ta kỳ thực chính là tu luyện pháp quyết của Thiên Âm môn.” Lý Vô Tướng ngẩng đầu, bộ dáng tươi cười, sau đó nói như vậy.

Chương 41: độc hoa (2)

Tác giả: Tiêu Đình

Converter: daitri_giang

Dịch : Phương

Nguồn: www.tangthuvien.com

Ebook: enix

Thiên Âm môn!

Mặc dù Thiệu Cảnh vốn đã chuẩn bị tâm lý từ trước nhưng giờ phút này vẫn phải khiếp sợ. Hơn một nửa nguyên nhân khiến hắn phải lén lút chạy từ Nam Sơn thành đến đây là vì sợ chi nhánh của lũ Ma đạo thần bí, không thể ngờ được vào lúc này lại nghe thấy Lý Vô Tướng tự nhận mình là gian tế của Thiên Âm môn.

Thế lực của Thiên Âm môn, từ khi nào đã to lớn đến như thế này, giống như có mặt ở khắp nơi, chỗ nào cũng nhúng tay vào được?

Nhưng rất nhanh trong lòng Thiệu Cảnh chợt nghĩ đến một việc khác khiến trái tim nguội lạnh, Lý Vô Tướng nói ra bí mật lớn như vậy hiển nhiên là không có ý để cho Tô Thanh Dung sống sót.

Giữa sân, Tô Thanh Dung sắc mặt trắng bệch, toàn thân run rẩy, hình như nàng cũng đã nghĩ đến điều này.

"Người sợ sao?" Lý Vô Tướng vô cùng vừa lòng, nhìn nữ tử run rẩy nằm dưới chân hắn như một con dê non, trên mặt một cổ thần thái điên cuồng vô cùng thỏa mãn, "Thì ra cũng biết sợ à? Yên tâm đi, Tô cô nương, ta sẽ không làm người đau, ta sẽ khiến người sung sướng thoải mái mà chết."

Tô Thanh Dung bật khóc rơi lệ, đứt quãng nước mắt nói: "Lý,

Lý công tử, đừng giết ta, ta, ta nhất định sẽ không đem bí mật này nói ra đây."

Lý Vô Tướng cười ha hả, cúi sát vào gương mặt đẹp đẽ của nàng, thấp giọng nói: "Thật sao?"

Tô Thanh Dung dốc sức liều mạng gật đầu.

"Bốp!" Lại là một cái tát thật mạnh giáng vào mặt nàng, Lý Vô Tướng giống như thằng điên quát: "Người gạt ta, người lại đang gạt ta, chỉ cần người ra khỏi nơi này sẽ muốn đi mật báo để sau đó ta chết không có chỗ chôn thây!"

"Tất cả các người đều gạt ta!" Hăn lớn tiếng quát, sau đó thu hồi đoản kiếm, nắm lấy cơ thể Tô Thanh Dung giống như cầm một con cừu tơ lông trắng, cuồng tiếu cười to một hồi, thúc đẩy nàng nằm xuống đồng xương trắng, đè cả người hăn xuống thân thể quyến rũ của Tô Thanh Dung, khuôn mặt xinh đẹp vắn vẹo vì thống khổ, vết huyết châu đỏ tươi như cánh mai hồng tô điểm, chảy giữa khe hở dưới bầu ngực lớn lồ lộ trước mắt khiến hăn giống như điên cuồng, cơ thể đầy đà hờ hang càng vì vậy mà thêm kinh hồn động phách.

"Xoẹt!"

Lý Vô Tướng từ phía sau cuồng tiếu xé rách mảnh quần áo cuối cùng trên người Tô Thanh Dung, trong miệng nói: "Lão tử hôm nay muốn cưới người, trước khi chết cho người được làm đàn bà một lần, sau đó lão tử tương lai sẽ tiến vào Huyền Thiên môn tiếp tục một phen đại sự, đồng dạng muốn cưới tất cả nữ nhân chung quanh Thiên Thanh sơn, ha ha ha, ha ha ha ha ha ha....."

Xiêm y bị xé chia năm xẻ bảy như cánh hoa rơi, từng mảnh lụa nhỏ bay tán loạn trong không trung, trông thô lương và tàn khốc, thân thể trắng muốt lồ lộ ra, trong không khí nùng đặc mùi máu tứa như càng thêm cuồng dã, mà ngay

cả một mảnh chung quanh cánh rừng xương trắng giờ phút này thoát nhìn càng thêm tà ác, điên cuồng dữ tợn.

Tô Thanh Dung vô lực phủ người trên đám xương trắng vừa thô vừa to, sắc mặt trắng bệch, một bàn tay lớn nắm yết hầu mịn như thiên nga, trắng ngà như ngọc của nàng, đè nặng xuống , bàn tay kia sờ mó nắm bóp bừa bãi khắp cơ thể, thậm chí nàng đã cảm giác được thân thể cuồng tiếu của gã tà ác nam tử càng ngày càng gần, sắp sửa chạm đến

Đôi mi thanh tú chầm chậm nhắm lại, hàm răng phảng phất muốn cắn nát bờ môi, tay của nàng từ từ nắm chặt, hô hấp ở trong một mảnh điên cuồng, đột nhiên trầm tĩnh lại .

Đột nhiên, cả người đều đắm chìm trong biển dục vọng, tràn đầy vui sướng, tràn đầy khát vọng leo lên đỉnh khoái cảm, Lý Vô Tướng cảm giác không khí chung quanh bỗng đứng trở nên có chút nóng rực, một cơn gió bất ngờ từ phía sau lưng vọt tới.

Hắn dù sao cũng xuất thân từ Ma đạo Thiên Âm môn, tuy đạo hạnh không cao nhưng dù sao cũng không phải phạm nhân tầm thường, tương đối mạnh mẽ nhanh nhẹn , trước thời khắc sắp xảy ra tai nạn, hắn quát to một tiếng, đem thân thể dời sang bên cạnh một xích.
(0,33m)

Quả cầu lửa vốn ngấm thẳng trái tim của hắn, "Uỳnh" một tiếng đập xuống xương sườn, hỏa diễm bùng lên,"Phùng " một tiếng nổ nhỏ, lập tức một mùi cháy khét tràn ngập mở ra, ít ỏi linh lực quay cuồng thiêu đốt xuống, lập tức một mảnh lớn xiên y của Lý Vô Tướng cháy thành tro bụi, hiện ra nửa xích lớn nhỏ miệng vết thương bên trên đám da thịt bị lửa lộ, máu tươi lập tức tuôn ra.

"A!"

Lý Vô Tướng thét ra một tiếng cuồn nộ gầm rú, một thanh đoản kiếm rút ra, một tay nắm giữ Tô Thanh Dung hung hăng kéo tới, ôm chần trước người, sau đó hai mắt đỏ máu trừng lớn nhìn về phương hướng quả cầu lửa vừa bay tới.

Chương 42: độc hoa (3)

Tác giả: Tiêu Đình

Converter: daitri_giang

Dịch : Phương

Nguồn: www.tangthuvien.com

Ebook: enix

Thiệu Cảnh đang đứng ở trong khu rừng xương trắng um tùm.

“Thì ra là ngươi.” Lý Vô Tướng giơ đoản kiếm trong tay lên, hung tợn nhìn Thiệu Cảnh chăm chăm.

Trên bàn tay Thiệu Cảnh lại chậm rãi cháy lên một quả cầu lửa, im lặng bùng cháy không một tiếng động, nhưng lúc này hắc hắc chau mày, không có thừa thặng xông lên vì tên Lý Vô Tướng này rất xảo trá, sau khi bị thương vội đem thân thể Tô Thanh Dung chắn trước mặt mình, Thiệu Cảnh sợ ném chuột bể bình, sắc mặt dường như không được dễ chịu lắm.

Phần lớn quần áo trên người Tô Thanh Dung bị xé vụn hết rồi, lộ ra cơ thể rung động lòng người, Lý Vô Tướng liếm liếm bờ môi, cùng lúc đó đau đớn kịch liệt truyền đến khiến sắc mặt hắc trở nên tái nhợt, nhưng nhìn thấy quả cầu lửa trên tay Thiệu Cảnh hắc liễn ra vẻ thập phần khinh thường, hung tợn mà nói: “Ngũ Hành thuật pháp? Lại còn là Hỏa Cầu thuật, thuật pháp tăng một tầng thấp nhất ? Ha ha ha ha, nhìn lão tử đem ngươi lột da, sau đó cười nữ nhân này thật mạnh trước mặt ngươi, giúp ngươi mở mang tầm mắt nhé A!”

Lời còn chưa dứt, ngôn từ đặc ý còn chưa kịp nói đến cao trào, bỗng nhiên ở trên mắt hắc, một cái ngọc thủ trắng muốt giống như quỷ mị bình thường giơ lên, một phát đã

bắt được đoản kiếm hắc nặc trong tay, lập tức đâm ngược, dùng một luồng khí thể trăm kim đoạn thiết, sắc bén vô cùng đâm vào bộ ngực của chính hắc.

Một luồng băng hàn từ trong ngực tỏa ra trong nháy mắt, Lý Vô Tướng ngây dại, thậm chí ngay cả mũi kiếm sắc bén lạnh như băng khuấy ở giữa ngực thống khổ hắc đều quên mất, chỉ há to miệng, không thể tưởng tượng nổi nhìn người đang đứng trước mặt, cái nữ tử mới vừa rồi còn yếu đuối bất lực giống như cừ non Tô Thanh Dung.

Máu tươi như suối phun ra, lại một lần nữa phụt tung tóe xuống đám xương trắng trên mặt đất, máu tươi rơi xuống như mưa, rơi lã chã trên mặt Tô Thanh Dung nhưng nàng không hề né tránh. Mưa máu tươi lất phất, bay tán loạn trong không trung, nàng cắn răng, đôi mắt lạnh lùng nhưng vẫn xinh đẹp, tròng mắt tựa như tử đao gắt gao nhìn chằm chằm vào Lý Vô Tướng, khóc nức lên, miệng nấc từng tiếng nghẹn ngào, không chút dừng lại cầm lấy thanh đoản đao, một lần tiếp một lần, một đao lại một đao, ở trong phiến huyết tinh này tựa như nàng cũng có chút trở nên điên cuồng, ánh đao lập lòe huyết hoa tứ tán, càng không ngừng đâm vào lồng ngực cùng tiểu phúc của Lý Vô Tướng.

Hỏa Cầu thuật trên tay Thiệu Cảnh dần dần tiêu tán, khoe miệng co quắp, trước mắt một màn lại tiếp một màn, càng ngày dung cảnh càng điên cuồng, khiến hắc có chút không thể hô hấp, thâm cảm hình ảnh thậm chí khiến hắc cảm thấy cả một mảnh rừng rạp xương trắng bên trong đều hóa thành huyết sắc.

Lý Vô Tướng hai mắt trừng lớn rồi chết đi, khi thân thể của hắc rơi xuống mặt đất thì ngực cùng tiểu phúc đã sớm thành đám huyết nhục mơ hồ không thể nhìn thấy.

Sau đó, người con gái thân thể gần như đã rách hết quần áo đứng trong làn gió lạnh mưa tanh, người ấy đã phải trải qua nhân gian đao sương kiếm vũ tâm độc hổ lang, hai mắt

giống như u hỏa, xoay người lại ngẩng nhìn người nam tử cuối cùng đứng ở nơi này.

Một tay nàng che ngực, che khuất đôi nhũ phong mỹ lệ đầy đà, một tay cầm đoản kiếm, máu tươi chảy đầm đìa rơi xuống, chỉ vào Thiệu Cảnh giống như nữ thần sau khi cơn mưa gió thê lương qua đi, lại giống như Hắc ám hoa hồng cuồng dã trong Luyện Ngục Cửu U Minh Phủ, khéo môi nhẹ nhàng khẽ động, thản nhiên nói:

“Kỳ thực, ta cũng là luyện khí trung giai.”

...

“Như vậy, bây giờ chỉ còn hai người chúng ta rồi.”

Nữ tử xinh đẹp đứng ở trong vũng máu, đứng bên cạnh hai bộ thi thể, tại đây, trong một mảnh hồng trần lớn như rừng như biển trải đầy xương cốt yêu thú nhát nhòa trắng đục, Tô Thanh Dung toàn thân trên dưới bốc lên một luồng khí điên cuồng quỷ mị, nhìn chăm chăm vào Thiệu Cảnh, lạnh lùng thốt.

Thiệu Cảnh đứng nhìn mũi kiếm chảy máu lẫn cả chỉ vào ngực mình trên tay nàng trong chốc lát, chợt cảm thấy toàn thân lạnh buốt.

Chương 43: thiên thư (1)

Tác giả: Tiêu Đình

Converter: daitri_giang

Dịch : Phương

Nguồn: www.tangthuvien.com

Ebook: enix

Hai cổ thi thể nằm im trên mặt đất, không lâu trước đó bọn họ vẫn cùng Thiệu Cảnh trò chuyện vui vẻ vậy mà bây giờ máu tươi từ vùng miệng vết thương trên người bọn họ không ngừng chảy ra, dần dần nhuộm đỏ mặt đất, cũng khiến cho mùi máu tanh trong không khí xung quanh càng lúc càng nồng đậm.

Sắc mặt của Thiệu Cảnh rất khó coi.

Bỗng nhiên, hắn quay đầu bỏ chạy, chạy trốn một cách quyết đoán, thậm chí ngay cả tòa tế đàn lấp lánh ánh kim quang phía trước hắn cũng không dám liếc nhìn lấy một lần. Tô Thanh Dung cũng thật không ngờ người nam tử này lại lưu manh như thế, không khỏi ngơ ngác một chút.

Đôi mi thanh tú của nàng khẽ chau lại, ánh mắt nhìn thoáng qua tòa tế đàn, bàn tay nắm thật chặt thanh đoản kiếm, trong mắt nàng lộ ra vẻ thù độc cùng oán hận sâu sắc, thân thể khẽ nhúc nhích, bước ra một bước hướng về nơi Thiệu Cảnh đang chạy trốn. Có điều rất nhanh Tô Thanh Dung đã dừng lại, giờ phút gần như nàng chẳng có một mảnh quần áo nào để mặc trên người, cơ thể, da thịt như tuyết trắng quuyến rũ lồ lộ, bao nhiêu nét đẹp tiết cả ra ngoài. Sắc mặt Tô Thanh Dung lạnh hơn, ánh mắt di chuyển, rơi vào bộ y phục khá hoàn hảo trên người Lưu Thượng

Xương trắng um tùm như rừng như biển, Tô Thanh Dung cầm chiếc áo bào rộng thùng thình còn dính vết máu đàn

ông mặc vào người, thân hình mau lẹ đuổi theo trong khu rừng dày đặc xương cốt yêu thú. Nhưng chính nhờ một phút trì hoãn ngăn ngừa đấy mà Thiệu Cảnh đã kịp chạy trốn, giống như con cá chạch tung hoành trong đám bùn bơi ra bên ngoài mất rồi, nàng chỉ có thể nhìn chăm chăm vào thân ảnh rất xa trước mặt mà đuổi theo không bỏ.

Tiếng thở dốc dồn dập liên tiếp ở nơi hài cốt lạnh lùng, bỗng nhiên Tô Thanh Dung dừng bước, sau khi đuổi theo một đoạn đường rất dài, cuối cùng thì nàng cũng phát hiện được tung tích gã Thiệu Cảnh. Bàn tay nắm chặt đoản kiếm, nàng đứng yên một chỗ, trên mặt không có vẻ kinh hoàng, chỉ là lạnh lùng cẩn thận quan sát tất cả mọi thứ ở chung quanh.

Nàng không có nhiều thứ đáng để lo lắng, một màn cuối cùng vừa rồi đã khiến Thiệu Cảnh và Tô Thanh Dung hiểu rõ thực lực của nhau, luyện khí cảnh tu chân sĩ tuy không có cái gọi là thủ đoạn vô cùng, thần thông lợi hại nhưng để đối phó một phạm nhân chưa được tu luyện, tính trên lực lượng tuyệt đối là có uy thế chiến thắng áp đảo. Cho dù bàn tay Thiệu Cảnh có thể hội tụ Ngũ Hành thuật pháp, nhưng chỉ là Hỏa Cầu thuật tầng một, cùng lắm thì cũng chỉ có thể đánh lén làm Tô Thanh Dung bị thụ thương, không thể khiến nàng bị trọng thương, nếu là tình huống đối chiến chính diện thì e rằng dù hắn có muốn cũng không thể làm Tô Thanh Dung bị thương. Dù sao, thuật pháp tầng một tốc độ phóng ra rất chậm, cho dù thả ra trên không trung cũng phải bay qua một đoạn đường, tu chân sĩ được rèn luyện bằng pháp quyết nên thân thể cường hoành, thân thủ nhanh nhẹn, có thể dễ dàng né tránh quả cầu đi qua.

Chỉ là Tô Thanh Dung tìm kiếm hồi lâu lại không thể phát hiện chút động tĩnh nào của Thiệu Cảnh, lông mày liền chậm rãi chau lại, bỗng nhiên giống như nghĩ tới điều gì, sắc mặt lập tức biến đổi, lập tức xoay người chạy đi như bay, lao về phương hướng tòa tế đàn.

Máu chảy đầy đất, dưới tòa tế đàn là một bầu hình ảnh u

ám thăm thiết, một thân ảnh đột nhiên lao ra từ khe hở trong rừng xương trắng kín như tường đồng vách sắt, đứng là Thiệu Cảnh, hắn chỉ quét ánh mắt lướt qua mặt đất rồi không nói một lời mà nhảy qua vết máu xông lên thêm đá của tế đàn.

Một lát sau Tô Thanh Dung quay lại, thân ảnh hiện ra trên ở đám hài cốt yêu thú phía trước tế đàn, sắc mặt âm lạnh, thảnh thoảng dừng lại ở phía trước tòa tế đàn, liếc liền thấy được dấu chân chẳng biết từ lúc nào in trên hai bộ thi thể đang chảy máu tươi, lúc trước nơi này đã bị Lưu Thượng bố trí sơ qua Nhuyễn Cốt Tô, bây giờ thì khắp nơi đâu đâu cũng là đồng bột phấn phủ dày trên mặt đất. Tô thanh Dung sắc mặt càng nhìn càng khó coi, ngẩng đầu liền trông thấy thân ảnh gã nam tử quen thuộc đang dốc sức liều mạng chạy lên thêm đá của tòa tế đàn đằng trước.

Nàng hừ lạnh một tiếng, thân hình chớp động, cũng tùy ý chạy lên bậc thang của tế đàn.

Tòa tế đàn này ở sâu trong khu rừng bằng xương yêu thú, ước chừng cao hơn ba mươi trượng, tất cả không gian chung quanh đều dày đặc chẳng chịt đám xương cốt của lũ yêu thú không lồ, từ bên dưới nhìn lên thấy một vầng hào quang màu vàng sáng lấp lánh bao phủ đỉnh tòa tế đàn, ở bên trong vầng hào quang hình như còn có đồ vật kỳ quái nặng trĩu phiêu phù lơ lửng, số lượng không hề ít.

Thiệu Cảnh ở trong khu rừng bằng xương cốt của yêu thú im lặng không một tiếng động vòng vo chạy trốn một vòng, nhờ có vận may nên được rừng xương che khuất, chạy lên tòa tế đàn trước Tô Thanh Dung, giờ phút này toàn thân hắn căng cứng, tim đập cực nhanh, không biết điều gì đang đợi hắn trên đỉnh tòa tế đàn nhưng ở giờ khắc này làm sao hắn có thể chần chờ do dự!

Ba bước cũng thành hai bước, đạp bậc thang cuối cùng dẫm nát dưới chân, Thiệu Cảnh gầm nhẹ một tiếng xông lên đỉnh

tòa tế đàn, sau đó cả người chìm đắm bên trong một vầng hào quang màu vàng chói lọi.

....

Tựa như long ngâm, tựa như Phật xướng, giống như kêu gọi, giống như rít gào, ánh sáng màu vàng chói lọi đảo qua thân thể của hắn, đột nhiên bên tai Thiệu Cảnh xuất hiện một thanh âm như ẩn như hiện, như có như không, một tấm bia đá cổ xưa cao hơn hai trượng, tấm bia đá đứng vững ở trung ương tòa tế đàn, phong cách cổ xưa tang thương, trang nghiêm túc mục, bên trên khắc chìm một cột chữ to:

Thiên địa bất nhân, dĩ vạn vật vi sô cầu!

Chương 44: thiên thư (2)

Tác giả: Tiêu Đình

Converter: daitri_giang

Dịch : Phương

Nguồn: www.tangthuvien.com

Ebook: enix

Nét chữ cứng cỏi, mỗi một chữ đều tựa như đao kiếm đâm vào trong bia đá, nhìn trong mắt cột chữ như chuẩn bị phá đá bay đi, tung hoành trong trời đất, kiệt ngạo cuồng dã, bướng bỉnh khó thuần, một cỗ uy thế như rồng cuộn hổ vô lao đến, như luồng sấm chớp rền vang ầm ầm trong cơn mưa gió cuồn cuộn tràn qua người Thiệu Cảnh, khiến hần thân bất vô kỷ lùi lại một bước.

("Thân bất vô kỷ "

Thân = là thân tâm, là lý trí của mình

Bất = không

Vô kỷ = không tùy tâm, không có kỷ luật.

Bàn:

"Trong Tứ Vô của Đạo Lão là vô vi, vô công, vô kỷ, vô danh.

Vô kỷ: không chịu để lại dấu vết, tiếng tăm, làm một cách âm thầm, không khoe khoang, biểu diễn rình rang. "

thân bất vô kỷ ý nói người nhiều khi phải làm hoặc không thể làm những chuyện mà không phải do lòng muốn hay bản thân của họ không thể tự kiềm chế được để duy trì kỷ luật, oai nghiêm, tiền bạc hay bí mật)

Thiệu Cảnh trấn định tâm thần, hơi thở chậm chậm bình ổn, ngẩng đầu che mắt nhìn tấm bia, ánh kim quang chói lọi xuyên qua tầng mây tạo ra cầu vồng lung linh bảy sắc, ở giữa vầng hào quang là hình ảnh khối bia đá cổ xưa đang tỏa ra từng chùm hào quang màu vàng sáng rực rỡ, ước chừng ánh sáng bao phủ ở trên tế đàn cao khoảng mười trượng, không gian tả hữu rộng khoảng ba trượng. Mà ở

giữa kim quang quả nhiên còn có mười mấy món bảo vật phiêu phù, lơ lửng chìm nổi giữa không trung ở bên trong vầng hào quang, có kiếm có kích, có tháp có đỉnh, như ý cầm tiêu, bảo châu cổ họa, mỗi một kiện đều bắn hào quang chói mắt ra bốn phía, lập tức khiến cho Thiệu Cảnh đầu vầng mắt hoa.

Pháp bảo, đây tuyệt đối chính là pháp bảo, là pháp bảo so với linh khí còn trân quý gấp mười gấp trăm lần!

Thiệu Cảnh phút giây này dám dùng đôi mắt của mình đi đánh cuộc, bảo tàng cực lớn trước mắt hết thảy đều là những thứ hãn có nằm mơ cũng không dám mộng tưởng tới, phải biết rằng tùy ý một kiện pháp bảo đều đủ để đưa tới vô số tu chân sĩ đỏ mắt tranh đoạt, kể cả là những vị Huyền Đan cảnh tu chân sĩ, thậm chí là Đại Thừa cảnh tuyệt thế cao nhân. Mà giây phút này ở trước mặt mình thậm chí có mười mấy món pháp bảo đang tỏa ra bảo quang sáng chói, đây quả thực là bảo tàng khổng lồ có dùng rừng vàng biển bạc cũng không thể hình dung.

Thiệu Cảnh nước miếng thật sự sắp chảy ra rồi.

Bắt ra rất nhanh sau đó, hắn liền phát hiện hình như mình chỉ đang cao hứng quá sớm, những kiện pháp bảo ấy đều treo cao giữa không trung, ít nhất cũng cách trên mặt đất khoảng mười trượng, cho dù hắn có dùng toàn lực nhảy dựng lên cũng không với tới được. Hít sâu một hơi, ánh mắt của hắn đã rơi vào tấm bia đá cổ xưa khối đá.

Kim quang từ tấm bia đá tỏa lên bên trên, muốn cầm được pháp bảo chắc là phải bắt đầu xuống tay từ nơi này.

Tại tấm bia đá cổ xưa ở trong chòm kim sắc hào quang, Thiệu Cảnh có thể tinh tường trông thấy trên thân tấm bia có mảng ngấn bị nghiền nát cùng vết tích mờ cũ, không biết nó đã đứng cô đơn một mình ở nơi này bao nhiêu năm rồi. Ở trước mặt bia đá chỉ có một cột khắc mười chữ to, sau khi

Thiệu Cảnh nhìn lướt qua thì hần chuyển chú ý đến đằng sau tấm bia đá.

Con mắt của hần đột nhiên co lại.

Không giống với mặt đất bằng phẳng phía trước của tấm bia, đằng sau tấm bia một đoạn chừng ba thước, trên mặt đất có một khối bệ đá nhỏ được xếp ngăn nắp, một bản sách cổ hơi mỏng lẳng lẳng nằm im ở bên trên, trên mặt trang bìa màu vàng lợt lưu quang như nước, linh khí tràn ngập, chậm rãi uẩn động lộ ra hai chữ:

Thiên Thư.

Thiên Thư? Cái này vậy là cái gì?

Thiệu Cảnh ngơ ngác một chút, trong đầu không nhớ nổi bất luận một cái gì có liên quan tới Thiên Thư nhưng đúng vào lúc này sắc mặt hần đại biến bởi vì một hồi tiếng bước chân dồn dập đang từ xa xa truyền đến.

Toàn thân hần rung cả mình giống như bị điện giật , Thiệu Cảnh lập tức đưa tay chụp tới quyển Thiên Thư cổ, không cần đầu óc cũng có thể nhận ra giá trị quyển sách cổ này tuyệt đối không phải là nhỏ, đồng pháp bảo trước mắt có thể hay không cầm được vẫn cần phải nói một hai nhưng quyển Thiên Thư cổ này tuyệt đối không thể buông tha.

Chỉ là đúng vào thời điểm ngón tay hần khó khăn lắm mới bắt được bìa trang sách quyển Thiên Thư cổ thì một bàn tay trắng như tuyết, nõn nà như ngọc đột nhiên xuất hiện, cũng cầm được bên kia của quyển Thiên Thư cổ. Mà quyển Thiên Thư này hơi mỏng, hình như chỉ có hai trang.

(địch mợ nó, con Tô Thanh Dung rõ ràng muốn giết Thiệu Cảnh thế mà Tiêu Đình cứ tả nó kỹ thế làm gì không biết, bực)

Dung nhan nghiêm nghị đầy sát khí, Tô Thanh Dung xinh

đẹp đột nhiên xuất hiện sát mặt Thiệu Cảnh, một câu cũng không nói, một tay cầm cổ quyển Thiên Thư, một tay cầm thanh đoản kiếm trực tiếp đâm vào ngực Thiệu Cảnh.

Mũi kiếm sắc bén, hàn quang lập lòe..

Chương 45: thiên thư (3)

Tác giả: Tiêu Đình

Converter: daitri_giang

Dịch : Phương

Nguồn: www.tangthuvien.com

Ebook: enix

Cả hai người đều cố sống cố chết giữ chặt lấy trang sách không chịu buông tay, Thiệu Cảnh quát to một tiếng rồi quay lưng giật mạnh về phía sau, trong một giây này sức lực toàn thân của hắn đều đi ra hết, chỉ nghe một tiếng "Xoẹt " tinh tế , thân ảnh hai người tách ra, quyển Thiên Thư bị giăng co lòe kéo quá mạnh thành linh rách làm hai nửa, mỗi người cầm một tờ.

Trong nháy mắt cả Thiệu Cảnh cùng Tô Thanh Dung đều đứng ngây ngốc một chút, hai người cũng không nghĩ tới cái quyển nhìn thì trân quý, giá trị vô cùng, thậm chí rất có thể chính là một kiện cực phẩm pháp bảo sách cổ lại giống như giấy vụn một dạng, hai người mới giăng co một lúc đã bị xé thành hai nửa.

Nhưng mà còn không đợi cho bọn họ kịp phản ứng, sau khi quyển Thiên Thư cổ bìa màu vàng lợt bị rách làm hai nửa, toàn bộ tòa tế đàn đang trầm lặng đột nhiên sinh biến. Từ bên trong tấm bia đá vọng lên một hồi âm thanh tựa như tiếng sấm rền vang trên bầu trời, sau đó ngay trước ánh mắt đầy kinh ngạc cùng sấm soi của Thiệu Cảnh và Tô Thanh Dung, trong nháy mắt tấm bia đá từ trên xuống dưới xuất hiện hàng chục đạo vết rạn, hơn nữa vết rạn không ngừng mở rộng, đá vụn như mưa rào rào rơi xuống.

Vầng hào quang màu vàng bắt đầu kịch liệt run rẩy, cuồng loạn vũ động, đồng bảo vật ở bên trong hào quang không ngừng bị lắc lư theo, ước chừng sau đó khoảng mười phút

thì phải nghe một tiếng nổ mạnh bạo liệt, tấm bia đổ nát hoang tàn, vết thương đầy mình cuối cùng không trụ được nữa, bị nứt ra một nửa rồi sụp xuống.

Mặt đất dưới chân bệ đá đột nhiên phá ra một luồng lực đạo cực lớn, khiến cho cả cái hang động khổng lồ bị rung chuyển trong chớp mắt, sau đó ở sâu trong tòa tế đàn truyền đến một tiếng rít.

Tiếng kêu gào cao vút bén nhọn đột nhiên rít lên khiến Thiệu Cảnh và Tô Thanh Dung đang đứng bên cạnh tấm bia cả người run rẩy, Thiệu Cảnh chỉ cảm thấy hai lỗ tai đau đớn kịch liệt giống như bị lưỡi dao sắc bén đâm vào não, hàng vạn con kiến cắn vào thân thể, thống khổ không chịu nổi, thân bất do kỷ liền quỵ xuống, so với hắn thì Tô Thanh Dung hiển nhiên có đạo hạnh cao thâm hơn, tuy sắc mặt nàng cũng trắng bệch nhưng rõ ràng còn có thể nỗ lực chèo chống, chỉ là nàng cũng không dám liều mình ngốc ở nơi này, liền xoay người thất tha thất thiệu chạy đi

Trong tiếng nổ rền vang vọng đáng sợ, Thiệu Cảnh co quắp ngã gục xuống mặt đất, tuy rằng thống khổ không chịu nổi thế nhưng thần trí vẫn thanh tỉnh, hắn ngẩng đầu lên nhìn tấm bia cổ xưa sụp nát chỉ còn một nửa đang không ngừng rạn nứt vỡ vụn thành từng mảnh ở trước mặt, cả tòa tế đàn đang rung động kịch liệt, trên mặt đất nứt ra một khe hở, đá vụn trên vách động rầm rầm rơi xuống. Thì ra vào lúc này vầng hào quang màu vàng lấp lánh đã biến mất còn Thiệu Cảnh thì đang ngậy người nhìn cảnh trước mặt, cười ngốc nghếch ngấm cơn mưa pháp bảo, phần phật leng keng binh binh bành bành rơi xuống, nện vào mặt đất.

Tiếng kêu gào dừng lại rồi im bật.

“Rắc rắc rắc rắc...” sâu trong lòng đất dưới chân truyền tới tiếng nổ ầm ầm vang vọng khiến lòng người giá lạnh, cả toàn thể đàn đang dần rung chuyển dữ dội hơn.

Thiệu Cảnh sắc mặt sợ hãi, quay đầu lại nhìn về phía tòa tế đàn, chỉ thấy toàn tế đàn vốn vững như thái sơn vậy mà giờ phút này cũng phải chịu cùng số phận với tấm bia đá cổ, từ trên xuống dưới đều xuất hiện vô số đường rạn nứt, lung la lung lay giống như muốn sụp đổ xuống dưới.

Cuối cùng là chuyện gì xảy ra! Trong lòng Thiệu Cảnh hung hăng rống lên một tiếng, hăn lờ mờ đoán ra đáp án, hiển nhiên là có quan hệ với trang tàn thư cổ hăn đang cầm ở trong tay.

“Nhìn, quả cầu lửa kia!”

Hình như tai họa xuất hiện dồn dập còn chưa đủ làm hai người rung động, lại có một tiếng thét thất thanh từ phía sau truyền đến, Thiệu Cảnh vừa quay người thì đã nhìn thấy ả Tô Thanh Dung đứng trên một đồng đá vụn ở mép phế tích của bệ đá cũ, ngón tay chỉ bầu trời, vẻ mặt tái nhợt.

Quả cầu lửa tản ra hàn điểm vốn đọng ở gần đỉnh mái vòm, trước đó vẫn bình tĩnh thiêu đốt đang từ từ thay đổi, ngọn lửa bùng cháy mạnh lên khủng khiếp, gần như tất cả hỏa điểm bị nó sở hữu trong nháy mắt toàn bộ đều biến thành dây xích màu đỏ, ngọn lửa điên cuồng nhảy múa, một luồng nóng lã giống như cuộn cuộn sóng cả, mãnh liệt mà đến. Hơn nữa ở bên trong ánh mắt của hai người, quả cầu lửa khổng lồ đang bắt đầu chậm rãi bành trướng, "Bùng bùng bùng bùng" từng hồi bạo liệt tiếng nổ truyền ra từ bên trong quả cầu lửa làm lòng người kinh sợ đập run rẩy, trên đỉnh hang động xuất hiện vô số đầu khe hở như bầy rắn điên cuồng, dũng mãnh lao tới về bốn phương tám hướng, khắp nơi đều có đá rơi, khắp nơi đều có vụ nổ vang vọng, hỏa điểm như mưa rào rào rơi xuống giống như cảnh tượng ngày tận thế.

Một màn long trọng như biển lửa vô biên vô hạn, như tấm lưới lửa cuồng dã cháy từ giữa không trung chậm rãi rơi

xuống.

Đốt hết cháy hết, mọi thứ trở thành hư vô, rồi lại có vô số bức tranh quỷ dị lấp lánh hiện ra trên tấm màn lửa, có trời sụp đổ, có đất vỡ ra, có đất rung núi chuyển vô tận dung nham, có núi thây biển máu oán khí trùng thiên; ở chỗ sâu trong biển lửa còn có vô số thân ảnh tung hoành giao sai, điên cuồng gào thét rong ruổi: giống như trận đại chiến ở thượng cổ thời kỳ Tiên Ma Kinh Thiên, hủy thiên diệt địa, đủ loại dữ tợn khủng bố sinh vật, cường đại như Thiên Long thần thú vân...vân, thứ tự xuất hiện rồi từng cái vẫn lạc.

Ánh lửa càng tăng lên tiếng kêu gào càng rõ, ở giữa trời đất một mảnh điêu tàn chỉ còn lại có một làn khí nghiêm nghị bướng bỉnh, theo gió mà đến, làm người nhiệt huyết đang sôi trào lại sinh lòng hàn ý; biển lửa hùng hực thiêu đốt, ở chỗ sâu trong ánh lửa chậm rãi hiện ra một thanh trường kiếm cổ xưa, trên mặt có khắc hai chữ cổ triện "Tru Tiên", trời đất đột nhiên rung rung, biển lửa cuồng vũ, trong chốc lát trời đất sụp đổ hóa thành hư vô, trời đất hủy diệt chỉ còn lại có một mảnh bóng tối, sâu kín như biển sâu, mơ hồ trong hoàng hốt, ngưng tụ thành cuối cùng một đôi mắt xa xôi, xem thấu Thiên Địa, khám phá thời không, tựa như lướt qua ngàn năm vạn năm quang lâm, xa xa ngóng nhìn hắt.

Chương 46: thiên thư (4)

Tác giả: Tiêu Đình

Converter: daitri_giang

Dịch : Phương

Nguồn: www.tangthuvien.com

Ebook: enix

Quả cầu lửa khổng lồ bắt đầu xoay tròn chậm chậm, dùng mắt thường cũng có thể thấy được tốc độ bành trướng, nhiệt độ trong cả hang động bắt đầu ấm lên nhanh chóng .

“Chạy!”

Đúng lúc đó Thiệu Cảnh rống to một tiếng, vội vàng phóng xuống thềm đá dưới tòa tế đàn đồ nát, nhưng hắn không chạy nổi vài bước thì gương mặt đã đỏ lên, hai mắt trợn trừng rồi vội vàng chạy ngược trở lại, bổ nhào vào đồng pháp bảo ngổn ngang trên mặt đất, chẳng dám quan tâm cẩn thận chọn lựa, vớ được kiện nào hay kiện đấy, hai tay ôm chặt hai kiện rồi lập tức bỏ chạy.

Hắn quay đầu giương mắt nhìn khắp nơi nhưng chẳng thấy bóng nàng Tô Thanh Dung đâu cả.

Khóe miệng Thiệu Cảnh khẽ co giật: "cô nàng này chạy nhanh thật"

Trong hang động khổng lồ, cánh rừng xương cốt trắng bệch rộng lớn bạt ngàn giờ phút này cũng đã bị ánh sáng của quả cầu lửa cháy thành màu hồng đỏ lửa, trong không khí tràn ngập một mùi cháy khét khó chịu, thậm chí ngay cả hai vũng máu chảy xuôi dưới thềm đá tòa tế đàn giờ phút này cũng bắt đầu khô kiệt, nhanh chóng bốc hơi.

Độ ẩm càng ngày càng cao rồi.

(mình định ghi là độ nóng nhưng trong HV là ôn độ chứ không phải nhiệt độ lên mình giữ nguyên là ấm)

Thiệu Cảnh còn chưa kịp chạy ra vài bước thì đột nhiên nghe thấy một tiếng rống to giống như hổ gầm rú rống thét gào từ sau lưng truyền đến, sau đó trời sập đất sụt, mặt đất rạn nứt, đá vụn bay rào rào, một luồng hơi thở cuồng bạo đột nhiên từ phía sau hắt nhả ra, thét tiếng thét dài điếc tai điếc óc, ầm ầm vang dội.

Quả cầu lửa gần đỉnh mái vòm tốc độ xoay tròn càng lúc càng nhanh, thể tích bành trướng cũng càng lúc càng lớn, tiếng gầm rú quỷ dị vang dội như tiếng sấm rền. Trong biển lửa quẩn rũ bùng cháy phảng phất có một nữ thần khổng lồ đang nhả múa vũ điệu điên cuồng, Thiệu Cảnh dốc hết sức liều mạng chạy về phía trước, căn bản không dám quay đầu lại nhìn lên một cái, không biết tại sao nhưng hắt luôn luôn có một cổ áo giác, hình như dưới tấm bia đá đằng kia đang trấn áp một con quái vật khủng khiếp nào đó, giờ phút này gần như hơi thở của nó đang phả vào cổ hắt, làm lông tóc của hắt dựng đứng, chạy trên con đường dựa theo trí nhớ, lấy hết sức bình sinh để thoát ra, Thiệu Cảnh nhanh nhẹn leo lên, cho dù cả người bị gai xương cứng rắn cào rách, vết thương chảy máu đầm đìa cũng không thèm nhìn qua một cái, căn bản chỉ nhớ phải nắm chặt hai kiện pháp bảo chẳng biết tên trong tay.

Gần như trong chớp mắt sóng lửa cuộn cuộn trực tiếp liếm vào vạt áo của hắt, khóe mắt hắt hình như đã chạm qua lưỡi lửa, trong đầu còn tưởng tượng cơ thể dần dần bốc cháy, không khí hít vào lồng ngực đều nóng rực vô cùng, hắt khốn khổ giống như một con heo đang bị nướng, điên cuồng chạy trốn về hướng lối ra.

Lối ra, cuối cùng thì miệng hang động cũng xuất hiện ở phía trước.

Thiệu Cảnh quát to một tiếng vọt tới, trong mắt hắt miệng

hang u ám quý dị giờ phút này quả thực là con đường lên trời tốt nhất trong nhân gian, hắn không thể chờ đợi được nữa mà vội vàng lao vào trong bóng tối, thà dẫn thân vào bóng tối chứ không muốn dừng lại thêm một phút một giây nào ở trong cái vùng đất đầy ánh sáng nóng như biển lửa này.

“Uỳnh!”

Ngay sau khi hắn khó khăn lắm lao được vào trong miệng đường hầm thì nghe thấy một tiếng vang thật lớn ở sau lưng, một cơn sóng khí khổng lồ lập tức đuổi theo hắn, ngọn lửa điên cuồng nuốt hắn vào trong, đúng vào phút giây tuyệt vọng này thì hai kiện bảo vật trong tay hắn lập tức sáng ngời, hai vầng bảo quang một xanh lục một trắng sáng lên rực rỡ, tự động hợp thành một vòng tròn bằng ánh sáng, chặn lại biển lửa bên ngoài.

Nhưng mà lực lượng của biển lửa cuồng bạo to lớn như thế, hai bên bất quá chỉ là giữ chân nhau trong chốc lát, vòng ánh sáng màu trắng bên ngoài lập tức bị đánh tan triệt để, hóa thành từng mảnh vụn vỡ bị chôn vùi trong biển lửa, mà vòng ánh sáng màu xanh lục ở trên trong cũng lung lay sắp vỡ rồi. Thiệu Cảnh còn không kịp phản ứng, đến tột cùng xảy ra chuyện gì liền chỉ cảm thấy biển lửa ở sau lưng truyền đến một cỗ lực lượng lớn như bài sơn đảo hải, vô hình và không thể đỡ nổi, mạnh mẽ đánh hắn bay đi ra ngoài giống như một con chó chết.

Ánh sáng màu xanh lục lấp lánh, tuy yếu ớt mỏng manh nhưng vẫn nỗ lực duy trì một chút vòng chắn bạc nhược cuối cùng, đem thân thể hắn bao phủ trong đó, nhưng có vẻ sức nóng quá mức cường đại, thân thể Thiệu Cảnh cứng lại giống như một tảng đá, bay thẳng ra từ trong thông đạo u tối ra ngoài, dọc theo đường đi va chạm “rầm rầm rầm” vào hai bên vách đá cứng rắn không biết bao nhiêu lần, cơn đau trong chớp mắt đập Thiệu Cảnh ngất đi, ném vào trong nơi bóng tối âm trầm.

"Ầm ầm!"

Cuối cùng tiếng vọng đáng sợ nhất rốt cục cũng truyền đến, quả cầu lửa khổng lồ trong biển lửa chói lọi gần mái vòm hang động rốt cục cũng rơi xuống đất, sau đó toàn bộ nổ tung trong nháy mắt, tản ra một quầng sáng còn muốn chói gấp trăm ngàn lần so với mặt trời, bởi vì độ nóng quá mức mà màu sắc trái lại đã biến thành màu trắng, lấy quả cầu lửa khổng lồ làm trung tâm, bão lửa điên cuồng lao ra khỏi biển lửa khổng lồ, dũng mãnh tràn về bốn phía, những nơi nó đi qua, đất lở vách núi sứt đổ, vạn vật cháy thành tro bụi, khu rừng xương cốt hài yêu thú đã đứng ở nơi này không biết bao nhiêu năm tháng cũng bị hòa tan, tiêu tán trong biển lửa.

Biển lửa cường đại đến không thể tưởng tượng lập tức nuốt sống tất cả mọi thứ, đem toàn bộ hang động thần bí, toàn bộ bí mật, tất cả chôn vùi.

Chương 47: bi kịch (1)

Tác giả: Tiêu Đình

Converter: daitri_giang

Dịch : Phương

Nguồn: www.tangthuvien.com

Ebook: enix

Ở trong đường hầm bốn bề là bóng tối, chỉ có khe nứt trên trần vách đá lẳng lẳng tỏa ra ánh sáng màu xanh lục mờ màng, u tối yếu ớt. Một chàng trai không nhúc nhích nằm sấp ngã trên mặt đất. Không biết đã qua bao lâu, bóng tối yên lặng ấy bỗng nhiên bị phá tan bởi một tiếng rên rỉ khe khẽ, âm điệu đầy sự đau đớn, chàng trai khẽ nhúc nhích cơ thể, hình như đang tỉnh lại.

Sau khi khôi phục ý thức, cảm giác đầu tiên của Thiệu Cảnh là: “Đau.”

Toàn thân cao thấp còn vô cùng đau đớn, giống như vừa mới bị vô số thanh đao kiếm chém vào thân thể, thiếu chút nữa khiến hắn lại đau đến ngất đi, cuối cùng, nhờ từ thuở nhỏ sống đến bây giờ hắn đã phải nuốt không ít cực khổ, khả năng chịu đau vẫn còn tốt một chút, cắn răng thì vẫn còn chịu được, nhưng dù là như vậy thì hắn vẫn đau đến nhe răng trợn mắt, khuôn mặt có chút nhăn nhúm.

“Gặp quỷ rồi, vì sao lại có thứ kinh khủng như vậy chứ?”

Ở trong bóng tối, Thiệu Cảnh trầm thấp oán trách một tiếng, nhớ tới chuyện đã xảy ra trong hang động trước khi hắn bị hôn mê bất tỉnh, trong lòng ít nhiều cũng thầm cảm thấy may mắn, tìm được đường sống trong chỗ chết là tốt rồi. Hơi thở dần dần bình ổn, Thiệu Cảnh thử nhúc nhích thân thể, lập tức có một cơn đau đớn kịch liệt từ trong thân thể truyền tới, đau nhất là cánh tay trái, ngực phải và vùng

thịt phía sau lưng, ba khu vực cảm nhận nỗi đau càng sâu sắc mãnh liệt làm cho Thiệu Cảnh đau đến há mồm hít vào một hơi đầy bụi, những giọt mồ hôi lớn lấm tẩm trên trán chảy dài xuống cổ.

Chắc là bị thương không nhẹ rồi.

Thiệu Cảnh ở trong bóng tối cười khổ lắc đầu, răng cắn chặt môi đè nỗi đau xuống, chậm rãi trở mình trườn, lết lại gần vách động, chẳng quản cái gì sạch sẽ dơ bẩn; bám, vịn từng chút một vào mấu đá trên vách tường từ từ ngồi dậy, dựa lưng vào vách đá sần sùi thô ráp. Động tác như vậy ngày thường hẳn thực hiện dễ như trở bàn tay nhưng bây giờ phải cố gắng lắm mới hoàn thành được, đầu đầy mồ hôi, tay trái hoàn toàn không cử động được, xem chừng tám chính phần mười là bị gãy xương rồi.

Một làn ánh sáng mờ mờ màu xanh lục chiếu vào tầm mắt của hắn, Thiệu Cảnh vốn tưởng nó cùng một loại với chùm ánh sáng màu xanh lục từ vách tường bên cạnh chiếu xuống, nhưng hắn lập tức nhận ra màu sắc của chúng bất đồng, làn ánh sáng màu xanh lục này rõ ràng sáng ngời, lấp lánh long lanh hơn hẳn bình thường.

Hắn quay đầu nhìn lại thì thấy một thanh Thúc Như Ý nằm trên mặt đất cánh đó không xa, ánh sáng màu xanh lục chính là từ cái Như Ý này phát ra. Thiệu Cảnh hơi ngơ ngác một chút, ngồi nhớ tới hai kiện bảo vật tiện tay cầm bừa trên toàn thể đàn nát trong hang động trước khi chạy trốn, tuy lúc ấy không có nhìn kỹ nhưng trong ấn tượng đúng là có một kiện hình dạng là Như Ý bảo bối, xem ra chính là cái này rồi.

Hắn lại cắn răng chịu đau, nghiêng người qua, giơ cánh tay phải cầm lấy thanh Thúc Như Ý, nhìn qua thì thấy thanh Như Ý này làn từ ngọc bích lục trúc, óng ánh sáng long lanh, nhìn kỹ thì lại thấy có chút giống một lớp nước trong, có những làn sóng gợn xanh biếc dập dềnh xô đẩy rồi tan

vào nhau, chung quanh lại có ánh sáng màu xanh lục lấp lánh chói, ánh sáng lọt qua không có chút tạp sắc nào, một luồng linh áp nhàn nhạt như có như không từ bên trên thanh Như Ý phát ra.

Đồ tốt, đúng là đồ tốt. Chưa nói những cái khác, chỉ riêng vẻ ngoài của nó thôi đã đủ khiến Thiệu Cảnh nghèo rớt máy chục năm trái tim phải rung rinh rồi.

Trong trái tim hắn lập tức tràn ngập cảm giác vô cùng hạnh phúc, thậm chí còn khiến Thiệu Cảnh tạm thời quên đi đau đớn trên người, chỉ nắm chặt thanh Thụy Lục Như Ý mà ngây ngô ha ha cười không ngừng. Bỗng nhiên giống như nghĩ tới điều gì đó, hắn vội vàng quay đầu tìm kiếm khắp mọi nơi, hắn nhớ rất rõ ràng, trong lúc lẩn trốn ở trong hang động rõ ràng hắn đã lấy đi hai kiện pháp bảo cơ mà.

Nhưng mà mặc cho hắn tìm kiếm như thế nào đi chăng nữa cũng không tìm thấy bóng dáng của kiện pháp bảo thứ hai, Thiệu Cảnh nhíu mày cẩn thận hồi tưởng, chậm rãi nhớ lại hoàn cảnh lúc đó, khi biển lửa đáng sợ đang há mồm sắp nuốt hắn vào thì hình như hai kiện pháp bảo này đã tự động bật công năng bảo hộ, hắn nhớ rất rõ ràng, lúc ấy có hai làn ánh sáng màu xanh lục và màu trắng hợp thành vòng tròn bảo vệ cho hắn, màu xanh lục chính là Thụy Lục Như Ý, còn vòng tròn bảo vệ màu trắng hình như đã bị chôn vùi trong biển lửa mất rồi.

Có lẽ nó đã bị cháy thành tro bụi trong biển lửa rồi, Thiệu Cảnh không khỏi tiếc nuối, thở dài, càng cầm chặt thanh Thụy Lục Như Ý hơn.

Phần tiếp xúc với tay truyền đến một cảm giác dễ chịu, hình như Thụy Lục Như Ý đang tỏa một làn linh khí mềm mại, ôn nhu khiến cảm giác đau đớn trên người hắn giảm đi rất nhiều. Thiệu Cảnh không có để ý, hắn cũng chẳng biết bây giờ mình có thể dùng cái thanh Thụy Lục Như Ý này để làm gì nữa, phải biết rằng nó rất có thể là một kiện pháp bảo có

lai lịch không tầm thường, muốn sử dụng pháp bảo thì ít ra đạo hạnh cũng cần đạt tới Huyền Đan cảnh, cho dù Ngưng Nguyên cảnh cũng không được, nhưng bây giờ ngay cả Luyện Khí cảnh Thiệu Cảnh còn không đạt tới, cái hăn biết chỉ là hai bộ công phu mèo quào ba chân Ngũ Hành thuật pháp tăng thấp mà thôi.

Nhưng một lần trong đời được ôm Thúy Lục Như Ý trong lòng cũng khiến cho hăn cảm thấy cả người khoan khoái dễ chịu, không phải, giống như được ôm cả một ngọn núi linh thạch trong vòng tay vậy, Thiệu Cảnh cảm thấy mỹ mãn mà vẫn thở dài, dựa vào vách đá nhắm mắt lại, một cơn buồn ngủ ủa đến, hăn từ từ chìm vào giấc ngủ.

Chương 48: bi kịch (2)

Tác giả: Tiêu Đình

Converter: daitri_giang

Dịch : Phương

Nguồn: www.tangthuvien.com

Ebook: enix

"Éc éc éc... éc éc éc."

Tiểu trư có vẻ buồn bực nên cứ chạy tới chạy lui trong ngôi nhà bằng gỗ, đột nhiên nó vểnh tai nghe ngóng rồi nhanh chóng nhún chân nhảy bật vào giường, nơi ngày thường không dám nhảy lên, nằm lăn cuộn tròn trong tấm vải khô, vẻ mặt thoải mái rạng rỡ vô cùng, không ngại ngừng gì cả mà nhàn nhã tè bậy ra giường.

"Con lợn chết tiệt!" Thiệu Cảnh hét thật to một tiếng trong cơn giận dữ: "Mau cút xuống cho ta, người lại muốn thành thịt kho tàu hả!"

"Éc éc éc..." Tiểu trư éc éc chạy trốn chết nhanh như tia chớp, cho dù Thiệu Cảnh chạy nhanh bao nhiêu cũng cũng không thể bắt kịp, đúng lúc hắn đang bực mình thì ngực đau tê rần, toàn thân ướt đẫm mồ hôi lạnh ngắt.

"A!" Thiệu Cảnh đột nhiên bừng tỉnh, khóe miệng co giật bởi vì một cơn đau nhức nhối từ trên người truyền đến, sau đó hắn khẽ bật ra tiếng rên rỉ. Chung quanh bốn bề không thay đổi vẫn chỉ là bóng tối, thanh Thúy Lục Như Ý lẳng lẳng tỏa ra làn ánh sáng màu xanh lục, dường như bây giờ chỉ có thanh Thúy Lục Như Ý nằm trong ngực hắn mới có thể mang đến cho nơi này một tia ấm áp.

Thì ra chỉ là một giấc mộng.

Thiệu Cảnh chậm rãi đưa tay lau đi mấy giọt mồ hôi lạnh ngất trên trán, im lặng không nói, một mình ngồi nghĩ vẩn vơ. Tiến vào cái động phủ vô danh này cũng khá lâu rồi, bản thân hẳn gặp những chuyện khá thoải mái, nhưng còn tiểu trư hàng ngày vẫn luôn ở bên cạnh hẳn không dỗi, giờ đây đã lạc mất trong tòa mê cung thần bí, không tìm được nữa rồi.

“Éc éc éc.”

Trong cơn hoảng hốt, hình như hẳn lại một lần nữa được nghe thấy tiếng kêu quen thuộc của tiểu trư, Thiệu Cảnh có chút chán nản cười khổ, chợt cảm thấy trái tim buồn bã, ngay cả thanh Thúc Lục Như Ý đang ôm chặt trong ngực cũng bị buông lỏng, đôi mắt của hẳn chầm chậm khép lại. Có lẽ bây giờ Tiểu trư đã bị người ta nấu thành thịt kho tàu, từ bỏ thân xác loài heo để bắt đầu một kiếp sống khác.

“Éc éc éc... éc éc éc...” Tiếng kêu giống như tiếng gió ngàn reo trong cát sỏi, vừa gần lại vừa xa, từ nay về sau mãi mãi biến mất trong trí nhớ của hẳn rồi.

Thiệu Cảnh nhắm hai mắt, thở dài nhưng đột nhiên thân thể của hẳn giật giật giống như có dòng điện chạy trong người, một cột sấm sét lớn từ trên trời giáng xuống, đánh trúng đầu hẳn, đứng lên một cách mạnh mẽ, một cơn đau đớn kịch liệt lập tức từ miệng vết thương vọt tới khiến sắc mặt của hẳn tái đi trắng bệch, đau suýt chút nữa thì ngã mặt đập xuống đất. Nhưng Thiệu Cảnh chẳng còn quan tâm vết đau thống khổ, một tay cầm thanh Thúc Lục Như Ý làm trụ, một tay vịn vào vách đá, rốt cuộc cũng tạm đứng được, trên mặt hiện ra vẻ kích động không thể tưởng tượng nổi, rống tiếng gào to vào bóng tối sâu trong đường hầm:

“Tiểu trư, là ngươi sao, Tiểu trư, Tiểu trư...”

Tiếng gào lập tức phá vỡ sự yên lặng trong bóng tối, giống như cục đá ném vào mặt nước phẳng lặng tạo từng tầng

sóng lẫn lẫn không ngừng nhiều ra xa, vang vọng trong đường hầm: "Tiểu trư... Tiểu trư... trư.... trả lời đi... " Thanh âm lộ ra sự kích động, khát vọng, nhẹ nhàng phiêu đãng.

Chỉ là lúc này ngoại trừ tiếng gào vang vọng của hắc thì không còn thanh âm nào đáp lại.

Thân thể Thiệu Cảnh khẽ run rẩy, sự kích động trên mặt dần biến mất, thay vào đó là sự thất vọng. Hắc chậm rãi tựa lưng vào vách đá, trượt ngồi xuống, sắc mặt tái nhợt vì lại cảm thấy vết thương đau đớn dần dụa.

Đúng lúc đó, ở nơi sâu trong bóng tối của đường hầm im lặng đột nhiên truyền đến tiếng lợn kêu éc éc thân thương:

"Éc éc éc, éc éc éc."

Thiệu Cảnh đột nhiên mở to hai mắt, nhìn chăm chăm vào bóng tối sâu trong đường, thực ra hắc chẳng nhìn thấy gì cả nhưng khóe miệng vẫn cười tươi rạng rỡ, trong giây lát lại bật cười thật lớn, lớn tiếng gào lên: "Con lợn chết tiện, đồ con lợn ngu ngốc, mau tới đây, ta ở đây, ta ở đây này!"

Một lần nữa tiếng gào lại vang vọng đi ra ngoài, một lát sau, tiếng kêu "Éc éc éc... éc éc éc. " bắt đầu trở lên rõ ràng hơn, xa xa trong bóng tối, âm ảnh lắt lự, một đôi mắt nhỏ chớp chớp rực sáng lấp lánh trong bóng tối dưới làn ánh sáng màu xanh lục nhàn nhạt, một bóng đen nhỏ chậm rãi hiện ra.

Tiểu trư cụp cụp lỗ tai, đi ra từ trong bóng tối, miệng kêu éc éc, cái mũi trư thỉnh thoảng rò vào trong góc tường ngửi ngửi, một bộ dạng tiêu chuẩn của loài trư, giống như là ngày thường ở ngoài phòng, trên đồng ruộng kiếm tìm đồ ăn. Bỗng làn ánh sáng màu xanh lục từ trên vách tường mờ mờ phản chiếu trong hốc mắt một đen một trắng, ngẩng đầu, nó nhìn thấy bên cạnh vách tường phía trước, một chàng thạch đầu dựa lưng vào đá cười ha ha nhìn nó, khuôn

mặt có chút nhăn nhúm vì đau đớn nhưng lại rất thân thương.

“Éc éc éc!”

Tiểu trư bốn vó tung bay, chạy vọt tới.

Chương 49: bi kịch (3)

Tác giả: Tiêu Đình

Converter: daitri_giang

Dịch : Phương

Nguồn: www.tangthuvien.com

Ebook: enix

“Ha ha ha... Tốt rồi, tốt rồi, đừng liếm nữa ...” Thiệu Cảnh sung sướng cười ha ha ôm chặt, siết Tiểu trư vào lòng một khắc cũng chẳng muốn rời ra, cho dù bị đầu Tiểu trư cọ vào vết thương trên lồng ngực, máu chảy đầm đìa nhưng nét mặt vẫn coi thường.

Đầu của Tiểu trư ngo ngoáy ở trong lòng hắn, không ngừng thè lưỡi liếm mặt của hắn.

“Tiểu trư tốt, ài, Tiểu trư tốt mà.” Thiệu Cảnh ghen ngào một lúc lâu vẫn không kìm được lòng mình, bế Tiểu trư lên ngang mặt, hung hăng hôn chụt vào trán một cái.

Tiểu trư rung rinh kêu éc éc, nghe qua cũng biết nó vui sướng vô cùng.

Sau một hồi lâu âu yếm và thân mật với Tiểu trư, Thiệu Cảnh mới chậm rãi bình tĩnh trở lại, một lần nữa dựa lưng vào vách đá, Tiểu trư đang thoải mái nằm chống bốn chân lên trời trên đùi của Thiệu Cảnh bỗng nhìn thấy thanh Thúc Lục Như Ý trong tay hắn, lập tức bị hấp dẫn, đôi mắt lấp lánh sáng long lanh, vội vàng dí cái mũi nhỏ bám vào thanh Thúc Lục Như ý hít tới hít lui, không ngừng ngửi ngửi. Thiệu Cảnh nhìn thấy thế không nhịn được phì cười, thầm nghĩ cái thanh pháp bảo Thúc Lục Như Ý từ khi sinh ra đến nay không biết là đã phải trải qua bao nhiêu trận đại chiến long trời lở đất, có thể tưởng tượng điều đó từ khu rừng xương trắng dày đặc hài cốt yêu thú trong hang động khổng lồ,

nhưng chỉ sợ nó còn chưa bao giờ bị một con heo nặng như vậy đè xuống người qua.

"Đây chính là một kiện bảo bối tốt đấy nha." Thiệu Cảnh sờ lên đầu Tiểu trư, cười hắc hắc, nói, "Ta vất vả lắm mới cướp được nó vào tay, người không biết lúc đó ta đã gặp phải chuyện gì đâu, bây giờ thì không thể dùng lời mà kể cho người nghe hết được nhưng thật sự đúng là cửu tử nhất sinh." Nói đến phần sau, chính hắn cũng không khỏi có chút cảm khái.

"Éc éc éc." Tiểu trư đang ngủ thanh Thúc Lục Như Ý bỗng ngẩng đầu lên kêu éc éc, cái đầu hơi lệch sang một bên, hình như có chút kỳ quái, giống như đang suy nghĩ, Thiệu Cảnh cũng chẳng thèm để ý, tiện tay cầm lấy cái thanh Thúc Lục Như Ý, nhìn Tiểu trư cười hì hì, nói: "Chờ chúng ta thoát được ra ngoài, nếu sau này người lại không nghe lời thì ta sẽ dùng thanh Như Ý này đánh vào cái mông heo của người."

Tiểu trư bỗng nhiên kêu lên một tiếng, vội vàng nhảy từ trên người Thiệu Cảnh xuống mặt đất, quay đầu chạy vọt vào đường hầm u tối không có ánh sáng ở phía trước.

Thiệu Cảnh hoảng sợ, trợn mắt há hốc mồm: "Không phải vậy chứ, ta chỉ buột miệng nói đùa thôi, người đừng sợ hãi như vậy..."

May mắn, thời gian Tiểu trư chạy vào trong bóng tối cũng không dài, một lần nữa lại có tiếng bước chân từ trong bóng tối vọng tới, Thiệu Cảnh lại nhìn thấy cảnh tượng giống như lần đầu tiên Tiểu trư chạy tới đây, hắn cười khan một tiếng, nói: "Hì hì, Tiểu trư, lời vừa rồi ta nói chỉ là thuận miệng mà thôi, người ... Ồ, đây là vật gì vậy?"

Trên gương mặt hắn hiện lên vẻ hơi kinh ngạc, quan sát Tiểu Trư thì thấy Tiểu trư chạy tới nhanh như tia chớp, trong miệng còn ngậm một đồ vật hình vòng cung, tiến đến bên

người Thiệu Cảnh. Thiệu Cảnh đưa tay đi qua cầm xuống đồ vật Tiểu trư đang ngậm trong mồm, nhìn qua thì là một hồ lô màu xanh bằng ngọc, nhìn kỹ thì lại thấy giống ngọc nhưng không phải là ngọc, không biết được chế tạo bằng loại chất liệu gì nhưng nó truyền vào tay một cảm giác mát lạnh.

Thiệu Cảnh khẽ nhú mào, kể ra thì kiến thức của hắn kỳ thật cũng có chút uyên bác, tất nhiên chuyện này phần lớn là nhờ vào đồng tạp thư hồ lớn trong túi Lưu Vân cùng những tháng ngày lịch duyệt nơi chân trời góc bể xa xăm thuở thiếu thời, khi mà sư phụ vẫn còn sống, nhiều khi ánh mắt của hắn thậm chí còn cao hơn một ít so với ánh mắt của đám chưởng quầy tiểu nhị trong cửa hàng, kể cả tại linh thảo, khoáng thạch và đủ loại tài liệu khác hắn đều có phần có tâm đắc. Nhưng từ sau khi tiến vào cái tòa động phủ vô danh này hắn liền phát hiện rất nhiều thứ bên trong tòa động phủ này hắn hoàn toàn chưa thấy, cũng chẳng bao giờ nghe nói qua, ngay cả hai thứ đang cầm trong tay là Thúc Lục Như Ý cùng cái hồ lô màu xanh hắn cũng chẳng hề hiểu biết gì cả.

Hắn đem cái hồ lô màu xanh lật xuôi lật ngược, xem đi xem lại mấy lần, Tiểu Trư tức thì ở một bên đùa nghịch với Thúc Lục Như Ý, đem Như Ý lăn lăn dưới thân, cái mũi ngửi ngửi, đầu lưỡi liếm liếm, lại còn dùng hàm răng gặm gặm mấy lần, không biết có phải hay không là đói bụng rồi.

"Ủa?" Bỗng nhiên, Thiệu Cảnh nhờ ánh sáng màu xanh lục phát ra từ thanh Thúc Lục Như Ý trên mặt đất, nhìn thấy đoạn hồ lô màu xanh cuối cùng hình như có chữ viết, vội vàng cúi đầu nhìn kỹ thanh Như Ý thì thấy dưới đáy đoạn hồ lô có khắc hai chữ:

Thái Huyền.

"Thái Huyền..." Thiệu Cảnh ngớ ngàng trong giây lát, hình như hắn có biết hai chữ này, chúng không phải hoàn toàn lạ

lầm mà loáng thoáng có chút ấn tượng, hình như hân đã từng đọc trong một bản tạp thư nào đó thì phải. Đôi mắt của hân nhắm lại, cẩn thận hồi tưởng, lục lại suy nghĩ trong đầu, sắc mặt biến chuyển bất thường, âm tình bất định, sau một lúc lâu bỗng nhiên thân thể của hân chấn động, hình như đã nhớ được ra cái gì đó.

(âm tình bất định là không ổn định, nhưng mình tra google thì chương 128 tru tiên cũ người dịch để nguyên, nên mình cũng để nguyên.)

"Thái Huyền Kim Đan, chẳng lẽ là Thái Huyền Kim Đan!"

Chương 50: bi kịch (4)

Tác giả: Tiêu Đình

Dịch: zluuminhz

Biên : pqka8

Nguồn: www.tangthuvien.com

Ebook: enix

Hắn a một tiếng, thanh âm có chút run rẩy, cứ như vậy một lúc, hắn nhớ ra lai lịch của hai chữ Thái Huyền, ngay ở trong túi Lưu Vân có một quyển sách giới thiệu linh dược, hắn đã từng gặp qua cái tên này: Thái Huyền Kim Đan.

Đây là một loại linh đan trong truyền thuyết, là một vị tu chân giả có thần thông kinh thiên động địa, thu thập bảy loại linh thảo cực kì quý hiếm, lấy đại thần thông mà luyện chế thành. Mọi người đều biết rằng, con đường tu hành cực kì gian nan, hơn nữa về sau càng ngày càng khó khăn gian khổ, đặc biệt là muốn đột phá cảnh giới thì càng khó như lên trời.

Một vạn tu chân giả Luyện Khí Cảnh, có thể đột phá vào Ngưng Nguyên Cảnh không quá một trăm người, mà muốn đột phá đến Huyền Đan Cảnh là cảnh giới ai ai cũng là nhân tài, thật sự là một trong vạn người. Mặc dù hiện tại đạo pháp hưng thịnh, diện tích Thần Châu lớn vô cùng, tu chân giả trong thiên hạ nhiều không đếm xuể, nhưng bậc kỳ tài có thể tu luyện đến Nguyên Anh Cảnh lại không có bao nhiêu người. Tới cảnh giới đó, chỉ dựa vào thiên phú cùng nghị lực và ý chí đã không còn đủ, nhất định phải cần ngoại vật phụ trợ, ngoại vật thường thấy nhất chính là linh dược.

Cho nên, cho tới nay, tu chân giả Huyền Đan Cảnh trong thiên hạ tuy không nhiều lắm, nhưng cũng có số ít có thể tự tu luyện được, nhưng muốn đột phá lên tầng nữa, cơ hồ là không có khả năng. Trên mảnh đất Thần Châu này tu chân

giả Nguyên Anh Cảnh đều thuộc các đại môn phái, tài phú kinh người. Không có các đại môn phái này chống lưng, cơ hồ không thể đạt được Nguyên Anh Cảnh, càng không nói đến Thái Hư Cảnh trong truyền thuyết.

Mà giờ khắc này, hồ lô màu xanh có ghi hai chữ Thái Huyền trong tay Thiệu Cảnh, đại biểu cho một loại linh dược tuyệt thế trân quý - Thái Huyền Kim Đan. Tác dụng lớn nhất của nó là lúc đột phá từ Huyền Đan Cảnh lên Nguyên Anh Cảnh, nếu uống viên linh dược này vào, có thể tăng xác suất đột phá thành công lên 6 thành.

Không thể tưởng tượng được, ngay tại thời khắc khó khăn và nguy hiểm nhất, có thể đem xác suất đột phá thành công nâng lên một nửa!

Loại đan dược này, từng làm vô số tu chân giả điên cuồng, từ xưa đến nay, nghe nói chỉ xuất hiện 5 viên Thái Huyền Kim Đan, đều bị các đại môn phái thu thập, không hề có ngoại lệ.

Giá trị của viên thuốc này còn cao hơn pháp bảo bình thường.

Tay Thiệu Cảnh bắt đầu run rẩy, vốn hắn đã thỏa mãn với pháp bảo Thúi Lục Như Ý, nhưng bây giờ lại có thêm hồ lô màu xanh này, càng làm hắn cao hứng đến mức muốn ngất.

- Heo dễ thương của ta, cục cưng của ta.

Hắn cười ha ha, tay đem hồ lô lật ngược lại, không ngừng vuốt ve, lòng tràn đầy vui mừng. Nhưng ngay sau đó, nét tươi cười của hắn cứng đờ, ngạc nhiên nhìn vào đỉnh của hồ lô màu xanh, ở chỗ đó phải có một cái nắp, nhưng hiện tại lại trống không, lộ ra một cái lỗ thật lớn.

- Sao lại thế này.

Thiệu Cảnh khó tin nhìn cái lỗ đó, cẩn thận thử đem hồ lô lắc lắc, không hề có âm thanh vang lên, chứng tỏ bên trong không có gì.

- A?

Một ý niệm bất an nổi lên, Thiệu Cảnh mở to hai mắt nhìn chăm chăm vào hồ lô màu xanh, nhất thời đầu óc có chút hồ đồ. Ngay lúc đó hần nghe thấy một âm thanh kì quái từ bên cạnh truyền đến.

Là âm thanh của Tiểu Trư.

- Ợ.

Tiểu Trư tựa hồ... giống như là... ợ một tiếng.

Một tiếng ợ!.

Thiệu Cảnh chậm rãi quay đầu lại nhìn Tiểu Trư, thấy Tiểu Trư vẫn đang ghé vào Thúy Lục Như Ý mà: ngửi, liếm, cắn... sau đó thân hình nhúc nhích một chút, lại ợ một cái.

Một tiếng ợ này làm da đầu Thiệu Cảnh run lên, hần trừng mắt nhìn Tiểu Trư, cười khan một tiếng, mở miệng nói chuyện mà giống như ai đang nói:

- Tiểu Trư, không phải là người ...ăn ...ăn bậy bạ cái gì chứ?.

Tiểu Trư ngẩng đầu, mở mồm nhìn hần.

Thiệu Cảnh đem hồ lô màu xanh đặt trước người Tiểu Trư, chỉ vào cái lỗ nhỏ, ngón tay run run, thấp giọng nói:

- Người, người sẽ không ăn đồ ở trong này chứ?.

Hai cái lỗ tai một đen một trắng của Tiểu Trư khẽ dựng lên, đảo mắt một cái lại hạ xuống, trong ánh mắt tựa hồ không thềm để ý, trong miệng lại chẹp chẹp hai cái, sau đó đầu heo nhè nhẹ gật gật, lại cúi đầu cắn cắn Thúy Lục Như Ý.

Thiệu Cảnh nháy mắt hóa đá, nếu giờ phút này có gió thổi qua, có lẽ cứ như vậy mà phong hóa.

Cũng không biết qua bao lâu, trong thông đạo tối mịt đột

nhiên phát ra một tiếng quát tháo điên cuồng:

- Lợn chết tiệt, ta muốn làm thịt ngươi a a a a... .

Chương 51: Dâng tặng (1)

Tác giả: Tiêu Đình

Dịch: zluuminhz

Biên : pqka8

Nguồn: www.tangthuvien.com

Ebook: enix

Thái Huyền Kim Đan bị heo ăn!.

Bi kịch cuộc đời thật là đâu đâu cũng có.

Từng có một viên Thái Huyền Kim Đan ngay trước mặt hăn, nhưng sau đó lại bị... heo ăn!.

Trong bóng đêm, Thiệu Cảnh giận dữ nhìn chăm chăm Tiểu Trư - lúc này vẫn còn đang vô tư chơi đùa cũng Thúy Lục Như Ý, trong lòng vô cùng bi phẫn, buồn bực khóc không ra nước mắt.

- Tại sao người... tại sao người lại có thể ăn hết Thái Huyền Kim Đan như vậy?.

Hăn ngửa mặt lên trời than thở.

Con mẹ nó ta gặp chuyện quái quỷ gì vậy!.

Tâm Thiệu Cảnh đau muốn chết rồi.

- Người cần thịt kho tàu, muốn thành thịt kho tàu hay vẫn là thịt kho tàu đây?

- ÚÚÚTTT... .

- A, thì ra người chọn thịt kho tàu.

- ỤỤỤTTT... .

- Đứng lại, con lợn chết bầm kia!.

“Vèo” một tiếng, Tiểu Trư thoáng một cái đã biến đi thật xa, xa xa ở phía nam bích đối diện, liền quay đầu cảnh giác nhìn Thiệu Cảnh, Thiệu Cảnh nhẹ nhàng trợn mắt thở hổn hển, dựa vào vách đá bên cạnh, ngồi xuống quát:

- Lợn chết, mau tới đây, lão tử đem người làm thịt kho tàu.

Tiểu Trư lắc đầu không ngừng, thoát nhìn có vẻ không đồng tình với chủ ý của Thiệu Cảnh, sau đó đặt mông ngồi xuống đất, chìa một cái móng heo ra, gãi gãi cằm.

- Đừng để ta bắt được người nếu không thì... .

Thiệu Cảnh oán hận trừng mắt một cái, rồi thu hồi ánh mắt, từ túi Lưu Vân đang đặt bên hông sờ soạng một chút, lấy ra một vật tỏa ánh sáng nhàn nhạt, là Thiên Thư Tàn Quyển.

Tàn Quyển màu vàng nhạt này là từ thạch thất thần bí lấy ra, cũng chính vì nó bị tổn hại nên mới khiến thạch thất bị nổ lớn.

Trả cái giá đắt như vậy mới lấy được, đương nhiên trong lòng Thiệu Cảnh đối với Thiên Thư Tàn Quyển tràn ngập tò mò, đồng thời cũng âm thầm tiếc nuối nửa bản Thiên Thư bị Tô Thanh Dung cướp đi, cũng không biết nàng hiện tại như thế nào, sẽ không chết trong vụ nổ lớn kia chứ? .

Nhờ vào ánh sáng của Thụý Lục Như Ý, trên trang sách màu vàng nhạt hiện lên rõ ràng từng hàng chữ, Thiệu Cảnh mang theo một chút hồi hộp, cùng một chút chờ mong mà đọc kĩ. Trong thông đạo nhất thời yên tĩnh, chỉ có Tiểu Trư ngồi ở đằng kia có chút buồn chán, có vẻ muốn lại gần

nhưng mà không dám, chỉ ở bên kia, thỉnh thoảng phát ra tiếng ụt ịt.

Cũng không biết qua bao lâu, ánh sáng màu xanh khế động, Thiệu Cảnh cuối cùng cũng rời mắt khỏi Thiên Thư Tàn Quyển, sắc mặt trở nên cổ quái, có chút ngạc nhiên, lại mang theo một chút kinh hãi. Nội dung trên Thiên Thư Tàn Quyển cũng không nhiều, chỉ ghi lại một bí pháp tên là “Minh Tư Thuật”, nhưng không phải đạo pháp tu hành của tu chân giả, ngược lại đây là một môn bí pháp cổ xưa của Thuật giả nhất mạch, tác dụng chính là thông qua Minh Tư Thuật khiến cho trụ cột linh khí của Ngũ hành pháp thuật tăng tiến.

Nhưng theo Thiệu Cảnh biết Minh Tư Thuật cùng Ngũ hành pháp thuật có chỗ khác nhau rất lớn.

Ngũ hành pháp thuật hiện tại đã xuống dốc, lấy kiến thức của Thiệu Cảnh, mỗi hệ pháp thuật đều có một loại trụ cột linh khí riêng, ví như Hỏa Hệ pháp thuật thì yêu cầu Thuật Giả trước tiên phải tu luyện Hỏa Hệ linh khí, cứ như vậy, hằng ngày, linh khí hỏa hệ trong cơ thể sẽ từ từ tăng cường, có được điều này mới có thể cùng linh khí hỏa hệ của tự nhiên hấp dẫn xảy ra hiện tượng cộng hưởng, xuất ra pháp thuật hỏa hệ. Bốn hệ pháp thuật còn lại cũng tương tự như vậy.

Nhưng lúc này, Thiệu Cảnh lại có pháp quyết Minh Tư Thuật, dường như là tu luyện một loại căn nguyên linh khí mới, mà theo ý tứ trong Thiên Thư, chỉ cần Thuật Giả tu luyện Minh Tư Thuật đạt được tiểu thành là có thể lấy gốc rễ linh khí này đồng thời cùng Ngũ hành linh khí có trong tự nhiên phát sinh cộng hưởng, nói cách khác là có thể sử dụng toàn bộ Ngũ hành pháp thuật.

Từ nhỏ, Thiệu Cảnh cực kì yêu thích Ngũ hành pháp thuật, cũng vì thế mà đối với Ngũ hành pháp thuật hiểu biết rất sâu, nên sau khi biết điều này, hắn cực kì khiếp sợ, hắn

ngay lập tức ý thức được rằng Minh Tư Thuật có thể mang đến cho hắn một lực lượng cường đại. Hiện giờ, sở dĩ Ngũ hành pháp thuật ngày càng xuống dốc, trừ nguyên nhân tốc độ tu luyện không bằng Tu Chân Giả, một phần cũng là bởi vì Thuật giả nhiều nhất chỉ có thể tu luyện một hệ Ngũ hành pháp thuật, hai hệ pháp thuật đã là cực hạn của con người, nếu tu luyện ba hệ, trong cơ thể sẽ tồn tại ba loại linh khí khác nhau, lúc đó linh khí trong cơ thể Thuật giả sẽ tranh đấu lẫn nhau, vĩnh viễn không ngừng lại, làm cho Thuật giả chịu đựng thống khổ, sống không bằng chết, nếu mà tiến thêm bước nữa, tu luyện bốn loại pháp thuật thì trực tiếp nổ tan xác mà chết.

Mà coi như chỉ tu luyện hai loại pháp thuật, nếu tu luyện đến mức cao thâm cũng chỉ lấy một hệ làm chính, một hệ là phụ trợ, bởi vì pháp thuật tu hành càng cao thâm, nhu cầu linh khí của hệ đó cũng càng cao, nếu hai loại pháp thuật cũng tu luyện đến mức cao thâm, hai loại linh khí bất đồng đó trong cơ thể Thuật giả cũng sẽ tranh đấu, không cẩn thận cũng sẽ khiến Thuật giả tẩu hỏa nhập ma, nổ tan xác mà chết.

Nhưng với Minh Tư Thuật, mọi chuyện thay đổi hoàn toàn.

Chương 52: Dâng tặng (2)

Tác giả: Tiêu Đình

Dịch: zluuminhz

Biên : pqka8

Nguồn: www.tangthuvien.com

Ebook: enix

Không chút do dự, Thiệu Cảnh liền hạ quyết tâm tu luyện Minh Tư Thuật, chỉ cần nghĩ đến tương lai huy hoàng, chính mình có thể cùng lúc sử dụng cả năm hệ Ngũ hành pháp thuật, tim hần liền đập thành thạch, kích động đến mức không nói nên lời. Hơn nữa lai lịch của Minh Tư Thuật hiển nhiên không nhỏ, nói không chừng còn có thể có thêm tác dụng đặc biệt khác, phải biết rằng Thiệu Cảnh đã từng xem không ít thư tịch, có một số truyền thuyết nói rằng ở thời thượng cổ, Đại Thuật Giả cũng có thần thông kinh thiên động địa... không hề kém Tu Chân Giả Huyền Đan Cảnh, Nguyên Anh Cảnh hiện nay.

Chìm đắm trong ý tự sướng (^ ^), Thiệu Cảnh lòng tràn đầy vui sướng, ngay cả bị kịch bị heo ăn mất Thái Huyền Kim Đan cũng dần phai nhạt, nhưng ngay lúc đó, hần nghe thấy tiếng Tiểu Trư kêu “ụt ịt” một cách kì lạ, làm hần bừng tỉnh mộng đẹp, hần bực mình quay đầu tức giận nói:

- Yên tĩnh đi Tiểu Trư... ta đang đọc sách... A, người làm sao vậy?

Trên mặt hần hiện lên một tia kinh ngạc, chỉ thấy, tại nham bích phía trước, Tiểu Trư không biết từ lúc nào đã ngã trên mặt đất, hai mắt trắng dã, tứ chi run rẩy, toàn thân trên dưới, từ đầu đến chân đều mọc lên đường vân quý dị màu đỏ sậm, đường vân này lan tràn khắp người cơ hồ biến nó thành con heo màu đỏ.

Thiệu Cảnh cảm thấy có chuyện, liền dựa vào vách đá đứng lên, vết thương trên người đau nhức, hấn cắn chặt răng nhịn đau hướng Tiểu Trư đi đến.

Đi chưa tới hai bước, đột nhiên hấn nghe thấy một âm thanh trầm thấp, giống như tiếng dây thừng đứt vì không chịu nổi sức nặng, sau đó trong ánh mắt kinh hãi của hấn, một tia máu hiện lên, hấn thấy trên bụng Tiểu Trư, một đường vân màu đỏ sậm đột nhiên nổ tung, hoa máu văng khắp nơi, đồng thời có một dòng nước màu đen lẫn đủ mọi thứ trào ra.

Tiểu Trư phát ra một tiếng kêu thảm thiết làm cõi lòng Thiệu Cảnh gần như tan nát.

Hấn nghiêng ngả lão đảo chạy đến, không quan tâm đến vết thương trên người đang truyền đến từng cơn đau nhức, lao đến bên người Tiểu Trư ôm lấy thân thể nó, nhưng thân thể hấn cũng không khá gì hơn, hấn ngã xuống phía sau, vô lực dựa vào vách đá.

Thân thể Tiểu Trư trong ngực hấn vẫn đang run rẩy kịch liệt, hiển nhiên giờ phút này nó đang trải qua thống khổ không thể nào tưởng tượng nổi, Thiệu Cảnh không biết phải làm gì, không đợi hấn nói câu nào, lại nghe thấy một tiếng nổ trầm thấp, lại một đường vân trên lưng Tiểu Trư nổ tung. Tiểu Trư kêu là thảm thiết, máu tươi tưới đầm mặt Thiệu Cảnh.

Trong lòng Thiệu Cảnh hoàn toàn trầm xuống.

Tiếng thứ ba, thứ tư, thứ năm... Thanh âm đáng sợ như tiếng hát khê của ác quỷ, tại chỗ thông đạo tối đen như mực này lại càng kinh tâm động phách, các đường vân đỏ sậm lần lượt nứt toác trong mắt của Thiệu Cảnh, ngay tại trong ngực hấn, Tiểu Trư kêu thảm thiết, miệng vết thương máu tươi chảy giàn giụa cùng dòng nước đen hôi thối.

Thân hình Thiệu Cảnh bắt đầu run rẩy, không phải là do sự đau nhức của vết thương, trước mắt hắn giờ đây hoàn toàn bị màu máu che khuất, máu mờ mịt một mảnh, vô biên vô hạn, chỉ có tiếng kêu thảm của Tiểu Trư đang không ngừng quất từng nhát roi vào lòng hắn.

Thân mình Tiểu Trư dính sát vào hắn, tựa hồ nó chỉ biết dựa dẫm vào thân hình của Thiệu Cảnh, trái lại Thiệu Cảnh không làm được cái gì cả. Cuối cùng, hắn chỉ có thể cắn chặt răng, ở trong vũng máu ôm chặt Tiểu Trư vào ngực, thì thào như người điên, giống như cầu nguyện, giống như an ủi, xuyên qua màn máu mà nói không ngừng:

- Đừng sợ, đừng sợ... Tiểu Trư đừng sợ... .

Giống như cảnh luyện ngực, suốt nửa canh giờ, tất cả đường vân màu đỏ sậm trên người Tiểu Trư đều nổ tung ra, da tróc thịt bong, máu chảy đầm đìa, mà dòng nước màu đen cũng tụ thành một vũng lớn, hôi không chịu nổi.

Tiếng kêu thảm cuối cùng cũng dừng lại, Tiểu Trư giống như đã mất hết khí lực, bắt đầu hôn mê, Thiệu Cảnh từ đầu tới cuối ôm Tiểu Trư, cũng giống như tỉnh lại từ cơn ác mộng, sắc mặt tái nhợt không có chút máu, nhưng vẫn cắn chặt răng ôm chặt Tiểu Trư, dựa vào vách đá cố gắng bước đi, sau đó thở hổn hển mà ngồi xuống.

- Tiểu Trư... .

Hắn lau vết máu trên mặt, nhìn thấy Tiểu Trư hầu như không còn da thịt đầy đủ, thân mình yếu ớt run rẩy không ngừng mà lòng đau xót.

Hắn thậm chí không dám tưởng tượng một màn vừa nãy xảy ra ngay tại bản thân mình, thì mình có chịu nổi hay không, chuyện vừa rồi làm hắn quá kinh sợ.

Tiểu Trư không còn kêu được như lúc bình thường, mắt nó

khép lại, giống như quá mệt mỏi mà ngủ thiếp đi, Thiệu Cảnh cẩn thận đưa tay xuống mũi heo kiểm tra, thật may mắn, còn thở nhè nhẹ, điều này làm hắn không tự chủ được thở dài nhẹ nhõm.

Bỗng nhiên, hắn ngửi được một làn hương thơm ngát.

Chương 53: Dâng tặng (3)

Tác giả: Tiêu Đình

Dịch: zluuminhz

Biên : pqka8

Nguồn: www.tangthuvien.com

Ebook: enix

Mùi hương không ngờ là từ trên người Tiểu Trư phát ra, điều này làm tinh thần Thiệu Cảnh khẽ động, ánh mắt hẩn mở to, ngây dại nhìn. Một cỗ linh lực không rõ từ trên thân Tiểu Trư trào lên như sóng biển, toàn bộ các vết thương đều ngưng chảy máu, sức sống bừng trỗi dậy, da thịt mọc lại một cách rõ ràng, lấy mắt thường cũng có thể nhìn rõ. Tựa như một kỳ tích, Tiểu Trư vừa rồi trông rất thê thảm, trong nháy mắt đã thay da đổi thịt, miệng vết thương khỏi một cách thần kỳ - trở lại là một con heo lành lặn.

Thiệu Cảnh chứng kiến cảnh tượng này khiến cho hẩn trợn mắt há hốc mồm, miệng mở lớn, hoàn toàn không nói nên lời.

Tiểu Trư nằm trong ngực hẩn, ngủ ngon lành, nếu không phải là Thiệu Cảnh chứng kiến vết máu đỏ tươi trên quần áo, thì hẩn không thể tin được trước đó không lâu, đã từng phát sinh một chuyện đáng sợ.

Trên người Tiểu Trư đến cuối cùng xảy ra chuyện gì? Trong lòng hẩn khẽ động, nhớ tới điều gì, đột nhiên, đồng tử hẩn chợt co rút lại, trên thân Tiểu Trư, từ chân cho đến lưng chậm rãi, hiện lên một đường vân màu đỏ sậm.

Thiệu Cảnh không tự chủ nín thở, dưới ánh mắt tuyệt vọng của hẩn, đường vân thứ hai, ba ,bốn... giống như ác ma, một cái rồi lại một cái chậm rãi hiện lên trên thân Tiểu Trư.

Từ đầu đến chân, từ trên xuống dưới, trải rộng toàn thân!.

“Ba” Một tiếng trầm thấp, giống như một cây châm đâm vào trong tai Thiệu Cảnh, đồng thời hắn thấy cơ mặt Tiểu Trư nháy mắt vận vẹo, sau đó trong miệng nó phát ra một tiếng kêu thảm.

Luyện ngực, lại một lần nữa, bắt đầu rồi.

Một cảnh máu me đáng sợ, lại một lần nữa diễn ra trước mắt Thiệu Cảnh, máu tươi văng ra, da tróc thịt bong, mùi hôi từ chất lỏng màu đen, tiếng kêu thảm thiết. Hắn ôm chặt lấy Tiểu Trư, mà không biết làm vậy có làm Tiểu Trư đỡ thống khổ hay không, nhưng ngoài việc đó, thật sự hắn căn bản không thể làm gì hơn.

Giống như lần trước, cảnh luyện ngực đáng sợ duy trì liên tục nửa canh giờ, cho đến khi đường vân màu đỏ sậm trên thân Tiểu Trư nổ tung hết mới chậm rãi kết thúc.

Sau đó, Thiệu Cảnh lại ngửi thấy mùi hương thơm ngát, một màn tái sinh thần kỳ lại diễn ra. Lúc này, trong lòng Thiệu Cảnh cầu khẩn hàng ngàn hàng vạn lần, các đường vân màu đỏ kia không xuất hiện nữa.

Nhưng trời không chiều lòng người, các đường vân màu đỏ sậm lại chậm rãi xuất hiện.

Tay chân Thiệu Cảnh lạnh như băng, chỉ cảm thấy hắn như rơi vào hầm băng, giống như theo bản năng, hắn đột nhiên vươn tay bóp chặt cổ Tiểu Trư, thà để nó chết đi, chứ không để nó sống mà chịu khổ sở vô tận.

Từng đường vân đỏ sậm xuất hiện, cổ tay Thiệu Cảnh run rẩy, nhìn thấy khuôn mặt nhỏ nhắn của Tiểu Trư đang ngủ say, trong đầu hắn nhớ lại lúc mới mang Tiểu Trư về, những lúc cùng chung sống, vui chơi, tay hắn như mất đi toàn bộ sức lực, cuối cùng không thể bóp chặt được.

“Ba” tiếng động trầm thấp lại vang lên, từng tiếng kêu thảm thiết lại vang lên từng tiếng, máu văng tung tóe, Thiệu Cảnh đỡ dẫn buông tay, đem Tiểu Trư lần nữa ôm chặt vào lồng ngực.

Gắt gao ôm chặt vào trong ngực.

Giờ phút này, hắn có cảm giác bản thân và Tiểu Trư như hòa lẫn vào nhau, tựa như là cùng một người, cùng chia sẻ nỗi thống khổ.

Cảnh luyện ngực lặp đi lặp lại tới 6 lần.

Trong thông đạo tối đen, tràn ngập một mùi khó ngửi, ngay cả lúc Thiệu Cảnh đã mang Tiểu Trư đi rất xa, vẫn có thể ngửi thấy mùi này. Lần cuối cùng sự việc phát sinh trên người Tiểu Trư cách đây khoảng một canh giờ, đến lúc này, những đường vân màu đỏ gần như đã biến mất.

Có lẽ đã xong?

Thiệu Cảnh kiệt sức, chậm rãi thả lỏng người, đem Thúy Lục Như Ý ra, trong thông đạo tối thui này, hắn cần ánh sáng của Thúy Lục Như Ý để dễ dàng chăm sóc cho Tiểu Trư.

Thiên Thư đã bị hắn bỏ vào túi Lưu Vân, giờ phút này hắn đã không còn tâm tư nghĩ đến tu luyện nữa, mà dù sao đi chăng nữa, cuộc sống sau này còn dài mà.

Hắn rọi ánh sáng của Thúy Lục Như Ý lên da thịt của Tiểu Trư, một một tắc trên da của Tiểu Trư đều rất rắn chắc, bóng loáng, làm cho người ta căn bản không thể nào nhìn ra trước đó đã từng bị thương nghiêm trọng, hơn nữa Thiệu Cảnh phát hiện, Tiểu Trư sau những tra tấn vừa rồi, dường như mập hơn một chút. Yên lặng nhìn Tiểu Trư đang ngủ

say, những suy đoán trong lòng Thiệu Cảnh, cũng chậm chậm hiện lên.

Chương 54: Dâng tặng (4)

Tác giả: Tiêu Đình

Converter: Phương

Biên + Dịch : pqka8

Nguồn: www.tangthuvien.com

Ebook: enix

Một màn quý dị này, chắc là do viên Thái Huyền Kim Đan kia gây ra.

Trong truyền thuyết, công dụng lớn nhất của Thái Huyền Kim Đan là dùng dược lực của nó, giúp cho Tu Chân Giả Huyền Đan Cảnh thay da đổi thịt, thoát thai hoán cốt, làm cho cơ sở Huyền Đan Cảnh của những Tu Chân Giả này tiến thêm một bước, dùng việc này tạo bước đà để vượt qua đại nạn, tiến sâu vào cánh cửa lớn của Nguyên Anh Cảnh.

Truyền thuyết về Thái Huyền Kim Đan là như vậy, nhưng Thiệu Cảnh chưa từng nghe nói có bất cứ Tu Chân Giả Huyền Đan Cảnh nào từng dùng Thái Huyền Kim Đan, thực tế, cũng chỉ có Tu Chân Giả Huyền Đan Cảnh đỉnh phong mới ăn Kim Đan, cho dù là Huyền Đan sơ giai hay Huyền Đan trung giai cũng không có người dùng, bởi vì linh dược này trân quý như tiên đan, căn bản không có ai lãng phí như vậy, đương nhiên, lại càng không nói có người nào lại cho heo ăn một viên... .

Nhưng một màn vừa mới xảy ra, giờ nhớ lại, Thiệu Cảnh cảm thấy biểu hiện khi ăn linh dược này rất giống với những gì mình từng đọc trong sách, do đó, tình hình này, vừa rồi Tiểu Trư chẳng lẽ đã được dược lực cải tạo thân hình, thoát thai hoán cốt, loại trừ tạp chất. Nhưng bất cứ thư tịch nào, đều nói rất rõ ràng là việc này chỉ xảy ra một lần, mà Tiểu Trư vừa rồi đã trải qua đến 6 lần luyện ngục.

Chẳng lẽ rằng, dược lực của Thái Huyền Kim Đan quá cường

đại, mà tạp chất trong cơ thể Tiểu Trư lại quá nhiều... .

Mới nghĩ đến đây, Thiệu Cảnh thoáng biến sắc.

Haizz, Thiệu Cảnh nhếch miệng, thở dài, mặc kệ như thế nào, cuối cùng đã xong rồi, hơn nữa cũng chỉ là một con heo thôi, người còn muốn thế nào nữa đây?

Hắn tự bình tĩnh lại, lúc này hắn cảm thấy mệt mỏi muốn chết, từ lúc ở thạch thất cho đến giờ, thân thể hắn luôn luôn tiêu hao thể lực, nhất là hiện tại, trên người hắn có đến ba chỗ bị trọng thương, rất có thể còn có một chỗ bị gãy xương. Thiệu Cảnh thấy đến tận bây giờ mà mình còn chưa ngã xuống, quả thật là kỳ tích. Bất quá, lúc này có một cơn buồn ngủ xen lẫn cảm giác đau đớn giống như sóng biển kéo đến, hắn có cảm giác nhện không nổi.

Quang mang xanh biếc trên tay hắn lóe lên một cái, Thiệu Cảnh cố hết sức đến choáng váng đầu óc, đột nhiên, hắn cảm giác ánh sáng xung quanh sáng hơn một chút so với lúc trước, cùng lúc đó, hắn nghe thấy tiếng bước chân ở cuối thông đạo truyền đến.

Hắn đột nhiên ngẩng đầu, liền nhìn thấy ở cuối thông đạo, vốn là một chỗ tối đen, giờ được một ngọn lửa chiếu sáng, sau đó đi tới một đám người, đi đầu là một người cầm đuốc, sau lưng người đó lại có thêm vài bóng người.

Lúc cách Thiệu Cảnh còn vài trượng, có người phát hiện ra hắn, lập tức kêu lên một tiếng, cùng lúc đó, cả đám người đều dừng bước nhìn lại.

Thiệu Cảnh chậm rãi chống người đứng dậy, trong cơ thể cổ cảm giác mệt mỏi cùng đau đớn kia vẫn mãnh liệt đánh vào đầu óc của hắn, làm hắn cảm giác đầu óc có chút mù mịt không rõ, nhưng ở trong ánh sáng của ngọn lửa, hắn vẫn kiên cường mở to hai mắt, nhìn lại những người kia.

Đứng đầu đám người, có vài người thân mặc đạo bào, khí độ nghiêm nghị, vị đứng ở chính giữa, lại càng tiên phong đạo cốt, chỉ tùy tiện đứng ở đằng kia, liền trấn áp khí thế của cả đám người xuống.

Đạo bào ở trên thân những người kia, đều là của Huyền Thiên Tông, đạo bào màu lục chỉ có thể hệ trưởng lão mới có thể mặc, mà vị lão giả đứng ở chính giữa, lại mặc đạo bào màu vàng, phía trên thêu Ngũ Trảo Kim Long cưỡi mây vờn gió, cả Huyền Thiên Tông, chỉ có một người có tư cách mặc đạo bào - mà thực tế chính là pháp bảo "Hoàng Long đạo bào" này, là chương môn Huyền Thiên Tông - Thanh Phong chân nhân.

Bọn họ, bọn họ là tới cứu ta sao?

Thiệu Cảnh gặp được những người này - những người mà bình thường đến liếc mắt nhìn mình mà cũng không thèm, tự nhiên trong lòng có niềm tự hào cổ quái, đầu óc hẳn vì quá mệt mỏi mà trống rỗng, nhưng rất nhanh, hẳn phát hiện một chuyện rất kỳ quái, những người kia, kể cả những người đứng đầu là Huyền Thiên chương môn cùng trưởng lão, quả thật là đang nhìn hắn, ánh mắt sáng ngời, nhưng lại rơi trên pháp bảo Thụý Lục Như Ý đang phát tán quang mang màu xanh biếc, lập lòe linh khí trên tay hắn.

Mặt hắn chợt trắng toát không còn chút máu.

Khoảnh khắc đó, trăm ngàn ý niệm hiện lên trong đầu óc hắn, dưới ánh sáng, hẳn thoáng ngốc trệ một lát, sau đó trong ánh mắt chăm chú khác thường của mọi người ở đây, người tu hành trẻ tuổi này - người mà đối với họ là một tiểu nhân vật, bình thường ngay cả nửa mắt cũng không họ cũng không nhìn qua, chậm rãi đứng lên.

Hắn dùng sức lực còn lại của toàn thân, lao về phía trước hai bước, đến Tiểu Trư trong ngực hắn bị rơi trên mặt đất cũng mặc kệ, hai tay nâng Thụý Lục Như Ý, quỳ xuống, dập

mạnh đầu, đến nỗi cả mặt hăn đều dán lên đất, lớn tiếng nói :

- Các vị trưởng lão chân nhân, tiểu bối là người tu hành tên Thiệu Cảnh, ở trong tông đạo này nhặt được một món pháp bảo Như Ý, đặc biệt muốn dâng cho Huyền Thiên Tông Môn.

Trong tông đạo chợt yên lặng, ngoại trừ cây đuốc thỉnh thoảng phát ra tiếng lửa cháy lách tách, thì không còn âm thanh nào khác, mặt Thiệu Cảnh nằm trên đất, cảm nhận được cái lạnh như băng từ trên đất truyền đến, lớn tiếng hô câu vừa rồi, đã tiêu hao sạch sức lực còn lại của hăn, sau khi nói xong, thân thể hăn run lên, té xuống một bên, trong đầu trống rỗng, loáng chứng kiến ở trong đám người có người lao qua, ánh lửa hừng hực, rất sáng rất sáng.

Mặt đất thật là lạnh a.

Đó là ý niệm cuối cùng trong đầu của hăn trước khi hôn mê.

Chương 55: Gặp Gỡ (1)

Tác giả: Tiêu Đình

Converter: Phương

Biên + Dịch : pqka8

Nguồn: www.tangthuvien.com

Ebook: enix

Thiệu Cảnh ngủ rất sâu, mơ một giấc mộng rất lâu, trong mộng, hắn giống như một khán giả đang xem phim, mà bộ phim đó chính là những việc từ nhỏ đến lớn hắn đã trải qua. Bắt đầu, từ lúc còn là một đứa bé, đến thiếu niên, đến thanh niên, đến bây giờ trải qua mưa gió, ở làng Tích Thiên Nhai, tửu quỷ sư phụ, gian hoang miếu đồ nát trên núi, ở tiểu Phần thượng trong trẻo nhưng cô đơn, sau đó lại một mình ở làng.

Rất nhiều, rất nhiều chuyện cũ chậm rãi hiện lên, đến cuối giấc mơ, hết thấy toàn bộ đều biến mất, chỉ còn lại một vòng mặt trời đỏ tuyệt mỹ, ở trên biển rộng vô tận, chậm rãi bay lên, hào quang vạn trượng, chiếu sáng cả thiên địa, ánh sáng ôn hòa vô tận ôm ấp thân thể hắn, hắn mở rộng hai tay, lòng tràn đầy thư sướng, cười to thật thoải mái... .

Sau đó, hắn từ trong mộng tỉnh lại.

Không có thở gấp, không có kinh hãi, hắn nằm yên tĩnh trên giường, hắn cảm thấy giấc ngủ cùng giấc mộng vừa rồi rất thoải mái cùng an tâm - hai thứ mà cả đời hắn từ trước đến nay rất ít có. Ngay cả chấn màn mà hắn đang đắp, hắn đều cảm thấy đó là thứ mềm mại ôn hòa nhất trên đời.

Mở mắt ra, hắn bắt đầu dò xét xung quanh.

Đây là một gian nhà rộng rãi có tường trắng tinh như tuyết, có ba mặt tường, một mặt có một cái cửa sổ. Tường bên

trái treo hai bức tranh, một bức là cá chép đùa giỡn hoa sen, một bức là tiên hạc trong rừng, nét mực đậm nhẹ bay, thản nhiên tự đắc, lộ ra tình cảm ôn hòa ấm áp. Trong phòng, sáng sủa và sạch sẽ, cửa sổ hai bên mở ra, ánh sáng từ ngoài chiếu vào, rơi trên nền nhà, mang theo tình cảm ấm áp.

Ở trong nữa, là chiếc giường dựa vào vách tường, ở trên có một cái chăn mềm mại đang che trên thân thể Thiệu Cảnh, từ trên làn da có thể cảm nhận được cảm giác ôn hòa, làm Thiệu Cảnh sinh ra cảm giác lười biếng, thậm chí muốn nằm thêm một chút nữa.

Giống như là cảm giác lười biếng ôn hòa sau giờ Ngọ a.

Hắn nhắm mắt lại, rụt thân thể vào trong chăn.

“Két...” một tiếng nhỏ vang lên, cánh cửa khép hờ bị ai đó nhẹ nhàng đẩy ra, một thân ảnh nhỏ, bốn chân tung bay, không ngờ người đến là Tiểu Trư. Chứng kiến Thiệu Cảnh đang trợn mắt trên giường, Tiểu Trư “ụt ịt” hân hoan một tiếng, chạy tới, nháy mắt nhảy lên giường, nhào vào người Thiệu Cảnh, dùng đầu cọ vào mặt Thiệu Cảnh hết sức thân mật.

Một thanh âm thanh thúy, dễ nghe, mang theo vài phần vui vẻ, từ sau cánh cửa truyền lại:

- Tiểu Trư, ngươi lại đi ăn vụng linh thảo, chuyện này không thể được. Nếu như bị trưởng lão phát hiện, ta có thể sẽ bị mắng đó... A, ngươi đã tỉnh?

Thiệu Cảnh quay đầu nhìn, chỉ thấy ở cánh cửa đã mờ, một vị thanh lệ thiếu nữ đứng đó, đôi mi thanh tú, đôi mắt sáng, ánh sáng mặt trời nhàn nhạt rơi xuống sau lưng nàng, làm khuôn mặt nàng có chút loang loáng, giờ phút này, khóe môi nàng nhếch lên vui vẻ, kinh hỉ mà nhìn hắn.

Thiệu Cảnh cảm thấy nàng có chút quen mắt, lại nhất thời không nhớ rõ mình gặp thiếu nữ xinh đẹp như thế này khi nào, hăn lập tức phát hiện, giờ phút này, hăn vẫn còn lười biếng nằm ở trong chăn, không khỏi có chút xấu hổ, vội vàng vừa ngồi dậy, vừa nói:

- Người là... í!

Lúc này không nhúc nhích người thì không sao, lúc này nhúc nhích một cái, lập tức từ trên cánh tay trái truyền đến một cảm giác đau đớn mãnh liệt, còn có mấy chỗ khác cũng có cảm giác đau nhức, chỉ có điều không đau kịch liệt như trên cánh tay trái thôi, nhưng cho dù là như thế, hăn cũng không khỏi hít vào một hơi.

Chứng kiên bộ dạng nhe răng trợn mắt của Thiệu Cảnh, thiếu nữ lại càng hoảng sợ, vội vàng chạy lại đỡ lấy thân thể hăn, nói:

- Thương thể trên người người còn chưa tốt lên đâu, đặc biệt là cánh tay trái, lúc cứu thì xương cốt đã bị gãy, vừa mới nối lại, không thể cử động mạnh được.

Nghe nàng nói vậy, Thiệu Cảnh xem xét lại thân thể, quả nhiên thấy trên cánh tay trái của mình quấn băng vài dày đặc, đồng thời sau lưng cũng có vài chỗ có cảm giác đau đớn, trừ nơi đó ra, trên thân thể hăn không còn nơi nào bị thương nghiêm trọng cả.

Xem ra thật sự được cứu, chỉ tiếc là mất đi Thúy Lục Như Ý...

Thiệu Cảnh nhẹ nhàng lắc đầu, cười cười, bỏ qua những ý nghĩ vô vị đó ra khỏi đầu, đồng thời dùng tay phải lành lặn đẩy Tiểu Trư vẫn còn quấn lấy thân thể hăn ra, nhưng Tiểu Trư vẫn kiên cường, trong miệng “ụt ịt” không ngừng, hai cái tai vẫy liên tục, tìm cách chui vào trong chăn, nằm bên cạnh hăn.

Thiệu Cảnh không quan tâm nó nữa, ngẩng đầu nhìn thiếu nữ đang cười rộ lên, con mắt nàng cong cong hình trăng lưỡi liềm, mỉm cười nói:

- Người là... ..

Chương 56: Gặp Gỡ (2)

Tác giả: Tiêu Đình

Converter: Phương

Biên + Dịch : pqka8

Nguồn: www.tangthuvien.com

Ebook: enix

Thiếu nữ lui về phía sau hai bước, lấy tay chỉ vào ngực mình, cười nói :

- Người không nhận ra ta sao? Ta chính là người bị ngã dưới chân núi mấy ngày trước, người đã cứu ta, còn cả đại ca ta nữa.

Thiệu Cảnh lập tức nhớ ra, nguyên lai thiếu nữ nhìn có chút quen mắt này chính là thiếu nữ áo xanh "từ trên trời giáng xuống" ngày đó. Sự việc này vốn hẳn không có ghi nhớ trong lòng, hơn nữa thiếu nữ này ngày hôm nay cũng không mang cái áo xanh ngày đó, nên hẳn không nhận ra, giờ biết được, lập tức hẳn cũng có phần vui vẻ, cười nói :

- Thì ra là người, đúng rồi, vị đại ca kia của người giờ thế nào, không có việc gì chứ ?

Thiếu nữ gật nhẹ đầu, cười nói :

- Đúng vậy, về sau trở lại núi, Thanh Vân sư thúc của Luyện Đan đường tự mình ra tay, đương nhiên không có vấn đề gì. Bất quá, Thanh Vân sư thúc nói, đại ca ta không mất máu nhiều lắm, nếu cầm máu trễ chút nữa thì rất phiền toái, sợ là đối với tu hành có ảnh hưởng. Cho nên, ta với đại ca phải cảm ơn người a.

Thiệu Cảnh nhìn khuôn mặt nàng hiện lên biểu cảm ngưng trọng, không khỏi cảm thấy xấu hổ, cười khan một tiếng,

khoát tay nói :

- Kỳ thật ta không làm gì cả, dùng Khổ Tâm Liên cầm máu cũng chỉ là thử vận may, đều là do đại ca ngươi vận khí tốt.

Thiếu nữ cười hắc hắc, con mắt híp lại thành một đường cong hình bán nguyệt, bất quá dường như nhớ ra điều gì, lấy tay che miệng cười nói :

- A, ngươi xem ta kia, nghĩ cái gì liền nói cái đó, không nhớ rõ ngươi hỏi ta là ai. Ta là Tạ Tiểu Vũ, giờ là nhập môn đệ tử của Huyền Thiên Tông môn, đại ca của ta tên là Tạ Vân Long, cũng luôn muốn gặp để tạ ơn ân nhân cứu mạng đấy. Bất quá, tới mấy lần rồi, lúc đó ngươi vẫn chưa tỉnh. Hôm nay, vốn hắn cũng muốn tới, nhưng Thanh Hà sư bá của Bảo Long dường như tìm hắn có việc, hắn đã đến đó rồi. Đợi lát nữa chắc hắn sẽ đến đấy.

Thiệu Cảnh lấp bắp kinh hãi, không nghĩ rằng Tạ Tiểu Vũ thoát nhìn cao nhất cũng chỉ 15, 16 tuổi, còn nhỏ hơn cả mình, mà đã là đệ tử nhập môn của Huyền Thiên Tông môn, về đại ca của nàng là Tạ Vân Long, không nói cái khác, chỉ riêng ngày đó có thể không chế linh khí phi hành một đoạn, e rằng trong hàng đệ tử nhập môn của Huyền Thiên Tông, cũng coi như là có đạo hạnh cao đi.

Thiệu Cảnh sờ lên đầu, cười nói :

- Thật lợi hại, nhìn không ra ngươi nhỏ hơn ta, mà bản lĩnh lại cao hơn ta. Ta vẫn chỉ là người tu hành bình thường, tên là Thiệu Cảnh, hiện tại nhà ở dưới chân núi... Ách, không xong rồi, ruộng và nhà gỗ của ta dưới chân núi có phải là đã bị phá hủy rồi ?

Hắn lúc này mới nhớ tới trận động đất kia, e rằng tài sản của mình đã bị phá hủy sạch sẽ rồi, hắn không khỏi có chút đau lòng, chỉ đành coi là thiên tai, ngoại trừ đổ lỗi cho ông trời thì cũng không còn biết làm thế nào a.

Tạ Tiểu Vũ mỉm cười :

- Không phải đâu, Thiệu đại ca, người bây giờ cũng giống ta, cũng là nhập môn đệ tử của Huyền Thiên Tông môn.

- Ừm... A ?

Thiệu Cảnh thuận miệng nói, lúc đầu không kịp phản ứng, nhưng sau đó hần đột nhiên trợn lớn mắt, ngạc nhiên kinh hỉ nói :

- Cái gì, người nói cái gì ?

Tạ Tiểu Vũ nói nguyên nhân cho hần, từ trong lời nói của nàng, Thiệu Cảnh mới hiểu được sự tình từ đầu đến cuối.

Nguyên là lúc phát sinh trận động đất, sức phá hoại quả là rất lớn, đừng nói là những nhà gỗ dưới Thiên Thanh sơn, ngay cả những nhà ở trên Thiên Thanh sơn - những nhà có cấm chế của Huyền Thiên Tông môn, cũng bị phá hoại không ít. Ngày đó sự việc phát sinh bất ngờ, cả trên núi dưới núi đều loạn thành một đồng, cho nên khi Huyền Thiên Tông trên Thiên Thanh sơn nhận được tin tức, chạy tới bên ngoài động phủ Vô Danh, đã trải qua một thời gian ngắn, ít nhất cũng đã có hơn một ngàn người tu hành tiến vào động phủ Vô Danh rồi.

Chư vị trưởng lão của Huyền Thiên Tông vừa kinh hỉ vừa tức giận, ngay cả trưởng môn Thanh Phong chân nhân cũng dứt khoát dừng việc tu sửa thiệt hại trên núi, đem toàn bộ đệ tử đi điều tra sự việc, phong tỏa cửa động, ngăn cản tất cả người tu hành muốn tiến vào động phủ, cũng ngăn người từ phía trong ra ngoài. Đồng thời, vài trưởng lão Huyền Đan Cảnh dẫn thêm người tiến vào động phủ, điều tra rõ nguyên nhân.

Dù sao, nếu mà trong động phủ có bảo tàng của thượng cổ

Tu Chân Giả, dù chỉ là một pháp bảo uy lực cường đại, cũng đủ làm cho thực lực Huyền Thiên Tông lớn mạnh thêm.

Chỉ là trong động phủ, tuy không biết là có thứ gì của Tu Chân Giả thượng cổ, nhưng lại có rất nhiều cấm chế, cơ quan, hứng chịu mũi sào đúng là Thiệu Cảnh, nhớ lại cái đường rẽ dài hẹp ngày đó, nghe Tạ Tiểu Vũ giải thích, vài vị sư bá, sư thúc nói rằng, đó chính là cấm chế "Ngũ Hành Mê Hoặc Ma Hồn Trận" rất lợi hại, nếu vô ý tiến vào đó, không có phương pháp phá trận, sẽ vĩnh viễn không thoát ra được, vô luận đi tới hay đi lui, trước mắt vĩnh viễn luôn nhìn thấy năm đường rẽ.

Trừ nơi đó ra, trong động phủ còn rất nhiều cơ quan cùng cấm chế lợi hại, tuy trải qua thời gian đã lâu khiến cấm chế mất đi uy lực vốn có, nhưng vẫn còn hoạt động, đối với những người tu hành đạo hạnh thấp kém, cũng đủ tạo thành sát thương chí mạng.

Sau khi trưởng lão của Huyền Thiên Tông phá giải Ma Hồn Trận này, cứu người tu hành ở trong ra, sau khi kiểm kê nhân số, phát hiện ít nhất có hơn 700 người đã chết ở động phủ Vô Danh này.

Nghe đến đó, sắc mặt Thiệu Cảnh trắng nhợt, hẳn không ngờ rằng động phủ Vô Danh lại nguy hiểm như vậy, giờ nghĩ lại lúc trước mình quyết tâm đi theo con đường duy nhất có vết đao trên nham bích, thật sự là vận may lớn.

Chương 57: Gặp Gỡ (3)

Tác giả: Tiêu Đình

Converter: Phương

Dịch : pqka8

Nguồn: www.tangthuvien.com

Ebook: enix

Tạ Tiểu Vũ thở dài nói rằng, lúc chết, sắc mặt của những người tu hành không được tốt cho lắm, rất khó coi. Huyền Thiên Tông phong tỏa cửa ra vào động phủ, phá giải cấm chế "Ngũ Hành Mê Hoặc Ma Hồn Trộn", cứu những người tu hành còn sống ra, bỏ lại những người đã chết, người sống quan trọng hơn. Nhưng cũng có một số người tu hành có số may mắn, đi đến một số nơi, tìm được một số pháp bảo và linh dược.

Đây thật sự là một bảo tàng kinh người, phải biết rằng Tu Chân Giới ngày hôm nay, sự trân quý của pháp bảo và linh dược là không nói hết được, thậm chí những thứ này có thể quyết định đến sự lớn mạnh của cả một môn phái tu chân. Nghe theo lời của Tạ Tiểu Vũ nói, tất cả người tu hành đều "phục tùng vui vẻ" - hiến mọi thứ tìm được cho Huyền Thiên Tông, sắc mặt Thiệu Cảnh không biến đổi, nhưng mắt lại trợn tròn.

Nói giỡn sao, Huyền Thiên Tông trực tiếp phong tỏa cửa ra vào động phủ, người nào cũng không đi ra được, với lại bất cứ pháp bảo và linh dược nào gần như đều làm bằng gỗ hoặc phát ra linh khí, nên lúc trưởng lão của Huyền Thiên Tông tra xét, nếu không có vật chứa thích hợp thì căn bản là không thể che giấu được. Hơn nữa, hầu hết toàn bộ người tu hành ngay cả Luyện Khí Cảnh cũng chưa đến, nên không thể nào điều động linh khí để tự bảo vệ mình được, nên các trưởng lão Huyền Đan Cảnh không cần phải huy động pháp bảo để động thủ. Đến lúc này, có người còn dám không

"phục tùng vui vẻ" sao.

Thiệu Cảnh cũng chính là một người đã "dâng tặng pháp bảo", làm sao mà không biết được việc này.

Tạ Tiểu Vũ nói, đến cuối cùng, ở trong động phủ Vô Danh có tất cả 11 bảo bối bị Huyền Thiên Tông chiếm đoạt, trong đó có hai pháp bảo trân quý không gì sánh được, mặc dù hình dạng pháp bảo khá xấu xí, nhưng đều có uy lực cường đại. Huyền Thiên Tông quả thực là có "thu hoạch lớn". Hai kiện pháp bảo đó, một là của Thiệu Cảnh dâng tặng, chính là Thụy Lục Như Ý, lai lịch của cái thứ hai làm Thiệu Cảnh có chút kinh hãi, cái thứ hai là "Cửu Nhật Huyền Tinh Cung" không ngờ là do Tô Thanh Dung dâng tặng.

Thiệu Cảnh quả thật nói không nên lời, nghĩ lại tình huống lúc đó, xem ra lúc ở trong thạch thất, Tô Thanh Dung cũng may mắn nhặt được một cái pháp bảo.

Tạ Tiểu Vũ cười hì hì nói :

- Bởi vì lần này thu hoạch rất lớn, nên Chương môn cùng các vị trưởng lão đã thương lượng, ngoại trừ các người tu hành khác, mười một người dâng tặng pháp bảo và linh dược này chắc chắn có thành ý với Tông môn. Chương môn đã mở ra lòng tốt, nhận những người đã dâng tặng bảo bối làm đệ tử nhập môn của Huyền Thiên Tông.

Nghe được bốn chữ "đệ tử nhập môn", trong lòng Thiệu Cảnh có chút phức tạp, đương nhiên là có vui vẻ, cũng có cao hứng, nhưng mà không quá vui vẻ như hân hạnh. Thụy Lục Như Ý từng là của hắn, thậm chí hắn còn nhớ tia ấm áp mà Như Ý truyền cho hắn trong thông đạo tối mịt. Nhưng mà bây giờ, có lẽ không bao giờ còn nhìn thấy nó nữa.

- Sao vậy ? Thiệu đại ca, ngươi không vui à?

Tạ Tiểu Vũ kỳ quái nhìn Thiệu Cảnh. Thiệu Cảnh ngẩn

người, phục hồi lại tinh thần, cười ha ha, lắc đầu nói:

- Vui chứ, ta tất nhiên rất vui vẻ là đẳng khác, vốn ta nghĩ rằng phải vài ba năm nữa mới có thể gia nhập Huyền Thiên Tông, không ngờ hôm nay đã hoàn thành ước nguyện.

- Tốt, lại một người đạt được ước nguyện!

Bỗng nhiên, bên ngoài truyền đến một giọng nói hùng hậu, một nam tử thân hình cao lớn đi đến, chính là nam tử trọng thương "từ trên trời giáng xuống" hôm đó, bây giờ tới để cảm ơn, đại ca của Tạ Tiểu Vũ, Tạ Vân Long. Lúc này, Tạ Vân Long không còn đáng dấp bị trọng thương nữa, ngoại trừ tiểu tụy một chút, thể lực cùng tinh thần đều rất tốt, hần quan sát Thiệu Cảnh một lúc, rồi cười nói:

- Thiệu huynh đệ, ta là Tạ Vân Long, lúc trước được người cứu mạng, thực sự mang ân tình. Hôm nay, người đã là đệ tử nhập môn của Huyền Thiên Tông, chúng ta sau này là sư huynh sư đệ của nhau, nếu có chuyện gì, người cứ nói, Tạ Vân Long ta nhất định giúp đỡ đến cùng.

Thiệu Cảnh vội vã đứng dậy, nhưng động tác này lại động đến vết thương trên người, đau đến mức suýt ngã, Tạ Tiểu Vũ vội vàng đỡ lấy hần. Tạ Vân Long xem ra vẫn là người hào sảng, cười ha ha, tùy tiện kiếm một cái ghế, ngồi xuống nói:

- Thiệu sư đệ, người cứ ngồi đi, không cần chú ý đến ta, ta cảm ơn không cần người khách khí làm gì. Thương tích trên người người, ta đã mời Thanh Vân sư thúc xem qua rồi, không có gì nghiêm trọng cả, chỉ là tay trái còn phải điều dưỡng vài ngày, nhưng mà ta đã xin "Lưu Hương Cao" của Thanh Vân sư thúc để chữa trị cho người, loại linh dược này trị gãy xương rất tốt, cùng lắm 3 ngày, cánh tay của người sẽ khỏi.

Trong lòng Thiệu Cảnh ấm áp, cảm động chấp tay nói:

- Cảm ơn đại ca... à, cảm ơn sư huynh.

Tạ Vân Long mỉm cười, sau đó nói;

- Lúc vừa tới, ta gặp Thường Hằng, hẳn nhờ ta nói với người. Ba ngày sau, ở Tùng Đào các, Thanh Dương trưởng lão, người quản lý công việc, cũng là sư phụ của ta, triệu kiến người cùng mười người đệ tử nhập môn khác, ngoài trừ nghi thức nhập môn, truyền thụ công pháp tu luyện, phân chia việc cho đệ tử Luyện Khí Cảnh, chắc đều làm lúc đó luôn, người tốt nhất nên chuẩn bị một chút.

Chương 58: Nhập môn (1)

Tác giả: Tiêu Đình

Converter: Phương

Dịch : pqka8

Nguồn: www.tangthuvien.com

Ebook: enix

Cảnh bông hoa tươi nở rộ trên ngọn núi xanh, nơi rừng sâu, cổ thụ xanh ngắt, chim chóc tung bay, bước đi trên con đường này, bên đường cũng có những bông hoa đang tỏa mùi hương thơm ngát, đẹp không tả hết.

Tùng Đào các ở giữa rừng núi, một mảnh rừng Tùng cùng ba tòa lầu chiếm diện tích khoảng vài mẫu, mỗi khi có gió núi thổi tới, Tùng Đào các ở trong rừng, như đắm trong biển lớn, ngao du trong tự nhiên.

Hôm nay là ngày Thanh Dương trưởng lão triệu kiến mười một đệ tử nhập môn. Đến Tùng Đào các, có mười mấy người, đi thành từng nhóm, có nói chuyện, có im lặng, thông thả đi đến, Thiệu Cảnh cũng là một người trong đám này.

Ở trước Tùng Đào các, đứng dưới một cây Tùng to lớn, Thiệu Cảnh dùng hết sức vỗ vỗ vào thân cây vừa thô vừa to, cây Tùng không chút sụt mẻ, với khí lực giống như con kiến hôi của Thiệu Cảnh, dường như nó không thèm để ý. Thiệu Cảnh nhún vai, quay người lại, Tiêu Trư bình thường đều theo bên cạnh hắn, bởi vì hôm nay là ngày trọng yếu nên hắn cũng không cho nó theo.

Ở đây căn bản hắn không biết ai cả, nhìn đi nhìn lại, rất nhiều người đều có vẻ hưng phấn cùng cười đùa, cũng khó trách được, trở thành đệ tử của Huyền Thiên Tông, ai ai cũng nói rằng, đây là bước đầu tiên để thực hiện giấc mộng

tu chân. Mặc kệ linh khí hay pháp bảo lúc trước, có đúng hay không thực lòng "phục tùng vui vẻ", bởi vì bây giờ Huyền Thiên Tông chịu nhận họ làm đệ tử, là điều cực kì tốt rồi. Dù như thế nào đi nữa, còn hơn là không thu hoạch được gì hay chết trong động phủ Vô Danh. Mười một người đứng ở đây ngày hôm nay, là đã rất may mắn rồi.

Có tất cả mười một người, tám nam và ba nữ. Tám nam tử này hầu hết đều đơn độc đứng im, yên lặng không nói gì cả. Còn ba nữ đệ tử nhập môn lại chuyện trò vui vẻ, cười duyên liên tục, giọng nói thanh thúy ở trong khu rừng trống này, giống như giọng hót của chim hoàng anh, dễ nghe, rất êm tai, làm nhiều người khác chú ý.

Ánh mắt Thiệu Cảnh nhìn thoáng qua ba vị nữ đệ tử - lúc này dường như đã trở thành trung tâm của đám người. Thấy mấy nàng dung mạo xinh đẹp và nhẹ nhàng như tia nắng mùa thu, nét mặt cười tươi như hoa, tản ra khí tức mỹ lệ, làm cho mảnh rừng như bừng sáng, khiến tất cả các nam đệ tử phải rung động, không nhìn được, thỉnh thoảng liếc mắt nhìn mấy nàng.

Dung mạo của ba nữ đệ tử đều rất xinh đẹp, thế nhưng người đẹp nhất, không thể nghi ngờ chính là Tô Thanh Dung. Nàng đứng im lặng ở đó, khóe môi nhếch lên mang vẻ tiểu ý nhàn nhạt, toát ra một tia kiêu mị tự nhiên. Nụ cười như hoa Đàm Tiểu, dịu dàng chớp mắt, ánh mắt như long lanh như nước (>.< ta miêu tả sắc đẹp kém quái), như là vô ý, lơ đãng liếc qua phía bên này.

Ánh mắt nàng và Thiệu Cảnh gặp nhau giữ không trung, thoáng dừng lại, Tô Thanh Dung khẽ mỉm cười, Thiệu Cảnh lại ngẩng đầu, nhìn tán cây xanh ngắt bên trên.

Ước chừng qua một lúc đủ để uống xong một chén trà nhỏ, mọi người bỗng nhiên nghe thấy ở sơn đạo bên ngoài rừng truyền đến một tiếng quát, nên đều quay lại nhìn, chỉ thấy một đoàn người đi đến, đi trước là một người thân hình cao

lớn, tóc bạc, lông mày rậm, thân mặc đạo bào màu lục, tướng mạo rất có khí thế "không giận mà uy". Đám đệ tử Thiệu Cảnh đều khom người chào, sắc mặt kính cẩn.

Vị lão giả này, không nói cũng biết được, chính là người quản lí mọi việc lớn nhỏ của Huyền Thiên Tông, Thanh Dương trưởng lão.

Thanh Dương trưởng lão thoát nhìn là người rất nghiêm túc, ánh mắt lướt qua những đệ tử mới, gật đầu, trầm giọng nói:

- Lão phu đi trước.

Nói xong, liền đi vào trong Tùng Đào các, đi phía sau hắn là 3, 4 đệ tử của Huyền Thiên Tông, khí thế khác hẳn người thường, xem ra đều là các đệ tử tài giỏi, đạo hạnh e không thấp hơn Tà Vân Long. Đi vào trong Tùng Đào các, đại sảnh của lầu một, ở giữa có đặt một cái bàn thờ, trên để linh bài tổ sư của Huyền Thiên Tông môn, hai bên còn có đặt trái cây, ở giữa bàn thờ có một cái lư hương. Thanh Dương trưởng lão đứng ở giữa, mấy vị đệ tử đứng phía sau, Thiệu Cảnh chờ mấy người khác đứng trước, còn hắn đứng sau cùng.

Chương 59: Nhập môn (2)

Tác giả: Tiêu Đình

Dịch : pqka8

Nguồn: www.tangthuvien.com

Ebook: enix

- Mười một người các người, có thể đứng ở chỗ này, đều là do chương môn chân nhân mở ra ân điển, nếu không, ít nhất 4 năm nữa các người mới có cơ hội được làm đệ tử của Huyền Thiên Tông.

Sắc mặt Thanh Dương trưởng lão nghiêm túc, ánh mắt như điện, chậm rãi phát ra một cỗ khí thế uy bức, các đệ tử trong hàng không ai có can đảm ngược nhìn, tất cả đều cúi đầu, sắc mặt cung kính. Thanh Dương trưởng lão thu lại khí thế, trầm giọng nói:

- Nhưng mà, Huyền Thiên Tông chúng ta từ trước đến nay đều có quy định, để đề phòng gian tế, người tu hành muốn làm đệ tử Tông môn thì từ trước đến nay không được tu luyện đạo pháp, nếu không liền bỏ không nhận. Hiện tại, lão phu muốn tự mình kiểm tra, các người đến đây.

Thiệu Cảnh nhú mày, không nhìn được nhìn sang bên kia, thấy sắc mặt của Tô Thanh Dung vẫn bình thường, không có biểu hiện gì khác thường cả.

Đệ tử từng người, từng người đi qua kiểm tra, trong hàng Thiệu Cảnh đứng thứ năm. Thủ pháp kiểm tra của Thanh Dương trưởng lão cũng không phức tạp gì cả, chỉ dùng tay nắm chặt tay phải của đệ tử đến kiểm tra, nhắm mắt lại một lúc, một lát sau mở mắt nhìn nháy gật đầu, coi như là qua cuộc kiểm tra. Đến phiên Thiệu Cảnh, trong lòng hắc có chút khẩn trương, nhưng không lo lắng, dù sao hắn cũng chưa từng tu luyện đạo pháp của người tu chân.

Quả nhiên, lúc Thanh Dương trưởng lão nắm tay phải của hắn, Thiệu Cảnh mơ hồ cảm giác được một tia linh khí như dòng nước ấm từ lòng bàn tay phải tiến vào, đi qua các kinh mạch của hắn một lần, sau đó chậm rãi rút đi.

Sắc mặt Thanh Dương trưởng lão không chút biểu tình, phát phát tay, tỏ vẻ hắn đã qua kiểm tra.

Thiệu Cảnh thở dài một hơi, đi qua một bên, ngẩng đầu nhìn, không phải là nhìn tình hình kiểm tra, mà là nhìn Tô Thanh Dung.

Tô Thanh Dung dường như cảm thấy gì, nhìn lại phía hắn.

Thiệu Cảnh khước miệng khẽ nhếch lên, ngay lúc nàng nhìn lại hắn, liền lộ ra vẻ cười như có như không, ánh mắt Tô Thanh Dung dừng lại trên mặt hắn một chút, rồi thu hồi.

Quá trình kiểm tra diễn ra rất nhanh, các đệ tử tiến vào từng người từng người, cuối cùng đến lượt người thứ mười tiến vào, chính là Tô Thanh Dung. Nghe thấy vị sư huynh bên cạnh gọi tên nàng, tinh thần Thiệu Cảnh chấn động, híp hai mắt, nhìn nữ tử xinh đẹp kia.

Sắc mặt Tô Thanh Dung cuối cùng cũng hiện lên một tia khẩn trương, nhưng nàng khống chế rất tốt, hít sâu một hơi, lại vẫn mang theo bộ dạng dịu dàng, vui vẻ, chậm rãi tiến lên phía trước, thi lễ với Thanh Dương trưởng lão, rồi vươn tay phải ra.

Thanh Dương trưởng lão cũng không chớp mắt, nắm lấy bàn tay nhỏ bé trắng nõn, hai mắt khép hờ, vận công kiểm tra. Trống ngực Thiệu Cảnh bỗng dưng đập mạnh, giống như đang chờ mong chuyện gì.

Lúc này, thời gian giống như trôi qua rất chậm, nhưng cuối cùng Thanh Dương trưởng lão đã buông tay ra, sau đó,

trong ánh mắt chờ mong của Thiệu Cảnh, hẩn chậm rãi gật đầu:

- Tốt lắm, kể tiếp.

Thiệu Cảnh gật mình.

Cuối cùng, tất cả đệ tử đều qua được việc kiểm tra của Thanh Dương trưởng lão.

Hoàn thành việc này, trên mặt Thanh Dương trưởng lão lộ ra vẻ hài lòng, gật nhẹ đầu, cho mọi người trở về vị trí cũ, lại lấy ra ba nén nhang, sau khi đốt, thần thái kính cẩn hướng linh bài tổ sư hành lễ, sau đó quay người lại, liếc nhìn những người đệ tử mới, nói:

- Hành lễ! .

Trước khi đến đây, đám người Thiệu Cảnh đã được nói rõ quy củ cơ bản của nghi thức nhập môn. Lúc này, mỗi người đều lần lượt quỳ xuống dập đầu trước bàn thờ. Sau khi nghi lễ không quá phức tạp này kết thúc, mỗi người lại đứng lên, đi qua một bên, kể từ giờ phút này, họ đã là đệ tử của Huyền Thiên Tông.

Thanh Dương trưởng lão phất tay, bốn đệ tử sau lưng liền đi tới, mỗi người đều bưng một cái hộp lớn, chia cho đệ tử mới. Thiệu Cảnh cũng được đưa một hộp, hẩn nhìn vào trong, thấy có hai bộ quần áo màu xanh, hai quyển sách, còn có một ngọc bài to bằng bàn tay, chất ngọc tinh thuần, màu trắng, trên mặt linh khí lưu động, không biết có đạo pháp gì, trên ngọc bài có một khung nhỏ, bên trong dường như có mây trôi, sau một lát, lại ngưng tụ thành hai con số: 24 và 11.

Thanh Dương trưởng lão lại nói:

- Hai bộ quần áo này là dành cho đệ tử Huyền Thiên Tông mặc, các người bình thường phải mặc vào, trên quần áo có gia trì "Tiểu Tịnh Trần Thuật" của bốn môn, có thể cách ly bụi rậm, giữ thân thể sạch sẽ. Hai quyển sách kia, một quyển chính là tâm pháp tu luyện "Huyền Tâm Quyết" của bốn môn, quyển còn lại là môn quy, kể cả ngọc bài, trong đó đã giới thiệu rất kỹ, các người trở về đọc, phải nhớ kỹ. Sau này tu luyện thành công, thì có thể làm rạn vỡ bốn môn, nếu dám làm trái môn quy, tự nhiên bốn môn cũng có thủ đoạn để nghiêm trị. Các người rõ chưa?

Đám đệ tử mới đều cúi người, cung kính nói:

- Đệ tử đã hiểu.

Chương 60: Nhập môn (3)

Tác giả: Tiêu Đình

Dịch : pqka8

Nguồn: www.tangthuvien.com

Ebook: enix

Thanh Dương trưởng lão gật đầu, nói;

- Lão phu còn có chuyện quan trọng, nên đi trước, chuyện phân chia việc vặt, giao cho sư huynh các người là Thường Hằng làm.

Nói xong, hắn quay đầu nhìn đệ tử đứng bên cạnh, người đệ tử đó vội vàng tiến lên trước một bước, cung kính nói:

- Sư phụ yên tâm, cứ giao cho đệ tử.

Thanh Dương trưởng lão "ừ" một tiếng, cũng không nhiều lời, liền đi ra ngoài cửa, bốn đệ tử đi theo hắn vào, trừ Thường Hằng, ba người còn lại đều theo hắn đi ra ngoài. Lúc hắn đi ra đến cửa, vị đệ tử Thường Hằng ở phía sau hình như nhớ ra việc gì đó, do dự một chút, vẫn gọi một tiếng, đi tới nói:

- Sư phụ, hôm qua Thanh Tâm sư bá tìm người, bảo chúng ta phái ra vài người, người xem... .

Thanh Dương trưởng lão dừng bước, im lặng một lát, mặt không biểu tình nói:

- Không cần để ý đến hắn, người cứ theo quy củ mà làm.

Sắc mặt Thường Hằng có chút phát khổ, nhưng vẫn phải đáp ứng, Thanh Dương trưởng lão không dừng lại nữa, trực tiếp rời Tunnel các.

Thiệu Cảnh đứng trong đám người, ánh mắt nhìn vào chiếc hộp trên tay, trong lòng có chút kích động, từ hôm nay trở đi, mình xem như đã bước vào con đường tu chân rồi sao? Sách và quần áo trong hộp, còn có cái ngọc bài, đều nằm yên tĩnh trước mắt hắn, nhưng mà Thiệu Cảnh vẫn giữ vững tâm tình bình thản. Mấy ngày dưỡng thương ở trên núi, hắn cùng hai huynh muội Tạ Tiểu Vũ và Tạ Vân Long, đã khá thân thiết, nhất là Tạ Tiểu Vũ, tuy rằng nàng nhỏ tuổi hơn hắn, nhưng tính nàng hoạt bát, vui vẻ. Lúc biết Thiệu Cảnh sẽ trở thành đồng môn của nàng, liền đem những chuyện quan trọng cần chú ý của Huyền Thiên Tông nói cho hắn, trong đó cũng có những vật hắn đang cầm trong tay này.

Có Tạ Tiểu Vũ nhập môn sớm hơn dốc lòng "dạy bảo", Thiệu Cảnh đã biết, từ lúc đệ tử nhận được pháp quyết tu luyện Luyện Khí Cảnh "Huyền Tâm Quyết" đến về sau, cả giai đoạn Luyện Khí Cảnh đều phải tự mình tu luyện, sư trưởng Huyền Thiên Tông sẽ không can thiệp hay chỉ dạy bất cứ điều gì. Giai đoạn này hoàn toàn dựa vào thiên phú cùng sự chăm chỉ. Chỉ có đệ tử nhập môn tu luyện đến Luyện Khí Cảnh đỉnh phong và đột phá tiến vào Ngưng Nguyên Cảnh, mới chính thức bước trên con đường tu chân. Đến lúc này, Huyền Thiên Tông mới bố trí sư trưởng nhận đệ tử, chỉ dạy tu hành.

Sở dĩ có quy định như vậy, nguyên nhân chủ yếu là tu luyện Luyện Khí Cảnh muốn đột phá rất đơn giản, nhưng muốn đột phá Ngưng Nguyên Cảnh, tu luyện đạo pháp rất khó khăn, đồng thời, việc chọn một loại kỳ công để tu luyện cũng rất rắc rối. Tu Chân Giới đã phát triển hơn 7000 năm, sáng tạo ra không biết bao nhiêu kỳ công, pháp thuật lợi hại. Nên các đệ tử cần có sư trưởng để phân biệt và chọn một loại kỳ công thích hợp nhất để tu luyện, cũng nhờ vào sư trưởng tiến hành dạy bảo, mới giúp được đệ tử khỏi đi đường vòng, có tốc độ tu luyện nhanh nhất. Hơn nữa, tu

luyện đến Ngưng Nguyên Cảnh, linh khí trong đan điền phát triển mạnh, từ từ vững chắc, nên ngoài tâm pháp trụ cột, có thể bắt đầu tu luyện các pháp thuật thần thông khác.

- Khụ khụ !

Một tiếng ho khan vang lên, làm Thiệu Cảnh đang trong trạng thái ngây người tỉnh lại, chỉ thấy vị Thường Hưởng sư huynh kia đã chạy tới giữa phòng. Lúc vừa rồi, cũng có một số người giống Thiệu Cảnh, nhìn chăm chăm vào vật trong chiếc hộp, có vài người tính tình nóng nảy, trực tiếp mở quyển sách có ghi "Huyền Tâm Quyết" ra xem. Nhưng mà, cuối cùng mọi người cũng nhớ là đại sự liên quan đến mình còn chưa làm xong, mà chuyện này đang nằm trong tay vị Thường Hưởng sư huynh này. Mọi người lập tức đứng thẳng người, trên mặt tươi cười nhìn Thường Hưởng sư huynh.

Thường Hưởng mặt mũi thật thà, tuy không anh tuấn, nhưng ngũ quan đoan chính, đứng ở đó cũng có vài phần khí thế. Giờ phút này, khuôn mặt hần bình tĩnh, dường như không cảm nhận được ánh mắt khác thường của mấy vị sư đệ sư muội trước mặt, mà chỉ lo nhìn vào quyển sổ trên tay, thản nhiên nói:

- Bây giờ bắt đầu phân chia việc vặt.

Ở Huyền Thiên Tông môn, tất cả đệ tử đều có nhiệm vụ phải hoàn thành, giống như đệ tử Ngưng Nguyên Cảnh mỗi tháng phải đến Vạn Yêu Cốc giết yêu thú, Luyện Khí Cảnh đệ tử vì đạo hạnh thấp kém, rất khó đánh thắng yêu thú của Vạn Yêu Cốc, ngay yêu thú cấp thấp cũng chưa chắc giết được. Cho nên, bình thường đều ở lại trên núi làm việc vặt, mỗi tháng cũng kiếm được một ít linh thạch, nhưng mà so sánh với mấy đệ tử Ngưng Nguyên Cảnh đi săn yêu thú, thù lao của đệ tử Luyện Khí Cảnh quả thực ít đến đáng thương.

- Tô Thanh Dung.

Thường Hằng ngẩng đầu, mặt không biểu tình nói. Người thứ nhất chính là Tô Thanh Dung, làm Thiệu Cảnh nhú mày, quay đầu nhìn.

Chương 61,62: Việc vặt (1,2)

Tác giả: Tiêu Đình

Dịch : pqka8

Nguồn: www.tangthuvien.com

Ebook: enix

Tô Thanh Dung mang theo vẻ mỉm cười nhàn nhạt, đi lên một bước, quần áo phấp phới, cả người giống như một đóa hoa kiêu diễm trong ngày xuân, vẻ xinh đẹp động lòng người, hấp dẫn mọi ánh mắt.

- Thường sư huynh khỏe.

Nàng mỉm cười nói, ánh mắt dịu dàng như nước, dù ánh mắt đó đang nhìn Thường Hằng, nhưng cũng làm nam đệ tử xung quanh lác mắt. Thiệu Cảnh đứng trong đám người nhẹ nhàng nhếch miệng, Tô Thanh Dung kiêu mỹ động lòng người trước mắt này, phảng phất yếu đuối giống như cần được che chở, nhưng hẳn biết rõ ràng, phía sau vẻ xinh đẹp đó, ở động phủ thần bí, nữ nhân này vô cùng nguy hiểm.

Một màn máu me điên cuồng lúc đó, đến giờ vẫn còn rõ mồn một trước mắt hắn.

Trước mắt dường như có một màn mưa máu, thân thể Thiệu Cảnh không nén được run lên.

Định lực của Thường Hằng sư huynh cũng không tệ, hoàn toàn không giống những nam đệ tử xung quanh, ánh mắt bị Tô Thanh Dung thu hút. Trên mặt cũng không có biến hóa gì, chỉ ngăm Tô Thanh Dung một cái, sau đó nói:

- Người đến Luyện Đan đường của Thanh Vân sư thúc giúp việc, ngay mai nhớ đến.

Đệ tử xung quanh lập tức bàn tán một trận, trong đám đệ tử, rất nhiều người hâm mộ hoặc ghen ghét với Tô Thanh Dung. Con đường tu chân từ trước đến nay đều chú trọng đến ngoại lực hỗ trợ, mà quan trọng nhất chính là ăn linh dược. Chỉ cần đối với người tu chân có kiến thức đơn giản nhất, cũng biết được công việc ở Luyện Đan đường của một môn phái tu chân là công việc béo bở nhất, có thể "làm quan hưởng lộc vua", "ở chùa hưởng lộc phật". Hơn nữa, sư huynh đệ đồng môn, kể cả một số đệ tử đạo hạnh cao thâm, cũng muốn làm việc vặt ở Luyện Đan đường. Dù sao, ai cũng muốn có một thời gian đến Luyện Đan đường.

Lại nói tiếp, nếu đệ tử có thiên tư tốt, được Thanh Vân sư thúc của Luyện Đan đường xem trọng, truyền lại bản lĩnh luyện đan. Trong tương lai có thể là truyền nhân luyện đan của Huyền Thiên tông. Người như vậy, không có ai dám đặc tội.

Thiệu Cảnh đối với sự quan trọng của chuyện này cũng biết rõ ràng. Hắn đứng trong đám người nhìn bóng lưng của nữ nhân kia, cơ mặt không nhịn được thoáng run rẩy. Sao lại giống như, nữ nhân tên Tô Thanh Dung này, cho dù ở bất cứ đâu dường như cũng cười lên đầu lên cổ mình a. Không biết thời gian ở Huyền Thiên tông này, mình có phải chịu khổ sở hay không a...

Thường Hằng sư huynh lần lượt kêu tên của từng đệ tử, sau đó an bài nơi đến làm việc cho từng người. Ngoại trừ Tô Thanh Dung, hai vị nữ đệ tử còn lại, một người cũng may mắn đến Luyện Đan đường, làm cho mọi người lại ghen ghét thêm một lúc, người khác thì đến Linh Thú đường - nơi chuyên môn nuôi dưỡng linh thú. Mặc dù không tốt như ở Luyện Đan đường, nhưng cũng không hề có trở ngại gì lớn.

Còn lại 8 nam đệ tử, có hai người đến Linh Thú đường, hai người đến Bách Thảo đường - chính là nơi chuyên môn nuôi trồng linh thảo ở Thiên Thanh sơn. Đương nhiên, những loại linh thảo này không cùng cấp với những loại thông thường

mà Thiệu Cảnh từng gieo trồng, mà ít nhất là linh thảo nhị phẩm trân quý. Ngoại trừ những người trên, còn lại ba người được phân đến Linh Thạch đường.

Cái gọi là Linh Thạch đường, chính là nơi đào linh thạch ở Linh Sơn linh mạch. Có người sau khi nghe, phản ứng đầu tiên là: cái gì, lại còn có loại việc vặt này? So với công việc tại Luyện Đan đường còn tốt hơn 10 vạn 8 ngàn dặm a! Không cần nói cái khác, chỉ riêng trong thời gian đào linh thạch, vụng trộm "thọt"(lấy trộm) vài cục linh thạch, không phải là phát tài sao?.

Khoan nói việc này, trong ba người đệ tử bị phân đến Linh Thạch đường, có người về sau biết được chỗ tốt của nơi này là như thế nào, thân thể liền chấn động, lộ ra vẻ sợ hãi lẫn vui mừng không tưởng tượng được. Nhưng thấy được sắc mặt của hai người đồng bạn rất khó coi, có chút không đúng, vội vàng thấp giọng hỏi thăm, biết được ngọn nguồn, liền uể oải xuống.

Chỗ sinh ra linh thạch của thiên hạ, tám chín phần đều ở các linh mạch ngưng tụ thiên địa linh khí. Những Tu Chân đại môn phái đều muốn chiếm các Linh sơn bảo địa, cũng bởi vì ở đó chắc sẽ có linh thạch. Có linh mạch, ở trên linh sơn, thiên địa linh khí đậm đặc, thích hợp cho Tu Chân Giả tu luyện, trọng yếu hơn hẳn, là ở sâu trong linh sơn, vì ngày đêm hấp thụ thiên địa linh khí, nên sẽ không ngừng sản xuất linh thạch, giống như một chậu châu báu. Mọi người đều biết, tiền bạc trong Tu Chân Giới hiện nay, thông dụng nhất là linh thạch, hơn nữa mọi Tu Chân Giả tu luyện đều cần có linh thạch, tác dụng to lớn của linh thạch trong chuyện này, là không phải bàn cãi nhiều lời.

Sự lớn nhỏ của linh mạch trong linh sơn, cũng quyết định đến thực lực của môn phái tu chân đó. Đưa mắt khắp Thần Châu, những môn phái lớn khắp Tu Chân Giới, có phái nào không chiếm giữ danh sơn có linh mạch?

Bồng Lai Tiên tông, chiếm Bồng Lai Tiên sơn ở trên Thần Châu Thương Hải.

Thiên Long Điện, chiếm Chân Long Bí Cảnh thần bí khó lường.

Còn có tam đại thánh địa, tứ đại danh môn, có phái nào không có linh sơn bảo địa?

Ngay cả vài tông phái của Ma Đạo cũng không ngoại lệ. Trong đó, thực lực lớn nhất là Thánh Linh Cung truyền thừa đã ngàn năm, càng chiếm cứ ngọn núi danh chấn thiên hạ - Thanh Vân sơn.

Thực lực của Huyền Thiên Tông còn lâu mới so sánh được với mấy cái đại phái kia, nhưng ở Vạn Yêu Cốc này, cũng có thể coi như là một môn phái có danh tiếng. Ngoại trừ có một số Tu Chân Giả có thực lực rất mạnh, còn một nguyên nhân trọng yếu khác, là Thiên Sơn linh mạch ở Vạn Yêu Cốc được xếp hạng tam vị linh mạch.

Sự dư thừa linh khí của linh mạch, quyết định đến sản lượng của linh thạch. Những đại môn phái kia chiếm cứ những Linh sơn có độ linh khí cực kì đậm đặc, cho nên tới bây giờ đều rất giàu có. Tuy rằng cơ nghiệp rất lớn, linh thạch cần để tiêu dùng cũng lớn vô cùng. Nhưng càng về sau, cùng với những môn phái nhỏ không có linh sơn, hay linh sơn nhỏ, chênh lệch thực lực vẫn càng ngày càng lớn.

Sự quan trọng của linh mạch là vậy, nhưng công việc đào linh thạch lại không hề thoải mái. Nói như vậy là vì, linh mạch tuy không ngừng tạo ra linh thạch, nhưng bình thường đều nằm sâu trong tầng nham thạch, cần đào bới rất vất vả mới tìm thấy, đây mới thực sự là cực khổ. Muốn tìm thấy linh thạch, phải đào một cái sơn động vào sâu trong linh sơn, rồi đào bới ở vùng phụ cận của linh mạch mới tìm thấy. Hơn nữa, sự trân quý của linh thạch không ai không biết, Huyền Thiên Tông tất nhiên không dễ dàng để

cho những tiểu tử đầu đất này tùy tiện tham ô được. Cho nên, sự đề phòng ở Linh Thạch đường so với những nơi khác thì chặt chẽ hơn nhiều. Nhiều khi, trong lúc đào bới đều có các đệ tử đạo hạnh cao thâm hay các trưởng lão tự mình giám sát. Đệ tử Luyện Khí cảnh đạo hạnh thấp kém, căn bản không có khả năng vụng trộm đem linh thạch ra ngoài.

Cho nên, việc vặt ở Linh Thạch đường nghe thì rất hấp dẫn, kỳ thật là nơi đến kém cỏi nhất ở Huyền Thiên Tông.

Thiệu Cảnh nghe xong, cũng lắc đầu liên tục, trong nội tâm cũng có chút lo lắng. Hôm nay, mười một đệ tử đã phân xong mười người, hẳn đợi mãi vẫn không thấy tên mình được Thường Hằng sư huynh gọi lên. Chỉ là, hẳn nhìn vào ba người bị phân đến Linh Thạch đường, lòng âm thầm kêu khổ, không phải là mình cũng “được” đi đến đó chứ?

- Thiệu Cảnh.

Không có ý gì ngoài ý muốn, Thường Hằng gọi lên cái tên cuối cùng.

Thiệu Cảnh vững tâm, đi đến một bước, chấp tay nói:

- Sư huynh khỏe, ta là Thiệu Cảnh.

Tô Thanh Dung đang đứng một bên cùng nói chuyện với hai vị nữ đệ tử khác, vị nữ đệ tử cùng nàng đi đến Luyện Đan đường tên là Lý Dục Tú, giờ phút này trên mặt đầy vẻ vui mừng, tâm tình rất tốt. Nàng cùng Tô Thanh Dung đang thấp giọng an ủi nữ đệ tử đến Linh Thú đường. Nghe thấy Thường Hằng gọi tên Thiệu Cảnh, sắc mặt Tô Thanh Dung vẫn bình thường, nhưng trong mắt lóe lên quang mang, hướng phía trước thoáng nhìn.

Có rất nhiều ánh mắt đều nhìn vào Thiệu Cảnh. Mặc dù mọi người đều là nhập môn đệ tử, nhưng ngày đó ở động phủ Vô Danh, Thiệu Cảnh lại dâng lên một món pháp bảo, cho

nên mọi người cũng bàn tán về cái tên này một lúc. Trưởng lão của Huyền Thiên Tông cũng không hề nói đến việc đãi ngộ của đệ tử dâng pháp bảo so với đệ tử dâng linh khí có hơn kém gì, nhưng nhìn vào Tô Thanh Dung - cũng là một đệ tử dâng hiến pháp bảo, người ta cũng trực tiếp được phân vào làm công việc béo bở ở Luyện Đan đường đấy thôi.

Thường Hằng đáng giá Thiệu Cảnh một lúc, không biết tại sao, không mở miệng.

Thiệu Cảnh có chút mù mịt, cẩn thận thầm nghĩ, thấy mình trước nay chưa từng đắc tội với vị sư huynh này, nhưng giờ Thường Hằng không nói lời nào, hẳn cũng đành phải chờ. May mắn là Thường Hằng không để hẳn chờ lâu, chỉ trầm ngâm một lát, rồi đột nhiên hướng hẳn... nở một nụ cười.

Đây là lần đầu tiên Thường Hằng ở trước mặt mọi người nở nụ cười, cho dù lúc gọi Tô Thanh Dung, Lý Dục Tú... ba vị nữ đệ tử xinh đẹp, hẳn vẫn giữ sắc mặt nghiêm nghị. Không thể tưởng tượng được, hẳn đối với Thiệu Cảnh lại thoáng nở nụ cười.

Thiệu Cảnh lắp bắp kinh hãi, trong nội tâm nhảy lộn bộp, đến cùng là không biết vì sao. Mọi người xung quanh lại càng kinh hãi, có không ít người đã dùng ánh mắt ghen ghét nhìn Thiệu Cảnh. Thường Hằng sư huynh đột nhiên đối với hẳn khách khí như vậy, chẳng lẽ ở trong Huyền Thiên Tông còn có công việc nào còn tốt hơn công việc ở Luyện Đan đường sao ? Nghĩ tới nghĩ lui đều không có a, chẳng lẽ... là đi làm người hầu của Chương môn hay trưởng lão nào đó sao, đúng, tuyệt đối là như vậy. Nếu ngày ngày đều ở bên người Chương môn hay trưởng lão, đây tuyệt đối là việc tốt, tiền đồ sáng lạn a !

Chương 63: Việc vặt (3)

Tác giả: Tiêu Đình

Dịch : pqka8

Nguồn: www.tangthuvien.com

Ebook: enix

Ánh mắt mọi người nhìn Thiệu Cảnh bắt đầu nóng lên.

Thiệu Cảnh cảm thấy dường như có mấy mũi nhọn đang chọc vào lưng hắn, mồ hôi lạnh chảy ra, vội vàng cười nói :

- Sư huynh, xin hỏi ta được phân đến nơi nào vậy ?

Thường Hằng mỉm cười nói :

- Thiệu sư đệ, ngươi chuẩn bị một chút đi. Ngày mai, ngươi xuống Tiểu Hồ Thành ở dưới núi, giúp việc ở Thiên Phong Lâu - chính là cửa hàng do Huyền Thiên Tông chúng ta mở.

Trong đầu Thiệu Cảnh có chút hồ đồ, cùng đi ra với đám người. Chỉ cảm thấy mù mịt. Trong mười một đệ tử mới, mười người khác đều được phân làm việc vặt ở trên núi, chỉ có hắn bị phân đến làm ở Tiểu Hồ Thành dưới núi. Hắn có hỏi Thường Hằng, nhưng vị Thường sư huynh này cứ úp úp mở mở, trên mặt mang vẻ như có như không, làm người ta nhìn rất không thoải mái, nói người đi sẽ biết, cứ làm theo quy củ đã phân phó.

Thường Hằng phân chia xong việc vặt, liền bảo mọi người về nhà mới ở trên Thiên Thanh sơn, nghỉ ngơi, chuẩn bị cho tốt. Sáng sớm ngày mai, bắt đầu đến các nơi mà làm việc. Một số đệ tử nóng tính, vừa đi, vừa cầm "Huyền Tâm quyết" để đọc.

Từ trong Tùng Đào các đi ra, đi dọc theo đường mòn trong rừng một lúc, là có thể trông thấy con đường đá màu trắng. Mấy ngày trước xảy ra động đất, con đường này cũng bị hư hại nghiêm trọng, nhưng Huyền Thiên Tông không hổ là môn phái tu chân lớn. Qua mấy ngày tu sửa, con đường này cơ bản đã khôi phục giống như ban đầu. Trên mặt đường chỉ còn một số đường đứt gãy. Trên thềm đá, vì tu sửa vội vàng nên vẫn còn một số hòn đá gãy làm đôi, có thể tưởng tượng được trận động đất đó có uy lực như thế nào.

Đi trên con đường đá trắng, hướng dưới núi đi khoảng 100 trượng, có thể thấy hai bên con đường, xây rất nhiều gian nhà giống nhau, tường trắng ngói đỏ. Mỗi hàng có 12 gian phòng, đưa mắt nhìn thấy ở đây có ít nhất mấy trăm gian phòng. Rất nhiều phòng đã có người ở, đều là nhập môn đệ tử của Huyền Thiên Tông, ngoại trừ một số đệ tử thiên tư hơn người, đến ở chỗ đặc biệt coi trọng thiên tài của Huyền Thiên Tông, đệ tử nhập môn phần lớn đều ở đây.

Mọi người cứ thế đi xuống, Thiệu Cảnh cũng ôm cái hộp đi phía sau, thấy mọi người đi đến dãy phòng này không có chia ra, mà đều đi đến dãy phòng số 24. Trong lòng liền hiểu, xem ra mọi người đều bị an bài ở đây.

Dãy phòng thứ 24, căn phòng thứ nhất đã có người ở. Còn lại vừa đủ 11 gian phòng cho Thiệu Cảnh cùng 10 đệ tử khác ở. Từ nay về sau, nơi này chính là nhà của bọn họ.

Trong lòng Thiệu Cảnh cũng có phải phần chờ mong, muốn đến xem chỗ ở của mình, hắn từ nhỏ đã lang thang, cho đến bây giờ đều không có chỗ ở ấm áp. Nhưng đúng lúc hắn định theo mọi người đến dãy phòng 24, sau lưng lại truyền đến một tiếng gọi vui vẻ :

- Thiệu sư huynh.

Thiệu Cảnh quay đầu nhìn, chỉ thấy Tạ Tiểu Vũ mang một

bộ quần áo màu xanh, mặt cười tươi như hoa, từ dãy phòng 22 chạy tới, ở một bên chân nàng, Tiểu Trư kêu "ụt ịt" chạy theo, so với Tiểu Vũ còn nhanh hơn, lại gần Thiệu Cảnh liền chui vào chân hắn, dùng sức cọ cọ ống quần hắn, rất thân mật.

Thiệu Cảnh cười ha ha nói :

- Ta mới nhập môn ngày hôm nay, nên gọi người là sư tỷ mới đúng.

Tạ Tiểu Vũ cười hì hì, lại nói :

- Tuổi người so với ta lớn hơn nha, ta không đảm đương nổi đâu. Hiện tại gọi thế cũng tốt mà, thôi bỏ đi, người được an bài đến nơi đâu làm việc vặt ?

Gió núi tươi mát thổi tới, ánh mặt trời ôn hòa chiếu vào con đường đá trắng, phản xạ ra ánh sáng nhạt không hề chói mắt. Tạ Tiểu Vũ cười nói tự nhiên, áo quần lay động theo gió, dung mạo tươi trẻ, quả thật là một tiểu mỹ nhân. Những nhập môn đệ tử bên cạnh, kể cả Tô Thanh Dung, Lý Dục Tú cũng dừng bước, quay đầu nhìn.

Thiệu Cảnh cười ha ha, không trả lời nàng, ngược lại cười hỏi :

- Đúng rồi, Tiểu Vũ, ta còn chưa hỏi người, người hiện tại chắc cũng là Luyện Khí Cảnh sơ giai. Như vậy, người hiện tại vẫn còn làm việc vặt ở trên núi, người làm ở đâu vậy ?

Tạ Tiểu Vũ duỗi ngón út trắng nõn ra, đặc ý lắc lắc, nói :

- Thiệu sư huynh, người không nên xem thường ta, ta chính là Luyện Khí Cảnh trung giai nha.

Lời vừa nói ra, chẳng những Thiệu Cảnh lắp bắp kinh hãi,

mà mọi người sau hăn cũng lập tức nhìn sang. Ánh mắt Tô Thanh Dung lóe lên, đứng ở xa tỉ mỉ đánh giá Tạ Tiểu Vũ.

Chương 64: Việc vặt (4)

Tác giả: Tiêu Đình

Dịch : pqka8

Nguồn: www.tangthuvien.com

Ebook: enix

- Không ngờ được a!

Thiệu Cảnh không thể nào không phục được, lại nghĩ đến mình so với Tạ Tiểu Vũ còn lớn hơn vài tuổi, hẳn có chút chán nản, tuy rằng hẳn có Ngũ Hành pháp thuật. Nhưng trên đời này, tất cả các người tu đạo, kể cả hẳn, đều biết rằng Ngũ hành pháp thuật chỉ là con đường nhỏ, chỉ có thể phụ trợ mà thôi, con đường tu đạo chân chính chính là trở thành một Tu Chân Giả.

- Vậy, người làm việc ở nơi nào?

Thiệu Cảnh hỏi.

- A, ta làm ở Luyện Đan đường.

Tạ Tiểu Vũ thuận miệng đáp, sau đó dùng chân đá Tiểu Trư một cái, oán hận nói :

- Tiểu Trư chết tiệt, người mỗi ngày đều ăn vụng linh dược của ta, kết quả là vừa thấy Thiệu sư huynh thì quên luôn cả ta, thật là không có lương tâm mà.

Thiệu Cảnh quả thật không còn nói được gì, tiểu nha đầu trước mắt quả thật rất may mắn a. Sau lưng hẳn, đám đệ tử mới cũng lộ vẻ mặt hâm mộ, nhưng mà sau một lúc khá lâu, mọi người lại phục hồi tinh thần, tiếp tục đi về phía trước. Chỉ có Tô Thanh Dung đột nhiên đi đến, trong ánh mắt phức tạp của Thiệu Cảnh, đi đến trước người Tạ Tiểu

Vũ, mang theo vẻ ôn hòa, quay đầu hỏi Thiệu Cảnh :

- Thiệu sư đệ, người không giới thiệu chúng ta một chút sao ?

Tạ Tiểu Vũ kỳ quái nhìn Thiệu Cảnh. Thiệu Cảnh bất đắc dĩ, nở nụ cười nói :

- Nàng tên là Tạ Tiểu Vũ.

Dừng một lát, hắn quay đầu nói với Tạ Tiểu Vũ :

- Đây là Tô Thanh Dung sư tỷ, phía sau là Lý Dục Tú sư tỷ, các nàng đều giống ta, là nhập môn đệ tử, hai người cũng được phân đến Luyện Đan đường làm việc.

Tính tình Tạ Tiểu Vũ hoạt bát, vui vẻ. Nghe xong Thiệu Cảnh giới thiệu, khóe miệng liền cười tươi, gật đầu nói :

- Thì ra là như vậy, hai vị sư tỷ khỏe a, chúng ta từ nay về sau đều làm việc ở Luyện Đan đường với nhau, ngày mai, ta sẽ tự mình dẫn các người đi, cũng là để hai người quen đường.

Tô Thanh Dung và Lý Dục Tú đều có chút mừng rỡ, có người dẫn mình đến nơi làm, tất nhiên là khác biệt so với đi một mình, lập tức nói cảm ơn liên tục. Tạ Tiểu Vũ cũng rất yêu mến hai người bọn họ, đặc biệt là Tô Thanh Dung, bởi vì vị sư tỷ này dung mạo kiều mỹ, cực kì diễm lệ, cùng với sự thanh tú, xinh đẹp động lòng người của nàng khá giống nhau, nên tự nhiên có chút thân cận. Qua một lúc nói chuyện, ba nàng thoát nhìn thân cận với nhau rất nhiều.

Thiệu Cảnh đứng một bên nhìn ba nàng nói chuyện, không khỏi bội phục sát đất tốc độ làm quen của ba người. Hắn nghĩ thầm, Tô Thanh Dung quả nhiên lợi hại, không chỉ dễ dàng mê hoặc nam nhân, ngay cả việc mê hoặc tiểu cô nương như Tạ Tiểu Vũ, cũng là dễ như trở bàn tay...

Nói chuyện một lúc, Tạ Tiểu Vũ bị Tô Thanh Dung chọc cho cười khanh khách không ngừng, nhất là lúc Tô Thanh Dung nói đến vài loại mỹ phẩm giúp trắng da, tăng cường hương thơm trên người, lập tức làm cho Tạ Tiểu Vũ mở rộng tầm mắt. Nếu mà là liên quan đến việc tu hành gì đó, thì e rằng nàng sẽ lập tức bái Tô Thanh Dung làm sư phụ a.

Vất vả lắm nàng mới phục hồi lại tinh thần, mới nhận ra nam nhân bên cạnh đánh vai mình một thời gian rồi không có nhận ra, lập tức khuôn mặt ửng hồng, lắp bắp nói :

- Sư, sư huynh...

Thiệu Cảnh tức giận nói :

- Đi, đi thôi.

Nói xong xoay người định mang theo Tiểu Trư đi về, nhưng Tạ Tiểu Vũ lại kéo tay hãm lại, cười hì hì, nói :

- Sư huynh, người còn chưa nói cho ta, người đến chỗ nào làm việc a ? Linh Thú đường hay Bách Thảo đường, sẽ không phải là Linh Thạch đường chứ, người nói cho ta biết, nói không chừng ở đó ta có quen biết vài sư huynh, sư tỷ, ta sẽ bảo bọn họ chiếu cố cho người.

Thiệu Cảnh lập tức dừng bước, quay đầu lại nhìn. Tốc độ quay đầu của hắn cực nhanh, làm Tô Thanh Dung và Lý Dục Tú ở một bên phải lác mắt. Hắn cũng vừa lúc muốn hỏi Tạ Tiểu Vũ cái việc mà liên quan đến Thanh Tâm sư bá lúc nãy là gì, liền nói :

- Bọn họ phân phối cho ta có chút kỳ lạ, những người khác đều làm ở trên Thiên Thanh sơn. Đến ta, thì bị phân đến Tiểu Hồ thành làm việc ở Thiên Phong Lâu. Tiểu Vũ, người biết vì sao không ? Còn nữa, công việc ở Thiên Phong Lâu có tính là tốt không ?

Tạ Tiểu Vũ tươi cười nghe Thiệu Cảnh nói, nhưng nghe hắn nói đến ba chữ Thiên Phong Lâu, thần sắc khẽ giật mình, vẻ tươi cười biến mất, mà chuyển sang vẻ ngạc nhiên. Đợi Thiệu Cảnh nói xong, Tạ Tiểu Vũ nhìn hắn, do dự một lúc, lắc đầu, nói :

- Phần công việc này... biết nói thế nào nhỉ, chắc là không tốt rồi.

Thiệu Cảnh nhìn vẻ mặt Tạ Tiểu Vũ, đột nhiên có một cảm giác khó hiểu, e rằng mình gặp phải chuyện tình không quá tốt rồi.

Chương 65: Hàng xóm (1)

Tác giả: Tiêu Đình

Dịch : pqka8

Nguồn: www.tangthuvien.com

Ebook: enix

Tiểu Hồ thành nằm cách Thiên Thanh sơn khoảng 10 dặm, cho dù là phàm nhân cũng không cho rằng khoảng cách này là xa xôi gì. Từ nhiều năm trước, thành này đã nằm dưới phạm vi thể lực của Huyền Thiên Tông. Bởi vì thành này khá gần Vạn Yêu Cốc, cho nên Tu Chân Giả đi qua đây rất nhiều, sự phồn hoa của thành này so với Nam Sơn thành gần đó e rằng còn tốt hơn trăm lần.

Ngoại trừ sự phồn hoa, náo nhiệt, Tiểu Hồ thành cũng đem lại số lượng thuế cực lớn. Cho nên, Huyền Thiên Tông không thể thờ ơ trước món lời lớn này được, vì vậy ngay trong thành đã mở một cửa hàng lớn, chính là Thiên Phong Lâu.

Thiên Phong Lâu sinh ý cực tốt, cho nên cần không ít đệ tử đến đó giúp việc. Công việc thực ra cũng đơn giản, chỉ là đứng trước quầy hàng giới thiệu hàng hóa cho Tu Chân Giả. Mỗi đệ tử mới đến giúp việc, một ngày thường đứng khoảng 5 canh giờ. Gặp sinh ý tốt, còn đứng lâu hơn.

Đó là địa phương khá ầm ỹ, cho nên đừng nói đến việc tĩnh tâm để tu luyện cái gì. Hơn nữa, Tiểu Hồ thành tuy phồn hoa, náo nhiệt, nhưng vẫn cách Thiên Thanh sơn một khoảng, cơ bản linh khí thưa thớt, không đáng kể. Cho nên, đệ tử ở Thiên Phong Lâu nếu muốn tu luyện, thường có ý trở lại trên Thiên Thanh sơn. Nếu mà ở chỗ này, e rằng không tu luyện được cái gì cả.

Thiệu Cảnh nghe Tạ Tiểu Vũ nói xong, sắc mặt ngay lập tức có chút khó coi, nhưng Tạ Tiểu Vũ lại không nói rõ ràng,

công việc ở Thiên Phong Lâu cũng có vài chỗ khá được, nhập môn đệ tử được phân tới đó, mặc dù có chút không may, nhưng vẫn coi là khá rồi.

Tạ Tiểu Vũ lại nói:

- Dù sao vẫn coi là người không may rồi, nhưng mà trừ những chỗ không tốt này, thật ra cũng có vài chỗ tốt.

Thiệu Cảnh “ồ” một tiếng, nói:

- Có chỗ tốt gì?

Tạ Tiểu Vũ cười nói:

- Từ nay về sau, người có nhiều tự do hơn so với chúng ta a. Chúng ta làm việc trên núi, mười ngày nửa tháng mới nghỉ ngơi một ngày. Đến ngày đó mới có thể đi đến các thành dưới núi để dạo chơi. Người lại mỗi ngày đều có thể đi a, dù sao ở Thiên Phong Lâu mỗi ngày đều được nghỉ ngơi, người có thể tùy tiện dạo chơi ở trong Tiểu Hồ thành. Ở đó là nơi náo nhiệt, có không ít thứ tốt đấy, nếu như may mắn, có thể kiếm được không ít bảo vật đó.

Thiệu Cảnh cười “xùy” một tiếng, lắc đầu, đối với lời an ủi của Tạ Tiểu Vũ không có quá nhiều vui mừng.

Dãy phòng thứ 24 đều nằm trên một con đường đá bằng phẳng, thẳng tắp. Nhà mới của mười một nhập môn đệ tử, đều được an bài ở 12 gian phòng bên trái con đường.

Tiểu Trư có vẻ rất ngạc nhiên với hoàn cảnh mới này, cứ hết nhìn đông rồi nhìn tây, thỉnh thoảng còn dừng lại dùng mũi ngửi ngửi, sau đó lại chạy cho kịp Thiệu Cảnh. Những đệ tử khác lúc này đều đã tìm được nhà mới của mình, Lý Dục Tú ở phòng số 8, sau khi nàng từ biệt vào nhà, trên đường đá

chỉ còn lại Thiệu Cảnh cùng Tô Thanh Dung. Hai người một trước một sau đi tiếp.

Tiếng bước chân sau lưng cứ vang lên mãi, Thiệu Cảnh mặc kệ, cứ bước tới trước. Không biết thế nào, trong lòng hắc có chút khẩn trương. Tuy sắc mặt vẫn bình tĩnh, nhưng trong đầu lại hiện lên hình ảnh người đó đứng trong vũng máu, làm người kinh tâm động phách. Tuy rằng lúc đó nàng gần như khóa thân, nhưng kỳ quái là, Thiệu Cảnh lúc nhớ tới cảnh đó, thì không có chút ý niệm sắc dục nào hiện lên. Bởi vì, ở trong đầu hắc, hình ảnh đó đã hoàn toàn bị cảnh từng đao từng đao đâm tới, máu thịt văng tung tóe chiếm cứ rồi.

Thậm chí cho tới bây giờ, hắc vẫn còn nhớ rõ, Tô Thanh Dung trần truồng đứng trong vũng máu, ở một bên 2 cổ thi thể, hướng hắc lạnh lùng nói: “Bây giờ, chỉ còn hai người chúng ta”. Những lời này, làm cho toàn thân hắc lạnh buốt, tim đập thình thịch.

Dãy phòng 24, đến trước gian phòng thứ 11, Thiệu Cảnh dừng bước, khóe mắt liếc sang bên cạnh một cái. Chỉ thấy Tô Thanh Dung mang theo sắc mặt nhàn nhạt bước tới. Sau đó, ở trước gian phòng cuối cùng, khẽ dừng bước.

Chương 66: Hàng xóm (2)

Tác giả: Tiêu Đình

Dịch : pqka8

Nguồn: www.tangthuvien.com

Ebook: enix

Thiệu Cảnh đứng im, không động đậy. Tô Thanh Dung cũng không biết vì sao, đứng im trước cửa phòng. Sau đó, cùng một lúc, hai người đều đưa mắt nhìn đối phương.

Ánh mắt gặp nhau giữa không trung, dường như tóe lửa. Giờ phút này, hai người gần như nhìn sau vào đáy lòng nhau, ở sau vẻ ôn hòa vô hại ngày hôm nay, là một hình ảnh khác.

Hàn ý lóe lên, đồng thời hai người cùng lúc đưa ngọc bài ra, quét xuống màn khói phía ngoài cửa phòng, sau một lát, chỉ nghe thấy một tiếng trầm thấp, cấm chế trước cửa từ từ mở ra, hai người đều đi vào gian nhà, chỉ còn lại đường đá yên tĩnh.

Đóng cửa phòng lại, giống như đem thế giới bên ngoài và bản thân ngăn cách. Ở trong phòng, Thiệu Cảnh thở phào một cái, tự cười bản thân: cư nhiên lại làm hàng xóm của Tô Thanh Dung a, thật là sợ điều gì sẽ gặp điều đó, chính mình hy vọng có thể cách xa nữ tử này một chút, bây giờ, e rằng còn gần gũi hơn cả lúc trước a.

Hắn lắc đầu, tạm thời bỏ qua những sự việc phiền phức này, quay đầu kiểm tra nhà mới của mình.

Cái cấm chế vừa rồi ở cửa phòng, ở chỗ của các đệ tử khác cũng có, trừ khi có đại cao thủ phá giải, nếu không chỉ có

thể dùng ngọc bài của mỗi người mới có thể mở cửa phòng. Cho nên ở Huyền Thiên Tông không cần sợ người khác quấy rầy, nếu có người muốn gặp, ngoài cửa cũng có một sợi dây buộc một cái chuông nhỏ, chỉ cần lay vài cái, là chủ nhân của gian phòng sẽ biết.

Căn phòng này cùng với chỗ ngày đó hẩn tỉnh lại nhìn thấy không có gì khác nhau lắm. Căn phòng này rộng khoảng 2 trượng, trái phải là tường trắng, trong phòng đặt một bộ bàn ghế, tường bên trái treo hai bức họa, một là “Tuế Hàn Tam Hữu”, một bộ khác là “Thanh Thạch Lưu Thủy”. Ở tường bên phải, có bày một bộ giường chiếu, có đủ cả chăn đệm. Ở cuối giường, có bệ đá ba tầng, xem ra là để cho các đệ tử đựng đồ vật.

Trừ chỗ đó ra, trên tường còn có một cửa sổ, Thiệu Cảnh để cái hộp trên tay lên bàn, sau đó đi qua mở cánh cửa sổ ra. Lập tức, một cái đỉnh tinh xảo xuất hiện trước mắt hẩn. Bởi vì các gian phòng đều xây dựa vào nhau, cho nên ngoại trừ hai bên đều là tường trắng cao ngất, ở phía trong cùng chính là một ngọn núi nhỏ. Từng khối đá cao thấp không đều, ở chỗ cao có dây leo lâu năm rủ xuống, trên mặt đá là một màu rêu xanh, ở giữa khe đá có một dòng suối nhỏ chảy ra. Có một con đường đá nho nhỏ chỉ đủ một người đi, hướng tới cái đỉnh nhỏ, hai bên đường, đều là một thảm cỏ xanh non. Ở gần tường đỉnh, có vài cây trúc thanh nhã, thon dài. Gió núi thổi tới, cỏ xanh, trúc ngọc khẽ lay động, tỏa ra hương thơm nhàn nhạt, làm cho người ta vui vẻ thoải mái.

Thật sự là một nơi ở tốt a...

Thiệu Cảnh nhìn thoáng qua cái đỉnh nhỏ, lại quay đầu nhìn gian phòng, đột nhiên trong lòng dâng lên một cảm giác thỏa mãn, uể oải phiền não trước kia, đều bị hòa tan rất nhiều.

Đúng vậy a, từ nhỏ đã lang thang khắp nơi, giờ so với thời

gian ăn ở nơi hoang dã, hiện tại mình còn muốn gì nữa đây?

Hắn cười ha ha, mở ra hai tay, như muốn ôm lấy không khí nơi này, hít sâu một hơi, sau đó quay vào nhà..

Chương 67: Hàng xóm (3)

Tác giả: Tiêu Đình

Dịch : pqka8

Nguồn: www.tangthuvien.com

Ebook: enix

Tiểu Trư nhanh như chớp từ bên hắc chạy đi, hướng cái đình nhỏ lao đến, có vẻ hưng phấn vô cùng, ở trên thảm cỏ xanh vui đùa ầm ỹ, hết ngửi đông rồi lại ngửi tây, có vẻ rất thích nơi này. Thiệu Cảnh không để ý đến nó, hắc trở về gian phòng, ngồi xuống bên cái bàn nhỏ, lấy đồ vật trong chiếc hộp ra hết.

Thiệu Cảnh để ngọc bài sang một bên, sau đó ánh mắt hắc rơi vào quyển “Huyền Tâm Quyết”. Hắc cầm lên, thoáng cảm thấy rất nhẹ, dường như không có gì, rồi lại cảm thấy nặng tựa Thái Sơn, như là đang cầm một khối tượng thời thiếu niên của chính mình.

Hắc mỉm cười, mở cuốn sách.

Xem xét một lúc lâu, sắc mặt Thiệu Cảnh chăm chú, tập trung tinh thần xem quyển sách trong tay, thật lâu sau mới khép sách lại. Sau đó, lại ngồi trầm ngâm một lúc nữa, dường như đang nhớ lại những gì mình đã đọc, rồi nhẹ gật đầu.

Quyển “Huyền Tâm Quyết” này cũng không có gì cao thâm, nó chỉ là một quyển sách nhập môn chỉ dẫn tu luyện trụ cột tâm pháp. Người bình thường, hầu như ai xem cũng hiểu. Sau đó, bước vào tu luyện, lúc này mới xem được sự cao thấp của tư chất mỗi người. Dù sao đi nữa, môn tâm pháp này rất bình thường, không cần tu luyện quá nhanh, nhưng phải chắc chắn. Cho dù lúc tu luyện tâm pháp này không nhanh đi nữa, chỉ cần tu luyện từ từ cũng có ngày đạt đến

Luyện Khí Cảnh đỉnh phong. Tuy nhiên, để đột phá từ Luyện Khí Cảnh lên Ngưng Nguyên Cảnh thì phải nhờ vào cơ duyên hay ngoại lực hỗ trợ.

Suy tư một lát, sắc mặt Thiệu Cảnh đột nhiên khẽ động, bỏ “Huyền Tâm Quyết” xuống, đưa tay vào túi Lưu Vân lục lợi một lúc, hắn lôi ra một tàn quyển tản ra quang mang màu vàng nhạt.

Quyển tàn sách này tự nhiên chính là Thiên Thư Tàn Quyển hắn lấy được trong thạch thất. Cầm vật này, khước miệng Thiệu Cảnh nhếch lên một chút, không tự chủ nhìn về phía bức tường đối diện. Ở một bên bức tường đó, hắn là có một nửa còn lại của Thiên Thư Tàn Quyển a.

Không biết vì sao, Thiệu Cảnh phát hiện, quyển Thiên Thư Tàn Quyển này từ khi bị hắn và Tô Thanh Dung xé làm đôi thì linh khí nồng đậm trên quyển sách đã biến mất. Bây giờ khi nhìn vào Thiên Thư Tàn Quyển, vẫn chỉ có quang mang màu vàng nhạt. Nhưng mà như vậy rất là may mắn, ngày đó hắn đem Tàn Quyển này giấu trong túi Lưu Vân, rõ ràng là đã che mắt được trưởng lão của Huyền Thiên Tông.

Ở trên Thiên Thanh sơn dưỡng thương, hắn căn bản không dám đem quyển Thiên Thư này ra. Cho đến hôm nay, tới chỗ ở của mình, hắn mới có thể đem ra, bỏ gánh nặng trong lòng mà xem một chút. Ở trong Thiên Thư Tàn Quyển có ghi Minh Tự Thuật khác thường, hắn đã sớm quyết tâm tu luyện.

Nhưng mà, tu luyện cái nào trước đây?

Có lẽ, hai loại tâm pháp này sẽ không có xung đột đâu, dù sao một cái là tâm pháp tu luyện của Tu Chân Giả, một cái là của thượng cổ Thuật Sĩ, đạo bất đồng mà?

Thiệu Cảnh cười cười, quay đầu, mở cánh cửa hướng cái đình nhỏ đi đến. Nhìn ánh sáng mặt trời ôn hòa chiều

xuống, Tiểu Trư đang nằm trên cỏ ngáy o o... hai cái tai một trắng một đen cụp xuống, ngủ say vô cùng, thỉnh thoảng cái miệng chẹp chẹp vài cái, không biết đang mở được ăn món ngon gì.

Nghĩ đến đó, Thiệu Cảnh có chút nói không nên lời, Tiểu Trư từ sau khi được cứu, không biết có phải là do ăn Thái Huyền Kim Đan hay không, khẩu vị của Tiểu Trư bỗng thay đổi. Trước kia, nó thích ăn nhất là món ăn ngon, ừm, thực ra là “cơm thừa canh cặn” của người nào đó. Bây giờ, nó hoàn toàn chẳng thèm ngó đến. Tiểu Trư bây giờ chỉ có hứng thú với loại linh thảo gì đó. Gần đây, Tạ Tiểu Vũ yêu mến Tiểu Trư, nên mỗi ngày đều mang theo nó đi chơi, kết quả Tiểu Trư ăn vụng một ít linh thảo, nên bị Tạ Tiểu Vũ mắng nhiều lần.

Nhưng mà, Tạ Tiểu Vũ từng nói cho Thiệu Cảnh, Tiểu Trư e rằng không phải là heo bình thường a, cái mũi của nó, so với chó còn tốt hơn nhiều. Bởi vì, bình thường lúc làm việc ở Luyện Đan đường, Tiểu Vũ đều đem về một ít linh thảo cất ở trong phòng. Kết quả là, dù cất kỹ đến đâu, Tiểu Trư chỉ cần ngửi ngửi vài cái, tuyệt đối có thể tìm ra. Qua vài ngày, nó gần như đã ăn hết linh thảo mà Tiểu Vũ cất giữ.

May mắn là những linh thảo đó cũng không quý lắm, Tiểu Vũ cũng không truy cứu. Nhưng mà việc này cũng làm Thiệu Cảnh đau đầu, nếu là ăn “cơm thừa canh cặn” thì cũng dễ nuôi thôi, nhưng mà, tiên sư nó chứ, nếu mà cần cả một đồng linh thảo làm thức ăn, thì có còn để cho người ta sống không a!.

Chương 68: Minh Tự Thuật (1)

Tác giả: Tiêu Đình

Dịch : pqka8

Nguồn: www.tangthuvien.com

Ebook: enix

Sắc trời tối dần, sao trời bắt đầu hiện. Thiên Thanh sơn trong bóng đêm hiện lên một cảnh sắc khác. Tiếng Tùng reo, tiếng côn trùng kêu văng vẳng, từng điểm, từng điểm ánh sáng nhen từ phòng của các đệ tử dần sáng lên, lóe ra ánh sáng ôn hòa.

Dãy phòng 24, gian nhà thứ 11, ánh nến còn chưa tắt, trong phòng tối đen. Tiểu Trư đã sớm từ bên ngoài chạy vào nhà, giờ phút này nó đang nhảy lên giường, chui vào trong chăn, chỉ lộ ra cái đầu, đôi mắt nhìn tới nhìn lui trong bóng tối. Thỉnh thoảng lại nhìn Thiệu Cảnh - lúc này đang ngồi xếp bằng ở trên giường.

Dựa theo ánh sáng yếu ớt từ ngoài cửa sổ chiếu vào, loáng thoáng nhận thấy Thiệu Cảnh đang ngồi khoanh chân, hai mắt nhắm nghiền, hô hấp kéo dài. Chỉ là không biết vì sao, trên đầu hần ẩn hiện hai đạo ánh sáng nhàn nhạt, một đạo màu hồng, một đạo màu xám trắng, đang chậm rãi phát tán.

Sắc mặt Thiệu Cảnh bình tĩnh, thỉnh thoảng cũng lóe lên một tia thống khổ, nhưng cũng không quá kịch liệt, mỗi lần đều duy trì trong chốc lát, sau đó sắc mặt hần dần khôi phục lại vẻ bình tĩnh. Chỉ là, trong lúc tu luyện, sắc mặt hần nhiều lần thay đổi.

Từ lúc ánh sao lên, đến khi trăng lên cao, sau khi trải qua suốt 2 canh giờ, hai đạo ánh sáng trên đầu Thiệu Cảnh chậm rãi biến mất, đến cuối cùng không còn nhìn thấy gì

cả. Sắc mặt hắc cũng dần dần trở lại bình thường, vẻ thống khổ cũng rất ít khi xuất hiện. Cứ như vậy, duy trì liên tục đến giờ Tý, Thiệu Cảnh đột nhiên thở ra một hơi dài, mở hai mắt ra. Lập tức, hắc cảm thấy toàn thân đau buốt. Liền dút khoát nằm xuống.

Tay của hắc chạm vào cái mông của Tiểu Trư đang nằm ngủ, Tiểu Trư “ụt ịt” hai tiếng, xem ra là đang kháng nghị, duỗi ra một cái chân sờ sờ mông, mắt vẫn không mở ra, tiếp tục ngủ.

Thiệu Cảnh cũng không để ý đến nó, nằm ở trên giường, sắc mặt âm trầm.

Vừa rồi tu luyện, hắc quyết định tu luyện “Minh Tự Thuật” trong Thiên Thư Tàn Quyển trước. Dựa theo ghi chép trong Thiên Thư, mỗi ngày chỉ cần tu luyện Minh Tự Thuật một lần là có thể thu lấy thiên địa linh khí, hóa thành tinh hoa bốn nguyên linh khí của hắc. Cứ như thế, ngày ngày tu luyện, kiên trì không ngừng, linh khí trong cơ thể Thuật Giả sẽ không ngừng tăng tiến. Nếu như tham lam, một ngày hấp thu vài lần, thì lục phủ ngũ tạng sẽ không chấp nhận được lượng linh khí thu vào quá nhiều, làm cho thân thể Thuật Giả bị tổn thương, đạo hạnh hao tổn.

Nhưng Thiệu Cảnh lại không ngờ, Minh Tự Thuật cùng Huyền Tâm Quyết có vẻ không khác nhau lắm, đều giống như khuôn phép cũ, là pháp quyết ôn hòa tu luyện từ từ. Ai ngờ, lúc hắc tu luyện, luồng bốn nguyên linh khí thứ nhất được hấp thu vào cơ thể lập tức cùng hỏa hệ linh khí và thủy hệ linh khí mà hắc đã tu luyện trước kia xảy ra xung đột.

Lại nói, Minh Tự Thuật quả nhiên có chút bản lĩnh, bốn nguyên linh khí vừa mới sinh ra còn nhỏ yếu, nhưng cùng hai loại linh khí trong cơ thể Thiệu Cảnh tranh đấu, lại bá đạo đem linh khí của hai hệ này đuổi đi toàn bộ. Thiệu Cảnh phát hiện ra chuyện này liền chấn động, trên Thiên Thư

không hề nhắc đến chuyện này, liền muốn dừng tu luyện, nhưng mà tình huống đã vượt ra khỏi sự khống chế của hắn. Luồng bốn nguyên linh khí kia đối với hai hệ linh khí của hắn cực kì bài xích, không khách khí đem chúng tiêu diệt hết.

Việc này cũng kì quái, thủy, hỏa linh khí Thiệu Cảnh tu luyện đã nhiều năm, cũng coi là có chút thực lực, nhưng gặp phải bốn nguyên linh khí yếu ớt này, liền không có sức hoàn thủ. Mặc dù có chút không cam lòng, cứ bám vào cơ thể Thiệu Cảnh, nhưng vẫn bị bốn nguyên linh khí xua ra bên ngoài.

Nói cách khác, chỉ qua mấy giờ này, linh khí hai hệ mà Thiệu Cảnh tu luyện đã nhiều năm, cứ như vậy bị hủy diệt một cách không rõ ràng.

Việc này, thật là kiểm cùi ba năm đốt một giờ a!.

Chương 69: Minh Tư Thuật (2)

Tác giả: Tiêu Đình

Dịch : Phương

Nguồn: www.tangthuvien.com

Ebook: enix

Sắc mặt của Thiệu Cảnh không được tốt lắm, cau mày, nhưng không biết vì sao ở sâu trong lòng của hắn lại dâng lên một niềm vui mơ hồ, tuy rằng vô cùng đau lòng và tiếc nuối công sức của mình dùng để tu luyện Ngũ Hành linh lực trong nhiều năm nhưng những điều Minh Tư thuật ghi lại trên quyển Thiên Thư hiển nhiên không hề tầm thường, chỉ từ uy thế của bốn nguyên linh lực là đã có thể đã nhìn ra.

Đến cuối cùng hắn cắn răng một cái, bỏ qua tất cả các ý niệm dư thừa trong đầu, một khi đã quyết định tu luyện Minh Tư thuật thì dù có phải chịu chút tổn thất cũng chẳng cần phải quan tâm. Ngồi dậy một lần nữa, hai mắt từ từ nhắm lại, hắn bắt đầu cảm giác tình hình trong cơ thể của mình, quả nhiên hai hệ linh lực trước khi từng có đã triệt để biến mất, linh mạch của chính mình trong cơ thể trống không lảng đãng, chỉ có một tia bốn nguyên linh lực đang phiêu đãng trong đó.

Một tia, đúng là một tia nhỏ như một sợi chỉ vô cùng mỏng manh yếu ớt a.

Thiệu Cảnh mở hai mắt ra, chưa phát giác nét mặt của mình có chút đảng chất. Linh lực của hắn hồi trước có thể đủ chèo chống năm quả Hỏa Cầu thuật phát ra liên tục cùng một lúc, nhưng sợi bốn nguyên linh lực này thì ngay cả một phần mười linh lực cần thiết dùng để phát ra một quả Hỏa Cầu thuật cũng chưa tới.

Thật đúng là hoàn toàn triệt để tu luyện lại từ đầu, Thiệu

Cảnh lắc đầu, tự an ủi mình nói: "Thứ tốt luôn luôn rất khó tu luyện, ừm, ngẫm lại từ nay về sau nói không chừng có thể cùng một lúc tu luyện năm hệ thuật pháp, khi đó mới là ngày tốt lành a.

Thiệu Cảnh đoạt lấy một nửa giường cùng đồng chần, miễn mà tiểu trư đang vui thân nằm ngủ trong đó, tiểu Trư trong lúc ngủ mơ lại kêu hừ hừ kháng nghị vài tiếng nhưng Thiệu Cảnh chẳng muốn quản nó, nghĩ thầm trong thiên thư nói rất đúng, Minh Tư thuật mỗi lần tu luyện chỉ cần nửa canh giờ, nhưng thời gian của hôm nay đã vượt qua nửa canh giờ quá nhiều, đoán chừng nguyên nhân của nó là bởi vì hai loại linh lực phát sinh xung đột.

Liên tục ngồi xuống tu luyện lâu như vậy, trong cơ thể lại xảy ra trận tranh đấu của linh lực nên Thiệu Cảnh chỉ cảm thấy hai mắt mí mắt dần dần nặng trĩu, cơn ử rũ dâng lên, rất nhanh sau đó hắn đã chìm vào giấc mộng đẹp.

Ngày đầu tiên hắn chính thức bái nhập Huyền Thiên tông cứ như vậy lặng yên không một tiếng động mà trôi qua. Trong màn đêm ở ngoài cửa sổ, gió núi phơ phất, tiếng thông reo rì rầm, đám trúc xanh trong tiểu viện chập chờn lay động, chiếu xuống mặt đất mấy phần bóng tối, hình như tất cả chỉ yên bình như vậy.

※※※

Ngày hai mươi tám, tháng ba, bầu trời trong xanh không một gợn mây.

Bây giờ mặt trời đã nhô lên, bắt đầu chiếu những làn ánh sáng đầu tiên xuống ngọn núi Thiên Thanh, xuyên qua khe cửa sổ của những tầng phòng đang mở, chiếu vào mặt các đệ tử của Huyền Thiên tông, họ bắt đầu nhao nhao bừng tỉnh khỏi giấc ngủ như đàn chim chóc cất tiếng ca ríu rít, bắt đầu một ngày mới.

Trên tầng hai mươi tư, tất cả các đệ tử mới nhập môn ngày hôm qua đều đã đi ra khỏi cửa phòng, trên người bọn họ đều mặc quần áo hai màu xanh trắng giao nhau là trang phục đệ tử của nhập môn Huyền Thiên tông, gần như trên gương mặt của tất cả mọi người đều mang theo sự hưng phấn và vui vẻ, cho dù là ba vị nam đệ tử có chút uể oải vào ngày hôm qua khi bị phân phối đến Linh Thạch đường thì giờ phút này nhìn qua cũng sáng sủa rất nhiều. Bọn họ biết cùng lắm thì chịu chút ít vất vả, còn có thể khổ bằng đám người tu hành dưới chân núi Thiên Thanh ngày ngày cày ruộng sao? Bây giờ đã được làm đệ tử trên ngọn núi Thiên Thanh kiểu gì mà tương lai chả có hi vọng sáng sủa, nổi bật hơn người, tất cả mọi người đều là người thông minh, nghĩ thấu điểm này cũng không có gì lạ.

Tối năm tối ba chào hỏi, các đệ tử mới cùng nhau chuyện trò vui vẻ, ngày hôm qua nhập môn ở cùng một nơi cũng là một loại duyên phận, ở trong tông bộ lạ lẫm của Huyền Thiên này thì có nhiều người bằng hữu, nói không chừng tương lai sau này sẽ có thêm một phần trợ lực trên đường tu luyện gian nan.

Tám người nam tử ba vị mỹ nữ đều đi ra, mọi người gặp nhau một lát, nói chuyện với nhau thân thiện, mà ngay cả Tô Thanh Dung lúc này nhìn lại cũng ôn hòa nhiều hơn, khác hẳn cảm giác có chút cao ngạo khi còn là người tu hành khi xưa, nàng bây giờ ăn nói nhỏ nhẹ, nụ cười luôn đọng trên môi, cười cười nói nói cùng mọi người, chẳng còn giống ngày xưa chút nfaao.

So với vẻ náo nhiệt ở đây thì các đệ tử cũ của Huyền Thiên tông ở những phòng khác tầng có vẻ lạnh lùng và im ắng hơn một chút, tuy rằng cũng có tối năm tối ba những người quen thuộc kết bạn nói chuyện cùng nhau đi trên đường nhưng so với họ thì vẫn còn rất nhiều người đi một mình. Không ít người cũng nhìn thấy đám đệ tử ríu rít trên tầng hai mươi tư, có điều ánh mắt bọn họ chỉ cười nhạt rồi nhẹ nhàng di chuyển con người sang nơi khác.

Thiệu Cảnh đứng ở trong đám người, tối hôm qua ngủ một giấc thật ngon lành nên khi tỉnh dậy vào sáng sớm hẳn đã cảm thấy tinh thần vô cùng sảng khoái, một luồng hào hùng và tự tin tự nhiên sinh ra, càng thêm tin tưởng vào tương lai tu luyện sau này, tâm tình cũng càng thêm tốt. Hẳn đang nói chuyện cùng với một vị nam đệ tử đứng ở bên cạnh, người này tên là Đoan Mộc Hổ, thân hình cao lớn, so với Thiệu Cảnh thì cao hơn nửa cái đầu, ở căn phòng thứ mười trên tầng hai mươi bốn, vừa vặn là hàng xóm của Thiệu Cảnh. Hai người buổi sáng đứng dậy thì nhìn thấy nhau, Thiệu Cảnh liền chủ động bắt chuyện với hẳn, Đoan Mộc Hổ cũng là tính tình cởi mở, cười đáp lại, hai người ta cười nói một hồi, ấn tượng đều là không sai.

Về phần Tiểu Trư, giờ phút này nhìn qua tinh thần có vẻ sung sướng vô cùng, chạy tới chạy lui xung quanh Thiệu Cảnh, nhìn lại có chút hưng phấn.

Nghe thấy một tiếng kêu thanh thúy từ đằng sau truyền đến, Thiệu Cảnh quay đầu nhìn lại thì nhìn thấy Tạ Tiểu Vũ đang đứng ở trên con đường lớn bằng đá trắng, hướng về nơi này mỉm cười vẫy tay, nhìn hẳn nhẹ gật đầu, sau đó lại quay đầu về phía hai mỹ nữ Tô Thanh Dung cùng Lý Dục Tú cười nói: "Tô tỷ tỷ, Lý tỷ tỷ, chúng ta đi thôi."

Sau buổi trò chuyện ngày hôm qua thì Tạ Tiểu Vũ cùng hai người bạn họ thành người quen, không nghĩ tới hôm nay ngay cả xưng hô cũng trực tiếp biến thành tỷ tỷ muội muội, Thiệu Cảnh thật sự là bội phục các nàng, giao tình của ba người tiến triển cực nhanh. Tô Thanh Dung cùng Lý Dục Tú đều đáp ứng một tiếng đồng ý, cười đi tới, bàn tay của Tô Thanh Dung còn vuốt ve khuôn mặt nhỏ nhắn của Tạ Tiểu Vũ, thấp giọng nói những thứ gì, sau đó hai người đều nở nụ cười rất tươi. Ánh nắng vàng tươi sáng ôn hòa chiếu xuống thân thể xinh đẹp của ba người, phản phất phủ chung quanh ba nàng một tầng ánh sáng ôn nhu và óng ánh.

Những người khác lúc này cũng tốp năm tốp ba kết bạn mà đi, hơn phân nửa đều đi về nơi đã được chỉ định, tỷ như ba vị đệ tử đi cùng một chỗ Linh Thạch đường hoặc hai vị nam đệ tử cùng cười hì hì, trêu chọc vị nữ đệ tử trên Vương Yển Nhi được chỉ định cùng đi tới Linh Thú đường, thẳng đường đi tới, chọc cho nàng Vương Yển Nhi bật cười không ngừng, nhìn qua tất cả đều rất hòa hài.

Chỉ là đám người phía sau còn có một nam nhân đơn độc đứng một mình, Thiệu Cảnh ngẩng đầu nhìn bầu trời, thở dài, đi lên cong đường lớn bằng đá trắng, sau đó quay người đi xuống, bước về phía dưới chân núi.

Chương 70: Minh Tự Thuật (3)

Tác giả: Tiêu Đình

Dịch : Phương

Nguồn: www.tangthuvien.com

Ebook: enix

Những rừng cây cổ thụ rậm rạp cao lớn mọc hai bên con đường dài bằng đá trắng đã che đi ánh nắng mặt trời, chỉ để cho một vài tia nắng sớm xuyên qua tán cây chiếu xuống con đường, Thiệu Cảnh vừa đi vừa hưởng thụ cảm giác ôn nhu dễ chịu của nắng, gió và bóng râm từ những cành cây, có lẽ bây giờ các đệ tử tu vị luyện khí cảnh được phân bố ở trên Huyền Thiên tông đã làm việc hết rồi nhưng vẫn có một ít đệ tử ở trên các tầng cao thấp vẫn còn đang nghỉ ngơi, hầu hết bọn họ đều có đạo hạnh khá cao là ngưng nguyên cảnh.

So sánh với đám đệ tử luyện khí cảnh ngày ngày làm tạp vụ thì thời gian của đám đệ tử ngưng nguyên cảnh thư thả và tự do hơn nhiều lắm, họ chỉ cần săn giết đủ số yêu thú cố định trong nhiệm vụ là hoàn thành công việc của mỗi tháng, thời gian còn lại họ được tự do, tự mình làm chủ không bị ai quản. Lúc này chợt có vài vị sư huynh sư tỷ đi qua, mỗi khi họ nhìn thấy tiểu trư đang đi cạnh Thiệu Cảnh thì không khỏi sinh ngẫu hứng nhìn thêm vài lần, nét mặt lộ ra sự bất ngờ và ngạc nhiên.

Thiệu Cảnh không quan tâm nhưng vẫn gật đầu mỉm cười đối với từng người.

Đi xuống con đường lớn bằng đá trắng, hai bên tường trắng ngói đỏ kéo dài không ngớt, ánh nắng ôn hòa ấm áp của mặt trời mùa xuân phủ xuống khiến cho người ta có một cảm giác lười biếng. Trên đường ngẫu nhiên gặp hai vị sư huynh đạo hạnh ngưng nguyên cảnh, Thiệu Cảnh đều khách

khí hơi khê khom người nhường đường, hắc tử nhỏ lang thang chịu khổ đã hiểu nhiều đạo lý đối nhân xử thế, thấy những người đệ tử trẻ tuổi đầy ngạo khí trong môn phái thì trên người hắc cũng chẳng có nửa phần kiên quyết đấy.

Sau khi đi xuống chân núi thì Thiệu Cảnh dừng lại nhìn về bốn phía, chỉ thấy chung quanh vẫn là từng ruộng linh điền và nhà gỗ, giống như trước đây vẫn có rất nhiều người tu hành đang bận rộn trong đất ruộng làm việc, chỉ có điều di chứng sau trận động đất vẫn còn có thể thấy được, rất nhiều ruộng linh điền trong đó đã bị bỏ phế tan hoang, nhà gỗ sụp đổ chưa được dựng lại cũng không thiếu, nghĩ đến Huyền Thiên tông dù sao tinh lực chủ yếu đã đặt ở trong tông môn trên ngọn núi Thiên Thanh thì làm sao họ có thể bỏ nhiều tâm tư cho đám những người tu hành ở dưới chân núi này chứ.

Nghĩ tới đây, Thiệu Cảnh không nhịn được quay đầu nhìn về phía tây, ở nơi đó có một khe núi đang đứng im lặng, cảnh núi non hùng vĩ và rừng cây xanh ngắt bao phủ trên triền đồi ở đó đã bị thay bằng đồng bùn đất ruộng và đá tảng từ vách núi sụp đổ sau trận động đất che lấp mất rồi. Ở đằng sau khe núi là tòa động phủ vô danh, chỉ có điều sau khi tòa động phủ lộ ra thì nơi này đã bị Huyền Thiên tông liệt vào vùng cấm địa, phái đệ tử ngày đêm trông coi, không được chưởng giáo chân nhân cho phép thì không một ai được bước vào.

Thiệu Cảnh chỉ đứng nhìn trong chốc lát rồi nhún vai, động phủ vô danh thần bí khó lường, nhất là cái hang động khổng lồ ở sâu trong lòng đất còn quỷ dị hơn, chỉ có điều bây giờ thì tất cả đều đã bị chôn vùi trong biển lửa. Thiệu Cảnh lắc đầu vứt bỏ hết những ý niệm dư thừa và vô dụng, đi thẳng về phía trước.

Sau khi Thiệu Cảnh đi qua con đường đá trắng dưới chân núi thì thấy một con đường lớn hơn kéo dài về phía trước, hắc liền bước đi trên con đường lớn, xung quanh hai bên

đường có rất nhiều ruộng linh điền, rất nhiều người tu hành đang làm việc dưới ruộng đều ngẩng đầu nhìn hăn, đặc biệt là sau khi nhìn thấy trang phục thêu hai màu xanh trắng thì trong ánh mắt của bọn họ đều toát ra sự hâm mộ cùng ghen tị.

Trong lòng của Thiệu Cảnh bỗng cảm thấy vui mừng và thốn thức, nghĩ thầm không lâu trước đây mình cũng phải làm ruộng giống mọi người, có điều cuối cùng cũng có vài phần vận khí, bây giờ hết khổ rồi.

Hăn vừa bước đi trên con đường dưới chân núi vừa mang theo sự sung sướng trong lòng, thời gian dần trôi qua để ngọn núi Thiên Thanh rơi lại ở sau lưng.

Khoảng cách giữa ngọn núi Thiên Thanh và Tiểu Hồ thành không xa lắm, dọc theo con đường chỉ khoảng mười dặm, bầu trời trong xanh không có một gợn mây, gió dịu dịu thổi mái tóc phất phơ bay lên bầu trời, xa xa đã có thể nhìn thấy tường của Tiểu Hồ thành. Giữa hai vùng đất, ngoại trừ vùng đất giáp ngọn núi Thiên Thanh còn chút ít ruộng linh điền thì những vùng đất xung quanh chỉ là cỏ dại sinh sôi và một vài bụi cây hoang dã lứa thưa, nhìn toàn vùng đất như một miền quê hoang dã, ngắm nhìn cảnh sắc tươi đẹp, gió thổi lá bay, trời cao đất rộng, không khỏi khiến lòng người dâng lên niềm dễ chịu.

Tiểu trư lộ ra vẻ rất hưng phấn, chạy tới chạy lui trên con đường lớn, ngửi ngửi ở khắp nơi, một cơn gió nhẹ ủa tới thổi đám bụi cỏ dại rậm rạp dưới đất lay động, phát ra tiếng sà sạt, mang theo mùi bùn đất thơm ngát nhàn nhạt.

Thiệu Cảnh quay đầu nhìn thoáng qua, ngọn núi Thiên Thanh vẫn cao ngất hùng vĩ, chỉ có điều những người tu hành trong ruộng linh điền đã mơ hồ nhỏ bé không nhìn thấy được nữa, lúc này trên con đường yên lặng chỉ có hăn và tiểu trư đang bước đi, hăn tiện tay ngắt gậy một cành cỏ nhỏ ở ven đường rồi đặt vào trong miệng nhẹ nhàng nhai,

thăm nghĩ cuộc sống như vậy kể cũng không tệ.

Lúc này tiểu trư đang chạy ở trước mặt hăn bỗng nhiên kêu lên một tiếng rồi vội vàng ngẩng đầu lên, nghếch cái mũi ngửi ngửi hai lần trong không khí, sau đó "Hống hống hống hống" ụt ịt không ngừng, thoáng cái đã lao khỏi con đường lớn rồi chui vào một bụi cỏ dại cao hơn nửa người ở ven đường.

Thiệu Cảnh cảm thấy hoảng sợ liền chạy tới xem sét nhưng lại không nhìn thấy hình bóng của tiểu trư đâu, bụi cỏ dại cao đến che khuất cái hông của hăn, dù là tiểu hài nhi năm sáu tuổi đi vào sợ rằng hăn cũng không thể nhìn thấy nói gì là tiểu trư? Thế nhưng lúc này trong bụi cỏ bỗng nổi lên một hồi lắc lư, mơ hồ có thể thấy tiểu trư giày vò đám cỏ trong đó, Thiệu Cảnh mắng một câu rồi lớn tiếng kêu lên.

"Tiểu trư, mau trở lại, chúng ta còn phải đi tới nội thành đây."

Trong bụi cỏ tiếng sát sạt sát sạt vẫn không dừng lại, cảnh cỏ lắc lư một lúc lâu sau mới nhìn thấy bóng tiểu trư từ bên trong bụi cỏ chui ra, Thiệu Cảnh nhìn thấy trên người tiểu trư dính không ít cỏ nát, cười mắng một câu, quay đầu đang định tiếp tục đi tiếp thì khước mắt bỗng liếc qua mồm tiểu trư, khẽ giật mình rồi ngoắc tay nói: "Lại đây."

Tiểu trư nhìn qua có vẻ không tình nguyện nhưng sau khi thấy Thiệu Cảnh trừng to mắt lên nhìn thì rốt cuộc nó vẫn phải ngoan ngoãn phun ra một thân cây cỏ chỉ còn một nửa màu đỏ đậm, lá xanh tròn như củ hành, đỉnh mở bốn múi hoa nhỏ, trên mặt lưu lại từng vết răng cắn, tất nhiên là do tiểu trư lưu lại.

Thiệu Cảnh nhìn cành cỏ nhỏ rồi trầm ngâm một lúc, sắc mặt khẽ biến: "Hồng Khẩu Thảo?"

Chương 71: Minh Tự Thuật (4)

Tác giả: Tiêu Đình

Dịch : Phương

Nguồn: www.tangthuvien.com

Ebook: enix

Hồng Khẩu thảo" không phải là loại linh thảo quý hiếm, nó chỉ là một trong những loại linh thảo cấp một bình thường, công hiệu cũng bình thường, thường được dùng để chế nhiều loại phương thuốc trong dân gian . Dựa theo giá cả thị trường buôn bán linh thảo của Tiểu Hồ thành thì ước chừng một khóa linh thạch có thể mua được mười cây. Chỉ là vấn đề không phải ở đây, Hồng Khẩu thảo mặc dù không phải là loại linh thảo thần kỳ, cũng chẳng thể ngửi thấy mùi hương thơm ngát của hoa cỏ như bao loài hoa khác, ở vùng quê thường có những cơn gió tinh nghịch nô đùa vờn qua thăm cỏ hoặc bụi cỏ dại, chỉ riêng mùi hương của lá cỏ đã lấn lướt hết cả mùi Hồng Khẩu thảo.

Vậy mà vừa rồi rõ ràng hắn thấy Tiểu Trư chỉ chạy qua đã có thể tìm thấy được loài cỏ này . .

Thiệu Cảnh sờ lên đầu, cũng có chút sợ run, Tiểu trư thì ngược lại, tỏ vẻ rất cơ trí, nhìn thấy Thiệu Cảnh không có phản ứng liền dứt khoát cúi đầu hạ xuống dò xét, cái đầu lưỡi thoáng chuyển động rồi vội vàng cắn cây Hồng Khẩu thảo ngậm vào trong miệng, nhai nhai gặm gặm, nhìn qua đúng là một bộ dáng nhấm nuốt thưởng thức vô cùng thỏa mãn.

"Có phải là trùng hợp không nhỉ? Chui vào trong bụi cỏ chơi vừa vặn đụng phải cây Hồng Khẩu thảo này?" Thiệu Cảnh ngẫm nghĩ, ánh mắt vẫn còn hiện lên vẻ không thể tin tưởng rồi lắc đầu mang theo Tiểu Trư tiếp tục đi thẳng về

phía trước. Ở phía sau của hắn, Tiểu Trư nhai một hồi, Ức một tiếng rồi nuốt cây Hồng Khẩu thảo vào trong bụng, sau đó điềm nhiên như không có chuyện gì xảy ra rồi lại đuổi theo Thiệu Cảnh, lon ton chơi đùa đi đến cuối con đường.

Nhưng sau khi bọn họ đi tiếp được khoảng một dặm, ánh mắt của Thiệu Cảnh lại phải hiện nên sự ngạc nhiên, đây bất ngờ một cách khó hiểu, bởi Tiểu Trư lại kêu lên những tiếng hưng phấn rồi chui vào bụi cỏ ở ven đường, một lát sau mỗi khi trở về, trong miệng đều ngậm một cành hoa.

"Khiên Ngưu Tử."

"Miêu Tu thảo."

"Tiểu Thanh Hoa. . ."

※※※

Đứng ở trước cửa của Tiểu Hồ thành, đôi mắt của Thiệu Cảnh có chút cổ quái, chúng nhìn chăm chăm vào Tiểu Trư ở bên chân, nói: "Ăn no chưa?" Đầu của Tiểu Trư lắc lắc nghiêng nghiêng, sau đó há rộng mồm ra ngoáp rồi ợ thêm một tiếng nữa.

Thiệu Cảnh im lặng không nói gì, một lát sau bỗng cười khan một tiếng, nói: "Đi thôi, chúng ta vào thành."

Trên đường đi, Tiểu Trư bảy lần chui vào bụi cỏ, mỗi một lần đều chuẩn xác không sai mang về một gốc linh thảo, có điều không có cây nào trong số chúng thuộc về loài cây quý hiếm, trên cơ bản chỉ là các loại nhất phẩm linh thảo thịnh thoảng có thể nhìn thấy ở nơi dã ngoại hoặc hoang dại mà thôi . Ngắm nhìn Tiểu Trư lần lượt ăn linh thảo một cách vô cùng thỏa mãn, Thiệu Cảnh rốt cục xác định con heo chuyên "ăn hàng" này quả nhiên có một khả năng biến thái: tìm linh thảo.

"Được rồi, ít nhất từ nay về sau không cần phải vì thức ăn cho tiểu trư mà phát sầu nữa, nếu đói bụng thì cứ vớt nó xuống dưới núi để nó tự tìm miếng ăn là được rồi." Thiệu Cảnh trong lòng thầm nghĩ như vậy.

Vào thành, Thiệu Cảnh theo đường cũ chầm chậm bước từng bước về phía đông thành. Phường thị trong Tiểu Hồ thành vẫn còn đang rất náo nhiệt, người đến người đi, tùy ý đều có thể nhìn thấy tu sĩ, nhiều lần Thiệu Cảnh còn nhìn thấy đệ tử của Huyền Thiên tông ăn mặc trang phục của đệ tử nhập môn màu xanh trắng, có điều đều là những khuôn mặt lạ lẫm, ngẫu nhiên gặp người đi qua hẳn đều mỉm cười gật đầu chào hỏi, bên kia có người trở lại cười vui vẻ, nhưng cũng có người kiêu căng, coi như nhìn không thấy gì mà xoay người đi chỗ khác.

Thiệu Cảnh cảm thấy thật thiếu sinh khí, vì ai mà thân phận của mình thấp kém, đạo hạnh của mình thô thiển đây, phải biết rằng hẳn hiện tại thậm chí ngay cả Luyện Khí cảnh sơ giai còn không đạt tới, cũng khó trách người khác chướng mắt với hẳn, về phần bị khinh khỉnh coi thường, thời gian hẳn lang thang trước kia đã gặp qua chẳng biết bao nhiêu nữa, mặc dù có chút không thoải mái nhưng cũng sẽ không để ở trong lòng, không lại khiến chính mình không thoải mái.

Địa phương náo nhiệt nhất của Tiểu Hồ thành chính là một đại phường thị nằm ở ven bờ hồ, trong đó khí phát nhất là một vòng cửa hàng ở cạnh tiểu hồ. Thiên Phong lâu của Huyền Thiên tông chính là một cửa hàng có khí phái ở mặt phía đông tiểu hồ, chiếm vị trí tốt nhất, đó là một đại lầu cao bốn tầng, đối diện cánh cửa chính của lầu một là một con đường lớn phồn hoa, bên cạnh dựng hai cây cột lớn màu vàng son, bốn cánh cửa chính đồng thời mở rộng ra, bên cạnh còn có ba cái cửa sổ lớn, khiến cho những người đang đi trên đường cái có thể dễ dàng nhìn thấy cảnh tượng chân thực ở trong cửa hàng. Không gian trong tiệm vô cùng rộng lớn, ánh sáng sáng ngời, quầy hàng san sát, bên

cạnh còn có cầu thang để lên lầu, giờ phút này ở bên trong có rất nhiều người đi tới đi lui, thỉnh thoảng còn có đệ tử của Huyền Thiên tông đệ tử dẫn những vị khách quý bước lên bước xuống thang lầu đi lầu hai hoặc là lầu ba lầu bốn, xem ra sinh ý quả nhiên thịnh vượng, may mắn, cho dù ở trong khu phố phần hoa thịnh vượng thì Thiên Phong lâu vẫn có vẻ hạc giữa bầy gà, không hề tầm thường.

Đứng ở trước bốn cánh cửa lớn sơn son thiếp vàng, ngắm nhìn ba chữ Thiên Phong lâu khổ lớn đẹp tựa cảnh rồng bay phượng múa, bên tai truyền đến tiếng náo nhiệt ầm ĩ, Thiệu Cảnh hít một hơi thật sâu, sau đó mỉm cười bước vào.

Chương 72 : Dị Tượng (1)

Tác giả: Tiêu Đình

Dịch : Phương

Nguồn: www.tangthuvien.com

Ebook: enix

Ánh nắng nhàn nhạt chiếu nghiêng qua cửa sổ phía tây rồi rơi xuống mặt của một chiếc bàn bằng gỗ thông rất sạch sẽ, nước sơn mang màu sắc thâm trầm, lờ mờ còn có thể nhìn thấy dấu vết vòng tuổi từ vân cây ở trên đó. Một vị trung niên nam tử nét mặt có vẻ phong sương, từng trải đang đứng ở trước quầy, khẽ cau mày, ánh mắt hơi do dự nhìn chăm chú vào một chiếc bình ngọc nhỏ nằm ở trước mặt. Một người đệ tử mặc trang phục xanh trắng đứng ở phía sau quầy, nụ cười nhẹ nhàng đang đọng ở trên môi, nhẹ giọng giải thích với người khác một điều gì đó.

". . . Lão Hầu, người phải nghe ta nói một câu, nếu người thật sự muốn đi vào Vạn Yêu Cốc, trên người không thể không mang theo một ít đan dược dùng để bảo vệ tánh mạng. Người là người từng trải, không phải kẻ lần đầu tiên lẫn lộn ở nơi này, chẳng lẽ chưa thấy qua những tu sĩ từ trong Vạn Yêu Cốc thiếu tay đứt chân đi ra ư?" Thiệu Cảnh lắc đầu, khẽ cau mày.

Nam tử kia im lặng một lát, hình như cuối cùng cũng hạ quyết tâm, khẽ cắn môi gật đầu nói: "Thôi được, ta mua chai "Bảo Nguyên đan" này."

Thiệu Cảnh mỉm cười gật đầu, nhìn thấy nam tử kia cầm ra một cái túi từ trong lòng, một vài tiếng vang do va chạm trầm thấp truyền đến trong lúc tay của hắn di chuyển. Thiệu Cảnh chẳng cần đoán cũng biết ở trong túi chứa đồ kia chính là thứ bị cướp đoạt nhiều nhất trong thiên hạ của Tu Chân giới — linh thạch.

Nam nhân đếm đủ ba mươi khóa linh thạch rồi đặt chúng lên trên mặt bàn, sau đó trên nét mặt rất cục đã lộ ra vẻ vui mừng nho nhỏ, kẹp lấy vài phần ước mơ, không biết có phải hay không là nghĩ đến tương lai của chính mình chiếm được một số lợi nhuận trên người đám yêu thú độc ác tại Vạn Yêu Cốc, rất nhanh đã cất bình ngọc nhỏ vào trong áo, xoay người rời đi.

"Leng keng leng keng", đám linh thạch trên mặt bàn dưới cánh tay thuần thục của Thiệu Cảnh đã bị phúi đi xuống, toàn bộ rơi xuống hộp sắt to lớn nằm ở dưới quầy chuyên môn để đặt linh thạch, phát ra thanh âm thanh thúy dễ nghe. Bên cạnh cách đó không xa một nữ đệ tử cũng mặc trang phục xanh trắng quay đầu nhìn qua, mỉm cười, nói: "Thiệu sư đệ, sinh ý khá thật đấy nha."

Thiệu Cảnh khoát tay áo, cười nói: "Ai bảo đan dược của Huyền Thiên tông chúng ta đan dược tại đây Tiểu Hồ thành trong thị tốt nhất đây, đám tán tu muốn đi Vạn Yêu Cốc lập sát yêu thú, xuất sinh nhập tử đích, không có một điểm cứu mạng đan dược trên thân thể tại hạ, ai cũng lo lắng không phải?"

Nữ đệ tử kia cũng bụm miệng mà cười, hiển nhiên nàng không nghi ngờ gì lời nói của Thiệu Cảnh, chỉ nhìn thoáng qua bóng lưng của người nam nhân kia biến mất tại cửa ra vào của Thiên Phong lâu, nói: "Ta thấy hình như người có quen biết hẳn đúng không?"

Thiệu Cảnh nhẹ gật đầu, nói: "Trước đó vài ngày tại bên quầy hàng gần Tiểu Hồ đi dạo thì nhìn thấy hẳn, là một người tán tu họ Hầu, xem ý của hẳn là muốn đi vào trong Vạn Yêu Cốc trong thử thời vận."

Ánh mắt của vị nữ đệ tử chớp chớp, hình như còn muốn nói gì đó nhưng đúng vào lúc này có hai vị khách đang đứng trước quầy của nàng, sắc mặt nàng vội vàng nghiêm túc trở lại, tươi tắn trả lời câu hỏi của hai người khách nhân. Thu

hồi ánh mắt nhìn quầy bên kia, Thiệu Cảnh lơ đãng phải một chưởng nhẹ nhàng quen thuộc xuống mặt chiếc tủ gỗ ở trước mặt mình, mặt bàn bóng loáng nhưng có điêu khắc một ít hoa văn thô ráp bị lòng bàn tay của hắn chậm rãi xẹt qua.

Thời gian trôi qua mau, mặt trời và mặt trăng đổi vị trí cho nhau chỉ trong từng cái chớp mắt, từ khi hắn bá nhập sơn môn của Huyền Thiên tông cho đến bây giờ đã qua ba tháng. Trong ba tháng này đã xảy ra rất nhiều thay đổi, hắn dần dần hòa nhập vào môn phái Huyền Thiên tông này, ở trên ngọn núi Thiên Thanh cùng Thiên Phong lâu trong Tiểu Hồ thành, hắn và đám đệ tử ở nơi này giống nhau cùng một dạng, ngày ngày đi tới đi lui chẳng quản gió mưa, chậm rãi cùng mọi người ở Thiên Phong lâu từ trên xuống dưới đều quen thân.

Trên tu hành, hắn không có biểu hiện ra chỗ hơn người nhưng cũng không có tụt lại phía sau so với phần đông số đệ tử, hôm nay đã là tu thành Luyện Khí cảnh sơ giai, trong đám đệ tử của Huyền Thiên tông thì phần tiến cảnh này được tính là trung đẳng. Ngày đó mười một người đệ tử bởi vì Vô Danh động phủ mà bất ngờ được bá nhập làm môn hạ của Huyền Thiên tông có mười người tu hành tiến cảnh đều đứng ở giai đoạn này, chỉ có một người trở hết tài năng, đó chính là Tô Thanh Dung.

Trong ba tháng, Tô Thanh Dung đạo hạnh tinh tiến thần tốc, trước mắt đã đột phá đến Luyện Khí cảnh trung giai, mặc kệ theo phương diện nào mà nói thì phần thiên tư này đều là loại cực kỳ hiếm thấy, nghe nói đã khiến cho một vị sư trưởng của Huyền Thiên chú ý. Phải biết rằng người thường tu đạo dễ dàng nhất chính là Luyện Khí cảnh, từ đó về sau thì càng ngày càng khó, một năm sơ giai, mười năm trung giai, sau đó cả đời dừng bước tại tình cảnh này cũng là chuyện nhìn mãi quen mắt.

Tốc độ tiến cảnh của Tô Thanh Dung hiển nhiên đã nói rõ nàng nàng có thiên phú và tư chất tu luyện tuyệt đối cao

hơn hẳn người thường, tự nhiên dẫn đến việc được nhiều người chú ý. Nữ tử ngày nào còn lẫn trong đám người tu hành dưới chân núi Thanh Thiên trông ruộm linh điền ngày hôm nay đã bay lên thành người nổi trội. Người bên ngoài thì hâm mộ hoặc ganh tị, ghen ghét, Thiệu Cảnh thì chỉ cần vừa nghĩ tới cái cô nàng xinh đẹp quyến rũ, trên mặt thường xuyên mang theo sự vui vẻ nhàn nhạt này thì đầu đã đau rồi.

Lắc đầu, Thiệu Cảnh vỗ vỗ vào trán, đem những ý niệm vớ vẩn đang nghĩ ở trong đầu bỏ qua, ba tháng này ngày ngày đi sớm về trễ, tuy là hàng xóm của Tô Thanh Dung nhưng cảnh cô nàng không mặc quần áo đã bị hắt nhìn vài lần nên giữa hai người chưa cùng nhau ngồi một chỗ nói chuyện bao giờ. Chuyện cũ lúc trước ở trong vô danh động phủ hình như bây giờ đã bắt đầu phai mờ và trôi vào lãng quên trong trí nhớ của hai người, chỉ là chỉ một mình Thiệu Cảnh biết, chuyện ấy giống như một cây gai ở trong lòng cho dù rất muốn hắt vẫn không thể quên được.

Hắn đã thay đổi, cũng hi vọng bí mật của mình càng ít người biết càng tốt.

Chương 73: Dị Tượng (2)

Tác giả: Tiêu Đình

Dịch : Phương

Nguồn: www.tangthuvien.com

Ebook: enix

Mặt trời trôi dần về phía tây khiến cho sắc trời dần u tối, một ngày náo nhiệt ồn ào của Tiểu Hồ thành cuối cùng cũng kết thúc, tất cả dần dần yên tĩnh trở lại, những người khách ở trong Thiên Phong lâu cũng dần dần tán đi, khi vị khách cuối cùng đã rời đi thì Thiên Phong lâu bắt đầu đóng cửa, phần đông đệ tử của Huyền Thiên tông đều nhộn nhịp thu thập chuẩn bị rời đi.

Thiệu Cảnh đứng ở phía sau quầy duỗi lưng răng rắc rồi thở phào một cái, đi đến gần một cái thùng gỗ lớn đặt dựa vào tường rồi dùng chân đá hai cái, phát ra hai tiếng "Thùng thùng", sau đó đi thẳng về phía trước. Trong thùng gỗ vang lên vài tiếng kêu ừ ừ rồi đột nhiên một cái đầu heo nhô ra, đè xuống mép cái nắp của chiếc thùng gỗ, ánh mắt uể oải mông lung đảo nhìn chung quanh, nó nhìn thấy Thiệu Cảnh ở đằng trước đang đi tới phía cửa chính thì lăm bắm vài tiếng ụt ụt ịt ịt , giãy dụa lật đổ cái thùng gỗ để bò ra, một nửa thân người vượt ra trước bị ngã rơi xuống mặt đất, bò ra lắc lắc toàn thân một lúc để làm rơi mấy cây rơm rạ bám trên cơ thể, sau đó mở ra cái miệng rộng, ngáp thêm một cái thật to rồi mới lười biếng chạy về phía Thiệu Cảnh.

Mấy tháng không thấy, cái đầu của Tiểu trư thoát nhìn hình như đã to hơn hồi trước, ngoại trừ hai cái răng nanh màu trắng dài gần một tấc lòi xuống từ trong miệng thì những cái khác vẫn không có thay đổi gì, vẫn là bộ vằn đen trắng, hai cái hốc mắt một đen một trắng, hai cái lỗ tai cũng một đen một trắng của Tiểu Trư.

Khi thời gian của Tiểu Hồ thành trôi đến hoàng hôn thì mọi thứ bắt đầu chậm chạp bình tĩnh trở lại, mặt trời màu đỏ tươi của buổi chiều treo ở chân trời đang tỏa ra chút ít ánh nắng còn sót lại cuối cùng của một ngày, ánh nắng đỏ thắm như mã não lóe ra ở nơi cuối chân trời trong như những vầng hào quang thật đẹp mắt. Ánh sáng của mặt trời sắp lặn rơi xuống Tiểu Hồ thành khiến cho tất cả mọi thứ, các con đường lớn nhỏ đều bị phủ một loại nhan sắc mờ nhạt. Phần lớn các tu sĩ kết nhóm, kết bạn mà đi vào ban ngày bây giờ đã tán đi gần hết, ngẫu nhiên vẫn có thể nhìn thấy một vài tu sĩ đơn bước ung dung tản bộ trong thành, Thiệu Cảnh đang đứng tán chuyện theo lệ cũ với một vài vị sư huynh ở trước cửa ra vào của Thiên Phong lâu, sau đó hần đi theo con đường quen thuộc để đi ra cửa thành.

Bởi phần lớn thời gian trong mỗi ngày đều phải dùng để làm việc trong Thiên Phong lâu nên thời gian hần dùng để tu hành khó tránh khỏi bị ngắn hơn người khác một chút, không chỉ mình Thiệu Cảnh mà tất cả những đệ tử làm việc trong Thiên Phong lâu đều phải như vậy, không có nhiều thời gian rảnh rỗi để ngồi tu luyện nữa, mỗi khi kết thúc một ngày làm việc thì lại vội vàng chạy về nhà mình ở ngọn núi Thiên Thanh.

Một lúc lâu sau khi đã ra khỏi thành thì sắc trời đã tối lắm rồi, tất cả mọi người dù đi trước hay đi sau đều không có ai tỏ vẻ rảnh rỗi, ước chừng mười người đang mặc trang phục đệ tử thêu hai màu xanh trắng giao nhau, trang phục mà mỗi đệ tử của Huyền Thiên tông đều phải mặc, có vài người kết bạn cùng đi và thấp giọng nói chuyện phiếm, có vài người lại đi một mình về phía trước, Thiệu Cảnh một mình đi ở sau cùng đoàn người, hần cũng không bắt chuyện với ai.

Sau khi ra khỏi Tiểu Hồ thành thì tinh thần của Tiểu Trư đã tỉnh táo hẳn lên, vẻ lười biếng uể oải vừa rồi đã được thay thế bằng một bộ dáng tràn đầy tinh lực, đi theo bên người Thiệu Cảnh chạy lên chạy xuống không ngừng, thỉnh thoảng còn đưa mũi rò rẫm vào bụi cỏ ở ven đường để ngửi ngửi,

tiếc là hôm nay xem ra vận khí của nó không tốt, tuy rằng nó rất nhiệt tình nhưng cho tới bây giờ cũng chả kiếm được cái gì, vẫn đang lẻo đẻo đi bên cạnh Thiệu Cảnh, chưa chui vào bụi cỏ một lần nào cả, về sau hình như nó không chịu được nữa liền vừa đi vừa dụi dụi cái đầu nhỏ vào chân của Thiệu Cảnh, khi lên khi xuống giống như nịnh nọt, trong miệng ụt ụt không ngừng.

Thiệu Cảnh cũng nhìn thấy bộ dáng và ánh mắt thòm thèm đầy sốt ruột thèm ăn của Tiểu Trư nhưng hắn chỉ liếc mắt chứ không để ý tới nó, nghĩ thầm đoạn đường không đến mười dặm trong ba tháng ít ra con heo này cũng chạy tới chạy lui gần hai trăm vòng rồi, đừng nói là linh thảo trên mặt đất, cho dù là rễ linh thảo vùi dưới ba thước đất cũng sớm đã bị này cái mũi heo so với cẩu còn thính gấp chục lần này bới móc ra cho ăn hết sạch rồi, ở đâu ra linh thảo lọt lưới cho nó ăn bây giờ cơ chứ!

Về phần nói mình bỏ tiền ra mua linh thảo cho nó? Đó là chuyện nằm mơ giữa ban ngày.

Sau khi ngủ một giấc vào buổi chiều thì Tiểu Trư có vẻ đang rất là đói, đây cũng là một nguyên nhân khiến nó làm như vậy, nói cách khác tuyệt đối là nịnh nọt đòi ăn mà thôi, Tiểu Trư cứ chạy lên chạy xuống khắp nơi khiến cho những người đi bên cạnh phải chú ý, một vị nữ đệ tử của Huyền Thiên tông đang đi ở phía trước bỗng quay đầu lại nhìn thoáng qua, cười đối Thiệu Cảnh nói: "Thiệu sư đệ, con Tiểu Trư của người bị làm sao vậy?"

Thiệu Cảnh nhếch miệng cười, nói: "Đói bụng."

Vị nữ đệ tử này nhìn qua hình như là một cô gái rất tốt bụng, cũng có thể là vì bề ngoài của Tiểu Trư khá đáng yêu nên nàng không khỏi động lòng trắc ẩn, nhìn Tiểu Trư mấy lần rồi cầm ra một ổ bánh mì vàng rộm từ trong lòng, cười hì hì ngồi xổm xuống đưa cho Tiểu Trư, cười nói: "Tiểu Trư thật đáng thương, chủ nhân của người lại không cho người

ăn cái gì à, đến đây, cầm lấy bánh của ta mà ăn đi nè."

Tiểu Trư hếch đầu mũi lại gần bàn tay của nàng ngửi ngửi một lúc thì hai cái tai một đen một trắng lại rũ sụp xuống, sau đó nó kêu nhỏ hai tiếng ụt ụt một mẻ rồi quay đầu bước đi.

Nụ cười đang nở trên môi vị nữ đệ tử nhất thời đành lại.

Thiệu Cảnh nhìn thấy điều đó thì vội vàng chạy tới đá vào mũi của Tiểu Trư một cái rồi cười cười làm lành nói: "Lưu sư tỷ chớ trách chớ trách, con heo này tính tình cổ quái, từ trước tới giờ nó vẫn không ăn bánh, ngươi bỏ qua đừng chấp nó nhé."

Lưu sư tỷ vốn đã có vài phần tức giận nên lúc này trừng to đôi mắt oán hận nhìn Thiệu Cảnh, đứng lên và quay đầu đi, vô duyên vô cớ quay lại lườm về mặt đã tái đen đi của Thiệu Cảnh rồi quay đầu tìm cái con lợn chết không biết điều, đang định đem cái con kia lợn chết ấy nắm đến rồi dùng chân đạp nó thật mạnh để tiết hết nỗi bức bối trong lòng thì đột nhiên nàng trông thấy cái đầu của Tiểu Trư đang ngẩng đầu lên, xoay người về hướng tây, cái mũi không ngừng hít hít ngửi ngửi cái gì đó trên không trung, một lát sau đột nhiên nó kêu lên một tiếng vui mừng, vụt một cái đã chui vào bụi cỏ ở ven đường.

Chương 74: Dị Tượng (3)

Tác giả: Tiêu Đình

Dịch : Phương

Nguồn: www.tangthuvien.com

Ebook: enix

Dù trong lòng không muốn bước nhưng Thiệu Cảnh vẫn phải nhắc chân đuổi theo Tiểu Trư, dù sao ngày thường nó đều chui vào những bụi cỏ ở gần, phỏng chừng ở ngay gần đây có một cây linh thảo cấp thấp đang mọc rễ nảy mầm thì bị con heo này ngửi được. Nhìn thấy Thiệu Cảnh cùng sủng vật của hắn chạy vào bụi cỏ ở ven đường, không lâu sau đã biến mất ở trong bụi cỏ hoang dã mọc cao ngút và dày đặc thì các đệ tử khác của Huyền Thiên tông cũng chẳng có nhiều chuyện, dù sao cũng không phải lần đầu tiên Tiểu Trư chui bụi cỏ. Ba tháng qua, hơn một nửa người làm việc trên các tầng cao thấp của Thiên Phong lâu đều biết con heo này có niềm đam mê chui vào chơi trong các bụi cỏ, thậm chí còn có người lên nói thầm suy đoán với nhau là trong bụi cỏ bên đường chắc hẳn cất giấu một con lợn rừng cái thì con heo này mới yêu thích chui bụi cỏ chơi như vậy. . .

Sau một lúc Thiệu Cảnh đuổi theo bóng dáng của Tiểu Trư đang chạy ở đằng trước thì từ từ cảm thấy giống như có điều gì đó là lạ, bình thường thì lúc này Tiểu Trư sớm đã tìm được linh thảo ẩn sâu ở trong bụi cỏ hoặc đã kéo nó ra khỏi lòng đất để cắn ăn rột rột, chính là không biết vì sao cho tới giờ phút này Tiểu Trư lại vẫn không có dấu hiệu gì sắp dừng bước lại, nó vẫn còn ụt ụt kêu to xông về trước.

Con đường núi sớm đã bị bỏ lại ở rất xa sau lưng của Thiệu Cảnh, trời chiều xuống núi khiến sắc trời dần hôn ám, trên đồng ruộng hình như chỉ còn lại tiếng bước chân chạy rạt rạt đạp gãy cành cỏ dại, đạp xuống bờ ruộng trống trải ở

vùng quê, tiếng cò gầy văng vẳng từng hồi.

Bước chân của Thiệu Cảnh hơi chậm lại một chút, lông mày chau lại rồi đột nhiên lớn tiếng kêu lên, "Tiểu Trư, dừng lại, quá xa rồi."

Tiểu Trư ở đằng trước hình như không nghe thấy gì cả bởi vì bốn chân của nó vẫn lao nhanh y như vừa nãy, Thiệu Cảnh cắn răng, oán hận chửi to một câu Tử Trư, rốt cục vẫn phải đuổi theo.

Một người một theo đuổi theo nhau đủ một nén nhang thì sắc mặt của Thiệu Cảnh có chút thay đổi, thân thể của hắn từ trước đến nay vốn rất tốt, cộng thêm này ba tháng bái nhập Huyền Thiên tông tu hành đã có chút thành tựu là luyện khí sơ giai, chạy lên những con đường kiểu này thì không coi vào đâu gánh nặng, nhưng trong lòng hắn lại ẩn chứa sự lo lắng, Sau khi hét to gọi Tiểu Trư mà vẫn vô dụng thì hắn liền nhú chặt mi mày, thỉnh thoảng hướng bốn phía nhìn chung quanh.

Thiên Thanh sơn cách Vạn Yêu Cốc nhiều lắm thì cũng chỉ hơn hai trăm dặm, tuy chưa từng nghe ai kể hay ghi chép gì về yêu thú lợi hại sinh sống ở trong đó nhưng ngày bình thường cùng các sư huynh đệ nói chuyện phiếm trong cửa hàng, có một vị sư huynh lớn tuổi từng nói qua tại chỗ hoang vắng của Thiên Thanh sơn ngẫu nhiên cũng sẽ có một ít yêu thú cấp thấp xuất hiện, phần lớn đều là một vài con yêu thú bậc một không nhập lưu, tùy tiện nhờ một vị sư huynh, sư tỷ tu luyện đến Ngưng Nguyên cảnh trong môn phái đi ra cũng có thể đơn giản giết chết.

Phải, hắn nói rất đúng, sư huynh đạt Ngưng Nguyên cảnh. Chỉ là những người tu đạo bình thường ai mà không biết Ngưng Nguyên cảnh cùng Luyện Khí cảnh cách xa nhau đến như thế nào cơ chứ.

Bầu trời càng lúc càng tối, chỉ một lúc nữa thôi là màn đêm

sẽ bao phủ ở khắp nơi, hôm nay không biết như thế nào mà Tiểu Trư cứ chạy giống như con heo bị bệnh điên khùng, chạy mãi mà không chịu dừng lại, hình như nó đang cố hết sức chạy về hướng tây thì phải, Thiệu Cảnh thầm kêu khổ trong lòng, nhìn thấy cây cỏ hoang dã chung quanh càng lúc càng u ám và tĩnh lặng và bóng tối trong bụi cỏ ngẫu nhiên còn tỏa ra ánh sáng yếu ớt lập loè thanh thúy khiến cho trái tim của hắn đập không yên, cần rằng thầm chửi con mẹ nó nếu không phải vì quan tâm đến sự sống chết của Tiểu Trư thì Lão Tử cũng không phí thời gian ngu ngốc để chạy ở trong này, Tiểu Trư chạy ở phía trước đột nhiên phát ra một tràng tiếng kêu sung sướng không tả xiết, giống như là rốt cuộc đã tìm được vật quý gì đó.

Thiệu Cảnh giật mình rồi lại chạy tiếp vài bước về phía trước, đột nhiên nhú mào hít một hơi thật sâu, chần chờ một lát, lăm bả lầu bầu thấp giọng nói: "Ừa, thơm quá. . ."

Một cơn gió mát bỗng thổi trong khoảng không gian mọc đầy cỏ dại vờn quanh mũi Thiệu Cảnh mang theo một mùi thơm nồng, tinh thần của Thiệu Cảnh nhất thời bị rung động, thầm nghĩ chẳng lẽ mình đã gặp vận may, những củ linh đan cảnh diệu được ngàn năm vạn năm trong truyền thuyết tuyệt thế trân phẩm hiếm có trên đời không lẽ cũng bị ta bắt gặp sao?

Tiếng kêu ụt ụt ụt vui mừng của Tiểu Trư từ đằng trước truyền đến cùng với tiếng mũi sột sột đào móc đất khiến trán của Thiệu Cảnh nhất thời chảy đầy mồ hôi, hoảng sợ chết khiếp rồi vội vàng quát to một tiếng: "Con lợn kia ngậm mồm!" Nói xong vội vàng nhảy một bước xa để xông lên phía trước.

Chương 75: Dị Tượng (4)

Tác giả: Tiêu Đình

Dịch : Phương

Nguồn: www.tangthuvien.com

Ebook: enix

Chuyện đùa, Thái Huyền kim đan đã bị Tiểu Trư ăn mất rồi, nếu mà hôm nay thật sự gặp được linh dược linh thảo ngàn năm vạn năm hay tuyệt thể bảo vật rồi lại bị rơi vào mồm con heo chết tiệt này thì Thiệu Cảnh sợ rằng chính mình nhịn không được phải ho ra máu ức mà chết mất!

Sau khi nhảy hai bước lớn bay qua bụi cỏ thì hắn nhìn thấy một vũng nước lớn như cái ao nhỏ xuất hiện ở trước mặt, nước ao trong vắt có từng đợt sóng gợn dập dềnh, bên cạnh có mấy gốc cây già và mấy khối tảng đá lớn. Tiểu Trư quả nhiên đang đứng ở bên cạnh vũng nước, cái miệng ra sức sục sục bới đám đất và mạnh mẽ cắn vào thân một cây thực vật!

Thiệu Cảnh hai mắt đều thẳng, hét lớn một tiếng vọt tới: "Lợn chết cú ngay, miệng bỏ linh thảo !"

Tiểu Trư hình như bị hắn dọa cho hoảng sợ nên vô ý nhảy ra nửa bước, trông ngổ như con heo gồ, nó ngạc nhiên nhìn thấy Thiệu Cảnh dùng một tay bổ tới rồi cầm cả gốc linh thảo ôm vào trong ngực.

Thiệu Cảnh cướp được linh thảo từ miệng heo, cuối cùng thì tảng đá lớn trong lòng hắn cũng rơi xuống, nhẹ nhàng thở ra, liền không thể chờ đợi được mà nhìn về phía cây linh thảo nằm ở trong ngực, nhờ chút ánh sáng nhàn nhạt còn sót lại của buổi chiều muộn mà hắn nhận ra vật trước mắt thật sự là một gốc linh thảo, cao đến một thước, lá tròn hoa

lớn, cánh hoa dài màu nâu đỏ, mùi hương thơm nồng vừa này đúng là từ trong bông hoa của cây linh thảo này phát ra rồi.

Thiệu Cảnh chỉ nhìn trong chốc lát rồi ngẩng đầu lên.

Hắn thấy Tiểu Trư ở trước mặt đang mở to hai mắt chờ đợi, hai tai nhỏ màu trắng và đen đều rũ sụp, nó nhìn hắn rồi lại cúi đầu nhìn cây linh thảo ở phía dưới.

Thiệu Cảnh ho khan một tiếng rồi chậm rãi bò lên, gượng cười hai tiếng hắc hắc rồi vỗ nhẹ đập phủi đi đồng bụi đất bám vào y phục trên người, sau đó như không có việc gì xoay người sang chỗ khác, ung dung mà nói: "Ta cứ tưởng là vật gì tốt, thì ra chỉ là "Thập Lý hương ", người ăn đi."

Tiểu Trư ụt ụt một hơi liền đem gốc linh thảo ấy ngậm ở trong miệng, thổi thổi bụn đất và bắt đầu nhai nuốt, thực sự không có sinh khí như Thiệu Cảnh, nó bò đến bên cạnh chân của Thiệu Cảnh, cảm thấy mỹ mãn và gục xuống.

Thiệu Cảnh nhếch miệng, Thập Lý hương đúng thật là linh thảo nhưng không phải là loại cao cấp gì, chỉ là một trong những loại linh thảo rất bình thường phẩm cấp thấp nhất, căn bản không đáng tiền. Loại linh thảo này đặc điểm lớn nhất chính là nở hoa thì hương khí nồng đậm, dù ở xa vẫn có thể ngửi thấy, vì vậy nên mới tên này. Chỉ có điều. . . Thiệu Cảnh chau mày, nhìn thoáng qua về phương hướng vừa chạy tới, từ lúc rời đường lớn hắn vẫn một mực chạy thẳng đến nơi hoang vắng không có người ở này, ít nhất cũng phải mười dặm, hoa này tuy rằng gọi là Thập Lý hương, nhưng tự nhiên cũng chỉ là lời nói khoa trương mà thôi, cách xa một hai dặm thì mùi thơm này đã tiêu tán mất rồi, từ bé đến giờ hắn chưa từng nghe nói ngoài mười dặm còn có thể ngửi được mùi thơm của loài hoa này.

Nhưng mà hôm nay. . . Thiệu Cảnh trừng mắt với Tiểu Trư, nghĩ thầm cái mũi của con heo chết tiệt này thính đến mức

nào hả trời?

"Tốt lắm,." Thiệu Cảnh đá Tiểu Trư một cái rồi cất bước đi thẳng về phía trước, trong miệng nói, "Đi về, không được ngồi lâu ở nơi tối lửa tắt đèn như thế này. . ."

Lời còn chưa dứt, Thiệu Cảnh đột nhiên dừng lại bước chân mới nhấc lên một nửa bởi vì hắn vừa nhìn thấy một luồng ánh sáng màu đỏ bay trên bầu trời đêm đang bùng sáng ở vùng đất phía xa xa, trong màn đêm yên tĩnh như thế này, trong màn đêm mê mông nhìn ra xa y nguyên có thể thấy được hình dáng của ngọn núi Thiên Thanh nguy nga đồ sộ, có một cột ánh sáng màu đỏ khổng lồ đột nhiên từ một nơi nào đó không biết tên lao thẳng lên trời, xuyên qua những đám mây đen trên bầu trời đêm.

Mặt đất dưới chân truyền đến cảm giác có chấn động, điều này làm cho người vừa mới trải qua động đất không lâu như Thiệu Cảnh lập tức lộ ra vẻ sợ hãi, nhưng mà rất nhanh sự chú ý của hắn đã bị dãy núi Thiên Thanh ở phương xa hấp dẫn, một cột tiếp một cột, rất nhiều cột ánh sáng màu đỏ bùng lên từ trong ngọn núi, rất nhanh dãy núi đã bị bao phủ dưới một vầng ánh sáng màu đỏ khổng lồ đầy quỷ dị, dãy núi nguy nga tỏa ra ánh sáng mờ hồ, gần như cả dãy núi đá hùng vĩ chuẩn bị bắt đầu phát ra ánh sáng ngời ngời.

Giây lát, chốc lát sau, đột nhiên cột ánh sáng màu đỏ phình to ra, cột sáng vỡ vụn lan tràn, từ bốn phương tám hướng hội tụ vào một điểm tại không trung trên đỉnh dãy núi, đan vào lập loè, ánh sáng màu đỏ dữ nhìn giống như máu, lại đỏ như màu của biển lửa đang bùng cháy mãnh liệt, điên cuồng và cuộn cuộn không ngớt, chỉ chốc lát đã thấy ánh sáng màu đỏ trong như nước kịch liệt chớp động rồi hóa ra hư ảnh của một con rồng khổng lồ, sau một lát lại hóa ra một con nữa, sau đó lại thêm một con nữa, Thiệu Cảnh mắt trợn trừng, mồm há hốc nhìn chăm chăm vào chín hư ảnh của những con rồng khổng lồ có thân thể hoàn toàn khác nhau trên bầu trời, chúng đang bay lượn trong những đám

mây của màn đêm và rít gào không ngừng.

Dị tượng như thế xảy ra trong khoảng thời gian uống được một nửa chén trà nhỏ thì hư ảnh của chín con rồng khổng lồ bỗng nhiên biến mất, chín con rồng tan biến thành những mũi ánh sáng nhọn màu đỏ rồi bắt đầu ngưng tụ lại cùng một chỗ, sau đó chúng biến thành một chiếc cự đỉnh khổng lồ có bốn chân phong cách xưa cũ màu đỏ thẫm, tản ra sự tang thương và quyền uy, chậm rãi chuyển động ở trong bầu trời đêm, ánh sáng màu đỏ từ trên cự đỉnh bắn ra bốn phía bao phủ sơn dã khiến cho trời đất cũng phải biến sắc trong vài chớp mắt.

Thiệu Cảnh há to miệng, trợn mắt há hốc mồm, dị tượng của trời đất như thế hẳn chưa bao giờ được thấy qua, trong lúc nhất thời đúng là nói không ra lời, hoa mắt thần mê, chẳng hiểu sao trong lòng hẳn lại dâng lên một chút bất an mơ hồ không tên, nhìn thấy một vầng ánh sáng màu đỏ lấp lánh, một mảnh yêu dị mang theo vài phần thể lương, quái đản hung lệ, chỉ sợ trong đó chưa chắc đã có điềm lành tốt đẹp.

Hắn tập trung tinh thần nhìn chăm chăm vào cái cự đỉnh khổng lồ kỳ quái màu đỏ ở xa xôi trong bầu trời đêm, Tiểu Trư vẫn một mực gối đầu vào chân hẳn lại đột nhiên xoay người đứng lên, xoay người nhìn chăm chú vào mấy tảng đá lớn ở cách một trượng sau lưng của Thiệu Cảnh.

Có lẽ mấy tảng đá này đã nằm ở bên cạnh ao nước rất lâu nên hấp thụ rất nhiều hơi nước, chúng phủ đầy rêu xanh, mặt tròn mặt vuông, có đá lởm chởm nằm ở trên mặt, trong đó một tảng đá lớn nằm dưới bóng tối của các tảng đá, đúng vào lúc này trên đó chậm rãi bốc lên một đoàn bóng đen, nhìn chăm chăm vào bóng lưng của Thiệu Cảnh rồi gầm một tiếng đầy hung ác từ phía sau lưng của hắn.

Chương 76: Quả cầu lửa(1)

Tác giả: Tiêu Đình

Dịch : Phương

Nguồn: www.tangthuvien.com

Ebook: enix

Ở trong Luyện Đan đường trên ngọn núi Thiên Thanh.

Luyện Đan đường chính là nơi trọng yếu nhất chỗ nhất của môn phái Huyền Thiên tông, nếu nói đến số người ra vào mỗi ngày thì nó cũng có thể được coi là số một trong tất cả các tông, đường. Tu chân sĩ từ trước đến giờ đều rất coi trọng linh đan diệu dược, ngoại trừ môn hạ đệ tử của Luyện Đan đường thì phần đông các đệ tử của các tông đường khác trong Huyền Thiên tông cũng thường xuyên đi đến nơi này để mua thuốc.

Đại trạch viện có ba tòa đại điện chiếm diện tích khoảng sáu mươi mẫu đất, Luyện Đan đường nếu tính toán về diện tích mà nói thì nó chính là nơi rộng nhất của Huyền Thiên tông. Ngoại trừ tòa đại điện ở chính giữa treo đại biển "Luyện Đan đường", trước sau đều là các nhà lầu ẩn lộ chốn thanh u trồng đầy cái loại cây gỗ quý như thông tùng thúy bách lâm lập hạ, hoàn toàn khác hẳn với những gian nhà luyện đan ở dưới núi mới nhìn qua đã thấy khói xông lửa đốt, bụi bay đầy trời.

Ngày bình thường, tiền viện ở trước đại điện chính là nơi náo nhiệt nhất, đây là nơi chúng đệ tử của Luyện Đan đường buôn bán và trao đổi tất cả các loại đan dược, phần lớn bọn họ là những người chỉ được đến rồi đi ở phía trước biệt viện và một vài nhà lầu được sắp xếp sẵn ở bên trong, so sánh với nó thì hậu viện ở phía sau thanh tịnh hơn rất nhiều, bởi vì nơi này là nơi các đệ tử của Luyện Đan đường ngày thường vẫn dùng để luyện chế đan dược, mà luyện

đan lại rất cần sự tĩnh lặng để tập trung, nói như vậy nghĩa là nếu không được trưởng bối cho phép thì tất cả đệ tử của các tông đường khác đều không được phép bước vào hậu viện.

Luyện đan thực sự không phải là một chuyện dễ dàng, trong chuyện xưa của dân gian có rất nhiều truyền thuyết kể về rất những tu sĩ luyện đan trong lúc trò chuyện vui vẻ lại tiện tay bốc lên một nắm dược liệu có cả gốc và lá, nói không chừng còn dính chút bùn đất ném vào cùng một chỗ trong lò dược, dùng lửa đốt thoáng cái bị cháy, thoáng cái bị nướng, thoáng cái sau đó sẽ có một viên linh đan diệu dược có một không hai, tuyệt đỉnh trân quý được ra lò. Nhưng mà ta van người, cho dù là tên ăn xin lưu lạc đầu đường xó chợ dùng cái nồi hổng để nấu một nồi cải trắng bị nát cũng phải khiêu trước một cái, nhìn trước một cái rồi mới nấu đúng không? Huống chi linh thảo của nhân gian, mỗi loại riêng như rễ cây hoa lá quả cành đều có dược hiệu bất đồng, há có thể quơ đũa cả nắm rồi nhắm mắt lại nấu linh tinh ư? Thực cho là nấu thịt heo hầm cách thủy với cải trắng sao, việc đã xảy ra thì không thể cứu vãn được, nếu chẳng may có người sau khi ăn viên linh đan diệu dược lại cảm thấy mùi vị của đất bùn hoặc là cái gì khác thì thật đúng là. . .

Lúc này trời đã vào đêm, mây mờ đã che phủ ánh trăng nên trên bầu trời chỉ còn một màu đen sâu thẳm, nó khiến cho không khí trong hậu viện càng thêm yên tĩnh, nhưng trong màn đêm ấy vẫn có những tia sáng lung linh lóe ra từ cây đèn dầu cháy bằng nến của những gian nhà xây sát gần nhau ở trong một đình viện rộng rãi. Ở trong căn phòng thứ ba phía bên trái đình viện có ba nữ đệ tử mặc trang phục xanh trắng giao nhau của đệ tử Huyền Thiên tông, hai người trong đó đứng chỉnh tề và hơi cúi đầu trầm mặc nhìn người còn lại ở trong phòng.

Người nữ tử thứ ba trong phòng chính là Tô Thanh Dung.

Nàng ngồi ngay ngắn trên một cái bồ đoàn tết bằng tre trúc

nhìn chăm chú vào chiếc dược lô bằng đồng màu xanh cao hơn một xích đặt ở trước mặt, lô thở ra từng ngọn lửa âm u màu xanh lam, thỉnh thoảng có những lưỡi lửa bùng cháy liếm lên trời từ trong ngọn lửa cháy âm ỉ không một tiếng động, mùi thuốc nhàn nhạt nhẹ nhàng phiêu đẳng trong phòng. Giờ phút này trên gương mặt xinh đẹp của Tô Thanh Dung không còn nụ cười như hoa hàm tiếu hay ánh mắt ôn nhu vẫn nhìn người khác như ngày bình thường mà là sự ngưng trọng, nàng nhìn chăm chú, không, phải là chăm chăm vào chiếc dược lô bằng đồng màu xanh ở trước mặt, cứ như thế một lát sau thì dược lô cùng hỏa diễm đều không có gì thay đổi nhưng mùi thuốc trong không khí hình như đột nhiên nồng đậm hơn trước.

Sắc mặt của hai nữ tử đang đứng ở một bên trong gian nhà đều thay đổi, một trong hai thiếu nữ đó đang lộ ra vẻ mặt vô cùng lo lắng, người đó chính là Lý Dục Tú ngày trước cùng một chỗ tiến vào Luyện Đan đường với Tô Thanh Dung, đôi môi nàng khế mở, hình như nàng muốn mở miệng nói điều gì đó.

Chỉ là nàng chưa kịp mở miệng thì vị nữ đệ tử còn lại nhìn qua có vẻ lớn hơn nàng vài tuổi đang đứng ở bên cạnh đột ngột duỗi thẳng cánh tay chặn ngang trước mặt và dùng ánh mắt nghiêm khắc nhìn thẳng vào đôi mắt của nàng. Lý Dục Tú im lặng và cúi đầu.

Hình như Tô Thanh Dung hoàn toàn không biết gì về tình huống vừa xảy ra ở bên cạnh bởi giờ phút này toàn bộ tinh thần của nàng đều đã bị cái dược lô bằng đồng màu xanh ở trước mặt thu hút mất rồi. Thời gian càng trôi thì mùi thuốc càng nồng đậm trong không khí, trừ mùi đó ra còn có một luồng hào khí vô hình đang sinh sôi với tốc độ chóng mặt. Thì ra cái cổ của Tô Thanh Dung đang khế cúi xuống và quay đầu lại nhìn thoáng qua về hướng nơi này.

Lý Dục Tú và vị sư tỷ lớn tuổi đều bị ngơ ngác trong chớp mắt, bởi họ làm sao có thể nghĩ tới trong giây phút quan

trọng như thế này mà Tô Thanh Dung lại quay đầu nhìn họ cơ chứ, họ thấy ánh mắt của Tô Thanh Dung lộ ra sự nhu hòa, khóe miệng của nàng nở một nụ cười nhẹ nhàng rồi khẽ gật đầu, sau đó nàng không nói chuyện và quay đầu trở lại, đứng dậy cầm lấy một cái kim thuốc bằng thép tinh luyện đặt cách nàng ba thước ở trên mặt đất, nhẹ nhàng kẹp lấy cái dược lô bằng đồng màu xanh rồi nhấc nó lên rời xa khỏi hỏa diễm, sau đó lại nhẹ nhàng đặt cái dược lô ấy ở một bên trên mặt đất.

Không có động tác mau lẹ, không có ánh sáng lóa mắt, cũng chẳng có cái dị tượng gì kinh thiên động địa, Tô Thanh Dung giống như đang tiện tay kẹp một cái giỏ trứng gà vậy, nàng nhẹ nhàng linh hoạt đặt cái dược lô xuống đất.

Sau đó, nàng thở phào một cái, nhắm mắt nghỉ ngơi, một lát sau mỉm cười, quay đầu cười nói: "Khương sư tỷ, người đến xem?"

Vị Khương sư tỷ tuổi tác hơi già gật đầu với nàng một cái rồi đi tới, Lý Dục Tú đi theo phía sau của nàng, ánh mắt của cô rơi vào người Tô Thanh Dung, lộ ra sự suy tư và khẩn trương, giống như cười mà không phải cười, cũng không biết trong nội tâm của Lý Dục Tú đang suy nghĩ điều gì.

Khương sư tỷ đi đến trước lò dược nhưng lại không cầm lấy cái kim thuốc mà trực tiếp dùng bàn tay cầm lấy cái nắp lò, giống như cái nóng của chiếc dược lô bị ngọn lửa nung đốt lâu ngày không hề có tác dụng gì đối với nàng. Nắp lò đã mở, từ trong cái lò dược bằng đồng màu xanh lập tức bùng lên một mùi hương thơm ngát, một làn khói trắng bốc lên, Khương sư tỷ trên mặt đã hiện lên vài phần vui vẻ, tay áo nàng vung vẩy vài cái cho làn khói trắng bị phẩy tán đi, sau đó nàng nhìn thấy một quả linh đan hình tròn to bằng đầu ngón tay nằm im lặng trong lò dược, viên thuốc màu trắng tròn vo, nội liễm ánh nhuận.

"Thành đan rồi!" Một tiếng hét đầy kinh ngạc vang lên từ

phía sau lưng chiếc dượt lò, nhưng lại không phải là tiếng của vị sư tử mà là âm thanh do Lý Dục Tú phát ra ở phía sau.

Chương 77: Quả cầu lửa(2)

Tác giả: Tiêu Đình

Dịch : Phương

Nguồn: www.tangthuvien.com

Ebook: enix

"Thanh Dung, ta mừng cho ngươi." Khương sư tử đang nở nụ cười thật tươi, có lẽ trong nụ cười ấy còn ẩn ẩn chút ý tứ hàm xúc, nàng nhìn Tô Thanh Dung và nói, "Ngươi mới bái nhập môn phái được ba tháng đã có thể luyện thành nhị phẩm đan dược 'Ngưng Nguyên', chắc chắn chỉ cần vài chục năm nữa thôi là ngươi sẽ có thể đứng đầu trong đám đệ tử của Huyền Thiên tông chúng ta rồi."

Hình như hai bên má của Tô Thanh Dung đang đỏ dần lên, nàng lui về sau một bước rồi cúi đầu cười, khẽ trả lời: "Khương sư tử, đều là nhờ tỷ đã tốn bao công sức chỉ dạy cho ta, Thanh Dung đa tạ tỷ nhiều lắm."

Khương sư tử cười nhạt, nói: "Ta đều chỉ dạy như vậy cho tất cả mọi người nhưng để có thể làm được như vậy thì chỉ có một mình ngươi mà thôi." Dứt lời, nàng lại nói, "Ta không thể giấu kín chuyện này được, tự nhiên ta phải bẩm báo sư thúc Thanh Vân là người đứng đầu của Luyện Đan đường, bằng tư chất của ngươi cho dù là tu hành hay là luyện đan đều có thể nổi tiếng, Thanh Vân sư thúc tất nhiên sẽ gắng hết sức tài bồi cho ngươi, tương lai tiền đồ của ngươi sẽ không thể có giới hạn."

Tô Thanh Dung biết vâng lời, đôi môi lộ ra cười ôn hòa và toan tính, nhẹ giọng nói: "Sư tử đối đãi ân trọng như núi, Thanh Dung cả đời không dám quên."

Khương sư tử lườm nàng một cái rồi đột nhiên bật cười, sau

đó lại gần khoác tay xuống bả vai nàng thật thân mật, cười nói: "Con bé ngốc này, đây chính là đại hỷ sự, tối nay chúng ta ăn mừng một bữa thôi."

Phía sau, Lý Dục Tú cũng là vẻ mặt tươi cười.

Tô Thanh Dung mỉm cười gật đầu, nàng còn chưa kịp nói chuyện thì đúng vào lúc này chợt nghe thấy một trận ồn ào truyền đến từ bên ngoài căn phòng, sắc mặt của Khương sư tỷ trầm xuống, hậu viện là cấm địa quan trọng của Luyện Đan đường, từ trước đến giờ cấm huyên náo, lại là có chuyện gì xảy ra mà dám làm ồn như vậy, chẳng qua là một lúc lâu sau thì tiếng ồn ào bên ngoài vẫn chẳng có chút dấu hiệu giảm đi nào, ngược lại tiếng ồn càng ngày càng to, thậm chí ở trong đó còn vang lên mấy tiếng sợ hãi gào thét chói tai.

Điều này cũng khiến cho ba người lấy làm kinh hãi, Khương sư tỷ lập tức bước nhanh về phía cánh cửa, mở cửa rồi đi ra ngoài, Lý Dục Tú đi theo phía sau của nàng cũng đi ra ngoài, nụ cười đang nở trên đôi môi hai người từ từ biến mất. Tô Thanh Dung đi ở cuối cùng, đứng bước ở trước bậc cửa ra vào rồi ngẩng đầu lên, trong phút giây ấy nàng bất ngờ nói không ra lời.

Ánh sáng màu đỏ lấp lánh đầy trời lóa cả màn đêm, bóng ảnh chập chờn, dị tượng mênh mông mãnh liệt, nhiều như thủy triều trên ngọn núi Thiên Thanh.

Rất nhiều người đã tụ tập ở trong đình viện, người người nhìn nhau hoảng hốt, sắc mặt sợ hãi, thậm chí còn có một vài nữ đệ tử đang rú lên từng tiếng kêu sợ hãi. Tô Thanh Dung đứng cô đơn ở sau đám người, cảnh yêu dị bay đầy trời trong màn đêm mang theo sự thê lương và ánh sáng chập chờn đỏ như máu đang rơi xuống, nàng lôi ra một cái thứ gì đó kỳ dị từ sau lưng, ánh sáng màu đỏ lóe ra chiếu rọi lên khuôn mặt ôn nhu kiều mỹ của nàng, nó không ngừng phảng phất sự thâm trầm cùng yêu dị, nàng nhìn vào

long ảnh trong cự đỉnh khổng lồ đang bay trên bầu trời và suy nghĩ xuất thần.

※※※

"Cà Uồm!"

Đột nhiên con quái vật đang trốn ở bên trong âm ảnh gào lên một tiếng rống thật to rồi lao về phía Thiệu Cảnh để đánh, mơ hồ có thể thấy một đôi răng nanh trắng của dã thú đang phát sáng trên thân thể khổng lồ của con thú trong bóng tối, nó có tai dài mắt nhỏ và mũi to miệng lớn.

Cảm thấy cơn gió cắt mãnh liệt từ sau lưng bổ nhào đến khiến Thiệu Cảnh lộ ra sự sợ hãi, mặc dù hắn đã quay đầu lại rất nhanh nhưng chỉ thấy quái thú đánh lén đã lao đến trước mặt nên nhất thời cũng không thể tránh được, nhưng đúng vào lúc này, Tiểu Trư vẫn đứng ở dưới chân hắn lại kêu ụt ụt hai tiếng rồi nhảy lên đập đầu thật mạnh vào quái thú đang lao tới.

Hình như con quái thú đang lao đến không hề nghĩ tới con ruồi muỗi bên cạnh gã nam tử trẻ tuổi này đột nhiên lại có thể hung hãn như vậy, ừ, so sánh với thể hình của nó thì Tiểu Trư chỉ là ruồi muỗi thật. Mắt của nó thấy lưng của Thiệu Cảnh ngay trước mặt rồi vậy mà cái đầu chết tiệt của con lợn nòi này lại đánh tới, vừa vặn đập mạnh vào vị trí giữa cổ và hai chân của con quái thú, chỉ nghe con quái thú phát ra một tiếng gầm nhẹ rồi thân thể bị rơi xuống, sau đó bước hai bước loạng choạng, lảo đảo về phía sau, nhưng ngay sau đó nó đã kịp ổn định thân thể.

Thần trí của Thiệu Cảnh vào lúc này đã bình tĩnh trở lại, sau phút cả kinh liền ngưng mắt nhìn lại, quan sát hình dáng của con quái thú và suy nghĩ một chút, chân mày cau lại, thấp giọng nói: "Ma Nha lang." (sói răng dài)..

Chương 78: Quả cầu lửa(3)

Tác giả: Tiêu Đình

Dịch : Phương

Nguồn: www.tangthuvien.com

Ebook: enix

Ma Nha Lang cũng là yêu thú, nhưng nó chỉ là một trong những loài yêu thú cấp bậc thấp nhất sống trong Vạn Yêu Cốc ở gần nơi này, khả năng tấn công rất kém cỏi, trừ bỏ da dày thịt béo và nanh vuốt sắc nhọn ở ngoài thì nó chẳng còn chút bản lĩnh nào khác. Ở Vạn Yêu Cốc Ma Nha Lang thường hay bị lũ yêu thú lợi hại ăn thịt. Có điều bộ da dày thịt béo của con Ma Nha Lang này thực ra cũng có một điểm hữu dụng, đó chính là có thể giúp nó kháng khuẩn tất cả ảnh hưởng của tầng khí độc chung quanh khu vực Vạn Yêu Cốc để đi ra ngoài sinh sống, số lượng yêu thú ở bên ngoài Vạn Yêu Cốc không nhiều lắm và Ma Nha Lang là một loại yêu thú tương đối thông thường trong đó.

Thiệu Cảnh cảm thấy thật đau khổ, kiến thức của hãn uyên bác nên có thể nhận ra Ma Nha Lang dễ dàng nhưng điều này đâu có đồng nghĩa với việc hãn có thể thoải mái mà đánh bại con yêu thú này hả trời. Hoàn toàn ngược lại, Thiệu Cảnh tự hiểu rằng Ma Nha Lang có thể thoải mái mà đả bại hãn sau đó ăn một bữa thật no nê.

Luyện Khí Cảnh sơ giai chỉ giúp hãn có thể chất mạnh hơn một ít so với người thường mà thôi, nó chỉ là bước đệm, đặt cơ sở, nền móng cho tương lai tu hành sau này chứ đâu có mạnh mẽ gì, còn thể chất của con Ma Nha Lang trước mặt thì mạnh hơn hãn nhiều lắm.

Tiểu Trư cứu chủ trong lúc lâm nguy, một đầu đẩy lui Ma Nha Lang, sau đó vững vàng rơi xuống mặt đất, khí phách hiên ngang đứng ở trước người Thiệu Cảnh, ý nói người phía

sau là do ta bảo vệ, người không được xằng bậy và nhìn chăm chăm thách thức con thú Ma Nha Lang.

Ma Nha Lang nhìn qua đang rất tức giận, gầm lớn liên tục, nghe răng trợn mắt gầm gừ hung hãn, lộ ra hai cái răng nanh trắng hếu thật dài và bén nhọn, nhìn qua thì cứ tưởng rằng của nó uy vũ hơn hai cái răng nanh nhỏ của Tiểu Trư hàng trăm lần, nhưng nó chỉ nhìn Tiểu Trư chăm chăm chứ không có lập tức xông vào, xem ra độ vừa rồi đã khiến nó kiêng kị Tiểu Trư hơn trước một chút.

Thiệu Cảnh cũng tự biết thân biết phận đứng yên một chỗ, thể chất yêu thú từ trước đến nay đều hơn con người nhiều lắm, trừ phi tu hành thành công, nếu không người thường căn bản không thể đánh nhau cùng con yêu thú này, đây cũng là lý do khiến những câu chuyện về cảnh con người bị yêu thú giết hại ở bên ngoài Vạn Yêu Cốc thường lưu truyền. Cho dù là Thiệu Cảnh là tu sĩ cũng không phải đối thủ. Cho nên Thiệu Cảnh vô cùng lý trí dùng chân đá Tiểu Trư một cái rồi hô một tiếng: "Chạy thôi!"

Thiệu Cảnh quay đầu bỏ chạy, Thiệu Cảnh cả đời này chưa từng đánh nhau với yêu thú, hẳn chỉ biết chút xíu kiến thức từ một túi sách cũ cùng thời gian lưu lạc ở khắp nơi hiểu chút lịch duyệt, cũng chỉ là lý luận suông mà thôi, vì vậy hẳn nghĩ chạy là trên hết.

Ai ngờ mới được vài bước thì bỗng nhiên hẳn nghe thấy nhiều tiếng gầm gừ liên tục truyền tới từ sau lưng, Thiệu Cảnh đang chạy bằng bằng vẫn phải quay đầu lại nhìn, ngẩn ngơ, Tiểu Trư quả nhiên cũng nghe lời, nó muốn chạy nhưng con Ma Nha Lang kia nó không chịu đồng ý, đứng phải ta còn muốn chạy, người cho người là yêu trư sao? Con Ma Nha Lang liền đuổi theo Tiểu Trư, hé miệng cắn tới.

Thiệu Cảnh khẩn trương, tim đập liên hồi và lập tức dừng bước lại, trong lúc nhất thời không biết nên làm như thế nào, nhưng Tiểu Trư ngày thường lười nhác lúc này thoát

nhìn lại đầy nhanh nhẹn, thân mình khẽ lách ra, tránh được miệng Ma Nha Lang nhưng vẫn không tránh được lợi trảo của con Ma Nha Lang, "Bụp" một tiếng, Tiểu Trư bị nó đánh trúng bụng, thân thể bắn ra vài thước, "Phốc" một tiếng rồi ngã trên mặt đất

Máu nóng của Thiệu Cảnh dâng lên đỉnh đầu, Tiểu Trư và hắc sổng chết cùng nhau, sinh mạng của Tiểu Trư cũng như sinh mạng của hắc vậy, lần này sống chết chưa biết khiến cho hắc đáy lòng bùng lên một cổ điên cuồng, nếu không trốn được, được rồi, cho dù mình muốn chạy trốn cũng phải cứu Tiểu Trư cho bằng được rồi mới tiếp tục trốn!

Hắc đang định chạy nhanh trở lại liều mạng với con Ma Nha Lang nhưng đúng vào giây lát đó thì bụi cỏ trước mặt quay cuồng gậy đổ, Tiểu Trư bật nhảy ra, ngửa mặt lên trời gầm ụt ụt không ngừng, xem ra nó rất tức giận, nó lại chạy ra đứng trước người Thiệu Cảnh, mặt đối mặt Ma Nha Lang, hình dáng thật uy vũ.

Thiệu Cảnh bị nó làm cho hoảng sợ, vội vàng nhìn vào nơi bị lợi trảo của Ma Nha Lang đập vào, hắc chỉ thấy trên bụng Tiểu Trư da trắng thịt trơn, trừ bỏ mấy ngấn màu trắng mờ mờ thì chẳng còn lưu lại dấu vết gì cả.

Đây là tình huống gì?

Thiệu Cảnh có chút đại ra.

Ma Nha Lang thực sự không phải là loài yêu thú thông minh tuyệt đỉnh gì cả, ngược lại, ở Vạn Yêu Cốc từ trước đến nay đơn giản Ma Nha Lang chỉ nổi danh nhờ hung ác bạo lực, vì vậy khi thấy lần này không cắn chết Tiểu Trư nên con Ma Nha Lang này lại nhào lên, vì thế một sói một heo lại bắt đầu khai chiến.

Thiệu Cảnh ở bên cạnh xem cuộc chiến, nhất thời không biết phải giúp đỡ Tiểu Trư như thế nào cả, có điều chỉ sau

một hồi công phu hẳn đã nhìn ra vài phần manh mối, Tiểu Trư không biết vì sao mà không giống với lúc trước một tí nào, thẳng nhãi này tuy tầng da thịt trên người đều không phải là giáp xác cứng rắn nhưng lại vô cùng cứng cỏi, cho dù con Ma Nha Lang có công kích nó như thế nào thì Tiểu Trư cũng chẳng hề bị tổn hao gì, trừ bỏ nhiều vết ấn trắng hiện lên trên da thịt thì ngay cả máu cũng không có chảy ra một giọt.

Chỉ có điều tuy rằng da nó dày như thế nhưng con Ma Nha Lang vẫn đang chiếm ưu thế quá nhiều, bởi vì Tiểu Trư ngoại trừ năng lực phòng thủ thì hoàn toàn không có khả năng tấn công, mấy lần nó lao lên đều bị con Ma Nha Lang ngăn chặn hết.

Cứ thế này chần chẫn không phải chuyện hay, Thiệu Cảnh rất nhanh đã nghĩ đến một chuyện, cho dù da thịt của Tiểu Trư có cứng cỏi hơn cũng không thể chịu nổi bị đánh trong thời gian dài như vậy, hơn nữa chẳng may con Ma Nha Lang kia cào vào miệng hay mắt Tiểu Trư thì chuyện xảy ra sau đó hẳn không cần phải suy nghĩ cũng đã tự hiểu rồi

Chương 79: Quả cầu lửa (4)

Tác giả: Tiêu Đình

Dịch : Phương

Nguồn: www.tangthuvien.com

Ebook: enix

Thiệu Cảnh cũng biết điều hắn nên làm nhất vào giờ phút này chính là quay đầu bỏ chạy, có Tiểu Trư chống đỡ thì hắn có hơn một nửa niềm tin bỏ chạy khỏi lợi trảo của con yêu thú Ma Nha Lang để bảo toàn tánh mạng, nhưng mà Tiểu Trư ở bên kia còn đang phải khổ sở chống cự thì hắn làm sao có thể bỏ nó mà đi được.

Chạy không được, vậy thì liều mạng.

Sau khi Thiệu Cảnh hung dữ găm lên một hồi thì năm ngón tay phải của hắn đột ngột niệm quyết, kêu gọi một ngọn lửa yếu đuối, dần dần ngưng tụ ra một quả cầu lửa to lớn.

Mặc dù Thiệu Cảnh đã dùng thời gian ba tháng để tu luyện đến Luyện Khí Cảnh sơ giai nhưng mỗi một khi đêm đã về khuya, mọi người im lìm chìm vào giấc ngủ thì hắn sẽ lấy ra một phần trong thời gian đặc biệt này để tu hành Minh Tư thuật được ghi lại trên quyển Thiên Thư. Cho đến hôm nay, vốn là một sợi bốn nguyên linh lực nhỏ nhoi yếu đuối đã được hắn tu luyện lớn mạnh hơn rất nhiều, mặc dù vẫn còn yếu ớt so với hồi trước nhưng miễn cưỡng đã có thể phát ra một cái Hỏa Cầu Thuật.

Ánh lửa âm u lặng lẽ ngưng kết thành một quả cầu lửa ở phía trên lòng bàn tay của hắn, ngọn lửa cháy thành hai phần có hai màu vô cùng giống nhau, ngoại trừ ngọn lửa ở bên trong cháy màu da cam thì đám không khí màu vàng rờn bên ngoài vẫn đang bao vây thành một vòng ở xung

quanh nó, Thiệu Cảnh không rảnh nhìn quả cầu lửa này lâu bởi vì ánh mắt của hắn đang rất khẩn trương và nhìn chăm chăm vào trận đại chiến của sói và heo ở đằng trước.

Bởi vì lực lượng thể chất của hắn yếu hơn yêu thú rất nhiều nên có đi tới đánh nhau với nó thì cũng không có tác dụng gì lớn, như vậy việc duy nhất hắn có thể làm vào giờ phút này chính là thi triển Hỏa Cầu thuật trong Ngũ Hành thuật pháp.

Sắc mặt của hắn đã tái nhợt nhưng bàn tay vẫn cố giữ ổn định, bốn nguyên linh lực trong cơ thể mãi đến mấy ngày gần đây khó khăn lắm mới đủ điều kiện thi triển Hỏa cầu thuật cấp một trong Ngũ Hành thuật pháp, nói cách khác trên thực tế hắn chỉ cần ném đi một cái Hỏa Cầu Thuật thì linh lực trong cơ thể của hắn sẽ bị hao hết. Trên thực tế hắn thậm chí còn chưa có cơ hội tập lén Hỏa Cầu thuật ở chỗ không người như hồi trước vẫn làm.

Cơ hội chỉ có một lần, nếu đánh không trúng kia con yêu thú Ma Nha Lang chết tiệt kia thì hắn thật sự không thể làm gì ngoài việc quay đầu bỏ chạy.

Tiểu Trư vẫn đang chiến đấu kiên cường với con Ma Nha Lang hung ác, thoạt nhìn hình như ý chí chiến đấu của nó chưa hề giảm đi bao nhiêu, đây chính điều khiến cho con Ma Nha Lang này bị thấp thỏm không yên. Đây rốt cuộc con lợn ở đâu ra vậy hả trời, đúng là một con lợn nhỏ thật kỳ quái mà cả đời nó chưa thấy bao giờ, đánh thì nó không chết, cắn thì nó cũng chả xước da, không cắn thẹn còn có thể bị bốn chân của Tiểu Trư đá cho mấy đá, mặc dù mặt mày hốc hác không bị đổ máu nhưng cũng bị đau là không nhẹ, điều này làm cho lửa giận của con Ma Nha Lang bùng lên mãnh liệt.

Càng về sau nó càng dứt khoát chọn mục tiêu là kẻ đang trốn khá xa ở đằng sau, rít gào liên tục rồi nhìn chăm chăm Tiểu Trư và ra sức trảo cắn.

Mồ hôi lạnh trên trán của Thiệu Cảnh càng lúc càng chảy ra nhiều hơn nhưng hắn vẫn cố gắng giữ lòng bàn tay ổn định, ngọn lửa màu xích kim kỳ dị đang lẳng lặng thiêu đốt ở trong lòng bàn tay của hắn. Hắn đã kiên trì luyện tập không ngừng hai thuật pháp trụ cột trong Ngũ Hành thuật pháp từ rất nhiều năm rồi, đã sớm thuộc nằm lòng từng chi tiết trong Hỏa Cầu Thuật, ở trên phương diện nithao tủng thuật pháp tuyệt đối là cưỡi xe nhẹ đi đường quen, cho dù bốn nguyên linh lực trong cơ thể ngày hôm nay không giống hồi trước nhưng là Hỏa Cầu Thuật vẫn hay là cái kia Hỏa Cầu Thuật, đối với hắn mà nói thì cũng chẳng có khác biệt gì.

Hai mắt hắn nhìn chăm chăm về phía trước, nín hơi yên lặng, hình như Thiệu Cảnh đang dần dần quên đi tất cả những cảnh tượng ở chung quanh, trong mắt hắn chỉ có con Ma Nha Lang hung ác đang không ngừng rít gào nhe răng múa vuốt. Con yêu thú thì có thể né tránh nhưng Hỏa Cầu Thuật một khi đã ném đi thì nó chỉ bay thẳng chứ không thể quẹo vào, một kích không trúng thì mọi mơ tưởng sẽ kết thúc, hắn chỉ có một cơ hội, nhất định phải đợi được thời điểm tốt nhất.

Sự ngăn cản của Tiểu Trư từ từ yếu đi, dù sao ngoại trừ thân thể bền bỉ quái dị thì thân hình và khí lực của nó đều thua xa con yêu thú Ma Nha Lang, không bao lâu khi bị ăn một trận trảo của con Ma Nha Lang thì bốn chân của Tiểu Trư bắt đầu lão đảo, cuối cùng không kịp tránh thoát liền bị Ma Nha Lang đánh ngã xuống mặt đất. Hai cái lợi trảo của con Ma Nha Lang cùng đập xuống một lúc, nhất thời hung hăng đè trên bụng Tiểu Trư đang nằm trong bụi cỏ dưới mặt đất, giây phút ấy đặc ý vạn phần, mở ra cái miệng lớn đỏ lòm như bồn máu rồi rống lớn một tiếng.

Đúng vào lúc này nó chợt nghe thấy một tiếng "Ù Ù" trầm thấp từ phía sau truyền đến giống như có một cơn gió nhẹ thổi qua, phảng phất giống như một con chim nhàn nhã đang bay trong cơn gió mát vào buổi sáng xẹt qua vậy. Con

Ma Nha Lang chỉ mở miệng ra nhưng không cần, hình như trong giây phút này trái tim của nó đang có chút do dự, một loại trực giác của yêu thú đột nhiên xuất hiện ở trong đáy lòng của nó, phảng phất như muốn bảo với nó tốt nhất thì hãy tránh né nơi này thật xa đi, nhưng nó không nỡ bỏ lại con mồi thật vất vả mới dùng trảo đánh bại được.

Chỉ chốc lát sau, không khí chung quanh đột nhiên sôi trào giống như nước bị đun trong nồi!

Một cơn gió nóng bỏng mà cả đời này con yêu thú Ma Nha Lang cũng chẳng bao giờ phải chịu đựng lao tới người của nó, giống như có một biển lửa đang dâng từng cơn thủy triều giận dữ đập vào người nó, có một quả cầu lửa bùng cháy màu xích kim giống như một chúa tể của bóng tối đang bay ở trung tâm của gió lốc, trong nháy mắt nó chiếu rọi ra tia sáng dài vạn trượng, lao như bay tới, nuốt hết nửa người của nó.

Tiếng kêu kêu thảm thiết và bén nhọn đột nhiên vang lên, giây lát sau thì dừng lại đầy im lặng, ngọn lửa quấn quanh nó như sợi dây xích của quỷ đốt cháy sạch hết thảo, cắn nuốt toàn bộ phần cơ thể từ đầu đến thắt lưng của con Ma Nha Lang , sau đó có một mùi thịt cháy khét lẹt tràn ngập trong không khí.

Ánh lửa lấp lánh âm ỉ chạy một hồi rồi tắt khiến cho mọi thứ lại trở về với bóng đêm, Thiệu Cảnh giật mình đứng im một chỗ chỗ, ngơ ngác nhìn kia con yêu thú không không lâu trước đó vẫn còn nhe nanh múa vuốt đầy hung ác vậy mà giờ đây đã bị cháy thành một cây gậy đen xì rồi chán nản rớt xuống.

Tiểu Trư lắc lư đứng lên khiến bụi cỏ đung đưa gầy đổ, cũng ngơ ngác nhìn về phía con Ma Nha Lang bị chết cháy một cách ngây ngốc. Có điều năng lực thích ứng của Tiểu Trư hiển nhiên mạnh hơn Thiệu Cảnh rất nhiều, rất nhanh sau đó nó dùng tư thế của người chiến thắng gầm lớn một trận

"Ụt Ịt Ụt ", sau đó mới chạy tới bên cạnh của Thiệu Cảnh, ngã dúi vào chân Thiệu Cảnh và nằm lại. Nhìn bộ dáng là biết nó mệt muốn chết rồi.

Thiệu Cảnh cúi đầu, kinh ngạc nhìn tay phải của mình rồi lại ngẩng đầu nhìn con Ma Nha Lang đã chết cháy ở phía trước, một lúc lâu sau đó vẫn không nói nên lời. Cũng không biết qua bao lâu, hình như hắc đột nhiên nhớ ra cái gì đó liền quay đầu nhìn về hướng ngọn núi Thiên Thanh cuối chân trời nhưng chỉ thấy màn đêm thâm trầm, u ám đen tịch, chẳng còn nhìn thấy nơi nào có nửa điểm dị tượng như lúc trước khi gặp con Ma Nha Lang.

Chương 80: Ương ngạnh (1)

Tác giả: Tiêu Đình

Dịch : Phương

Nguồn: www.tangthuvien.com

Ebook: enix

Đêm hôm đó, cho dù là những sư phụ quyền uy ở bên trên hay đám đệ tử học tập ở bên dưới của Huyền Thiên Tông đều náo loạn, mặc dù đã có mấy vị trưởng lão ra mặt trấn an chúng đệ tử sau đêm dị tượng nhưng khi Thiệu Cảnh trở về ngọn núi Thiên Thanh vẫn có thể cảm giác được một ít sự sợ hãi và hỗn loạn ở trong môn phái. Không có ai biết dị tượng cổ quái bất thành linh xảy ra vào đêm hôm trước rốt cuộc là cái gì, mà ngay cả bốn vị trưởng lão chân nhân vốn được đám đệ tử công nhận có kiến thức uyên bác, thần thông quảng đại nhất của Huyền Thiên Tông cũng im lặng, không nói một lời.

Một điều may mắn là cảnh tượng kỳ dị ấy chỉ xảy ra trong thời gian khá ngắn ngủi mà thôi, nên mọi người cũng không quá hoảng hốt. Thiệu Cảnh cũng không có thay đổi gì nhiều vì sự chú ý của hắn lúc ấy hoàn toàn đã bị cuốn vào trong cuộc chiến với con yêu thú Ma Nha Lang mất rồi, trên thực tế cảnh tượng kỳ dị sau khi chín con rồng khổng lồ hóa thành chiếc cự đỉnh xoay tròn trên bầu trời ước chừng chỉ kéo dài trong khoảng thời gian bằng nửa nén hương cháy là đã biến mất, sau đó thì bầu trời lại trở về với mây đen thâm trầm và màn đêm sâu thẳm, bóng tối lặng lẽ buông xuống bao phủ ngọn núi giống như chưa từng có chuyện gì xảy ra ở nơi này vậy.

Nhưng mà có rất nhiều, rất nhiều, nhiều đến mức không thể đếm được đã có bao nhiêu người trên dưới các tông đường của Huyền Thiên Tông đồng loạt nhìn thấy cảnh tượng kỳ dị

này, làm sao họ có thể nói rằng chẳng có chuyện gì xảy ra vào đêm hôm qua được. Đêm đó bốn vị trưởng lão quyền uy nhất của Huyền Thiên tông đều đi ra xuất hiện trước mặt mọi người, mặc cho trong lòng của bốn vị trưởng lão nghĩ như thế nào thì sự tin tưởng của chúng đệ tử dành cho họ vẫn đầy tin tưởng, bởi vì xưa nay mỗi khi nhìn thấy họ thì đám đệ tử đều cảm thấy trên người họ tản ra sức mạnh và quyền uy, tuy cảnh tượng kia đúng là kỳ dị kinh người nhưng các trưởng lão đã truyền lời trấn an, xem ra nguy hiểm cũng không lớn bao nhiêu.

Hơn nữa mặc dù bầu trời xuất hiện đầy những cảnh tượng quái dị, ánh sáng màu đỏ bao phủ toàn bộ dãy núi nhưng trên thực tế lại không có một đệ tử nào bị tổn thương, điều này khiến cho sự lo lắng trong lòng rất nhiều người được dẹp yên không ít, có lẽ đấy chỉ là một màn thiên địa dị tượng xảy ra tình cờ?

Sau mệnh lệnh của các vị trưởng bối thì tất cả chúng đệ tử tụ tập ở một chỗ đều phải trở về những vị trí được chia hoặc trở về các phòng ngủ, chỉ có điều sau khi mấy vị trưởng lão rời đi vẫn có không ít đệ tử tụ tập ở ngoài phòng, hai ba người thành một nhóm nhỏ cùng nghị luận. Đúng vào lúc đó Thiệu Cảnh trở về núi nên đã hiểu được tất cả mọi chuyện đều xảy ra như vậy.

Một ngày kia, là ngày mồng ba của tháng bảy.

Lúc Thiệu Cảnh trở về căn phòng của mình ở trên tầng thứ hai mươi bốn thì nhìn thấy những đệ tử lúc đầu cùng hẩn ở cùng một chỗ quỳ lạy trưởng bối xin gia nhập môn phái Huyền Thiên Tông, có năm, sáu người đứng tụ tập một chỗ ở bên ngoài đang thấp giọng đang đàm luận điều gì đó. Một nam tử có thân hình cao lớn đứng ở trong đám người ngẩng đầu lên nhìn thấy Thiệu Cảnh đang đi tới từ con đường núi liền giơ tay vẫy vẫy gọi hẩn, lớn tiếng nói: "Thiệu Cảnh, nơi này."

Đó là Đoan Mộc Hồ, ở tại căn phòng số mười trên tầng thứ hai mươi bốn, ngoại trừ nữ tử Tô Thanh Dung chẳng gặp bao giờ thì hẳn chính là hàng xóm còn lại của Thiệu Cảnh. Ở gần nhau hơn ba tháng nên hẳn cũng nói chuyện với Thiệu Cảnh khá nhiều, hai người có thể coi là bạn thân, giao tình cũng không sai.

Thiệu Cảnh đi lại gần nhìn một chút thì thấy chung quanh có nam có nữ, đều là những người trong nhóm đệ tử dưới chân núi ngày trước cùng hẳn quỳ lạy để làm đệ tử Huyền Thiên tông, có điều trong đó không có Tô Thanh Dung. Nói về những người này hình như một sợi dây tình cảm mơ hồ, mặc dù không ai nói ra nhưng so với đám đệ tử khác của Huyền Thiên Tông thì mối quan hệ giữa mười một người bọn họ thân cận hơn rất nhiều.

Thấy Thiệu Cảnh đến gần, mấy người khác đều gật đầu hoặc chào hỏi, Đoan Mộc Hồ còn thấp giọng nói nhỏ với hẳn: "Trên ngọn núi ở đằng trước có cảnh tượng cổ quái, người đã nhìn thấy chưa?"

Thiệu Cảnh gật đầu, nói: "Lúc ta ở dưới chân núi đã thấy được, vô cùng kỳ lạ, từ bé tới giờ ta chưa từng thấy cảnh tượng gì dị như thế."

Đoan Mộc Hồ cau mày nói: "Đúng thật, ta cũng chưa từng thấy qua."

Ba người đứng bên cạnh đều không hện mà cùng gật đầu, trong đôi mắt của họ đều lộ ra sự khó hiểu và bất ngờ, trong đó có hai nam một nữ, nữ tử trẻ tuổi gương mặt xinh đẹp chính là Lý Dục Tú, nhưng giờ phút này trên mặt nàng chỉ toàn nét sầu lo, đầu tiên nàng nhìn chung quanh một chút rồi sau đó thấp giọng nói: "Mới vừa rồi chương giáo chân nhân cùng ba vị đại trưởng lão cũng đi ra nói chuyện, nói rằng linh khí của dãy núi này dư thừa nên tình cờ bắn ra dị tượng, chẳng có gì lạ, là điềm lành cho môn phái, cho chúng ta không cần phải lo lắng."

Thiệu Cảnh ồ một tiếng, khẽ gật đầu không nói nhưng trong lòng thầm nghĩ mấy vị trưởng lão chỉ nói vớ va vớ vẩn, lại còn nói với đám đệ tử là linh khí trong núi bị dư thừa nên bắn ra nữa chứ. Chẳng qua là hấn nhìn ra lệ khí ở bên trong ánh sáng yêu dị nên tự biết kiên quyết không thể có nửa điểm quan hệ cùng với cái điềm lành mà bọn họ nói ra được.

Mấy người ở ngoài phòng thấp giọng tán truyện một lát, trong lòng của mỗi người đều có chút bất an, chẳng qua họ đều biết là cuối cùng cũng sẽ chẳng thu được cái kết quả gì khi cứ đứng nói chuyện phiếm như thế này, ngẩng đầu thấy bầu trời đêm khuya tăm tối, ngoảnh mặt nhìn lại thì rất nhiều đệ tử của Huyền Thiên tông vừa mới tụ tập ở ngoài phòng bây giờ đã dần dần tản đi, mấy người bọn họ cũng chẳng còn lời nào để nói liền tính toán rời đi. Chẳng ai ngờ đúng vào lúc mọi thứ đang yên lặng như thế này đột nhiên lại có một tiếng kêu bén nhọn từ phía một căn nhà gỗ truyền đến, không biết cái góc nào ở bên trong căn nhà ấy đang truyền ra một tiếng kêu đầy thống khổ:

"A. . ."

Một tiếng thét chói tai nhất thời đánh vỡ đêm khuya yên tĩnh, giống như một cục đá rơi vào mặt nước phẳng lặng khiến cho mặt nước xung quanh gợn lên từng cơn sóng dập dờn rung động. Chỉ chốc lát sau rất nhiều thanh gậy gỗ bị rút ra, sau đó thì rất nhiều đệ tử nhập môn của Huyền Thiên Tông đều chạy đi tìm kiếm lấy nơi mà tiếng chói tai tê tâm liệt phế ấy vừa phát ra.

Đây chính là duyên cớ khiến cho tất cả những người sống trong cái lầu hai mươi bốn tầng vốn đang chuẩn bị tản mát trở về phòng ngủ đều xoay người trở lại đi tới cái lan can ở ven đường cúi đầu về phía dưới nhìn khắp mọi nơi ở xung quanh.

"Có chuyện gì xảy ra thế?" Đoan Mộc Hồ đứng ở bên cạnh Thiệu Cảnh, từ ánh mắt của hắn nhìn lại chỉ thấy mới một đoạn thời gian ngắn mà đã có rất nhiều đệ tử nhập môn của Huyền thiên tông đều đứng gần cái lan can ven đường nhìn lên nhìn xuống, bộ dáng của mọi người không khác nhau nhiều lắm, đều là loại hết nhìn đông rồi lại nhìn tây chờ xem náo nhiệt.

Xem ra tất cả mọi người đều tương đối nhạy cảm với một tiếng hét như vậy một cái ban đêm à.

Thiệu Cảnh nhìn ra xa trong chốc lát, sau đó thấp giọng nói: "Người nhìn tầng thứ mười ba đi, hình như là nơi đó."

Đoan Mộc Hồ có thân hình cao lớn, lại thêm hắn đang đứng ở vị trí cao nhất trên tầng thứ hai mươi nên sau khi nghe thấy tiếng Thiệu Cảnh trả lời liền đưa mắt nhìn ra xa, sau một lát bỗng nhiên khóe miệng hắn khẽ hừ một tiếng, nói: "Chắc là Cổ lão đầu lại đang phát điên?"

Thiệu Cảnh vươn tay lau đi giọt nước mưa rơi ở trên trán qua kẽ hở trên trần lầu, suy nghĩ một chút và thản nhiên nói: "Hôm nay là đầu tháng ba, nghĩ lại thì chắc đúng là hắn rồi."

Một tiếng này rỗng gọi bén nhọn kéo dài qua một lúc lâu mới chịu ngừng lại, nhưng là không đợi mọi người kịp phản ứng thì lại thêm một tiếng thét chói tai giống hét như tiếng rỗng vừa rồi truyền đến, lúc này phần lớn mọi người đã đã nhìn thấy nơi phát ra thanh âm.

Căn phòng thứ bảy trên tầng mười ba.

Không ít đệ tử nhập môn bởi vì tò mò mà dần dần từ bốn phương tám hướng xúm lại đi tới căn phòng ấy, chỉ có điều còn có nhiều người không bước đi mà vẫn đứng ở một chỗ hơn đám người ấy. Ở trên tầng thứ hai mươi bốn, Thiệu Cảnh và Đoan Mộc Hồ vẫn đứng yên một chỗ, không có ý

muốn di chuyển cước bộ, Lý Dục Tú đang đứng ở một cánh cửa cách hẳn không xa đang nhìn xuống phía dưới, bỗng nhiên lắc đầu khẽ thở dài một tiếng rồi nói: "Hắn đã hết hy vọng nhưng lại nhìn không ra."

Thiệu Cảnh im lặng, không nói gì.

Tiếng kêu bén nhọn giống như có con sói hoang đang gào thét trên đỉnh núi, tràn đầy phần uất oán độc cùng sự đau đớn không cam lòng khiến cho đáy lòng của những người nghe thấy chợt cảm thấy lạnh giá, đông đảo đệ tử vây quanh đi tới nhưng đều vô tình vô ý giữ một khoảng cách với cánh cửa bằng gỗ, chậm rãi tạo thành nửa vòng tròn nhưng không có người nào có ý định tiến lên rồi mở cửa dò xét.

Bị nhiều con mắt vây xung quanh nhìn trừng trừng nhưng cánh cửa bằng gỗ vẫn không nhúc nhích, chỉ có tiếng kêu the thé, thê lương sắc lạnh phát ra ở bên trong như đang trả lời, tiếng kêu vẫn không dừng lại, một tiếng rồi lại một tiếng, không hiểu người ở trong phòng khổ sở như thế nào mà cứ phải kêu rống lên như vậy.

"Tránh ra, tránh ra!"

Phía sau đám người vây xem bỗng nhiên truyền đến mấy tiếng quát lớn, sau đó chúng đệ tử rồi rít lùi lại, dời sang hai bên để tạo thành một con đường nhỏ, có hai người đang đi tới từ vòng tròn đằng sau đám người.

Thiệu Cảnh đang đứng thật xa ở trên tầng hai mươi bốn đột nhiên nhướng mày, Đoan Mộc Hồ đứng ở bên cạnh chợt là cười lạnh một tiếng nói: "Là Vệ Trọng? Hắn phải có cái ý gì tốt thì mới tới đây!"

Môi của Thiệu Cảnh khẽ nhúc nhích, hắn đang muốn mở miệng bỗng nhiên cảm thấy điều gì đó liền quay đầu nhìn lại, hắn nhìn thấy căn phòng bên trái phòng mình, chính là

phòng số mười hai trên tầng thứ hai mươi bốn bỗng nhiên
mở ra.

Chương 81: Ương ngạnh (2)

Tác giả: Tiêu Đình

Dịch : Phương

Nguồn: www.tangthuvien.com

Ebook: enix

Gió núi nhẹ nhàng mềm mại như sóng nước mơn trớn chảy qua chảy lại nhưng làn gió ấy chỉ phiêu du trong chốc lát và cũng chỉ hơi dừng lại ở nơi này một lúc rồi sau đó lại vô tình lướt đi về nơi khác. Tô Thanh Dung như đi trong đêm khuya yên tĩnh như một đóa hoa bách hợp xinh đẹp bay trong cơn gió núi, mỗi bước đi của nàng dù nhẹ nhàng nhưng vẫn khiến y phục thướt tha khẽ rung rinh, ánh mắt nàng lướt qua mọi người, khi thấy Thiệu Cảnh ánh mắt ấy như dừng mà không phải dừng rồi lại lướt đi nơi khác.

"Tô sư tỷ."

"Sư tỷ, người đã đến rồi."

Thiệu Cảnh cùng Đoan Mộc Hồ đồng thời mở miệng kêu một tiếng, trên mặt đều nở nụ cười, có điều so sánh ánh mắt giữa hai bọn họ thì hiển nhiên Đoan Mộc Hồ nhìn Tô Thanh Dung nóng bỏng hơn Thiệu Cảnh nhìn rất nhiều, nhìn vào mắt bất cứ ai ngấm nữ tử xinh đẹp ấy đều có thể nhìn ra trong mắt họ lộ ra một chút ý ái mộ và đam mê nóng bỏng.

Mọi người đều biết mỗi khi bước thêm một bước trên con đường dài không có điểm dừng như tu chân đều dị thường khó khăn, vậy mà nữ tử Tô Thanh Dung này mới nhập môn hơn ba tháng đã có thể tu luyện tới Luyện Khí Cảnh thượng giai, phần tư chất này thật là khó tin và đáng ganh tị, tư chất trời ban cho nàng không chỉ là số một tuyệt đối trong nhóm nhóm mười một người đệ tử mới nhập môn như Thiệu

Cảnh mà ngay cả trong hàng đệ tử nhập môn lâu năm của Huyền Thiên Tông cũng có thể tính vào nhóm người mạnh nhất được đếm trên đầu ngón tay, hôm nay mọi người lên nghị luận trong nhóm đệ tử nhập môn của Huyền Thiên tông có những ai có nhiều hy vọng nhất để có thể đột phá Luyện Khí Cảnh đặt một bước chân vào cánh cửa tu chân đại đạo, Tô Thanh Dung chính là một trong năm người có tên được liệt kê ở trong đó.

Vì vậy mấy tháng gần đây mặc dù Tô Thanh Dung không phải là người có tuổi tác lớn nhất trong mười một người nhưng những người khác người gặp nàng không có một ai dám tự cho mình là bề trên của nàng, ngày thường gặp mặt đều là khách khí kêu Tô Thanh Dung là sư tỷ.

Tô Thanh Dung nghe thấy hai người bọn họ vấn an thì gật đầu rồi cười tươi bởi nàng không hề ngưng ngừng như rất nhiều nữ tử trẻ tuổi ở nơi này. Tư chất của Tô Thanh Dung từ trước đến nay chính là loài chim phượng hoàng cao quý trong bầy gà, lại thêm dung nhan xinh đẹp cùng tính cách ôn nhu dịu dàng bẩm sinh từ nhỏ nên nàng có danh tiếng rất to lớn ở hàng đệ tử nhập môn, cho dù là những sư huynh tu hành đến Ngưng Nguyên Cảnh trong hàng đệ tử của Huyền Thiên Tông cũng có không ít người theo đuổi, dành đầy ưu ái tình cảm cho vị này Tô sư muội này, có rất nhiều người đã bỏ công sức tới đây cầu theo đuổi trái tim nàng, chẳng qua là trước mắt cũng không có nghe nói có vị sư huynh thần thông quảng đại nào thân mật đặc biệt được với Tô Thanh Dung.

(vấn an là vừa chào vừa hỏi thăm sức khỏe)

Vì duyên cớ cùng đi tới lan can ở ven đường nên nàng ra đứng chung một chỗ cùng Thiệu Cảnh và Đoan Mộc Hổ, đôi mi thanh tú của Tô Thanh Dung vừa nhú lại khi nhìn thấy dưới chân núi kia đang tụ tập rất nhiều người, nói: "Tiếng kêu gào nghe rất thê thảm vừa rồi là của ai thế?" Vừa dứt lời, ánh mắt của nàng đã thấy được có hai người đang đứng ở giữa trung tâm của một vòng tròn khá đông người, các đệ

tử khác đều đứng xa bọn họ có một đoạn ranh giới, khiến cho nàng cảm thấy bị thu hút. Nàng đưa mắt nhìn trong chốc lát liền nhận ra được, thốt lên có vài phần kinh ngạc: "Ủa? Đây không phải là hai vị sư huynh tên Vệ Trọng và Thường Hậu sao, bọn họ đứng ở nơi đó làm gì?"

Thiệu Cảnh cười cười không nói gì, Đoan Mộc Hồ đứng bên cạnh không nhìn được nên xử một tiếng châm biếm, sau đó nói: "Là Cố lão đầu không cam lòng, nghĩ đến là lòng lại đầy ngập hận ý không có chỗ phát tiết, chỉ có thể thỉnh thoảng tru lên mấy tiếng như vậy."

Tô Thanh Dung ngơ ngác một chút nhưng ngay sau đó trong đôi mắt nàng đã lộ ra một tia sáng như muốn nói ta hiểu rồi, nhìn thoáng qua gian phòng ở phía dưới rồi khước miệng nhẹ nhàng hé một chút nhưng tiếng nói bị phai nhạt rất nhiều, nói: " Thì ra là hắc."

Thiệu Cảnh đang nhìn xa xa nơi hai vị sư huynh đang đứng cách xa với mọi người bỗng dừng cười nói: "Ta nghe nói muốn trị máo bệnh này của Cố lão đầu cũng không mấy khó khăn, chỉ cần Tô sư tỷ chịu đi xuống nói hai ba câu dễ nghe với sư huynh Vệ Trọng rằng tỷ muốn nhờ hắc một việc, để hắc được dịp thể hiện lòng tốt bằng cách đem kiện linh khí 'Xích Tâm Bát' trả lại cho Cố lão đầu là được. Cũng không biết vị Vệ sư huynh đức cao vọng trọng, khí vũ hiên ngang này chịu hay không chịu nhỉ?"

Tô Thanh Dung khẽ cau mày còn Đoan Mộc Hồ đứng bên cạnh nàng nhìn không được lại khẽ xử một tiếng khinh miệt, chỉ có điều ngay sau khi bị một cái lườm của Tô Thanh Dung thì Đoan Mộc Hồ lập tức làm bộ cười nhẹ nhàng như không có chuyện gì xảy ra, nhưng nét mặt của hắc dù có bị đè nén cũng không ngăn được vẻ châm biếm. Trải qua mấy ngày gần đây danh tiến của Tô Thanh Dung ở bên trong Huyền Thiên Tông đang dần dần lớn lên, ngoại trừ tư chất kinh người và tiền đồ tươi sáng ra thì dung mạo khuynh nước khuynh thành cũng khiến danh khí của nàng bay lên một

nắc lớn, không ít sư huynh đạt Ngưng Nguyên Cảnh là đệ tử của Huyền Thiên Tông đến đây chỉ vì ái mộ danh tiếng của nàng, Vệ Trọng chính là một trong những người theo đuổi Tô Thanh Dung gắng sức nhất. Về phần đức cao vọng trọng khí vũ hiên ngang, đó chính là những lời nói mà mỗi ngày Vệ Trọng đều khoe khoang với Tô Thanh Dung, không nghĩ lại bị người hữu tâm sau khi nghe liền lưu truyền ra, hôm nay đã thành một câu chuyện cười của đệ tử ở các tông đường trên dưới của Huyền Thiên Tông.

Tô Thanh Dung hừ một tiếng rồi quay đầu nhìn về phía đối với Thiệu Cảnh, sắc mặt cau có, lạnh lùng nói: "Hắn là hắn, ta là ta, các ngươi đừng tùy tiện đem chuyện của hắn đưa tới đến trên đầu ta." Dứt lời, sắc mặt nàng tăng thêm vẻ ngưng trọng, nhìn hai người Thiệu Cảnh và Đoan Mộc Hổ rồi giảm thanh âm thật thấp xuống để nhỏ giọng nói: "Tai ương là từ miệng mà ra, chuyện này quan hệ đến thể diện của Thanh Hà trưởng lão, các ngươi mà còn tiếp tục nói linh tinh sau này có chuyện gì thì đừng có trách ai."

Vừa nghe thấy bốn chữ "Thanh Hà trưởng lão" thì sắc mặt hai người Thiệu Cảnh và Đoan Mộc Hổ đều biến đổi, gật đầu và không còn nói đùa nữa. Tô Thanh Dung cúi đầu nhìn xuống phía dưới, ánh mắt lạnh lùng nhưng ở trong đôi mắt ấy lại có một tia dị quang đang nhẹ nhàng hiện lên.(yrml !^^!)

Hai người Vệ Trọng và Thường Hậu đang đi tới đi lui trong đám người ở tầng thứ mười ba nằm dưới chân núi, vẻ mặt của họ tuy không có thay đổi nhưng bỗng đứng lại rồi ngăm nhìn bốn phía, nhất thời khiến cho chúng đệ tử nhập môn đứng xung quanh lộ sợ hãi ẩn ẩn trong lòng, bọn họ vội vàng lui về đằng sau vài thước khiến cho vòng tròn của những người đứng xem lớn thêm một chút. Ai cũng biết hai vị này sư huynh không phải chỉ là đệ tử nhập môn giống như bọn họ mà là đại nhân vật chân chính tu hành thành công, tu luyện đại thành Ngưng Nguyên Cảnh và được trở thành đệ tử chân truyền của Huyền Thiên Tông, nhất là vị

Vệ Trọng Vệ sư huynh kia, phụ thân của hắc chính là Thanh Hà trưởng lão - một trong bốn đại trưởng lão quyền uy nhất còn chấp chính của Huyền Thiên Tông, bối cảnh và núi dựa của hắc to đến ghê gớm, tuyệt đối không phải là kẻ mà đám tiểu đệ tử đứng vây xem náo nhiệt xung quanh nơi này có thể so sánh.

Không khí ngoài cửa nhất thời có chút nghiêm trang cương lĩnh, không biết có phải hay không bởi vì bầu không khí ấy đang truyền bên ngoài vào gian phòng mà cái tiếng thét thê lương và chói tai bỗng dừng ngừng lại.

Vệ Trọng xoay người lại và ngẩng cái mặt to lạnh lùng nhìn vào cánh cửa gỗ, hừ một tiếng rồi nói: "Cố lão đầu, người gào thét cái gì thế?"

"Lạch cạch!" Cánh cửa của căn nhà gỗ chưa bị mở ra nhưng bỗng dưng có một tiếng vang lớn truyền ra từ bên trong nhà, hình như người ở bên trong vừa lật úp cái gì đó.

Đôi mắt của Vệ Trọng nhìn chăm chăm vào cánh cửa, cười lạnh nói: "Cứ ba tháng một lần, vào chín ngày đầu tiên mỗi khi phải ta làm nhiệm vụ tuần núi thì người đều ở chỗ này kêu la không ngừng nghỉ, không phải là có ác tâm với ta sao? Hôm nay ta đã tới, người có chuyện gì thì cứ nói với ta."

Cửa phòng vẫn khép.

Sắc trời tối tăm, gió núi thổi qua, núi xa vắng vẻ như người khổng lồ trầm mặc đứng lặng im trong đêm khuya lạnh lùng đang nhìn chăm chú vào câu chuyện của nhân gian. Đúng lúc đó, đám đệ tử nhập môn đột ngột nghe thấy một hồi tiếng thở dốc trầm thấp, giọng khàn mà tràn đầy oán độc đau đớn truyền ra từ đằng sau cánh cửa gỗ: "Người, người, người. . ."

Vệ Trọng không thèm để ý chút nào với nỗi hận trong thanh

âm ăy, nhìn vào trong ánh mắt của hăn chỉ có sự khinh miệt.

"Ta đang đứng ở chỗ này, vậy mà người không dám nói tiếp nữa sao? Đã như vậy, sau này người hãy sống thành thật vào, bằng không ta lại nghe thấy lời người nói thì đừng có trách ta không khách khí."

Nói xong, Vệ Trọng cười lạnh một tiếng rồi chào tạm biệt Thường Hậu vì hai người đã xoay việc thì chẳng cần ở đây làm gì. Ngay một giây sau khi bọn họ xoay người lại thì đột nhiên phía sang vang lên một tiếng "Phanh" lớn, cánh cửa gỗ bị mở ra trong nháy mắt, một bóng người lao nhanh như mũi tên đã rời cung vọt đi ra, lao thẳng tới lưng của Vệ Trọng.

Chương 82: Ương ngạnh (3)

Tác giả: Tiêu Đình

Dịch : Phương

Nguồn: www.tangthuvien.com

Ebook: enix

Tất cả mọi người đứng ở xung quanh đều bị kinh hãi, ngay cả ba người Thiệu Cảnh đang đứng ở rất xa trên tầng hai mươi bốn cũng bị thất kinh, Đoan Mộc Hồ giọng đầy lo lắng nói: "Nguy rồi."

Bóng đen có tốc độ cực nhanh, chỉ một chớp mắt ông lão đã nhào tới ngay sát sau lưng của Vệ Trọng, cánh tay giơ lên như đao bổ mạnh xuống, chưởng đao cắt không khí mang theo tiếng gió rít bén nhọn.

Trên con đường dài dằng dặc chẳng có điểm dừng như tu luyện đạo pháp thì Luyện Khí Cảnh chỉ là giai đoạn cơ sở thấp nhất để đặt nền móng, thậm chí ở trong mắt rất nhiều tu sĩ hùng mạnh thì tầng cảnh giới này còn không được coi là chân chính bước vào tu luyện đạo pháp. Cho tới nay trong truyền lưu của tu sĩ vẫn có một thuyết pháp chính là chỉ những người tu luyện đại thành Ngưng Nguyên Cảnh mới thực sự bắt đầu bước chân lên con đường tu chân đại đạo, đó là bởi vì chỉ có tu luyện tới ngưng nguyên cảnh thì chân nguyên linh lực trong đan điền của cơ thể mới ngưng kết như keo, lại có thể khống chế các loại linh khí, uy lực thần thông tăng tiến đâu chỉ gấp mười lần; thậm chí khi tiến thêm một bước, nguyên lực đột phá một lần nữa thì chân nguyên linh lực trong cơ thể sẽ hoàn toàn cô đọng kết thành nguyên đan (cũng chính là kim đan trong truyền thuyết), đạo pháp thường gọi là nguyên thai nhưng mà các tu sĩ phải tu luyện thần thông quảng đại tới Huyền Đan Cảnh mới có thể đạt được điều này.

Một khi đã luyện thành cảnh giới này thì tu sĩ không chỉ khống chế được các loại linh khí mà còn có thể khống chế pháp bảo có uy lực lớn hơn hàng chục lần, từ đó lên trời xuống đất, tung hoành thiên hạ, lúc ấy sẽ được coi như là đại nhân vật tu đạo đại thành. Trừ tầng đó ra, trên Huyền Đan Cảnh còn có một tầng tên là Đại Thừa Cảnh, đó là lúc nguyên thai (kim đan) lột xác một lần nữa, tu hành lại thâm sâu thêm một tầng. Đến trình độ này tu sĩ đã có thân thể của bán tiên, mỗi lần giơ tay nhắc chân đều có thể thay đổi trời đất, dời núi lấp biển, nghe rợn cả người. Trong thiên hạ tu sĩ nhiều vô số nhưng những đại tu sĩ có thể tu luyện tới Đại Thừa Cảnh chỉ có thể đếm được trên đầu ngón tay, mỗi một người trong số họ đều là những vị thần trong truyền thuyết.

Có điều những chuyện ấy giờ phút này còn cách những đệ tử nhập môn đứng trên tầng mười ba một con đường quá xa xôi, trong mắt mọi người vào lúc này chỉ hiện lên hình bóng của một người đang lao tới đánh về sau lưng Vệ Trọng, bàn tay duỗi thành chưởng như thanh đao dựng thẳng lên trời rồi mạnh mẽ bổ xuống. Luyện Khí Cảnh mặc dù không thể ngự sử linh khí pháp bảo nhưng ở phương diện trui luyện cơ thể vẫn có chút công hiệu, cho dù người tu đạo chỉ tu luyện đến Luyện Khí Cảnh thì cơ thể cũng đã mạnh mẽ vượt qua người phàm rất nhiều.

Giờ phút này, Cố lão đầu lòng đầy căm hận vừa lao ra từ bên trong căn nhà gỗ và đang giơ chưởng đánh xuống, cánh tay của ông lão trông giống hệt một thanh đại đao cứng rắn chặt xuống, nếu là người phàm sợ rằng thật sự đã bị một chưởng của hắn chặt đứt đầu.

Chỉ tiếc, Vệ Trọng hiển nhiên không phải là người phàm, không những không phải là người phàm, ngược lại đạo pháp tu hành của hắn còn mãnh mẽ và cao thâm hơn Cố lão đầu nhiều lắm, thậm chí hắn đã đột phá Luyện Khí Cảnh để tu luyện tới Ngưng Nguyên Cảnh, bắt đầu chân chính trở thành

nhân vật lợi hại và bước lên con đường tu luyện đạo pháp.

"Ầm" một tiếng, bóng của hai người đụng vào nhau, chỉ thấy thân ảnh của Cổ lão đầu đột nhiên bị bay lên giống như chiếc lá khô bị cuốn trong làn gió, sau đó lão đảo rơi về phía sau rồi bị đánh bay ra ngoài, đám người kinh hô một lần nữa rồi lại tản ra, thân thể của ông lão đập xuống mặt đất rồi lăn trên mặt đất mấy vòng, vừa lăn ông vừa gào lên những tiếng gào đầy đau đớn, sau mấy lần bổ nhào mới ngừng lại được, nửa ngồi nửa quỳ trên mặt đất, tay phải mềm nhũn buông xuống tại bên người, cả thân thể không ngừng truyền đến sự đau đớn.

Đây là một ông lão đầu tóc bạc trắng, mái tóc rối bù xù phủ xuống mặt mũi tiêu tụy, vóc người gầy nhỏ, trong mắt tràn đầy tơ máu, một đôi mắt ngập tràn hận ý cùng cay đắng nhìn chăm chăm vào gã Vệ Trọng đang xoay người lại ở trước mặt, cho dù oán độc nhưng ông lão vẫn không giấu được một tia sợ hãi và run rẩy ẩn sâu trong tròng mắt.

"Chậc chậc, thì ra người chỉ có chút bốn sự ấy thôi hả?" Một tia sát khí bị đè nén xẹt qua trong đôi mắt của Vệ Trọng, ba tháng này mỗi lần hắn đi làm nhiệm vụ tuần núi thì ngày nào Cổ lão đầu cũng gào khóc thảm thiết, làm cho Huyền Thiên Tông trên dưới không người nào không biết chuyện hồi trước phụ thân lấy vật kia của đệ tử, mặc dù đã được giấu kín nhưng bây giờ lại trở thành chuyện ai ai cũng biết biết, khiến hắn mất hết thể diện. Cho dù hắn chưa từng nghe thấy ai nói nhưng cũng có thể tự đoán ra những kẻ kia đang ở sau lưng nghị luận bàn luận xôn xao nói xấu cái gì, điều này càng khiến cho hắn không thể chịu được.

Cổ lão đầu giãy dụa rồi từ từ đứng dậy khỏi mặt đất, nét mặt thất vọng, hiển nhiên đụng độ vừa rồi đã khiến sức lực của lão yếu đi rất nhiều, cho tới lúc này thì cánh tay phải của lão đã buông xuống mềm nhũn rồi, xem ra bị thương không nhẹ. Khi mọi người ở xung quanh nhìn thấy cảnh này ít nhiều cũng cảm thấy đồng tình, có điều chỉ là đồng tình

mà thôi, trừ điều đó ra, mọi người ngược lại đều lui về phía sau một cơ số bước, càng cách Cổ lão đầu xa hơn.

Cổ lão đầu cắn chặt hàm răng, thân thể run rẩy từ từ bình phục lại, gắt gao nhìn chăm chăm vào Vệ Trọng, sự oán độc trong mắt đó là không cần phải nói nhưng đúng vào lúc mọi người ở đây đang hết sức lo lắng cho lão thì Cổ lão đầu bỗng đứng quay đầu lại, lão không còn xông lên liều mạng mà kéo bị thương thân thể của mình từ từ đi về gian phòng cũ.

Lão lại nhịn được!

Mới vừa rồi lão còn điên điên khùng khùng lộ ra bộ dạng tuyệt vọng muốn chết muốn sống của kẻ liều mạng không biết suy nghĩ, con sói bỏ sinh tử ngoài tai vậy mà bây giờ đột nhiên hồi tâm chuyển ý bỏ về nhà, lão thay đổi nhanh quá khiến cho những người đứng ở xung quanh nhất thời không kịp phản ứng, ngay cả Vệ Trọng cũng giống như vậy.

Đợi đến khi hấn chợt tỉnh ngộ từ trong ngu ngơ thì Cổ lão đầu đã đi đến cánh cửa của gian nhà gỗ rồi, Vệ Trọng hừ lạnh một tiếng rồi trầm tư suy nghĩ, Cổ lão đầu chủ động công kích thì hấn bị buộc đánh trả còn dễ nói nhưng vô luận như thế nào hấn cũng không thể đột nhiên hạ đòn sát thủ để giết chết một đệ tử nội môn ngay trước mặt nhiều người như thế này được, Vệ Trọng chợt cười to sau một phút trầm lắng rồi quay đầu cười nói với Thường Hậu đứng ở bên cạnh: "Thường sư đệ, sáng nay không phải ngươi còn nói muốn đi tới nhìn kiện linh khí Xích Tâm Bát của ta sao, ngươi thấy không, ta đây nhất thời vì vội vàng mà quên mất điều đó, thôi ta lấy nó ra cho ngươi ngắm nhìn này."

Dứt lời, mọi người chỉ cảm thấy thấy hoa mắt chứ chưa biết hấn lấy ra bảo vật bằng cách nào thì đã nhìn thấy trên tay phải của Vệ Trọng dĩ nhiên lại xuất hiện thêm một thứ giống như những sợi xích bằng đồng quấn thành hình tám mặt, màu sắc thâm trầm, nhìn đã phủ dấu vết của thời gian, to

dài gần một thước, bên trong mơ hồ có ánh sáng nhạt lập lòe còn bên ngoài có một luồng linh lực như ẩn như hiện vờn quanh kiện Xích Tâm Bát.

Cổ lão đầu mới bước nửa bước vào trong phòng nên thân thể của lão bị cứng đờ trong nháy mắt, sau đó mỗi một cơ nhục trên thân thể gầy gò đều căng cứng, trong miệng phát ra một tiếng kêu trầm thấp khàn khàn rồi chậm rãi xoay người lại. Những người ở xung quanh đều hít vào một hơi lo lắng, mà ngay cả Vệ Trọng khi nhìn thấy bộ dáng của ông lão vào giờ phút cũng nhin không được mà phải chau mày lại.

Gương mặt già nua tiều tụy của ông lão giờ phút này đã hoàn toàn bóp méo, một con người phải gặp hoàn cảnh bi phẫn cay đắng đến mức nào mà lại thành ra như vậy chứ?

Trên tầng thứ hai mươi bốn, nét mặt của Tô Thanh Dung và Thiệu Cảnh đều không chút thay đổi mà chỉ nhìn xa xa, chỉ có một mình Đoan Mộc Hồ ở bên cạnh hừ một tiếng rồi tức giận nói: "Tâm địa độc ác."

"Đó là của ta. . ." Sự thất vọng dâng lên má ông lão hai luồng quỷ dị đỏ ửng, nhìn Cổ lão đầu giống như đang điên cuồng, sau đó không chần chừ và cũng không để ý những vết thương nghiêm trọng trên người mà nhanh chóng bổ nhào lao đến, giơ lên cánh tay trái còn có thể cử động nhưng không phải là duỗi chưởng thành đao mà là năm ngón tay vươn ra như trảo, hướng về Xích Tâm Bát chụp tới.

Vệ Trọng nhìn thân ảnh đang đánh tới và khẽ mỉm cười, tay phải nắm kiện Xích Tâm Bát nhưng chẳng thèm thi triển bất cứ một loại thần thông diệu pháp nào, giống như hắn đang tiện tay cầm một tảng đá lớn vậy.

Giơ lên.

Nện xuống!

Ánh sáng nhạt lập lòe của kiện Xích Tâm Bát trong đêm khuya ở nơi này nhanh như điện, sắc như mũi nhọn xẹt qua trong chớp mắt rồi biến mất, lần này, thậm chí ngay cả tiếng vang khi va đập cũng không phát ra. Thân thể của Cố lão đầu giống như bị điện giật sét đánh ngay trước nhiều đôi mắt đang nhìn trừng trừng, tất cả mọi người đều thấy rất rõ ràng, thân thể lão bị cứng ngắc trong nháy mắt rồi sau đó tựa như một cái tượng gỗ vậy, tay chân bao gồm cả cánh tay phải bị trọng thương cũng bị quay cuồng trong vô thức, cơn gió xoáy sắc nhọn xẹt qua trong nháy mắt mang theo một cỗ sức lực hùng mạnh cuồn cuộn, đầu tiên là ở giữa bộ ngực bị lõm vào rồi có tiếng răng rắc do xương cốt nứt ra truyền đến, sau đó thì tay chân của ông lão đột nhiên bị oặt về phía sau, cuối cùng là hình ảnh cả người ông lão bị đánh bay đi ra ngoài giống như một tảng đá bị người ta vứt bỏ đang quay cuồng trên không trung, trong nháy mắt đã bị bắn ra con đường bằng đá rồi rơi xuống con đường dưới chân núi.

Cơ thể của lão rơi vào mái nhà của tầng lầu ngay bên dưới, đập một phát rồi văng khỏi mái nhà và lại tiếp tục rơi xuống, máu của ông lão bám từ trên tầng rơi xuống như một con đường làm bằng máu, ít nhất ông lão đã bị va đập như thế qua bốn tầng lầu rồi lại bị quay cuồng một trận, cuối cùng ông bị kiệt lực ở trên mái nhà tầng thứ chín, cơ thể nặng nề không văng nữa mà rơi từ trên nóc nhà xuống con đường đá ở dưới đất, lúc này mới ngừng lại. Lần này, ông gục trên mặt đất, không bao giờ ... tỉnh lại nữa.

Vài giọt máu tươi từ trên người ông từ từ rỉ xuống, những giọt máu nùng mĩ mà đặc quánh dần nhuộm đỏ mặt đất.

Trên tầng thứ mười ba tầng, đám đệ tử vây xem cung quanh vây xem mặt đầy sợ hãi trở lui, nhìn Vệ Trọng đang tự đắc đứng ở giữa sân nhìn mọi người như loài hổ lang. Vệ Trọng hít một hơi thật sâu rồi từ từ thở ra, hần chột cảm thấy lòng tràn đầy sướng khoái, hôm nay rốt cục đã giải

quyết xong cái lão bất tử này, sau này không bao giờ ... có người gào khóc thảm thiết hay lời nói ác tâm của lão già kia nữa. Bằng sự hài lòng mới có được hắc bổng thay đổi tư thế, ngẩng đầu nhìn về một nơi rất xa ở phía trước phương, chỉ thấy từ trên xuống dưới ngoài cửa tầng lầu nào cũng đứng đầy người, ở một nơi xa lắm, hình như hắc có thể thấy bóng hình mờ mờ của người con gái xinh đẹp.

Bầu không khí ở tầng lầu trên cùng này vẫn hoàn toàn yên tĩnh, Tô Thanh Dung bổng nhiên xoay người, cái gì cũng không nói cứ như vậy bỏ về gian phòng của mình, Thiệu Cảnh và Đoan Mộc Hồ liếc mắt nhìn nhau, đều chậm chậm bỏ đi.

Sắc đêm thâm trầm, cơn gió núi lạnh lùng vẫn lảng lảng một mình phiêu phất phiêu du khắp nơi, đám người tản đi các gian nhà gỗ hoặc những con đường trải đầy bùn ruộng khiến không khí an tĩnh lại rất nhanh, giống như chưa từng có chuyện gì xảy ra ở nơi này.

Chương 83: sắp chết (1)

Tác giả: Tiêu Đình

Dịch : Phương

Nguồn: www.tangthuvien.com

Ebook: enix

"Linh khí trong hồng trần được chia thành ba phẩm chất là thượng, trung, hạ, mặc dù kiện Xích Tâm Bát kia chẳng qua chỉ là hạ phẩm linh khí, Vệ Trọng cũng chỉ mới trùng kích Ngưng Nguyên Cảnh không lâu nhưng dùng nó để đối phó với Cổ lão đầu mất hàng chục năng tu hành mới tu luyện được đến Luyện Khí Cảnh thượng giai thì hẳn hoàn toàn có thể phẩy tay nhẹ nhàng giống như nghiền chết một con kiến vậy."

Thiệu Cảnh rót một ly nước trà đưa cho Đoan Mộc Hồ đang ngồi cùng một cái bàn ở bên cạnh, sau đó hắn tự rót cho mình một ly rồi bắt đầu nói giọng nhàn nhạt: "Nhìn kìa, thanh linh khí ấy nếu đưa cho tu sĩ năm giữ thì có lẽ sẽ phát huy ra uy lực hùng mạnh."

Đoan Mộc Hồ cười lạnh một tiếng rồi nói: "Cho dù Vệ Trọng giết Cổ lão đầu thì có thể thay đổi được gì? Ngày hôm nay tất cả các tông đường trong Huyền Thiên tông còn ai không biết cái chuyện thối tha của cha con chúng nó. Hồi trước Cổ lão đầu nhờ cơ duyên xảo hợp mới mua được vật ấy từ một vị tán tu tốt bụng trong khu phố phường phần hoa tấp nập của Tiểu Hồ thành, đặc ý mà nói ra, quên mất không giấu diếm nên câu chuyện đó mới lọt vào tai tên trưởng lão Thanh Hà. Kết quả là trưởng lão ra mặt, mềm cứng đe dọa, một là vừa đến đã bảo Cổ lão đầu tu hành không đủ thì dù có mua được bảo vật như thanh linh khí này cũng chỉ vô dụng mà thôi, thất phu hữu trách hoài bích có tội, sợ rằng

tương lai sau này sẽ có người gây bất lợi với hắc; hai là lão còn nói nếu ra một mai Cổ lão đầu đột phá Luyện Khí Cảnh thì lão nguyện ý sẽ cung cấp cho hắc một viên "Chân Linh hoàn", linh đơn có tác dụng to lớn trong việc tu thành Ngưng Nguyên cảnh giới, hắc tốn bao công sức dùng lời ngon tiếng ngọt dụ dỗ nên Cổ lão đầu mới giao ra Xích Tâm Bát."

Thiệu Cảnh liếc hắc một cái nhưng không nói gì, trong tứ đại trưởng lão của Huyền Thiên tông, ngoại trừ chương giáo chân nhân tên Thanh Phong thì ba người còn lại theo thứ tự lần lượt là Thanh Hà, Thanh Dương và Thanh Vân. Thanh Hà trưởng lão là người xếp hàng thứ hai trong bốn người, chương quản Luyện Đan đường và một khu vực cực kì trọng yếu khác tên là đường khẩu Tàng Bảo các, ngồi ở dưới một người nhưng đứng trên vạn người, ngay cả Thiên Phong lâu mà Thiệu Cảnh ngày ngày làm việc cũng nằm trong đường khẩu Tàng Bảo các dưới quyền điều hành của Thanh Hà trưởng lão, tán chuyện về vị trưởng lão này thì thật là không thể không suy nghĩ kỹ về cái đồng quyền thế to như núi của hắc.

Chép chép miệng, đôi mắt của Đoan Mộc Hồ mơ màng nhìn vào ly nước trà đang nằm trong tay của mình rồi khẽ nói bằng thanh âm đã bị giảm xuống thật thấp chút: "Chuyện thật như đùa ai có thể tin, ngay sau khi Thanh Hà trưởng lão thu được Xích Tâm Bát liền đưa ngay cho đứa con trai tên là Vệ Trọng vừa mới trùng kích thành công Ngưng Nguyên Cảnh của hắc, sau đó chỉ bằng lý do luyện chế chân linh hoàn khốn khó mà phớt lờ mọi chuyện, lạnh lùng đuổi Cổ lão đầu ra ngoài."

"Hoài bích có tội a." Thiệu Cảnh khẽ than thở rồi nói, "Có người tu hành nào mà lại không biết sự trân quý của linh khí pháp bảo cơ chứ, chần chẫn số lượng đồ vật tốt như vậy không có nhiều trong hồng trần, cho dù chỉ là hạ phẩm linh khí cũng không phải thứ mà mỗi một tu sĩ tu luyện đến Ngưng Nguyên Cảnh có thể có. Người xem một vài đệ tử

chân truyền trong môn phái chúng ta nhé, nhìn qua đảo lại cũng có không ít sư huynh sư tỷ tu luyện đến Ngưng Nguyên cảnh vài chục năm rồi nhưng đến bây giờ họ vẫn chẳng có gì để cầm trong tay cả, đôi tay họ trống rỗng. Dù rằng đạo pháp tu hành cao thâm nhưng nếu không có cơ duyên thì không bao giờ có được linh khí, ngược lại có rất nhiều kẻ tu hành tuy thấp, cảnh giới thì chẳng bằng ai nhưng lại có linh khí bên người nên lúc nào cũng coi thường người khác như Vệ Trọng."

"Cơ duyên xảo hợp cái gì?" Đoan Mộc Hồ cảm thấy khó chịu liền cười lạnh nói: "Kẻ có chỗ dựa to như núi giống tên Vệ Trọng mới đúng là cơ duyên xảo hợp đấy. Ta sớm đã nhìn ra trong môn phái Huyền Thiên tông này đừng nói mấy cái nhìn người bằng tư chất với cả thiên phú làm gì cả, cái gì là đúng cái gì là sai, kỳ thực đều là sai hết đấy, nếu người không chịu bỏ dỡ kẻ khác để tìm chỗ dựa vững chắc hoặc không đủ tiền, không đủ tài thì ngay cả quỷ cũng lừa để ý tới người. Người nhìn gã Vệ Trọng xem, năm đó khi hắn còn mắc ở Luyện Khí Cảnh có lúc nào hai người chúng ta nhìn thấy hắn đi làm tạp vụ không? Còn không phải nhờ vào cái lão phụ thân tốt đẹp của hắn mà cả ngày được rảnh rỗi, chúng ta một tháng ngày nào bận rộn làm việc mệt mỏi mới có thể được trả công ba lượng linh thạch, còn hắn thì sao? Ngày nào hắn cũng chỉ làm một việc là đợi cơm trắng thức ăn ngon rồi bỏ đi tu hành, có khi từ trước nay đến nay chưa từng phải động vào việc gì cả, cả ngày chỉ là chuyên tâm tu hành thì tất nhiên đạo hạnh của hắn có thể dễ dàng tăng tiến hơn chúng ta rồi. Đến lúc quan trọng lại có người đưa một đồng linh đơn "Chân Linh hoàn" trân quý vô bì, vậy mà bây giờ mới đột phá đến Ngưng Nguyên Cảnh. Ta nhớ vào, lão tử chỉ cần được hưởng một nửa chỗ tốt của hắn thì đã sớm tu hành đến Ngưng Nguyên cảnh ba, bốn tầng rồi!"

Thiệu Cảnh bật cười và chỉ đầu ngón tay vào hắn rồi nói: "Ngưng Nguyên Cảnh ba, bốn tầng, không ngờ thẳng ngốc như ngươi lại rất có lòng tin vào tư chất của mình, ha ha ha."

Đoan Mộc Hồ thoáng ngơ ngác rồi bật ra một tiếng cười khan, nói: "Đúng. . . Đúng là câu nói đó, ta rất tự tin vào tư chất của mình."

Thiệu Cảnh cười ha ha một lúc lâu rồi mới dừng lại, hình như lại nghĩ tới cái gì rồi than thở, nói: "Nhưng cho dù sự thật là như thế, người có thể dựa vào ai bây giờ?"

Đoan Mộc Hồ hừ một tiếng nhưng không nói gì nữa, nhất thời bầu không khí giữa hai người bị trầm mặc trùng xuống, tâm tưởng nói đến nói đi, tào lao thì cũng chỉ là lao tào mà thôi, bọn hắc đều chỉ là những đệ tử không tiền, không quyền, không chỗ dựa, đứng hàng đệ tử cuối cùng, đối với loại người như Vệ Trọng cuối cùng cũng chỉ biết hăm dọa và đổ kị mà thôi.

Không khí vui vẻ bỗng lạnh giá và im lặng, Đoan Mộc Hồ ngơ ngác ngồi một hồi đột nhiên nhấc tay cầm ly nước trà trong tay uống một hơi cạn sạch, sau đó đứng dậy đi ra ngoài phòng, đúng vào lúc đứng trên bậc cửa hắc hốt nhiên quay đầu nói với Thiệu Cảnh: "Thiệu Cảnh, những người giống như chúng ta, nếu muốn đạt được thành tựu ở trên con đường tu luyện đạo pháp thì đều phải cố gắng hết sức của mình, dù rằng tiền đồ mù mịt nhưng chỉ cần có một ngày tu luyện đến Ngưng Nguyên cảnh thì tuổi thọ sẽ tăng thêm, đạt thành ước nguyện hoặc không chừng còn có thể chiếm được cơ duyên trong truyền thuyết. Ta biết rằng người ưa thích Ngũ Hành đạo thuật nhưng đối với tu chân đại đạo thì chúng chẳng qua chỉ là tiểu đạo, người cứ hao phí tâm trí tinh thần cho chúng thì làm sao có thể chuyên tâm tu luyện, nếu không phải bị chúng làm phân tâm, bằng tư chất không thấp hơn ta thì người làm sao mới chỉ Luyện Khí sơ giai?"

(đại đạo là con đường lớn, tiểu đạo là con đường nhỏ nhưng mình thấy mấy cái này ai cũng biết nên từ bây giờ mình sẽ giữ nguyên HV chứ không dịch ra như trước nữa.)

Thiệu Cảnh liếc đôi mắt nhìn vào gã nam tử to lớn ở trước

mặt, im lặng suy nghĩ, không nói chuyện, sau đó nhẹ nhàng gật đầu.

Chương 84: sắp chết (2)

Tác giả: Tiêu Đình

Dịch : Phương

Nguồn: www.tangthuvien.com

Ebook: enix

Ngày mùng bốn đầu tháng bảy, trời âm u.

Sau khi rời giường vào buổi sáng, Thiệu Cảnh bèn đập đập để gọi Tiểu Trư còn đang ngủ gà ngủ gật trong cơn mơ màng vào buổi tối. Thiệu Cảnh vực đầu vào làn nước mát trong thùng để hoàn toàn thoát khỏi cơn buồn ngủ rồi nhắc Tiểu Trư đang không ngừng ngáp ngáp cái mồm ngái ngủ đi ra cửa phòng.

Ánh trăng mờ lẹ và những vì sao lung linh vẫn còn lơ lửng đầy trời y như buổi tối nhưng mây đen đã ít đi rất nhiều, mặc dù được ngắm nhìn bầu trời đầy thơ mộng nhưng trái tim của hắn vẫn chưa hoàn toàn cảm thấy thoải mái. Hắn đi chậm chậm đến cái lan can bằng đá bên ngoài gian tầng lầu rồi đưa mắt nhìn đi, chợt thấy lúc này đã có không ít đệ tử của Huyền Thiên tông đi ra ngoài cửa. Trải qua một đoạn di tượng quý dị, lại thêm cảnh tượng Cổ lão đầu gào thét rồi bị giết thê thảm vào tối hôm qua hiển nhiên đã khiến cho vẻ mặt của rất nhiều người ngày hôm nay lộ ra sự mệt mỏi và trầm trọng, không còn những tiếng cười đùa vui vẻ khi cùng nhau thức dậy vào buổi sáng sớm của những ngày bình thường.

Thiệu Cảnh cong người ra đằng sau rồi vắn vắn cái eo, sau đó đứng thẳng dậy rồi hít một hơi thật sâu, làn gió núi vù vù thổi qua người mang theo cái lạnh lạnh của sương đêm khiến cho làn da của hắn cảm thấy thật dễ chịu. Tối qua gặp một con yêu thú tộc Ma Nha Lang ngoài ý muốn khiến

cho hắc phải trải qua một phen ác đấu, một quả cầu lửa đã khiến cho bản nguyên linh lực trong cơ thể của hắc tiêu hao gần hết, lại còn làm hắc phải dùng cả một canh giờ để tu luyện Minh Tư thuật vào buổi tối mới có thể khôi phục linh lực. Chẳng qua uy lực hùng mạnh hơn cả tưởng tượng của quả cầu lửa ấy đã khiến cho hắc cảm thấy hưng phấn không thôi, chỉ là lượng linh lực bị tiêu hao quá lớn, bằng vào sức lực bây giờ của hắc thì mỗi lần chiến đấu chỉ có duy nhất một cơ hội để công kích, mà sau khi mỗi lần thi pháp lại phải tu luyện Minh Tư thuật suốt một canh giờ thì mới có thể bổ sung đủ số linh lực đã bị tiêu hao.

Thiệu Cảnh đang đứng gần lan can bằng đá bên ngoài gian tầng lầu, trong lòng của hắc vừa mừng vừa lo, mừng tất nhiên là vì uy lực và sự kỳ diệu của công pháp ghi lại trong quyển Thiên Thư quả thật chẳng tầm thường, chúng mạnh hơn những quyển thuật pháp phổ thông đâu chỉ chục lần. Nhưng lo chính là công sức phải dùng để tu luyện sợi bản nguyên linh lực này quả thực rất gian nan, mỗi một đoạn, mỗi một giọt đều phải cố gắng tụ tập trong khổ sở mà sự tăng trưởng chập chạp của nó khiến cho hắc điên cuồng rồi lười biếng hắc.

Phải biết rằng hắc đã tụ tập Minh Tư thuật không ngừng nghỉ suốt chín mươi ngày trong cả ba tháng, vậy mà linh lực mới chỉ miễn cưỡng gần đủ điều kiện để phát ra một quả cầu lửa, nhưng Thiệu Cảnh cũng biết rằng càng về sau uy lực của Ngũ Hành thuật pháp càng lớn hơn nữa, mỗi khi tiến thêm một tầng thì linh lực tiêu hao khi thi triển quả cầu lửa sẽ bị tăng thêm vài lần, thậm chí còn tăng từ mười mấy lần trở lên, vừa nghĩ tới hoàn cảnh tương lai đáng sợ sẽ gặp phải mà da đầu của Thiệu Cảnh đã bị tê dại.

Hắc cứ suy nghĩ vẩn vơ như vậy khiến nhất thời chìm vào trong suy tư xuất thần, mãi đến khi một bàn tay vồ mạnh vào vai hắc vài cái, hù tim hắc đập thành thạch thì mới giật mình quay đầu nhìn lại, người hắc thấy chính là Đao Mộc Hồ, không biết từ lúc nào Đao Mộc Hồ đã đi đến gần hắc

và đang nhếch miệng nhìn hắc cười cười.

"Lần sau người đừng dọa người vào buổi sáng." Thiệu Cảnh nói giọng không khách khí rồi lườm hắc.

Đoan Mộc Hồ cười hắc hắc, nhìn y phục hắc mặc trên người thật chỉnh tề, có lẽ hắc còn rời giường ngủ sớm hơn cả Thiệu Cảnh, nói không chừng còn bước ra khỏi cửa và đi dạo một vòng quanh chỗ này cũng nên. Thiệu Cảnh biết rằng Đoan Mộc Hồ ngày đó được an bài làm tạp vụ tại Linh Thạch Đường, cũng chính là đi đào linh thạch ở mấy quặng mỏ sau dãy núi, mặc dù tạp vụ khá lao khổ nhưng thấy nhìn cơ thể và khí lực của Đoan Mộc Hồ cứ như trâu rừng thể này thì có phải làm tạp vụ đào quặng đối với hắc cũng không đáng kể làm gì.

Ngược lại là khác, trong ánh mắt của Đoan Mộc Hồ đang hiện lên những tia sáng kỳ dị, hắc nhìn năm người xung quanh một lúc rồi ghé đầu lại gần bên tai của Thiệu Cảnh rồi thấp giọng thì thầm mấy câu, sau đó tuy lịch duyệt, quảng bác, kiến thức, tâm tính của Thiệu Cảnh đều đã vượt xa người cùng tuổi những hắc cũng phải cả kinh, buột miệng mà nói ra:

"Cái gì? Cổ lão đầu cư nhiên còn không chết?"

"Đúng vậy." Mặc dù Đoan Mộc Hồ là người nói ra tin tức này nhưng hiển nhiên trong giọng điệu của hắc vẫn còn ẩn chút khó tin, đến nỗi hắc còn cảm thán ra mặt và nói: "Người đừng hỏi ta, trên đời vẫn thường xảy ra những câu chuyện kỳ quái thể này, có một số người đang sống khỏe mạnh không bị thương đau hay bệnh tật gì cả mà lại bị chết không có lý do; vậy mà ông lão bị Vệ Trọng đánh trọng thương cử tử nhất sinh, sau đó người cũng nhìn thấy dòng máu chảy xuống từ người ông ấy ít nhất cũng phải năm sáu phần máu trong cơ thể nhé, người đoán làm sao sống? Vậy mà tờ mờ sáng ngày hôm nay có người đi qua không biết làm sao lại ngã xuống người Cổ lão đầu, hắc nghe thấy ông lão khẽ rên

hai tiếng nhỏ liền bế ông lão lên chữa trị, xương sườn đứt bảy tám chiếc, khủy tay phải và đầu gối chân trái đều bị nứt, trên thân có nhiều hơn mười miệng vết thương, nhìn kỹ thì ông lão đã bị mất máu khá nhiều nhưng chắc chắn là vẫn còn có thể gắng gượng chống đỡ mà sống đấy. . ."

"Mạng của ông lão dài và tốt thật." Da đầu của Thiệu Cảnh tê dại.

"Ai cũng nói như vậy!" Đoan Mộc Hồ gật đầu lia lịa.

Không ai quản hai người bọn họ đứng ở nơi này thốn thức cảm thán, cũng không ai quản mệnh ông lão dài hay ngắn, cuộc sống êm đềm vẫn cứ trôi qua như những ngày thường. Huyền Thiên tông rốt cuộc vẫn là địa phương có quy củ nghiêm, mỗi người đều có con đường phải đi và công việc phải làm, Đoan Mộc Hồ thì đi lên núi đào linh thạch, Thiệu Cảnh thì đi xuống núi để tới Thiên Phong lâu nằm trong Tiểu Hồ thành.

Hắn đang bước thuận theo con đường lớn bằng đá trắng đi xuống chân núi, một làn gió nhẹ của buổi sớm thoáng lướt qua bầu trời xanh thẳm thổi những mấy đóa mây trắng đang đứng lặng im trên bầu trời trôi đi lững lờ, nhàn nhã mà vui mắt, một ngọn núi xanh thẳm mỹ lệ rời xa thế tục, mây phủ bốn mùa ẩn ẩn mấy phần tiên khí.

Thiệu Cảnh vừa đi xuống vừa di chuyển ánh mắt để ngắm nhìn đám đệ tử đồng môn đang bận rộn lao động ở xung quang, khuôn mặt và bộ dáng của mỗi một người đều không giống nhau, ở sau hình bóng của bọn họ chắc hẳn là những bước tranh cuộc sống muôn màu muôn vẻ. Ước chừng một lát sau khi hắn xuống tầng mười sáu thì bước chân của hắn chợt ngập ngừng rồi dừng hẳn lại.

Đây là tầng lầu thứ mười ba.

Con đường bằng đá trên tầng lầu vào giờ phút này không hề

có một bóng người, nhìn rất trống trải. Sư huynh sư tỷ tu luyện đến Ngưng Nguyên Cảnh bình thường sẽ không ra khỏi cánh cửa vào lúc sớm như thế này, còn những đệ tử Luyện Khí Cảnh phải làm tạp vụ có lẽ đã sớm rời khỏi cửa để bắt đầu một ngày làm việc bận rộn rồi. Đưa mắt nhìn quanh, gần như tất cả cửa của những gian phòng trên tầng lầu này đều đã đóng chặt lại, duy nhất chỉ có cửa phòng của một gian phòng ở xa xa đang mở một cách chán nản.

Thiệu Cảnh đứng im tại chỗ chần chừ một hồi, tâm lý có chút kỳ quái nói không ra lời nhưng cuối cùng hấn lại chắc lưỡi rồi bước về phương hướng của gian phòng đang mở kia. Tiểu Trư lon ton chạy ngay bên cạnh của hấn, nó chạy chậm rì rì bằng bộ dạng của con heo buồn ngủ và lưỡi biếng.

Con đường lớn bằng đá trắng cách gian nhà đang mở cửa kia khoảng sáu gian phòng, nói xa cũng không xa, không bao lâu sau Thiệu Cảnh đã đi rất gần tới ngôi nhà ấy. Hấn đứng ở trước cửa một lúc rồi từ từ mở cánh cửa bằng gỗ của gian phòng rồi nhìn vào bên trong.

Đồ vật lớn nhỏ được bày biện trong phòng này khá giống phòng của Thiệu Cảnh nhưng hình như tất cả đồ vật ở trong này đều bị đập phá tan tành hết thảy, phát tán ra hơi thở của kẻ thảm bại. Bàn ghế và rất nhiều vật dụng phổ thông đều bị gãy vụn rơi vỡ dưới đất, chiếc giường gỗ vốn được kê sát góc nhà bị đẩy đổ ra một góc khác, đầy đất bừa bộn, ẩn ẩn còn có mùi máu tanh nồng ở trong phòng.

Một thân ảnh già nua khô héo mà nhỏ gầy đang nằm bất động trên chiếc giường gỗ, nhìn đi nhìn lại cũng không thấy ông lão có gì khác biệt với người đã chết.

Hấn chợt cảm thấy hoảng hốt trong phút giây này, nhớ lại truyện xưa rồi bồi hồi xúc động, cảm xúc nghẹn ngào trong tim mình giờ phút này là vì cái gì, không phải vì nhìn thấy cảnh tượng trước mắt mà nhớ tới ký ức năm nào sao? Ông cụ kia trọng thương nằm sắp chết, sư phụ của hấn, người

đàn ông tuổi trung niên cũng chết đi trong một giấc ngủ im lìm như thế, một số phận của hai con người.

Một cảm xúc tê lương, một cảm xúc nghẹn ngào, chỉ là cảm xúc thôi. . .

Thiệu Cảnh bỗng dưng lắc đầu thật mạnh, giống là muốn vứt sạch những hồi ức đau buồn chọt nổi lên trong trái tim ra ngoài, sau đó hẩn định thần, do dự một lúc, cuối cùng vẫn đi vào trong nhà, ánh mắt hẩn thoáng lướt qua những đồ vật rơi bừa bộn dưới mặt đất rồi lúc rồi đi tới bên cạnh chiếc giường gỗ.

Cổ lão đầu đang nằm nghiêng trên giường, sắc mặt tái đen, hai mắt nhắm nghiền, gò má lõm sâu vào trong, còn tay phải và đùi trái đều bị đặt cùng một bên. Một khuôn mặt già nua không còn màu hồng của máu, không biết có phải máu trong cơ thể đã chảy cạn hay không, bởi vì nhìn ông bây giờ thật chẳng khác gì người đã chết.

Thiệu Cảnh cau mày và vươn tay xuống một cách dứt khoát rồi bóp vào chóp mũi của Cổ lão đầu một cái.

Chương 85: sắp chết (3)

Tác giả: Tiêu Đình

Dịch : Phương

Nguồn: www.tangthuvien.com

Ebook: enix

"Ta chưa chết đâu." Khi Thiệu Cảnh vừa ấn tay xuống thì có một thanh âm đầy run rẩy khàn khàn trầm thấp đột nhiên phát ra từ khóe miệng của Cố lão đầu, chỉ là thanh âm ấy yếu ớt vô cùng, giống như ông lão đã phải bỏ hết sức lực mới nói ra được vậy.

Ngón tay của Thiệu Cảnh hơi dừng lại rồi chậm rãi thu trở về, sau đó hẩn nhìn vào đôi mắt đang chăm chăm hé mở của Cố lão đầu, nhẹ nhàng cười một cái và nói: "Vậy ta phải chúc mừng lão rồi."

Khóe miệng của Cố lão đầu hơi khẽ vểnh lên trên một cái, Thiệu Cảnh không biết rằng có phải vì lão đang nở một nụ cười nhạo đầy trào phúng hay không nữa, nhưng mà chỉ riêng động tác nhỏ bé này hình như cũng đã khiến cho ông lão mất rất nhiều sức bởi vì ngay sau nụ cười đôi mắt của ông lão đã nhắm chặt rồi nhắm lại, sau đó miệng khẽ suyễn mấy hơi rồi nói: "Người vào trong này làm cái gì, định trộm đồ vật ư?"

Thiệu Cảnh bị hẩn nói câu này thì bất ngờ cười khở, sau đó lắc đầu nói: "Nếu thích hôi của của kẻ bị cháy nhà thì ta đã sớm tới nơi này từ đêm hôm qua rồi."

Cố lão đầu mở tròng mắt ra rồi nhìn về bốn phía xung quanh quét một lúc, những đồ vật của ông nằm bừa bộn

đầy mặt đất, trong đó có ít có nhiều vẫn còn lưu lại những dấu vết dễ dàng còn có thể nhìn ra có người từng lật nhật. Cơ thịt trên khuôn mặt già nua của ông lão hơi run run, không biết làm sao lại lộ ra một nụ cười nhìn còn khó coi hơn khóc, nhìn Thiệu Cảnh đứng trước giường mình một lúc rồi nói: "Người là ai?"

"Ta tên là Thiệu Cảnh." Thiệu Cảnh suy nghĩ một chút lại tiếp tục nói, "Ta chỉ đáng là tiểu bối hoặc tiểu sư đệ của lão thôi."

"Tiểu sư đệ này. . ." Cổ lão đầu cười nhạt một tiếng rồi nói, "Năm đó, Vệ Trọng cũng tính là tiểu sư đệ của ta."

Thiệu Cảnh nhún nhún vai, coi như không thấy nét oán độc cay đắng lộ rõ trong lời nói và trên gương mặt của Cổ lão đầu, hiện tại hẳn đã bắt đầu cảm thấy hối hận khi đã lãng phí thời gian để đến nơi này. Vì vậy hẳn liền vẫy tay chào tạm biệt ông cụ rồi nói giọng nhàn nhạt: "Tinh thần của lão khá tốt, chỉ ít vẫn có thể sống qua hôm nay." Nói xong, hẳn liền đứng dậy đi về hướng cánh cửa.

Cổ lão đầu chỉ nhìn theo bóng lưng của hẳn nhưng không có cất lời nói chuyện, chỉ là tiếng suyễn hơi có chút gấp rút, đợi cho đến khi Thiệu Cảnh sắp sửa đi ra khỏi căn phòng này thì bỗng dưng hẳn đề cao thanh âm la lên một tiếng: "Ta sắp chết rồi!"

Thân thể của Thiệu Cảnh khẽ khựng lại.

Tình cảnh này rất giống ngày trước, cũng có một nam nhân đã từng nói với hẳn câu nói ấy, cả ngày hẳn đều giả vờ đáng thương la to la nhỏ câu nói ta sắp chết rồi, mua rượu cho ta đi, thậm chí đến hẳn ngày cuối cùng hẳn sống trên đời, hẳn cũng vẫn cứ la to la nhỏ như vậy, la mười mấy hai mươi lần, mỗi lần la xong đều cười gian trá như con hồ ly tóm được một con thỏ, điều đó khiến cho trí nhớ thời niên thiếu của Thiệu Cảnh lúc đó không có quá nhiều kí ức bi thương được

lưu lại.

Chỉ là vẫn có một cảm giác bi thương ở rất sâu trong đáy lòng hẩn dần dần xuất hiện từ sau ngày hôm ấy, chậm chậm lớn dần lên, sau đó chậm rãi lắng đọng sâu dưới đáy lòng trong một thời gian rất dài, nhiều năm qua hẩn chưa từng quên mất. Có đôi lúc Thiệu Cảnh vẫn nghĩ rằng người nam nhân kia sớm đã đoán trước sẽ có một ngày hẩn không còn phải phải liều mạng để kiếm miếng ăn, còn biết chính mình có thể sẽ được sống tốt hơn trước kia một chút, giống hẩn nói qua câu nói kia, sống cho thật tốt.

Hẩn quay lưng lại với chiếc giường gỗ và quay đầu nhìn về phía sau để nhìn cảnh vật bên ngoài qua cánh cửa đã được mở một nửa, hẩn có thể nhìn thấy những vì sao lấp lánh trên bầu trời, mây trắng nhẹ trôi lững lờ, một dãy núi xanh thẳm, một cơn gió núi phiêu phiêu từ phương xa thổi tới, thổi phất trên gương mặt của hẩn, mang theo không khí ấm áp của trời xuân.

"Vậy ta lại phải chúc mừng lão rồi." Một lát sau đó, khi Thiệu Cảnh xoay người lại thì trên gương mặt của hẩn đang nhìn ông lão bằng ánh mắt kỳ lạ, giọng nhàn nhạt: "Chết rồi thì có thể được giải thoát."

Cổ lão đầu mắt trợn trừng to hẩn ra nhìn hẩn.

Thiệu Cảnh cũng nhìn vào Cổ lão đầu.

Hai người nhìn thẳng vào nhau nhưng cả hai đều không có mở mồm nói chuyện, sau đó Thiệu Cảnh bỗng dưng lắc đầu rồi nói: "Ta còn có việc, đi trước."

Nhìn thấy hẩn lại sắp chuyển thân ly khai, Cổ lão đầu nhìn hẩn một lúc rồi đột ngột dùng một thanh âm khàn khàn để nói: "Ta sắp chết, hãy giúp đỡ ta!"

Thân thể của Thiệu Cảnh lại khẽ khựng lại, trầm mặc nói:

"Ta không giúp."

Mặc dù Cổ lão đầu một đời này đã sống mấy chục tuổi rồi nhưng khoảnh khắc ấy cũng không nhịn được mà nghiêng rặng trèo treo, yên lặng không nói, nửa buổi mới thốt ra một cái chữ: "Người!"

Thiệu Cảnh ngưng mắt nhìn về gương mặt khô héo không còn màu hồng của máu, hốt nhiên nói: "lão nhất định phải chết, không biết ư?"

Bàn tay không bị đứt của Cổ lão đầu hốt nhiên nắm chặt lại, nhưng không được bao lâu thì tia khí lực cuối cùng ấy cũng phải biến mất, nắm đấm vô lực rồi lỏng lẻo rời ra.

"Người không sống được đâu." Thiệu Cảnh dùng ánh mắt từ hiểu biết như người tử trên cao nhìn xuống và nói với hắc: "Thương thế của lão quá nặng, toàn thân tinh huyết chỉ ít đã hao tổn mất tám chín phần mười, lại thêm cả đêm hôm qua phải nằm tại ngoài trời, gió núi lạnh lẽo, hàn khí nhập thể. . ."

Hắc nhìn Cổ lão đầu một lúc, nhìn vào những giọt máu ngưng kết trên mái tóc khô bạc rồi than thở, nói: "Hơn nữa, cho dù mệnh của lão có thể cứng rắn chống đỡ vết thương nhưng Thanh Hà trưởng lão cũng sẽ không bỏ qua cho lão đâu."

Cổ lão đầu lúc trước vẫn một mực phản hận trợn trừng nhìn lên Thiệu Cảnh, trong mắt đã bắt đầu lộ ra vẻ oán độc khi nhìn gã Vệ Trọng vào đêm hôm trước, chỉ đến khi Thiệu Cảnh đột nhiên nói ra bốn chữ "Thanh Hà trưởng lão" thì cơ bắp toàn thân của hắc cứng lên rồi giật giật, sau đó lộ ra bộ dáng giống như bị rút đi toàn bộ tinh khí tinh thần trong cơ thể, không còn hy vọng rồi sụp xuống, trong ánh mắt chẳng còn chút sức sống nào.

Thiệu Cảnh không biết vì sao mà giờ khắc này hình như

những cảm giác bi thương từ rất nhiều năm trước trong ngôi miếu hoang lại ùa về trong trái tim hắn, chỉ là hắn vẫn giữ được thần trí thanh tỉnh, trong miệng như cũ dùng một khẩu khí bình đạm nói rằng: "Hôm qua Vệ Trọng đã ra tay đánh lão trọng thương, Thanh Hà trưởng lão cũng không tha cho lão. Lão không chết, chẳng lẽ muốn có người ngày ngày đỡ cột sống bị gãy ở sau lưng cho lão sao? Hắn đã xé nát gương mặt lão thì hắn không còn cố kỵ cái gì cả, tự nhiên còn muốn nghiền chết lão giống như nghiền chết một con kiến nữa đây, cho dù lão có đạo hạnh Luyện Khí Cảnh thượng giai, nói đến cùng chẳng qua cũng chỉ là một cái nhập môn đệ tử, cho dù thời gian nhập môn lâu hơn người khác thì thế nào? Không có người sẽ vì lão xuất đầu đầu, cho dù là chưởng giáo chân nhân cũng sẽ không vì một kẻ cái không đủ nặng nhẹ mà đi đắc tội với một vị huyền đan cảnh trưởng lão nắm quyền uy chỉ đứng ngay sau hắn."

Không biết rằng có phải vì không thể chấp nhận được sự thực này hay không mà hơi thở của Cố lão đầu dần dần gấp rút rồi suyễn liên tục, Thiệu Cảnh im lặng đứng nhìn rồi xoay người đi về hướng cánh cửa gỗ. Tiếng bước chân nhẹ nhàng mà trầm ổn, vang vọng trong căn phá tan hoang và an tĩnh, lại càng khiến cho bầu không khí trong căn nhà càng trở lên im ắng và tĩnh lặng.

Đúng lúc này có một câu khàn khàn trầm thấp từ sau lưng vang lên, giọng nói nhát nhòa: "Chờ một lúc, ta cho người cái này."

Chương 86: độc ác (1)

Tác giả: Tiêu Đình

Người dịch : Phương (Nhóm dịch Độc cô thôn)

Nguồn: www.tangthuvien.com

Ebook: enix

Ở rất nhiều truyền thuyết trong chuyện xưa thường xuyên kể về một vài vị tuyệt thế cao nhân bởi vì rất nhiều nguyên nhân không thể giải thích hết được ví dụ như bị bệnh sắp chết, bị đả thương sắp chết, bị trúng độc sắp chết hoặc đang nổi điên cũng sắp chết, nói ngắn lại chính là hắn sắp bị chết, sau đó sẽ gặp một người thanh niên may mắn, rồi truyền hết cho hắn tuyệt thế công pháp, truyền cả tuyệt đỉnh pháp bảo lẫn linh đan diệu dược, dù có thứ gì tốt cũng sẽ đưa cho hắn, từ đó về sau người thanh niên ấy sẽ trở thành nhân vật chính trong truyền thuyết đứng ngang hàng với vị tuyệt thế cao nhân xấu số bằng tài sản hắn dự trữ cả đời, oai phong một cõi tung hoành bốn phương, trừ ma vệ đạo giết hết người xấu trong thiên hạ, danh tiếng lẫy lừng, mỹ nữ trong hồng trần bu theo như kiến, cả đời trải qua những tháng ngày mà thần tiên cũng phải hâm mộ.

Khi Thiệu Cảnh còn bé đi theo sư phụ hết ăn lại uống, lưu lạc khắp nơi đã được nghe sư phụ kể rất nhiều chuyện cũ như vậy, cũng từng bùng lên nhiệt huyết sôi trào cùng vô hạn ước mơ, mỗi một lần nghe xong đều bị thực tế đối lập đập rớt xuống nên hiển nhiên hắn đều nhìn người sư phụ kém cách xa vị tuyệt thế cao nhân hàng vạn dặm bằng ánh mắt bất thiện, khiến cho tửu quỷ sư phụ vừa mới thêm dật ra một cái chuyện cũ phải đuổi theo tên đồ đệ cà chớn lại dư thừa sức lực rất là buồn bực.

Nhưng chỉ tưởng tượng thì vĩnh viễn không bao giờ có thể

thay đổi thực tế, nó chỉ có thể đem đến cho người một điểm hy vọng không có thật, nhiều năm sau lớn lên Thiệu Cảnh đã tự hiểu ra đạo lý này.

Cho dù nhìn kiểu gì thì Cổ lão đầu nằm trước mắt cũng không phải là một vị tuyệt thế cao nhân, cho nên tình cảnh có chút tương tự với truyền thuyết trong chuyện cũ này hoàn toàn không nhắc lên một gợn sóng nhỏ nào ở trong lòng của Thiệu Cảnh, hắn chẳng qua chỉ đứng ở cửa và xoay người lại nhìn ông cụ đang dùng cánh tay còn khá nguyên vẹn của mình run run lục lọi trong cái gối một lúc, sau đó đưa ra một cái hộp nhỏ bằng gỗ thiết kế đủ bốn phương tám hướng.

Hộp gỗ lớn khoảng một thước vuông, bề ngoài toàn bộ đều được thoa bằng nước sơn đen, vì vậy Thiệu Cảnh nhìn không ra đây là loại vật liệu gỗ gì, chỉ là hắn cảm thấy cái đồ vật đen đen này hình như cũng có chút thần bí bởi nét mặt trịnh trọng và ánh mắt sâu sắc của Cổ lão đầu đã làm hắn nghĩ đến điều này.

"Ta sắp chết, chẳng thể mang cái gì." Cổ lão đầu vuốt ve cái hộp gỗ màu đen, dùng thanh âm trầm thấp khàn khàn chậm rãi nói với Thiệu Cảnh: "Thứ ở trong chiếc hộp này là bảo bối quý giá nhất trong cuộc đời của ta, đối với người tu đạo như chúng ta mà nói thì nó chính là món bảo vật vô cùng khó gặp."

Hắn ngẩng đầu nhìn Thiệu Cảnh, trên mặt nở nụ cười thật tươi, mang theo vẻ sâu thẳm và nét ôn hòa chưa từng thấy qua, nhẹ giọng nói: "Người là người cuối cùng có lòng tốt đến xem người của ta, ta tặng nó cho người đấy."

Cổ lão đầu lấy tay đẩy chiếc hộp gỗ màu đen, cố gắng đẩy đẩy nó về phía trước rồi ngẩng đầu nhìn Thiệu Cảnh.

Khóe miệng của Thiệu Cảnh khẽ mấp máy, hắn không có vẻ vui mừng cũng không có cử động khoa trương như kiểu dập

đầu lạy tạ. Cổ lão đầu hiển nhiên vừa kinh ngạc vừa tức giận trước phản ứng khó hiểu của Thiệu Cảnh, sắc mặt cau có nhìn lên, hừ một tiếng, nói: "Người có ý gì?"

Thiệu Cảnh đứng im tại chỗ, cười cười, nói: "Trong hộp là cái gì?"

Sắc mặt của Cổ lão đầu càng lúc càng khó nhìn, sự giận dữ chợt bùng lên trong ánh mắt, nhưng không biết tại sao hần lại đề xuống sự tức giận, thở dài một tiếng rồi nói: "Ta biết, điều này cũng không trách được người, hôm nay thế đạo lòng người độc ác hơn cả loài hổ lang, ai cũng có ý đề phòng người khác, như vậy thì ta sẽ mở cho người xem."

Vừa nói lão vừa nhắc tay đặt lên chiếc hộp gỗ rồi khẽ mở cái nắp ra.

Không có phục trang đẹp đẽ, cũng không phải là tia sáng dài vạn trượng, rất lâu trước kia tửu quỷ sư phụ mỗi lần nói đến thời điểm xảy ra loại tình tiết này đều phải lãng phí rất nhiều nước miếng để hình dung cảnh tượng tuyệt thế cao nhân biểu tặng bảo vật kinh thiên động địa, thần kỳ xa hoa cùng những vầng sáng của ngọc ngà chói lọi, hiện tại nhớ tới, Thiệu Cảnh đột nhiên cảm thấy có lẽ tửu quỷ sư phụ kể những chuyện cũ ấy cũng là để cho chính sư phụ nghe, có lẽ trong đáy lòng của người cũng từng ảo tưởng những điều như vậy.

Chắc, có lẽ dưới cửu tuyền tổ sư gia nhất định sẽ hung hăng dạy dỗ tửu quỷ sư phụ một trận.

Hộp gỗ bên trong bày ra một tấm tơ lụa màu xanh lam mềm mại, ở phía trên tấm vải màu xanh là một quả trứng trắng to nhỏ cỡ một bàn tay, tản ra ánh sáng màu vàng nhạt.

Một quả trứng!

Thành thật mà nói, Thiệu Cảnh thật sự đã bị bất ngờ vào thời điểm nhìn thấy quả trứng này, nó khác hẳn suy nghĩ của hắn nên hắn đã bị ngậy người trong chốc lát, sau đó mới chú ý tới trên vỏ trứng màu trắng tản ánh sáng màu vàng nhạt có rất nhiều đường màu đen chạy hỗn loạn, cứ như là bị người dùng bút vẽ nguyệt xích ngoạc ở trên vậy, mỗi một nét ngang dọc màu đen đều rất tinh tế, trập đồ trập trùng, nhìn kỹ thì chữ không ra chữ, vẽ không ra vẽ, nhưng không hiểu tại sao lại có một hơi thở thần bí đang toát ra một cách mơ hồ xung quanh chúng, tản mát ra đám linh lực nhàn nhạt.

"Người cũng cảm thấy có linh lực tản ra từ quả trứng chứ." Cỗ lão đầu nhẹ nhàng vuốt ve chiếc hộp gỗ và nở một nụ cười trên môi, chỉ còn điều nụ cười của lão bây giờ đã bị nhăn nhúm trên khuôn mặt già nua và đau khổ nên nhìn thật khó coi, rồi lão lại nói tiếp: "Ta thấy người còn trẻ tuổi, chắc hẳn là không biết vật này, nói cho người biết, đây chính là trứng của loài yêu thú 'Độc Giác Long Quy'." (đầu, đuôi của rồng, còn lại là của rùa)

Sắc mặt của Thiệu Cảnh đột ngột biến đổi.

"Độc Giác Long Quy chính là yêu thú cấp bốn có yêu lực mạnh mẽ vô bì, cho dù ở bên trong Vạn Yêu cốc cũng là đại nhân vật chiếm cứ được những lãnh địa khổng lồ. Nghe nói loại này yêu thú ba trăm năm mới đẻ trứng một lần, mỗi lần chỉ sinh được một quả trứng rùa, cực kỳ hiếm thấy, hơn nữa từ nhỏ chúng đã có được yêu lực rất mạnh, không phải thứ người bình thường có thể gần, chỉ những tu sĩ dùng đại thần thông tên "Thiên Thư Thần Phù" trấn áp vào vỏ trứng thì mới có thể. . ."

Thanh âm của Cỗ lão đầu bỗng dừng càng lúc càng nhỏ rồi dừng hẳn lại, bởi vì hắn chỉ thấy Thiệu Cảnh nhìn quả trứng "Độc Giác Long Quy" trân quý có vài lần vào lúc ban đầu cứ như chẳng thèm quan tâm vậy, sau đó hắn lại dùng ánh mắt kỳ quái nhìn mình chăm chú, thật khó hiểu.

Sau khi thanh âm của hắc ngưng lại thì sự trầm mặc trong căn phòng làm người ta cảm thấy hít thở không thông và sự im lặng trầm trọng tràn ngập trong không khí, một lát sau sau, Thiệu Cảnh từ từ thở ra một hơi thoải mái, giống như vừa trải qua thời gian dài quan sát rất cực vẫn phải công nhận Cổ lão đầu sẽ không gây cho mình điều gì bất lợi, lúc này hắc mới mỉm cười nói: "Tốt thôi, đã như vậy, ta cũng sẽ không khách khí."

Nói xong, hắc trực tiếp đi lại gần chiếc giường gỗ, ung dung vươn tay cầm cái hộp gỗ lên trước ánh mắt soi mói của Cổ lão đầu. Quả trứng "Độc Giác Long Quy" trân quý vẫn nằm lặng lẽ ở trong chiếc hộp gỗ, Thiệu Cảnh chỉ đưa mắt nhìn nó trong chốc lát rồi cúi đầu cười rất tươi với Cổ lão đầu, nói: "Đa tạ lão."

Nét mặt của Cổ lão đầu lộ ra sự vui mừng thanh thản, giống như đã thực hiện được tâm nguyện trong lòng. Nhưng vì lòng tốt cuối cùng của mình lại bị người ta hiểu lầm nên lão vừa gật đầu liên tục vừa hé một nụ cười thật khó coi, nói: "Tốt, tốt, hiện tại ta sẽ chỉ cho người biết phải làm như thế nào, thật ra rất đơn giản, người chỉ cần lấy tay đặt ở phía trên quả trứng, sau đó tu hành tâm pháp của bốn môn, con Độc Giác long Quy ở bên trong quả trứng sẽ tự chuyển nguyên khí mạnh mẽ thành tinh thuần nguyên lực giúp người, rót vào khí hải đan điền cho người, được tu hành như thế thì người có thể tự giúp đạo hạnh tinh tiến, Ngưng Nguyên Cảnh giới sắp tới . . ."

Hình như lão đang rất hưng phấn, càng nói càng nhanh, Thiệu Cảnh vẫn mỉm cười nghe hắc nói, sau đó đột nhiên hắc vừa gật đầu vừa lật úp bàn tay, chiếc hộp gỗ ban đầu nằm ở trên bàn tay phải nhất thời bị úp xuống. Thiệu Cảnh hung hăng cầm cái hộp gỗ cùng với quả trứng "Độc Giác Long Quy" trân quý đập vào mặt của Cổ lão đầu.

Chương 87: độc ác (2)

Tác giả: Tiêu Đình

Người dịch : Phương (Nhóm dịch Độc cô thôn)

Nguồn: www.tangthuvien.com

Ebook: enix

Một tiếng kêu bén nhọn đột ngột vang lên từ trong khoe miệng Cổ lão đầu, rồi nó nhanh chóng bị thay thế bằng từng tiếng kêu đầy bối rối, kinh hãi và run rẩy, ánh sáng trong căn nhà gỗ đột nhiên bùng lên rồi tan biến, sau đó thì có một ngọn lửa bốc lên một cách đột ngột từ trong quả trứng "Độc Giác Long Quy" trên quý, sau khi hai cái lưỡi lửa cháy bùng bùng trực tiếp liếm vào mặt Cổ lão đầu thì có một mùi hôi thối tràn ngập ra ngoài.

Cổ lão đầu bị đau liền khua tay múa chân, dùng sức vung vẩy, cầm quả trứng "Độc Giác Long Quy" hôi thối vừa bùng lên ngọn lửa đang dần ảm đạm ném ra ngoài. Thiệu Cảnh đã sớm lùi lại nên có thể dễ dàng tránh qua, đứng cách quả trứng Độc Giác Long Quy hẳn một trượng và để mặc cho nó xẹt qua giữa không trung, cuối cùng quả trứng đập vào một vách tường, phát ra tiếng vỡ vụn rầm rộp thanh thúy rồi rơi xuống mặt đất, vỏ trứng chia năm xẻ bảy từ từ chảy xuống một chầy lỏng màu xám trắng kỳ quái.

Cổ lão đầu đang liều mạng dùng cánh tay còn hoàn hảo đập đập lên khôn mặt bị ngọn lửa thiêu đốt, song ngọn lửa ấy hình như không phải là một ngọn lửa bình thường, mặc dù nhìn yếu ớt nhưng lão đập mãi nó vẫn không chịu tắt, cứ như vậy mà tản ra mùi hôi thối quỷ dị rồi không ngừng ở bùng cháy trên mặt của lão, quỷ dị hơn chính là ngọn lửa này rõ ràng đang bốc cháy không ngừng nhưng nó không để lại chút dấu vết nào trên mặt của Cổ lão đầu, thậm chí ngay cả vết lửa cháy ám đen cũng chẳng thể nhìn thấy

nhưng Cổ lão đầu vẫn phải gào thét quay cuồng, thống khổ muôn dạng, một lúc lâu sau thì ngọn lửa quỷ dị ấy rốt cục cũng tự bị dập tắt.

Toàn thân Cổ lão đầu đang không ngừng co quắp và run rẩy, giống như chút sức lực cuối cùng còn sót lại trong cơ thể cũng đã bị ngọn lửa hôi thối ấy đốt sạch, cả thân thể chậm rãi cứng ngắc lại, thất khiếu bắt đầu đổ máu, song cho tới bây giờ này lão vẫn chưa bị chết, vẫn cố vịn vịn gương mặt nhăn nhúm và dùng đôi mắt dữ tợn để nhìn Thiệu Cảnh.

Thiệu Cảnh không thèm trốn tránh cái ánh mắt dọa người ấy, ngược lại hắn đang đứng nhìn cái lão già độc ác này bằng ánh mắt bình tĩnh, thậm chí sự bình tĩnh khó hiểu ấy còn khiến cho hắn lộ ra nét mặt thâm trầm mà một kẻ ở tuổi trẻ nên có. Chỉ chốc lát sau, hắn bỗng nhiên mở miệng nói: "Thật lâu trước kia, sư phụ từng kể với ta rằng trên đời này có rất nhiều người tốt, nhưng những năm gần đây ta phải chứng kiến cuộc đời của nhiều người, làm cho ta cảm thấy có lẽ vì hắn đã uống rượu say nên mới nói những lời say."

Cổ lão đầu sắp chết đột nhiên lại phải nghe hắn nói một câu chả hiểu gì cả, bất giác sờ lên tóc, trong lòng lão vừa mừng già trẻ tuổi đứng trước mặt và hiện lên những suy nghĩ kỳ quái, hắn có sư phụ không nhỉ? Tất cả đệ tử nhập môn của Huyền Thiên Tông ở nơi này đều chỉ được truyền pháp môn cơ bản nhất để tu hành đến Luyện Khí Cảnh, căn bản không có sư trưởng chỉ dạy, chỉ có những đệ tử đạt đến Ngưng Nguyên Cảnh mới có thể chính thức vào luyện ở sơn môn, sau đó trải qua nghi thức báisư để xin một vị trưởng lão hoặc sư trưởng nhận làm môn hạ, lúc này mới chân chính có sư phụ, cũng chính là từ khi đó mới bắt đầu được sư phụ chỉ cho con đường đi tươi sáng và học những pháp thuật, thần thông chân chính có uy lực khổng lồ của Huyền Thiên Tông.

Thiệu Cảnh nhìn Cổ lão đầu, lại nhìn thoáng qua về phía

quả trứng đã bị nghiền nát và vút lẫn lóc dưới chân tường rồi nói:

"Tại sao phải hại ta?" Hắc dùng một ngữ điệu rất thành khẩn hỏi Cố lão đầu: "Ta cảm thấy chính mình chưa bao giờ đắc tội với người, trước ngày hôm nay thậm chí hai người chúng ta còn không quen biết nhau mà."

Cố lão đầu lạnh lùng quan sát hắc, ngoại trừ khuôn mặt vạm vỡ trông khá dữ tợn dọa người thì nét mặt của lão cũng không có biểu lộ điều gì khác, trong đôi mắt trắng nhiều đen ít của lão đang từ từ sáng lên hai ngọn lửa đầy ác độc và không trả lời Thiệu Cảnh, có điều trong hai con mắt của lão phát ra những tia mê hoặc, dùng hết khí lực cuối cùng của mình để khàn giọng nói: "Làm sao người có thể phát hiện?"

Lúc này bỗng có một thanh âm tinh tế truyền tới từ trong góc tường, ánh mắt của Thiệu Cảnh và Cố lão đầu đều bị thu hút mà nhìn về nơi đó, từ trong cái vỏ trứng bị nghiền nát có một cái chân run lẩy lẩy bầy đang thò ra ngoài, ngo nguậy một hồi trong đám chất lỏng màu trắng xám sền sệt, cuối cùng cả người nó cũng chui ra được và để lộ một cái đầu cùng thân thể non nớt.

Dường như đó là một loài động vật mà cả hai người đều hết sức quen thuộc.

Thiệu Cảnh im lặng trong chốc lát rồi chỉ vào kia quả trứng và nói: "Đây không phải là Độc Giác Long Quy, trứng Long Quy thật dài ba thước sáu tấc, cao gần đến hông của con người. Loại vỏ trứng màu vàng trắng này là loại trứng có yêu lực thấp nhất, thậm chí còn là quả trứng "Trư Xà" hạ đẳng trong những quả trứng của của đám yêu thú cấp một. Nghe nói loại yêu thú này sinh ra vốn đầu heo thân rắn, ngoại trừ thân thể có khí lực lớn một chút thì yêu lực thấp đến đáng thương, không tốt tý nào. Duy nhất kỳ lạ là loài Trư Xà mặc dù cùng sinh ra một đợt trứng, nhưng những con yêu thú nở ra lại được chia làm hai loại, một loại là

những quả trứng bên trong có chứa một ít yêu lực, sau một thời gian phá trứng chui ra chính là yêu thú Trư Xà; một loại khác số lượng cực ít, nhưng sau khi phá vỏ chui ra lại chẳng có chút yêu lực nào, coi như là một loại dị biến, yêu thú sinh ra từ những quả trứng như thế chính là một con Trư hàng thật giá thật."

Hắn cười cười, rồi chỉ vào Tiểu Trư hai màu đen trắng đang đứng bên chân mình và giải thích thêm một câu: "Chúng chính là loài yêu thú cùng họ với Tiểu Trư mà ta nuôi dưỡng này đây."

Cổ lão đầu bị kích động nên cơn tức giận hiện đầy lên mặt, hai con mắt như muốn phun ra lửa, thân thể vừa mới trở lại bình thường đột ngột bị run rẩy, bộ dáng loại quỷ dị này không khỏi khiến cho Thiệu Cảnh vô ý lùi về phía sau một bước, trong lòng bỗng dưng âm thầm khen ngợi sinh mệnh của lão đầu này thật mạnh mẽ, quỷ quái và thần kỳ.

"Ta muốn ngươi chết!" Hình như hắn đã dùng hết tất cả sức lực cuối cùng để hét một câu khàn khàn mang theo vô cùng vô tận oán độc, "Lão Tử có chết cũng muốn kéo ngươi chết cùng. . ."

Thanh âm đột nhiên biến mất, lần này, hình như kỳ tích cuối cùng đã đi tới phần kết, Cổ lão đầu toàn thân run rẩy nói không ra lời, một lát sau đột nhiên hai mắt trợn trừng lên rồi phun từng ngụm máu ra khỏi miệng, sau đó vô lực nghiêng về phía bên cạnh rồi cứ như vậy xụi lơ ngã xuống. Thiệu Cảnh đứng ở một chỗ đợi một hồi vẫn không thấy lão nhúc nhích gì cả, lúc này mới cẩn thận đi lại gần lấy tay dò xét hơi thở của lão.

Không còn hô hấp.

Thiệu Cảnh nhíu mày rồi từ từ đứng lên, ánh mắt ngừng lại ở trên thi thể của Cổ lão đầu một hồi, trong đôi mắt dần dần toát ra vẻ suy tư. Đứng tại chỗ một lúc lâu thì hắn lắc

đầu rồi xoay người định bỏ đi, bỗng nhiên ánh sáng chột lóe trong khóe mắt của hắn, "Ừa" một tiếng và đi tới góc tường. Giờ phút này con heo nhỏ vừa mới chui ra từ trong vỏ trứng hình như đã chết, đôi mắt còn chưa kịp mở ra, cuộn tròn thành một cục trong đám chất nhầy. Da của nó có màu vàng nhạt, trông khá béo mập, chỉ trên người nó có khá nhiều mảng đen không có quy tắc trải rộng khắp toàn thân.

Có điều hiển nhiên Thiệu Cảnh không có nhiều hứng thú với con heo nhỏ này, chỉ là sau khi hắn liếc ánh mắt nhìn qua một cái thì đã bị cái hộp gỗ màu đen cùng bị vút đến nơi này thu hút. Bởi vì bị ném khá mạnh lên tấm vải tơ màu xanh lam vải tơ đã bị rớt ra ngoài, mơ hồ lộ ra một góc giấy trắng. Thiệu Cảnh tiện tay bẻ một miếng gỗ nhỏ từ đồ vật nằm bên cạnh trên mặt đất gầy gầy hai cái thì có một trang giấy nhỏ lộ ra từ dưới tấm vải tơ tằm màu xanh lam, trên đó viết một hàng chữ nhỏ:

“Thanh Thủy Các trong Tiểu Hồ Thành”.

Thiệu Cảnh nhìn chăm chăm vào trang giấy này một lúc, chân mày từ từ nhíu lại, sau đó hắn hít một hơi thật sâu, đứng lên và không dừng lại, bước đến cửa phòng rồi rời khỏi nơi này.

Chương 88: độc ác (3)

Tác giả: Tiêu Đình

Người dịch : Phương (Nhóm dịch Độc cô thôn)

Nguồn: www.tangthuvien.com

Ebook: enix

Thiệu Cảnh lại đi ra khỏi phòng một lần nữa, hẩn đứng lặng lẽ trên bậc thềm của cánh cửa gỗ hưởng thụ những ánh mắt nhật nhòa của buổi sáng sớm từ trên bầu trời rọi xuống rồi thở ra một hơi dài mệt mỏi, ngẩng nhìn sườn núi khắp nơi cây xanh cỏ xanh rờn, sinh cơ dạt dào và cảm nhận từng cơn gió núi quất vào mặt khiến cho hẩn cảm giác quang cảnh trước mặt cùng với gian phòng ở phía sau lưng phẳng phất cứ như là hai thế giới khác nhau vậy.

Hẩn tiến lên trước, đặt tay xuống lan can và nhìn ra bốn phía, chung quanh vẫn chỉ là những con đường trống trải không một bóng người, xa xa có một vài người đang đi lại ở những tầng lầu bên trên nhưng là tất cả đều chạy thật vội vàng, không một ai nhìn thoáng qua nơi này dù chỉ một lần, họ cứ đi và cứ đi. Một ông cụ bình thường còn bị con trai của gã trưởng lão quyền cao chức trọng đánh cho gần chết thì còn ai có rỗi hơi đi xen vào việc của người khác không?

Thiệu Cảnh đứng im lặng một lúc rồi lặng lẽ rời khỏi nơi này giống như hẩn chỉ là người tùy ý đi ngang qua vậy, Tiểu Trư đi theo khi bên cạnh hẩn và lười biếng ngáp ngáp.

Nửa canh giờ sau, Thiệu Cảnh mang theo Tiểu Trư đã vào bên trong Tiểu Hồ thành.

Lúc này không khí đã bắt đầu náo nhiệt ở ngã tư đường, những đệ tử trong Thiên Phong lâu lại treo chiếc đại biểu viết ba chữ vàng bằng nét bút phá cách và bắt mắt ở giữa

chỗ ồn ào, càng không cần phải nói khí thế phi phàm hơn hẳn những ngôi nhà tầm thường bởi tòa lầu cao bốn tầng trông nó vốn đã rất có giống cảnh con tiên hạc đứng giữa bầy gà, oai phong lẫm liệt. Đám tán tu đông đảo và các đệ tử của nhiều môn phái khác đang ra ra vào vào ở chỗ này, Thiệu Cảnh đứng im lặng trong đám người chứ không định lập tức tiến vào Thiên Phong lâu, hẳn như có điều suy nghĩ gì đó nên cứ đứng ở trước cảnh cửa lớn nhìn về phía ngã tư đường, ở trong dãy cửa hàng san sát nằm ở trên ngã tư đường, hẳn mơ hồ có thể nhìn thấy một vài cửa hàng bình thường hoặc nho nhỏ xuyên qua đám người đang đi tới đi lui, trong đó cũng có cửa hàng mà hẳn đã bán linh thảo vào ngày đầu tiên hẳn mang linh thảo từ trên núi xuống nơi này — Thanh Thủy Các.

Đúng vào lúc này bỗng nhiên một tiếng a đầy bất ngờ vang lên ngay bên cạnh rồi có người vỗ nhẹ một cái bờ vai của hẳn và nói: "Tiểu Thiệu, người đứng ở chỗ này làm gì thế?"

Thiệu Cảnh quay đầu vừa nhìn, "Ừa" một tiếng rồi nói: "Lão Hầu, hả? Người mặc trang phục chẳng lẽ là để. . ."

Một vị nam tử tầm trung niên đang đứng ở phía sau hẳn, nhìn kỹ mặc dầu tuổi không lớn lắm nhưng khóe mắt đã đầy nếp nhăn, nét mặt phong sương khắc khổ, chính là vị Lão Hầu đã lại gần quầy hàng của hẳn trong Thiên Phong lâu để mua một lọ "Bảo Nguyên Đan". Giờ phút này Thiệu Cảnh thấy hẳn đang gánh một túi hành lý trên lưng, eo buộc binh khí, chính là bộ dáng của người sắp đi xa.

Lão Hầu gật đầu, rồi nhìn về phía trước chép miệng, Thiệu Cảnh nhìn theo ánh mắt của hẳn thì thấy ở ngã tư đường phía trước có ba người đàn ông đang đứng, đều có một bộ dạng khá giống Lão Hầu. Ở trong Tiểu Hồ thành lâu như vậy, lại thêm khoản thời gian lưu lạc qua cả Vạn Yêu cốc lẫn các thành trì xa lạ thì những người có bộ dạng giống tương tự như bọn họ hẳn đã gặp rất nhiều lần, không cần hỏi hẳn cũng đã tự hiểu được họ sắp làm gì nên nét mặt của hẳn lộ

ra vài phần lo lắng và ngưng trọng.

"Bảo trọng, chắc, thôi thì chúc người may mắn vậy! Lão Hầu." Hãn trịnh trọng địa nói.

Bộ dạng giống như vậy, lại đi về phía trước chỉ có duy nhất một địa phương, đó chính là Vạn Yêu cốc. Chuyển đi này tốt xấu khó lường, sống chết do mệnh, rất nhiều người từ trong cốc kiếm được tiền của phi nghĩa rồi quay về nhưng cũng có rất nhiều người chết oan uổng, không còn trở lại.

Yêu thú hung tàn, không thể dùng một câu bình thường như vậy để hình dung, có lẽ nó là vùng đất đã bị máu tanh nhuộm đỏ.

So sánh với sự ngưng trọng của Thiệu Cảnh thì thoát nhìn nét mặt của Lão Hầu lại chẳng hiện lên mấy phần lo lắng, lão thấp giọng cười nói: "Không có chuyện gì đâu, ta đã đi qua chỗ ấy ba lần, mặc dù lần nào cũng tay không quay về nhưng cuối cùng ta vẫn chưa bị tổn hao gì, hơn nữa...." hãn vỗ nhẹ nhẹ vào chỗ nào đó ở gần hông rồi giảm thanh âm thật nhỏ xuống và nói: "Chỗ này của ta không phải vẫn còn giữ bình "Bảo Nguyên Đan" do người bán sao?"

Ba nam nhân đang đứng ở đằng trước hình như có người bị chờ lâu, không nhìn được bực mình kêu lên một tiếng, lão Hầu vội vàng đáp một câu trả lời rồi quay đầu cười nói với Thiệu Cảnh: "Lần này vận khí của ta rất tốt, vừa rồi có một cao thủ trong đám tán tu có đạo hạnh Ngưng Nguyên Cảnh nhị trọng đồng ý dẫn cả đội vào cốc, mà ta vừa vặn kịp gia nhập làm thành viên trong đội ngũ đó, nói vậy nghĩa là ta có thể đạt được thu hoạch phong phú sau chuyển đi này, cho nên ta mới cần rằng mua bình Bảo Nguyên Đan, ai bảo đạo hạnh chúng ta không được bằng người, những năm gần đây vẫn chỉ là Luyện Khí Cảnh thượng giai cơ chú. Có điều nếu lần này ta phát tài, nói không chừng còn có thể mua một viên Chân Kinh Hoàn. Hà hà, không nói nữa, chúng ta sẽ gặp lại sau!"

Nói xong, lão Hầu liền vội vã bước nhanh về phía mấy nam nhân đang đứng đợi ở kia rồi giơ bộ mặt tươi cười để xin lỗi bọn họ, trong ba người ấy có một vị nam tử sắc mặt lạnh lùng, khí độ bất phàm và dáng điệu tuấn tú, hai người bên cạnh cung kính như hễ là ông chủ, có lẽ đó chính là vị kia cao thủ mà lão Hầu vừa kể. Thiệu Cảnh để ý thấy hễ không hề trách mắng lão Hầu mà chỉ nói vài câu nhẹ nhàng rồi bốn người đó liền quay đầu rời đi.

Thiệu Cảnh nhìn bọn họ đi xa chỉ còn những hình bóng nhạt nhòa rồi bị thất thần trong phút chốc, quan hệ giữa hễ và lão Hầu chẳng qua là sự quen biết những người xa lạ mà thôi, tình cờ gặp nhau trên con đường đông người qua lại rồi hàn huyên vài câu, hình như trong lời nói đùa của lão Hầu ẩn chứa những toan tính đời thường và một chút ganh tị nhỏ nhen, đối với những tán tu nghèo khổ như hễ mà nói thì mặc dù đạo hạnh cảnh giới có cao hơn so với Thiệu Cảnh nhưng chỉ vì bộ quần áo màu xanh lam đặc trưng cho thân phận đệ tử của Huyền Thiên Tông đã khiến hễ cảm thấy bị thua kém rất nhiều.

Bất kỳ một môn phái tu chân nào cũng tạo những ảnh hưởng không nhỏ cho đám đệ tử, tiền đồ của bọn họ thường thường đều tốt hơn tuyệt đại đa số những tán tu không có bối cảnh, không có tiền tài, cho nên đã từ rất lâu mặc dù Thiệu Cảnh chỉ là một đệ tử nhập môn không có địa vị ở bên trong Huyền Thiên Tông nhưng cũng đã được rất nhiều tán tu chọn làm đối tượng cần nịnh bợ.

Có điều cho dù nói như thế nào thì Thiệu Cảnh vẫn coi lão Hầu là một người bạn của hễ, lần này ra đi nguy cơ bốn phía, tốt xấu khó dò, cho dù đúng như lão Hầu nói đã có một cao thủ Ngưng Nguyên Cảnh nhị trọng đồng ý trấn giữ thì có thể thay đổi được gì không? Ai cũng hiểu rằng sự hung hiểm của Vạn Yêu cốc đủ để cho những tu sĩ lợi hại hơn nữa cũng phải ngã xuống rồi chết trong đó.

Hắn lặng lẽ lắc đầu, cảm xúc tiêu điều bỗng dưng bị thay đổi khi hắn vừa quay đầu nhìn về phía Thanh Thủy Các, sau đó hắn từ từ đi vào bên trong của Thiên Phong lâu.

Dường như số người qua lại ở ngã tư đường càng lúc càng nhiều, chật chội ồn ào, náo nhiệt hồi hả..

Chương 89: bị thương (1)

Tác giả: Tiêu Đình

Người dịch : Phương (Nhóm dịch Độc cô thôn)

Nguồn: www.tangthuvien.com

Ebook: enix

Ngày mười ba tháng bảy, trời âm u.

Ngày hôm nay cũng là một ngày bình thường, Thiệu Cảnh thức dậy vào buổi sáng rồi chạy tới Tiểu Hồ thành, chỉ là thời gian đã muộn hơn những ngày bình thường một canh giờ, hơn nữa khi hă đi tới ngã tư đường thì dừng lại chứ không định bước vào Thiên Phong lâu.

Đệ tử của Huyền Thiên Tông làm việc ở Thiên Phong lâu mỗi tháng đều được dùng một ngày để nghỉ ngơi, hôm nay chính là ngày nghỉ của Thiệu Cảnh. Mấy ngày nay, mỗi khi tạm dừng một ngày làm việc không dễ dàng thì Thiệu Cảnh đều đi dạo đến một nơi mà hă khá yêu thích ở trong Tiểu Hồ thành, tuy nói ngày thường ở Thiên Phong lâu làm việc vẫn có một khoảng thời gian rảnh rỗi để đi ra ngoài nhìn ngắm phố phường nhưng nó thường chính là đoạn thời gian ngắn ngủi khi không có khách để mọi người nghỉ ngơi hoặc thừa dịp ăn cơm, đi trong thời gian ngắn như vậy thì có thể thấy được bao nhiêu thứ chứ, hơn nữa còn có thể bị các sư huynh nghiêm nghị khiển trách nên Thiệu Cảnh thậm chí còn không dám đi quá xa.

Cho nên niềm vui của Thiệu Cảnh trong cuộc sống như vậy chính là khoảng thời gian ngắn ngủi được đi dạo qua khu phố đầy những tửu điểm hoặc cửa hàng tạp hóa.

Đi đến ngã tư đường trong Tiểu Hồ thành, nhìn thấy đám người chật chội và náo nhiệt không hiểu vì sao Thiệu Cảnh

bỗng nhiên nhớ lại hình ảnh lão Hầu. Định dời đi, lão Hầu đi Vạn Yêu cốc mạo hiểm vào ngày mồng bốn đầu tháng bảy đến hôm nay đã qua chín ngày rồi, ở nơi này trong chín ngày Thiệu Cảnh chẳng bao giờ còn nhìn thấy thân ảnh của hắn ở trong Tiểu Hồ thành.

Có lẽ hắn cũng giống như những tán tu vô danh khác, cứ ra đi như vậy rồi biến mất.

Thiệu Cảnh ở trong lòng thoáng hiện lên những suy nghĩ tiêu điều như vậy nhưng chúng không phải là thương tâm tâm tình mà chỉ là những dòng ý niệm cứ trôi đi trôi lại trong lòng mà thôi. Thói đời khó khăn mà hiểm ác, hắn cũng không muốn nghĩ nhiều để khỏi lãng phí thời gian quý giá.

Hắn dừng bước, một giây sau mới ngẩng đầu lên rồi khẽ nheo mắt lại vì ánh nắng chói chang, nhìn vào tấm màn che sau khung cửa rồi lại cái biển gỗ treo trên cửa hàng, ánh mắt khẽ dừng lại nhìn ba chữ Thanh Thủy Các một lúc rồi đi vào.

Nơi này vẫn không thay đổi gì so với mấy tháng trước, giống như thời gian chưa từng trôi qua nơi này một khắc nào vậy, nó vẫn là một cửa hàng bày biện bữa bộn phủ đầy bụi, quầy hàng quầy kệ đặt trong góc tường, hàng hóa bày biện vẫn theo kiểu tùy ý chật chội, mặt của mấy tầng tủ dưới đáy vẫn phủ một lớp tro bụi mỏng, thoạt nhìn hình như lớp bụi còn phủ dày hơn hồi trước.

Đúng là một kẻ làm ăn tầm thường.

Thiệu Cảnh đánh giá chung quanh rồi bước lại gần cái quầy nhìn có vẻ khá sạch sẽ ở phía trước.

Vẫn là vị nam tử thoạt nhìn có chút gầy còm ốm yếu, nếu Thiệu Cảnh nhớ không nhầm thì người nam nhân này tên là Tạ Kiếm. Hình như Tạ Kiếm cảm giác được có người đang lại

gần nên khẽ ngẩng đầu, ngay sau đó trong đôi mắt và khoe miệng đều lộ ra nụ cười, đứng lên và nói: "Khách quan, hoan nghênh người tới nơi này, người cần thứ gì đó phải không?"

Xem ra vị Tà chương quỹ này không hề nhớ tới Thiệu Cảnh, kể ra cũng đúng, ba bốn tháng trôi qua rồi, mỗi ngày nơi đây đều là cảnh người đến người đi, ai có thể nhớ kỹ một người khách bình thường chứ. Thiệu Cảnh gật đầu, đưa tay vào trong ngực lục lọi rồi móc ra hai cái răng nanh sắc nhọn màu trắng, dài chừng bốn tấc, đặt ở trên quầy.

"Lão bản người xem giúp ta, hai thứ này trị giá bao nhiêu linh thạch?"

Tà chương quỹ cúi người lại gần, cầm lấy cái răng nanh nhìn kỹ một hồi, trầm lặng một lúc rồi nói: "Đây là răng nanh của yêu thú Ma Nha Lang, chính là thứ đáng giá nhất trên người con yêu thú, tính theo giá thị trường thì một cây ta có thể trả hai viên linh thạch. Có điều. . ." Hắn đang nói bỗng dừng lại, thả cái răng nanh xuống mặt bàn rồi nhìn Thiệu Cảnh nói: "Hai cây nanh này đều không đáng giá cái này."

Thiệu Cảnh chân mày cau lại, nói: "Vì sao vậy?"

Tà chương quỹ đưa tay chỉ vào hai cây nanh, nói: "Vốn là toàn bộ màu sắc cái răng nanh của Ma Nha Lang đều giống như màu của tuyết trắng nhưng hai cây nanh này chỉ có phần sau màu trắng, phần trước bị đổi thành màu tiêu vàng giống như bị người dùng lửa nung vậy, như vậy sợ rằng linh lực trong đó ít nhiều đã bị tổn hại, có điều ta nhìn hình như vẫn còn có thể sử dụng, cho nên nhiều nhất ta chỉ có thể trả người với giá một cây một viên linh thạch."

Thiệu Cảnh nhú nhú mày, hai cây nanh bày tất nhiên chính là hai cây nanh được gỡ xuống từ con Ma Nha Lang bị đốt cháy ngày đó, vì hắn có kiến thức và lịch duyệt tự nhiên biết bộ phận đáng giá nhất trên người con yêu thú này.

Thậm chí nguyên nhân cây nanh bị tiêu vàng, không cần phải nói, tất nhiên chính là do Hỏa Cầu Thuật của hắn gây ra.

Tạ chương quỹ tướng mạo tầm thường nhưng ánh mắt lại chẳng tầm thường chút nào, Thiệu Cảnh chỉ suy nghĩ một lúc, liền lập tức không do dự mà gật đầu nói: "Vâng nghe theo lời của người, bán."

Tạ chương quỹ cười cười, đem hai cây nanh thu hồi rồi xoay người cúi xuống dưới quầy lấy hai khóa linh thạch đưa cho Thiệu Cảnh. Thiệu Cảnh cũng không khách khí, nhẹ nhàng cầm lấy hai khóa linh thạch rồi thả vào trong túi Lưu Vân buộc ở bên hông. Hiện tại hắn làm tạp vụ ở Thiên Phong lâu một tháng chỉ nhận được có ba viên linh thạch mà thôi, mà linh lực ẩn trong một viên linh thạch tối đa cũng chỉ có thể chống đỡ trong mười ngày hắn tu luyện Huyền Tâm Quyết mà thôi. Như vậy hai tay hắn sẽ trống trơn chẳng có gì để luyện tập trong khoảng thời gian còn lại của tháng, khổ sở vì thiếu thốn, nếu không phải ban đầu khi còn chưa chính thức nhập môn hắn đã kiếm được chút tiền lời từ buôn bán linh thảo cấp một, kiếm được một ít linh thạch thì ngày hôm nay Thiệu Cảnh cũng phải sống cuộc sống khó khăn khổ sở vì thiếu linh thạch.

Ngẫm lại thì đó cũng là do Huyền Thiên Tông là một trong những môn phái đối đãi khá hà khắc với môn hạ đệ tử của mình, người ta cho linh thạch chỉ gần đủ để để người tu hành thôi, còn nếu muốn có nhiều hơn thì hãy tự dùng bản lĩnh của mình mà kiếm.

Thiệu Cảnh sớm đã tính toán xong mọi việc ở trong lòng, hiện tại có hai khóa linh thạch này cộng thêm hai khóa mình để dành chưa dùng thì toàn bộ tài sản của mình vào giờ phút này đã là bốn khóa linh thạch, chỉ cần đợi thêm hai ngày nữa là đến ngày mười lăm tháng bảy, chính là ngày mà Huyền Thiên Tông dùng để ban phát linh thạch quý giá cho chúng đệ tử, đến lúc đó lại có thêm ba khóa linh thạch

vào sổ sách, chỉ là những viên linh thạch này đều là thứ hãn rất cần mỗi khi tu luyện Huyền Tâm Quyết nên không thể động vào được.

Thời gian này thật là nghèo, hãn thờ dài ở trong lòng.

Xoay người lại, ánh mắt của hãn khẽ lướt một vòng qua những chiếc tủ kệ đựng đồ trong cửa hàng, Tạ chương quỹ ở phía sau quầy mỉm cười rồi nói: "Bồn điểm hàng hóa đầy đủ hết, khách quan cứ việc chọn lựa, nhất định sẽ tìm được đồ vật thích hợp cho mình."

Thiệu Cảnh gật đầu cười, nhìn mọi thứ một lúc giống như đang do dự, bỗng nhiên quay đầu nhìn Tạ chương quỹ rồi nói: "Lão bản, người ở nơi này có đồ vật gì lợi hại không, ờ, giống như là ám khí hoặc là và ..., nếu như đối phó với yêu thú lợi hại như vậy thì cũng có thể lấy ra dùng ấy?"

Tạ chương quỹ ngơ ngác một chút, nhìn nét mặt bị mê hoặc, nói: "Khách quan, người nói cái gì vậy?"

Thiệu Cảnh trầm mặc trong chốc lát rồi tự nhiên lại cười lớn lên, nói: "Thật ra ta cũng không biết ta muốn cái gì nhưng nó là một đồ vật lợi hại, người có đạo hạnh thấp kém giống như chúng ta cũng thường mong muốn có chút đồ lợi hại để phòng thân."

Nét mặt của Tạ chương quỹ bỗng dưng lộ ra sự vui vẻ, gật đầu cho biết ông đã hiểu nhưng lại không nói gì cả, Thiệu Cảnh nhìn vị chương quỹ một lúc, biết rằng không có thu hoạch liền đi ra khỏi Thanh Thủy Các.

Chương 90: bị thương (2)

Tác giả: Tiêu Đình

Người dịch : Phương (Nhóm dịch Độc cô thôn)

Nguồn: www.tangthuvien.com

Ebook: enix

Thiệu Cảnh rời tử điểm trở lại con đường ồn ào đông đúc, lúc này từ trong đoạn ngõ nằm bên cạnh bỗng có một thân ảnh ụt ụt vài tiếng rồi chạy về nơi hắc đang đứng, là Tiểu Trư, nó đang dụi dụi vào hai chân của hắc rồi mè nheo đụng chạm một cách thân mật.

Bởi vì vừa trải qua nỗi đau xót khi thiếu kinh nghiệm để bị người dạy dỗ rồi mất toi hai khóa linh thạch cho nên sau khi tiến vào tử điểm Thanh Thủy Các Thiệu Cảnh đã không chút khách khí nghiêm lệnh bảo Tiểu Trư phải chờ ở bên ngoài, lúc này hắc ngồi xổm xuống, vừa vỗ nhẹ nhẹ vào đầu Tiểu Trư vừa thấp giọng khen ngợi Tiểu Trư vài câu, sau đó cười nói: "Đi thôi."

Hắc đứng lên và quay đầu lại nhìn thoáng qua tấm biển gỗ của Thanh Thủy Các, ánh mắt dừng lại như có điều gì đó phải suy nghĩ nhưng rồi ánh mắt nhạt nhòa ấy lại nhìn thẳng về phía trước như chưa từng suy nghĩ điều gì, sau đó hắc dẫn Tiểu Trư theo và cất bước đi thẳng về phía trước.

Địa phương nào nhiệt nhất bên trong khu phường thị của Tiểu Hồ Thành ngoại trừ Thiên Phong lâu trên ngã tư đường san sát những dãy nhà cửa cùng tửu lầu tửu điểm chính là bãi đất trống rộng lớn nằm ở ven bờ hồ nằm ở cuối con đường. Không ai biết những người tán tu đầu tiên bắt đầu mở quầy buôn bán ở nơi này từ khi nào nhưng cho đến ngày hôm nay thì nó đã thành một nơi vô cùng đông vui náo nhiệt, khi Thiệu Cảnh đi tới bãi đất trống ở ven bờ hồ thì đã

nhìn thấy mấy trăm người tán tu mở quầy đang buôn bán tấp nập, tất cả các quầy hàng đều tùy ý vẽ trên mặt đất một vòng tròn, họ cũng không có nhiều quy củ, chỉ là những người mang hàng hóa lên rao bán mà thôi.

So sánh với những cửa hàng nằm ở ngã tư đường thì Thiệu Cảnh lại ưa thích những địa phương như vậy hơn, nguyên nhân chủ yếu chính là, ở những nơi như thế này thường dễ dàng kiếm được một vài món bảo bối phù hợp lại có giá rẻ bất ngờ, ban đầu khi hắn vẫn còn lẫn lộn ở bên trong toà thành nhỏ tên Nam Sơn thì tiền để trang trải cuộc sống chính là dựa vào ánh mắt nhạy cảm, kiến thức uyên bác để kiếm được một số thứ tốt ở nơi này, sau đó bán được không ít linh thạch, đáng tiếc đến cuối cùng, sau khi tiến vào Huyền Thiên Tông thì những viên linh thạch đó đều phải dùng để hồi lộ một vị sư huynh Ngưng Nguyên Cảnh.

Nghĩ tới đây, Thiệu Cảnh không khỏi cảm thấy ai oán trong lòng, chẳng hiểu sao khoảng thời gian không lâu trước đây trên người còn có nhiều linh thạch hơn cả bây giờ, sau khi lặn vào cái môn phái tu chân này hình như mình còn dần dần và nghèo túng hơn hồi trước?

Sai hay là đúng, Thiệu Cảnh nhún vai rồi lắc đầu cười khổ, thầm nghĩ chính mình cũng chỉ là một kẻ nông cạn.

Hắn lấy lại bình tĩnh rồi đi vào quầy hàng của một tán tu còn huyền não ầm ĩ hơn cả đám tửu lâu ở ngã tư đường.

Khu chợ đông đúc, hàng hóa được bày la liệt, khắp nơi đều là những quầy hàng bày đầy vật phẩm lạ mắt hiếm thấy, kỳ quái phức tạp nhưng thật ra gần như toàn bộ chỉ là vật phẩm cấp thấp, không có gì hơn ngoài một số linh thảo, đan dược phẩm chất thấp, chỉ cần bày bán những thứ giống như hộ giáp binh khí thì đã có thể được coi là một gian hàng bày bán vật phẩm cấp cao rồi. Chỉ có điều với một kẻ nghèo túng như Thiệu Cảnh thì chúng cũng đã là đồ ngon đồ tốt rồi, vì vậy mặc dù phải chen chúc trong đám người qua lại

nhưng vẻ mặt của hắn không hề hiện lên sự buồn chán.

Bởi vì nơi này khá gần Vạn Yêu cốc, lại tập trung một lượng tán tu đông đảo nên có rất nhiều người đã mạo hiểm tính mạng vào trong Vạn Yêu cốc tìm kiếm vận may, vì vậy nếu thật sự có tiền thì cũng có thể kiếm được thứ tốt ở nơi này, đặc biệt là những bộ phận trên thân thể yêu thú như xương, da, răng nanh, móng vuốt thậm chí còn có thể kiếm rất nhiều. Chẳng qua chuyện đào bảo như vậy, thứ nhất phải dựa vào ánh mắt, thứ hai phải dựa vào vận khí, cho dù ánh mắt có độc hơn, kiến thức có quảng đại hơn nhưng nếu không có vận may tìm được bảo vật như viên minh châu ẩn trong bụi thì người có thể kiếm được cái gì?

Thiệu Cảnh cảm thấy khoảng thời gian gần đây hắn không được may mắn, nhìn nghe hồi lâu, những tán tu mở quầy đang rao hàng bằng những lời mời nghe rất kêu và hay nhưng khi tự mình nhìn qua thì hiển nhiên chúng chỉ là những đồ vật tầm thường mà giá tiền thì lại khá cao, thỉnh thoảng cũng có một hai vật khiến cho hắn động tâm nhưng sau khi lại gần hỏi giá tiền, nghe thấy giá bốn viên linh thạch không giảm một cắc thì hắn chán nản rồi phải rút lui.

Có điều hắn không để tâm trạng đưa đám ấy ở lâu trong lòng bởi dù sao hắn vẫn chưa thấy bảo bối đặc biệt gì, rồi cứ vô tư đi dạo như vậy ở trong đám người.

Bất tri bất giác hắn đã đi dạo ở trong khu chợ của tán tu một canh giờ, Thiệu Cảnh vừa mới bắt đầu cảm thấy mệt mỏi, đang muốn tìm một nơi để nghỉ ngơi thì bỗng nhiên có một tiếng kêu to vang tới từ đằng trước: "Tiểu Thiệu, Tiểu Thiệu?"

Thiệu Cảnh ngẩng đầu vừa nhìn, nhất thời ngơ ngác một chút, sau đó trên mặt lộ ra sự vui mừng, hắn thấy ở nơi cách ba bốn quầy hàng ở phía trước có một tán tu đang đứng lộ nửa người ra khỏi cái quầy hàng, tay quơ quơ về phía hắn, không lẽ lão Hầu lâu rồi không thấy lại là người ở

đây?

Thiệu Cảnh thầm cao hứng trong lòng, vội bước chen chúc vào giữa đám người rồi đến trước quầy hàng của lão Hầu, vừa ngồi xổm xuống một bên vừa cười nói: "Không sai a, lão Hầu, cũng bắt đầu mở quầy, xem ra lần này người đi Vạn Yêu cốc quả nhiên thu hoạch không . . ." Thanh âm của hắn bỗng nhiên nhỏ xuống, nụ cười bỗng cứng ngắc ở trên môi, ánh mắt rơi vào lão Hầu, lão Hầu vừa mới quơ một cánh tay chào hắn đầy nhiệt tình nhưng còn cái tay kia, giờ phút này trên thân thể của hắn chỉ còn một cánh tay duy nhất.

※※※

Ổng tay áo bên trái rủ xuống và dùng đưa qua lại, bị nhét vào trong dây lưng một cách tùy tiện, Thiệu Cảnh hơi ngỡ ngàng khi nhìn thấy sắc mặt của lão Hầu còn tiêu tụy hơn hồi trước rất nhiều. Lão Hầu nhìn thấy nét mặt ngỡ ngàng của Thiệu Cảnh chỉ nở một nụ cười khổ sở rồi dứt khoát lôi kéo hắn đến phía sau cái quầy hàng, cùng ngồi xuống.

Bởi vì nơi này khá chật chội, vị trí ở phía sau quầy hàng cũng rất nhỏ nên hai người đều phải ngồi khúm núm trên mặt đất không sạch sẽ, nhưng Thiệu Cảnh không quan tâm tới những thứ này, hắn chỉ nhìn cái tay cụt của lão Hầu rồi khẽ thở dài một tiếng, thấp giọng hỏi: "Là bị lũ yêu thú trong Vạn Yêu cốc đả thương sao?"

Lão Hầu gật đầu, trên mặt khẽ co quắp, hình như vừa nhớ ra một đoạn ký ức không dễ chịu, cười khổ một tiếng rồi chỉ vào cái quầy nhỏ trước mặt mình, nói: "Những thứ này chính là thu hoạch của ta."

Thiệu Cảnh lại gần cái quầy hàng và nhìn lướt qua, ánh mắt lướt qua rất nhanh đã nhìn thấu đồng hàng hóa bày trên quầy hàng này phần lớn chỉ là những thứ vụn vặt lấy ra từ cơ thể của yêu thú cấp thấp, ngoài ra còn có một ít linh

thảo cấp thấp tầm thường, nói đúng ra thì toàn bộ những món đồ này đều có thể dùng nhưng được giá trị rất thấp, cho dù thu hoạch được gấp đôi chỗ này thì chúng vẫn không đáng giá một nửa cái bình Bảo Nguyên Đan mà ngày đó lão Hầu đã cắn răng bỏ tiền ra mua.

Sắc mặt của Thiệu Cảnh lại khó coi hơn một chút, ngẩng đầu nhìn lão Hầu, thấp giọng hỏi: "Vậy bình Bảo Nguyên Đan đâu?"

"Ăn rồi." Lão Hầu thản nhiên nói: "Sau khi tay của ta bị cắn đứt thì máu chảy xối xả như nước đổ, nếu không ăn Bảo Nguyên Đan sợ rằng ta đã không thể ra khỏi Vạn Yêu cốc."

Thiệu Cảnh im lặng rồi thở ra một hơi thật dài, hắn không tiếp tục hỏi đến tột cùng là cái gì đã cắn lão Hầu cụt tay, bởi sau khi nghe hai chữ "Cắn đứt" thì trong lòng hắn chợt dâng giá lạnh.

Chương 91: bị thương (3)

Tác giả: Tiêu Đình

Người dịch : Phương (Nhóm dịch Độc cô thôn)

Nguồn: www.tangthuvien.com

Ebook: enix

"Mấy người đi cùng ngươi bây giờ sao rồi?" Thiệu Cảnh đổi đề tài, cười cười nói, "Không phải ngươi nói có cao thủ Ngưng Nguyên Cảnh nhị trọng trấn giữ sao?"

"Đã chết, đều chết hết." Ánh mắt của Lão Hầu hiện lên sự đau khổ và sợ hãi, "Lúc mới tiến vào vận may của chúng ta thật ra rất tốt, chỉ gặp phải một vài con yêu thú cấp thấp, cũng thuận lợi đuổi bắt, trên đường ta còn tìm được một ít linh thảo, nhưng sau lại... Bọn họ quá tham lam, gặp phải yêu thú lợi hại."

Người chết vì tài, chim chết vì ăn. Thiệu Cảnh trong đầu xẹt qua một câu nói như vậy. Bởi vì lão Hầu không kể lại cảnh những đồng bạn bị chết như thế nào nên Thiệu Cảnh cũng không tiện hỏi vì sao hẳn lại có thể chạy trốn, vì hẳn là kẻ có đạo hạnh thấp nhấp trong nhóm mà. Hai người ngồi ở trong quầy hàng chật chội, xung quanh vang lên rất nhiều tiếng động lớn ầm ỉ, rất nhiều thanh âm đầy nóng bỏng đon đả mời chào nhưng bầu không khí giữa bọn họ trong lúc này hoàn toàn yên tĩnh.

"Sau này ngươi tính thế nào?" Thiệu Cảnh đánh vỡ trầm mặc.

"Bán đồng đồ này kiếm chút linh thạch, sau đó.... " lão Hầu cắn răng, "mua một bình Bảo Nguyên đan."

Thiệu cảnh thoáng ngơ ngác, giương mắt nhìn chằm chằm

vào lão Hầu khiến cho khóe miệng lão không khỏi nở nụ cười khổ, nhưng nét mặt hắn vẫn vô tư như đang đùa vầy. Một hồi lâu, thiệu Cảnh thấp giọng hỏi: "Người lại lấy mạng đi mạo hiểm, có đáng giá không?"

Lão Hầu cười cười, nói: "Ta người như vậy, trừ một cái mạng, còn có cái gì?"

Thiệu Cảnh không phản bác được nhưng trong lòng cũng không khỏi bi thương, im lặng một chốc lát rồi nói: "Bao giờ người kiếm đủ linh thạch thì phải tới Thiên Phong lâu gặp ta nhé. Trong lâu có một quy củ, một tháng một lần các đệ tử làm việc ở Thiên Phong lâu đều có thể được mua rẻ một kiện hàng hóa, kiện cấp bậc cao quá thì không được mua, nhưng Bảo Nguyên đan thì ta chắc chắn có thể mua được." Hắn ngẩng đầu nhìn lão Hầu một cái rồi từ từ đứng lên, nói: "Ta có thể giúp người tiết kiệm được năm viên linh thạch."

Lão Hầu ngỡ ngàng một chút, nhưng ngay sau đó trong sự vui mừng hiện nên rõ trong đôi mắt, năm viên linh thạch đối với hắn mà nói tuyệt đối không phải là một con số nhỏ, đương nhiên, đối với Thiệu Cảnh cũng giống như vậy. Thiệu Cảnh yên lặng xoay người, chẳng biết tại sao giờ phút này trong đầu hắn trống rỗng, chẳng suy nghĩ được điều gì cả, đang định xoay người rời khỏi chỗ này thì bất chợt giọng nói của lão Hầu vang lên sau lưng, lão nói: "Thiệu Cảnh, chờ một chút."

Thiệu Cảnh quay đầu nhìn lão Hầu, lão Hầu cau mày, chần chờ một chút mới nói: "Chỗ này của ta có một món đồ, có thể bán cho người, không biết người..."

Thiệu Cảnh thở dài, nói: "Lão Hầu, thứ nhất trên người của ta không có bao nhiêu linh thạch, quy củ cho đệ tử vay linh thạch của Huyền Thiên tông như thế nào, người lẫn lộn ở Tiểu Hồ thành này lâu như vậy chắc cũng biết; thứ hai, những đồ vật trên quầy hàng này của người, thật sự là ta không cần."

Lão Hầu khoát khoát tay, nói: "Ta cũng biết người không có hứng thú gì với mấy món đồ này, ta nói thật một điều, không biết người có hứng thú hay không?" Vừa nói hần vừa móc một quyển sách từ trong lòng ngực đưa cho Thiệu Tánh.

Thiệu Cảnh vừa nhận lấy vừa nhìn, chỉ thấy đây là một quyển sách buộc chỉ bình thường, màu giấy đã ố vàng phai màu năm tháng, xem ra đã khá lâu rồi, trên bìa mặt cuốn sách trừ một cái khung vuông màu đen viết thư danh thì không hề có những thứ như trang trí đẹp đẽ hoặc là tranh vẽ, ở trên bìa trang sách lớn cỡ bàn tay chỉ viết bốn chữ nhỏ:

Tiểu Bùa Chú.

Thiệu Cảnh nhìn chăm chú vào cuốn sách trên tay, mặt không chút thay đổi nhưng lại trầm mặc trong chốc lát rồi tiện tay mở ra lật xem mấy tờ, sau đó ngẩng đầu nhìn lão Hầu, nói: "Lão Hầu, vật này ta nghe nói qua, e rằng không phải thứ đáng giá, trừ phi trong này ghi lại bản hoàn chỉnh của một vài loại phù trận cao cấp, nhưng..." Hần thở dài, nói: "Cho dù được như thế nhưng muốn tìm được tu sĩ có hứng thú mua loại này sách viết về bùa này e rằng càng ngày càng ít."

Sắc mặt của Lão Hầu cau lại hơi khó coi nhưng vẫn là cố gắng cười một tiếng, nói: "Đây là đồ do tổ tiên ta truyền xuống, không ghi lại phù trận đơn lẻ, ta nhớ bên trong trừ những lá bùa căn bản thì chỉ còn... Bốn loại phù trận, mà chúng cũng chỉ là phù trận cấp một Ngũ Hành thuật pháp."

Thiệu Cảnh trầm mặc nhìn hần một lúc lâu nhưng không nói gì.

Lão Hầu cũng trầm mặc nhưng trong ánh mắt nhìn Thiệu Cảnh lại lộ ra mấy phần hi vọng, một lát sau Thiệu Cảnh

thần nhiên nói: "Người định bán bao nhiêu tiền?"

Lão Hầu trong mắt xẹt qua một tia mừng rỡ, chần chờ một chút rồi nói: "Năm viên linh thạch."

Thiệu Cảnh lập tức lắc đầu, nói: "Quá mắc, hơn nữa trên người của ta tổng cộng chỉ có ba viên linh thạch."

Lão Hầu cười khở vì Thiệu Cảnh đã cầm quyển sách trả lại cho hắn. Lão Hầu nhìn những trang sách ố vàng, khóe mắt giật giật một chút, đột nhiên cắn răng nói: "Huynh đệ người giúp ta, ta không cần thêm hai khóa linh thạch, chỉ cần ba viên linh thạch là đủ rồi."

Thiệu cảnh cầm lấy quyển Tiểu Bùa Chú rồi nắm thật chặt vào tay, từ từ thu trở lại, sau đó gật đầu, thò tay vào trong túi Lưu Vân lấy ra ba viên linh thạch đưa cho lão Hầu. Lão Hầu nhận lấy, có chút không thôi nhìn thoáng qua kia quyển Tiểu Bùa Chú, cuối cùng khóe mắt hiện lên niềm vui và cảm kích nhìn Thiệu Cảnh, thấp giọng nói:

"Đa tạ người, huynh đệ."

"Không cần khách khí." Thiệu cảnh nhẹ giọng đáp.

Chương 92 : Đồ cổ (1)

Tác giả: Tiêu Đình

Người dịch : Phương (Nhóm dịch Độc cô thôn)

Nguồn: www.tangthuvien.com

Ebook: enix

Lúc chạng vạng tối, trời chiều đọng ở nơi cuối chân trời phía tây chỉ còn sót lại những ánh nắng yếu đuối, tàn dư của buổi chiều tỏa sáng ôn hòa đang rơi vãi xuống mảnh đất những tia nắng êm dịu cuối cùng.

Lúc này, người đang đứng nói chuyện ở trong cung điện chính Thanh Dương chưởng lão, người chưởng quản công việc vật trong môn phái, hẳn nhìn chưởng giáo chân nhân đang cau cau hàng lông mày rồi nói: "Mấy năm gần đây Tiểu Hộ Thành dưới chân núi phát triển rất thịnh vượng, chẳng những có nhiều tán tu sinh hoạt mà tu sĩ của một số môn phái cũng thường xuyên tới Vạn Yêu cốc ở gần khu vực này. Nhưng mấy ngày gần đây" Hẳn dừng lại một chút, hừ lạnh một tiếng rồi nói: "Hình như bọn chúng tụ tập đông đảo náo nhiệt quá rồi."

Thanh Phong chân nhân nét mặt vẫn bình ổn không thay đổi, ông khép hờ hai mắt như đang ngủ, chỉ có hai vị trưởng lão Thanh Hà và Thanh Vân ngẩng đầu nhìn thoáng qua trưởng lão Thanh Dương nhưng không nói gì, một lát sau thì trưởng lão Thanh Hà lại mở miệng hỏi: "Náo nhiệt đến mức nào rồi hả?"

Thanh âm của Thanh Hà trưởng lão trầm thấp và hơi khàn, kém hẳn với bề ngoài mập trắng như một gã thương nhân của hắn.

Thanh Dương trưởng lão trả lời: "Từ hồi báo của đệ tử bốn

môn trong Tiểu Hồ thành cùng một ít tai mắt được an bài dò xét tại những nơi bí mật ở gần đó thì khoảng mười ngày gần đây, số lượng tán tu tiến vào Tiểu Hồ Thành nhiều hơn bốn phần, ngay cả những tu sĩ có bối cảnh trong những môn phái khác cũng thường xuyên có tần suất ra vào Tiểu Hồ thành hơn hẳn những ngày trước."

Sắc mặt của Thanh Hà trưởng lão cau có khó coi, lông mày của Thanh Vân trưởng lão cũng nhíu lại, bỗng nhiên hỏi:"Gần đây bảy đại môn phái có phản ứng gì không?"

Thanh Dương trưởng lão nói:"Linh Lung tông nằm cách Tiểu Hồ thành một khoảng xa xôi nên hiện giờ còn chưa thấy người của bọn hắn, ba thế gia trong Bạch Hồ Thành, ngoại trừ Từ gia thì hai nhà Nguyên Bạch hiện tại đều đã phái người ra ngoài Tiểu Hồ Thành, về phần Bách Độc giáo bởi vì tông phái ở trong khe núi gần Tiểu Hồ thành nên ngày bình thường số người của bọn hắn ra vào trong thành cũng không ít, chỉ có điều mấy ngày gần đây số lượng người vào trong Tiểu Hồ thành đã đông hơn hẳn ngày thường khoảng ba phần.

Thanh Dương trưởng lão dứt lời hình như lại nghĩ tới điều gì, do dự một lúc rồi lại nói tiếp một câu, nói:"Đúng rồi, nghe nói có người trông thấy, lần này người của Nguyên gia từ Bạch Hồ thành bên kia tới hình như là Nguyên lão tam." Lông mày của Thanh Hà trưởng lão dựng thẳng lên, ánh sáng của sự hiểu biết chợt lóe lên trong đôi mắt, Thanh Vân trưởng lão ngồi ở bên cạnh hắn sự kỳ quái hiện rõ trên nét mặt, hình như sau khi Thanh Dương trưởng lão nói tên người này khiến cho hắn cảm thấy chấn động trong lòng. Thanh Phong chân nhân một mực ngồi ngay ngắn không cử động trên chiếc ghế của chương môn giờ phút này đang chậm rãi mở mắt, hắn trầm mặc một lúc rồi bỗng nhiên nhìn về phía Thanh Vân và nói:" Ta nghe nói ba tháng trước chúng ta mới thu một đám đệ tử, còn có một nữ đệ tử tư chất không tệ phải không?"

Thanh Vân trưởng lão khẽ khom người, trầm ngâm trong chốc lát rồi nói: "Vâng, ngày đó trong đám đệ tử có một nữ đệ tử tên là Tô Thanh Dung, tư chất không tệ, chẳng những trong vòng ba tháng đã có thể tu đến Luyện Khí Cảnh thượng giai mà còn có thiên phú vô cùng cao trong công việc luyện đan, mấy ngày hôm trước đã luyện được lô linh đan nhị phẩm "Ngưng Dục" đầu tiên.

Lời vừa nói ra thì hai vị trưởng lão Thanh Hà và Thanh Dương đều "Ồ" lên một tiếng, Thanh Phong chân nhân nhẹ gật đầu, thản nhiên nói: "Cũng không tệ lắm. Dùng ánh mắt của người thì tư chất của nàng so với Nguyên Dục Kinh như thế nào?"

Thanh Vân trưởng lão cau mày suy nghĩ vì không thể trả lời ngay được, sau một lúc trầm ngâm lão lắc đầu nói: "Không thể nói như vậy, căn cốt tư chất để tu đạo từ trước đến nay ít nhất cũng phải đạt Ngưng Nguyên Cảnh thì mới có thể nhìn được rõ ràng, khi đó mới có thể so sánh, nhưng Nguyên Dục Kinh mấy năm này đạo hạnh tiến bộ thần tốc, tuổi trẻ đã tu hành đến Ngưng Nguyên Cảnh đệ tứ trọng, chỉ dùng từ kinh tài tuyệt diệu cũng không đủ hình dung. Hơn nữa.... " Hắn dừng lại một chút, dùng thanh âm trầm thấp nói: "Theo ta được biết, khi Nguyên Dục Kinh còn nhỏ, hắn chỉ mất bốn tháng tu đạo đã có thể vượt qua tầng Luyện Khí Cảnh.

Bầu không khí giữa ba vị trưởng lão và chưong giáo chân nhân bỗng dưng trầm mặc, nhất thời không có người nào nói chuyện, mặc dù nghe đến Nguyên lão tam thần bí của Nguyên gia mất bốn tháng tu đạo ở Luyện Khí Cảnh, nhưng người ta chỉ dùng bốn tháng đã có thể đột phá đến Ngưng Nguyên Cảnh rồi, mà Tô Thanh Dung chỉ là Luyện Khí Cảnh thượng giai. Bốn vị trưởng lão đang ngồi trong lòng đều đã minh bạch như gương sáng, sự chênh lệch giữa hai cảnh giới này là rất lớn.

Thật lâu sau đó Thanh Phong chân nhân đột nhiên thở dài một hơi rồi nói: "Không có người kế tục, cứ như thế này ngày sau ta còn mặt mũi nào đi gặp lịch đại tổ sư của bốn

môn dưới cửu tuyền ?"

(lịch đại tổ sư là người sáng lập ra Huyền Thiên tông, không phải tên riêng đâu nhé.)

Chương 93 : Đồ cổ (2)

Tác giả: Tiêu Đình

Người dịch : Phương (Nhóm dịch Độc cô thôn)

Nguồn: www.tangthuvien.com

Ebook: enix

Thanh Hà trưởng lão khóe miệng méo xè xẹo, nói: "Sư huynh đừng đau buồn, mặc dù Nguyên Dục Kinh nổi danh yêu nghiệt trong bảy đại môn phái nhưng từ trên xuống dưới hàng trăm người của Nguyên gia thì chỉ có một mình hắc xuất chúng được như thế mà thôi, hơn nữa, đừng nói là Huyền Thiên tông chúng ta, cho dù phóng mắt nhìn cả bảy đại môn phái cùng đám tiểu môn đông đảo xung quanh Vạn Yêu Cốc cũng tìm được mấy người có thể cùng Nguyên lão tam đánh đồng. Sư huynh nhìn xem, bốn môn phát triển không ngừng, lại thêm phát hiện dưới chân núi Cổ tu động phủ, tương lai hưng thịnh chính là điều không thể khác, không cần quá mức sầu lo."

Nói tới đây, Thanh Dương trưởng lão ở bên cạnh hừ lạnh một tiếng, nói: "Những kẻ quỷ mị xấu xa, giờ phút này sợ rằng đều đang nhìn trộm vào môn phái ta đây."

Thanh Phong chân nhân im lặng trong chốc lát, sau đó nói: "Cửu Long hóa đỉnh dị tượng, dĩ vãng mới nghe lần đầu, ta lần lượt đọc từng trang sách cổ trong Tàng Thư Các nhưng không tìm được bất cứ dòng chữ nào ghi về nó, chuyện này lành dữ khó dò. Vốn dĩ ta suy tính, chuyện này sợ còn muốn ứng với Vô Danh Cổ tu động phủ ở dưới chân núi."

Còn lại ba người đồng thời động dung, người khác không biết được nhưng ba người bọn họ đều biết từ ba tháng sau khi trận động đất chấn tòa Vô Danh động phủ ra ngoài thì chưong giáo sư huynh đều thường xuyên tiến vào động phủ

dò xét, chẳng lẽ nói quả nhiên đã có thu hoạch.

Nghĩ đến đây, tinh thần của ba người đều phấn chấn, phải biết rằng chỉ riêng ngày đó nhóm người Thiệu Cảnh đã kính dâng lên tới chín vật linh khí hai kiện pháp bảo, liền đủ để coi như là một cái Đại Bảo ấn dấu trong môn phái, nếu là còn thu hoạch được nữa thì Huyền Thiên tông khác nào con hổ mọc thêm cánh.

Chỉ là Thanh Phong chân nhân sắc mặt ngưng trọng, không lộ ra sự vui sướng, chần chờ sau chốc lát rồi nói: "Chuyện này cũng không cần giấu các ngươi ba người, ta ngày gần đây ở động trong phủ điều tra đã phát hiện một địa phương kỳ quái ở sâu trong động phủ, đó là một cái hang động khổng lồ dưới mặt đất, nhưng trong ngoài đều là bị cháy đen và nứt nẻ giống như là bị ngọn lửa nung luyện từng tấc đất, đặc biệt là khu vực ở giữa thạch thất, ngay cả những cự thạch cực kỳ cứng rắn cũng có dấu vết bị hòa tan."

Thanh Dương trưởng lão lo lắng, nói: "Lại có chuyện này, lửa lại có thể đốt nấu chảy cự thạch, chẳng lẽ là loại lửa nóng nhất?"

Thanh Phong chân nhân chậm rãi gật đầu, nói: "Không sai, ta lúc ấy cũng bị giật mình không nhỏ, chỉ là trong thạch thất hết thảy đều đã bị hòa tan, không tìm được vật gì ngoại trừ vật này..."

Lời còn chưa dứt, Thanh Phong chân nhân đưa tay vung lên, tay áo màu vàng rung rung trong gió, một tia sáng màu đỏ mơ hồ lấp lóe, sau đó "keng một tiếng rồi có một đồ vật rơi trước mặt mọi người ở trên mặt đất.

Ba người ngưng thần nhìn lại, chỉ thấy vật này không phải là kinh thiên động địa kỳ trân dị bảo, ngược lại, vật ấy cổ sơ tàn cũ, bề ngoài nhìn giống như là đồng xanh sờ trúc, màu sắc đen tối, rỉ sét loang lổ, ước chừng dài bốn thước, bên trên hơi nhỏ, thập phần thô sơ, nhìn lại giống như mảnh

nhỏ thuộc phần đỉnh của một chiếc chuông.

Thanh Phong chân nhân thần nhiên nói: "Bề mặt của vật ấy không hề có dấu vết bị cháy đen."

Ba vị này nổi danh trường lão uyên bác, tu vi cao thâm, há lại là kẻ chậm hiểu, sau phút ngỡ ngàng ban đầu liền phản ứng lại rất nhanh, sắc mặt mỗi người khi nhìn đồ vật cổ quái đều rất khác lại. Trong hang động đã có đi qua một hồi vô cùng nóng bỏng của chân hỏa, ngay cả tảng đá cực kỳ cứng rắn cũng có thể hòa tan, ngọn lửa kia có uy lực không cần phải nghĩ, nhưng bề mặt vật này lại không hề lưu lại bất cứ dấu vết gì, có thể nghĩ vật ấy nhất định không phải phàm vật.

Có điều ba vị trường lão vây xem hồi lâu, dùng hết kiến thức rộng lịch duyệt uyên thâm nhưng đều là nhìn không ra lai lịch của vật ấy là gì. Cuối cùng vẫn là Thanh Vân có ánh mắt cẩn trọng, sau khi quan sát kỹ bên dưới b ồng nhiên phát hiện cái đồ vật này mặc dù vết thương chông chất cũ rách dị thường nhưng dưới lớp rỉ sét hình như có hoa văn cũ kỹ, ghép thành bức tranh, sau khi cẩn thận quan sát lập tức kinh hãi.

Thứ này lúc gãy lúc đầy những hoa văn u tối có phong cách cổ xưa , chẳng lẽ chính là điêu khắc hình ảnh của một con rồng?

"Chẳng lẽ..." Hãn định nói thì dừng lại, mặt sắc ngưng trọng.

Những người khác cũng nhất thời im lặng, hiển nhiên cũng liên tưởng đến ngày ấy dị tượng, qua một hồi lâu, vẫn là Thanh Phong chân nhân đánh vỡ trầm mặc, nói: "Vật ấy thần bí khó lường, nếu là quả nhiên dính liú tới dị tượng Cửu Long hóa đỉnh, nói không chừng chính là tiên gia trọng bảo. Ta huyền thiên tông sẽ có được thần vật, tương lai hưng thịnh sẽ ở trong tầm tay, nhưng trước mắt vẫn phải giữ bí

mật. Bên ngoài những người đó đang nhìn trộm núi môn, đơn giản đều là vì dị tượng tin tức, cùng lắm cũng chỉ biết biết ngày này giờ này dưới chân núi ta có một cái Cổ tu động phủ, vô luận như thế nào, không thể cho bọn họ tùy ý dấn vào."

Ánh mắt của hãn minh duệ, liếc ngang nhìn lại, Thanh Hà Thanh Dương Thanh Vân ba người đều nghiêm nghị, hạ thấp người nói: "Sư huynh nói rất đúng."

Thanh Phong chân nhân nói: "Kể từ hôm nay, ta liền di cư dưới chân núi Cổ tu động trong phủ, thứ nhất tìm hiểu vật ấy, thứ hai cũng có thể điều tra những chỗ sâu ở trong động phủ, Ba người các người hay xử trí tất cả những sự vụ ở trên và dưới chân núi, trừ khi có kẻ phạm vào người của chúng ta, còn lại cũng không để ý tới chúng, để bọn họ không có cơ sở tò mò chuyện này. Có điều nếu quả nhiên có kẻ cả gan làm loạn" nói tới đây, mặt của hãn hơi trầm xuống, "Tỷ như đệ tử của Nguyên gia ỷ có mấy phần thiên tư cùng sau lưng núi dựa, vọng tưởng dò hỏi bí mật của môn phái ta, các người ba người cũng không cần phải khách khí, Bạch Hổ thành mặc dù được xưng đệ nhất trong bảy đại trong phái, chẳng lẽ chúng ta thật đúng là sợ bọn họ sao!"

Thanh Hà trưởng lão chờ ba người cũng gật đầu đồng ý, nói: "Sư huynh yên tâm, phải nên như thế!"

Thanh Phong chân nhân gật đầu, chậm rãi nhắm lại hai mắt, còn lại ba vị trưởng lão ánh mắt đều không nhìn được mà rơi vào đồ vật thần bí mà cổ xưa tàn cũ bằng đồng xanh đang nằm trên mặt đất, sự yên tĩnh chậm rãi phủ xuống trong cun điện.

Ngoài trời, rốt cục màn đêm cũng buông xuống.

Chương 94 : Đồ cổ (3)

Tác giả: Tiêu Đình

Người dịch : Phương (Nhóm dịch Độc cô thôn)

Nguồn: www.tangthuvien.com

Ebook: enix

Màn đêm thâm trầm, một ngọn nến sáng lung linh trên chiếc bàn gỗ trong căn phòng nhỏ, ánh sáng mờ nhạt ôn hòa chiếu sáng những khu vực ở xung quanh, hình như nó đang muốn xua đuổi đi sự tối tăm của màn đêm.

Một chú heo con đang nằm cạnh góc tường ở trên giường, nhẹ nhàng truyền đến từng tiếng hít thở đều đều, đó chính là Tiểu Trư lười biếng đang ngủ say trong giấc mộng bình yên, Thiệu Cảnh ngồi trên chiếc bàn ở bên cạnh, lẳng lặng đọc sách nhờ ánh nến yếu ớt.

Ngoài cửa sổ, xa xa đang truyền đến tiếng rừng cây reo trong gió như sóng lớn ngoài biển khơi, dạt dào và tinh tế, ở trong màn đêm không có ánh trăng, u tĩnh mà xa xưa.

Ba quyển sách đang nằm im trên bàn, trong đó có hai quyển nhìn to và dày hơn, hình như còn cổ hơn quyển sách còn lại một chút, là những cuốn sách mà Thiệu Cảnh lấy ra từ đồng lớn sách cũ trong túi Lưu Vân đấy. Chúng chỉ là đồng tài sản ít ỏi, cả hai quyển sách đều bị mở cùng một loại trang, sau đó được đặt ở bên dưới ngọn đèn dầu, thỉnh thoảng Thiệu Cảnh lật qua lật lại như đang so sánh điểm giống và khác giữa chúng.

Còn quyển sách tương đối nhỏ so với đồng sách của Thiệu Cảnh chính là quyển sách hắn đã bỏ ra ba khóa linh thạch để mua giúp lão Hầu vào buổi chiều ngày hôm nay.

Hắn im lặng ngồi đọc tỉ mỉ mà tỉ mỉ, bên dưới ánh nến tù mù, ánh mắt của hắn khi sáng ngời mà có thần, khi mờ mờ khi lấp lánh, có lúc mi mày cau lại, có khi lại nhẹ nhàng gật đầu, khóe miệng mỉm cười và ngồi đơng đưa. Hắn như thế ước chừng một lúc lâu, rốt cục đã lật qua tờ cuối cùng của quyển sách cũ, hai mắt nhắm lại rồi khẽ ngửa đầu về đằng sau, cứ giữ như vật trong chốc lát, sau đó mới nắm tay lại rồi thở phào, thở phào một cái.

Phù lục hoặc phù chú là một môn học bắt nguồn từ rất xa xưa, là tạp thuật trong dòng lịch sử chảy dài vô tận, cụ thể nó xuất hiện ở đâu vào lúc nào, giờ này ngày này sớm đã không thể khảo chứng, nhưng từ những gì Thiệu Cảnh đọc trong sách cổ ghi lại thì môn tạp thuật này ít nhất đã có dấu hiệu tồn tại từ một vạn năm trước. Hai quyển sách này đều là những quyển sách cổ do Lưu Vân Đài tổ sư gia lấy được từ Thanh Vân môn, trong đó còn có bút ký của tiền bối cao nhân năm nào của Thanh Vân môn, giải thích những điều liên quan đến sở học phù lục của họ vào hai quyển sách.

Cái gọi là phù lục, đơn giản chỉ là những hoa văn bùa chú đặc thù bị vẽ xuống tờ giấy, tạo thành một phù trận nguyên vẹn, sau đó phải nhờ người vừa thông hiểu phù lục vừa thông hiểu Ngũ Hành thuật pháp dùng phương pháp đặc thù thi triển Ngũ Hành thuật pháp cho phù trận hấp thu, tục xưng là "Khắc Phù", khi đó có thể tạo thành một tấm phù lục. Khiến cho người dùng phù lục chỉ cần rót vào một thành linh tức tương đương với Nguyên thuật pháp bây giờ là đã có thể thi triển tấm phù lục ngày trước đã được "Khắc Phù" bằng Ngũ Hành thuật pháp ra rồi.

Rõ ràng, cái môn tạp thuật này tương đương hữu dụng đối với những tu sĩ tu luyện Ngũ Hành thuật pháp đấy, khắc phù bằng tinh lực, mặc dù đạo lý này nghe qua có vẻ đơn giản nhưng trên thực tế tạo ra một tấm phù lục lại là một chuyện phiền toái và phức tạp, dù nói nó là điều thâm thúy phiền phức cũng tuyệt không phải quá lời.

Những thứ khác không nói, chỉ riêng việc phải nhớ những nét vẽ trụ cột của hoa văn bùa chú đã là một việc khó khăn, cái gọi là hoa văn bùa chú có tổng cộng mười loại, dùng Ngũ hành Kim Mộc Thủy Hỏa Thổ phân làm âm dương, tức âm mộc, dương mộc, âm hỏa, dương hỏa, âm thủy, dương thủy Mỗi một loại hoa văn bùa chú đều vận vẽ mà ẩn dấu huyền lí sâu sa của những bức tranh cổ xưa, giống chữ lại không phải chữ, phức tạp nhất chính là viết cả mười ba nét bút họa, đơn giản nhất cũng phải vẽ được năm nét, hơn nữa chỉ cần một mực nhớ kỹ mười loại hoa văn bùa chú đã là khó khăn không nhỏ, lại còn vẽ nó xuống giấy không sai một nét thì độ khó tăng lên vô cùng, nhưng mà đây chỉ là những hoa văn nền tảng, muốn ghép chúng lại thành một phù trận thâm thúy thì độ khó còn tăng gấp mười gấp trăm lần, không hiểu trí nhớ người ta dai thế nào mà nhớ hết đượwc.

Phù trận là do nhiều hoa văn bùa chú tổ hợp xếp lại mà thành, và thuật pháp cấp một chính là loại phù trận đơn giản nhất, nhưng ngay cả phù trận đơn giản nhất cũng cần sáu cái phù văn. Chẳng hạn như Hỏa Cầu thuật của Thiệu Cảnh cần vẽ sáu cái phù văn của ba âm hỏa và ba dương hỏa, miêu tả dựa theo phương trình và trình tự đặc biệt cẩn thận mà thành, chẳng những bản thân phù văn không thể vẽ sai mà ngay cả trình tự, phương vị cũng yêu cầu sự cẩn thận tỉ mỉ, không thể sai lầm, chỉ cần hơi chút sai lầm thì toàn bộ phù trận xem như đã bị hỏng.

Hà khắc như thế không nói, sau khi đã vẽ đúng lá bùa phù trận xuống giấy thì lại phải rót linh lực vào, chính là trình tự "Khắc Phù" cuối cùng của công đoạn chế tác phù lục, rất phiền toái. Dùng Ngũ Hành thuật pháp để khắc phù hoàn toàn với việc dùng thuật pháp để chiến đấu, chú ý là muốn điều khiển được một tia linh lực rất nhỏ nhoi đều cần phải tự tin, thuần thục với thuật pháp của bản thân vô cùng, sau đó mới có thể chậm rãi rót linh lực thuật pháp vào phía trên của tấm bùa vẽ phù trận, cuối cùng mới có thể tạo ra một tấm phù lục hoàn chỉnh. Căn cứ theo sách xưa đã ghi lại thì

mặc dù các Phù Lục Sư có thủ pháp thuần thực, tinh thần khi chế tác vô cùng chăm chú cẩn thận nhưng tỉ lệ thất bại đều khá là cao, vị tiền bối của Thanh Vân môn thậm chí còn cho rằng ngay cả những Phù Lục Sư thường xuyên chế tác phù lục thành công thì tỷ lệ cao nhất của bọn họ vẫn chưa đến hai thành.

Tổng lại những điều đó xem ra những người muốn nắm giữ môn tạp thuật như phù lục này đều gặp rất nhiều gian nan, vì vậy từ xưa đến nay những người có thể chế tạo phù lục rất ít, ngẫu nhiên xuất hiện một nhân vật như vậy mọi người đều gọi hắn là Phù Lục Sư. Cho đến ngày hôm nay hình như cái môn tạp thuật này đã thất truyền rồi, nguyên nhân đơn giản, ngoài trừ gian nan khi học môn tạp thuật này thì nguyên nhân trọng yếu nhất chính là phù thuật căn bản chỉ có thể sống nương nhờ vào lưu phái thuật sĩ mà thôi. Mấy ngàn năm nay thuật sĩ nhất mạch dần dần suy yếu, vô số thuật pháp hùng mạnh từng tồn tại đã bị chôn vùi, thuật sĩ chết đi đã khiến môn tạp thuật như phù lục đã trở thành dòng sông không có nguồn, rừng cây không có rễ, suy bại cũng đã nằm trong dự liệu của nhiều người.

Đến bây giờ, theo Thiệu Cảnh biết ít nhất đã qua mấy trăm năm không có Phù Lục Sư nào nổi danh hoặc từng xuất hiện, các loại phù trận lưu truyền rộng rãi ở thời thượng cổ có lẽ bây giờ thất truyền đã thất truyền, chôn vùi đã chôn vùi, hôm nay những phù lục quyển trục ghi lại Ngũ Hành thuật pháp hầu hết chỉ là những thuật pháp cấp một, uy lực không lớn, phù trận cũng đơn giản, mặc dù vẫn được lưu truyền nhưng khi tu chân sĩ nhất mạch cường thịnh như bây giờ thì chẳng còn ai thèm để ý tới những điều này, có thể sau một hai ngàn năm nữa thì ngay cả những quyển phù lục cấp thấp này đều sẽ biến mất trong dòng sông tuế nguyệt.

Ánh mắt Thiệu Cảnh chậm rãi rơi xuống quyển sách cổ nằm trước mặt, chính là quyển sách của tổ tiên lão Hầu, cái bản Phù Lục Tiểu Giải này không phải là quyển mật phổ ghi lại những phù trận đơn lẻ, nó chỉ ghi những điều cơ bản của

phù lục mà thôi, mười loại phù văn cùng cách khắc phù, ngoài ra có bốn loại phù trận, theo thứ tự là "Hỏa Cầu thuật", "Thủy Tiến thuật", "Phong Nhận thuật" và "Thạch Giáp thuật".

Bốn loại thuật pháp này đều chỉ là thuật pháp cấp một, cấp thấp nhất của Ngũ Hành thuật pháp, trên thực tế cũng là những loại thuật pháp được lưu truyền rộng rãi nhất trong tán tu, gần như bất cứ người nào chịu bỏ công tu luyện Ngũ Hành thuật pháp cũng đều biết cả, ngoại trừ "Thạch Giáp thuật" thuộc về thổ hệ thuật pháp thì khá hiếm thấy nhưng chỉ cần tìm kỹ trong góc một tủ điểm cũ nát nào đó cũng có thể tìm được những quyển sách ghi lại phương pháp tu luyện thuật pháp tương tự như quyển này.

Thiệu Cảnh đã hiểu được hai loại Ngũ Hành thuật pháp ghi bên trong quyển Phù Lục Tiểu Giải này, bởi hắn đã cày nát cả quyển thuật pháp kim, hỏa từ lâu rồi, mua về cũng chẳng để làm gì.

Hắn cười khổ nhưng rất nhanh sau đó đã khôi phục lại ánh mắt sáng ngời, chăm chú rồi nhìn chăm chăm vào quyển Phù Lục Tiểu Giải, lúc này hắn cứ như chưa bao giờ được nhìn thấy quyển sách vậy, sau khi búng búng các đốt ngón tay thì hình như hắn đã hiểu ra một điều gì đó, tự nói với chính mình, rất có thể quyển sách này sẽ mang đến cho hắn điều kinh hỉ.

Chương 95 : chăm chỉ (1)

Tác giả: Tiêu Đình

Người dịch : Phương (Nhóm dịch Độc cô thôn)

Nguồn: www.tangthuvien.com

Ebook: enix

Một ngày mới bắt đầu khi màn đêm thối lui để nhường chỗ cho ánh thái dương lóe lên ở cuối chân trời, ngày hôm đó khi mặt trời bắt đầu chiếu rọi những tia nắng ấm áp đầu tiên sau một đêm sương rét lạnh cũng là lúc mở màn cho một ngày ồn ào náo nhiệt của Tiểu Hồ thành. Không khí trong Thiên Phong lâu vẫn náo nhiệt âm ỉ như những ngày bình thường khác, chỉ có điều lúc Thiệu Cảnh vừa bước vào trong Thiên Phong lâu thì phát hiện có thêm sáu bảy vị sư huynh Ngưng Nguyên Cảnh đang đứng ở cả bên trong lẫn bên ngoài lâu, bọn họ đều đứng hoặc ngồi ở những nơi hẻo lánh hoặc yên lặng không có tiếng người qua lại, vô tư đứng nhìn chứ không hề khiến cho những người bên ngoài phải chú ý nên mặc dù Thiệu Cảnh có cảm thấy kỳ quái thì cũng không tiếp tục chú ý bọn họ nữa.

Sau khi đi đến quầy hàng của mình thì hắn đã hòa mình cùng một dạng với những đệ tử nhập môn của Huyền Thiên Tông, Hắn bắt đầu bài học phải học mỗi ngày, đó chính là sửa sang lại khay chứa đồ, lau chùi quầy hàng, quét dọn sạch sẽ khu vực xung quanh và chờ đợi cánh cửa lớn khai mở, không bao lâu sẽ có những đám khách nhân tùm năm tùm ba đi vào, đây chính là lúc một ngày làm việc của hắn bắt đầu.

Khác với những ngày bình thường là ngày hôm nay trong tay Thiệu Cảnh có thêm một vài thứ đồ vật, là mấy tờ giấy trắng cùng ít mực đen ươn ướt. Những vật này Thiệu Cảnh lấy từ quầy hàng nằm phía sau, sau khi những người khách

tới rồi đi được Thiệu Cảnh nhiệt tình chiêu đãi thì hẳn được chút ít thời gian nhàn rỗi, liền lấy giấy trắng mực đen đặt lên quầy, sau đó cầm bút chấm chấm mực để vẽ lên tờ giấy một thứ gì đó.

Thi thoảng có người liếc nhìn hẳn vài lần, chỉ thấy Thiệu Cảnh đang vẽ lên giấy những đường bút kỳ dị, nhìn giống chữ nhưng không phải chữ, nói là bức tranh thì lại vắn vẹo vô cùng, nhìn chả ra cái gì cả, chợt có một người đệ tử quen thân lại gần hỏi hẳn, Thiệu Cảnh chỉ nói là tiện tay vẽ với giết bớt thời gian, dù sao hẳn cũng không quấy rầy người khác hoặc làm ảnh hưởng tới sinh ý của cửa hàng nên những người khác nhìn thấy cũng chỉ cười cười rồi cho qua.

Thứ hẳn đang vẽ trên giấy, tự nhiên không phải là vẽ giết thời gian mà chính là những hoa văn bùa chú ghi lại trong quyển Phù Lục Tiểu Giải. Thiệu Cảnh nhớ rất rõ những thứ đã đọc tối hôm qua nên thừa dịp nhàn rỗi vào sáng hôm nay, hẳn liền lấy giấy ra ngồi học vẽ. Bởi vì muốn chế tạo phù lục mà nói thì cần những lá bùa được vẽ hình dáng đặc thù, mà những thứ đó thì phải dùng linh thạch để mua sắc, nhưng bây giờ thì hẳn chỉ là kẻ nghèo khó không có lấy một viên linh thạch giặt lưng thì mua kiểu gì bây giờ, vì vậy hẳn lựa chọn cách tự mình vẽ ra bằng luyện tập.

Phù lục là môn tạp thuật có độ khó rất lớn nhưng Thiệu Cảnh vẫn quyết định muốn thử học tập một phép, bởi vì cái môn tạp thuật này đối với phần lớn mọi người vào thời buổi bây giờ có lẽ chỉ là thứ vô dụng, nhưng đối với hẳn mà nói lại chính là cơn mưa rào bất chợt trong lúc gặp nắng hạn lâu ngày.

Sau khi tu luyện Minh Tư thuật được chép lại trong quyển Thiên Thư thì bốn nguyên linh lực của hẳn mặc dầu yếu ớt nhưng khi dùng để thi triển Hỏa Cầu Thuật hoặc Thủy Tiến thuật thì lại có uy lực tăng vọt hơn mức bình thường, đây là giá trị, cơ sở để chế tác phù lục; mà dựa trên cơ sở này, điều mấu chốt đồng thời cũng là uy hiếp lớn nhất của Thiệu

Cảnh chính là linh lực chưa đủ, phóng ra pháp thuật mặc dù có uy lực rất lớn nhưng lại chỉ có thể phóng một lần, cái này không khỏi quá mức yếu ớt đi. Cái khác không cần phải nói, ngày đó mệnh tốt nên mới chỉ gặp một con Ma Nha Lang, nếu chẳng may gặp nhiều hơn một con hoặc con yêu thú to khỏe hơn thì sợ rằng hắc và Tiểu Trư đã chết ở nơi hoang vu bên cạnh cái ao nhỏ dưới chân núi rồi.

Chỉ có điều nếu muốn nắm giữ được môn tạp thuật phù lục này lại không hề đơn giản. Nhưng phóng ra phù lục chỉ cần một thành linh lực trong sợi linh lực bốn nguyên của hắc, tương đương với mỗi lần chiến đấu hắc có thể phóng ra mười cái Hỏa Cầu thuật hoặc Thủy Tiên thuật, khác biệt ở trong đó khiến hắc cố gắng không cần phải nói.

Lúc đầu vẽ một cái, nét bút trên tờ giấy trắng đã vẽ ra nguyên một đám phù văn lơ lửng không lưu loát, nhưng sau khi tập vẽ nhiều lần, nét bút dần dần có vẻ mượt mà và trôi chảy. Thiệu Cảnh chưa bao giờ có cảm giác mình là cái gì kỳ tài trong truyền thuyết, từ nhỏ đến lớn lang thang khắp nơi, cái hắc có thể học đơn giản chỉ là những kiến thức từ đồng sách cũ bên trong túi Lưu Vân, chỉ tăng trưởng được chút kiến thức rồi sau đó lại tập luyện liên tục, tưởng như chết đi sống lại mới luyện được hai cái thuật pháp yếu đến đáng thương trong Ngũ Hành thuật pháp, dùng lực lượng ít ỏi của chúng làm trụ cột để sống đến bây giờ. Thiên phú, tư chất, căn cốt cái gì đấy hắc không để ý cũng chẳng có tự hào nhưng tính nhẫn nại bền lòng không phai nhạt, vì vậy những năm gần đây hắc đã mài luyện vốn sống cũng như sức lực và đã có thể vượt qua người bình thường rất nhiều.

Trên đời này chắc chắn sẽ có một ít kỳ tài ngút trời khiến cho mọi người đều phải hâm mộ, nhưng số người bình thường còn nhiều hơn bọn họ rất nhiều, nhưng một khi đã muốn thành công thì phải làm đến nơi đến chốn, phải có chất lượng, cụ thể là những công pháp tu luyện tạp thuật này kỳ thực chúng không yếu như thế, chẳng qua mọi người không để ý mà thôi. Ít nhất Thiệu Cảnh rất mong chờ điều

hắn nghĩ là sự thật, hắn rất rõ ràng đạo lý nỗ lực có thể thành công này.

Sau khi buổi sáng kết thúc thì hắn đã dùng hết những thời gian nhàn rỗi lúc không có khách hàng để luyện tập vẽ hoa văn bùa chú ra giấy, đến buổi trưa thì Thiệu Cảnh phát hiện hắn đã vẽ hoa văn tràn ngập sáu tờ giấy khổ lớn, nhìn kỹ một chút thì cảm thấy hai tờ phù văn cuối cùng có vẻ tốt hơn mấy tờ lúc đầu rất nhiều.

Hắn cười cười, trong lòng lại nhiệt tình thêm vài phần. Thực tế hắn không hề đem cả mười loại hoa văn bùa chú luyện tập trên đồng giấy này, hắn chỉ lấy từ trong đó bốn loại phù văn theo thứ tự là âm hỏa, dương hỏa, âm thủy và dương thủy. Nguyên nhân chính là hắn chỉ biết có hai loại thuật pháp "Hỏa Cầu thuật" và "Thủy Tiến thuật" mà thôi, với lại những phù văn ghép thành phù trận về hai loại trận pháp này chính là bốn loại phù văn ở trên. Hỏa Cầu thuật cần ba dương hỏa ba âm hỏa, Thủy Tiến thuật cơ bản cũng giống như vậy, cần ba dương thủy và ba âm thủy.

Buổi trưa theo lệ cũ được nghỉ ngơi nửa canh giờ để bọn hắn có thời gian được ăn cơm thoải mái. Sau khi Thiệu Cảnh ních đầy cái bao tử thì hắn tùy tiện đi đến một cái bàn rồi ngồi xuống, lấy ra đám giấy trắng mực đen vẫn đem theo, còn những khác hoặc chớp mắt nghỉ ngơi hoặc túm tụm lại cùng nói chuyện phiếm, hắn ngồi ở một chỗ cẩn thận, tỉ mỉ vẽ từng nét bút xuống tờ giấy trắng. Dựa theo yêu cầu ghi lại trong quyển sách, từ từ, gắng sức vẽ từng nét hoa văn vắn vẹo mà phức tạp để tạo thành một tấm bùa chú đơn giản.

Mặt trời đã lên tới điểm trung tâm giữa bầu trời, tỏa ra từng tia nắng chói chang xuống Tiểu Hồ thành. Thiệu Cảnh sau khi dùng hết nửa canh giờ thì bước về tiểu quầy được phân chia, mặc dù từ nơi này tới cánh cửa lớn của Thiên Phong lâu xa những mấy trượng nhưng hắn vẫn có thể nghe thấy từng tiếng ồn ào ầm ĩ từ bên ngoài cánh cửa vang vọng vào,

có lẽ mọi người đang ở ngoài đường cái trò truyện đông vui lắm. Lúc này, hắc ngẩng đầu lên chợt thấy lão Hầu vừa đẩy cánh cửa Thiên Phong lầu vừa bước vào.

Ổng tay trái rỗng tuếch rũ xuống và đung đưa, sắc mặt của lão Hầu hình như còn tiều tụy hơn lúc trước, lão được mắt nhìn quanh Thiên Phong lầu theo thói quen rồi ngẩng đầu nhìn quầy hàng của Thiệu Cảnh, khi thấy Thiệu Cảnh gật đầu cười với hắc thì hắc cũng nở nụ cười đáp lại rồi nhanh chân bước tới.

"Lão sao rồi, chuẩn bị xong nhanh như vậy hả?" Thiệu Cảnh nhìn về bốn phía thấy xung quanh không có đệ tử bốn môn, không có vị khách nào đứng xem hàng hóa mới bắt đầu hỏi nhỏ lão Hầu một câu.

Lão Hầu gật đầu liên tục, nhếch miệng cười cười, không hiểu sao trên mặt lại lộ ra vài phần thần bí rồi thấp giọng cười nói: "Huynh đệ, trước kia ngươi từng nói sẽ bán giảm giá một bình Bảo Nguyên Đan, có còn nhớ không ?"

Thiệu Cảnh tự nhiên không thể quên, nhẹ nhàng gật đầu, sau đó lão Hầu liền thò tay vào trong áo để lấy ra một cái túi nhỏ có chứa linh thạch rồi đưa cho Thiệu Cảnh, sau khi Thiệu Cảnh đếm đủ giá tiền thì bảo lão Hầu đứng chờ ở đây một chút, đợi hắc lên trên lầu hai của Thiên Phong lầu để tìm một vị sư huynh có thể làm chủ việc này, vị ấy họ Đoàn tên Thiên Lí. Vị sư huynh Đoàn Thiên Lí này đã tu hành đến Ngưng Nguyên Cảnh đệ tam trọng cảnh giới, là một nhân vật lợi hại ở trong hàng nhị đệ tử của Huyền Thiên tông, điều quan trọng nhất là hắc có xuất thân từ kẻ chưởng quản Tàng Bảo các do Thanh Hà trưởng lão trông coi, lại thêm tính tình cẩn trọng nên đã được Thanh Hà trưởng lão ủy thác trách nhiệm, trông coi sinh ý của Thiên Phong lầu hộ hắc.

Chương 96 : chăm chỉ (2)

Tác giả: Tiêu Đình

Người dịch : Phương (Nhóm dịch Độc cô thôn)

Nguồn: www.tangthuvien.com

Ebook: enix

Đoạn Thiên Lí dáng người bình thường, thông minh giỏi giang, ngày bình thường xử sự cũng khá là công bằng, mấy năm nay chưa từng phạm một sai lầm lại quản lí Thiên Phong lâu ngày càng phát triển nên chiếm được sự tín nhiệm không nhỏ của Thanh Hà trưởng lão, điều đó cũng khiến cho đám nhập môn đệ tử phải tôn kính.

Thiệu Cảnh đi lên lầu, sau khi lễ phép chào hỏi thì trình bày ý đồ bằng lời lẽ đơn giản, Đoạn Thiên Lí bảo hắn cứ dựa theo quy củ mà làm, chỉ hỏi hắn vài câu nhẹ nhàng và cũng không gây trở ngại gì đã đồng ý rồi xua Thiệu Cảnh đi xuống.

Khi hắn đang bước xuống lầu trở lại quầy hàng thì nhìn thấy lão Hầu đang dùng ánh mắt tràn ngập kỳ vọng nhìn hắn, Thiệu Cảnh cười cười rồi lấy một bình Bảo Nguyên Đan từ dưới quầy đưa cho hắn. Lão Hầu vui mừng quá đỗi, lần mua này được giảm giá năm khóa linh thạch thực sự là một thu hoạch không nhỏ, liên tục nói lời cảm tạ Thiệu Cảnh.

Thiệu Cảnh khoát tay áo và nhìn lão Hầu thu bình Bảo Nguyên Đan vào trong ngực, chỉ là lão Hầu đã mất đi một cánh tay, xem ra cơ thể chưa thích ứng được nên trong quá trình nuốt nữa thì bị trước tay, cái bình Bảo Nguyên Đan trong lòng bàn tay lão nuốt nữa bị rơi xuống đất, may mà lão Hầu phản ứng khá nhanh, trở tay một trảo đã bắt lại được cái bình đang rơi xuống đất, chỉ có điều đúng vào lúc đó thì có một đồ vật đen sì rơi khỏi lồng ngực hắn, rớt

xuống mặt quầy.

Thiệu Cảnh cầm lấy đồ vật nhỏ màu đen xì và nhìn thoáng qua, nó chỉ là một hòn đá lửa có màu đen, đen nhánh và sáng bóng, trên bề mặt có điều khắc hình ảnh của Phật Di Lặc có tai to mặt lớn đang nở nụ cười chân thành, cầm trong tay một dây tràng hạt, mở ngực lộ bụng, đúng là thứ mà mọi người thường mang trong mình để cầu may mắn.

Nhìn thấy Thiệu Cảnh nhìn chăm chú vào hòn đá, lão Hầu liền cười nói: "Vật đó là ta tự tay khắc đấy."

Thiệu Cảnh thật sự không nghĩ tới lão Hầu lại còn có nghề này, miệng lấp bắp mắt kinh ngạc, cười nói: "Tay nghề chạm khắc của ngươi cũng không tệ đâu."

Trên mặt lão Hầu lộ ra vài phần tự giễu, nhìn vào cánh tay trái và nói: "Ta có một đứa con gái nhỏ, từ bé đã yêu thích những món đồ chơi do ta tự tay khắc, mấy hôm trước ta ngẫu nhiên nhặt được viên "Hắc Vân thạch" trời sinh mềm mại này, liền khắc thành hình đức phật, đang định cầm về làm quà cho nó. Như thế nào, huynh đệ ngươi thích không, nếu ngươi thích thì ta thật lòng tặng cho ngươi đấy."

Thiệu Cảnh tất nhiên không phải kẻ tham của, với lại Hắc Vân thạch cũng không phải là vật liệu đá hay khoáng vật gì quý hiếm, tội tình gì lại đoạt thứ người khác yêu thích, chỉ có điều giờ phút này hắc hình như lại suy nghĩ cái gì đó và nhìn thoáng qua cái tay áo rộng tuếch của lão hầu, than nhẹ một tiếng rồi nói: "Đan được chỉ là chuyên nhỏ, nhưng nếu ngươi còn muốn đi Vạn Yêu Cốc thì phải hãy chuẩn bị kĩ hơn một ít."

Lão Hầu nhẹ gật đầu, nói: "Huynh đệ yên tâm, ta lần này vận khí không tệ, lại tìm được một vị cao thủ lợi hại đồng ý mang ta đi rồi."

Thiệu Cảnh tức cười, lập tức nhìn lão Hầu bằng ánh mắt cổ

quái, thầm nghĩ lần trước đứng ở ngã tư đường nói chuyện phiếm với lão Hầu, hẳn cũng nói y như vậy.

Lão Hầu nhìn thấy ánh mắt kỳ dị của Thiệu Cảnh, má hơi ửng đỏ, hình như cũng đang nghĩ tới lời mà mình từng nói trước kia, bỗng cảm thấy có chút xấu hổ rồi nói tiếp: "Lần này còn đỡ hơn lần trước một ít, là một vị cao thủ Ngưng Nguyên Cảnh đệ tam trọng .., với lại cũng chỉ có hai người bọn ta thôi.

Thiệu Cảnh cau mày lại, nét mặt hiện lên sự nghi ngờ không giấu diếm. Thời gian hẳn lẫn lộn ở Vạn Yêu Cốc không hề ngắn, đã hiểu đời hơn nhiều, tu sĩ Ngưng Nguyên Cảnh đệ tam trọng cho dù là tán tu hay đệ tử của các môn phái tu chân thì cũng là một người có thân phận cực kì cao, xa xôi không nói nhưng ngay tại Thiên Phong lâu mà hẳn vẫn làm việc thì Đoạn Thiên Lý chỉ mới có đạo hạnh Ngưng Nguyên Cảnh đệ tam trọng đã được chủ trì sự vụ của cả lâu rồi.

Đồng dạng, những cao thủ có đạo hạnh như vậy muốn đối phó đám yêu thú tầm thường trên cơ bản đều là chuyện dễ dàng như ăn cơm uống nước vậy, hơn nữa.... Những tu sĩ như vậy đều ưa thích việc tiến vào Vạn Yêu Cốc mạo hiểm săn yêu thú một mình, chỉ cần để tâm không chọc vào những con yêu thú cấp cao ở sâu trong Vạn Yêu Cốc thì chẵn chẵn không thể gặp chuyện không may được.

Nhìn ngang nhìn dọc thì Thiệu Cảnh vẫn chưa nhìn ra lão Hầu có chỗ nào đáng giá một vị tu sĩ Ngưng Nguyên Cảnh đệ tam trọng hạ mình kết bạn rồi cùng mạo hiểm, lão Hầu bị hẳn nhìn chăm chăm, do dự một chút rồi dứt khoát nói: "Huynh đệ, người đã giúp ta không ít, ta ta cũng không gạt người đâu. Lần này là cơ duyên trùng hợp, hôm qua sau khi người đi không lâu thì có một vị cao nhân đi tới những quầy hàng ven bờ hồ gần nơi ta đứng, vốn ta cũng không có nghĩ nhiều nhưng không hiểu vì sao tự dưng ta lại nghĩ ra một biện pháp có thể khiến cho vị tu sĩ ấy phải mang ta đi cùng vào Vạn Yêu Cốc."

"Ồ, là biện pháp lợi hại gì vậy?" Thiệu Cảnh lập tức cảm thấy hứng thú, dùng trí tuệ của bản thân thì hẳn chắc chắn không thể nhờ một vị tu sĩ Ngưng Nguyên Cảnh đệ tam trọng giúp mình được, không thể tưởng tượng lão Hầu lại có thể.

Lão Hầu nhìn xung quanh rồi đi thêm vài bước về phía trước, lại gần Thiệu Cảnh rồi thấp giọng nói: "Ta nói với vị tu sĩ kia, ta cùng mấy người bạn đã từng đi qua Vạn Yêu Cốc, đáng tiếc họ đều chết ở bên trong rồi, mà trong đó còn có một tu sĩ Ngưng Nguyên Cảnh đệ nhị trọng."

Thiệu Cảnh cau mày, vẫn cảm thấy khó hiểu rồi lại nhìn lão Hầu, những lời này hiển nhiên đều là sự thật nhưng sao lại có thể khiến vị tu sĩ cao nhân kia cảm thấy hứng thú được, ngược lại, hẳn phải rút lui vì địa phương có thể hại chết tu sĩ Ngưng Nguyên Cảnh đệ nhị trọng tất nhiên phải có yêu thú cường đại, vô cùng nguy hiểm mới đúng.

Lão Hầu nhìn bộ dáng nghi hoặc của Thiệu Cảnh rồi nở nụ cười khoái trá, thấp giọng nói: "Ta nói cho hẳn biết, trên người tu sĩ đã chết có một kiện linh khí."

Thiệu Cảnh khẽ giật mình, lập tức "Híz-khà-zzz" một tiếng rồi tỉnh ngộ, tu sĩ kia đã chết thì kiện linh khí sẽ thành vật vô chủ, mà yêu thú tự nhiên sẽ không có hứng thú với linh khí, cho nên chỉ cần đi tới khu vực đã xảy ra trận chiến thì chắc chắn có thể chiếm được một kiện linh khí mà lại không mất nhiều sức lực.

Giá trị to lớn của linh khí cũng đủ để khiến một vị tu sĩ Ngưng Nguyên Cảnh đệ tam trọng phải mạo hiểm rồi.

Chỉ là sau khi Thiệu Cảnh suy nghĩ thông suốt thì nét mặt lại càng khó coi, sau một lát trầm mặc thì nghiêm nghị nói: "Lão Hầu, việc này rất nguy hiểm."

Lão Hầu lắc đầu, nói: "Không sao, ta đã thương lượng xong với vị tu sĩ kia rồi, ta chỉ cần chỉ đường cho hắc còn những nguy hiểm trên đường tự nhiên là sẽ do hắc dọn dẹp, chờ đến khi đến được địa phương kia, ta không cần linh khí, chỉ cần được nhặt nhanh một nửa số đồ vật trên người mấy người đi săn đã chết, sau đó lại thêm vị cao nhân kia cho ta một trăm khóa linh thạch là được rồi."

Một trăm khóa linh thạch cùng một ít đồ vật chưa chắc đã có giá trị đổi lấy một kiện linh khí mà các tu chân sĩ đều tha thiết ước mơ, vụ giao dịch này xem ra dễ dàng ăn mà lại còn kiếm được nhiều ích lợi, khó trách vị tu sĩ Ngưng Nguyên Cảnh đệ tam trọng lại đồng ý với điều kiện của lão Hầu, lại còn dẫn lão vào Vạn Yêu Cốc một chuyến.

Thiệu Cảnh nhất thời im lặng, sau một lát trầm ngâm lại nói: "Con quái vật lúc trước giết chết tu sĩ cầm linh khí e rằng là một con yêu thú rất lợi hại, vị tu sĩ Ngưng Nguyên Cảnh đệ tam trọng mặc dù lời hại nhưng chưa chắc đã là đối thủ của con yêu thú ấy."

Lão Hầu gật đầu nói: "Ta cũng biết điều đó, có điều ta đã nghĩ xong hết rồi, việc này không khó lắm bởi vì con yêu thú chúng ta gặp ngày đó chính là "Bích Nhãn Kim Điêu." (con chim điêu màu vàng mắt xanh hoặc là con chim điêu có lông cứng như kim loại, mắt xanh)

Chương 97 : chăm chỉ (3)

Tác giả: Tiêu Đình

Người dịch : Phương (Nhóm dịch Độc cô thôn)

Nguồn: www.tangthuvien.com

Ebook: enix

Thiệu Cảnh gật đầu và im lặng, không nói thêm gì nữa.

Bích Nhãn Kim Điều chính là một loại yêu thú cấp hai có thực lực kinh người sống trong Vạn Yêu Cốc, niềm vui lớn nhất của nó là bay lượn trên không trung vào buổi sáng, nếu có con mồi thì sẽ lao từ trên trời xuống để chụp vồ giết chóc, là một con yêu thú vô cùng lợi hại, xem ra ngày đó vị tu sĩ Ngưng Nguyên Cảnh đệ nhị trọng có linh khí đã bị chết oan uổng, hơn một nửa chắc chắn là đã bị con yêu thú hung mãnh thô bạo này đánh lén từ trên không trung. Mặc dù Bích Nhãn Kim Điều lợi hại nhưng thật ra nó có một tập tính không đổi, đó chính là chỉ hoạt động vào ban ngày, khi đêm vừa đến nó sẽ bay trở về sào huyệt, ngủ cả đêm không ra ngoài.

Lão Hầu và vị tu sĩ kia tất nhiên sẽ có ý định ẩn núp ở khu vực phụ cận, đợi đến khi trời tối đen mới vụng trộm chạy tới thu thập một phen, như vậy thì thần không biết quỷ không hay, đắc thủ lập tức rời khỏi, tính ra thì nguy hiểm không lớn.

"Vậy thì người đã suy nghĩ cẩn thận hết cả rồi." Nhìn thấy lão Hầu tự tin như vậy, hiển nhiên đã hạ quyết tâm nên Thiệu Cảnh cũng không có ý khuyên nữa, dù sao đường cũng là lão Hầu đi, không người có thể ngăn cản.

Sự tin tưởng tràn đầy trên gương mặt của lão Hầu, cười ha hả và nói: "Huynh đệ yên tâm, đợi lâm này ta trở về, coi như

là phát bút tiểu tài, đến lúc đó nhất định sẽ tới tìm người uống một chén!"

Thiệu Cảnh tươi cười gật đầu

Hai người lại hàn huyên vài câu, lúc này có hai vị tu sĩ đang đi lại gần quầy của Thiệu Cảnh, ngắm nhìn đan dược ở dưới quầy và nhẹ nhàng hỏi công dụng, giá tiền. Thiệu Cảnh liền đi qua giới thiệu một phen, ngẩng đầu lên thì lão Hầu đang đứng bên cạnh đã quay người đi rồi, Thiệu Cảnh trầm mặc nhìn theo bóng lưng thẳng tắp, bước chân vội vàng của lão một lúc rồi quay lại nhìn hai vị tu sĩ bằng bộ dáng tươi cười, đơn giản giới thiệu, mới chào những đan dược của bốn môn.

※※※

Thời gian thấm thoắt thoi đưa, Thiệu Cảnh từng ngày đều bận rộn như vậy, ban ngày làm việc ở Thiên Phong lâu, khi rảnh rồi thì viết phù văn, đến buổi tối khi trở lại chỗ ở trên ngọn núi Thiên Thanh thì lại theo lệ thường hoàn thành chuyện mỗi ngày phải làm đó là tu luyện Minh Tư thuật cùng tâm pháp Huyền Tâm Quyết được truyền dạy khi mới lay vào làm đệ tử nhập môn của Huyền Thiên tông, sau đó thì dùng toàn bộ thời gian để luyện tập môn tạp thuật vẽ phù lục.

Sau khi hẩn chăm chỉ luyện tập thì những phù văn tối nghĩa đã dần dần trở nên càng ngày càng thuận tay, đợi đến lúc đã có thể nắm giữ và hiểu rõ hơn về bốn loại hỏa âm hỏa dương, thủy âm thủy dương thì Thiệu Cảnh bắt đầu tập vẽ phù trận. Phù trận chính là cơ sở và mấu chốt của phù lục, ngoài biến hóa phức tạp còn phải chiếu cố phương vị và trình tự xếp đặt phù văn, dĩ nhiên là khó và thâm sâu hơn việc vẽ một phù văn đơn lẻ rất nhiều.

Lúc ban đầu mới tập vẽ, gần như Thiệu Cảnh đã vẽ sai từ một hai cái phù văn đầu tiên, dựa theo thuyết pháp trong quyển Phù Lục Tiểu Giải thì bên trên phù trận đã bao hàn

phù với các góc độ và phương vị, không được phạm sai lầm may mắn nào, điều này đối với một tân thủ hơn nữa lại là tự mình lục lọi, luyện tập không có người chỉ dạy hiển nhiên là một yêu cầu cực kỳ hà khắc, trong hai ngày đầu tiên tập vẽ thậm chí Thiệu Cảnh không thể vẽ được một tấm phù trận hoàn chỉnh.

May mắn là Thiệu Cảnh mấy năm gần đây đều phải nếm trải nhiều khổ sở, tính nhẫn nại được tăng thêm vài phần nên sự kiên trì nỗ lực cùng chăm chỉ tập luyện vẫn được giữ vững trong hoàn cảnh gian nan, đến ngày thứ ba thì rốt cục mọi thứ cũng bắt đầu thay đổi theo hướng tốt đẹp, chăm chăm bắt đầu quen thuộc và bắt đầu Sau đó là phạm là thời gian rảnh rỗi thì hẳn đều không ngừng luyện tập, ban ngày vẽ, buổi tối vẽ, ăn cơm vẽ, không ăn cơm càng muốn vẽ, thậm chí ngay cả thời gian để đi ngủ vào buổi đêm cũng bị hắt lấy ra hai canh giờ để luyện tập môn tạp thuật gian nan. Đến cuối tháng bảy, những người ở trong Thiên Phong lâu đều cảm thấy hình như vị đệ tử nhập môn họ Thiệu gần đây toàn làm những điều điên rồ, cả ngày chỉ ưa thích viết chữ xấu như gà bới lên tờ giấy trắng hoặc là vẽ một bài bức tranh hỗn loạn xấu xí.

Chỉ có điều Thiệu Cảnh vẫn còn giữ được lý trí, không hề tỏ ra bộ dáng nổi điên với những người xung quanh, thậm chí còn chào hỏi khách khứa càng lúc càng hiền lành thân thiết, chỉ là mỗi khi nhàn rỗi đều lấy giấy bút ra vẽ linh tinh. Bối hẳn không hề làm ảnh hưởng đến sinh ý của tửu lâu nên những người khác cũng không dị nghị điều gì, dù sao mỗi khi có người tốt bụng đến gần hỏi thăm hẳn thì hẳn đều cười nói bảo mình yêu thích vẽ tranh, bởi vì hồi nhỏ nhà nghèo không có tiền mua sắm giấy bút nên giờ phút này chỉ có thể dùng thời gian rảnh rỗi để vẽ nghịch ngoạch mà thôi. Mọi người nghe thấy đều cười rộ nên, một vị sư tử tốt bụng còn đập tay vào vai, khen Thiệu Cảnh có chí khí, tiếc rằng mấy bức tranh trông vô cùng thô thảm, không được đẹp như của người ta, thực không phải người có năng khiếu vẽ tranh.

Thiệu Cảnh chỉ mỉm cười ha ha đáp lại, sau đó vẫn không thay đổi gì, mọi người cũng lười xen vào việc của hắn, dù sao Thiệu Cảnh cũng không xa lạ gì với mọi người, cùng lắm là lãng phí chút giấy và bút mực nhưng những vật này ở trong Thiên Phong lâu đều là đồ dùng chung, lại chẳng đáng bao nhiêu tiền, ai lại ăn no rồi việc rồi đi kiếm chuyện với người khác.

Chương 98 : vẽ bùa (1)

Tác giả: Tiêu Đình

Người dịch : Phương (Nhóm dịch Độc cô thôn)

Nguồn: www.tangthuvien.com

Ebook: enix

Tháng tám là thời điểm bắt đầu mùa nóng bức nhất của năm và Tiểu Hồ Thành cũng không phải là ngoại lệ, mỗi một buổi sáng mặt trời đều tràn ra những tia nắng nóng chói chang, chỉ có điều ở chỗ này phần lớn mọi người đều là tu sĩ, đạo hạnh cao thâm nên tự nhiên không để ý đến điều nhỏ nhặt như vậy, chỉ có những tu sĩ đạo hạnh hơi thấp như Luyện Khí Cảnh mới cảm thấy nóng bức nhưng bọn hắn dù sao cũng đã tu luyện đạo pháp một thời gian nên đều có thể chịu đựng tốt hơn hẳn người bình thường, vì vậy cũng không cảm thấy khó chịu lắm.

Có điều đến buổi trưa không còn ai muốn chịu cái nóng bỏng da của mặt trời nữa số người đi trên đường giảm đi hẳn, ngay cả số người vào Thiên Phong lâu cũng vắng đi tới ba thành. Khách nhân ít đi giúp cho Thiệu Cảnh có thêm nhiều thời gian nhàn hạ, thừa cơ hội như vậy hắn càng ngày càng chăm chỉ luyện tập vẽ phù văn, phù trận.

Sau quây, Thiệu Cảnh thở phào một cái sau khi ngưng thần vẽ phác thảo xong nét bút cuối cùng để hoàn thành một cái phù văn, cầm tờ giấy trắng ở trước mặt lên và cẩn thận xem kỹ một lát, sau khi xác định đây là một tác phẩm phù trận hoàn mỹ không sót mẻ mới hài lòng gật đầu. Công sức gian khổ tôi luyện mấy ngày nay xem ra đã không bị uổng phí vì cuối cùng đã có kết quả, có vui mừng cười hơ hớ đập bàn đập ghế cũng không tính là gì bởi vì muốn vẽ được một tấm phù trận hoàn mỹ thì còn cần dựa vào may mắn nhiều lắm, muốn lần nào vẽ cũng hoàn mỹ không sót mẻ thì chắc

chắn là việc không thể nào, ngược lại bởi vì cái môn tập thuật phù lục này có yêu cầu thật sự rất nghiêm khắc trong từng nét vẽ nên mặc dù hãn miển cường nắm giữ được từng chi tiết trong hai loại phù trận họa pháp này song trong quá trình vẽ vẫn còn tỷ lệ thất bại không nhỏ.

Nói thí dụ như tay run, chân trượt, mực vương, trên trời sấm rền bất ngờ, ừ, khó mà nói hết.

Hắn vừa ngẩng đầu hoạt động cái cổ và cánh tay mỗi như vừa thuận tiện nhìn thoáng qua cảnh vật đường phố ngoài cửa sổ, dưới cái nóng của mặt trời buổi trưa thì số người đi đường giảm đi ít hơn lúc bình thường rất nhiều, thoát nhìn còn có cảm giác con đường thưa thớt, đúng vào lúc này Thiệu Cảnh lại nhớ tới lão Hầu.

Định đứng lên, tính từ ngày lão Hầu rời đi cho tới hôm nay đã qua hơn nửa tháng nhưng Thiệu Cảnh vẫn chưa hề nhìn thấy bóng hình của lão Hầu ở trong Tiểu Hồ Thành. Đương nhiên, trong đám tu sĩ số lượng đông đảo vào trong Vạn Yêu thám hiểm cũng không phải là không có những người một lần đi hai ba tháng nhưng những người này đều là tu sĩ lợi hại có đạo hạnh tu hành cực kì cao, toan tính quá nhiều, mục tiêu đều là yêu thú lợi hại đã ngưng kết yêu đan ở chỗ sâu trong Vạn Yêu cốc hoặc là những loại linh dược linh thảo quý giá chỉ mọc ở chỗ sâu trong Vạn Yêu cốc, bọn họ với lão Hầu là hai thế giới hoàn toàn khác nhau.

Thiệu Cảnh run sợ thoáng giật mình trong khoảnh khắc rồi thu hồi tâm tư, không muốn suy nghĩ nhiều nữa, thế đạo nguy hiểm hơn thế gian rất nhiều, từ Vạn Yêu cốc tràn đầy dã tâm, tham lam, dục vọng cho tới nơi hoang dã không có quy củ luật pháp ở vùng trời đất bao la ngoài kia chuyện gì cũng có thể xảy ra. Tình người mỏng như làn khói trắng, nói cho cùng lão Hầu và hắn chỉ là giao tình tầm thường mà thôi.

Ánh mắt hắn một lần nữa lại nhìn vào tờ giấy trắng đang

cầm trong tay, trên đó có một bức phù trận xem ra được vẽ khá tốt, Thiệu Cảnh trầm ngâm và do dự, mặc dù đây không phải là lần đầu tiên hắn vẽ được một tấm phù trận hoàn mỹ không sót mẻ nhưng điều hắn do dự chính là không biết bây giờ có nên đi mua những phù lục chuyên dùng để khắc lá bùa hay không, bắt đầu tiến vào một bước cuối cùng và luyện tập hoàn chỉnh cái môn tạp thuật phù lục này —— Khắc Phù.

Dựa theo thuyết pháp trong quyển sách 《Phù Lục Tiểu Giải》 thì khắc phù thật ra mới là giai đoạn khó khăn nhất trong quá trình chế tạo phù lục. Người khắc phù cần phải có khả năng điều khiển những sợi nguyên lực cực kì nhỏ của Ngũ Hành thuật pháp, dù sao muốn rút một tia Ngũ Hành thuật pháp xuống bức phù trên tờ giấy mỏng manh này cũng là một chuyện không hề dễ dàng, xa xa nghĩ lại năm xưa những Phù Lục Sư xuất sắc có tài nghệ cao siêu xuất chúng được ở ghi lại bên trong quyển sách hầu như đều chỉ có hai thành tỷ lệ thành công, từ đó hoàn toàn có thể thấy được việc khắc phù khó khăn như thế nào.

Thuật pháp cấp càng cao thì càng cần linh lực lớn hơn là điều không cần phải nói, ngoài ra ở phương diện điều khiển linh lực cũng là càng ngày càng khó khăn, bọn họ đều là những người tài giỏi mà còn thất bại khi chế tạo phù lục nhiều như vậy. Phù lục càng cao cấp thì khó khăn khi chế tạo lại càng lớn, muốn làm ra một tấm phù lục thuật pháp cấp hai thì e rằng khó khăn hơn chế luyện một tấm phù lục thuật pháp cấp một tới mấy chục lần. Có điều với Thiệu Cảnh mà nói thì hắn cũng có chút lòng tin và mong đợi đối với việc khắc phù này, cả mười ngón tay đều bắt rút ngứa ngáy bởi vì từ nhỏ đến lớn hắn cũng chỉ tu luyện có hai loại thuật pháp, cái gì không dám nói chứ Hỏa Cầu Thuật và Thủy Tiễn thuật tuyệt đối chính là hai loại thuật pháp cấp một mà hắn đã thuộc nằm lòng từ lâu, ở phương diện thao túng linh lực cũng không có vấn đề gì cả, đây chính là lý do ngày đó hắn thậm chí có thể điều khiển Thủy Tiễn thuật hóa thành dòng nước để trồng cấp thấp linh thảo.

Nguyên nhân Thiệu Cảnh giờ phút này còn do dự không phải là vì khắc phù là giai đoạn khó khăn cuối cùng mà là vì tình trạng kinh tế nghèo rớt mùng tơi của mình. Từ sau khi mua quyển Phù Lục Tiểu Giải của lão Hầu thì mặc dù hắc đã đùa bỡn gian xảo để ép lão Hầu giảm giá nhưng trong túi áo cũng chỉ còn dư lại một viên linh thạch, mặc dù qua hai ngày nữa là đến ngày mười lăm tháng bảy, Huyền Thiên tông sẽ lại ban phát theo lệ tháng cho mỗi đệ tử ba viên linh thạch nhưng ba viên linh thạch ấy chính là điều kiện cần để tu hành Huyền Tâm Quyết trong một tháng, ước chừng mười ngày sẽ hao hết linh lực trong một viên linh thạch. Đến rồi ngày mừng năm tháng tám như thì trên người hắc sẽ chỉ còn lại có hai khóa linh thạch.

Ở trong lòng sau nhiều lần giãy dụa chùn bước thì Thiệu Cảnh rốt cục vẫn phải quyết định đi mua lá bùa, bước vào giai đoạn mấu chốt cuối cùng của công đoạn chế tạo môn tạp thuật phù lục.

Thật vất vả mới chờ được đến lúc mặt trời chìm ở đằng tây để một ngày làm việc đi qua, sau khi kết thúc công việc ở Thiên Phong Lâu thì Thiệu Cảnh liền kêu Tiểu Trư giống như bình thường cùng đi ra, khi đi ngang qua cửa hắc vô tình quay đầu nhìn lại, quả nhiên thấy sư huynh Đoàn Thiên Lí nét mặt không chút thay đổi và chấp tay đứng một bên cánh cửa, đó chính là thói quen mỗi ngày của hắc. Ngày thường cứ vào lúc này là Đoàn sư huynh lại đứng một mình ở bên cạnh cánh cửa nhưng hôm nay ở bên cạnh hắc lại có thêm một người, cũng là một gương mặt Thiệu Cảnh quen thuộc, trên thực tế đó là một kẻ có xú danh ương ngạnh xấu xa ở bên trong Huyền Thiên tông, rất ít người không biết hắc bởi hắc chính là Vệ Trọng.

Vệ Trọng là con trai độc nhất của Thanh Hà trưởng lão còn Đoàn Thiên Lí lại là ái đồ của Thanh Hà trưởng lão, hai người kia tự nhiên là cùng ngồi trên một chiếc thuyền lên giao tình giữa họ tốt hơn những người khác, bởi vì sư huynh

Đoạn Thiên Lí ngày thường đối xử công bằng với chúng sư đệ nên rất có danh vọng trong Huyền Thiên tông, vì vậy Vệ Trọng đã thu hồi vẻ kiêu ngạo ngày thường, sắc mặt ôn hòa thiện lương đứng ở bên cạnh hẳn, hai người thỉnh thoảng thấp giọng nói chuyện với nhau cái gì đó, chỉ là nhìn Đoạn Thiên Lí biểu hiện trên mặt có chút ngưng trọng, thỉnh thoảng lại quay đầu hỏi Vệ Trọng vài câu, chân mày cũng dần dần cau lại, hình như đang có điều tâm sự.

Thiệu Cảnh chẳng qua chỉ là nhìn lướt qua nhưng cũng hướng về phía hai vị sư huynh lễ phép gật gật đầu, coi như là đã chào hỏi, mà trong mắt hai người kia xem ra không hề có vị trí của tiểu sư đệ như Thiệu Cảnh, ngay cả một chút phản ứng cũng không có. Thiệu Cảnh xoay người lại đi qua, thật lòng cũng không cảm thấy tức giận, trên thực tế cũng không phải chỉ một mình hẳn bị người đối xử như thế, rất nhiều nhập môn đệ tử thấy sư huynh tự nhiên là muốn lễ phép vẫn an hành lễ nhưng Đoạn Thiên Lí cùng Vệ Trọng đều đối xử lạnh nhạt hoặc đăm bạc với tất cả mọi người, thỉnh thoảng còn nghe nói Đoạn Thiên Lí vẫn đối xử với người quen cũ như vậy.

Chương 99 : về bùa (2)

Tác giả: Tiêu Đình

Người dịch : Phương (Nhóm dịch Độc cô thôn)

Nguồn: www.tangthuvien.com

Ebook: enix

Tiểu trư đi theo bên cạnh Thiệu cảnh, sau giấc ngủ vô tư lự vào buổi chiều thì bây giờ tinh thần của nó đang rất thoải mái.

Nói đến heo nhưng thật ra lại rất dễ nuôi, mấy ngày nay mỗi khi tới giờ Thiệu Cảnh bận rộn thì đều không cần phải trông nom nó, cứ mỗi khi bắt đầu làm việc vào khoảng giờ Tị thì hắn chỉ cần thả Tiểu trư ra, Tiểu Trư sẽ tự mình chạy đi nơi khác, nó chạy nhẹ nhàng thành thơi ra khỏi cửa rồi không biết là lẫn vào đâu đó, nhưng có lẽ chính là những nơi có linh thảo thơm ngon nó vẫn thèm ăm mọc trên khắp những dãy núi đồi xung quanh Tiểu Hồ thành này. Nói như vậy có nghĩa là phải hơn một canh giờ sau nó mới trở về, gương mặt mỹ mãn sung sướng nháy vào cái thùng gỗ nằm ngáy o...o.... Chỉ có điều mấy ngày gần đây thời gian Tiểu Trư dùng để chạy ra ngoài thường lâu hơn hồi trước một ít, có lần thậm chí phải hơn hai canh giờ sau nó mới chịu trở về.

Thiệu Cảnh ngẫu nhiên nghĩ tới một điều ác ý ở trong lòng, đó là cái con heo này cả ngày đều tìm kiếm linh thảo hoang dại, cái mũi thính còn tính nết lại hư không chịu nổi, mấy tháng này có lẽ nó đã ăn hết sạch đám linh thảo hoang dại mọc trên vùng đồng cỏ cùng đám ruộng nương rộng lớn xung quanh Tiểu Hồ thành này rồi, vì vậy phải chạy ra thật xa để kiếm ăn nên mới về muộn như vậy.

Mặc kệ Tiểu Trư kiếm ăn như thế nào, dù sao thì khoảng

thời gian gần đây Thiệu Cảnh nào có còn tâm tư để ý nó nữa chứ, không quan tâm cho lòng dạ thanh thản, sau khi rời khỏi Thiên Phong lâu một lúc thì hẳn vẫn không có ý định lập tức ra khỏi thành, mà tận dụng ánh nắng ấm áp của buổi chiều tà để đi dạo trong Tiểu Hồ thành sau đó sẽ bắt đầu đi tìm một cửa hàng để mua lá bùa.

Vật như lá bùa có rất nhiều công dụng, ngoại trừ chủ yếu dùng cho môn tạp thuật như phù lục thì còn cần thiết với một vài Luyện Đan sư hoặc Luyện Khí sư, thỉnh thoảng họ cũng cần tới những thứ đặc thù như lá bùa, bởi vì vậy nên mặc dù mấy năm gần đây phù lục tạp thuật đang dần suy yếu nhưng lá bùa lại không bị suy yếu theo nó, có thể mua được lá bùa trong rất nhiều gian cửa hàng, tửu lâu hoặc tửu điểm.

Kỳ thật Thiên Phong lâu cũng có thể xem như một tòa lâu lớn nhất nhì Tiểu Hồ thành, bởi vì gần như nơi này dự trữ tất cả những loại hàng hóa trên đời, dĩ nhiên lá bùa cũng là một phần trong đó, hơn nữa còn không thiếu một chủng loại nào cả. Lá bùa không phải chỉ có một loại, mà có rất nhiều loại nhưng công dụng phổ biến nhất thì chỉ có hai loại, lá bùa màu vàng và lá bùa màu xanh. Lá bùa màu vàng là do người chế tác cho linh thảo nhất phẩm "Hoàng Ma" vào trong quá trình chế tạo, tạo ra lá bùa có màu vàng rờn rờn như của vua chúa, vì vậy mới có tên gọi như vậy. Cũng chính bởi vì Hoàng Ma chỉ là một loại linh thảo cấp một vô cùng bình thường, giá lại rẻ cho nên giá của lá bùa màu vàng trên thị trường không hề đắt, chỉ dùng một viên linh thạch đã có thể mua được mười tấm.

(Ma Hoàng là giống cây gai hoặc đay có màu vàng.)

Nhưng ngược lại, một loại khác là lá bùa màu xanh trong quá trình chế tác người ta không hề cho vào linh thảo Hoàng Ma mà dùng đến một loại linh thảo khác có tên là "Thanh Diệp Mộc Túc", mà loại linh thảo này lại là linh thảo nhị phẩm cơ đấy. Bởi vì tài liệu không giống nhau lên lá bùa màu xanh sau khi làm ra sẽ có màu xanh lá nhạt, có thể

thừa nhận được nhiều linh lực rót vào, dĩ nhiên giá tiền cũng vượt qua giá của lá bùa màu vàng rất nhiều. Cùng là một viên linh thạch, nếu mua lá bùa màu vàng có thể mua được mười lá, nhưng nếu mua lá bùa màu xanh thì chỉ có thể mua được hai lá mà thôi.

(Thanh Diệp Mục Túc là loài cỏ linh lăng có hoa và lá màu xanh.)

Nhưng cũng chẳng cần nghĩ nhiều về những công dụng từ lá cỏ được thêm vào bởi vì với môn tạp thuật như phù lục thì chỉ cần một lá bùa màu vàng là đã đầy đủ những phẩm chất cần thiết để khắc tẩm phù thuật pháp cấp một rồi; còn nếu là thuật pháp cấp hai ..., bởi vì linh lực cần rót vào của thuật pháp cấp hai rất cường đại nên lá bùa màu vàng sẽ khó có thể chịu đựng nổi, nếu cứ cưỡng ép dồn linh lực vào lá bùa thì tất nhiên, lá bùa sẽ bị vỡ tan ngay lập tức, việc khắc phù cũng sẽ bị thất bại, vì vậy nếu muốn khắc phù những thuật pháp từ cấp hai trở nên thì không thể không bỏ tiền mua lá bùa màu xanh lá dất đỏ. Trừ điều đó ra thì nếu lại muốn khắc những thuật pháp cường đại hơn thuật pháp cấp 2 thì chắc chắn lá bùa màu xanh cũng chịu không nổi, tại thời kỳ thượng cổ khi mà phù lục còn hưng thịnh, những Phù Lục Sư đều phải săn bắt yêu thú cường đại có bộ da dai, cứng cỏi rồi đem chúng xử lý bằng nhiều phương pháp đặc thù, sau đó đem tẩm da đã được xử lý chế tạo thành "Thú Phù Chỉ" thì mới có thể khắc phù thành công.

(Thú Phù Chỉ là tẩm da thú để khắc phù.)

Nhưng Thiệu Cảnh cũng chẳng cần phải nghĩ xa xôi như vậy để làm gì, mục tiêu bây giờ của hắn chỉ là đi tìm một cửa hàng để mua mười lá phù màu vàng mà thôi. Về phần tại sao không mua luôn ở trong Thiên Phong lâu cho rẻ thì chính là vì hắn muốn giữ kín mọi chuyện, âm thầm làm việc để khỏi dẫn đến những phiền toái không đáng có, tình nguyện đi thêm một đoạn để vào những cửa hàng khác mua sắm.

Sau khi đi được một đoạn đường dài thì ánh tịch dương của buổi chiều tà bắt đầu rơi xuống lặng lẽ, lúc này những tia nắng ấm áp nhẹ nhàng chứ không còn nóng cháy da như buổi trưa hè nữa, nhìn thoáng qua thì số người đang đi trên đường đã đông hơn buổi trưa một ít, chỉ có điều xem ra phương hướng của đa số tu sĩ đang đi đều là đi tới phiên chợ tán tu ở vĩa hè và lòng đường ven hồ của Tiểu Hồ thành. Thiệu Cảnh đi trong dòng người lơ đãng quay đầu lại, chợt thấy tửu điểm Thanh Thủy Các đang chiếu một bóng râm dài xuống lòng đường sau ánh chiều tà mỹ lệ, nhìn thoáng qua cánh cửa đang hé mở, có vẻ như trời chiều không thể chiếu ánh sáng vào trong nơi này nên nó vẫn có một chút đen tối, u ám mặc dù đã treo những ngọn đèn dầu lay lắt.

Thiệu Cảnh đứng im lặng ngắm nhìn gian cửa hàng trong chốc lát, sắc mặt không thay đổi nên không lộ ra trong lòng đang suy nghĩ điều gì, nhưng một lát sau, mặc dù cau mày nhưng hắn lại tiến lại gần Thanh Thủy Các và không hề bước vào. Ước chừng còn cách tửu điểm ấy vài chượng thì Thiệu Cảnh lại đi vào một cửa hàng nhìn qua khá là ổn, chào hỏi ông chủ tiệm rồi bỏ ra một viên linh thạch để mua mười lá bùa màu vàng rồi đi ra.

Tiểu Trư đang chạy tới chạy lui trên đường phố, dò dẫm cái mũi ngửi ngửi khắp nơi, Thiệu Cảnh hơi do dự rồi vừa ngẩng đầu lên nhìn bầu trời còn chưa tối hắn vừa sờ vào viên linh thạch cuối cùng còn nằm trong túi Lưu Vân, nhin không được lại mang Tiểu Trư đi theo và chạy đến phiên chợ của những người tán tu nằm ở ven hồ để di dạo một vòng. Chỉ là mấy ngày gần đây vận khí của hắn không được tốt lắm, mặc dù có ánh mắt độc đáo, kiến thức uyên bác, hơn nữa còn có một khoảng thời gian khá lâu làm việc trong Thiên Phong lâu nên ánh mắt, lịch duyệt, tầm nhìn được tăng trưởng hơn hắn trước kia, vậy mà vào khu chợ này hắn lại chẳng thu hoạch được cái gì cả.

Hôm nay cũng vậy.

Bầu trời đang dần tối đen nên đám người trong khu phố chợ đã dần tán đi gần hết, Thiệu Cảnh ảo não và uể oải dẫn Tiểu Trư rời khỏi khu chợ, ra khỏi Tiểu Hồ thành và trở về núi.

Bây giờ thì những đệ tử của Huyền Thiên tông làm việc cũng hẳn đã trở về nhà gần hết rồi, giờ phút này trên con đường lớn nối giữa Tiểu Hồ thành và ngọn núi Thiên Thanh chỉ có một mình Thiệu Cảnh và Tiểu Trư lặng lẽ bước đi. Bỗng có một cơn gió nhẹ từ trong đồng ruộng ở bên đường thổi tới, mang theo mùi bùn đất nhàn nhạt cùng hương thơm của những loài hoa dại không tên mọc đầy trong ruộng, Tiểu Cảnh nhìn Tiểu Trư ở bên cạnh, con heo chuyên "ăn hàng" này đang ngẩng đầu ngửi ngửi trong gió, sau đó cúi đầu thờ ơ và tiếp tục đi về phía trước. Thiệu Cảnh nhếch miệng cười, xem ra thật sự chỉ là hoa dại chứ không phải là linh thảo, hờ hờ.....

Màn đêm sâu thăm thẳm, âm trầm u tối, khi Thiệu Cảnh trở lại ngọn núi Thiên Thanh thì bầu trời đêm đã treo đầy những ngôi sao lấp lánh, một vầng trăng sáng tỏ sáng ngời trôi ở chân trời, ánh trăng sáng trong như nước trút xuống mặt đất khiến cho cảnh sắc trên con đường núi trông khá rõ ràng, bóng cây lay động tiếng reo truyền ra như tiếng rừng cây đang thầm thì. Thiệu Cảnh thuận theo con đường núi trở về tầng phòng thứ hai mươi bốn, khi tới gần căn phòng thì dừng bước lại, đang định mở cửa đi vào thì thân thể hơi khựng rồi dừng lại ngay lập tức.

Ánh trăng sáng tỏ chiếu sáng cả đường đi bên ngoài căn phòng đá, hẳn đứng ở trước cửa nhà mình, tập trung suy nghĩ nín hơi bởi vì hẳn nghe được có tiếng trai gái đang đùa giỡn truyền ra từ trong căn phòng số mười hai ở ngay bên cạnh phòng mình, người con trai kia có thanh âm hùng hậu, tiếng cười sáng sủa hình như tâm tình đang sung sướng lắm, xen giữa những tiếng cười nói của người con trai đó là

giọng nói và tiếng cười ôn nhu của một người con gái, sau đó họ lại to nhỏ vài câu, Thiệu Cảnh không nghe được gì cả nhưng ngay sau đó người con trai lại cất tiếng cười to, xem ra hẳn đang sung sướng và cao hứng lắm..

Chương 100 : vẽ bùa (3)

Tác giả: Tiêu Đình

Người dịch : Phương (Nhóm dịch Độc cô thôn)

Nguồn: www.tangthuvien.com

Ebook: enix

Đôi mắt của Thiệu Cảnh chớp chớp rồi lúi về phía sau một bước bởi vì cánh cửa gỗ của căn phòng nằm bên cạnh đang khẽ hé mở, lộ ra một tia ánh sáng nhưng người trong phòng lại không đóng lại, người con gái trong phòng tất nhiên là Tô Thanh Dung còn người con trai thì hẳn không biết, bởi vì giọng nói và tiếng cười rất lạ lẫm, hình như hẳn chưa nghe thấy bao giờ.

Thiệu Cảnh đứng nhìn cánh cửa chưa bị đóng lại và lắng nghe những tiếng cười đùa nho nhỏ trong phòng mà lòng đầy suy nghĩ, sau đó bên khóe miệng lại chậm rãi nở một nụ cười vui vẻ đầy thích thú, hình như còn mang theo chút châm chọc coi thường, sau đó không còn đứng ngây ngốc nữa mà nhanh nhẹn mở cánh cửa để đi vào trong phòng.

Hắn nhẹ nhàng đóng cánh cửa gỗ khiến cho căn phòng lập tức yên tĩnh trở lại, mỗi căn phòng ở nơi này đều bị Huyền Thiên tông hạ xuống một ít cấm chế nho nhỏ, ngoại trừ việc chỉ có chủ nhân của căn phòng mới có thể mở được cánh cửa từ bên ngoài thì chỉ cần đóng cánh cửa lại là đã có thể được cách âm với những tiếng động ở bên ngoài. Được trở lại chỗ ở quen thuộc nên Tiểu trư rung đùi đắc ý rồi nhanh chân chạy một vòng, chạy ra cái sân nhỏ bên kia cánh cửa, sung sướng nhảy xuống bãi cỏ ở trong sân, lại trở về bộ dáng của một "con heo lười lăn qua lăn lại", chơi đùa trên bãi cỏ non xanh mướt.

Thiệu Cảnh lấy ra một cục đã lửa để thắp ngọn nến trong

ngọn đèn dầu, ánh nến mờ nhạt bùng lên rất nhanh và chiếu sáng cả căn phòng tối tăm. Hẳn lại gần chiếc bàn ở bên cạnh rồi ngồi xuống, đặt ánh nến vào mép của chiếc bàn, lấy lại bình tĩnh sau đó thò tay vào trong túi Lưu Vân lục lợi một lát để lấy ra mười lá bùa màu vàng mờ mờ chiều nay, đặt ở trên mặt bàn.

Dưới ánh nến, lá bùa màu vàng trông có vẻ khá thô sơ, trên mặt ẩn chìm một vài nét hoa văn ngang dọc đan chéo vào nhau, tờ giấy phù dài tầm sáu thốn, rộng tầm bốn thốn, so với loại giấy trắng bình thường thì dày hơn rất nhiều, lồi kéo mềm dai mà không bị rách, để gần mũi còn có thể ngửi được mùi thảo dược thơm nhẹ. Thiệu Cảnh lại lấy thêm từ trong túi một chiếc bình nhỏ to bằng nửa bàn tay, bên trong chứa một thứ nước có màu đỏ, chính là vật phải có khi chế tác phù lục, phải dùng bút chấm vào loại nước thảo dược này thì mới vẽ những hoa văn bùa chú, phù trận xuống lá bùa được. Loại nước này có tên là "Dục Phượng Lan", chế từ loại nhất phẩm linh thảo tầm thường, hoặc cũng có người gọi nó là "Dục Phượng Lan Trấp". Dục Phượng Lan có số lượng rất nhiều, một cành linh thảo quấy nước pha loãng có thể chiết ra được một bát nước nên giá tiền khá rẻ, Thiệu Cảnh sau khi mua mười lá bùa màu vàng liền tiện lời nói tên nó với lão bản chủ tửu điểm, sau đó lão bản gật đầu rồi bán ngay cho hắn một bình nhỏ.

(1.thốn là tấc, mình cũng không biết tấc dài như thế nào nhưng các bạn cứ hình dung ba tấc lưỡi là được, chắc tấm bùa to gần bằng bàn tay.

2.Dục Phượng Lan Trấp là nước chiết từ cây lan phượng hoặc là hoa lan đế vương.)

Phù lục cấp thấp đều có thể dùng Dục Phượng Lan Trấp để vẽ, tuy nhiên theo như những gì quyển sách "Phù Chú Tiểu Giải" ghi lại thì Dục Phượng Lan không thể vẽ trên Thú Phù Chỉ được, bởi vì đến lúc ấy thì đã là giai đoạn chế tác phù lục cấp cao, những Phù Lục sư thời kỳ thượng cổ thường thường đều phải đi tìm thứ nước có chứa lượng linh khí dồi dào như máu tươi của yêu thú thì mới có thể vẽ được phù

trận, tuy nhiên lúc đó lại rất đơn giản bởi vì chỉ cần dùng máu tươi của yêu thú là vẽ được chứ không cần phải gia công thêm thứ gì khác.

Sau khi lấy đủ những thứ cần thiết để vẽ một lá bùa có phù trận thì Thiệu Cảnh lại không định bắt đầu vẽ ngay lập tức, hễ chờ đợi một lúc, tập trung tư tưởng suy nghĩ, tĩnh khí, chờ đến khi hoàn toàn bình tĩnh mới chậm rãi đề bút, chấm chút ít Dục Phương Lan Trấp rồi đưa cánh tay nhẹ nhàng lại gần lá bùa màu vàng, khẽ đặt xuống nét đầu tiên.

Chất lỏng màu đỏ lập tức bị thấm vào trong lá bùa, một khi đã bắt đầu thì Thiệu Cảnh sẽ không bao giờ dừng lại, dùng một nét vẽ đưa lên đưa xuống liên tục trong tờ giấy. Thứ hễ vẽ trên lá bùa chính là phù trận của Hỏa Cầu thuật, bao gồm ba âm hỏa ba dương hỏa theo thứ tự xếp đặt, phù văn vặn vẹo dần dần hiện lên sau từng nét vẽ bằng chất lỏng màu đỏ dưới ánh nền lung linh, một cái phù văn, hai cái phù văn, ba cái phù văn, bốn cái phù văn

Bỗng nhiên Thiệu Cảnh xiết chặt bàn tay, chân mày cau lại rồi lập tức dừng vẽ và đặt chiếc bút lông nằm trong bàn tay xuống bàn, im lặng ngắm nhìn lá bùa. Trên mặt lá bùa màu vàng đã vẽ khá nhiều phù văn màu đỏ, nét bút rõ ràng, ba cái phù văn đầu tiên đều hoàn mỹ vô khuyết nhưng cái phù văn thứ tư thì phần cuối đã có một nét bút bị chuyển hướng, chênh lệch đi một chút.

Chỉ là một chút mà thôi.

Nét mặt Thiệu Cảnh không thay đổi, cầm cái lá bùa vo thành một cục rồi vứt ra chỗ khác.

Hắn lấy lá bùa thứ hai ra, dọn dẹp sạch sẽ những thứ ở trên bàn rồi hít sâu một cái, hai mắt nhắm lại, lẳng lặng ngồi ngay ngắn một lúc lâu. Quá trình vẽ phù trận cũng giống như quá trình vẽ bùa, bởi vì chúng đều có yêu cầu vô cùng nghiêm khắc cho nên những người vẽ đều bị tiêu hao rất

nhieu tâm lực và tinh thần, rất dễ bị mỏi mệt. Mà trải qua mấy ngày chăm chỉ luyện tập Thiệu Cảnh đã phát hiện ra một bí quyết nho nhỏ, đó chính là tập trung toàn bộ tinh lực tinh thần vào một thời điểm rồi vẽ, khi đó thì tỷ lệ thành công khi vẽ phù văn phù trận sẽ cao hơn một ít, mặc dầu điều đó không rõ ràng nhưng dần dần hẳn đã dưỡng thành thói quen như vậy, mỗi lần vẽ bùa đều phải tập trung tư tưởng, nghỉ ngơi đến lúc dồi dào tinh lực nhất thì thôi.

Nhắm mắt dưỡng thần như vậy sau một lúc thì trạng thái tập trung của Thiệu Cảnh đã hoàn toàn khôi phục trở lại, từ từ mở mắt ra, nhớ lại từng nét vẽ phù văn quen thuộc rồi mới nhẹ nhàng cầm bút chấm vào bình thảo dược, một lần nữa lại ngồi vẽ.

Trong phòng hoàn toàn yên tĩnh chỉ có ngọn nến đang lặng lẽ cháy, ngoài tiếng Tiểu Trư thỉnh thoảng kêu ụt ịt ở bên ngoài thì căn phòng hoàn toàn yên lặng, thậm chí hình như Thiệu Cảnh còn nghe được tiếng hít thở rất nhỏ của bản thân. Dòng nước màu đỏ chảy xuôi, nét bút dần thành hình, một bức phù văn dưới ngòi bút dần dần hiện ra, dương hỏa, âm hỏa, sau đó lại là dương hỏa, rồi lại thêm một cái âm hỏa.

Thủ đoạn đuổi thả cầm đẩy, cánh tay điều luyện và cẩn thận, sắc mặt của Thiệu Cảnh không buồn không vui, chỉ có ánh nến phản chiếu trong hai tròng mắt của hắn giống như hai ngọn lửa đang bùng cháy, sáng ngời mà nóng bỏng.

Nét bút cuối cùng chậm rãi hạ xuống, hoàn chỉnh chữ viết cuối cùng. Mồ hôi đổ lấm tẩm trên trán của Thiệu Cảnh, hắn nhìn lá bùa thật lâu rồi thở phào một cái.

Cái tờ phù trận Hỏa Cầu Thuật này cuối cùng cũng vẽ thành công!

Thận trọng cầm tờ giấy bùa đặt ở một bên, Thiệu Cảnh lại lấy ra một lá bùa mới đặt ở trước mặt, sau đó lại nhắm mắt

dưỡng thần, một lúc lâu sau lại chấm chấm chiếc bút lông vào nước thảo dược đỏ để vẽ lá bùa.

Buổi tối này, Thiệu Cảnh trầm lặng ngồi vẽ, ngồi nghỉ rồi lại ngồi vẽ hết mười lá bùa màu vàng dưới ánh nến lung linh trong căn phòng yên tĩnh.

Đến cuối cùng, hắn chỉ vẽ thành công được bốn cái phù trận cấp một vào bốn lá bùa trong tổng số mười lá bùa đã mua..

Chương 101 : ép buộc (1)

Tác giả: Tiêu Đình

Người dịch : Phương (Nhóm dịch Độc cô thôn)

Nguồn: www.tangthuvien.com

Ebook: enix

Đàn tiên hạc bay lượn theo những đám mây trắng trôi trên bầu trời đang cất tiếng kêu trong trẻo, ngoài ra còn có những chú chim sơn ca đậu trên cành cây trong khu rừng đang cất tiếng ca ríu rít, sáng sớm, những tia nắng ban mai đầu tiên đã bắt đầu rơi xuống ngọn núi Thiên Thanh.

Thiệu Cảnh sau khi mở cửa bước ra ngoài đã nhìn thấy ở bên ngoài đã có rất nhiều đệ tử của Huyền Thiên tông tùm năm tùm ba, đi tới đi lui trên những tầng lầu khác nhau chuyện trò vui vẻ, đúng là một ngày mới đã bắt đầu. Cùng lúc đó ở cánh cửa phòng bên cạnh cũng đang vang lên từng tiếng đẩy cửa kéo kẹt rồi Đoan Mộc Hổ vừa ngáp vừa đi ra khỏi căn phòng số mười trên tầng hai mươi bốn, hắn nhìn thấy Thiệu Cảnh đang đứng ở phía trước liền cười ha hả rồi lại gần chào hỏi: "Chào buổi sáng nhé."

Thiệu Cảnh mỉm cười gật đầu, đang định nói chuyện thì thấy đôi mắt của Đoan Mộc Hổ sáng lấp lánh rồi hắn đi thẳng về phía trước, bên đó là những dãy phòng cùng nằm trên tầng hai mươi bốn, ở đó đang có mấy người đứng gần nhau tán chuyện, hai nam và ba nữ, một nữ tử chính là Lý Dục tú còn người nữ tử kia ôn nhu, kiều mỹ, quyến rũ động lòng người, một người con gái đứng dưới những tia nắng đầu tiên của buổi sớm mùa hè khiến cho người ta ngấm nhìn mà hai mắt phải tỏa sáng, đó chính là Tô Thanh Dung.

Đoan Mộc Hổ cười hì hì lại gần, vừa đáp lời đám người trước mặt vừa thuận tiện gọi Thiệu Cảnh một tiếng, sau cái vẫy

tay gọi Thiệu Cảnh liền quay đầu nhìn những người bên cạnh, trong mười con mắt ở đây cũng đang có khoảng sáu, bảy con mắt liếc nhìn thân thể Tô Thanh Dung, cái tâm lý của những người cùng chung suy nghĩ thật là không bỏ sót một chỗ nào.

Thiệu Cảnh định lắc đầu nhưng hẳn thực sự không muốn đứng một mình một chỗ nên lại nở một nụ cười thật tươi rồi lại gần đứng cạnh Đoan Mộc Hồ, chào hỏi và tán chuyện với những đệ tử quen thuộc cùng ở một chỗ của Huyền Thiên tông.

Đôi mắt của Tô Thanh Dung khẽ chuyển động, hai con ngươi sáng sánh nhu hòa nhẹ thôi như sóng nước, nhẹ nhàng lay động lòng người khiến cho người ta tự nhiên sinh ra cảm giác yêu mến, dung mạo mềm mại đáng yêu lại thêm gương mặt khả ái khuynh nước khuynh thành thật đúng là tuyệt sắc mỹ nhân, báu vật của thế gian, cũng khó trách Đoan Mộc Hồ ngày đêm mê mẩn, kỳ thật không riêng gì Đoan Mộc Hồ mà mấy vị nam tử đứng cạnh hẳn thỉnh thoảng đều lén lút ngăm nhìn khắp trên dưới thân thể của Tô Thanh Dung, khiến cho Lý Dục Tú đứng bên cạnh lúng túng bị đỏ mặt.

Dường như Tô Thanh Dung sớm đã làm quen với những ánh mắt nóng bỏng thỉnh thoảng lại bay tới liên tục từ những nam tử ở bên cạnh nên nàng có vẻ bình chân như vại, chỉ là khi Thiệu Cảnh đi tới không hiểu sao nàng lại lơ đãng quay đầu, liếc nhìn Thiệu Cảnh một chút.

Trong lúc nói cười, Đoan Mộc Hồ cứ nhìn Tô Thanh Dung rồi lại cười ha hả và nói: "Sư tử, lúc nào tử rảnh thì chỉ dạy cho sư đệ của ta một chút bí quyết tu hành nhé?"

Tô Thanh Dung mỉm cười và không để ý đến hẳn, sau đó bỗng dừng lại quay đầu nói với Thiệu Cảnh: "Hai người các ngươi không sai biệt lắm đều nhập môn một lúc, hôm nay hẳn đã tu hành đến Luyện Khí trung giai, người muốn bắt

kịp hăn thì phải cố gắng lên, sao lại phung phí thời gian đi luyện thứ võ vẫn như Ngũ Hành thuật pháp vậy?"

Thiệu Cảnh hơi giật mình và nhìn về phía Tô Thanh Dung, chỉ thấy nàng vẫn cười cười nói nói dịu dàng xinh đẹp động lòng người, đôi mắt ôn nhu, ướt như nước chảy, trong giọng nói của nàng hình như có ẩn chút ý quan tâm nhưng không biết vì sao hăn lại cảm thấy sợ hãi cả kinh. Thiệu Cảnh lập tức tỉnh ngộ rồi trợn trừng mắt lên nhìn Đoan Mộc Hồ, chặn cái gã nhìn qua thì cũng có vẻ khôi ngô này đã lén kể với Tô Thanh Dung, giờ phút này hăn đứng cạnh Tô Thanh Dung tươi cười, vẻ mặt dương dương đắc ý cứ như không biết Thiệu Cảnh đang lờm hăn vậy.

Mấy người mới trò chuyện được một lúc thì Lý Dục Tú đã nhìn lên bầu trời rồi nói: "Gần đến giờ rồi, chúng ta đi thôi."

Mấy vị nam tử xem ra không sốt ruột như Lý Dục Tú, rõ ràng trên nét mặt họ còn hiện lên hai chữ không muốn nhưng Tô Thanh Dung khẽ cười một tiếng rồi cùng Lý Dục Tú sóng vai bước đi về phía con đường lớn làm bằng đá trắng, mấy vị nam tử không biết làm sao đành phải đi theo hai người.

Tô Thanh Dung và Lý Dục Tú đi ở phía trước, Đoan Mộc Hồ, Thiệu Cảnh cùng mấy vị nam tử kia đi theo phía sau. Thiệu Cảnh nhìn theo bóng lưng của Tô Thanh Dung rồi âm thầm thở dài trong lòng, thầm hiểu những ngày gần đây danh tiếng của Tô Thanh Dung càng lúc càng lớn ở trong đám đệ tử của Huyền Thiên Tông, ẩn ẩn đang có xu thế trở hết tài năng với đám đệ tử Luyện Khí Cảnh lâu năm. Có lẽ sau một thời gian nữa thì nữ tử xinh đẹp này sẽ không còn đi cùng bọn họ mà đứng chung một chỗ với những sư huynh sư tỷ đạo hạnh Ngưng Nguyên Cảnh mất rồi.

Đi đến con đường lớn bằng đá trắng, đúng vào lúc mọi người đang đứng trên giao lộ, chuẩn bị tách ra để lên núi còn Thiệu Cảnh xuống núi thì bỗng dưng có một thanh âm

ôn hòa truyền đến ở bên cạnh, kêu một tiếng nói : "Tô sư muội ?"

Thiệu Cảnh liếc mắt nhìn lại thì thấy Vệ Trọng đang đứng ở trên con đường bằng đá trắng nghiêng nghiêng, mỉm cười chào hỏi Tô Thanh Dung, dáng tươi cười ôn hòa, hai con mắt hình như đang tỏa lửa, tỏa sáng lấp lánh và toát ra một tia nóng bỏng chiếu thẳng vào Tô Thanh Dung.

Không cần quay đầu lại thì Thiệu Cảnh đã biết rõ sắc mặt của Đoan Mộc Hồ đang đứng ở bên cạnh đang sạm đen lại, hẳn không nói câu nào mà đi thêm một bước rồi kéo Đoan Mộc Hồ lại, thân thể Đoan Mộc Hồ khô ngô cứng tráng nên hẳn không thể kéo đi được. Thiệu Cảnh ngẩng đầu trừng mắt hẳn một lúc, hình như Đoan Mộc Hồ đang cảm thấy cái gì đó nên khóe miệng khẽ nhúc nhích, Thiệu Cảnh nhìn thấy vệt vàng dùng sức lôi kéo hẳn xuống, rốt cục thì hẳn cũng bị kéo về phía sau.

Tô Thanh Dung hình như hoàn toàn không thấy hành động mờ ám của hai tên gia hỏa đứng bên cạnh, nàng nở một nụ cười vui vẻ trên gương mặt xinh đẹp, nhìn Vệ Trọng cười nói: "Là Vệ sư huynh à, hôm nay tại sao ngươi lại ở đây?"

Vệ Trọng nhún vai rồi đi tới gần, nói: "Chương giáo chân nhân có lệnh, gần đây thế đạo không yên, rất nhiều tán tu có lòng làm loạn sơn môn của chúng ta, chi bằng nghiêm lệnh trấn thủ, phòng bị chuyện phát sinh ngoài ý muốn, vì vậy đã tăng gấp đôi số người phải đi tuần núi."

Tô Thanh Dung dịu dàng lưu chuyển đôi mắt ướt, liếc nhìn Vệ Trọng cười nói: "Thì ra là như vậy, có Vệ sư huynh cùng chư vị sư huynh ở nơi này thì những đệ tử nhập môn bản lĩnh thấp kém như chúng ta đã có người đáng để tin cậy, không còn phải sợ điều gì nữa rồi

Vệ Trọng bị đôi mắt ướt át dịu dàng như sóng nước của nàng đập vào mặt, nhất thời cảm thấy bị ngửa ngáy ở trong

lòng, rồi cười vang nói: "Nói đúng lắm, có ta ở đây thì nàng không cần phải sợ cái gì cả. Đúng rồi, lại nói tiếp, sự tình lần trước ta nói với nàng, không biết nàng đã suy nghĩ xong chưa? Tô sư muội, phụ thân của ta rất tán thưởng tư chất xuất chúng hơn người của nàng, nếu như nàng đồng ý ..., không bằng bây giờ theo ta đi về gặp lão nhân gia, có ta ở một bên cầu xin chắc chắn lão nhân gia sẽ một lòng giúp nàng tu luyện, lại miễn cho nàng phải làm tạp vụ, truyền cho nàng tất cả tuyệt học thâm sâu cùng linh đan trân dược, chỉ cần nàng kết thành đạo lữ với ta thì đột phá Luyện Khí Cảnh chỉ là chuyện dễ như trở bàn nàng, nàng nghĩ thế nào ?"

Thân thể to lớn sau lưng Thiệu Cảnh đột ngột nhúc nhích, sắc mặt hắc vẫn lạnh lùng không thay đổi nhưng lại gồng sức nhiều hơn rồi mạnh mẽ bóp vào cánh tay của Đao Mộc Hộ, một lát sau Đao Mộc Hộ mới bình tĩnh trở lại, chỉ có điều lúc này hắc đang thở ra từng hơi thở dốc ồ ồ.

Chương 102 : ép buộc (2)

Tác giả: Tiêu Đình

Người dịch : Phương (Nhóm dịch Độc cô thôn)

Nguồn: www.tangthuvien.com

Ebook: enix

Tô Thanh Dung hơi ngạc nhiên, hình như nàng không ngờ Vệ Trọng lại nói ra những lời này ngay trước mặt mọi người, trong lúc nhất thời rất nhiều ánh mắt khác thường của những đệ tử đứng xung quanh đều nhìn chăm chú vào Tô Thanh Dung, ngay cả phần lớn những đệ tử của Huyền Thiên tông đã đi được một đoạn đường xa từ trước đó đều quay người lại nhìn nàng.

Tô Thanh Dung bị tỏ tình trước mặt bao nhiêu người nên vẻ mặt của nàng không dễ nhìn mấy ... nhưng Vệ Trọng lại không hề quan tâm những điều ấy, hắn vẫn nhìn Tô Thanh Dung bằng ánh mắt sáng ngời và chờ đợi, xem ra hắn đã thèm thuồng vị sư muội xinh đẹp này từ rất lâu nên hôm nay muốn dùng lời nói ép buộc Tô Thanh Dung.

Đồng ý tất nhiên là không có chuyện gì cả, nhưng nếu nàng cự tuyệt không chỉ làm Vệ Trọng mất hết mặt mũi mà còn khiến cho vị Thanh Hà trưởng lão quyền cao chức trọng bị mất thể diện, người nào lại không biết Thanh Hà trưởng lão ngày hôm nay chính là một trong hai vị trưởng lão Huyền Đan cảnh ít ỏi của Huyền Thiên tông. Vệ Trọng lại là con trai độc nhất của hắn, ngày bình thường vẫn được hắn dành hết tình thương yêu tha thiết. Cho dù là ai đắc tội Thanh Hà trưởng lão e rằng đều phải sống những tháng ngày khổ sở.

Tô Thanh Dung bị Vệ Trọng nhìn soi mói như lửa phải cúi đầu chần chờ một lát, nhỏ giọng nói: "Sư huynh, việc này

quan hệ không nhỏ, có thể cho ta mấy ngày nữa để suy nghĩ được không?"

Vệ Trọng cười ha ha, nhìn thì phóng khoáng nhưng ánh mắt và lời nói của hắn lại chẳng phóng khoáng chút nào, sau khi cười thì nhìn Tô Thanh Dung và trầm giọng nói: "Sư muội thể nhưng lại không tin tưởng Vệ Trọng ta, phải chẳng sư muội xem thường ta ?"

Tô Thanh Dung tái mặt, vội vàng nói: "Không phải ..."

Vệ Trọng rõ là bức người, cắt đứt lời nàng và nói: "Đã như vậy, sư muội hãy nói thẳng cho ta biết, sư muội có chịu đồng ý không?"

Tô Thanh Dung sắc mặt tái nhợt, hoa dung ảm đạm, nhất thời nói không ra lời, ngực phập phồng cho thấy tâm tình đang rất kích động, mà Thiệu Cảnh lại cảm thấy tiếng thở dốc ở sau lưng hắn đang có xu thế lớn và nhanh hơn hắn, cắn chặt răng rồi càn gồng nhiều sức hơn để giữ chặt Đoan Mộc Hổ lại. Vệ Trọng ngang ngược càn rỡ, ý có cái lão tía là trưởng lão Huyền Đan Cảnh nên đã quen thói hoành hành ngang ngược với tất cả đệ tử trong Huyền Thiên tông, nếu Đoan Mộc Hổ không nhịn được lao ra thì chỉ sợ lập tức sẽ phải chịu đòn đau, làm không tốt thì sẽ gặp phải kết cục giống như Cổ lão đầu.

Chỉ là Tô Thanh Dung dường như đã bị Vệ Trọng bức đến không còn biện pháp, trong đôi mắt dịu dàng hình như đã ngân ngấn nước, sự vô tư mà quyến rũ giờ phút này đã bị Vệ Trọng bức bách trầm xuống, sớm đã không thấy, cuối cùng chỉ còn lại bộ dáng cam chịu của một thiếu nữ xinh đẹp và bất lực. Một giây này, phảng phất nàng đã không còn chịu đựng được áp lực của Vệ Trọng gây ra cho nàng, kìm lòng không được mà lui về phía sau một bước, bờ môi hơi run, định nói rồi dừng lại, bỗng nhiên quay đầu nhìn về phía Thiệu Cảnh.

Sau khi nhìn thấy nàng quay đầu lại, Thiệu Cảnh liền cảm thấy nội tâm trầm xuống, lập tức kêu to chết rồi, đang định ngăn trở Đoan Mộc Hồ nhưng không còn kịp nữa. Đúng là đừng bao giờ nhìn thấy thì tốt hơn, nàng vừa quay đầu lại đã để cho người ta nhìn thấy nét mặt xinh đẹp thương tâm, đôi mắt ướt rưng rưng, cảnh người con gái đau thương âm thầm rơi lệ mang theo sự tuyệt vọng thống khổ cùng nhu nhược như muốn hủy đi tương lai của một kẻ tài giỏi nhưng không được trọng dụng, như con thiêu thân lao đầu vào ngọn lửa, lập tức khiến cho Thiệu Cảnh không thể giữ được người đang đứng ở phía sau, Đoan Mộc Hồ vốn đã tu hành cao hơn hẳn một giai, hôm nay lại phải chứng kiến ý trung nhân phải chịu ủy khuất, nổi giận gầm nhẹ một tiếng, nhắc tay một cái liền đẩy Thiệu Cảnh ra, sai bước đi tới nói: "Vệ sư huynh, người ở trước mặt mọi người ép buộc một người con gái yếu ớt, người không phải là anh hùng hảo hán!"

Một câu nói kinh người, lập tức khiến ánh mắt của mọi người đổ dồn về nơi này, tất cả im bật nhìn thân hình cao lớn của Thiệu Cảnh, bầu không khí lặng ngắt như tờ. Ánh mặt trời buổi sớm đang chiếu đi những tia ánh sáng ấm áp xua tan đi cái giá lạnh của màn đêm, xung quanh bốn bề yên tĩnh, dường như cả tiếng lá cây rơi xuống mặt đất cũng có thể bị nghe thấy.

Tô Thanh Dung cũng bị Đoan Mộc Hồ đột ngột lao tới làm hoảng sợ, ngơ ngác một chút mới kịp pháp ứng, vội vàng đưa tay ra cản lại, vội la lên: "Đầu gối sư đệ, không liên quan tới chuyện của người, người đi mau lên."

Đoan Mộc Hồ đâu có chịu đi, nhìn thấy vị sư tỷ mà mình thầm ngưỡng mộ trong lòng bấy lâu phải đau khổ, hẳn chỉ cảm thấy máu nóng trong người dâng lên chứ chẳng cảm thấy gì khác, trong cơn giận dữ thì không sợ hãi, hẳn đưa tay kéo một phát, trái lại còn kéo Tô Thanh Dung về phía sau mình, quay đầu ngang nhiên nhìn Vệ Trọng nói: "Vệ sư huynh, có chuyện gì, người nói với ta là được rồi."

Thiệu Cảnh dậm chân cắn răng nhưng không nghĩ được điều gì hay cả, tức giận nhìn Tô Thanh Dung chăm chăm, hẳn thấy nàng khóc nhu nhược, vẻ mặt mờ mịt mà đứng ở sau lưng Đoan Mộc Hồ. Phía trước, sắc mặt của Vệ Trọng sớm đã tái lại đen như màu gan heo, hai hàng lông mày dựng đứng trên khuôn mặt chữ điền và gân xanh thì nổi đầy trên trán. Bị tên tiểu tử không biết sống chết này nói lời hồ ngôn loạn ngữ, mặc dù hành động của hắn đối với Tô Thanh Dung đúng là ý thể hiệp người cộng thêm ý đồ bất chính nhưng vẫn còn để cho nàng một đường thoát đúng không? Chỉ cần Tô Thanh Dung chịu đồng ý, tự hắn sẽ đi tìm lão tía cầu xin người làm chủ, như vậy thì ai mà chẳng vui vẻ, dù là ai từ trên xuống dưới Huyền Thiên tông cũng chẳng thể dị nghị được. Nhưng mà mình tính toán như vậy lại bị tên tiểu tử này phá hư gần hết, hôm nay không thể tiếp tục ép bức Tô Thanh Dung được nữa rồi, nếu không chỉ sợ môn phái dị nghị rồi lão tía lại tức giận, chửi rủa thì bức lắm. Cứ tưởng mỹ nhân đã sắp đến tay vậy mà lại có kẻ phá thì bảo sao Vệ Trọng không tức giận?"

"Không thể tưởng tượng trong hàng đệ tử nhập môn lại có một sư đệ can đảm như vậy, ta thật là nhìn lầm người mà." Vệ Trọng giận quá thành cười, buồn rười rượi nhìn chăm chăm vào Đoan Mộc Hồ, đột nhiên phát cánh tay phải, hào quang hiện ra rồi một kiện đồng bát màu đỏ xuất hiện trong tay hắn.

"Xích Tâm Bát!" Đám người đứng xung quanh vang lên một hồi kinh hô to nhỏ, Đoan Mộc Hồ cũng không nghĩ tới tên Vệ Trọng này lại hung bạo như thế, vừa đảo mắt một cái liền trở mặt động thủ. Hắn tuy dũng mãnh nhưng dù sao cũng không phải kẻ ngu, tự hắn cũng hiểu thực lực Luyện Khí trung giai của mình thua kém đạo hạnh Ngưng Nguyên Cảnh đệ nhất trọng của Vệ Trọng rất nhiều, tuyệt đối không phải là đối thủ của hắn, huống chi trong tay Vệ Trọng còn có một kiện hạ phẩm linh khí "Xích Tâm Bát", dùng đạo hạnh Ngưng Nguyên Cảnh để thúc dục nó thì uy lực mạnh vô cùng, tuyệt đối không phải kẻ tầm thường như mình có thể

ngăn cản.

Nhưng mà cục diện trước mặt đã không thể kiểm soát được nữa rồi, Vệ Trọng trợn trừng đôi mắt, mặt mũi tràn đầy sát khí bước từng bước nặng nề tới gần Đoan Mộc Hổ. Đoan Mộc Hổ đứng nguyên một chỗ nhìn hắn cảm thấy có chút chóng mặt, hiển nhiên không nghĩ đến chỉ vì chuyện như vậy mà lại gặp phải tình trạng sinh tử quyết đấu, Tô Thanh Dung đứng ở bên cạnh nhìn hắn đầy lo lắng, muốn bảo bọn họ dừng lại nhưng lại không phải nói gì cho phải; Thiệu Cảnh đứng ở một bên chỉ biết bó tay đứng nhìn, hai hàng lông mày cau lại đến độ không thể cau được nữa. Chỉ có Tiểu Trư đang đứng cạnh hắn đang rên hừ hừ không rõ ràng lắm, chạy tới chạy lui vô tư ngửi ngửi vào những trên mặt đất, ngửi cỏ xanh ven đường, thi thoảng mới ngẩng đầu nhìn xung quanh, tò mò nhìn những người này.

Trong nháy mắt Vệ Trọng đã đi đến trước mặt Đoan Mộc Hổ, tay phải chậm rãi giơ lên, Xích Tâm Bát trong tay hắn giống như một kiện tích trữ luồng sát khí khổng lồ, tràn ra trầm trọng sát ý. Đoan Mộc Hổ vẫn đứng vững một chỗ không chịu lùi về phía sau, bởi vì phía sau của hắn là Tô Thanh Dung, mà giờ khắc này hắn biết mình không thể thắng được sự cường đại của kẻ thù, ngạo khí của hắn từ lâu đã biến mất, chỉ còn lại nỗ lực đứng vững, chèo chống sắc mặt đã tái nhợt.

Chương 103 : ép buộc (3)

Tác giả: Tiêu Đình

Người dịch : Phương (Nhóm dịch Độc cô thôn)

Nguồn: www.tangthuvien.com

Ebook: enix

Khi Thiệu Cảnh nhìn thấy một luồng ánh sáng nhạt đột ngột lóe lên từ trên kiện Xích Tâm Bát thì nội tâm của hắn lập tức bị nguội lạnh, trong trận chiến ngày đó giữa Vệ Trọng và Cổ lão đầu, ngay sau khi luồng ánh sáng nhạt này lóe lên thì Xích Tâm Bát đã bắn đi một luồng uy lực lớn đánh bại Cổ lão đầu. Đao Mộc Hồ chỉ mới tu luyện không lâu làm sao có thực lực Luyện Khí Cảnh thượng giai như Cổ lão đầu đã tu luyện vài chục năm, sợ rằng hắn phải mất mạng dưới một kích này.

Đúng vào phút giây nguy cấp này đột nhiên từ đằng sau đám người truyền đến giọng nói hùng hậu của một nam tử, nói: "Vệ sư đệ, vì sao gần đây ngươi càng ngày càng không có tiền đồ vậy, lại còn gây phiền toái cho một sư đệ mới chỉ là đệ tử nhập môn ? Nếu như ngươi ngựa tay không bằng tìm đến người sư huynh như ta đây, ta sẵn lòng chơi với ngươi vài chiêu."

Vừa nghe thấy giọng nói của người nam tử này thì sắc mặt của Vệ Trọng liền rất khó coi, hừ lạnh một tiếng nhưng lại buông bỏ kiện Xích Tâm Bát đang cầm trên tay, sau đó thì không thèm nhìn Đao Mộc Hồ nữa mà quay đầu nhìn về nơi thanh âm vừa phát ra. Mà Thiệu Cảnh đang đứng ở một bên cũng phải giật mình, hắn cảm thấy giọng nói của nam tử này nghe cũng khá quen thuộc, sau một lát trầm ngâm đột nhiên khòe miệng khẽ lẩm bẩm, thấp giọng nói: "Thì ra là hắn."

Đám đệ tử nhập môn tự động mở ra một con đường, sau đó một vị nam tử có dáng người khôi ngô không thua gì Đao Mộc Hổ bước đến, dáng đi như long hành hổ bộ, mày rậm mắt to, cằm rộng môi mỏng, mặc dầu lần đầu tiên nhìn thì vị nam tử này không được anh tuấn nhưng lại có dáng người hùng vĩ, khí độ phóng khoáng. Uy thế vị nam tử này tỏa ra thậm chí còn nhiều hơn hẳn Vệ Trọng, những người đứng bên cạnh đều cúi người hành lễ chào hỏi hân, mà ngay cả Tô Thanh Dung cũng sáng ngời đôi mắt, kêu lên một tiếng:

"Nhậm sư huynh."

Vị nam tử ấy mỉm cười và nhẹ gật đầu với Tô Thanh Dung, sau đó thản nhiên nói: "Yên tâm, có ta ở đây."

Thiệu Cảnh đứng ở một bên tự nhiên cũng đã nhận ra thân phận của vị nam tử này, hẳn chính là một trong những đệ tử chân truyền của Huyền Thiên tông, thậm chí danh tiếng của hắn ở trong Huyền Thiên tông còn cao hơn Vệ Trọng, họ Nhậm, tên một chữ Hào, chính là đại đệ tử của chương giáo chân nhân Thanh Phong của Huyền Thiên tông, một thân đạo hạnh đã tu đến Ngưng Nguyên Cảnh đệ tam trọng, hơn nữa trên tay còn có một kiện hạ phẩm linh khí "Cù Long Côn", uy lực cực lớn, chính là do Thanh Phong chân nhân ban cho. Cho dù là thực lực hay danh vọng thì vị Nhậm Hào sư huynh này đều đứng yên ổn ở trong ba vị trí đầu của đám đệ tử trong Huyền Thiên tông, chỉ có sư huynh Đoạn Thiên Lí chương quản Thiên Phong lâu cũng với đại đệ tử Tạ Vân Long của Thanh Dương trưởng lão là có thể đánh đồng cùng với hắn.

Mọi người đều biết trong Huyền Thiên tông ngoại trừ chương giáo Thanh Phong chân nhân chủ trì toàn cục thì người nắm quyền thế lớn nhất chính là Thanh Hà trưởng lão, dù sao bản môn cũng chỉ vền vẹn có hai người bọn họ tu luyện đến Huyền Đan cảnh, gần như cao nhân không màng thế tục, có hai bè phái mơ hồ vây quanh hai người bọn họ, tất nhiên Vệ Trọng và Nhậm Hào sư huynh là người

người thuộc hai mặt trận khác nhau, giao tình dĩ nhiên là không khá hơn người xa lạ chút nào.

Lúc này sắc mặt của Vệ Trọng đã tái đen lại, lạnh lùng thốt: "Nhậm sư huynh rồi rồi quá nhỉ, chẳng lẽ đang định chỉ điểm sư đệ một chút sao ?

Nhậm Hào mỉm cười và đi đến trước mặt Vệ Trọng, lúc này đứng ở một bên Thiệu Cảnh đã chọn được cơ hội liền lén lút chạy lên kéo Đoan Mộc Hồ xuống phía dưới, Đoan Mộc Hồ giờ phút này đã không còn vẻ quật cường khi nãy, ồm ồm đi theo hẳn.

Nhậm Hào hình như chả có cảm giác gì khi phải đối mặt với đôi mắt tràn ngập sát khí thô bạo của Vệ Trọng, thậm chí trong ánh mắt hắn còn hiện lên sự kinh thường, nói: "Vệ sư đệ, ta nhờ hôm qua chưởng giáo chân nhân mới khuyên răn chúng ta rằng, thế đạo hiểm ác, giờ là lúc mọi người trong môn phái phải đoàn kết một lòng, không được tùy ý tranh đấu. Vì sao mới qua một ngày mà sáng sớm hôm nay ta đã phải chứng kiến sư đệ tùy tiện gây chuyện, suýt nữa thì làm việc hồ đồ vậy? Chẳng lẽ đệ còn muốn ra tay giết người ở trước mặt của bao nhiêu vị sư muội, sư đệ như thế này ? Việc này nếu bị truyền lên trên, e rằng Thanh Hà sư thúc cũng không cảm thấy dễ chịu đâu sư đệ nhỉ."

Vệ Trọng tức tối trợn lớn hai mắt lên nhìn Nhậm Hào, sau một lát bỗng nhiên dậm chân, oán hận nói: "Được, coi như ngươi lợi hại." Dứt lời liền xoay người rời đi, cùng không quay đầu nhìn mọi người.

Nhậm Hào nhìn theo bóng lưng Vệ Trọng đang rời đi rồi cười khinh miệt, sau đó xoay người nói với mọi người: "Tất cả mọi người giải tán đi, đừng để lỡ việc quan trọng."

Tất cả mọi người đang đứng xem cuộc vui hồi lâu trên con đường lớn bằng đá trắng lúc này đều giật mình tỉnh ngộ, vừa thấp giọng bàn tán và nhao nhao rời đi. Nhậm Hào đi

qua một bên, Tô Thanh Dung đang lộ vẻ vô cùng cảm kích nhưng lại không dám kích động, không biết có phải vì sợ gã Vệ Trọng điền rồi đang đi một mình ở xa quay đầu lại nhìn hay không, nàng không muốn gặp thêm chuyện gì cả nên chỉ dám nói khẽ với Nhậm Hào, nói: "Đa tạ Nhậm sư huynh rồi."

Nhậm Hào cười mở cười cười rồi khoát tay áo, lúc này Đoan Mộc Hồ từ một bên đã đi tới, thưa dạ vài câu và nói những lời thật lòng cảm tạ Nhậm Hào, nếu hôm nay Nhậm Hào không kịp thời xuất hiện thì chắc chắn hẳn phải chịu rất nhiều thiệt thòi rồi. Nhậm Hào nhìn nhìn Đoan Mộc Hồ mấy lần, hẳn nhìn người sư đệ có dáng người cao to hùng tráng giống mình nên cảm thấy khá thuận mắt, không khỏi hỏi Đoan Mộc Hồ vài câu, biết được Đoan Mộc Hồ nhập môn chỉ có nửa năm đã tu luyện đến Luyện Khí trung giai, tốc độ này cũng có thể coi là khá nhanh trong đám đệ tử nhập môn. Lúc trước mười một người đồng thời bá nhập Huyền Thiên tông, ngoại trừ Tô Thanh Dung trở hết tài năng tu hành tới Luyện Khí cảnh thượng giai thì chỉ có hai người là Đoan Mộc Hồ và Lý Dục Tú tu hành đến Luyện Khí Cảnh trung giai, còn lại tám người kể cả Thiệu Cảnh đến nay vẫn dậm chân tại chỗ ở Luyện Khí Cảnh sơ giai. So sánh thì tư chất của Đoan Mộc Hồ có vẻ không tệ, Nhậm Hào càng ưa thích liền giữ hẳn lại nói chuyện lâu hơn.

Tô Thanh Dung mỉm cười đứng một bên nghe bọn họ nói chuyện, im lặng không nói gì cả, hình như mãi đến bây giờ tâm hồn nàng mới chậm chạp bình tĩnh trở lại, chỉ có điều ngay sau khi nàng nhìn về phía Đoan Mộc Hồ đứng sau lưng Thiệu Cảnh, giờ phút này chẳng hiểu vì sao hẳn đang nhìn nàng bằng ánh mắt quái dị. Ánh mắt hai người chạm vào nhau giữa không trung một lát rồi lại dời đi nơi khác và không còn nhìn nhau nữa, giống như cơn gió lạnh lòng thổi qua ngọn núi, thoáng qua rồi biến mất.

Chương 104 : Phòng trà (1)

Tác giả: Tiêu Đình

Người dịch : Phương (Nhóm dịch Độc cô thôn)

Nguồn: www.tangthuvien.com

Ebook: enix

Chuyện xảy ra vào sáng sớm hôm nay giống như là một hòn đá nhỏ bị ném vào mặt nước phẳng lặng, mặc dầu khiến cho mặt nước rung động trong giây lát nhưng rất nhanh sai đó mọi thứ lại trở về như cũ.

Đám đệ tử của Huyền Thiên tông không có một ai vì trận tranh chấp này mà làm ra bất kỳ điều dị thường gì, hầu như tất cả mọi người đều trở lại làm việc như mọi ngày bình thường khác, mỗi người đều có vị trí và nhiệm vụ riêng, tất cả đều phải làm việc và kể cả những người trong cuộc tranh chấp cũng vậy.

Trên ngọn núi Thiên Thanh, sau khi tách khỏi đám người Tô Thanh Dung và Đoan Mộc Hồ thì Thiệu Cảnh rào bước đi xuống chân núi tới Tiểu Hồ thành, sau khi bước vào Thiên Phong lâu thì cũng là lúc bắt đầu một ngày mới bận rộn. Ước chừng vào giờ Tị, Tiểu Trư đang nằm ngửa chống bốn chân lên trời ở góc nhà bỗng ngáp ngáp một cái rồi lười biếng đứng người dậy và chạy lại gần Thiệu Cảnh, kêu ụt ịt hai tiếng coi như đã chào tạm biệt rồi vẫy vẫy cái đuôi nhỏ, rung đuôi đặc ý và chạy ra khỏi Thiên Phong lâu, theo lệ thường lại bắt đầu một ngày kiếm linh thảo ở bên ngoài Tiểu Hồ thành.

Sau khi dõi theo bóng dáng của Tiểu Trư đến lúc biến mất ở ngoài cánh cửa thì Thiệu Cảnh lơ đãng liếc nhìn xung quanh, lúc này trong lâu có không ít khách nhưng tạm thời quầy hàng của hắn lại không có người, thừa dịp nhàn rỗi

này hẩn liền lấy giấy bút để tiếp tục tập vẽ phù văn phù trận. Chỉ là chẳng biết tại sao sau một lúc ngồi viết Thiệu Cảnh lại cảm thấy tâm trạng của mình không tốt lắm, hẩn không thể tập trung tinh thần được, chỉ ngồi vẽ mấy hình đơn giản mà lại không ngừng gặp sai lầm.

Lúc này có một tu sĩ trẻ tuổi đến hỏi thăm quầy hàng bán đan dược của hẩn, mục đích cũng là hỏi giá tiền của lọ Bảo Nguyên Đan, nói tóm lại cũng bởi vì đây là loại đan dược tốt nhất mà Thiệu Cảnh có thể bán. Thiệu Cảnh liền tươi cười, niềm nở giới thiệu như một kẻ tốt bụng, đơn đả mời chào một lúc, cuối cùng cũng khiến cho vị tu sĩ kia động lòng chịu móc ra ba mươi viên linh thạch để mua một lọ. Sau khi nhận đủ tiền thanh toán Thiệu Cảnh mới để ý đó chỉ là một tu sĩ trẻ tuổi khoảng hai mươi tuổi, nét mặt hẩn hiện lên đầy những ước mơ cháy bỏng và vui mừng, sau đó quay người bước đi rồi biến mất trong đám người.

Thiệu Cảnh im lặng cúi đầu rồi sửa sang lại quầy hàng, không hiểu sao trong lòng lại hiện lên hình ảnh lão Hầu.

Từ ngày từ biệt hôm đó đến hôm nay đã qua hai mươi hai ngày, cho tới bây giờ mỗi khi ngẫu nhiên nghĩ tới lão Hầu thì Thiệu Cảnh đều cảm thấy dữ nhiều lành ít trong lòng. Nhờ ngày đó lão hầu trình trọng tuyên bố "lấy mạng đi liều" cùng những chuyện lạ trong Vạn Yêu Cốc Thiệu Cảnh lại cảm thấy bất đắc dĩ và ngơ ngẩn, mặc dù giao tình của hai người hời hợt nhưng sao mà cảnh ngộ của lão Hầu cứ y như là hẩn vậy, ít nhất là mấy tháng trước gần như chẳng khác điều gì.

Lấy mạng đi liều, thật sự có thể liều được cái gì sao?

Người như lão Hầu đều là những kẻ khốn khổ ở tầng thấp nhất, từ nhỏ không quyền, không thế cũng chẳng có tiền, ở trong biển người mê mông muốn trở lên nổi bật sao mà khó khăn đến vậy. Những kẻ đại phú quý, quyền thế nơi tay, những tên thế gia đệ tử của các đại môn phái trời xinh

đã cao cao tại thượng, cùng với hắc đung là một trời một vực. Cho nên đến cuối cùng, có lẽ hắc hơn phân nửa là đã rơi vào kết cục không người biết rồi chết, giống như lá cây bị gió thổi bay trong buổi chiều, sau khi mặt trời lặn thì biến mất không còn tung tích.

Có lẽ là đã xảy ra chuyện ngoài ý muốn rồi, yêu thú trong Vạn Yêu Cốc vừa đông lại hung ác mạnh bạo, cho dù có cao thủ bảo vệ cũng có nhiều khả năng bị chết oan uổng, mà cũng có thể là do vị tu sĩ "Cao nhân" kia đã trực tiếp sát hại hắc, mặc dù cái giá mà lão Hầu đưa ra cũng không cao, so sánh với thu hoạch của vị cao nhân thì nó chẳng đáng kể gì nhưng mà ở trong mắt của những tu sĩ đạo hạnh cao cường như Ngưng Nguyên Cảnh đệ tam trọng thì những kẻ như lão Hầu chỉ là con kiến hèn mọn mà thôi, chỉ cần tâm ý khế động thì họ cũng có thể ra tay nghiền chết người rồi.

Sự thật đến cùng là như thế nào, ai có thể biết rõ không? Kỳ thật trong lòng Thiệu Cảnh vẫn thiên về khả năng thứ hai hơn, hắc lưu lạc ở chân trời góc biển nhiều năm như vậy, những lời như lòng người hiểm ác thế đạo gian nguy hắc hiểu còn sâu hơn người nói rất nhiều.

Nghĩ đến chuyện như vậy, tâm tình của Thiệu Cảnh trong lúc vô tình lại trở thành tiêu điều, không hẳn là cảm xúc bi thương mà chỉ là một thoáng ngơ ngẩn cùng cảm giác đành phải chịu. Tiện tay vút giấy bút vào cái quầy ở bên cạnh, thời điểm tâm tình không tốt như lúc này thì có ngồi vẽ phù lục cũng chẳng được hiểu quả gì, Thiệu Cảnh ngẩng đầu lên nhìn đại sảnh đường ở trước mặt, giờ phút này trong tầng thứ nhất của Thiên Phong lầu rộng rãi sáng ngời đang có rất nhiều người đến và đi, đông đúc náo nhiệt, hầu như tất cả mọi người đều chăm chú nhìn vào những hàng hóa đặt sau một đám quầy hàng, chỉ có một ít người nhìn qua có vẻ không tầm thường, bước vào lướt nhìn tầng thứ nhất một chút rồi đi lên tầng thứ hai của Thiên Phong lầu.

Ánh mắt của Thiệu Cảnh di chuyển theo hướng của mấy

người đó đến khi thần ảnh của hắc biến mất ở bậc thang cuối cùng của tầng một. Thời gian làm việc của hắc ở Thiên Phong lâu cũng được nửa năm rồi nên hắc hiểu rõ những vị khách có thể đặt chân lên lầu hai đều là những tu sĩ có thân phận cao quý, bởi vì những đồ vật được bày bán ở trên lầu hai còn đắt hơn lầu một nhiều, đương nhiên phẩm chất của chúng đều tốt hơn hắc.

Hắc ngơ ngẩn nhìn những bậc cầu thang bằng gỗ được điêu khắc đến mức xuất thần, một lúc lâu sau mới tỉnh lại rồi dời ánh mắt đi nơi khác.

Nếu tình theo quy mô thì tầng thứ hai của Thiên Phong lâu nhỏ hơn tầng như nhất một chút, bởi vì nó bị tách thành nhiều gian phòng để làm chỗ cho những người khách được tiến hành giao dịch bí mật dễ dàng hơn, cũng bởi vậy mà tầng thứ hai từ bên ngoài nhìn nhỏ hơn tầng thứ nhất một chút. Người phụ trách quản lý sinh ý Thiên Phong lâu của Huyền Thiên tông chính là đại đệ tử Đoạn Thiên Lý của Thanh Hà trưởng lão, ngày bình thường hắc đều trấn giữ ở một nơi nào đó trên tầng hai, hoặc xử lý chút việc vặt như tạp vụ hoặc đi xung quanh lầu một vòng để kiểm tra, nếu không thì hắc dứt khoát nằm nghỉ ngơi ở bên trong căn phòng ốc của hắc. Chỉ có điều hôm nay khi Thiệu Cảnh mang trong lòng tâm tình phức tạp nhìn lên tầng lầu thứ hai thì hắc lại thấy Đoạn Thiên Lý đã đứng ở ngoài gian phòng trên lầu hai, không có đi kiểm tra như lúc bình thường mà vẫy tay gọi hai tên đệ tử thân tín phân phó vài câu gì đó, sau đó một mình bước lên Thiên Phong lâu tầng thứ ba.

Thiên Phong lâu tổng cộng có bốn tầng, dựa theo độ cao thì là số một của Tiểu Hồ thành bởi vì dù sao nơi này cũng là địa bàn của Huyền Thiên tông, mặt khác những thương gia của môn phái khác mặc dù vẫn ở nơi này buôn bán nhưng đều không dám hung hắc càn quấy quá phận, bởi vì không thể得罪 được Huyền Thiên tông nên đành phải giữ lại thể diện cho Huyền Thiên tông. Trong bốn tầng lầu, lầu một lầu hai là hai lầu dùng để buôn bán, lầu ba là nhà kho cất giữ

và sưu tầm rất nhiều đồ vật quý trọng, ngày bình thường ngay cả nội môn đệ tử của Huyền Thiên tông cũng không được đi lên, ví dụ như Thiệu Cảnh là đệ tử nhập môn nhưng chưa bao giờ được bước lên tầng thứ ba của Thiên Phong lầu.

Khi Đoàn Thiên Lí bước lên lầu ba thì bốn vị đệ tử của Huyền Thiên tông đang đứng canh giữ mấy gian nhà kho bên ngoài của lầu ba đều mỉm cười chào hỏi, còn mấy người đang đứng ở xa xa cũng mỉm cười chào hân. Những thủ vệ trên lầu ba đều là những đệ tử đã tu luyện đến Ngưng Nguyên Cảnh của Huyền Thiên tông, bằng không thì không thể đảm đương được trách nhiệm khó khăn như thủ hộ này. Đoàn Thiên Lí chuyện trò với bọn họ vài câu rồi kêu hai người lên thấp giọng nói mấy câu, hai người kia nhẹ gật đầu, sau đó đứng thủ vệ ở giữa đoạn cầu thang giữa lầu ba và lầu bốn, không cho phép bất cứ ai được bước lên.

Đoàn Thiên Lí lại đi lên lầu bốn, lúc này ở trên này không hề có một bóng người, thi thoảng mới có những tiếng động ồn ào náo nhiệt từ bên dưới truyền lên, mặc dù có vẫn còn thể nghe thấy một vài tạp âm nho nhỏ nhưng cảm giác khi nghe dường như rất xa xôi.

Đoàn Thiên Lí không chần chờ, bước ngoặt về phía bên trái, sau khi đi qua hai gian phòng rốt cuộc đã dừng lại trước một gian phòng nhỏ đã bị đóng cửa. Trên mặt hân hiện ra sự kính cẩn, sửa sang lại quần áo trên người rồi cung kính gõ cửa, nói: "Thưa sư phó, đệ tử Thiên Lí đã đến."

Sau một lúc, bên trong truyền ra một thanh âm, nói: "Vào đi."

Chương 105 : Phòng trà (2)

Tác giả: Tiêu Đình

Người dịch : Phương (Nhóm dịch Độc cô thôn)

Nguồn: www.tangthuvien.com

Ebook: enix

Đẩy cửa mà vào, bên trong là tiểu thất thanh tĩnh, hai chiếc cửa sổ trên vách tường ở hai mặt đông nam đều rộng mở, từng cơn gió nhẹ nhàng nối đuôi nhau thổi vào khiến cho không khí trong phòng khá mát mẻ. Nếu đứng ở gần chiếc cửa sổ đang đón gió đó nhìn xuống thì có thể thu được gần hết khung cảnh của Tiểu Hồ thành vào trong mắt. Trong phòng có một chiếc bàn trà màu vàng đất khá rộng hình "bàn long thổ châu", là từ một khối gỗ cổ trăm tuổi chạm khắc mà thành, con rồng được trạm khắc trông rất có thần và ưa nhìn, có thể nói là rất đẹp. Mặt đất không nhiễm một hạt bụi, vô cùng sạch sẽ, vây quanh bàn trà bày biện bốn cái bồ đoàn màu nâu đậm đan bằng mây tre, trong đó chỉ có một cái bồ đoàn đã có người ngồi, người này mặc áo đạo bào, mặt tròn mập trắng, đúng là nhân vật số hai của Huyền Thiên tông và cũng chính là ân sư của Đoạn Thiên Lí, Thanh Hà trưởng lão.

(mình không biết bàn long là con gì nhưng nói chung là con rồng đang ngậm viên châu.)

Giờ phút này trong tiểu thất hương trà lướt nhẹ, thanh nhã mê người, Thanh Hà trưởng lão đang tự ngâm trà uống một mình, sau khi nhìn thấy Đoạn Thiên Lí liền mỉm cười rồi vẫy vẫy tay, nói: "Thiên Lí, lại đây uống trà."

Đoạn Thiên Lí dạ vâng một tiếng rồi bước về mặt bên cạnh của bàn trà và ngồi xuống, Thanh Hà trưởng lão lấy thêm một chén sứ nhỏ, dùng nước ấm tráng qua rồi rót một chén nước trà đưa cho Đoạn Thiên Lí. Đoạn Thiên Lí kính cẩn

nhận chén, sau khi ngửi ngửi, thổi nhẹ hai lần mới nhấm nháp một chút, thưởng thức một lát, gật đầu cười nói: "Trà ngon."

Thanh Hà trưởng lão mỉm cười nói: "Đây là lá trà do một vị lão hữu của Từ gia trong Bạch Hồ thành tặng ta mấy ngày trước, tiếc rằng nơi chúng ta ở không phải đất trà, mà là An Châu ở phía đông nam thần châu hạo thổ mới là vùng đất sản xuất được loại trà ngon, tên gọi "Tiểu Lục Trần", mùi thơm tuy đậm nhạt nhưng lại ngọt ôn nhuận, dư vị lâu dài, thực là loại trà ngon."

Đoạn Thiên Lí cười cười rồi cầm chén trà đầy nước lên uống cạn trong một ngụm.

Thanh Hà trưởng lão lại rót cho hẳn một chén, Đoạn Thiên Lí nâng hai tay lên nhận chén rồi ngồi im lặng nghe Thanh Hà trưởng lão nói: "Tiểu Lục Trần xem như là thượng phẩm trong các loại trà, chỉ có điều nếu nói đến loại trà cực phẩm được thiên hạ công nhận thì phải là Bồng Lai "Tiên Nha" và "Hoàng Lộ" trên Đại Trúc Phong của dãy Thanh Vân Sơn, chỉ tiếc hai giống trà này sản lượng rất thưa thớt lại bị đại phái giàu có nắm giữ, ta và người cả đời này sợ rằng cũng không được nếm rồi."

Đoạn Thiên Lí cười nói: "Sư phó đang ở thời kì sung sức nhất, đạo hạnh cao thâm, tương lai rộng lớn, há lại chỉ dừng lại ở đây?"

Thanh Hà trưởng lão ngồi ngắm men xanh của chén trà sứ, không nói tiếng nào, một lúc sau lại khẽ thở dài. Tu sĩ Huyền Đan Cảnh mặc dù đã là cảnh giới cực kỳ cao thâm nhưng một khi tu luyện đến tình cảnh này thì muốn bước thêm một bước đều là chuyện muôn vàn khó khăn, một bước trăm xích ban đầu chẳng lẽ lại dễ dàng như vậy sao ? Đến bao giờ mới thôi, Huyền Thiên tông chỉ có hai vị cao thủ Huyền Đan Cảnh, Thanh Phong chân nhân và Thanh Hà trưởng lão vẫn chỉ dậm chân bồi hồi ở Huyền Đan Cảnh đệ

nhất trọng, chưa thể đột phá mấy chục năm rồi. Mặc dù như vậy nhưng chỉ cần có hai người bọn họ tọa trấn, không ai có thể nói Huyền Thiên tông không phải là một trong bảy đại phái có thực lực mạnh nhất ở chung quanh khu vực Vạn Yêu Cốc.

Cầm lấy chén trà trước mặt, ngắm nhìn nước chè màu chanh vàng thanh tịnh sóng sánh trong chén, sau một lúc ngồi ngắm nghía thì Thanh Hà trưởng lão bình đạm hỏi: "Gần đây sinh ý của lâu thế nào?"

Đoạn Thiên Lí nói: "Tất cả đều bình thường, thu lời nhiều nhất vẫn là đan dược, theo như tính toán ban đầu thì tiền lời tháng này nhiều hơn trước một thành."

Thanh Hà trưởng lão nhẹ gật đầu, nói: "Khó được người quản lý từ trên xuống dưới tinh tường như ngươi, vất vả cho ngươi rồi."

Đoạn Thiên Lí khom người, nói: "Đây là bốn phần của đệ tử, sư phó quá khen."

Thanh Hà trưởng lão im lặng một lát, bỗng nhiên nói: "Có chuyện này có thể ngươi không biết, ngày mười lăm tháng này, đệ nhất thương hội "Thần Tiên hội" sẽ khai trương ở trong Bạch Hồ thành của Vạn Yêu Cốc .

Đoạn Thiên Lí thân thể cứng đờ, mặc dù ngày thường công phu hàm dưỡng rất sâu nhưng giờ phút này cũng phải ngạc nhiên, nói: " Chẳng lẽ chính là thương hội được xưng là đệ nhất thiên hạ, Thần Tiên hội? "

Thanh Hà trưởng lão thở dài, nói: "Đúng là nó."

Đoạn Thiên Lí chau mày, sắc mặt nghiêm trọng hơn, ánh mắt nghi hoặc nhìn Thanh Hà trưởng lão hỏi: "Vạn Yêu cốc ở gần Man Hoang, rời xa Trung Thổ phần hoa cực thịnh cùng đám chi châu động thiên phúc địa màu mỡ. Người trong thế

gian đều biết tu chân giả trong thiên hạ bảy tấp phần mười đều tập trung ở Cửu Châu của Trung Thổ, bậc cự thương hào phú giống như Thần Tiên hội từ trước đến nay đều tung hoành bề ngể, phong vân một cõi trong khu vực Cửu Châu rộng lớn, dưới cờ đóm chi nhánh, phân hội nhiều như mây, trải rộng khắp Cửu Châu, nhưng cho tới bây giờ họ vẫn chướng mắt với vùng biên thùy vắng vẻ của chúng ta. Vì sao lúc này lại"

Hắn không nói tiếp nhưng những nghi vấn và kinh ngạc đều ghi hết lên mặt rồi, dừng lại một lát, Đoạn Thiên Lí ngưng thần suy nghĩ một lúc rồi lập tức nói: "Còn nữa, Bạch Hổ thành chính là đại thành đệ nhất gần Vạn Yêu Cốc, hầu hết dân thổ địa tài giỏi đều ở trong thành, phần hoa giàu có hơn hẳn bọn chúng, chỉ riêng ba đại thế gia Nguyên, Bạch, Từ của bảy đại môn phái đã sớm chia cắt sạch sẽ thị phần của Bạch Hổ Thành, há lại có thể cho phép Thần Tiên hội tùy tiện thò tay vào cướp miếng ăn của họ ?

Thanh Hà trưởng lão sắc mặt hờ hững nhưng lại có ánh sáng của sự tinh tường xẹt qua đôi mắt, cười nhạt một tiếng rồi nói: "Nói người cũng không tin, chính là Bạch gia trong tam đại thế gia xuất đầu mời Thần Tiên hội tới.

Đoạn Thiên Lí nhất thời ngạc nhiên.

Thanh Hà trưởng lão trầm mặc một hồi, nói: "Ta cũng là gần đây mới nhận được tin tức, ngày hôm nay Bạch Hổ thành sớm đã loạn thành một bày, rất nhiều thế lực nổi lên và dòng chảy ngầm bắt đầu khởi động, ta cũng không biết vì sao lúc này Bạch gia lại tiến hành một việc không chút khôn ngoan như vậy ? Thần Tiên hội là thương hội đã có tên tuổi thiên hạ đệ nhất hơn hai trăm năm, bối cảnh sâu không thể tưởng tượng, tại Trung Thổ Cửu Châu mặc dù hào phú như mây, đại phái như rừng, thánh địa tu chân như biển, nhiều năm qua lại nghe gió thổi mây phun nhưng chưa từng nghe nói có danh môn đại phái nào công khai làm khó xử nó. Thậm chí còn nghe đồn đại, e rằng sau lưng Thần Tiên hội

chính là Bồng Lai tiên tông, Thần Long điện, những cự phách hào phú bậc nhất trong tu chân giới, cũng có thể là những danh môn thánh địa uy danh hiển hách, tón lại là thực lực vô cùng hùng mạnh. Quái vật khổng lồ như vậy một khi thẩm thấu được thể lực vào Vạn Yêu Cốc này, chỉ sợ...."

Đoạn Thiên Lí sắc mặt xấu dần, sau một lúc trầm mặc thì mở miệng nói: "Đệ tử cũng từng nghe qua tên tuổi của Thần Tiên hội, ngày trước nghe đồn Thần Tiên Hội hình như chỉ xem trọng sinh ý của thương hội, chưa từng nghe thấy có chuyện chiếm cứ linh sơn, công phạt môn phái, hình như bọn hầy chỉ quan tâm tới việc môn phái thôi thì phải?"

Thanh Hà trưởng lão gương mặt nhìn hầy, Đoạn Thiên Lí cười khổ một tiếng rồi lắc đầu, xem ra những ý niệm này rốt cục cũng chỉ là suy đoán mà thôi.

Trà thất tạm thời chìm vào trầm mặc, một lát sau Thanh Hà trưởng lão mở miệng nói: "Được rồi, những sự tình này hiện nay cũng không tới lượt chúng ta đau đầu, chờ xem kỳ biến vậy." Nói xong, hầy nhìn Đoạn Thiên Lí, sắc mặt đột nhiên trầm xuống, nói giọng lạnh nhạt: "Sự tình vào buổi sáng, ngươi có biết không?"

Đột nhiên bị sư phụ hỏi lạnh nhạt, Đoạn Thiên Lí hơi ngơ ngác một chút mới nhẹ gật đầu, nói: "Đệ tử có nghe nói."

Thanh Hà trưởng lão sắc mặt lạnh nhạt, nói: "Ngươi thấy thế nào?"

Đoạn Thiên Lí hơi liếc nhìn sư phụ rồi đưa bàn tay to lớn cầm ấm trà được chạm trổ tinh xảo lên, rót đầy nước trà vào trong chén trà của sư phụ, im lặng một lát mới mở miệng nói: "Đệ tử xem ra, sự tình buổi sáng sớm hôm nay e rằng tiểu sư đệ đã phạm một ít sai lầm nhỏ."

Hai hàng lông mày của Thanh Hà cau lại.

Đoạn Thiên Lí giảm thanh âm trầm xuống một ít rồi tiếp tục nói: "Trước mặt mọi người ép buộc sư muội Luyện Khí Cảnh kết thành đạo lữ song tu, còn dùng tên tuổi của sư phó để dọa người, hành vi lần này của tiểu sư đệ có thể nói là không chịu kiêng nể gì cả, nếu hành vi như thế bị truyền đến tai của chư vị sư trưởng cùng đám sư huynh đệ thì thật khó nghe. Hết lần này tới lần khác Nhậm sư huynh đều xuất hiện kịp thời, đuổi tiểu sư đệ đi, là thua người lại còn thua trận, đại bại mà phải quay về.

Thanh Hà trưởng lão sắc mặt lại khó coi hơn trước chút ít nên không mở miệng nói chuyện, mặc dù thần thái của Đoạn Thiên Lí thật lòng kính cẩn nhưng ngôn từ lại không khách khí chút nào, đánh giá về Vệ Trọng thật khó nghe. Đoạn Thiên Lí ngẩng đầu nhìn sư phó, nhìn thấy nét mặt của sư phó không vui nhưng vẫn bình tĩnh, tiếp tục nói: "Nhậm sư huynh, người này từ trước đến nay bề ngoài phòng khoáng nên nghĩ gì nói ấy, tính tình của tiểu sư đệ có chút cuồng vọng nhưng có sư phó ở nơi đây, tình phụ tử nhiều như trời biển, người khác như thế nào đệ tử không dám nói bừa nhưng Nhậm sư huynh tuyệt đối không xuất đầu lộ diện để diễn cảnh anh hùng cứu mỹ nhân như vậy, bởi vì huynh ấy không thể kết xuống đại thù khi tương lai chưa chắc chắn tranh đoạt được chức chương giáo đại vị, đó không phải là chuyện Nhậm sư huynh muốn làm."

Thanh Hà trưởng lão khước miệng khẽ cười, trên mặt đã ánh lên ý lạnh lùng, cười nhạt nói: "Nói hay lắm, người nghĩ như thế nào ?"

Đoạn Thiên Lí thở dài, nói: "Ân sư nhìn xa vạn dặm, ánh mắt thâm nhuần hẳn hẳn đã sớm minh bạch."

Thanh Hà trưởng lão hừ một tiếng, không nói gì.

Đoàn Thiên Lí đành phải tiếp tục nói: "Nhìn khắp trên dưới Huyền Thiên tông, có thể sai Nhậm sư huynh làm như vậy

tự nhiên chỉ có một người mà thôi, chính là chương giáo chân nhân, tuy nhiên chưa hẳn là nhằm vào tiểu sư đệ nhưng chẵn hẵn mục tiêu của Nhậm sư huynh chính là sư phó, kể cả đám đệ tử đi theo sư phó cũng vậy, chỉ có điều tiểu sư đệ vận khí không tốt, vừa đúng lúc hẳn đi qua nên bị đánh mà thôi." Hẳn dừng một chút rồi thanh âm lại trầm thấp xuống vài phần, nói:"Cho nên đệ tử cả gan, khẩn cầu sư phó chớ nghiêm trị tiểu sư đệ, chỉ hơi răn dạy là được rồi."

Chương 106 : Phòng trà (3)

Tác giả: Tiêu Đình

Người dịch : Phương (Nhóm dịch Độc cô thôn)

Nguồn: www.tangthuvien.com

Ebook: enix

Thanh Hà trưởng lão ngấm nghĩa chén trà nằm trong tay, ánh mắt lập lòa, sắc mặt dần bình thản trở lại, hẳn đã không mở miệng nói chuyện thì tất nhiên Đoạn Thiên Lý chỉ có thể kiên nhẫn chờ đợi, thỉnh thoảng Đoạn Thiên Lý lại ngẩng đầu nhìn sư phó, thậm chí không biết giờ phút này trong lòng sư phó đang nghĩ đến điều gì.

Thật lâu sau đó, khi nước trong chén trà đã nguội lạnh, Thanh Hà trưởng lão ngưng mắt nhìn chén thật lâu rồi cầm lên nhấp một ngụm uống cạn, sau đó thản nhiên nói: "Lúc này đã không giống ngày xưa rồi."

Thân thể Đoạn Thiên Lý cứng đờ.

Chỉ là Thanh Hà trưởng lão lắc lại nói: "Những năm gần đây, trong Huyền Thiên tông chỉ có Thanh Phong sư huynh và ta tu luyện đến Huyền Đan Cảnh, nếu chỉ luận đạo và tu vị thì chúng ta đều chỉ là Huyền Đan Cảnh đệ nhất trọng, ta cảm thấy ta không thua kém hẳn. Nhưng nhiều năm rồi dù bên trong phái hay những kẻ bên ngoài đều cho rằng hẳn vững vàng đứng trên ta một bậc, người cũng biết duyên cớ vì sao chứ?"

Đoạn Thiên Lý trong lòng thầm cười khổ, thấp giọng nói: "Dạ, là bởi 'Hoàng Long bào'."

Thanh Hà trưởng lão nhẹ gật đầu, nói: "Đúng vậy, nguyên nhân chính là vì Hoàng Long bào. Trước kia tổ sư gia của

Huyền Thiên tông chỉ truyền xuống duy nhất một kiện pháp bảo là Hoàng Long bào, bị hắc dùng thân phận trưởng giáo chân nhân rồi chiếm giữ, ta chỉ có thể cúi đầu thần phục. Nói cách khác thì phải làm thế nào đây, mặc dù ta có vài kiện linh khí nhưng trước mặt Hoàng Long bào cũng chỉ như gà đất, chó kiểng, chả có tác dụng gì. Chỉ là lúc này đã không giống ngày xưa nữa, sau khi động phủ của vị tu sĩ vô danh thời thượng cổ bị động đất chấn ra, pháp bảo đã có hơn hai kiện, nhưng cho đến ngày hôm nay, chặc chặc, vị trưởng giáo sư huynh này ngay cả một kiện cũng đưa không cho ta."

Nói xong lời cuối cùng, thanh âm của Thanh Hà trưởng lão mặc dù trầm thấp nhỏ hơn trước nhưng sự sắc bén trong lời nói lại nhiều hơn vài phần lạnh lẽo ác liệt. Đoạn Thiên Lý lúc này ngồi im lặng gần bàn trà, không dám ngẩng đầu nhìn nét mặt của sư phó.

"Thế nhân đều nói ta với hắc là hai người cùng trưởng thành từ cùng một lò đúc Huyền Thiên tông nhưng không một ai biết vị sư huynh này nghi kị ta sâu như thế nào. Tình hình trước mắt, e rằng lần này là hắc cố ý tới tận nhà gõ cửa thăm dò ta rồi." Nói xong hắc nhìn thật sâu vào mắt của Đoạn Thiên Lý, nói:"Thiên Lý, người cảm thấy tiểu tử Nhậm Hào dễ dàng gây chuyện với Vệ Trọng, phải chăng cũng vì nguyên do này ?"

Đoạn Thiên Lý cảm thấy hô hấp có chút khó khăn nhưng lại không lộ cảm giác đó ra ngoài, thở ra một ngụm trọc khí thật dài rồi trầm mặc một lát, sau đó dẫn từng chữ từng câu nói một, nói:"Đệ tử cho rằng, đúng là như vậy?"

Một cơn gió nhẹ từ ngoài cửa sổ của tiểu thất thổi vào trong phòng, nhẹ phẩy phất phơ quần áo của hai người đang ngồi ở hai đầu của bàn trà, bỗng dưng khiến cho bọn họ lại im lặng, trầm mặc trở lại. Lúc này đây, trong tiểu thất lại chìm vào một khoảng thời gian trầm mặc thật dài và yên tĩnh.

Đoạn Thiên Lý cúi đầu rồi giảm thật thấp âm thanh, nhỏ giọng nói: "Đệ tử kém cỏi liên lụy sư phó phải chịu khổ, thực là tội nghiệt sâu"

"Nhưng là lúc này đây" Hắc định nói tiếp nhưng bị giọng nói của Thanh Hà trưởng lão cắt đứt, Đoạn Thiên Lý trong lòng xiết lại, vô ý ngẩng đầu lên nhìn vị ân sư đang ngồi ở trước mặt, sắc mặt tái đi rồi trở thành tái nhợt.

"Lúc này đây, đúng là lúc này đây" Thanh Hà trưởng lão chậm rãi bưng chén trà lên trước mặt, trong miệng cứ nhắc đi nhắc lại mấy lời này, thần sắc biến ảo, ánh mắt lập lòe, cứ như vậy sau ba bốn phút. Đoạn Thiên Lý nín hơi cắn răng, lưng toát mồ hôi lạnh mà không biết, bởi vì hắc đang kinh ngạc nhìn ân sư, chỉ ngần ngừ mấy phút thôi mà hắc cảm giác bị dày vò qua mấy cái xuân xanh.

Rốt cục, Thanh Hà trưởng lão ánh mắt lạnh lẽo, nghiêm nghị mở miệng, quả quyết nói: "Bây giờ, ta không muốn nhịn nữa!"

"Coong"

Một tiếng vang thanh thúy đột nhiên vang lên trong gian tiểu thất, quanh quẩn một lúc trong bầu không khí yên tĩnh và trầm mặc, một cái chén trà sứ men xanh vừa bị ném xuống mặt đất, vỡ thành từng mảnh.

※※※

Một ngày bình thường là một ngày bận rộn, cuối cùng thì nó cũng trôi qua khi trời chiều trôi dần về phía tây rồi chuẩn bị lặn xuống núi, Thiệu Cảnh đánh thức Tiểu Trư rồi cùng ra khỏi Thiên Phong lâu. Nhìn xung quanh một lúc thì hắc chợt phát ra vị Đoàn sư huynh ngày thường vẫn đứng trước cửa ra vào đưa mắt dõi theo chúng sư đệ sư muội trở về núi, không biết tại sao hôm nay lại không đứng ở đấy nữa.

Trời chiều, Thiên phong lầu dưới ánh tà dương kéo dài một bóng đen to lớn và thon dài xuống mặt đất, trong chúng đệ tử cũng có người nhận ra Đoạn Thiên Lý không đứng ở cửa ra vào nhưng phản ứng của họ không khác nhau lắm, cùng lắm cũng chỉ nghị luận hai tiếng rồi bỏ đi, dù sao Đoạn sư huynh cũng là người quản lý Thiên Phong lầu, ngày bình thường phải nhận nhiều việc bận rộn, có lẽ hôm nay huynh ấy có việc gấp rồi.

Ra khỏi Tiểu Hồ thành một cách vô tư lự, Thiệu Cảnh cùng Tiểu trư bước trên con đường lớn nối giữa Tiểu Hồ thành và dãy núi Thiên Thanh, khi nhìn thấy dãy núi Thiên Thanh đã dần dần rõ ràng ở trước mắt cũng là lúc bầu trời chạng vạng tối, con đường dẫn lên núi dưới ánh tà dương của hoàng hôn chậm rãi chìm vào trong bóng tối, biến thành một đoạn đường màu trắng cực lớn mờ nhạt, chỉ còn lại bộ dáng to lớn vẫn đứng nguyên trong bóng đêm.

Thời điểm trở lại ngọn núi thì sắc trời đã đen lại y như thường lệ, ngọn núi quanh quẽ dưới bầu trời tối đen, bây giờ thì hầu như tất cả các đệ tử đều đã trở lại phòng mình rồi đóng cửa không ra ngoài, hoặc tu luyện hoặc nghỉ ngơi, chỉ còn những ngọn đèn dầu tù mù đang cháy trong đêm như con mắt của những con quỷ lạng lã trong màn đêm. Thiệu Cảnh có một lợi thế là tầng hai mươi bốn chính là một tầng lầu khá cao, khi đi đến nơi này thì những đệ tử cùng làm việc ở Thiên Phong lầu trong Tiểu Hồ thành đã tán đi hết rồi, chỉ còn lại một mình hảnh hững thững bước.

Sau khi đi hết con đường lớn bằng đá trắng cuối cùng cùng đến dãy nhà bằng đá, đi qua từng gian hoặc tối hoặc sáng leo lắt, tối nay bầu trời đầy mây đen, chúng che mất ánh sáng của mặt trăng, chỉ còn một vài ngôi sao sáng trên bầu trời xa xôi đang tỏa ra những tia sáng nhàn nhạt.

Ước chừng khi đến gần phòng của mình thì bước chân của Thiệu Cảnh mới được dừng lại, trông thấy gian phòng của Tô Thanh Dung nằm bên cạnh mình hình như vẫn còn mở

một nửa. Mà hắn chưa kịp nhìn vào bên trong thì đã nghe thấy tiếng nói và bước chân của hai người khác nhau, có tiếng con trai và con gái, cửa phòng kéo kẹt một cái rồi mở ra, sau đó Nhậm Hào và Tô Thanh Dung người trước người sau bước ra khỏi cửa.

Nhậm Hào vừa đi một bên vừa nghiêng người cười nói với Tô Thanh Dung, mỉm cười nói: "Tô sư muội đừng bước, ta tự đi được rồi."

Tô Thanh Dung cũng không có cưỡng cầu, khuôn mặt kiều mỵ xinh đẹp cười nhẹ nhàng, khẽ nói: "Sau này mọi việc đều dựa vào sư huynh chiếu cố."

Nhậm Hào ha ha cười cười, nói: "Người yên tâm đi." Dứt lời quay người, sau đó hai người đồng thời nhìn thấy Thiệu Cảnh đang đứng không xa, khi Tô Thanh Dung dường như đang nôn nao thì Thiệu Cảnh đã cúi đầu hành lễ với Nhậm Hào, nói: "Nhậm sư huynh khỏe chứ."

Nhậm Hào nhìn hắn một cái rồi nói: "Người là"

Thiệu Cảnh nói: "Ta tên là Thiệu Cảnh, là đệ tử cùng báỉ lạy môn phái với Tô sư tỷ, bây giờ đang làm việc ở Thiên Phong lâu ở trong Tiểu Hồ thành."

Nhậm Hào "à" một tiếng, gật đầu nói: "Khó trách, làm việc ở Thiên Phong lâu đúng là vất vả hơn nơi khác nhiều, mỗi ngày đều bận bịu đến bây giờ mới được trở về núi, sư đệ, người mau về phòng nghỉ ngơi đi."

Thiệu Cảnh kính cẩn trả lời: "Vâng, đa tạ sư huynh quan tâm."

Nhậm Hào không hề lên mặt hay lạnh nhạt với người khác như Vệ Trọng hay Đoạn Thiên Lý mà gật đầu sáng khoái, sau đó trở lại chào Tô Thanh Dung rồi quay người rời đi.

Thieu Cảnh chậm rãi đứng thẳng người dậy, nhìn theo thân ảnh cao lớn đang dần dần biến mất ở cuối con đường xa xa, sau đó nhìn lại thì thấy nét vui vẻ trên khuôn mặt Tô Thanh Dung đã chầm chậm rút đi, chẳng biết vì sao nàng vẫn chưa quay lại trong phòng mà vẫn đứng y nguyên ở trước con đường bằng đá cứng. Nàng mặc áo trắng, nét đẹp như tranh vẽ, đứng cô đơn trong cơn gió đêm lạnh lùng, vạt áo phấp phất bay, vẻ ôn nhu kiều mi ngày thường đang từ từ tiêu tán rồi chuyển thành nét trong trẻo nhưng lại lạnh lùng.

Thieu Cảnh dừng lại nhìn nàng, Tô Thanh Dung cũng bình tĩnh đứng nhìn người nam nhân này.

Hai cái thân ảnh, đang dần trở nên im lặng đến lạnh lùng trong bóng đêm, không nhúc nhích chỉ đứng yên lặng. Gió núi không ngừng thổi qua, hai người phảng phất đều cảm thấy hàn ý ở trong mắt đối phương.
(mình là mình rất bức với TC, yêu không dám nói còn tỏ vẻ lạnh lùng.)

Thật lâu sau đó, Tô Thanh Dung là người phá vỡ cục diện kỳ quái và bế tắc này, nàng cũng không nói điều gì cả mà chỉ quay người định trở về phòng, đúng vào lúc nàng quay người lại thì nghe thấy Thieu Cảnh đứng sau lưng mở miệng nói: "Chờ một chút."

Tô Thanh Dung lướt mắt lạnh lùng, vẻ mặt hững hờ quay lại nhìn Thieu Cảnh, Thieu Cảnh nhìn vào đôi mắt của nàng và nói: "Người buông tha A Hồ đi."

Lông mày của Tô Thanh Dung cau lại, con ngươi trong mắt dường như thoáng rút lại, khóe miệng lạnh lùng thốt: "Người có ý tứ gì?" Tiếng nàng lạnh như băng, hoàn toàn khác với giọng nói dịu dàng ngày thường của nàng khiến cho Thieu Cảnh thoáng nhớ lại tất cả những chuyện đã xảy ra trong động phủ thần bí nửa năm trước.

Hắn hít sâu một hơi, ngăn chặn sự sợ hãi đang dâng lên

trong lòng và chậm rãi nói: "Người có thủ đoạn cao minh, cho dù không nói câu nào, chỉ cần dùng đôi mắt, nét mặt đã đủ làm tên ngốc kia điên đảo thần hồn, ngu ngốc vì người mà chọi cứng với Vệ Trọng. Thế nhưng một kẻ đại ngốc như hần sẽ không bao giờ làm điều gì gây uy hiếp với người, người hãy bỏ qua cho hần đi."

Tô Thanh Dung lạnh lùng nhìn hần, một lát sau bỗng nhiên bước lên một bước, nói: "Người đang cầu xin ta sao?"

Thiệu Cảnh nhú nhú mày, nói: "Không phải."

Tô Thanh Dung cười nhạt, nói: "Vậy người có ý gì, thuận miệng nói thôi hay là đang cảnh cáo ta?"

Gió đêm thổi qua buốt giá, hàn khí từ từ tràn vào cơ thể, Thiệu Cảnh hít sâu một hơi, ngẩng nhìn khuôn mặt tuyệt mỹ của Tô Thanh Dung, lúc này nàng đã không còn vẻ ôn nhu kiều mỹ ngày thường mà đang lộ ra sự xa cách lạnh lùng cùng ánh mắt lẳng lệ ác liệt, sát ý như ẩn như hiện trong đôi mắt của nàng, tỏa ra như gió đông băng hàn rét buốt.

Hần im lặng nhìn nàng chăm chăm, Tô Thanh Dung cũng không nói gì, ánh mắt nhìn Thiệu Cảnh càng lúc càng sắc, càng lúc càng lạnh lùng.

Một giây này dường như hai người đều thấy trong mắt đối phương hiện lên tình cảnh thảm thiết đã xảy ra trong động phủ thần bí từ nửa năm trước.

Bàn tay rủ xuống bên người của Thiệu Cảnh đang chậm rãi nắm chặt lại

Chương 107 : Khắc phù (1)

Tác giả: Tiêu Đình

Người dịch : Phương (Nhóm dịch Độc cô thôn)

Nguồn: www.tangthuvien.com

Ebook: enix

Ánh nền khế đung đưa trong phòng, nó vừa nổ tiếng bùng bùng be bé vừa chập chờn vài cái trong ngọn đèn cầy. Thiệu Cảnh chậm rãi ngồi xuống chiếc bàn bên cạnh ngọn đèn, ngồi nghỉ một lúc rồi ngửa bàn tay phải của mình ra, đặt bên dưới ngọn đèn cầy, bên dưới ánh nền tù mù lòng bàn tay của hắn đang ướm mồ hôi lạnh.

Không màu, trong suốt, một vài giọt mồ hôi lạnh đang lặng lẽ chảy.

Buổi tối ở ngoài phòng, hai người rất cục không có xuất thủ tàn nhẫn, bởi vì dù là Tô Thanh Dung hay Thiệu Cảnh cũng đều không phải là loại người dễ dàng xúc động. Mỗi người đều có bí mật của mình, có lẽ bí mật của hai người bọn họ quan trọng đến mức không thể để cho người khác biết được, vì vậy đến cuối cùng mặc dù đã giằng co rất lâu nhưng hai người vẫn phải hạ xuống cục diện bế tắc đầy sát ý để im lặng trở về phòng.

Chỉ là, nếu đó quả thật là trận quyết đấu không chết không nghỉ, ai sẽ là người chết vào tay người kia ?

Thiệu Cảnh nhìn chăm chăm vào lòng bàn tay của mình, chăm chăm vào những giọt mồ hôi lạnh đang chậm chậm tan đi, sắc mặt dần tái nhợt.

Tiểu Trư lúc đầu không có việc gì làm chỉ đứng ngoài quan sát hắn và Tô Thanh Dung nhìn nhau ngập tràn sát ý, sau

đó lại chạy nhảy, đá đá giả bộ cho có khí thế vào bãi cỏ, chẳng biết từ lúc nào đã chạy lên giường đi ngủ, lúc này tiếng hít thở của nó càng lúc càng to, xem ra đúng là loại chẳng biết gì, vô tư ngủ yên rồi. Thiệu Cảnh một mình một người ngồi dưới ngọn đèn im lặng trầm tư, một lúc lâu sau rốt cục hắn vẫn phải thò tay vào trong túi Lưu Vân lục lợi, lấy ra mấy lá bùa rồi đặt lên bàn.

Những lá bùa màu vàng hơi thô ráp, phù văn màu đỏ vắn vẹo xếp theo thứ tự, hợp thành một đám phù trận hình dạng thần bí, tổng cộng có bốn là bùa màu vàng đang nằm lẳng lẳng dưới ánh đèn. Minh Tư thuật tu hành quá mức chậm chạp, muốn dựa vào Huyền Tâm Quyết lại càng là một chuyện cười, Tô Thanh Dung tư chất trời cho để tu hành đúng là dọa người, đến cuối cùng hắn chỉ còn chút hy vọng vào môn phù lục tạp thuật này.

Bốn lá bùa màu vàng đã vẽ hoàn chỉnh được bốn bức phù trận, bây giờ chỉ còn công đoạn khắc phù là kết thúc quá trình làm việc thôi. Thiệu Cảnh không hề do dự, đặt hai tay nằm lên đùi, sau đó ngưng thần, tập trung tinh khí, nhắm mắt dưỡng thần, đến khi cảm thấy tinh khí tinh thần đều trọn vẹn hắn mới chậm rãi mở hai mắt ra, năm ngón tay phải co duỗi, lòng bàn tay hướng lên trên, không cảm thấy hắn dùng sức nhiều mà chỉ thấy một ánh lửa lóe lên trong màn đêm yên tĩnh, một ngọn lửa nho nhỏ màu vàng từ trong lòng bàn tay hắn hiện lên.

Im lặng thi triển ngọn lửa màu vàng, tay của Thiệu Cảnh từ từ hạ xuống khiến cho không khí xung quanh bỗng nhiên nóng bỏng hơn hắn, có những tiếng "Ô ô" rất nhỏ nhưng quái dị như có như không đang không ngừng gào thét ở bốn phía xung quanh. Sau khi bàn tay của Thiệu Cảnh di chuyển ngọn lửa lại gần lá bùa màu vàng trên bàn thì những phù văn vốn đang bình tĩnh lập tức phát sáng, lửa vàng như chanh, phù văn đỏ như máu, hai màu sắc đột nhiên cuốn lấy nhau thật tươi đẹp, giống như máu tươi của con thỏ đang chảy ra từ bộ lông trắng muốt, thậm chí cái giọt máu

đỏ kia còn nhúc nhích, chuyển động y như thật.

Sáu cái phù văn đều là như thế, theo thứ tự lần lượt phản ứng như muốn thoát khỏi tờ giấy để tùy ý chảy xuôi bay ngược nhưng ngay lập tức có một luồng linh lực toát ra khỏi lá bùa, lập tức áp chế chuyển động kì dị của đám phù văn, có lẽ đây là tác dụng của phù trận thần bí, sau đó ánh sáng nhạt lập lóe, phù văn đỏ tươi nhúc nhích rồi tự động biến thành một thể cục cân bằng, chờ đợi ngọn lửa.

Hết thấy đều giống y như đúc với những ghi chép Thiệu Cảnh đã từng đọc nên trái tim của hắn đã đập yên ổn hơn rất nhiều, sau đó từ từ đem ngọn lửa đang bùng cháy ở trong lòng bàn tay đè ép xuống dưới.

Trong ngọn lửa, sắc mặt của Thiệu Cảnh nghiêm trọng, tinh thần đã đến đỉnh của sự tập trung cao độ, trong mắt hắn chỉ có ngọn lửa và tờ lá bùa màu vàng ở trước mặt, từ sau khi ngọn lửa màu vàng lại gần phù văn phù trận màu đỏ thì có một luồng linh lực áp xuống dưới, lập tức khiến cho sự cân bằng mỏng manh yếu ớt đang được phù trận cố gắng duy trì nổi lên những gợn sóng nhỏ, hình như bản năng của phù trận đã khiến nó kháng cự luồng linh lực đang cố gắng xâm nhập ở bên ngoài, nó sinh ra lực lượng chống cự nhưng hiển nhiên lực chống cự của loại phù trận này khá nhỏ yếu, không thể nào chống cự được linh lực tỏa ra từ Hỏa Cầu thuật trên bàn tay Thiệu Cảnh, rất nhanh nó đã bị áp chế.

Lửa và phù văn phù trận đã chạm vào nhau.

Nhìn lại thì lá bùa vẫn bình thường không có gì lạ nhưng sau khi bị uy lực cường đại của ngọn lửa ụp xuống, vậy mà nó không nhen nhóm bị cháy ngược lại còn hấp thụ, sáu cái phù văn nằm trên giấy càng lúc càng đỏ như máu tươi, chữ viết rung động càng lúc càng nhanh. Toàn bộ phù trận đã rung động, dần dần sinh ra một luồng lực lượng hấp thụ rồi hút linh lực từ trong Hỏa Cầu thuật xuống bên dưới.

Trên trán của Thiệu Cảnh đã lấm tẩm mồ hôi, từ lúc bắt đầu đến bây giờ toàn bộ tinh lực của hắn đều đã dùng để khống chế Hỏa Cầu thuật cháy trong tay, lá bùa vẽ phù trận yếu ớt nhỏ bé, sáu cái phù văn tạo thành phù trận càng là loại yếu ớt nhưng chúng đang đè nén lẫn nhau nên mới duy trì được thế cục cân bằng, một khi khống chế không cẩn thận thì linh lực của Hỏa Cầu thuật tuyệt đối có thể dễ dàng phá nát sự cân bằng đang được duy trì trên lá bùa, khi đó cái lá bùa này sẽ không thể khống chế được nữa, sáu cái phù văn sẽ tiêu tùng trong chốc lát, vậy thì việc chế tác phù lục này tất nhiên đã thất bại.

May mắn, Hỏa Cầu thuật là thuật pháp hắn đã tu luyện không ngừng nghỉ trong rất nhiều năm, vì vậy với mỗi biến hóa của từng tia linh lực hoặc những rung động nhỏ nhoi nhất của ngọn lửa trong thuật pháp này hắn đều thuộc nằm lòng, chỉ cần cố gắng cẩn thận hơn rồi dựa vào sự quen thuộc và trầm ổn của thuật pháp, hắn tiếp tục di chuyển ngọn lửa đè áp xuống từng điểm từng điểm của phù trận

Một quả cầu lửa, đã có một nửa quả cầu lửa chạm xuống lá bùa nhưng lá bùa vẫn bình yên vô sự, từ bên cạnh nhìn sang thì cảnh tượng này thật sự rất quý dị, giống như quả cầu lửa đang cháy trong tay Thiệu Cảnh đã có một nửa thể tích bị ép vào bên trong lá bùa, mà một nửa còn lại dưới sự khống chế của hắn đang chậm rãi đè xuống bên dưới, từ từ chìm vào trong phù trận trên lá bùa.

Ánh lửa lung linh, linh lực trong bàn tay hắn đang không ngừng rung động nhưng dường như tất cả vẫn còn trong tầm khống chế của hắn. Thiệu Cảnh tập trung tinh thần, hết sức chăm chú điều khiển linh lực giống như hắn đã nhìn thấy thành công ngay trước mắt. Nhưng đúng vào thời khắc này, đột nhiên trong khóe mắt đầy mong đợi của hắn hiện lên hình ảnh một trong sáu cái phù văn của phù trận là phù văn âm hỏa đột nhiên bị tối sầm lại, gần như là đúng vào lúc này, sự cân bằng yếu ớt đang được duy trì lập tức bị hỗn loạn.

Nội tâm của Thiệu Cảnh lập tức bị trầm xuống, hàm răng nghiến trèo trẹo, điều động toàn bộ linh lực còn sót lại mong vẫn hồi nhưng thế lực lại như lũ quét, bộc phát không thể chống đỡ, chỉ trong nháy mắt năm cái phù văn còn lại đang sáng rất nhanh bị ảm đạm, một tia linh lực yếu ớt ngưng tụ một lát trên phù văn rồi lập tức nổ ầm ầm như một quả bom.

"Ầm!"

Thanh âm trầm thấp mà cứng nhắc nương theo ngọn lửa nổ ầm ầm đột nhiên vang lên, phù trận bên trong lá bùa màu vàng rung động thật mạnh rồi căn nuốt toàn bộ sáu cái phù văn, bùng lên một ngọn lửa lớn, rất nhanh sau đó cả lá bùa đã cháy thành tro tàn.

Chương 108 : Khắc phù (2)

Tác giả: Tiêu Đình

Người dịch : Phương (Nhóm dịch Độc cô thôn)

Nguồn: www.tangthuvien.com

Ebook: enix

Thiệu Cảnh chậm chạp úp lòng bàn tay xuống mặt bàn, sắc mặt tái nhợt, một giọt mồ hôi từ trên trán hắt chảy xuống và rơi vào đuôi hàng lông mày đen dày.

Hắn hững hờ lấy tay lau đi giọt mồ hôi, mặt trầm như nước và cẩn thận nhớ lại từng chi tiết trong quá trình khắc phù thất bại vừa rồi, hắn nhớ rõ ràng mỗi một động tác trong quá trình khắc phù của hắn đều không có sai lầm nhưng khoảnh khắc cuối cùng lại đột nhiên thất bại, hắn chẳng hiểu gì cả. Thiệu Cảnh hoàn toàn không rõ vì sao thành công rõ ràng đang nằm trong lòng bàn tay vậy mà cái phù trận chết tiệt lại đột nhiên mất khống chế.

Chẳng lẽ giai đoạn như khắc phù, cho hắn dù đã vô cùng thuần thục với cách khống chế thuật pháp nhưng chính bản thân việc khắc phù cũng đã có tỷ lệ thất bại cực cao hay sao ?

Nín hơi, tĩnh khí! Thiệu Cảnh đè ép sự lo lắng đang trào dâng trong lòng, vẫn còn cơ hội, vẫn còn cơ hội, hắn tự nói với mình vài câu như vậy, hơn nữa trong sách xưa cũng có ghi lại, mặc kệ người là Phù Lục sư có kỹ nghệ xuất chúng, thủ pháp siêu quần như thế nào thì tỷ lệ chế phù thành công cũng thấp vô cùng.

Ước chừng qua khoảng thời gian bằng một nén nhang thì Thiệu Cảnh một lần nữa đã hồi phục tinh lực, bình tĩnh tinh thần, trên mặt lộ ra sự nghiêm nghị rồi lại một lần nữa cầm

lấy một lá bùa màu vàng, đặt xuống mặt bàn.

Bàn tay duỗi ra thì ngọn lửa bùng lên, quả cầu lửa khi thi triển Hỏa cầu thuật đang dần dần thành hình, ánh lửa màu vàng chanh lấp lạng bùng cháy trong lòng bàn tay của hắn.

Thiệu Cảnh ngưng mắt nhìn một lát rồi lại cầm quả cầu lửa từ từ ép xuống tờ lá bùa màu vàng.

Ánh lửa bập bùng ép xuống phù văn "sống lại" đỏ tươi như màu, linh lực hỗn loạn rồi lại khôi phục lại sự cân bằng, tất cả vẫn giống như lúc trước, khi bắt đầu đều rất thuận lợi. Ngọn lửa trong lòng bàn tay hắn đang chậm rãi bị ép xuống, lực lượng chống cự do phù trận trong lá bùa cũng đang dần mạnh lên nhưng mà như vậy không thể làm khó được Thiệu Cảnh, hắn tiếp tục khống chế uy lực của Hỏa Cầu thuật và linh lực rung động trong lá bùa, cẩn thận duy trì sự cân bằng linh lực trong lá bùa ở dưới lòng bàn tay.

Thời gian dần trôi qua, Hỏa Cầu thuật tiếp xúc lá bùa và lá bùa vẫn bình yên vô sự, linh lực của ngọn lửa dần dần bị phù trận hấp thu. Thiệu Cảnh cẩn thận và chậm chạp giữ bàn tay ổn định ép Hỏa Cầu thuật tiếp tục chìm vào trong lá bùa, linh khí bên trong đã có những chấn động nho nhỏ nhưng vẫn duy trì được sự cân bằng cần có, tất cả dường như rất hoàn mỹ.

Nhưng đúng vào lúc này dường như ác mộng lại bắt đầu xuất hiện, cứ như là giống y như lúc thời điểm trước kia vậy, khi Hỏa Cầu thuật chìm vào trong phù trận được một nửa thì phù văn âm hỏa đột nhiên không khống chế được rồi tắt, ngay sau đó toàn bộ phù trận giống như những quân bài bị ngã xuống rồi hoàn toàn mất đi khống chế, linh lực tán loạn lập tức khiến cho sự cân bằng bị tan vỡ, một ngọn lửa "Bùng" một tiếng rồi nổ vang lên, đốt cháy phù trận ở trong lá bùa rồi đốt cháy lá bùa thành tro bụi trong một

chớp mắt ngay sau đó.

Thiệu Cảnh đỡ đỡ ngồi ở bên cạnh bàn, nhìn lá bùa đã cháy đen ở trước mặt mà sắc mặt tái nhợt, mồ hôi chảy ướt cổ cũng không biết.

Sai ở đâu, đến cùng là mình đã làm sai ở đâu ?

Hắn nhắm mắt rồi cắn răng thật chặt khiến cho hàm răng vang lên những tiếng nghiến răng nghiến lợi trèo treo như đang thống hận và mê muội, lại một lần nữa ngồi nhớ lại quá trình khắc phù.

Thế nhưng mà mình đâu có làm sai, một chút sai lầm cũng không có, hắn hoàn toàn không tìm thấy bất cứ sai lầm nào trong quá trình khắc phù ngăn ngừa cả, hắn nghĩ đến mức đầu óc cũng phải đau nhức nhưng vẫn không thể tìm ra mấu chốt sai lầm của vấn đề này là ở chỗ nào ?

Cắn răng, Thiệu Cảnh đi đi lại lại trong phòng giống như một con thú bị vây khốn đang tìm đường ra, hắn đột ngột mở cửa phòng rồi bước về phía đình viện, gió núi lạnh buốt lập tức quét qua mặt của hắn, hắn giật mình tỉnh ngộ rồi chậm rãi bình tĩnh lại.

Thiệu Cảnh thở ra một ngụm trọc khí thật dài rồi cứ đứng nhắm mắt trong gió một lúc lâu, sau khi tinh thần và sắc mặt đã hoàn toàn bình phục thì trở về gian nhà nhỏ rồi nhẹ nhàng đóng cửa lại.

Tiếng ngáy của Tiểu Trử vang lên đều đều từ trong tấm mềm cũ trên chiếc giường gỗ, tiếng ngáy kéo dài vững vàng mà lại có tiết tấu không đổi, Thiệu Cảnh chậm rãi lại gần chiếc bàn lớn rồi lại dừng bước quay mặt nhìn về phía nó và lẳng lặng đi tới gần chiếc giường. Con heo tham ăn ham ngủ này đang nằm ngửa, dựa vào tường mà ngủ rất ngon, bốn chân tùy ý chống lên trời lộ ra cái bụng tròn có hai màu trắng đen phân ra rõ ràng.

Thiệu Cảnh phì cười, kéo mềm chùm qua bụng Tiểu Trư rồi đứng thẳng dậy, lại gần chiếc bàn ngồi suy tư một lát mới lấy ra tờ lá phù màu vàng thứ ba.

Nhìn lá bùa màu vàng vẽ hoa văn dưới ngọn đèn dầu hình như chẳng khác gì tờ giấy bình thường nhưng hình như đám phù văn phù trận nằm im lặng trong tờ giấy phù ấy lại đang chờ đợi điều gì đó.

Thiệu Cảnh ngồi trầm mặc hồi lâu rồi lại một lần nữa duỗi bàn tay phải ra, kêu gọi ngọn lửa xuất hiện.

Tập trung tư tưởng, nín hơi chờ đợi, trong mắt hắt giờ phút này hình như chỉ còn ngọn lửa màu vàng chanh đang bùng cháy. Quá trình quen thuộc lại xuất hiện một lần nữa, mỗi một động tác nhìn qua đều hoàn mỹ không tỳ vết, sắc mặt của hắc ngưng trọng nhìn ngọn lửa, bên trong căn phòng yên tĩnh chỉ còn quả cầu lửa đang im lặng cháy một mình.

"Bùng!"

Lần thứ ba, tiếng lửa bùng trầm thấp lại truyền tới từ lá bùa, dường như nó đang trào phùng cười Thiệu Cảnh, lại một lần nữa phù trận bị mất khống chế, ngọn lửa bắt đầu đốt cháy phù trận trong lá bùa rồi lan ra thiêu hủy lá bùa thành tro bụi, lại là tình huống giống hệt như trước, tất cả đều nằm trong lòng bàn tay và phù trận đột nhiên sụp đổ bằng cách mà hắc không tài nào hiểu nổi.

Khóe mắt run rẩy, Thiệu Cảnh nhìn gắt gao, chăm chăm vào tàn lửa vừa thiêu hủy lá bùa thành tro bụi, hình ảnh hiện lên trong mắt hắc vốn chỉ là ngọn lửa đang bùng cháy nhưng đúng vào lúc này, ngọn lửa trong đôi mắt ấy lập tức sáng lên rõ ràng rồi liếm một phát cháy cả tờ lá bùa, hình như hắc không cảm thấy lòng bàn tay đã bị phỏng vì lửa mà chỉ nhìn chăm chăm vào ngọn lửa đang cháy càng lúc càng lớn, miệng lẩm bẩm:

"Không đúng, hình như không đúng! Ngọn lửa này không đúng!"

Hắn cố gắng suy nghĩ, dường như đã loáng thoáng nhớ được cái gì đó nhưng ý niệm ấy như có như không, mờ ảo không rõ ràng nên hắn không thể nào nắm bắt được, chỉ có thể từ từ vắt óc suy nghĩ đến những dấu vết vừa hiện lên trong mơ hồ, rốt cuộc nó là cái gì ?

Đột nhiên hắn cảm thấy sự đau nhức kịch liệt truyền đến từ lòng bàn tay, tàn lửa trước khi tắt vẫn còn muốn thiêu đốt da thịt hắn, Thiệu Cảnh vội vàng vứt bỏ cái tàn phù đang bốc cháy ra khỏi bàn tay rồi hít thật sâu để thổi hơi vào lòng bàn tay đang bỏng rát, lúc ngẩng đầu lên thì thấy tàn phù trong không trung đang chậm rãi rơi xuống, lá bùa to như vậy mà bây giờ bị cháy chỉ còn lại một vòng hơi mỏng và khô vàng, ở giữa chính là một vòng lửa nhỏ, còn về phần đám phù văn phù trận thì đã bị đốt cháy sạch hết rồi.

Thân thể Thiệu Cảnh bị chấn động đúng vào thời điểm đó, hắn đột nhiên đứng dậy nhìn chăm chăm vào tấm tàn phù đang cháy, gào lên một tiếng lớn: " Đúng rồi, chính là cái này, vị trí lửa bùng lên không đúng?"

Chương 109 : Khắc phù (3)

Tác giả: Tiêu Đình

Người dịch : Phương (Nhóm dịch Độc cô thôn)

Nguồn: www.tangthuvien.com

Ebook: enix

Thiệu Cảnh đặt móng ngồi xuống cạnh bàn, hai tay khẽ phủi phủi đám tro tàn còn lưu lại trên mặt bàn rồi thò tay vào trong túi Lưu Vân lục lợi một lúc, một lúc sau lấy ra ba quyển sách rồi đặt lên bàn, theo thứ tự là những quyển sách ngày đó hắn đã dùng để học môn tạp thuật phù lục này 《Phù Lục Tiểu Giải》, 《Tạp Thuật Phổ》 và 《Thư Thư Trát Ký》. Hắn lật sách rất nhanh, thỉnh thoảng lại so sánh thuyết pháp ghi lại trong ba quyển sách dường như đang muốn tìm kiếm thứ gì đó, hơn nữa không lâu sau đó thì động tác của hắn bị trì hoãn rồi chậm lại hẳn, hai mắt không ngừng di chuyển qua lại ba quyển sách, bờ môi lẩm bẩm như đang thấp giọng đọc cái gì đó ở trong miệng. Ước chừng sau khoảng thời gian uống nửa chén trà nhỏ thì Thiệu Cảnh chậm rãi ngẩng đầu lên, mặc dầu ánh mắt hắn đã sáng tỏ hơn trước nhưng vẫn còn hiện lên rất nhiều điều mê hoặc không hiểu.

"Trong sách xưa ghi lại, nếu vì Hỏa Cầu thuật mà khắc phù thất bại thì phần lớn lí do là bởi linh lực khống chế bị bố trí sai sót. Trong đó lại phân ra làm hai loại, loại thứ nhất là thủ pháp của Phù Lục sư khi khắc phù phạm sai lầm, phù trận không khống chế được linh lực rồi lá bùa lập tức bị ngọn lửa đốt cháy; loại thứ hai là lựa chọn lá bùa sai lầm, Phù lục sư nếu khắc những thuật pháp cường đại vào lá bùa đẳng cấp quá thấp thì lá bùa không thể thừa nhận được linh lực, lúc đó phù trận sẽ sụp đổ, lá bùa cũng sẽ bị hỏng."

Thiệu Cảnh chau mày, âm thầm suy tư:" Hai loại tình huống

này không khác nhau lắm, đều do lửa đốt cháy lá bùa, khác nhau chỉ là chúng bốc cháy ở những vị trí không giống nhau mà thôi. Nếu là thủ pháp khắc phù sai lầm thì lửa sẽ cháy ở cạnh góc; còn nếu phẩm chất của lá bùa không đủ thì lửa sẽ cháy ở trong phù trận. Vừa rồi ba lượt khắc phù thất bại thì đều là những ngọn lửa bùng lên trong phù trận, chẳng lẽ ..."

Thiệu Cảnh bị ngạc nhiên vô cùng, chẳng lẽ mình khắc phù thất bại thực sự không phải vì thủ pháp sai lầm mà lại vì phẩm chất của lá bùa có vấn đề? Nhưng mà tất cả những quyển sách cổ hần đã xem, kể cả quyển sách 《Phù Lục Tiểu Giải》 của lão Hầu cũng ghi rất rõ ràng và rành mạch rằng Ngũ Hành thuật pháp cấp một thì chỉ cần dùng lá bùa màu vàng là được rồi, ít ra phải là những thuật pháp cấp hai thì mới phải khắc vào những lá bùa màu xanh phẩm chất tốt. Nhưng chuyện vừa xảy ra trước mắt phải giải thích kiểu gì bây giờ?"

Thiệu Cảnh không hề nghĩ tới mình lại gặp phải một vấn đề khó khăn như vậy, hết lần này đến lần khác đều là những vấn đề mà cổ nhân đều không hề gặp phải, cho dù là hai quyển sách cổ hay quyển 《Phù Lục Tiểu Giải》 cũng chẳng hề ghi lại chữ gì liên quan đến điều này. Hần chỉ có thể tự mình suy đoán trong đầu khổ, sau một lúc vắt óc suy nghĩ từng loại khả năng có thể xảy ra thì rốt cục Thiệu Cảnh lại nghĩ đến một tình huống mặc dù nghe có vẻ cường điệu hóa nhưng lại là giải thích hợp lý duy nhất cho tình huống khó hiểu này.

Đó là vì Hỏa Cầu thuật của mình, bởi chỉ nhìn qua uy lực của nó đánh vào con Ma Nha Lang thì đã vượt xa uy lực của Hỏa Cầu thuật pháp cấp một thông thường, cũng có thể nó đã đạt đến uy lực của Ngũ Hành thuật pháp cấp hai rồi. Cũng chỉ có duy nhất lý do đó mới có thể giải thích vì sao thủ pháp khắc phù của hần không phạm chút sai lầm nào mà lá bùa màu vàng lại liên tục bị đốt cháy như vậy. Về phần tại sao Hỏa Cầu thuật của Thiệu Cảnh có uy lực to lớn

không giống bình thường, kết luận không cần đoán cũng biết, chính là bởi công lao của Minh Tư thuật ghi lại trong nửa cuốn 《Thiên Thư》 thần kì.

Thiệu Cảnh đứng thẳng dậy, chậm rãi đi đến gần cánh cửa rồi mở cửa đi ra ngoài, lại một lần nữa đi đến tiểu viện, gió núi vẫn rét lạnh như lúc vừa rồi, chỉ là khi gió thổi tới người hắt thì Thiệu Cảnh chẳng còn quan tâm tới cái rét lạnh nữa.

Ý nghĩ của hắn hơi tiếc nuối, bởi vì liên tục khắc phù nên tinh lực đã bị hao tổn rất nhiều khiến cho hắn nghĩ đến những suy nghĩ ngu muội, nhưng là mặc kệ như thế nào, cuối cùng mê hoặc trong lòng đã tìm được đường ra nên cơ thể cảm thấy tỉnh táo hơn rất nhiều. Hắn ngẩng đầu nhìn cảnh ban đêm chỉ thấy màn đêm đang buông phủ khắp nơi, bầu trời tối như mực, trời đất rộng lớn mênh mông khôn cùng, bản thân giống như con sâu cái kiến đứng giữa trời đất, trong thoáng chốc bỗng cảm thấy bản thân nhỏ bé như cát bụi trong sa mạc là trời đất tạo hóa vô cùng vô tận, hắn vĩnh viễn không bao giờ có thể thấu hiểu.

※※※

Ngày mùng bảy đầu tháng tám, trời âm u.

Thiệu Cảnh cả đêm không ngủ, mãi đến lúc hừng đông mới mơ màng thiếp đi một lát thì lại bị tiếng kêu ụt ịt của Thiệu Trư đánh thức, uể oải rời khỏi giường, sau khi súc miệng đánh răng rửa sang lại quần áo thì hắn mới mang theo vẻ mặt mệt mỏi đi mở cửa rồi bước ra ngoài.

Có một người cao lớn đang đứng không xa cánh cửa phòng hắn, đúng là gã hàng xóm Đoan Mộc Hổ. Đoan Mộc Hổ nhìn thấy Thiệu Cảnh ngáp ngáp dài đi tới thì hắn cười ha hả rồi lại gần Thiệu Cảnh hỏi: "Sao thế, tối qua ngủ không ngon sao?"

Thiệu Cảnh thuận miệng trả lời qua loa hai ba câu rồi ngẩng đầu nhìn sắc trời, nhìn thấy bầu trời âm u không có ánh mặt trời, xem ra buổi sáng hôm nay là một ngày mặt trời mọc muộn hiếm hoi của tháng tám khô nóng, hắn liền cười hỏi Đoan Mộc Hồ: "Vậy còn người, sao vẫn đứng ở chỗ này, không cần làm việc à?"

Đoan Mộc Hồ cười cười, định nói gì đó lại thôi, cuối cùng chỉ cười nói: "Còn sớm, còn sớm."

Thiệu Cảnh liếc mắt nhìn bốn phía xung quanh, rõ ràng hôm nay hắn rời khỏi giường muộn hơn thường ngày cơ mà, giờ phút này rất nhiều đệ tử của Huyền Thiên tông đã rời khỏi những tầng lầu cao thấp để đi về nơi được phân công làm việc, hết lần này đến lần khác hắn lại quay đầu lại nhìn gã Đoan Mộc Hồ đang nhàn nhã vô cùng, đang muốn hỏi hắn thêm vài câu thì nghe thấy một tiếng động nhỏ vang lên sau lưng, Tô Thanh Dung đang mở cửa gian phòng số mười hai rồi bước ra.

Nàng sớm chiếu vào chính giữa vị nữ tử, tuổi trẻ tướng mạo đẹp, thanh lệ làm lòng người rung động, sóng mắt dịu dàng như nước hồ thu đang sóng đi sánh lại, nàng hơi liếc qua hai người đang đứng ở trước mặt thì ánh mắt hơi chậm lại khi nhìn Thiệu Cảnh rồi nhìn vào người Đoan Mộc Hồ. Nàng mỉm cười, gió núi từ phía sau lưng nhẹ nhàng thổi tới khiến ống tay áo của nàng bay lật phất, nàng tựa như tiên nữ giáng trần, ôn nhu uyển chuyển, trong lúc vui vẻ nhẹ nhàng nói một câu rất dịu dàng:

"Chào buổi sáng nha."

Thiệu Cảnh không có phản ứng nhưng hắn lại quay đầu nhìn về phía Đoan Mộc Hồ, nhìn thấy nét mặt thẳng ngỗ này đang rất vui vẻ và còn vội vàng lại gần Tô Thanh Dung, cười nói: "Vẫn còn sớm lắm, Tô sư tỷ, tỷ đang muốn đi Luyện Đan đường hả?"

Bờ môi nhỏ nhắn xinh xinh của Tô Thanh Dung khẽ mỉm cười, đôi môi ấy màu hồng phơn phớt, nổi bật trên làn da trắng muốt, nõn nà như ngọc, nàng mỉm cười nói: "Đúng vậy nha, không phải ngày nào ta cũng phải đi đến đó sao ?

Đoan Mộc Hồ cười ha ha, nói: "Như thế hay quá, ta cũng phải đi Linh Thú đường, vừa đẹp được cùng đường với sư tỷ."

Bờ môi của Tô Thanh Dung vẫn nở một nụ cười vui vẻ, nàng im lặng không nói tiếng nào rồi lại lơ đãng quay đầu nhìn về phía Thiệu Cảnh.

Thiệu Cảnh hứng hờ không quan tâm, hắn chỉ nhìn Đoan Mộc Hồ bằng ánh mắt sâu sắc một lát rồi lập tức quay người rời đi và không thèm quay đầu nhìn lại. Tô Thanh Dung nhìn theo bóng lưng đang xa dần của Thiệu Cảnh và chớp chớp đôi mắt, một lát sau nàng quay lại cười với Đoan Mộc Hồ đang chờ đợi ở bên cạnh rồi nhẹ nhàng nói:

"Tốt, chúng ta cùng đi."

Chương 110 : Độc sức liều mạng (1)

Tác giả: Tiêu Đình

Người dịch : Phương (Nhóm dịch Độc cô thôn)

Nguồn: www.tangthuvien.com

Ebook: enix

"Chu sư tỷ, chào buổi sáng nhé."

"Ồ, là Thiệu sư đệ, người hôm nay chạy đến nơi này của ta làm gì vậy?"

"Bởi vì cửa lớn chưa mở, rảnh rồi không biết làm gì nên đệ tùy tiện đi bộ dạo chơi một lát, thuận tiện sang đây tán chuyện với tỷ." Thiệu Cảnh cười cười với một nữ đệ tử của Huyền Thiên tông đang đứng cô đơn ở sau quầy hàng, nói: "Gần đây công việc buôn bán của tỷ có tốt không?"

Chu sư tỷ tên thật là Chu Tú Tú, mặc dầu dáng người hơi mập, dưới mi mắt lại có mấy hạt tàn nhang nho nhỏ nhưng kỳ thực nhìn nàng không tệ chút nào, đặc biệt là đôi mắt đẹp tựa như hoa đào, mềm mại đáng yêu khiến lòng người rung động, ở bên trong chúng đệ tử của Huyền Thiên tông cũng coi như là một cô gái phong lưu có chút tiếng tăm nho nhỏ. Giờ phút này, nàng nhìn thấy Thiệu Cảnh tiến lại gần niềm nở một nụ cười, lấy tay che trước miệng rồi liếc nhìn hắn, nói: "Không tốt lắm đâu, chỉ trách vận khí của tỷ không tốt, sao lại bị phân đến tủ hàng bày bán tạp vật như lá bùa này chứ, cái này người mua vốn đã không nhiều lắm, mấy ngày này thời tiết nóng nực, sinh ý lại càng kém hơn."

Thiệu Cảnh cười nói: "Dù sao cũng không phải lỗi của tỷ, tỷ lo làm gì, cho dù tỷ chỉ bán được ít vật hơn hồi trước thì cũng không bị khấu trừ linh thạch được phát hàng tháng đâu, cùng lắm thì chỉ bị Đoạn sư huynh gọi lên nói một hai câu thôi, không có việc gì, không có việc gì."

Chu Tú Tú hứ một tiếng, liếc nhìn chung quanh không có người liền nhích đầu lại gần Thiệu Cảnh, mùi hương của con gái thơm nàn nhát lùa vào mũi hắn, được ngửi mùi hương con gái thật dễ chịu, sau đó nàng thấp giọng nói: "Đệ thì biết cái gì, Đoạn sư huynh mặc dù nhìn qua thì rất hiền lành nhưng khi giáo huấn người khác thì chẳng khách khí tí nào đâu. Ngày hôm qua không biết như thế nào mà ở quầy hàng bán đồ phòng ngự ở bên kia, Tần sư đệ bởi vì chút sự tình nho nhỏ mà tranh chấp với khách hàng, bị Đoạn sư huynh gọi lên lầu trách mắng một hồi, hình như lúc Tần sư đệ đi xuống, da mặt đệ ấy bị người ta đánh tím đỏ nha."

Thiệu Cảnh tất nhiên là chưa nghe ai kể chuyện này, nhất thời kinh ngạc, giọng rất ngạc nhiên nói: "Chuyện này xảy ra khi nào, sao đệ lại không biết nhỉ?"

Chu Tú Tú nói: "Tần sư đệ bị gọi lên sau khi đóng cửa đây, lúc ấy đệ sớm đã đi rồi nên không biết chuyện này, tỷ chưa thu xếp xong nên nhìn thấy đây, chắc chắn, đệ không biết sắc mặt Đoạn sư huynh lúc ấy độc ác như thế nào đâu nha, cứ tựa như là"

Thiệu Cảnh lắc đầu, thầm kỳ quái trong lòng, Đoạn sư huynh ngày thường tu tâm dưỡng khí cũng đã đến công phu thượng giai, cho tới bây giờ vẫn luôn tỉnh táo hiền lành, chưa bao giờ thấy sư huynh tức giận vì những chuyện đơn giản, chuyện ngày hôm qua là như thế nào mà lại xảy ra chuyện như vậy, khó hiểu thật, rồi hắn lại nghĩ tới lúc trước khi trở về hôm qua, Đoạn Thiên Lý không còn đứng ở cửa ra vào nhìn theo chúng sư đệ sư muội, khác hẳn lệ cũ mỗi ngày, xem ra quả thật có điều cổ quái chi đây.

Chỉ là mấy chuyện kỳ lạ này không phải là điều hắn quan tâm, hắn chỉ nghĩ ngợi trong lòng một thoáng rồi lập tức dừng lại, đối với hắn mà nói thì bây giờ còn chuyện quan trọng hơn nhiều, lúc này ánh mắt của hắn lướt qua quầy hàng, cứ như đột nhiên phát hiện được cái gì hay lắm, hắn

liền hỏi Chu Tú Tú: "Sư tỷ, mấy cái lá bùa này còn phân ra hai loại màu sắc nữa hả tỷ, một loại là màu vàng, một loại lại là màu xanh, sao lại thế hả tỷ?"

Chu Tú Tú nhẹ gật đầu, nói: "Đúng vậy nha."

Thiệu Cảnh hỏi: "Mấy tờ lá bùa màu xanh xanh này chúng ta bán bao nhiêu tiền hả tỷ?"

Chu Tú Tú cúi đầu nhìn thoáng qua những thếp lá bùa được xếp ngay ngắn ở trong tủ rồi nói: "Lá bùa màu xanh có phẩm chất tốt hơn lá bùa màu vàng rất nhiều, giá tiền cũng đắt hơn, một viên linh thạch chỉ có thể mua được hai tờ mà thôi."

Thiệu Cảnh ngơ ngát một lát, hình như vừa hít phải một hơi khí lạnh, khóe miệng lộ ra một tia đắng chát bé tí ti rất khó nhận ra, thấp giọng nói: "Mắc như vậy à...."

Chu Tú Tú nói: "Cũng không phải, mấy tờ lá bùa màu vàng ngày thường còn có thể bán được một ít, còn lá bùa màu xanh đúng là vất cổ chày ra nước, bình thường chả có người mua."

Thiệu Cảnh nghĩ ngợi, nói: "Không có người mua sao chúng ta không giảm giá hả tỷ?"

Chu Tú Tú phì cười, nói: "Thứ này chúng ta không giảm giá được, lá bùa màu vàng chỉ dùng Ma Hoàng để chế vào, nguyên liệu dễ kiếm nên giá rất rẻ; nhưng lá bùa màu xanh dùng tài liệu là "Túc Mục Thanh Diệp", đó là nhị phẩm linh thảo, chế tạo được ít, phẩm chất nguyên liệu lại cao như vậy nên không thể giảm giá được, lỗ vốn thì sao ? Dù sao thứ này đơn giản cũng không phải đồ kém chất lượng, hơi đắt tí thôi, xếp ở chỗ này thì cũng lâu rồi, mà cũng không phải là hoàn toàn không bán được cho ai, thời gian lâu lâu thì thỉnh thoảng cũng sẽ có tu sĩ đến mua đấy."

Thiệu Cảnh định nói nhưng rồi lại cười khổ, trái tim đập không yên nên chỉ hàn huyên thêm với Chu Tú Tú một hai câu, sau đó Thiên Phong lâu đã mở cửa buôn bán, hẳn thuận thể liền chào Chu Tú Tú rồi đi về quầy của mình. Xa Xa, Chu Tú Tú vẫn đứng mỉm cười với hắn, Thiệu Cảnh gật đầu đáp lại nhưng trong lòng lại âm thầm kêu khổ: Nếu như Hỏa Cầu thuật của mình thật sự phải dùng đến lá bùa màu xanh thì, túi tiền vốn đã túng thiếu vô cùng sợ rằng có muốn mua cũng chẳng có linh thạch để mua nữa.

Hôm nay trên người hắn chỉ còn vền vện một viên linh thạch, muốn có thêm linh thạch thì chỉ có thể đợi đến ngày mười lăm tháng tám mà thôi, lúc ấy Huyền Thiên tông mới theo lệ cũ phát cho mỗi đệ tử ba viên linh thạch, đợi từ bây giờ đến lúc ấy thì phải đợi lâu lắm. Nếu như bây giờ dùng viên linh thạch cuối cùng này mua lá phù, một viên linh thạch lại chỉ mua được vền vện có hai tờ lá bùa, mà tỷ lệ chế tạo phù lục lại thấp đến đau lòng như vậy thì rất có thể hắn sẽ không hoàn thành được tấm phù lục nào, lúc đó tiếc viên linh thạch này chắc ho ra máu mất. Quân trọng hơn à... nếu như dùng xong viên linh thạch này thì mấy ngày còn lại hắn sẽ không thể tu luyện được Huyền Tâm quyết để tu hành Luyện Khí cảnh được nữa, phải biết rằng ngày hôm nay gần như tất cả pháp môn tu hành của tu chân sĩ nhất mạch đều phải hấp thụ linh lực từ trong linh thạch để tu luyện, không có linh thạch tất nhiên sẽ không thể làm được điều gì, đây cũng là một trong những nguyên nhân khiến cho đám tán tu dưới tầng chót gặp rất nhiều khoảng thời gian khó khăn, nghèo túng chẳng biết làm gì.

Đạo hạnh thấp kém không thể săn giết yêu thú hoặc đi dã ngoại tìm kiếm linh thảo, khoáng thạch, vì vậy rất khó có thể có được linh thạch; linh thạch không đủ khiến cho việc tu luyện lúc có lúc không, đạo hạnh càng thêm khó có thể tiến bộ. Đưa mắt nhìn khắp thiên hạ, thật không biết có bao nhiêu tu sĩ dưới tầng chót đáng thương phải lâm vào cảnh ngộ cùng quẫn, bất lực như vậy, khiến cho lòng người bi ai.

Mà bây giờ Thiệu Cảnh hình như cũng gặp phải vấn đề như thế, hãn nghèo túng chẳng có linh thạch mà dùng, từ mấy ngày hôm trước đến giờ này, mặc dù tập trung vào môn tạp thuật phù lục nhưng mỗi ngày hãn đều cố gắng không gián đoạn việc tu hành hai môn đạo thuật Minh Tư thuật và Huyền Tâm Quyết. Minh Tư thuật vẫn như cũ, tiến cảnh chậm chạp làm cho lòng người tức lộn ruột, sự tăng trưởng mỗi ngày của sợi linh lực bốn nguyên chậm chạp đến mức hãn tưởng nó chẳng hề mạnh hơn không tập chút nào; ngược lại mặc dù Huyền Tâm Quyết sóng yên biển lặng không có động tĩnh gì, nhưng nguyên lực đang dần dần ngưng tụ trong đan điền của hãn, hình như còn có vài phần dấu hiệu sắp đột phá đến Luyện Khí Cảnh trung giai.

Thế nhưng mà loại sự tình này ai có thể nói được rõ ràng đây ? Muốn nói đòn sát thủ của hãn vào lúc này thì rõ ràng phải là hai loại thuật pháp cấp một được thúc dục từ sợi linh lực bốn nguyên.

Hãn đứng ở phía sau quầy, sắc mặt âm trầm mà đặng chất.

Chương 111 : Độc sức liều mạng (2)

Tác giả: Tiêu Đình

Người dịch : Phương (Nhóm dịch Độc cô thôn)

Nguồn: www.tangthuvien.com

Ebook: enix

Mua, hay là không mua?

Vấn đề này đã quẩn quít Thiệu Cảnh suốt một ngày, mãi đến khi mặt trời sắp lặn, Thiên Phong lâu chuẩn bị đóng cửa thì hắn vẫn chưa thể quyết định rõ ràng được.

Thiệu Cảnh chưa từng cảm thấy lòng tràn ngập khát vọng kiếm tiền như hôm nay, trong lòng hắn thậm chí đã nghĩ tới tất cả những biện pháp kiếm lợi nhuận hắn có thể làm để kiếm linh thạch nhưng rồi lại đành bất đắc dĩ bác bỏ từng cái một, hắn thậm chí còn nghĩ tới việc quay lại chân dãy núi Thiên Thanh gieo trồng linh thảo, dù sao linh lực của hắn sau khi tu hành Minh Tư thuật đã dồi dào hơn xa lúc trước, nhưng hiển nhiên trên đời này hắn chẳng bao giờ nghe nói có loại linh thảo sinh trưởng trong mấy ngày cả, như vậy khác gì nước xa không cứu được lửa gần, lại phải bác bỏ.

Thiệu Cảnh giữ tâm sự nặng nề đi trên đường cái, nội tâm có chút mờ mịt, chẳng nghĩ được cái gì hay để kiếm tiền cả, mãi đến lúc tâm hồn đang thất thần nên không cẩn thận dẫm vào Tiểu Trư đang đi ở bên cạnh, một dẫm liền đập vào bụng Tiểu Trư.

Tiểu Trư nhất thời kêu thảm một tiếng, dọa Thiệu Cảnh nhảy dựng, hắn vội vàng nhảy ra rồi cúi người bế Tiểu Trư lên, Tiểu Trư bị đau kêu ụt ụt trong miệng một lúc rồi lại rung đùi đắc ý, tròng mắt trợn ngược giả vờ chết trong tay

Thiệu Cảnh. Thiệu Cảnh lập tức nhờ tới con heo lười biếng hay ăn hàng này có bộ da cứng cỏi, dày như da trâu, ngay cả hai cái răng nanh sắc nhọn của yêu thú Ma Nha Lang còn không sợ thì làm sao lại bị tổn thương vì một đập vô tình trong lúc lơ đãng của hắn chứ, hắn liền tức giận mà tiện tay cầm chặt rồi quăng mạnh Tiểu Trư bay ra ngoài.

Tiểu Trư ngã rồi lăn hai vòng trên mặt đất, thoát nhìn hình như nó đang tức giận, kêu ụt ịt kháng nghị một lúc nhưng mà hiển nhiên lông tóc của nó chẳng bị tổn thương chút nào, chỉ bắn tí thôi. Chỉ là một lúc lâu sau đó nó tự nhiên im lặng không kêu nữa, bởi vì nó nhìn thấy sắc mặt chủ nhân của mình đang chậm rãi lộ ra vẻ kỳ quái, rồi ngồi chồm hổm xuống ở trước mặt mình rồi nhìn từ đầu đến chân như đang tinh tế đánh giá cái gì đó, trên mặt lại lộ ra vẻ suy tư, hơn nữa hình như ánh mắt của chủ nhân càng lúc càng sáng.

Tiểu Trư ngay lập tức cảm giác hình như có chuyện gì không đúng rồi thì phải, sau đó nó thấy Thiệu Cảnh nắm hai bàn tay thành nắm đấm, hình như vừa hạ quyết tâm, cắn răng hung ác, thấp giọng nói một câu: "Móa nó, ngay cả người như lão Hầu còn dám lấy mạng đi liều, lão tử vì cái gì mà không dám ... Liều mạng!"

Nói xong, Thiệu Cảnh vừa ôm lấy Tiểu Trư vừa quay người đi về phương hướng của một con phố dài khác, lẽ ra hắn phải đi về hướng dẫn đến cổng thành nhưng bây giờ lại đi về hướng ngược lại. Trên đường đi, hắn đi nhanh như làm một việc rất quen thuộc vậy, đó chính là đi đến cửa hàng lần trước mình đã mua mười tờ lá bùa màu vàng, nhưng khi tới gần cửa hàng đó thì rõ ràng hắn lại do dự một lát, chần chờ một lát lại lắc đầu, không đi vào mà lại đi thêm vài bước về phía trước, tìm một gian cửa hàng khác rồi tiêu hết viên linh thạch cuối cùng trong người để mua hai tờ lá bùa màu xanh.

"Đi thôi, trở về ngọn núi."

Thiệu Cảnh vừa vẩy vẩy tay với Tiểu Trư đang đứng ở bên cạnh vừa lộ ra nét mặt có vẻ quyết tâm và bi tráng, Tiểu Trư không hiểu thấu suy nghĩ đang làm khổ chủ nhân của nó, ụt ụt hai tiếng liền đi theo.

Sau khi trở về ngọn núi, Thiệu Cảnh đợi đến khi màn đêm buông xuống khắp nơi thì một lần nữa lại ra ngồi bên cạnh chiếc bàn, lấy ra hai tờ lá bùa màu xanh đậm và đặt ở trên mặt bàn, hình như chúng đang tỏa ra vầng hào quang kỳ dị phản xạ với ánh sáng của ngọn nến. Bình nước chứa đầy Ngọc Phượng Lan Trấp được đặt ở một bên, sau khi bình tĩnh tâm thần thì Thiệu Cảnh cầm lấy chiếc bút lông, chấm mạnh vào bình nước thảo dược, sắc mặt lóe lên sự kiên quyết rồi cầm bút vẽ xuống phù văn nét bút đầu tiên.

Trong phòng, không khí khẩn trương nhẹ nhàng phiêu đảng, nhưng xem ra kết quả không tệ chút nào, phù văn phù trận vẽ vào hai tờ lá bùa màu xanh đều thuận lời hoàn thành, đẹp không tỳ vết, việc còn lại chỉ là trình tự khắc phù cuối cùng trong công đoạn chế tác mà thôi.

Đêm nay, hình như Tiểu Trư cũng cảm giác được sự khác thường nên đến lúc này nó vẫn chưa chìm vào giấc ngủ. Nó không ồn ào chạy nhảy như ngày thường mà nằm lì im lặng ở trên giường, hai mắt màu trắng đen nằm yên lặng, chăm chú ngắm nhìn Thiệu Cảnh đang làm việc ở bên cạnh cái bàn.

Ánh lửa sáng lên trong lòng bàn tay chủ nhân của nó, vẻ mặt và thần sắc kiên quyết, tay chậm rãi dè quả cầu lửa xuống bên dưới. Tiểu Trư cảm thấy bất an nên thân thể nó run run ở trên giường, nó chăm chú nhìn tất cả những gì Thiệu Cảnh đang làm. Một quả cầu lửa màu vàng chanh nhạt đang sáng lên, hơi tối đi rồi lại bùng lên, rồi lại tắt rồi lại sáng, mỗi một lần sáng tối đều do sự điều khiển chậm rãi và tinh tế của Thiệu Cảnh, không khí im lặng đến mức hẳn có thể nghe thấy tiếng hít thở rất nhỏ đang vang đều trong phòng, chỉ có điều hẳn không quan tâm đến những

điều đó mà chỉ tập trung nhìn chăm chăm vào quả cầu lửa đang cháy bùng bùng ở trước mặt.

Tiểu Trư bị nóng nên cảm thấy không được thoải mái, nó chậm chạp bò về phía sau một chút rồi chui hẳn vào trong chiếc mềm vải, nhưng rồi lại thò cái đầu nhỏ ra khỏi khe hở của cái chăn để tiếp tục được xem cảnh tượng ở trước mặt, nhìn nhìn ngó ngó, khi nó thấy ngọn lửa đột ngột bùng lên, nhìn thấy chủ nhân bỗng nhiên đứng lên rồi lại thở hỗn hển như con thú bị thương đang giãy dụa, một lát sau tâm tình của Thiệu Cảnh mới bình tĩnh trở lại được, lại một lần nữa ngồi trở lại vị trí cũ, rồi lại cắn răng, hung hăng chèn ép nội tâm bình tĩnh xuống, rồi lại một lần nữa bắt đầu công việc. Ngọn lửa, lại một lần nữa được thắp sáng lên ...

Tiểu Trư không biết phải làm gì cả, nó cũng không hiểu nổi đến tột cùng là Thiệu Cảnh đang định làm gì nhưng mà nhìn lực lượng từ đám linh lực xa xa đang rung chuyển trên chiếc bàn kia khiến cho nó cảm thấy sợ hãi, khiến nó không muốn tới gần, mà hình ảnh của Thiệu Cảnh ở gần ngọn lửa đã có chút vẩn vơ, nó nhìn Thiệu Cảnh và ngọn lửa đang cháy mà chẳng cảm thấy thoải mái chút nào. Sau một thoáng do dự, Tiểu Trư chậm chạp rút đầu trở về, hoàn toàn chui vào trong chiếc chăn.

Ổ chăn mềm mại mà ôn hòa, cảm giác có thứ mềm mềm tiếp xúc với da thịt thật dễ chịu, điều đó khiến cho Tiểu Trư cảm thấy cực kỳ thoải mái, Tiểu Trư rất nhanh đã tục xuất cảm giác không thoải mái khỏi đáy lòng của nó rồi bắt đầu sa vào khoái hoạt ở trong chiếc chăn, sau đó thời gian trôi dần qua, mí mắt của nó chớp chớp rồi nhin không được cảm giác thoải mái đang dục chạm vào khắp da thịt rồi buồn ngủ, đôi mắt khép lại và chìm vào giấc ngủ bình yên.

Ở trong thời khắc mơ màng nửa tỉnh nửa mê thì bỗng nhiên chiếc chăn đang phủ trên người nó bị nhấc lên, nhất thời có một cơn gió mát lùa vào khiến cho Tiểu Trư bị giật mình rồi tỉnh táo lại. Ngẩng đầu nhìn lên, nó thấy Thiệu Cảnh đang

ngồi trên giường, sau đó hần ngã xuống giường giống như một người đã kiệt sức, sau đó thuận tay ôm Tiểu Trư vào lòng rồi nhẹ nhàng vuốt đầu của nó, một lát sau hần thì thầm chậm chậm nói:"

"Tốt rồi, Tiểu Trư. Đợi đến lúc trời tối ngày mai thì hai người chúng ta cùng đi liều mạng nhé!

Tiểu Trư giương mắt nhìn lên chiếc bàn ở đằng trước trong ánh nến chập chờn, trên đó đang có hai lá bùa nằm lặng lẽ, một lá đã hóa thành tro tàn còn một lá hoàn hảo không tỳ vết, phù văn đỏ tươi ướt át, giờ phút ở bên trong phù trận vốn có một khoảng trống đã bị một bức tranh vẽ hình họa tiết ngọn lửa màu vàng chanh thần bí lấp vào, một luồng linh lực cường đại đang chậm rãi tản ra từ bên trong bức tranh vẽ hình họa tiết thần bí ấy..

Chương 112 : Độc sức liều mạng (3)

Tác giả: Tiêu Đình

Người dịch : Phương (Nhóm dịch Độc cô thôn)

Nguồn: www.tangthuvien.com

Ebook: enix

Ngày mùng tám đầu tháng tám, trời trong xanh không gợn mây.

Đối với đại đa số người trong thế gian, những người sống bình thường hoặc ít ra là có đại đa số thời gian sống bình thường thì ngày ngày thức dậy làm việc khi mặt trời mọc rồi nghỉ ngơi khi mặt trời lặn, vòng đi vòng lại, cứ như vậy từng năm tháng chậm chạp của cuộc đời lặng yên trôi đi sau một chớp mắt. Em bé lớn lên thành thiếu niên, thiếu niên lại trở thành thanh niên, sau đó sẽ gặp một người con trai hoặc con gái nào đó rồi nảy sinh tình yêu, rồi có thể lập gia đình hoặc không, tuổi thanh xuân cứ thế lặng lẽ rời đi, một khoảng khắc nào đó đứng nhìn lại, khi ánh chiều tà phủ bóng mờ xuống kết thúc một ngày làm việc, người chỉ có thể phung phí thời gian ngồi nhớ lại. Tóc mây dài đã biến thành tóc trắng, ai còn nhớ rõ sắc đẹp khuynh thành?

Cho nên từ xưa đến nay có vô số người khao khát được trường sinh, tu sĩ hướng tới điều ấy nhiều vô số kể. Thực ra cuộc sống của tu sĩ tu sĩ không được sung sướng đẹp đẽ như trong tưởng tượng của người bình thường, thời gian tu luyện thật rất buồn tẻ, có lẽ chỉ những khi săn giết yêu thú hoặc đánh nhau sinh tử với người khác thì họ mới có cảm giác rung động hồi hộp, tạo ra những cảnh tượng kinh tâm động phách như mọi người vẫn tưởng tượng, chỉ có điều chuyện như vậy ít khi xảy ra vô cùng.

Cho nên ngày hôm nay thực ra đối với hầu hết những người

ở trong Thiên Phong lâu, thậm chí là ở trong Huyền Thiên tông đều chỉ là những ngày rất bình thường. Mọi người đều im lặng làm việc của mình, tất cả đều giữ bốn phận tu luyện của mình và chờ mong vào tương lai sẽ có một ngày tu thành chính quả.

Lúc này, Tô Thanh Dung ở trong Luyện Đan đường, ngẫu nhiên nàng đang mệt mỏi, nàng đang làm điều nàng yêu thích đó là ngồi bên cửa sổ và ngẩng đầu nhìn lên bầu trời, ánh mắt thanh tịnh nên chẳng có người nào có thể thấy được trong lòng nàng đang nghĩ đến điều gì; ở gần Tô Thanh Dung trong Luyện Đan đường là Lý Dục Tú đang tu luyện khắc khổ, nhân duyên của nàng cũng tốt, hầu như lúc nào nàng cũng có thể cùng những sư tỷ trong môn phái nô đùa nói giỡn, nhưng lúc mọi người không ai chú ý nàng thì nàng lại ngồi ở một chỗ hẻo lánh liếc nhìn Tô Thanh Dung và khẽ cắn môi; trong Linh Thú đường, mấy vị nam đệ tử đều thích trêu chọc nữ đệ tử làm tạp vụ duy nhất ở chỗ này là Vương Yên Nhi, khiến cho nàng rất vui vẻ, cho dù là những phút giây nghỉ ngơi nhàn rỗi hiếm hoi thì bọn họ cũng đều vây quanh bên người Vương Yên Nhi để trêu nàng, khiến nàng cười khúc khích không ngừng, mọi người cũng vì vậy mà thêm trêu đùa vui vẻ; ngược lại thì Đoan Mộc Hổ rất ít khi tham gia vào chuyện đó, tâm tư của hắn khác mọi người, cho dù là lúc đang làm việc hay khi được nghỉ ngơi thì trong lòng hắn đều chỉ vụng trộm nhớ đến gương mặt ôn nhu xinh xắn của Tô Thanh Dung, nhớ nụ cười, nhớ bờ môi, nhớ đến đôi mắt dịu dàng ôn nhu mỹ lệ, ướt nhợt như nước mùa thu. Chỉ cần vừa nghĩ đến nữ tử xinh đẹp ấy là Đoan Mộc Hổ đã cảm thấy trái tim tràn đầy hạnh phúc, làm việc hăng say hẳn lên.

Mỗi người đều có cuộc sống và những ý nghĩ của mình, tất cả mọi người đều phải trải qua những năm tháng của một kiếp người, có thể họ là những người bình thường hoặc cũng có thể là người không tầm thường trong những người bình thường.

Sau đó đến khi mặt trời xuống núi, một ngày đi qua.

Lúc chạng vạng tối thì các đệ tử ở trong Thiên Phong lâu đang lần lượt ra khỏi thành, mem theo đường lớn đi về dãy Thiên Thanh Sơn. Hai ba người thành một nhóm thì thăm to nhỏ, đó là cảnh tượng bình thường vẫn diễn ra hàng ngày, tất cả mọi người đều rất nhẹ nhàng, bận rộn vất vả cả một ngày cuối cùng đã có thể trở về núi nghỉ ngơi, bước chân của mọi người đều rất nhẹ nhàng nên không một ai chú ý tới, Thiệu Cảnh và Tiểu Trư đang đi chậm hơn mọi người rất nhiều, dần dần rơi lại phía xa sau đoàn người.

Tiểu Trư thành thoi chạy nhảy vui chơi trên đường, mặc dù thỉnh thoảng vẫn ngẩng đầu ngửi mùi hoa cỏ trong gió nhưng hình như không hề có ý định chui vào bụi cỏ, xem ra linh thảo mọc đại trên cả cánh đồng bao la bát ngát này thật sự đã bị nó ăn sạch sẽ rồi. Khi mặt trời đã xuống núi và màn đêm bao phủ khắp nơi thì hai người bọn họ vẫn còn đang bước trên đường, Tiểu Trư lúc này mới phát hiện hình như có điều không đúng. Những đệ tử của Huyền Thiên Tông sớm đã đi xa khỏi tầm mắt, sau đó trong bóng đêm chỉ còn ánh sáng của vầng trăng mờ mờ trên trời, Tiểu Trư thấy một cảnh tượng khiến nó rất ngạc nhiên, Thiệu Cảnh ngẩng nhìn bốn phía, sau khi xác định chẵn chẵn không còn người nào ở gần thì vẫy vẫy tay với Tiểu Trư rồi chui vào bụi cỏ ở ven đường.

Tiểu Trư thoáng cái liền tròn mắt.

Như thế nào hôm nay chui vào bụi cỏ lại biến thành chủ nhân của nó chứ ? Chẳng lẽ vị chủ nhân của mình cũng chuẩn bị đổi khẩu vị thành cỏ dại rồi sau này ăn thảo để mà sống à...

Thiệu Cảnh bước nhanh vào trong bụi cỏ, ở phía sau là Tiểu Trư đang chạy đuổi theo không ngừng, Thiệu Cảnh liền quay lại nói với nó một câu: "Đi nhỏ tiếng xuống một chút." Tiểu Trư lúc này mới an tĩnh lại. Cứ như vậy, Thiệu Cảnh và Tiểu

trư rời khỏi đường lớn, từng bước từng bước chạy vào trong đám cỏ dại và đồng ruộng ven đường.

Cảnh ban đêm dần thâm trầm, trên cánh đồng chỉ còn ánh trăng mờ mờ trên đỉnh đầu và những cơn gió thổi ù ù lướt nhẹ bên tai, lúc này hình như những động vật sinh sống trong đồng ruộng bắt đầu sống lại, những tiếng kêu dần dần vang lên trong cánh đồng yên tĩnh, đủ loại tiếng kêu của côn trùng vang liên liên tiếp, rít rít xì xì như có con rắn bò đi qua, chít chít như tiếng của con chuột chạy ra khỏi hang, thậm chí xa xa còn có vài tiếng czéc czéc kì quái, không biết là do quạ đen hay là cú mèo kêu trong đêm khuya nữa, thỉnh thoảng còn có cảm giác có những bóng ma đang ngăm nhìn mọi thứ từ trong bóng tối.

Trước mặt vẫn chỉ là cỏ và cỏ, rậm rạp khôn cùng, gần như không có đường, may mắn là trên đồng ruộng không phải tất cả đều là vùng đất bằng phẳng mà còn có mòm đá, gò đất hay những bụi cây dại mọc trơ trọi nên dựa theo vài phần trí nhớ hăn vẫn có thể đi về nơi hăn muốn đến, ước chừng hơn nửa canh giờ sau thì rốt cuộc Thiệu Cảnh và Tiểu Trư đã đến được nơi hăn muốn đến.

Dưới ánh sao, một chiếc ao nhỏ trong veo sau đám cỏ dại màu xanh đậm nằm im lặng trong bóng đêm thâm trầm xuất hiện ở ngay trước mắt Thiệu Cảnh và Tiểu Trư

Chương 113 : sẵn thú (1)

Tác giả: Tiêu Đình

Người dịch : Phương (Nhóm dịch Độc cô thôn)

Nguồn: www.tangthuvien.com

Ebook: enix

Đêm dần vào khuya, lúc này rất nhiều người đã chìm vào mộng đẹp nhưng vẫn còn có những người chưa đi ngủ, trong Bạch Hồ thành cách dãy núi Thiên thanh ngoài ngàn dặm đang có một nơi như vậy, là một tử lâu nhỏ hai tầng đang chìm trong yên lặng, có một người đang lặng lẽ thấp lên ngọn nến sáng trong màn đêm, ánh nến chập chờn khiến bóng người chiếu lên chiếc cửa sổ bị lay động, uốn éo.

Ở những vùng đất xung quanh Vạn Yêu Cốc thì Tiểu Hồ thành thuộc phạm vi thế lực của Huyền Thiên tông cũng có thể xem là một nơi náo nhiệt thịnh vượng nhưng nếu dựa theo quy mô thành trì thì Tiểu Hồ thành chỉ là một tiểu thành mà thôi, không thể so với sự hùng vĩ giàu có của đại thành đệ nhất của Vạn Yêu Cốc là Bạch Hồ thành. Bạch Hồ thành nằm ở phía bắc của Vạn Yêu Cốc, giao thông tiện lợi, nó nằm trên con đường nối giữa Trung Thổ Cửu Châu và Vạn Yêu Cốc, điều này khiến cho tòa thành này càng ngày càng thịnh vượng phát đạt, chưa từng suy bại và cho đến nay thì đã hưng thịnh cực kì, nói không ngoa thì nó chính là tòa đại thành nắm hầu hết tất cả những tinh hoa của những khu vực gần Vạn Yêu Cốc.

Đại thành rộng lớn lại nằm trên yếu địa nên số lượng tu sĩ hàng ngày qua lại trong đó nhiều hơn mấy lần so với Tiểu Hồ Thành, hơn nữa mấy năm gần đây thanh danh của Vạn Yêu Cốc đang không ngừng vang xa, dần dần truyền đến tai người Trung Thổ nên những ngày gần đây càng ngày càng có nhiều vị tu sĩ từ Trung Thổ đến nơi này thám hiểm, tất

nhiên là họ đều dừng chân nghỉ lại trong Bạch Hổ thành. Dù sao thì Bạch Hổ thành cũng chính là tòa thành hùng vĩ phần hoa nhất, gần như tất cả những gì đám tu sĩ cần đều có thể tìm được, cho dù có đi đến những tiểu thành ở xung quanh như Tiểu Hồ thành thì cũng chưa chắc đã kiếm được những tài liệu cần kiếm, bởi vì quy mô phương thị trong Bạch Hổ thành to lớn vô cùng, mặt hàng đầy đủ, đặc biệt là những hàng hóa vật phẩm cao cấp thì gần như tất cả tu sĩ của Vạn Yêu Cốc đều biết chỉ có đi đến Bạch Hổ thành thì mới có thể tìm được thứ tốt thật sự.

Địa phương phần hoa như vậy nên việc buôn bán có thể nói là xuôi buồm thuận gió, không biết từ bao giờ mà mỗi ngày linh thạch đều chuyển động trong đó như dòng thác ầm ầm đổ vào dòng sông, ai nhìn vào cũng phải đỏ mắt ? Không tính một vài tiểu môn phái bé nhỏ lẫn lộn kiếm sống ở trong thành thì trong Vạn Yêu Cốc có bảy đại thế lực mạnh nhất hùng cứ ở nhiều khu vực khác nhau, chỉ có tam đại thế gia xây dựng căn cơ ở cùng trong một tòa thành là Bạch Hổ thành. Nhắc tới họ cũng vừa khéo, tam đại thế gia này chính là ba thế lực lớn trong bảy đại thế lực của Vạn Yêu Cốc, theo thứ tự là Nguyên gia, Bạch gia, Từ gia, tam đại thế gia tu chân.

Ba đại thế gia này chia khối thịt mỡ là Bạch Hổ thành thành chín miếng khác nhau, miếng cặn còn lại thì dành cho một vài tiểu môn phái chia nhau kiếm sống, những năm gần đây lục đục giữa ba nhà đã là chuyện nhìn nhiều quen mắt ở trong Bạch Hổ thành, chỉ có điều chúng đều là những chuyện xấu xa không nên nói thì hơn, bề ngoài thì ba đại thế gia đang chung sống rất thoải mái với nhau, bởi cho dù chỉ phát sinh chút mâu thuẫn rất nhỏ cũng rất nhanh bị những vị trưởng bối trong gia tộc ra mặt làm hòa rồi đè ép mâu thuẫn xuống dưới. Đầu năm này, những câu chuyện buồn bực vì chưa phát tài phát lộc, chưa kiếm được linh thạch mới là thật đấy.

Bảy đại thế lực mặc dù được xưng cường đại nhưng cũng chỉ

có thể xưng vương xưng bá xung quanh khu vực Vạn Yêu Cốc này mà thôi, nếu so sánh với những đại phát hào phú thật sự của Trung Thổ Cửu châu thì thực sự vẫn còn cách biệt một trời một vực. Chỉ có điều may mắn Trung Thổ Cửu Châu mới thật sự là vùng đất màu mỡ, trong vùng đất rộng lớn mênh mông có vô số động thiên phúc địa nên những danh môn đại phái ở trong đó không cảm thấy vừa mắt với vùng đất biên thùy như Vạn Yêu Cốc mà thôi, cùng lắm chỉ là đám môn hạ đệ tử rời núi tu hành thì mới đến vùng đất khi họ còn gầy như thế này lịch lãm rèn luyện một phép. Bởi vì cuộc sống của họ đã rất tốt rồi, tiêu diêu tự tại không cần quan tâm tới sắc mặt của người khác, đặc biệt là tam đại thế gia trong Bạch Hồ thành, riêng phần địa bàn của bọn họ thì số linh thạch mỗi ngày kiếm được từ trong phường thị của Bạch Hồ thành phần hoa đã có thể thoải mái tiêu xài phung phí cả đời. Ai ngờ Bạch gia trong tam đại thế gia không hiểu đầu óc bị làm sao lại nghĩ đến việc kéo quái vật khổng lồ như Thần Tiên hội đến Bạch Hồ thành, đây không phải là dẫn sói vào cắn gà nhà sao ?

Đưa mắt nhìn khắp toàn bộ tu chân giới của thần châu hạ thổ, người nào không biết Thần Tiên hội được xưng là đệ nhất thương hội trong thiên hạ, việc buôn bán thâm sâu khó lường, tin tưởng rằng nó chính là thương hội giàu có và bán hàng giỏi nhất trong thiên hạ! Nghe nói chỉ cần có chi nhánh của Thần Tiên hội mở ở địa phương nào đó thì sinh ý của tất cả các cửa hàng hoặc phường thị ở xung quanh đều bị hạ thấp xuống ba thành, đây không phải là trắng trợn cướp miếng ăn của người khác sao ?

Không nói đến tất cả thế lực lớn nhỏ trong Bạch Hồ thành giờ phút này đều lo lắng không yên, tâm thần bất an, lòng đầy tức giận mà lúc này ngay trong tử lâu nhỏ hai tầng của Bạch gia, nằm trong sản nghiệp của một trong tam đại thế gia của Bạch Hồ thành, trong canh giờ im ắng của đêm khuya, bên trong tử lâu hai của tử lâu nhỏ đang có hai người ngồi đối diện, xì xào bàn bạc điều gì đó.

"Ba thành? Đây tuyệt đối chỉ là lời đồn thổi, làm sao có thể tin được." Người vừa nói là một ông cụ tóc bạc, mày râu đều trắng nhưng da thịt lại bóng loáng như đứa trẻ, cái gọi là tóc bạc mặt hồng hào hẳn là để chỉ những người như ông cụ này. Ông cụ tinh thần quắc thước, trên bàn tay đang cầm Thủy Tinh Cầu to bằng nắm đấm màu xanh da trời vô cùng hiếm thấy, mỉm cười nói.

Ngồi đối diện ông cụ là một người trung niên nam tử, tay cầm quạt xếp, mày kiếm mắt sáng, dáng điệu uy nghi, mặc dù tuổi tác khá lớn, hai bên tóc mai bạc sương nhưng từ bên trên khuôn mặt vẫn nhìn ra được ngày xưa của hắn là một chàng trai trẻ có dung mạo phong lưu, tiêu sái lỗi lạc hơn người. Người này là Bạch Thế Hân, gia chủ Bạch gia trong tam đại thế gia, cũng là một nhân vật nức tiếng gần xa, đỉnh đỉnh đại danh ở trong Bạch Hồ thành, đặc biệt là mấy ngày gần đây càng lúc hắn càng nổi danh hơn hẳn, trở thành nhân vật chính trong đề tài của những câu chuyện phiếm, đàm luận của vô số tu sĩ lúc trà dư tửu hậu ở đầu đường cuối ngõ trong Bạch Hồ thành.

Giờ phút này, Bạch Thế Hân đang nhẹ nhàng phe phẩy chiếc quạt giấy, nhìn ông cụ và ung dung cười nói: "Danh tiếng của Thần Tiên hội như tiếng sấm bên tai, tu sĩ trong thiên hạ ai ai cũng biết, lại thêm lần này có Nguyệt Công huynh tự mình tọa trấn, quản lí phân hội trong cơ nghiệp của Thần Tiên hội, dùng thủ đoạn thông thiên của ngài thì đè ép sinh ý của những cửa hàng xung quanh giảm xuống ba phần tự nhiên chỉ là việc nhỏ nhặt mà thôi.

Ông cụ được gọi là Nguyệt Công cười nói: "Bạch lão đệ quá mức xem trọng lão phu rồi, bản hội mặc dù có chút hư danh nhưng thần châu hạo thổ chính là vùng đất tàng long ngọa hổ, danh môn đại phái nhiều như rừng, kỳ nhân dị sĩ xuất hiện tầng tầng lớp lớp, chúng ta chỉ là hòa khí sinh tài mà thôi. Ngược lại lần này đến Bạch Hồ thành mở tiệm mới, mấy vị thần tiên trong hội đều vô cùng coi trọng, sau này chúng ta còn phải nhờ cậy Bạch gia gia chủ rất nhiều.

Bạch Thế Hân chấp tay nhún nhường, mỉm cười nói: "Nguyệt Công khách khí quá, Bạch gia vốn chỉ là tiểu tộc bên ngoài của Thần Tiên hội, trăm năm trước tiến vào nơi này cũng vì phụng mệnh của đại nhân "Tỳ Phù Thần", lại nhờ mọi người trong hội âm thầm ủng hộ mới có thể đứng vững chân trụ lại để bắt đầu phát triển..., hôm nay Thần Tiên hội đã có ý nhúng chàm vào nơi này, Bạch gia chúng ta há lại là kẻ không tận tâm tận lực báo đáp lại?" Dừng một lát, sắc mặt của Bạch Thế Hân nghiêm nghị hơn trước, thấp giọng nói với Nguyệt Công: "Công ơn của đại nhân Tỳ Phù Thần năm đó sâu như biển rộng, toàn bộ người của Bạch gia đều không dám quên, chỉ là núi cao sông rộng đường xa xa xôi nên nhiều năm qua không được báo đáp công ơn của người. Xin hỏi Nguyệt Công, thần thể của đại nhân có được an khang hay không ?"

Nghe Bạch Thế Hân hỏi đến đại nhân Tỳ Phù Thần, nụ cười trên mặt của Nguyệt Công lập tức biến mất, nghiêm mặt nói: "Bạch Gia Chủ đừng buồn, đại nhân Tỳ Phù Thần là một trong năm vị "Ba thần Hai tiên" đứng đầu bản hội, có đại thần thông hủy trời diệt đất, tu hành cao thâm không phải những kẻ như chúng ta có thể tưởng tượng. Về phần thần thể ngài có được an khang hay không thì chúng ta đừng quan tâm thì tốt hơn."

Cây quạt đang phe phẩy trong tay Bạch Thế Hân lập tức cứng đờ, một lúc sau thì gõ quạt vào đầu rồi áy náy nói: "Đúng vậy, đúng vậy, huynh xem đệ xem, đúng là hồ đồ"

Sắc nghiêm trên mặt Nguyệt Công thư thái hơn, mỉm cười nói: "Bạch lão đệ không cần phải như thế, huynh hiểu, con người mà. Chỉ có điều lần này lão phu đến Bạch Hồ thành, ngoại trừ phụng mệnh đại nhân Tỳ Phù Thần đến chương quản phân hội bên ngoài trong Bạch Hồ thành thì trước khi đi đã có một vị thần tiên khác phân phó lão phu làm một việc, muốn tới khu vực Vạn Yêu Cốc này âm thầm điều tra,

nghe ngóng một tin tức, không thể nói trước nhưng vẫn muốn nhờ Bạch lão đệ giúp đỡ một ít."

Bạch Thế Hân khẽ giật mình, nói: "Là vị thần tiên nào đã phân phó? Không biết là sự tình quan trọng như thế nào, Nguyệt Công cứ nói đừng ngại, chỉ cần Bạch gia ta có thể giúp thì nhất định sẽ giúp."

Nguyệt Công lại gần Bạch Thế Hân, thấp giọng nói: "Là đại nhân Bộ Ngạn Thần.?"

"Híz-khà-zzz..." Bạch Thế Hân sắc mặt sợ hãi rồi bất ngờ hít sâu một hơi khí lạnh.

Đôi mắt của Nguyệt Công nhìn thấy sắc mặt của Bạch Thế Hân nhưng thực sự không để ý ở trong lòng, vị thần tiên ấy ở trong Thần Tiên hội vốn là người có địa vị cao cao tại thượng, chấp quản hình phạt, thanh danh lạnh lùng, người ngoài không biết là chuyện bình thường nhưng tất cả những người trong hội đều phải kính sợ, Bạch gia mặc dù chỉ là một gia tộc phụ thuộc Thần Tiên Hội nhưng vẫn sẽ biết được một hai tình huống quan trọng ở trong hội, cho nên khi Bạch Thế Hân nghe tới Bộ Ngạn Thần liền lập tức nghĩ tới danh tiếng của ngài mà sợ hãi.

Chỉ có điều Bạch Thế Hân dù sao cũng là gia chủ của một thế gia, công phu dưỡng khí không tầm thường, chỉ thoáng thất thố một khoảng khắc liền khôi phục rất nhanh, nghiêm nghị nói với Nguyệt Công: "Đã là mệnh lệnh của lão thần tiên thì chúng ta đều sẽ quên mình phục vụ, thỉnh Nguyệt Công nói lần này lão thần tiên phân phó huynh điều tra việc gì?"

Nguyệt Công nhẹ gật đầu, nói: "Chuyện này nói rất dài dòng nhưng sự tình quan trọng nhất chính là điều tra về Thiên Âm môn."

Chương 114 : săn thú (2)

Tác giả: Tiêu Đình

Người dịch : Phương (Nhóm dịch Độc cô thôn)

Nguồn: www.tangthuvien.com

Ebook: enix

Bạch Thế Hân chau mày, nói: "Thiên Âm môn? Môn phái này đệ đã từng nghe qua, nghe nói đó là một tiểu phái chi nhánh của Ma giáo lưu truyền từ ngày xưa đến bây giờ, công pháp âm độc, bị chư phái chính đạo trục xuất khỏi thần châu hạo thổ, chạy trốn một thời gian thì chuyển vào khu vực gần Vạn Yêu Cốc. Chỉ là nhiều năm nay Thiên Âm môn một mực bị bảy đại thế lực của chúng đệ khống chế, không nổi lên được và cũng chưa từng nghe nói chúng có nơi nào để khai sơn lập phái cả, chẳng lẽ ?"

Nguyệt Công nhẹ gật đầu nói: "Chuyện con con của lũ yêu ma ấy căn bản không đáng để chúng ta phải hao tổn tâm trí. Nhưng mấy tháng trước có một tên tiểu mật thám hồi báo, nói là trong lúc vô tình bị Thiên Âm môn thu làm môn hạ, trở thành một vị tế tự cổ quái của bọn Thiên Âm môn. Kỳ thật oai môn tà đạo của bọn chúng có rất nhiều thâm tế tà thần thì cũng không phải là việc lạ lùng gì nhưng tên mật thám này lại dâng lên một cái đại định của tế tự, bộ dáng cổ sơ, rất là kỳ lạ." Dứt lời, Nguyệt Công lắc đầu nói tiếp: "Đệ cũng biết là bản hội có rất nhiều tai mắt ở bên ngoài, ngoài trừ đám mật thám của bản hội thì còn thêm rất nhiều mật thám, tai mắt của những tiểu môn phái sống dựa vào bản hội. Tên mật thám lần này chính là đệ tử ngoại môn của một tiểu phái như thế, thậm chí hẳn còn chưa được chính thức thu nhận làm đệ tử, cho nên Khi bản báo cáo này trở lại thì thật sự là không được người nào để ý tới."

Bạch Thế Hân khẽ lắc đầu, thầm nghĩ khoảng cách thật sự

là xa xôi vô cùng, đồng thời cũng thầm cảm thấy sợ hãi, thế lực của Thần Tiên hội to lớn ngoài sức tưởng tượng khiến hấn lo lắng không yên.

Nguyệt Công tiếp tục nói: "Ai ngờ một tháng trước, không biết vì sao mà bản báo này lại bị rơi vào trong tay của đại nhân Bộ Ngạn Thần, trùng hợp là mặc dù lão thần tiên chẳng mấy khi để ý tới những việc trong bản hội nhưng lại cực kì coi trọng chiếc đại đỉnh cũ nát, lập tức hạ lệnh truy xét, kết quả khi người tuân mệnh đi truy tra quay lại thì tên mật thám kia đã bị chết oan uổng từ lâu mất rồi."

Bạch Thế Hân lông mày cau lại, sắc mặt bỗng lạnh giá hấn, nói: "Diệt khẩu rồi à?"

Nguyệt Công chậm rãi lắc đầu, nói: "Khó mà nói, chẳng có chứng cứ gì cả. Tên mật thám kia cùng lắm cũng chỉ là một tiểu tu sĩ Luyện Khí Cảnh đạo hạnh thấp kém, quanh năm suốt tháng kiếm ăn ở trong tiểu thành Nam Sơn thành gần khu vực Vạn Yêu Cốc, tên là Lý Long. Khi có người truy tra tới đó thì đột nhiên phát hiện người này đã biến mất, nhiều ngày sau mới tìm thấy ở trong rừng sâu ở xa ngoài thành, tất nhiên lúc ấy hấn đã chết rồi, bị vứt xác vào trong một cái hố to, đồng thời trong hầm còn có một cỗ thi hài, tra xét thì đó cũng là một tu sĩ buôn bán nhỏ ở trong Nam Sơn thành, tên là Mã lão thất. Ngoài ra, bên trên thi thể của hai người này hình như còn bị người đổ vào loại nước độc ác vô cùng là "Hóa Thi Thủy", thi thể bọn họ đã bị mất đi hơn nửa, nếu không phải trong bản hội có vài vị kỳ nhân dị sĩ, thông qua dấu vết còn sót lại để điều tra thân phận hai người thì e rằng ngay cả manh mối để tìm kiếm cũng không có."

Bạch Thế Hân trầm ngâm một lát, nói: "Hóa Thi Thủy là vật âm độc, hơn nữa nó đúng là vật của Thiên Âm môn, hấn là Thiên Âm môn đã phát hiện ra điều gì đó rồi giết người diệt khẩu ?"

Lông mày trắng của Nguyệt Công nhíu chặt lại, nói:Huỳnh cũng nghĩ đến khả năng đó, chỉ là Thiên Âm môn đã dấu kín hành tung trong nhiều năm như vậy, người thường khó mà biết tung tích, chứ đừng nói gì tìm được đến vùng đất tế tự của bọn chúng. Trước mắt chỉ có nó là đầu mối duy nhất, bản hội tất nhiên vẫn phái người điều tra nhưng Bạch gia là một đại thế lực ở trong khu vực Vạn Yêu Cốc, mọc rễ ở nơi này hơn trăm năm, mong rằng đệ sẽ giúp huỳnh một tay."

Bạch Thế Hân nhẹ gật đầu, nói:"Nguyệt Công huỳnh yên tâm, việc này Bạch Mỗ chắn chắn sẽ giúp, tất nhiên sẽ phải tìm ra hung thủ sát hại Lý Long, điều tra cho được manh mối Thiên Âm môn, cũng mong Nguyệt huỳnh trước mặt đại nhân Bộ Ngạn Thần nói giúp Bạch gia ta vài câu tốt đẹp."

Nguyệt Công cười ha ha, nói:"Như vậy đa tạ. Đợi bảy ngày nữa là ngày chi nhánh của Thần Tiên hội khai trương trong Bạch Hổ thành, đến lúc đó huỳnh và đệ bắt tay hợp tác, khai sáng cục diện tam tối này, lúc đó kiểu gì năm vị thần tiên, đại nhân của Thần Tiên Hội chả nhìn chúng ta bằng con mắt khác ?"

Bạch Thế Hân tươi cười, gật đầu đồng ý .

Ngoài phòng, đêm càng khuya hơn, trên trời treo đầy những vì sao lấp lánh, bây giờ tất cả mọi âm thanh đều chìm vào im lặng, ở giữa trời đất chỉ là một vùng đen tối.

※※※

Gió núi từ phương xa không biết tên thổi tới trong đêm, xẹt qua đồng ruộng và đồi núi, lướt qua ao nhỏ rồi mang theo hơi nước rét buốt thổi vào khuôn mặt của Thiệu Cảnh. Cơ gió lạnh chui vào trong cổ rồi lướt xuống cả người khiến cho Thiệu Cảnh không kìm lòng được mà phải rút tay rút chân lại. Hắn thở phò một hơi rồi nhẹ nhàng bước về phía sau, tựa mình vào cành cây chắn gió.

Giờ phứa này mặt nước của ao nhỏ hoàn toàn yên tĩnh, chợt có cơn gió vô tình lướt đến gợn lên từng gợn sóng lăn tăn rung động rồi rất nhanh lại trở về phẳng lặng như cũ. Bốn bề xung quanh ao nhỏ vẫn giống hệt như trước đây, mấy tảng đá lớn bề mặt lởm chởm, mấy gốc cây già uốn lượn phủ bóng xuống mặt hồ. Thiệu Cảnh giờ phút này đang trốn ở trong đám cành lá rậm rạp của một cây cổ thụ, đôi mắt cẩn thận quan sát chăm chú cảnh tượng xung quanh ao nhỏ từ trong ổ lá ẩm rậm rạp. Về phần Tiểu Trư giờ phút này mặc dù không thấy tung tích nhưng giữ nó và Thiệu Cảnh có thể hiểu bằng những động tác, nó nghe theo sự chỉ đạo của Thiệu Cảnh mà ra nấp ở giữa khe hở giữa hai tảng đá lớn, trong bóng tối mù mịt rất khó có thể phát hiện ra sự tồn tại của nó.

Những vì sao sáng lung linh lấp lánh trên trời như muốn tô điểm thêm vẻ đẹp cho màn trời đen như mực, nhờ chút ánh sáng mờ mờ ấy mà có thể trông thấy đầm nước phẳng lặng tĩnh mịch, ở gần đầm nước là một vài ghềnh đá nho nhỏ, xa hơn tí nữa là đến đám cỏ dại mọc dày đặc và rậm rạp rồi. Cỏ dại lớn lên rất cao, nếu có một vài con da thú thấp bé tới gần hay di chuyển ở trong đó thì thật là khó có thể nhận ra.

Ánh mắt hẩn lướt qua vùng quê yên tĩnh mọc đầy cỏ dại, chờ lâu không nhìn được nên có hơi khấn trương, thậm chí còn đói khát đến mức có cảm giác miệng đắng lưỡi khô.

Đêm hôm khuya khoắt lại đi vào chỗ này, mục đích của Thiệu Cảnh rõ ràng là lại muốn cùng với Tiểu Trư liều mạng rồi. Về phần đối tượng để bọn hẩn phải liều mạng rõ ràng vô cùng, chính là những con yêu thú rất có thể sẽ xuất hiện ở chỗ này. Lần trước chiến đấu với con Ma Nha Lạnh, mặc dù có khó khăn trắc trở nhưng đầu sao cuối cùng Thiệu Cảnh cũng nhờ vào hai cái răng của nó mà mới kiếm được hai viên linh thạch, trên người yêu thú thường thường đều có những đồ vật mà tu sĩ cần, nguyện ý cầm linh thạch đổi lấy nên mới có nhiều người có hứng thú vào trong Vạn Yêu Cốc mạo hiểm săn yêu thú như vậy. Mà Thiệu Cảnh bây giờ

lại đang có trong tay thuật pháp Hỏa Cầu thuật cấp một uy lực khá là lớn.

Sở dĩ chọn chỗ này vì số yêu thú kiếm ăn bên ngoài Vạn Yêu Cốc không nhiều lắm, địa phương khác không biết thế nào nhưng ít ra thì Thiệu Cảnh từng gặp được một con yêu thú ở chỗ này. Ngoài ra, là Thiệu Cảnh tâm tư kín đáo, sau khi suy nghĩ cẩn thận thì cảm thấy cái ao nhỏ này cũng là một địa điểm mẫu chốt, đám yêu thú kiếm ăn bên ngoài Vạn Yêu Cốc đều là đám yêu thú cấp thấp, mặc dù hung mãnh thô bạo hơn hẳn lũ dã thú bình thường nhưng xét về thể chất thì thực ra khá giống loài dã thú, cũng lắm là chúng khỏe mạnh hơn đám dã thú một chút thôi. Chính vì lý do đó nên thực ra đám yêu thú này cũng có rất nhiều nhu cầu, một trong số đó là cần phải uống nước.

Cái ao nhỏ này nằm một mình ở nơi dã ngoại hoang vu, màu nước trong vắt, hiển nhiên làm một địa điểm để uống nước vô cùng tốt.

Thiệu Cảnh núp trong tán cây, sau khi hít thật sâu mấy lần thì chậm rãi đề nê nội tâm đánh hồi hộp xuống, đồng thời chuyển động ánh mắt để lướt qua lại bốn phía xung quanh đồng ruộng, bụi cỏ, vô cùng kiên nhẫn chờ đợi trong bầu không khí im ắng. Thỉnh thoảng trong lòng hắn cũng sẽ nghĩ tới mấy thứ gì đó, có lúc tự giễu rồi lại có lúc đặc ý, chỉ có những đệ tử tu luyện tới đạo hạnh Ngưng Nguyên Cảnh của Huyền Thiên tông mới được các vị sư phụ đồng ý cho phép đi vào trong Vạn Yêu Cốc săn giết yêu thú, đương nhiên mục tiêu cũng chỉ là vài loại yêu thú chiến lực kém cỏi mà thôi, hơn nữa thường xuyên phải có sư huynh đạo hạnh cao thâm dẫn đường và bảo hộ cho toàn bộ đội ngũ. Về phần Thiệu Cảnh như vậy, đạo hạnh chỉ là Luyện Khí Cảnh sơ giai tăng chót đệ tử thì rõ ràng lại dám chạy đi săn giết yêu thú, có thể nói là chuyện chưa nghe nói bao giờ, phải biết rằng ngay cả với thiên tài trong đám đệ tử như Tô Thanh Dung, Huyền Thiên tông từ trước đến nay đều chưa từng cho nàng làm điều gì vượt khỏi quy củ đâu này, nhất là

việc nguy hiểm như săn giết yêu thú.

Gió lạnh thổi vù vù, côn trùng kêu rúc rích, Thiệu Cảnh đợi trong tán cây thật lâu nhưng bốn phía vẫn lạnh lùng, quanh quẽ không thay đổi. Thiệu Cảnh nấp trong tán cây mà suy nghĩ như đưa đám, thậm nghĩ chẳng nghĩ thậm chẳng lẽ lần trước chỉ là vận khí may mắn nên mới gặp được một con yêu thú sao ? Ánh mắt không ngừng quan sát chung quanh rồi Thiệu Cảnh bị ngơ ngác một lát, bởi hắn không phát hiện được bất kì dấu hiệu khác thường nào cho thấy yêu thú sắp xuất hiện mà chỉ thấy được ở giữa hai tảng đá lớn ở bên dưới chân mình, Tiểu Trư đang ẩn thân trong đó chẳng biết nó ngủ từ lúc nào mà đã ngủ say như chết rồi...

Như vậy mà cũng có thể ngủ được hả trời? Thiệu Cảnh nấp trong tán cây cảm thấy bó tay toàn tập, thậm nghĩ lão tử ở trên này khẩn trương lo lắng nhìn bốn phía xung quanh vậy mà cái con heo chỉ biết ăn hàng này lại nằm ngủ ngáy khò khò được..... Ghừ, trong lòng giận run lên chỉ muốn bẻ gãy mấy cành cây to để nện tỉnh con heo lười chỉ biết ngủ. Ai ngờ đúng vào lúc đó, khi hắn vừa mới vươn tay ra thì cánh tay đột nhiên cứng đờ rồi vội vàng rút trở về, bởi vì trong bóng tối của bụi cỏ dại ở đằng trước đang có hai đốm sáng âm u lấp lóe.

Đó là đôi mắt của một con yêu thú hoặc là đôi mắt của một con dã thú.

Chương 115 : săn thú (3)

Tác giả: Tiêu Đình

Người dịch : Phương (Nhóm dịch Độc cô thôn)

Nguồn: www.tangthuvien.com

Ebook: enix

Thiệu Cảnh gần như ngay lập tức đánh giá được tình hình ở trước mặt khiến cho thân thể hắn lập tức bị kéo căng ra rồi.

Con yêu thú trong bụi cỏ không có đi ra ngay mà đứng chần chờ ở trong bụi cỏ một lúc, sau khi chắc chắn bốn phía xung quanh hoàn toàn không có động tĩnh gì thì nó mới chậm rãi đi ra, thân hình của nó từ từ rời khỏi bóng tối. Thiệu Cảnh nấp trong tán cây gần như bị ngừng thở, nín hơi tập trung nhìn kỹ thì lập tức bị ngơ ngác một chút, hắn đã thấy con yêu thú đang đi lại gần cái ao nhỏ, lông màu xám, hai răng nanh màu trắng muối, đúng là một con Ma Nha Lang rồi.

Con Ma Nha Lang này cẩn thận từng ti từng tí, nhìn ngó bốn phía rồi mới đi lại gần ao nhỏ, đang định cúi xuống lại ngẩng đầu nhìn xung quanh rồi sau đó mới cúi đầu, bắt đầu uống nước.

Hầu như ai cũng sẽ như thế này, đầu tiên chưa làm việc mà chỉ đứng nhìn thì có lẽ sẽ cho rằng rất khó nhưng nếu như đã trải qua một lần và có kinh nghiệm thì chần chẫn trong lòng người đó sẽ cảm thấy tự tin hơn nhiều. Lẽ ra Thiệu Cảnh sẽ phải ra về sau một đêm chờ đợi mệt mỏi nhưng sau khi nhìn thấy con Ma Nha Lang, sự bất an trong lòng hắn đã buông lỏng xuống rất nhiều, lần trước đã có thể giết được một con Ma Nha Lang thì hiển nhiên lần này hắn cũng có thể giết được.

Hắn nhìn xuống phía dưới một lúc, Tiểu Trư vẫn nằm ngáy

khò khò y như trước, khoe miệng Thiệu Cảnh run rẩy, rằng
nghiến trèo trèo, chỉ hận mình không thể nhảy xuống đá nó
một trận. Nếu dùng đạo hạnh Luyện Khí Cảnh kém cỏi của
hắn mà chiến đấu với con Ma Nha Lang tất nhiên chỉ còn
con đường chết, hắn mang theo Tiểu Trư lười làm chỉ thích
ăn hàng tới nơi này tất nhiên là muốn dùng bộ da cứng hơn
da trâu của nó để chống đỡ lại con yêu thú, hắn sẽ đứng ở
phía sau tập trung tinh thần nhằm trúng pháp thuật vào con
yêu thú, bây giờ thì tốt rồi, con heo chết tiệt này nó ngủ rồi
....

Thiệu Cảnh biết Ma Nha Lang là loài mắt thính tai tinh nên
đến giờ này hắn mới không làm điều gì mờ ám để đánh thức
bé heo, nói cách khác hắn không muốn làm kinh động con
Ma Nha Lang, chỉ là giờ phút này muốn phóng ra một quả
cầu lửa thì thật là không thích hợp chút nào, chỉ cần lửa vừa
búng lên thì sẽ giống như ngọn đèn sáng rực lên cả khoảng
không gian tối đen như mực này, há con yêu thú lại không
nhìn thấy quả cầu lửa cũng như nhận ra chỗ Thiệu Cảnh ẩn
thân. Nói thực ra Thiệu Cảnh hiện tại cũng không đặt nhiều
hy vọng tin tưởng vào Tiểu Trư, cái con heo này ngủ rồi thì
say như chết, đơn giản gọi nó sẽ không tỉnh, chính mình
nếu hành động thiếu suy nghĩ làm kinh động con Ma Nha
Lang thì một là nó chạy mất, hai là nó nhảy lên cây tìm
mình ăn thịt, cái nào cũng tệ cả.

Không nghĩ tới chuẩn bị lâu như vậy mà gần đến giây phút
quan trọng nhất thì lại xảy ra tình huống ngoài ý muốn,
Thiệu Cảnh không nhìn được nhưng chỉ biết lâu bầu thẳm
trong miệng, thời gian từng giây một trôi qua rất nhanh,
con yêu thú Ma Nha Lang kia đang uống nước nhưng Thiệu
Cảnh không biết nó sẽ đứng đó uống nước đến khi nào. Tới
giờ phút cấp bách thì ánh mắt của Thiệu Cảnh khẽ đảo qua
cái ao nhỏ một cái, hắn thấy đầm nước trong veo đang dập
dềnh từng con sóng nhỏ, đột nhiên linh cơ khẽ động rồi nghĩ
ra một biện pháp rất hay.

Hỏa Cầu thuật sẽ tạo ánh sáng nhưng Thủy Tiến thuật thì

không!

Hắn chỉ biết vền vện có hai loại thuật pháp, những ngày này vẫn chỉ tập vẽ phù văn phù trận về Hỏa Cầu thuật nhưng Thủy Tiên thuật cũng là thuật pháp cấp một, cũng thúc dục từ sợi bốn nguyên được Minh Tư thuật bồi đắp cơ mà, uy lực nhất định là sẽ không kém Hỏa Cầu thuật bao nhiêu, đồng thời Thủy Tiên thuật ngưng tụ thành thanh thủ linh khí, không màu, không phát sáng, ngay cả ban ngày cũng có lúc không nhìn thấy nói gì đến đêm tối như mực này, nó đúng là thuật pháp thích hợp để đánh lén con yêu thú.

Vừa nghĩ đến đây thì Thiệu Cảnh không chần chờ gì nữa, cánh tay khẽ nhúc nhích, lòng bàn tay duỗi ra và hướng lên, một luồng linh lực nho nhỏ nhẹ nhàng rung động trong không khí rồi từ từ bay lên, một sợi linh lực bé tí tí ngưng tụ ở trong lòng bàn tay hắn thành một sợi dây đập dềnh như sóng, không màu trong suốt nhấp nhô như gợn sóng, cong cong thanh tuyến chậm rãi xuất hiện ở trong bóng đêm, sau đó nó uốn lượn vắn vẹo rồi biến thẳng một mũi tên bằng nước có đầu trước sắc nhọn như dao và phần sau hơi thô, tua tủa như lông chim, bay giữa không trung chờ đợi giây phút rời khỏi nỏ.

Những động tác liên tiếp không dừng này chính là những động tác mà Thiệu Cảnh thuần thục vô cùng, uyển chuyển lưu loát như nước chảy mây trôi, không chút chần chờ nhưng vẫn cẩn thận, tỉ mỉ trong từng động tác điều khiển linh lực thuật pháp. Con Ma Nha Lang đang uống nước ở bên cạnh ao nhỏ không phát hiện được bất cứ dấu hiệu khác thường nào trong bóng tối ở trên ngọn cây cổ thụ ở bên cạnh nên vẫn uống nước ngon lành, cũng lắm là nó thỉnh thoảng ngẩng đầu nhìn bốn phía rồi lại tiếp tục cúi đầu xuống uống nước.

Khóe miệng nở nụ cười chiến thắng, Thiệu Cảnh hít sâu một hơi rồi khẽ rung rung bàn tay, ngón tay dựng thành chỉ như đao hướng về con yêu thú Ma Nha Lang ở trước mặt, lập tức

thúc dục chỉ tiến rồi bắn nó đi như bay, lao nhanh như chớp, không một tiếng động bay về phía con Ma Nha Lang trong bóng tối mịt mù. Gần như là đúng lúc ấy Thiệu Cảnh chợt nhớ tới cái gì đó, tay phải đang duỗi thẳng lập tức thu lại rồi thò tay vào trong túi Lưu Vân, sau một hồi lục lọi thì cần tờ phù lục vẽ Hỏa Cầu thuật đang phát sáng mờ mờ cầm chặt vào trong tay. Những ngày này hẳn đều cố gắng tu tập Minh Tư thuật không chút lơ đãng, mặc dù sợi linh lực bốn nguyên trong cơ thể tăng trưởng vô cùng chậm chạp nhưng dù sao cũng có tăng trưởng, cho nên sau khi phát ra một cái Thủy Tiến thuật thì linh lực còn sót lại của hắn vẫn còn có thể thúc dục một trương phù lục, sự cẩn thận ăn sâu vào máu nên coi như là phòng bị trước thì sẽ tránh được tai họa.

Thủy tiến pháp không lao tới, gần như là đến sát gần thì phản chiếu ánh sáng yếu ớt của những vì sao lấp lánh trên bầu trời nên khiến cho con Ma Nha Lang phải chú ý, con yêu thú này vô ý găm thét lên nhưng mà hiển nhiên là nó đã né không kịp, dòng nước vốn ôn nhu, mát như nước gợn giờ phút này lại hóa thành một mũi tên vô cùng sắc nhọn, thế không thể đỡ, lập tức trúng vào ngực của con Ma Nha Lang, sau đó hình như ánh sáng phản chiếu sáng hơn hắn và tiếng kêu của con yêu thú càng thêm đau đớn, bộ da dày cứng hơn hắn lũ đã thú tầm thường giờ phút này còn mềm hơn cả miếng đậu hủ, nó đang bị rạn nứt dần.

Trong đêm tối, từ trong giò truyền đến một tiếng kêu gào "za za" đau đớn, máu phụt ra thành vòng đẹp như bông hoa hồng màu máu đỏ tươi, trợn vện phun cao tầm ba thước, con Ma Nha Lang giờ phút này hình như vẫn còn chưa hiểu chuyện gì đã xảy ra, rống gào lớn lên rồi cố hết sức cúi đầu nhìn xuống bộ ngực của mình, sau đó bốn chân nó run loạn choạng rồi bắt đầu không thể đứng vững nữa, bốn chân run rẩy.

Lại một tiếng rống sắc lạnh, the thé truyền ra từ miệng con yêu thú đang đứng cạnh ao nhỏ, lập tức khiến cho Tiểu Trư

đang ngủ say phải bừng mình tỉnh giấc, giật mình rồi nhảy dựng lên rồi chui ra khỏi khe đá tắm tối, lập tức nó nhìn thấy con Ma Nha Lang hung ác đang đau khổ giãy dụa trong bóng đêm, Tiểu Trư sợ hãi kêu lên một tiếng rồi lập tức nhe răng trợn mắt, kêu rống lên gầm ghè con yêu thú.

Thiệu Cảnh nấp trong cây nhìn chăm chú.

Con Ma Nha Lang đã nghe thấy những tiếng động ở bên này, hình như đang nghĩ tới điều gì đó nên quay người lại định chạy trốn nhưng máu từ lồng ngực bị tổn thương của nó đang chảy xối xả như cơn sóng dữ đập ngoài biển khơi, nhanh chóng nhuộm hồng cả mặt đất, thậm chí còn chảy vào ao nước không xa rồi nhuộm đỏ cả ao nước mới vừa rồi vẫn còn trong vắt.

Sau một lát cố gắng bước đi thì con Ma Nha Lang chán nản ngã bịch xuống đất, run rẩy hai lần cuối cùng trên mặt đất rồi nằm im không một tiếng động.

Thiệu Cảnh liền nhảy xuống từ trên cây, sắc mặt mệt mỏi tái nhợt, dù nói thế nào thì giờ phút này linh lực trong cơ thể hắn đã bị tiêu hao tới tám chín phần mười nhưng hiển nhiên kết quả rất khả quan đấy, thậm chí hắn còn chưa bao giờ dám tưởng tượng sẽ có một ngày mình giết một con Ma Nha Lang lại đơn giản và nhẹ nhàng như vậy. Xem ra chỉ cần tìm đúng được nhược điểm của yêu thú và lựa chọn được phương pháp ra tay chính xác, lại thêm uy lực cường đại từ thuật pháp của mình thì việc đi săn giết yêu thú quả thật đúng là một lựa chọn đúng đắn.

Hắn đi tới bên cạnh con Ma Nha Lang, Tiểu Trư cũng đi qua, dùng bộ dáng của vị anh hùng vô cùng dũng cảm vừa chiến đấu với yêu thú, giống như kiểu người không chết thì ta chết rồi đập vào người con Ma Nha Lang xấu hổ, Tiểu Trư hếch mõm cao lên và không ngừng kêu ụt ụt, người không biết nhìn thấy vẻ tự đắc và hùng dũng của nó thì e rằng đều nghĩ rằng con Ma Nha Lang đang nằm trên mặt đất là do

Tiểu Trư đã đại chiến ba trăm hiệp với nó, trải qua thiên tân vạn khổ, vất vả vô cùng mới dùng tài cán của mình để giết chết con yêu thú độc ác.

Thiệu Cảnh từng mắt nhìn con heo lười chỉ thích ăn rồi lại ngủ, hóa ra bây giờ còn là một con heo thích thể hiện và đoạt công của hần, hần phù cười đập nó một phát, đá bay Tiểu Trư khỏi người con Ma Nha Lang rồi móc ra một con dao găm từ trong túi Lưu Vân, sau đó bắt đầu gỡ xuống hai cái răng nanh dài trắng muốt từ trong miệng của nó.

Trên người loại yêu thú như Ma Nha Lang thì chỉ có mỗi một đôi răng nanh là đáng giá tiền, Thiệu Cảnh lịch duyệt phong phú lại đọc nhiều sách vở nên có kiến thức uyên bác, hơn nữa còn có kinh nghiệm nhìn hàng vì ngày nào cũng phải đứng buôn bán ở Thiên Phong lâu nên đối với những bộ phận đáng giá của đám yêu thú bình thường hần biết rõ như lòng bàn tay. Thật vất vả mới gỡ xuống được hai cây răng nanh, Thiệu Cảnh cầm chúng ra ao nhỏ rửa sạch sẽ rồi cầm lên xem xét một lát, chỉ thấy trên chiếc răng nanh trắng muốt có một vài đường cong uốn lượn, trên nhọn dưới thô, thoát nhìn đúng là hoàn mỹ không chút tỳ vết thì không nhìn được mà gật đầu, môi nở một nụ cười vui vẻ và hài lòng.

Nhưng hần còn nhớ rất rõ bởi vì uy lực của Hỏa Cầu thuật lần trước quá lớn nên khiến cho hai chiếc răng nanh của con Ma Nha Lang lúc đó bị cháy hỏng một tí, kết quả là Tạ chương quỹ của Thanh Thủy Các khấu trừ giá mỗi thanh một viên linh thạch, hôm nay cầm hai cái răng không tổn hao gì qua đây, chắc chắn hần có thể kiếm được bốn viên linh thạch rồi.

Thỏa mãn cười gật gà gật gù, tiện tay vất hai cái răng nanh vào trong túi Lưu Vân rồi Thiệu Cảnh kêu một tiếng rồi nhìn Tiểu Trư đang không ngừng diễu võ dương oai ở bên cạnh thi thể con Ma Nha Lang, đứng dậy đồng thời lại cảm thấy trong lòng thoáng do dự, bây giờ trở về ngọn núi hay là lại

lên tác cây tu tập Minh Tư thuật, để cho linh lực trong cơ thể hồi phục rồi lại tiếp tục chờ đợi và săn bắn? Phải biết rằng tình cảnh như vậy đúng là vừa đỡ mệt mà lại vừa có thể kiếm linh thạch một cách vô cùng dễ dàng nữa.

Đúng vào lúc hắc trầm ngâm đang định đi loanh quanh suy nghĩ thì đột nhiên lại nhìn thấy hai đốm sáng ôm u chậm rãi lóe lên ở sâu trong bóng tối của bụi cỏ trước mặt, chúng sáng như ẩn như hiện, ánh mắt thâm thúy và mang theo sự tàn nhẫn hung ác.

Chương 116 : trầm mặc (1)

Tác giả: Tiêu Đình

Người dịch : Phương (Nhóm dịch Độc cô thôn)

Nguồn: www.tangthuvien.com

Ebook: enix

Lòng Thiệu Cảnh thoáng trầm xuống, bàn tay hẩn gần như là đã nắm chặt tờ phù lục Hỏa Cầu thuật trong vô thức, ở vào tình huống nguy cấp này thì tấm phù thuật này chính là thứ duy nhất mà hẩn có thể trông cậy. May mắn là đúng vào tình huống nguy cấp đột ngột này thì Tiểu Trư rất cục đã phản ứng rất kịp thời, nó gầm nhẹ hai tiếng rồi nhảy đến trước người Thiệu Cảnh, gầm ghè nhìn chăm chăm vào hai đốm sáng trong bụi cỏ tăm tối, lộ ra một bộ dáng rất hung hãn.

Hai đốm sáng âm u lấp lóe trong bóng tối từ từ lại gần khiến cho bụi cỏ đại cao lớn và rậm rạp lập tức bị đổ sáng hai bên, một thân ảnh cường tráng chậm rãi hiện ra trước mắt bọn họ. Đây là một con yêu thú có hình dáng kỳ lạ, thân thể còn to hơn cả con trâu một vòng nhưng đầu chỉ to bằng con trâu bình thường, trên trán mọc hai sừng lớn, bốn chân có móng vuốt sắc bén, kỳ quái nhất là ngoại trừ vùng bụng có chỗ trống thì toàn thân đều đâm ra những cây gai nhọn tua tủa, thậm chí cả đầu nó cũng không phải là ngoại lệ, nhất là ở giữa trán còn có một cái gai cực lớn đâm xuyên ra ngoài, dường như còn thô to hơn hai cái sừng mọc ở hai bên một chút, dài ước chừng ba thước, sắc bén vô cùng tựa như lưỡi đao thương, ở bên dưới ánh sáng mờ mờ của những vì sao thì cây gai ấy của nó nhọn hoắt, phản xạ lại ánh sáng của vì sao bằng những tia sáng lạnh lùng, con yêu thú này hình như chính là một con nhím gai bị biến dị.

"Thứ Ngưu thú!" Sắc mặt của Thiệu Cảnh càng lúc càng khó

coi.

Thứ Ngưu thú thật ra không phải là loại yêu thú cao cấp có chiến lực mạnh mẽ, trên thức tế nó chỉ là yêu thú cấp thấp nhất, là cấp một giống như con Ma Nha Lang vừa bị Thiệu Cảnh giết nhưng nếu so sánh thì con Thứ Ngưu thú này khó đối phó hơn con Ma Nha Lang rất nhiều, nguyên nhân là bởi vì toàn thân nó đều mọc tua tủa đám gai sắc nhọn. Vốn nó đã có sức lực mạnh mẽ của yêu thú lại còn có đám gai to nhỏ mọc khắp toàn thân nên rất nhiều con yêu thú khác không dám động vào nó, thậm chí loài Thứ Ngưu thú còn chẳng bao giờ phải sợ hãi hay úy kỵ khi đối mặt với mấy con yêu thú cấp hai.

Đối phó loại yêu thú cổ quái như thế tất nhiên là một việc vô cùng phiền phức, Thiệu Cảnh cúi đầu liếc nhìn Tiểu Trư, thầm nghĩ lần trước móng vuốt của Ma Nha Lang thì Tiểu Trư có thể ngăn cản được nhưng loại yêu thú như Thứ Ngưu thú này có đám gai thô khỏe cực kì lại còn nhọn như cương châm, e rằng nó sẽ là yêu thú khắc tinh của Tiểu Trư mất.

Yêu thú có tình tình tốt hay hiền lành có rất ít và con yêu thú Thứ Ngưu thú ở trước mặt chính là một con ngược lại, tính cách của nó thô bạo hung tàn, chuyên ăn thịt uống máu, nhìn thấy đằng trước chỉ là một người một heo và thi thể của một con Ma Nha Lang đang nằm không nhúc nhích, sự tham lam trong mắt Thứ Ngưu thú càng lúc càng tỏa ra dày đặc, nó gầm lớn một tiếng rồi lao đến.

"Rầm rầm rầm." Tiếng bước chân trầm trọng vang vọng trong không gian xung quanh cái ao nhỏ, thân hình của Thứ Ngưu thú trầm trọng khổng lồ, mặc dù tốc độ chỉ bằng yêu thú bình thường nhưng khí thế lao đến như núi cùng thân thể chĩa toàn gai nhọn ra ngoài, lại thêm cái gai to thô sơ, sắc như mũi thương nhọn ở trên trán đang chĩa thẳng vào người và lao đến khiến cho người ta có cảm giác bất lực Thiệu Cảnh không chút nghĩ ngợi liền né sang bên cạnh, buông bỏ chỗ đứng ngay lập tức, loại yêu thú của thể chất

cường hãn như vậy không phải là thứ hãn có thể chống lại, nhưng đúng vào lúc hãn đang chạy ra xa để tránh né như vậy thì Tiểu Trư lại chẳng chút sợ hãi nào mà lao thẳng vào mặt con yêu thú.

Mặt đối mặt, cứng đối cứng!

Trong lúc né tránh thì Thiệu Cảnh nhìn thấy cảnh tượng ấy, hãn chỉ cảm thấy da đầu run rẩy rồi run lên bần bật, lo lắng không thôi.

"Rầm!"

Một tiếng động lớn nặng nề vang lên, hai thân hình to hơn nhau một trời một vực vừa đâm vào nhau, bước chân của con Thú Ngưu thú bị khựng lại, thế lao cũng bị ngưng lại rồi thân thể của nó bị giật giật hai lần, trong mắt lập tức hiện lên sự phản nộ dữ dội. Chỉ có điều so với con Thú Ngưu thú vẫn có thể đứng nguyên một chỗ và chỉ bị giật giật vài cái thì Tiểu Trư bị tạt hơn nhiều, nó đã lập tức bị bay xa ra ngoài ngay sau khi gặp phải cú va chạm mạnh đó, đồng thời khiến cho nội tâm của Thiệu Cảnh đang đứng ở cách đó không xa phải trầm xuống, bởi vì đúng vào khoảng khắc Tiểu Trư bị đụng bay ra ngoài, nó đã phụt vào không trung một ngụm máu đỏ tươi.

Tiểu Trư ngã "Bịch" một tiếng xuống đất, Thiệu Cảnh nhìn rõ ràng hết cả, mặc dù Tiểu Trư rất nhanh lại bò lên, nhe răng trợn mắt nhìn con Thú Ngưu thú ở trước mặt nhưng trên đầu vai của nó thành hình đã xuất hiện một lỗ máu, máu tươi ướt át chảy ra, nường theo làn da trắng muốt rồi rơi xuống đất.

Khóe mắt Thiệu Cảnh run rẩy, giận đến mức đứng không vững, quả nhiên mặc dù Tiểu Trư gặp chút kì ngộ nhưng quả thật vẫn còn nhỏ yếu quá, da heo mặc dù cứng cỏi nhưng gặp phải gai nhọn cứng như cương chân của con Thú Ngưu thú này thì đúng là chẳng thể ngăn cản nổi. Thiệu

Cảnh cắn răng, tự bắt buộc mình phải dời mắt khỏi vết thương của Tiểu Trư theo mình từ nhỏ đến giờ để nhìn chăm chăm vào con Thử Ngưu thú đang điều võ giường oai ở trước mặt, tay phải nắm chặt tờ phù lục chứa Hỏa Cầu lửa.

Bức tranh vẽ ngọn lửa đỏ tươi như máu thần bí ở trong phù trận của tờ phù lục giờ phút này giống như đang sống lại từ cõi chết, bắt đầu phát ra ánh sáng lập lòe, lúc sáng lúc tối giống như hô hấp của con người.

Hình như con Thử Ngưu thú cũng cảm thấy điều gì đó, quay đầu nhìn ngó Thiệu Cảnh, sau đó cúi đầu thấp xuống, gầm ghừ gào thét rồi chĩa cái gai nhọn hoắt về phía Thiệu Cảnh. Trái tim của Thiệu Cảnh lập tức đập thành thạch, hắn không thể tưởng tượng được con yêu thú này lại mẫn cảm đến vậy, đang nghĩ ngợi xem có nên chạy ra xa hơn một đoạn không thì Tiểu Trư lại một lần nữa lao đến, đứng chắn đường, bảo vệ người chủ nhân của nó.

"Ut ut", nó thấp giọng kêu mấy câu, thần sắc tức giận nhưng vẫn không lấp được sự đau đớn, thân hình run nhẹ hình như bởi vì nó đang phải chịu nỗi thống khổ đau đớn truyền tới từ lỗ máu trên bả vai nhưng mặc kệ như thế nào, Tiểu Trư vẫn không hề có ý lùi về phía sau, cứ như vậy đứng ở trước người Thiệu Cảnh.

Cử động này đương nhiên là đã khiêu khích sự tức giận của con Thử Ngưu thú, nó nhìn cái thân thể nhỏ bé của con heo vừa bị đâm bằng ánh mắt thô bạo rồi gầm lên hai tiếng, bốn chân đạp đất lấy đà rồi tiếp tục lao đến. Khóe mắt Thiệu Cảnh lại run rẩy, cánh tay giơ phù lục đang sáng lấp lóe nhưng sau đó lại hạ xuống, đây là một kích cuối cùng rồi, tuyệt đối không thể dùng sai được, chính diện ném Hỏa Cầu thuật vào nó thì Thiệu Cảnh không nắm chắc được điều gì cả.

Vạn nhất con Thử Ngưu Thú tránh được thì sao? Hoặc là cùng lắm chỉ công kích được chút da lông sau đám gai dày

kia ?

Thân hình của con Thử Ngưu thú còn to hơn con Ma Nha Lang rất nhiều, gấp đôi gấp ba nó, Hỏa Cầu thuật có thể giết chết con Ma Nha Lang nhưng với một con yêu thú mạnh mẽ như con trâu rừng ở trước mặt kia, thật sự có thể bị mất mạng chỉ với một kích sao ?

Trong lòng Thiệu Cảnh giờ phút này đã cảm thấy rất hối hận, hăn hận mình quả nhiên vẫn còn quá hấp tấp, yêu thú ở đâu ra dễ đối phó như vậy, chỉ trách mình tu hành quá kém lại còn đòi ỷ vào thuật pháp cường đại ngoài ý muốn nên mới đi săn yêu thú, nhưng lúc này chỉ có một tờ phù lục vẽ thuật pháp mà thôi, chuẩn bị thiếu sót và hồ đồ quá.

Trong nháy mắt hăn suy nghĩ vớ vẩn ấy thì Tiểu Trư đứng phía trước lại một lần nữa dừng cảm lao lên, hai con dã thú lại một lần nữa đụng vào nhau, thanh âm va chạm lần này thậm chí còn lớn hơn trước, thậm chí con Thử Ngưu thú còn phải lùi lại hai bước, hình như nó đang hoa mắt vậy, hình như lực va chạm trong cú đụng độ nháy mắt đó đã khiến nó cảm thấy mọi mặt trước mắt dường như rất mơ hồ. Chỉ có điều hiển như Tiểu Trư bị nặng hơn nhiều, đồng thời trên người nó thủng thêm một lỗ máu khiến người ngoài nhìn phải giật mình, lỗ máu mới thủng ngay gần lỗ máu cũ.

Huyết hoa phun ra, rồi rơi xuống đầu của Tiểu Trư đang run rẩy.

Sắc mặt của Thiệu Cảnh lập tức tái nhợt.

Vài sợi gân xanh lập tức nổi cộm trên trán và trên cổ, hô hấp nghe trầm trọng hơn nhiều nhưng hăn vẫn cắn chặt hàm răng, vẫn gắt gao cầm chặt tờ phù lục vẽ Hỏa Cầu thuật ở trong tay, cầm chặt tờ phù lục đang lấp lóe ánh phù văn đỏ chót chứ không hề ném nó ra khỏi tay.

Cảnh tượng chiến đấu ngắn ngủi mà thảm thiết, Tiểu Trư lại

giấy dựa bò lên, nửa trước người đã bị nhuộm màu đỏ tươi, bả vai máu chảy đầm đìa nhưng không hiểu vì sao, Tiểu Trư hoàn toàn không tỏ vẻ sợ chết, mặc dù thanh âm đã yếu ớt đi nhiều và bốn chân lão đảo đứng không vững, nhưng nó vẫn run rẩy đi tới trước Thiệu Cảnh.

Trong ánh mắt thô bạo của con Thử Ngưu thú lại một lần nữa hiện lên hình ảnh của Tiểu Trư đang đứng ngăn cản ở trước người chủ nhân của nó.

Một giọt máu đỏ tươi như huyết châu từ đỉnh đầu của Tiểu Trư chảy xuống, rơi vào vành mắt, nhòa tươi cả con mắt.

Cảnh tượng thê lương trong đêm, trong không khí tràn ngập mùi máu, con Thử Ngưu thú thoát nhìn đã bắt đầu trở lên luống cuống, nó liên tiếp bị Tiểu Trư yếu ớt khiêu khích vậy mà lại chưa thể giết chết được, điều đó khiến cho con yêu thú không thể kìm chế bản thân, dường như khoảnh khắc này không có thứ gì có thể ngăn nó lại, con Thử Ngưu thú hét lớn một tiếng rồi cúi đầu, lại một lần nữa hung hãn lao tới.

Chương 117 : trầm mặc (2)

Tác giả: Tiêu Đình

Người dịch : Phương (Nhóm dịch Độc cô thôn)

Nguồn: www.tangthuvien.com

Ebook: enix

Khoảng khắc này Thiệu Cảnh đang gắt gao nhìn chăm chăm vào con yêu thú, đột nhiên hắt rống to một tiếng: "Đụng nó ngã lẩn!"

Đúng vào thời điểm rống một tiếng này thì mặt mũi của hắn nghiêng lại đến vặn vẹo, thậm chí hắn không liếc nhìn Tiểu Trư đang lao đến ở trước mặt mà chỉ siết chặt tờ phù lục đang cầm ở trong lòng bàn tay và rơi mồ hôi lạnh khắp người.

Thân thể Tiểu Trư vẫn còn loạng choạng, máu tươi vẫn còn chảy xuống, vốn là làn da hai màu đen trắng giao nhau thì giờ phút này hoa nửa cơ thể đã bị chìm trong máu đỏ, thậm chí ngay cả hai vành mắt cũng đang chảy ngập ngụa máu tươi. Bóng đen ở phía trước to lớn như ngọn núi, dẫm những bước chân trầm trọng đáng sợ "Rầm rầm" xuống mặt đất, khí thế của nó như bài sơn đảo hải, mạnh liệt khó có thể chống lại, nhưng đúng vào lúc ấy, nó nghe thấy tiếng của chủ nhân nó, chủ nhân nó đang gào thét.

Nó cúi đầu, nhắm mắt, cắn răng.

Nhảy lên đón đầu từ trên xuống, kiên quyết đập vào.

Tiếng côn trùng kêu vang trong gió giống như báo hiệu khoảng khắc yên lặng sau đó, thân hình yếu ớt mà nhỏ bé như kẻ ngốc tuyệt vọng bay lên, mang theo sự cuồng dã giống như đang điên cuồng, đập rầm rầm vào bóng đen lao

tới, liều lĩnh lao đầu vào thân thể to lớn của con Thứ Ngưu thú.

Là tiếng xương cốt rạn nứt răng rắc khiến cho hàm răng của người nghe thấy phải nhũn ra, là những tiếng động rầm rầm không ngừng vang vọng, chúng không phải là tiếng sấm sét vang dội nhưng lại giống như một tiếng sấm cuồng bạo đột ngột nổ tung trong bóng tối. Thân hình của Tiểu Trư tựa như con diều đứt dây lay động theo chiều gió, nhẹ nhàng bay ra ngoài, thậm chí còn đập xuống ghềnh đá trong ao nhỏ rồi bật lên, rơi xuống một bên của cái ao nhỏ, đập "Bịch bịch" trên mặt đất rồi nằm im bất động, chẳng biết Tiểu Trư còn sống hay chết.

Còn con Thứ Ngưu thú toàn thân run rẩy như bị điện giật, thậm chí thân thể khổng lồ của nó còn bị chấn lui lại bảy tám bước, chỉ đứng thôi mà đã run rẩy không ngừng, một lát sau dường như không thể chống đỡ được nữa rồi chán nản ngã xuống đất.

Đúng vào thời điểm này, hắc xuất hiện ngay bên cạnh thân thể to lớn của con yêu thú, nhìn chăm chăm vào phần bụng chỉ có da lông mà không có gai ngược tua tủa.

Trong cánh đồng, dưới màn đêm đen tối đột nhiên bùng lên ánh lửa khổng lồ.

Ngọn lửa màu vàng chanh bùng lên từ đám phù vân đỏ tươi, bùng lên vằng vặc rực rỡ, bùng lên linh lực cường đại đang ngủ yên, chỉ trong nháy mắt từ phù lục đá bốc cháy thành quả cầu lửa có uy lực cường đại, hừng hực thiêu đốt trong bàn tay Thiệu Cảnh, Thiệu Cảnh tức giận run run cầm quả cầu lửa, quả cầu lửa bùng lên dữ tợn giống như con ma lửa, hung ác vô cùng mà lao thẳng vào bụng của con Thứ Ngưu Thú.

"Razaaa!"

Con Thử Ngưu thú phát ra tiếng kêu thảm thiết vang vọng thẳng lên trời, ngọn lửa vô cùng nóng bỏng đang ăn tươi nuốt sống bụng của nó, mùi thịt cháy khét lẹt lập tức tràn ngập trong không trung, ngọn lửa cuồng bạo lạnh lùng thiêu đốt huyết nhục, làm bỏng từng thớ thịt trong vùng bụng yếu ớt. Con Thử Ngưu thú giãy dụa giãy dụa trong ngọn lửa, gầm rú lên nhưng thanh âm tuyệt vọng ấy không kéo dài được lâu, ngọn lửa cường đại đang cắn nuốt sinh mạng của nó rất nhanh, thanh âm kêu gào nhanh chóng nhỏ xuống rồi im hẳn, thân thể to lớn run rẩy lầy bầy một lúc rồi nằm im bất động, cuối cùng nó rớt cục nó đã không thể nào nhúc nhích được nữa, gian nan thở ra một hơi đau đớn cuối cùng.

Thân thể của Thiệu Cảnh lão đảo suýt chút nữa bị ngã sấp xuống, giờ phút này tất cả sức lực cũng như linh lực bốn nguyên còn sót lại của hắn đã tiêu hao hết sau khi kích phát tờ phù lục Hỏa Cầu thuật, hoàn toàn thoát lực khiến cho hắn không thể cố gắng đứng được nữa, mệt mỏi ngã xuống mặt đất rồi chìm vào giấc ngủ mệt mỏi. Chỉ có điều hắn rất nhanh đã tỉnh lại, hắn cắn răng đau đớn khiến không thể ngủ, cắn răng đứng dậy nhưng không nhìn con Thử Ngưu thú đã chết mà quay người chạy về hướng ao nhỏ ở bên kia, mặc dù chạy run rẩy lão đảo nhưng ánh mắt của hắn vẫn nôn nóng vô cùng.

"Tiểu Trư, Tiểu Trư ..." Hắn lớn tiếng gào lên, tiếng vào khàn đục mệt mỏi.

Tìm được Tiểu Trư không tốn bao nhiêu sức lực, ao nhỏ không lớn, nơi Tiểu Trư rơi xuống chỉ là một trong một bụi cỏ dại um tùm, Thiệu Cảnh rất nhanh đã tìm được Tiểu Trư. Tiểu Trư đang nhắm hờ đôi mắt ở trong bụi cỏ rậm rạp, cái đầu bị lệch sang một bên, máu chảy đầy người, nhìn yếu ớt và bất lực, nếu không phải cái bụng nhỏ vẫn còn đang phập phồng thì gần như Thiệu Cảnh chẳng còn nhìn được một tia dấu hiệu còn sống nào.

Thiệu Cảnh đi lại gần, cẩn thận từng li từng tí một bế Tiểu

Trư vào lòng, Tiểu Trư được chủ nhân của nó ôm trong khủy tay, hình như nó cảm thấy điều gì đó nên khước miệng bỗng dưng giật giật, sau đó con mắt mở ra nhìn lên như để xác nhận điều gì đó rồi nó thở dài một hơi, một lần nữa nhắm mắt lại.

Tim Thiệu Cảnh đập dồn dập, cảm giác tuyệt vọng khiến cho hắn cảm thấy hít thở khó khăn, nỗi lo lắng nghẹn ngào trong cổ, rốt cục chẳng còn quan tâm gì cả, ngồi xuống mặt đất rồi cẩn thận kiểm tra vết thương của Tiểu Trư. Sau một lúc lâu hắn mới ngẩng đầu lên, lau đi mồ hôi lạnh trên trán rồi thở vào một cái.

Vạn hạnh, Vạn hạnh, Tiểu Trư mặc dù nhìn tưởng trọng thương sắp chết nhưng ngoại trừ xương cốt bị nứt gãy vài đoạn thì chỉ còn bị thương hai lỗ máu, tuy nhiên máu chảy ít hơn trước rồi, có lẽ vẫn còn sống được. Nghĩ đến lần cuối va chạm, có lẽ Tiểu Trư đã kịp né tránh nên không bị cái gai nhọn hoắt đâm trúng cơ thể, nếu không sợ rằng mạng của Tiểu Trư đã không còn giữ được nữa rồi.

Sau khi xác định Tiểu Trư chắc chắn không chết thì Thiệu Cảnh mới thả được tảng đá lớn đang nghẹn trong lòng, chần chờ một chút rồi kiên cường đứng lên, trở lại bãi đất vừa xảy ra trận chiến thảm thiết, đầu tiên đặt bé heo đang ôm trong lòng sang một bên rồi lấy con dao găm ở trong túi Lưu Vân ra, sau đó đi đến cạnh thi thể cháy đen của con Thử Ngưu thú và lạnh lùng nhìn nó, ngồi xổm xuống rồi cắt đi cái gai đáng ghét nhọn hoắt mọc trên đầu nó.

Cái gai này chính là vũ khí lợi hại nhất của con Thử Ngưu thú, cứng rắn sắc bén, chính là tái liệu luyện khí vô cùng tốt, giá của nó trên thị trường thì đắt đỏ hơn hai cái răng nanh của con Ma Nha Lang rất nhiều. Bận rộn một lúc hắn mới lấy được cái gai trên đầu con yêu thú, Thiệu Cảnh không dám dừng lại lâu hơn ở chỗ này liền quay người ôm Tiểu Trư rồi kiên cường dùng thân hình vô cùng mệt mỏi đi về ngọn núi.

Ánh sao lấp lánh, gió đêm nhẹ phẩy, sau khi bóng người nam tử đã biến mất thì trong màn đêm bên cạnh ao nhỏ, ngoài trừ hai thi thể của hai con yêu thú thì mọi thứ chỉ còn lại yên tĩnh và u ám, mà lúc này, màn đêm rốt cục đã sắp đi qua.

※※※

Ngày mùng chín đầu tháng tám, trời trong xanh.

Thiệu Cảnh mang theo vẻ mặt mệt mỏi đi vào Thiên Phong lâu, mà Tiểu Trư ngày thường vẫn đi theo hắc hôm nay không hề xuất hiện, Thiệu Cảnh vẫn để nó ngủ trên giường, tĩnh dưỡng ở trong phòng ở trên dãy núi Thiên Thanh, tối hôm qua sau khi trở về bằng bó cầm máu, mệt moti hồi lâu thì may mắn Tiểu Trư nhìn qua cũng là chú heo có bộ da cứng cỏi và thể lực mạnh mẽ, mặc dù thương thế rất nặng nhưng vẫn có thể ngủ được ngon lành.

Nghĩ đến Tiểu trư thì Thiệu Cảnh lại cảm thấy áy náy và lo lắng trong lòng, trong lòng càng thêm ngong ngóng chờ thời gian sớm trôi qua để trở về núi chăm sóc nó, chỉ có điều trước đây thì hắc vẫn còn phải đi làm làm một việc.

Thật vất vả mới chờ được đến lúc ăn cơm, thừa dịp có nửa canh giờ nhàn rỗi, Thiệu Cảnh ăn hai ba miếng đồ ăn rồi tìm đại một cốc vào tìm đồ ở trong Thiên Phong lâu. Ngày tháng tám, mặc dù khí hậu nóng bức nhưng số lượng tu sĩ đi lại trên đường không ít, Thiệu Cảnh đi theo phố dài, không lâu sau thì nhìn thấy tấm biển gỗ của tửu điếm Thanh Thủy Các.

Hắc chần chờ một lúc rồi cảm thấy lần trước giao dịch đồ vật ở chỗ này, Tạ chương quỹ của Thanh Thủy Các coi như cũng cho hắc một công đạo, hơn nữa sâu trong đáy lòng hắc vẫn còn nghi kị với danh tự của cửa hàng này, bởi vì ngày đó hắc đã đọc nó trong hộp gỗ của Cổ lão đầu, cho

nên sau một lúc tính toán thì hẳn vẫn bước vào Thanh Thủy Các.

Chương 118 : trầm mặc (3)

Tác giả: Tiêu Đình

Người dịch : Phương (Nhóm dịch Độc cô thôn)

Nguồn: www.tangthuvien.com

Ebook: enix

Ước chừng khi Thiệu Cảnh bước chân xuống bậc cửa ra vào của Thanh Thủy Các thì hắn nhìn thấy ở bên cạnh quầy hàng đặt trong góc cửa hàng có một bóng người vừa đứng dậy, rồi người ấy đi về phía cánh cửa và chặn trước mặt hắn.

Thiệu Cảnh suýt chút nữa thì tiến thêm một bước, may mắn phản ứng khá nhanh lên đã kịp dừng rồi lùi lại phía sau, hắn đang định ngẩng đầu nói gì đó thì nhìn thấy người đứng trước mặt khá cao lớn, còn cao hơn hắn một cái đầu, dáng người gầy còm, hốc mắt sâu hoắm, tay dài chân dài như bốn cây gậy trúc, mặc dù bề ngoài của hắn nhìn khá chán đời nhưng lại có một luồng uy áp vô hình tản ra xung quanh hắn. Thiệu Cảnh bây giờ đã không phải thiếu niên ngày xưa không biết gì về tu chân pháp môn, mặc dù đạo hạnh bản thân thô thiển nhưng loại uy áp này hắn cảm nhận rất rõ ràng, lập tức cảm thấy e ngại rồi bước sang bên cạnh hai bước, nhường đường cho người trước mặt.

Đây là tu sĩ Ngưng Nguyên Cảnh.

Tu sĩ Luyện Khí Cảnh không có chân nguyên mạnh mẽ nên không thể tản ra uy áp mãnh liệt như vậy, mà tu sĩ Huyền Đan Cảnh lợi hại thì đã sớm có thể điều khiển chân nguyên tinh lực trong cơ thể ra vào tự nhiên, bình thường sẽ không để phí chút chân nguyên nào tản ra ngoài, chỉ có những tu sĩ Ngưng Nguyên Cảnh đạo hạnh cao nhưng còn chưa tới cảnh giới thu phát tùy tâm nên mới có thể để lộ ra nhiều uy

áp đến như thế.

Dùng bốn sự của Thiệu Cảnh mặc dù không nhìn ra vị tu sĩ này tu luyện đến Ngưng Nguyên Cảnh đệ mấy trọng nhưng cho dù là mấy trọng thì tu sĩ Ngưng Nguyên Cảnh cũng không phải là loại tu sĩ đạo hạnh kém cỏi như hắc có thể tranh chấp, mặc ù trên người hắc có treo danh hiệu đệ tử của Huyền Thiên tông nhưng hắc chỉ là kẻ có đạo hạnh thấp kém, tăng chót trong đám đệ tử. Nói thật, vì một đệ tử đạo thành Luyện Khí Cảnh sơ giai tầm thường mà muốn người trong Huyền Thiên tông chịu đứng ra giúp đỡ thì đúng là ao ước giữa ban ngày.

Thiệu Cảnh biết rõ sự thật này nhưng không hề cảm thấy bị phẫn hay khó chút chút nào cả, dù sao thực lực không bằng người ta thì cứ thành thật rút lui nhường đường là được. Nhìn thấy Thiệu Cảnh tự động biết điều lùi sang một bên để nhường cửa ra rộng lớn cho mình thì vị tu sĩ người dài như cây gậy trúc chỉ hừ một tiếng chứ không thèm liếc mắt nhìn Thiệu Cảnh, hắc không thèm để ý và cất bước đi oai vệ. Thiệu Cảnh lúc này mới ngẩng đầu lên nhìn theo bóng lưng hắc, chỉ thấy người tu sĩ kia mặc trang phục màu đen tuyền thêu hoa văn màu vàng rực rỡ, sau lưng còn thêu một con bò cạp dữ tợn, hắc lập tức câu mày tự nhủ:

"Chẳng lẽ tên đó là tu sĩ của Bách Độc giáo?"

Lắc đầu, Thiệu Cảnh không nhìn nữa vì nội tâm hắc cảm thấy chán ghét, Bách Độc giáo là một môn phái tu chân có thực lực rất mạnh ở trong khu vực xung quanh Vạn Yêu Cốc, đứng hàng bảy đại môn phái, sơn môn của bọn chúng xây dựng ở trong một khe núi tối tăm cách dãy núi Thiên Thanh hơn một trăm dặm, đồng thời cũng là môn phái có vị trí gần Huyền Thiên tông nhất, ngoài ra bởi vì bọn chúng không có tòa thành nào phụ thuộc thế lực như Tiểu Hồ thành của Huyền Thiên tông nên đám tu sĩ của Bách Độc giáo thường xuyên phải ra vào Tiểu Hồ thành để mua sắm đồ vật.

Cho tới bây giờ, thanh danh của Bách Độc giáo trong khu vực xung quanh Vạn Yêu Cốc đều rất khó nghe, bởi vì công pháp tu luyện của bọn chúng thiên về tà độc, lại thêm đệ tử nuôi dưỡng cất giữ nhiều độc vật, mỗi khi cùng người đầu pháp thì cứ khế động tay một cái là thả độc trùng kịch độc ra cắn người, không hạ độc chết được thì cũng khiến đối thủ buồn nôn chóng mặt, bị giày vò không yên nên những người đối phó với bọn chúng đều rất đau đầu, vì vậy những người bình thường chả mấy ai chịu nguyện ý đi trêu chọc bọn hắn. Thiệu Cảnh thậm chí còn nghe một vài tin đồn truyền lưu trong phố, nói là lai lực của Bách Độc giáo kỳ thực cổ quái vô cùng, rất nhiều dấu hiệu cho thấy chúng là một trong những chi nhánh lớn nhất của Vạn Độc môn cường đại, một trong tứ đại môn phái thời kỳ Ma giáo còn hưng thịnh.

Chỉ là những sự tình như vậy hầu như chỉ là nghe đồn, người kể cũng không đưa ra được chứng cứ gì, hơn nữa Vạn Độc môn đã sớm tan thành mây khói mấy nghìn năm nay, ai còn sống mà đi đối chứng cho được, vì vậy dù sao đó cũng chỉ là những tin đồn để mọi người tán chuyện lúc trà dư tửu hậu mà thôi. Thiệu Cảnh nhìn thấy bóng người tu sĩ Bách Độc giáo đã đi xa thì nhẹ nhàng thở phào một cái, quay người đi vào Thanh Thủy Các.

Trong cửa hàng lúc này vẫn vậy, không có chỗ nào bị thay đổi, cũng không có vị khách nào đang la cà trong cửa hàng mà chỉ có một mình Tạ chương quỹ đang đứng ở phía sau quầy, sắp xếp lại đồng đồ vật lộn xộn bữa bãi đang nằm trên mặt tủ. Tạ chương quỹ hình như nghe thấy tiếng bước chân truyền đến từ ngoài cửa nên ngẩng đầu nhìn lên, thấy có khách bước vào cửa hàng thì nở nụ cười rạng rỡ, cười nói: "Mời vào, mời vào, quý khách cần mua gì sao?"

Xem ra vị Tạ chương quỹ này vẫn không nhớ mình là ai, Thiệu Cảnh thoáng nghĩ về điều này và đi lại gần tủ kệ, đồng thời lấy ra hai cái răng nanh của con Ma Nha lang và cái gai to sắc nhọn của con Thử Ngư thú và đặt chúng trên

mặt tủ, nói: "Lão bản, người nhìn hai đồ vật này đi, nhìn xong thì cho ta một cái giá nhé ?"

Lông mày của Tạ chương quỹ cau lại, hai tay đẩy đồng hồ vật ở trên bàn sang một bên rồi đi lại gần, cầm hai cái răng nanh và cái gai to sắc nhọn lên nhìn kỹ một lúc, sau một phút trầm ngâm thì nhẹ gật đầu, nói: "Hai mặt hàng này nhìn cũng không tệ, răng nanh của Ma Nha Lang ta trả một cái hai viên linh thạch, còn "Cương Cốt thứ" của Thứ Ngư thú là thứ tương đối ít thấy, ngay cả luyện khí cũng có rất nhiều người thích, ta trả chín viên linh thạch. Người thấy có được không ?"

(Cương Cốt thứ là gai xương cứng như thép)

Thiệu Cảnh do dự một chút nhưng biết rằng vị Tạ chương quỹ này cũng không phải gian thương ra giá rẻ để lừa người nên gật đầu đáp ứng, thỏa mãn nói: "Được."

Tạ chương quỹ nhếch miệng cười cười, thu hồi hai cái răng nanh và cương cốt thứ đang nằm trên mặt tủ rồi lập tức đi về phía sau cái quầy hàng, lấy rương linh thạch ra rồi từ từ mở khóa. Trong lòng Thiệu Cảnh lúc này cảm thấy khá hưng phấn, lần này đã thu được mười ba viên linh thạch rồi, trận liều mạng đêm hôm qua coi như không bị uổng phí. Tí nữa trở về xem ra phải thăm hỏi và trả công Tiểu Trư thật tốt, đêm qua nó còn bỏ nhiều công sức hơn cả mình.

Trong lòng nghĩ như vậy nên hắn thoải mái lướt nhìn quầy hàng xung quanh, trong lúc vô tình ánh mắt của hắn rơi vào đồng hồ hóa lợn xộn vừa bị Tạ chương quỹ đẩy sang một bên, thân thể lập tức bị run rẩy, sắc mặt hưng phấn như là không tin vào mắt mình rồi vô ý tiến lên phía trước hai bước, rồi giật mình dừng lại.

Tạ chương quỹ lúc này đã xoay người lại, trên tay bưng một đồng hồ linh thạch rồi đặt chúng lên trên mặt tủ, cười nói: "Tổng cộng là mười ba viên linh thạch, người đếm đi."

Thiệu Cảnh nhẹ gật đầu, đếm sơ qua rồi thu đám linh thạch vào trong túi, trong lúc này sắc mặt hắn đã trở lại như bình thường, sau đó giống như vô ý nhìn Tạ chương quỹ rồi nói: "Lão bản, những vật này rất có ý tứ đấy, chỉ có điều dàn trải cái gì cũng có, lại bị xếp lộn xộn, người định bán chúng sao?" Nói xong, Hắn chỉ vào đồng đồ vật lộn xộn nằm trên mặt tủ.

Trong ánh mắt của hai người, đồng đồ vật lộn xộn kia đúng là cái gì cũng có, bên trong những thứ như linh thảo, khoáng thạch, đan dược đều có một ít, còn có một vài lá bùa và mấy quyển sách cũ nát, ngoài ra còn có vài món hình thú kỳ quái màu đen hoặc màu đỏ nằm chổng chơ, nhìn qua hình như là những bộ phận trên người mấy con yêu thú cấp thấp, giống như răng nanh của con Ma Nha Lang mà hắn vừa gỡ ra bán lấy tiền đấy, rất nhiều đồ vật đủ mọi chủng loại bị chất thành một đồng, điểm duy nhất giống nhau là nhìn qua thì chúng đều chỉ là những thứ rẻ tiền, phẩm chất không cao.

Tạ chương quỹ nhìn lướt qua đồng đồ vật ấy rồi chẳng quan tâm, nói: "A, người nói mấy cái này hả, đó là ta vừa mới mua về đấy."

Thiệu Cảnh ngơ ngác một lát, nói: "Những vật này là do người vừa mới mua về hay sao?"

Tạ chương quỹ nói: "Đúng vậy, vừa rồi có một người tu sĩ tiến vào, ném ra một đồng lớn đồ vật lẫn lộn, nói là toàn thứ vướng víu nên dứt khoát đều bán cho ta, để cho ta tự ra giá là được rồi. Ta nhìn trong đồng đó cũng có một vài đồ vật coi như tầm tạm nên tùy tiện ra một cái giá thấp, hình như gã tu sĩ đó có vẻ đang bận việc nên không kiên nhẫn nghe ta nói hết đã gật đầu bán hết cho ta."

Thiệu Cảnh trầm mặc một lát, nói: "Ta vừa rồi lúc gần bước vào cửa thì nhìn thấy một tu sĩ cao gầy, hình như mặc quần áo đệ tử của Bách Độc giáo ..."

Không đợi hẳn nói xong Tạ chương quý đã gật đầu cười nói : "Đúng vậy, đúng vậy, chính là hẳn rồi. Như thế nào, người có hứng thú với vật gì ở trong này hay ao, người nói đi, chỉ cần người ưa thích thì ta sẽ bán đúng giá quy định cho người."

Thiệu Cảnh chậm rãi đi lại gần đồng đồ vật lộn xộn, nét mặt ngơ ngẩn phức tạp giống như đang buồn và cô đơn lắm, hẳn ngồi xuống thò tay vào trong đồng đồ vật ấy, nhẹ nhàng lục lọi vài cái thì lấy ra từ trong đó một đồ vật bé nhỏ màu đen. Tạ chương quý nhìn lướt qua đồ vật trong tay hẳn thì thấy đó là một món trang sức nhỏ bằng Hắc Vân thạch có màu đen nhánh, khắc thành hình Phật Di Lặc, dáng tượng phật no đủ, chân thành, tươi cười híp cả hai mắt, dường như trong nụ cười có thể chữa hết tất cả sự bất bình khốn khổ trong thiên hạ, nụ cười tươi sáng mãi đọng trên môi.

Thiệu Cảnh im lặng ngắm nhìn viên đá nhỏ khắc hình tượng Phật Di Lặc, xúc động thật lâu không nói nên lời.

Chương 119 : quái sách (1)

Tác giả: Tiêu Đình

Người dịch : Phương (Nhóm dịch Độc cô thôn)

Nguồn: www.tangthuvien.com

Ebook: enix

"Quý khách, quý khách sao vậy?"

Thieu Cảnh đột nhiên bừng tỉnh, ngẩng đầu lên nhìn thấy ánh mắt Tạ chương quỹ đang nhìn hắn lạ lẫm, hắn gượng cười, nói: "Xin lỗi, ta vô ý quá, thất thần mất rồi."

Tạ chương quỹ nhìn hắn một lúc, thầm nghĩ vị khách này kỳ quái thật, chỉ như vậy mà đã bị thất thần ngơ ngẩn người rồi, tuy vậy hắn vẫn mỉm cười, nói: "Quý khách, người có cảm thấy hứng thú với mấy đồ ở trong kia không?" Nói xong, hắn chỉ tay vào đồng hồ vật lộn xộn.

Thieu Cảnh nhìn thoáng qua rồi lại nhìn vào viên đá nhỏ khắc hình Phật Di Lặc bởi hắn chẳng hề có hứng thú với mấy củ cấp thấp linh thảo hay đan dược kia, trầm ngâm một chút rồi hắn ngẩng đầu nhìn Tạ chương quỹ, nói: "Đúng rồi, Tạ chương quỹ, trong tiệm của người có bán linh thảo nhị phẩm không?"

Đôi mắt của Tạ chương quỹ sáng ngời, lập tức tỉnh táo tinh thần và nói: "Có, quý khách người muốn mua gì?"

Thieu Cảnh ngẫm nghĩ rồi nói: "Ở trong tiểu điểm này của người bán những loại linh thảo gì, nói cho ta nghe một chút đi."

Tạ chương quỹ ngơ ngác một lát rồi nói: "Tiểu điểm bán những loại linh thảo nhị phẩm gì à, có Mạn Đà La Thảo, Lục

Đặng, Đại Diệp Chung, Thanh Diệp Mục Túc, Nguyên Khí Quả, còn có...."

(nhiều quá, thứ tự là cà độc dược, cây mây màu xanh, cây lá tròn, cỏ linh lăng, quả cung cấp nguyên khí ...)

Thiệu Cảnh bỗng dừng cắt đứt lời hăn, ngắt lời nói: "Nguyên Khí quả, ồ, chính là thứ này, bán giá bao nhiêu ?"

Tròng mắt của Tạ chương quỹ lướt qua lại, nói: "Thứ này chính là vật đại bổ trong hàng linh thảo nhị phẩm, công hiệu cường đại mà số lượng lại không nhiều, bốn điểm bán rẻ nhất là ba viên linh thạch một quả."

Thiệu Cảnh liếc nhìn Tạ chương quỹ rồi bỗng dừng cười cười nhìn hăn mà không nói gì.

Tạ chương quỹ bị hăn nhìn cảm thấy hơi chột dạ, liền cười lớn nói: "Quý khách, muốn mua không?"

Thiệu Cảnh vương ra hai đầu ngón tay.

Tạ chương quỹ ngơ ngác một chút rồi lắc đầu nói: "Không được, không được, bốn điểm chỉ là cửa hàng buôn bán nhỏ, sao có thể bán một trái Nguyên Khí quả với giá hai viên linh thạch được ?"

Lời còn chưa dứt thì hăn thấy Thiệu Cảnh lắc đầu và mỉm cười lộ ra hàm răng trắng bóc, nói: "Lão bản, ta nói không sai đâu, hai quả ba viên linh thạch."

Tạ chương quỹ: "..."

"Bán hay không?" Thiệu Cảnh nhẹ nhàng cụp hai ngón tay xuống, nói: "Không bán thì ta đi, chắc hăn người cùng biết trên con đường này ta tùy tiện đi xem một chút, ra cái giá này chắc chắn có thể mua được hai trái Nguyên Khí quả, không phải ta nói mò đâu nhé."

Tạ chương quỹ thở dài, nói: "Bán đi."

Thiệu Cảnh đưa ra ba viên linh thạch rồi nhận lấy một chiếc hộp bằng ngọc, khi mở cái nắp nhìn lướt qua thì thấy có hai quả nhỏ màu xanh lá cây, to bằng đầu ngón tay đang nằm trên tấm vải mềm màu da trời, mặc dù nhìn bề ngoài chúng hơi nhảm nhí nhưng lại có một mùi thơm ngát nhẹ nhàng đang tỏa ra và phiêu đẳng khắp tiểu điểm.

Thiệu Cảnh nhẹ gật đầu và thu hộp ngọc chứa hai trái Nguyên Khí quả vào trong túi. Hẳn mua hai quả này không phải vì nổi lòng tham hay hứng thú gì cả, mục đích hẳn mua là để bổ sung nguyên khí và thể lực cho Tiểu Trư, xem như là quà đền bù tổn thất cho Tiểu Trư à.

Bán đồ được mười ba viên linh thạch rồi lại lấy ba viên ra mua hai trái Nguyên Khí quả, Tạ chương quỹ giao dịch với Thiệu Cảnh thành công hai lần sinh ý nên tâm tình có vẻ không tệ, lại thấy vừa rồi Thiệu Cảnh bị ngăn người một lúc khi nhìn thấy viên đá nhỏ khắc hình Phật Di Lặc thì với tay cười nói: "Thứ này cũng không đáng tiền, ta xem hình như vừa rồi ngươi rất yêu thích nó, nếu không chê thì ta tặng nó cho ngươi, tốt rồi, xem như thêm một đồ vật nho nhỏ kèm theo."

Thiệu Cảnh trầm mặc một lúc, cười cười rồi nhận lấy tượng Phật Di Lặc, nói: "Cảm ơn."

Tạ chương quỹ mỉm cười nói: "Việc nhỏ mà thôi, chỉ cần sau này ngươi còn có cái gì hàng hóa, cứ chiếu cố cho tiểu điểm là được, ta họ Tạ, sau này ngươi cứ gọi ta là lão Tạ là được."

Thiệu Cảnh nhẹ gật đầu, thầm nghĩ cái vị Tạ lão bản này lại quen thói lôi kéo buôn bán rồi nhưng cho dù như thế lão thì người ta không ra vẻ ta đây như mấy tên sư huynh trong môn phái nên khiến cho hẳn cảm thấy rất thoải mái, liền gật đầu đồng ý và cho bức tượng vào ống tay áo, đang định quay người rời đi thì hẳn chần chờ một chút như đang có

điều suy nghĩ, sau đó nói với Tạ chương quỹ: "À, còn một việc nữa, ở chỗ người có bán sách Ngũ Hành thuật pháp không ?"

"Sách thuật pháp?" Tạ chương quỹ suy nghĩ một lúc rồi lập tức gật đầu, nói: "Thứ này ta có nhưng những năm gần đây rất ít người tìm mua loại sách này, cho nên mấy quyển sách đó ta có ít lắm, mà chúng cũng không phải là loại thuật pháp mạnh mẽ gì cả."

Thiệu Cảnh hững hờ không để ý lời lão bản nói lắm, hắn chỉ thản nhiên nói: "Nếu người có bán thì lấy ra cho ta xem qua đi."

Tạ chương quỹ gật đầu rồi quay người đi ra khỏi quầy hàng, đi thẳng đến cái tủ gỗ phủ đầy tro bụi ở trong góc tường, bắt đầu lục lọi tìm kiếm.

Thiệu Cảnh nhìn và im lặng nghĩ ngợi một lúc, thầm nghĩ bây giờ quả nhiên không mấy người chào đón Ngũ Hành thuật pháp. Hắn tự nhiên hỏi Ngũ Hành thuật pháp chính là nghĩ đến tu luyện, học nhiều hơn một môn Ngũ Hành thuật pháp thì lại có thêm một ít sức tự vệ của riêng mình, tương lai sau này vẫn còn phải dựa vào thuật pháp, dù sao tình hình kinh tế của mình bây giờ khấm khá hay đói nghèo đều dựa vào hai loại thuật pháp là Hỏa Cầu thuật và Thủy Tiễn thuật, đơn giản mà nói thì ngày hôm qua chiến đấu với yêu thú nếu không có môn thuật pháp Hỏa Cầu thuật bị coi thường này thì hắn đã chết từ đêm qua rồi.

Một lúc lâu sau Tạ chương quỹ mới cầm bốn năm quyển sách mỏng phủ đầy tro bụi và trở về, hơi miễn cưỡng nặn ra nụ cười trên mặt, nói: "Đây, người còn cần gì nữa không."

Thiệu Cảnh cau mày nhận mấy quyển sách thuật pháp, đưa tay phải phỉ phỉ một lúc mới phỉ được chút tro bụi, sau đó nhìn kỹ lại thì thấy tờ bìa quyển sách nào cũng lộ ra vẻ cũ nát và màu sắc thì đã bị phai màu hết cả, bây giờ chỉ còn

lờ mờ có thể nhìn ra được chúng có ba màu đỏ, xanh, vàng mà thôi.

Thiệu Cảnh trong lòng hiểu rõ lý do vì sao màu sắc của mỗi quyển sách đều khác nhau, từ xưa đến nay phàm là đem phương pháp tu luyện thuật pháp nào đó ghi lại vào trong một quyển sách thì chúng đều được gọi là sách thuật pháp, lại không biết bắt đầu từ lúc nào mà có một quy củ không thể thay đổi được lưu truyền từ xưa đến nay, phàm là sách ghi lại Ngũ Hành thuật pháp thì đều dùng Ngũ Hành kim mộc thủy hỏa thổ để phân chia, mỗi một hệ sách thuật pháp đều có màu sắc không giống nhau, tương ứng theo thứ tự là màu xích kim, màu xanh lá, màu xanh da trời, màu đỏ và màu vàng. Cho nên chỉ cần là người có chút hiểu biết về Ngũ Hành thuật pháp thì chỉ cần nhìn qua màu sắc của cuốn sách là đã biết nội dung trong cuốn sách ghi về hệ thuật pháp nào rồi.
(có thể đã tự nhầm vì xích kim cũng là màu đỏ)

Thiệu Cảnh cầm đồng sách đặt lên trên mặt tủ, lật trang giới thiệu đầu tiên ra, lông mày đều cau lại, nội dung ghi lại trong cả năm quyển sách này đều chỉ là thuật pháp cấp một, trong đó có hai quyển Thủy Tiễn thuật, một quyển là Hỏa Cầu thuật, đều là những thuật pháp hãn đã thuộc lòng từ lâu. Có điều chuyện này không phải là chuyện kì lạ gì, ngày hôm nay thuật pháp nhất mạch đã suy bại đến cực điểm, những thuật pháp hùng mạnh đều đã thất truyền trong dòng thời gian, những thứ miễn cưỡng còn tồn tại trong những tiểu điểm như thế này thì chắc chắn chỉ có thể là những loại sách thuật pháp cấp một, có lẽ sẽ chẳng bao giờ hãn tìm được quyển sách gì tốt hơn.

Tất nhiên là hãn sẽ không mua ba quyển sách thuật pháp này, hai quyển sách còn lại đều có bìa màu vàng, xem ra đều là thổ hệ thuật pháp trong Ngũ Hành thuật pháp, tinh thần của Thiệu Cảnh phấn chấn hơn, lật cả hai quyển sách chép thuật pháp ra và lướt qua lướt lại trang đầu của chúng một lúc, nhận ra quả nhiên trong đó đều là thuật pháp thổ

hệ cấp một, một loại là "Nham Thứ thuật" và một loại là "Thạch Giáp thuật".

Chương 120 : quái sách (2)

Tác giả: Tiêu Đình

Người dịch : Phương (Nhóm dịch Độc cô thôn)

Nguồn: www.tangthuvien.com

Ebook: enix

Thiệu Cảnh tâm ý kịch liệt chấn động, hắn ngay lập tức liên tưởng lại hồi chém giết thảm thiết vào đêm hôm qua. Bây giờ nhớ lại, nếu lúc đó có hai loại thổ hệ thuật pháp này thì trận chiến đấu ấy có lẽ sẽ không gian nan và nguy hiểm đến vậy, Thứ Ngưu thú có bộ gai ngược cứng rắn mọc tua tủa che chở cho cơ thể, đám gai ấy chỉ không mọc ở bụng vì vậy bụng là nhược điểm duy nhất của nó. Lúc ấy Thiệu Cảnh bất đắc dĩ mới phải để Tiểu Trư chịu nguy hiểm, may mà lúc ấy Tiểu Trư liều mình chống đỡ nên con Thứ Ngưu thú mới bị ngã rồi lộ ra cái bụng, nhờ đó hắn mới có cơ hội đánh Hỏa Cầu thuật, nhưng chính vì cứng đối cứng nên Tiểu Trư đã phải chịu hậu quả nặng nề, thương thế nghiêm trọng.

Mà loại thuật pháp Nham Thứ thuật này khác hẳn với Hỏa Cầu thuật và Thủy Tiễn thuật của Thiệu Cảnh, bởi vì nó không phải ngưng tụ ở trong lòng bàn tay rồi phóng ra, ngược lại Nham Thứ thuật giúp cho người làm phép có thể thúc dục linh lực để khống chế đất trong một phạm vi nào đó, một trượng hoặc hai trượng, nếu như người dùng thuật có linh lực cường đại thậm chí còn có thể khống chế một khu vực rất rộng lớn, tùy ý lựa chọn một điểm trên mặt đất thì ngay sau đó sẽ có một mũi mâu bằng đất cứng như đá trời mạnh khỏi mặt đất, quả thực là thuật pháp đánh lén địch nhân vô cùng hoàn hảo, hơn nữa còn là lựa chọn tốt nhất để đâm thủng cái bụng lúc nào cũng đè xuống mặt đất của con Thứ Ngưu thú; còn Thạch Giáp thuật thì thực sự cũng khá hữu dụng, thuật pháp này nghe tên là biết ý

nghĩa, nó thực sự không phải để công kích địch thủ mà dùng linh lực để hội tụ một tầng thạch giáp lên người mình hoặc đồng bạn, khiến cho khả năng phòng ngự của mình và những người xung quanh được tăng lên rất nhiều. Nếu đêm hôm qua phóng thuật pháp này vào người Tiểu Trư thì cái gai to nhọn của con Thú Ngưu thú kia sẽ không thể gây nhiều tổn thương như thế được, sức lực của nó sẽ yếu hơn nhiều.

Điều duy nhất Thiệu Cảnh đáng tiếc chính là bên trong quyển sách 《Phù Lục Tiểu Giải》 chỉ ghi lại phương pháp vẽ phù trận Thạch Giáp thuật chứ không hề ghi lại phương pháp vẽ phù trận Nham Thú thuật.

Chỉ có điều dù là như vậy thì Thiệu Cảnh vẫn rất hài lòng với hai quyển sách thuật pháp này, sau một thoáng trầm ngâm thì hắn chỉ vào hai quyển sách thuật pháp và nhìn Tạ chương quỹ hỏi: "Bán thế nào?"

Tạ chương quỹ duỗi ra hai đầu ngón tay, nói: "Một quyển sách hai viên linh thạch, giá này không phải là ta gạt người, sách thuật pháp đều có giá này."

Thiệu Cảnh hơi nhíu mày nhưng không hề lên tiếng phản bác, hắn hiểu Tạ chương quỹ lúc này nói đúng chứ không phải nói sai, mặc dù có rất ít người hứng thú với sách thuật pháp nhưng đúng là giá của chúng không rẻ, mấy quyển sách thuật pháp cấp một này trên thị trường đều có giá hai viên linh thạch, một vài quyển sách thuật pháp quý hiếm và có uy lực cường đại hơn thì đều có giá đắt hơn khá nhiều.

Thiệu Cảnh trầm mặc một lát rồi lắc đầu, nói: "Lão Tạ, hai quyển sách này ta tối đa chỉ có thể trả ba viên linh thạch mà thôi."

Nụ cười trên môi Tạ chương quỹ cứng đờ, đang muốn nói chuyện thì bị Thiệu Cảnh cướp lời, nói: "Lão Tạ, người hãy nghe ta nói. Chắc hẳn người cũng nhìn ra được, ta chỉ là đệ

tử bình thường, không phải là thể gia đệ tử có tiền có thế, ta không nói gạt ngươi, trên người ta chỉ có mười ba viên linh thạch vừa rồi ngươi đưa... À không, bây giờ chỉ còn mười viên thôi. Mỗi một viên linh thạch đều do ta liều mạng kiếm, cho nên hai quyển sách này ngươi bán bốn viên linh thạch, ta mua không nổi."

Tạ chương quỹ liếc mắt.

Thiệu Cảnh xấu hổ cười cười, ngẫm nghĩ rồi lại nói: "Ta thấy lúc ngươi lấy hai quyển sách này khỏi cái tủ trong góc kia thì chúng đều phủ đầy tro bụi, xem ra chúng bị ngươi bỏ đấy không màng đến không được mười năm thì cũng bảy tám năm rồi. Nghĩ lại đúng là không bán được đấy, tiếp qua vài năm nữa thì sợ rằng mấy trang sách này đều bị mục nát hết, thôi thì ta xin ngươi thương xót, bán cho ta cầm ba viên linh thạch là được rồi, nếu như sau này ta có được vật gì tốt nhất định sẽ quay lại đây bán cho ngươi."

Tạ chương quỹ do dự một lúc, nét mặt thoát nhìn hình như có vẻ động tâm rồi, mấy quyển sách thuật pháp này đúng là mặt hàng ăn tro uống bụi nhiều năm ở trong góc tường, nói thực ra nhiều năm rồi chỉ có một mình Thiệu Cảnh có ý định mua sách thuật pháp, đầu năm nay người nào lại không biết tu sĩ tu chân mới là kẻ có tiền đồ, còn người nào ngu ngốc mà đi hao phí tinh lực tâm huyết để tu tập thuật pháp không ? Khoan hãy nói, nếu thật là để tiếp qua vài năm thì có khi giấy của mấy quyển sách thuật pháp này đã mục nát rồi, mà lúc ấy chưa hẳn đã có người chịu bỏ tiền ra mua."

Nghĩ đến đây, Tạ chương quỹ liền bị lúng túng, sắc mặt còn có chút hậm hực nhưng ngay lập tức linh cơ khẽ động, hình như nhớ ra cái gì đó, hắn đột nhiên nở một nụ cười quỷ dị rồi nhìn Thiệu Cảnh, nghiêm mặt nói: "Ngươi đã nói như vậy thì ta cũng không làm khó ngươi, hai quyển sách ba viên linh thạch thì ba viên linh thạch, nhưng mà, ta có một điều kiện, dù sao ngươi cũng là người ưa thích tu luyện thuật pháp, ta sẽ bán cho ngươi một kiện đồ vật, ngươi ưa thích

nó thì mua cả, bằng không thì ta không bán rẻ sách cho người đâu."

Thiệu Cảnh vừa nghe xong nửa câu đầu, đang cảm thấy vui mừng cao hứng ai ngờ lại nghe thấy nửa câu sau của Tạ chương quỹ, nhất thời cảm thấy ngạc nhiên, nói:"Là cái gì?"

Tạ chương quỹ cười "hắc hắc" hai tiếng rồi đi đến một góc tường khác, ngồi xổm xuống rồi lật lật ngó ngó hồi lâu khiến đám tro bụi đang ngủ lâu ngày trong đó điên cuồng lao lên như đang nhảy múa, Thiệu Cảnh tái mặt, thầm nghĩ tro bụi ở góc đó còn nhiều gấp đôi cả góc cất sách, chẳng lẽ là Tạ chương quỹ định bán cho mình một kiện hàng nát hủ trời?

Sau một hồi lục lọi trong đám tro bụi bay mù mịt thì cuối cùng Tạ chương quỹ đã tìm được mục tiêu, đó là một cái rương nhỏ nằm ở dưới đáy kệ, hẩn thở phào một hơi rồi bò lên, không để ý tới lớp tro bụi dính đầy mặt mà quay người lại đưa đồ vật đang cầm trong tay cho Thiệu Cảnh, đồng thời mỉm cười, nói:"Đây cũng là một quyển sách thuật pháp, ta không bán cho người khác vì quý người đây, chỉ một viên linh thạch thôi, cộng thêm hai quyển sách thuật pháp kia, ba quyển bốn viên linh thạch, đúng giá rồi. Chỉ có một điều ta cần nói rõ với người, miễn cho sau này người khỏi tìm ta trả hàng, sách này ta không mua lại đâu đấy, học thành tài hay không là dựa vào nỗ lực của người, đừng quay lại tìm ta!"

Thiệu Cảnh nghe thấy mà sửng sờ, đỡ lấy quyển sách thuật pháp kỳ lạ mà giá rẻ không ngờ từ trong tay của Tạ chương quỹ, cùng lúc đó hẩn bị sặc vì hương vị tro bụi từ quyển sách xông vào mũi, tiện tay run rẩy khiến cho quyển sách rung lên, nhất thời bốn phía chung quanh mờ mịt một khoảng đầy bụi. Thiệu Cảnh vội vàng lùi lại vài bước rồi cười khổ nói:"Người..., quyển sách này đã ăn bao nhiêu năm tro bụi vậy ?

Tạ chương quỹ mặt không đổi sắc, nói: "Sợ là nó ở đây hơn mười năm tuổi rồi."

Thiệu Cảnh cau mày, bàn tay đập đập quyển sách xuống đất, thật vất vả mới khiến lớp tro bụi bám đầy trong quyển sách bị rơi xuống đất hết, bây giờ nhìn quyển sách khá sạch sẽ, hắn nhìn qua rồi lập tức bị giật mình, quyển sách cũ này bề ngoài giống y như đúc mấy quyển sách thuật pháp khác nhưng màu của tờ bìa lại là màu tím, thật kỳ lạ.

Sách thuật pháp màu tím!

Cái này thật sự là chuyện Thiệu Cảnh mới nghe lần đầu, trong lúc nhất thời hắn cảm thấy mờ mịt không hiểu gì cả, ngẩng đầu nhìn Tạ chương quỹ như muốn hỏi đồ vật gì thế này. Tạ chương quỹ bị hắn nhìn soi mói nên vô ý nói lai lịch của nó cho hắn biết. Thì ra quyển sách thuật pháp có bìa màu tím này đã qua tay nhiều người rồi lưu lạc đến nơi này từ nhiều năm trước, được trưởng bối của Tạ chương quỹ nhận lấy, lúc đầu nhìn thấy màu sắc quyển sách thuật pháp kỳ lạ không giống sách thường, vị trưởng bối của Tạ gia còn tưởng đó là cơ hội kiếm lợi hiếm có trên đời, mua về rất là vui mừng, sau đó cũng bán được một cái giá rất cao cho một vị khách quý. Nhưng không lâu sau đó thì bị vị khách ấy tức giận trả về, thì ra trong quyển thuật pháp này ghi lại một thuật pháp kỳ quái tên là "Lục Độc", rõ ràng lại không thuộc bất luận một hệ pháp nào trong Ngũ Hành thuật pháp.

Mọi người đều biết trong thời kỳ này muốn tu tập Ngũ Hành thuật pháp, đầu tiên phải tu luyện được một hệ linh lực rồi sau đó mới có thể tu luyện thuật pháp của hệ đó, đây cũng là con đường Thiệu Cảnh đã đi trước khi tu tập Minh Tư thuật ghi lại trong quyển Thiên Thư cho nên hắn hiểu rất rõ vấn đề này. Nhưng mà "Lục Độc" hiển nhiên là một tồn tại cực kỳ cổ quái, loại thuật pháp này rõ ràng không thuộc bất luận một hệ nào trong Ngũ Hành thuật pháp, vậy thì người ta phải tu luyện như thế nào? Cũng khó trách vị khách đó

thẹn quá hóa giận dùng dùng trả hàng rởm về, trên thức tế quyển sách thuật pháp màu tím này đã được bán đi tổng cộng bốn lần, cả bốn lần đều bị cho là hàng rởm, đến cuối cùng tất cả mọi người đều cho rằng quyển sách này hiển nhiên là sách rởm rồi.

Tạ chương quỹ kỳ thật lại không nghĩ nhiều như vậy, dù sao hẳn cũng nói thẳng với Thiệu Cảnh là : "Sự tình trước đây của quyển sách này ta không gạt người, mặc dù cổ quái rất khó tu thành nhưng chắc hẳn là một loại sách thuật pháp, người đã muốn giảm giá để mua được sách thì dứt khoát cũng mua quyển sách này đi. Dù sao ta đã nói hết những gì liên quan tới nó rồi, quyển sách này một khi bán ra thì không nhận lại. Tự người quyết định đi."

Thiệu Cảnh dở khóc dở cười nhìn ngó quyển sách thuật pháp màu tím nằm trong tay, nhất thời do dự, hẳn lang thang nhiều năm như vậy chưa bao giờ thấy qua quyển sách thuật pháp cổ quái như thế này, nghe Tạ chương quỹ nói thì hiển nhiên mấy chục năm qua không một người nào có thể luyện thành thuật pháp "Lục Độc" ghi trong quyển sách này, xem ra hơn phân nửa là sách giả rồi. Có điều chần chờ một lúc rồi hẳn lại lật trang bìa của quyển sách ra, trang sau ghi tên sách, chỉ có hai chữ:

Lục Độc.

Chương 121 : quái sách (3)

Tác giả: Tiêu Đình

Người dịch : Phương (Nhóm dịch Độc cô thôn)

Nguồn: www.tangthuvien.com

Ebook: enix

Thiệu Cảnh nhìn qua quả nhiên cảm thấy quý dị, hình như quyển sách này là loại sách thiên về tà ma ngoại đạo. Hắn thầm nghĩ trong lòng như vậy rồi lại tiếp lục lật sang trang sau, quyển sách mỏng chỉ có vài trang nhưng xem ra nó ghi lại rất hoàn chỉnh pháp môn tu luyện thuật pháp "Lục Độc". Đương nhiên ngoài trừ tờ giấy đầu tiên thì những trang sách đằng sau đều bị phong bế rồi, đây là lệ cũ của lão bản, nếu không chẳng may gặp phải kỳ nhân nhớ dai nhìn một lần là không quên, cầm quyển sách đọc một thuộc lòng thì chẳng cần mua, trực tiếp trở về lấy giấy chép lại là được.

Ánh mắt lướt qua văn tự ghi trong tờ đầu tiên, chân mày của Thiệu Cảnh hơi nhíu lại, dòng văn tự ghi lại phương pháp tu luyện của môn thuật pháp này quả thật cổ quái, khác một trời một vực với những quyển sách Ngũ Hành thuật pháp bình thường, đó là trong quá trình tu luyện thuật pháp thì phải đem linh lực trong cơ thể thu nạp vào trong đan điền, khí hải. Mọi người đều biết đan điền khí hải là nơi chứa chân nguyên khí lực của tu chân sĩ nhất mạch, mà từ xưa đến giờ thuật sĩ nhất mạch tu luyện Ngũ Hành thuật pháp đều là thu nạp linh lực rải rác khắp nơi vào trong linh mạch, chưa bao giờ thấy cách tu luyện thuật pháp cổ quái như vậy, thảo nào những tu sĩ trước kia mua về khổ sở mà vẫn không thể luyện thành.

Thiệu Cảnh cảm thấy thất vọng trong lòng, đang muốn tìm biện pháp trả lại quyển sách thuật pháp cho Tạ chưởng quỹ nhưng ngay sau khi đọc quyển sách này một lát thì sợi linh

lực bốn nguyên trong linh mạch trong cơ thể hần đột nhiên bạo động một hồi, hình như sau khi hần đọc dòng thuyết pháp tu hành cổ quái trong quyển sách cổ quái thì hần vô tình truyền đi những ý niệm ấy trong đầu khiến cho linh lực trong bụng mình giật giật, sợi linh lực bốn nguyên thật sự có xu thế chảy về khí hải đan điền đúng như những điều kỳ dị mà quyển tu hành pháp môn cổ quái đã viết.

Thiệu Cảnh bị chấn động trong lòng, vội vàng ngừng lại sợi linh lực đang bạo động trong cơ thể, im lặng suy tư không nói câu nào nhưng trong đầu lại xẹt qua một ý niệm kinh ngạc, chuyện gì vừa xảy ra, chẳng lẽ sợi bốn nguyên linh lực tu tập bằng Minh Tư Thuật ghi lại trong quyển Thiên Thư lại có phản ứng rõ ràng như vậy với quyển thuật pháp cổ quái này sao ?

Hần vội vàng ngồi đọc kỹ trang sách, quả nhiên pháp môn ghi lại trong quyển sách này không hề đề cập tới một hệ linh lực nào cả, tất cả các hệ linh lực đều được viết đơn giản, sáng tỏ bằng hai chữ "linh lực", hần là ... Loại sách thuật pháp kỳ quái này chỉ cần linh lực bốn nguyên cường đại là có thể kích phát tất cả Ngũ Hành thuật pháp sao ?

"Người nghĩ sao ?" Tạ chương quỹ đứng ở một bên đợi người khách trẻ tuổi cầm quyển sách thuật pháp màu tím này đã rất lâu, thấy hần thất thần suy nghĩ mà gần người ra thì không thể kiên nhẫn được nữa, liền mở miệng hỏi.

Thiệu Cảnh bị câu hỏi của hần lôi ra khỏi trầm tư, có chút mờ mịt ngẩng đầu lên, một lúc lâu sau hình như giật mình mà phục hồi tinh táo, cẩn thận nhìn Tạ chương quỹ nói: "Mà thôi, coi như vận khí ta không tốt, ta mua quyển sách này."

Tạ chương quỹ cười ha ha, giơ tay lên mặt bàn cầm hai quyển sách thuật pháp theo thứ tự là Nham Thứ thuật và Thạch Giáp thuật, phúi cho bớt bụi rồi đưa cho Thiệu Cảnh, sau đó vừa cười vừa nói: "Cảm ơn, bốn viên linh thạch."

Khi Thiệu Cảnh rời khỏi Thanh Thủy Các thì hắn bất chợt phải dùng tay để che trước mặt bởi ánh mặt trời bây giờ sáng đến chói mắt, mặt trời đang tỏa rất nhiều tia nắng chói chang xuống mặt đất, mặt đất phản xạ lại vàng rực khiến cho hắn phải híp mắt lại, trên tay đương nhiên không có vật gì, tất cả đều đã được hắn cho vào trong túi.

"Trong mấy phút mà chỉ còn sáu viên linh thạch thôi à, đúng là cái gì tới dễ dàng thì đi cũng dễ dàng." Thiệu Cảnh sờ vào túi Lưu Vân treo bên hông và tự cảm thán một câu, lại ngẩng đầu nhìn sắc trời một lát rồi chạy nhanh trở về, thời gian nghỉ trưa chỉ có nửa canh giờ mà thời gian hắn đi lại không ngắn chút nào.

Ai ngờ hắn chưa đi được mấy bước trên con đường vừa dài vừa nóng thì lại khẽ giật mình, bước chân ngừng lại vì hắn thấy có một người đang đứng ở trước cánh cửa của Thiên Phong lâu, khuôn mặt nghiêm nghị đang cau mày, nhìn có vẻ giỏi giang khôn khéo, rõ ràng là Đoạn Thiên Lý Đoạn sư huynh chấp chưởng Thiên Phong lâu của Huyền Thiên tông. Hắn vừa định đi qua bên cạnh tránh né một lúc thì không còn kịp nữa rồi, vừa vịn bị Đoạn Thiên Lý liếc mắt nhìn thấy, nhướng mày, tất nhiên Đoạn Thiên Lý mở miệng kêu lên: "Thiệu Cảnh, lại đây."

Thiệu Cảnh âm thầm kêu khổ trong lòng nhưng không biết làm sao hơn chỉ có thể đi đến trước người Đoạn Thiên Lý, cung kính chào một tiếng: "Đoạn sư huynh."

Đoạn Thiên Lý nhìn sắc trời một lát rồi nói: "Lúc này sao người không ở trong lâu làm việc mà lại chạy ra ngoài rong chơi như vậy?"

Thiệu Cảnh vội vàng nói: "Đoạn sư huynh, là ta ăn cơm xong sớm, thấy còn dư nhiều thời gian nên tùy tiện ra ngoài đi dạo một chút, bây giờ trở về lập tức làm việc."

Đoạn Thiên Lý lúng túng nhưng hình như hắc không có ý định làm khó Thiệu Cảnh nên chỉ hừ lạnh một tiếng rồi nói: "Mau trở về đi thôi, lần sau không có việc gì đừng có chạy loạn ra ngoài trong giờ làm việc."

Gánh nặng trong lòng Thiệu Cảnh được giải khai ngay lập tức, hắc vội vàng gật đầu đồng ý rồi chạy thẳng về hướng Thiên Phong lâu, Đoạn Thiên Lý liếc theo bóng lưng của hắc một lát rồi cau mày, sau đó quay người lại đi thẳng về phía trước. Hắc không để ý tới loại chuyện nhỏ nhặt như thế này, tiểu tử vừa rồi cùng lắm chỉ là một trong những tiểu sư đệ đạo hạnh kém cỏi nhất làm việc ở tầng một của Thiên Phong lâu mà thôi, chỉ cần không làm lỡ sinh ý của lâu thì bình thường hắc cũng chẳng muốn quản, huống chi hôm nay hắc có tâm sự nặng nề, càng không có tinh lực để ý tới kẻ như Thiệu Cảnh.

Đoạn Thiên Lý tiếp tục đi thẳng về phía trước, hắc đi hỗn loạn trong đám người, hắc không mặc trang phục hai màu xanh trắng giao nhau của đệ tử Huyền Thiên tông mà chỉ mặc thường phục nên rất nhanh đã dung nhập vào trong dòng người tấp nập, rất ít người có thể nhìn ra cái vị tu sĩ bề ngoài bình thường này lại là người chấp chưởng Thiên Phong lâu của Huyền Thiên tông, một nhân vật trọng yếu có danh có tiếng của Tiểu Hồ thành.

Đoạn Thiên Lý bước chân trên phố dài, thỉnh thoảng ánh mắt của hắc đều lướt nhìn bốn phía xung quanh nhưng bước chân thì chưa bao giờ dừng lại, cứ đi vài vòng như vậy trong khu phường thị phần hoa của Tiểu Hồ thành, cuối cùng vẫn giữ khuôn mặt bình thản không khiến người khác chú ý mà rẽ vào trong một hẻm nhỏ ở bên đường.

Hẻm nhỏ kéo dài xa hơn mười trượng có hai tiểu điểm mở ở gần đường cái nhưng so với những cửa hàng ngoài mặt đường thì sinh ý của nó xem ra còn kém hơn rất nhiều. Đoạn Thiên Lý không chú ý mấy đến chúng mà trực tiếp đi

vào sâu trong hẻm nhỏ, đi thẳng đến cuối hẻm thì dừng lại, ở đó có một căn nhà cũ nát, cửa gỗ khép hờ.

Đoạn Thiên Lý dừng lại trước cánh cửa gỗ một lát, khóe mắt run rẩy, trên mặt hắn hiện lên sự do dự đấu tranh hiểm thấy nhưng một lát sau, hắn hít sâu một hơi rồi không chần chờ nữa, đưa tay đẩy cánh cửa gỗ ra và đi vào.

Bên trong là một gian nhà nhỏ, có lò có nồi có ống khói giống như phòng bếp của một gia đình, Đoạn Thiên Lý không để ý đến những vật này, ánh mắt đảo qua, nhìn thấy đằng trước có một cánh cửa nhỏ, hai mắt khép lại rồi thẳng bước đi tới, sau đó đẩy cửa bước vào.

Một gian thanh tĩnh như phòng ngủ xuất hiện ở trước mắt hắn, trong phòng có một người đang đứng quay lưng về phía cửa phòng, nghe thấy tiếng đẩy cửa thì người nọ lập tức xoay người lại, cười hắc hắc, tiếng cười trầm thấp thâm trầm nghe hơi đáng sợ, nói: "Đoạn Thiên Lý Đoạn sư huynh, cuối cùng người lại tới tìm ta nữa rồi."

Đoạn Thiên Lý sắc mặt cứng như sắt, trầm ngâm không nói chỉ lạnh lùng nhìn người nọ, người này mặc trang phục của tu sĩ, là trang phục màu đen tuyền có thêu hoa văn màu vàng của đệ tử Bách Độc giáo, dáng người gầy còm cao lớn, tay dài chân dài như cây gậy trúc, đang cười nhạt nhìn hắn, chính là tu sĩ Bách Độc giáo Thiệu Cảnh đã nhìn thấy ở cửa ra vào của tiểu điểm Thanh Thủy Các không lâu trước đó .

Chương 122 : khí phách (1)

Tác giả: Tiêu Đình

Người dịch : Phương (Nhóm dịch Độc cô thôn)

Nguồn: www.tangthuvien.com

Ebook: enix

Thời điểm Thiệu Cảnh nhìn thấy Đoạn Thiên Lý Đoạn sư huynh một lần nữa đã là khi trời chiều xuống núi, Thiên Phong lầu chuẩn bị đóng cửa và số khách ra vào trong lầu đang giảm dần theo sắc trời, trời càng tối thì số người ra vào càng thưa thớt. Hắn nhìn thấy Đoạn Thiên Lý đi đến với vẻ mặt nặng trĩu tâm sự, bên cạnh có mấy đệ tử của Huyền Thiên tông nhìn thấy liền đi ra chào hỏi hắn. Đoạn Thiên Lý nhìn thấy nhưng không để ý nên chỉ nói qua loa vài câu, sau đó không chào mà đi thẳng vào góc lầu rồi đi lên tầng hai.

Không lâu sau đó, khi ánh chiều tà phủ bóng đậm xuống vạn vật thì cũng là lúc Thiên Phong lầu chuẩn bị đóng cửa, mọi người nhao nhao thu thập quầy hàng, sửa sang quần áo rồi rời khỏi Thiên Phong lầu, Thiệu Cảnh cũng đi theo mọi người trở về ngọn núi Thiên Thanh, hắn bước nhanh trên đường đi bởi vì đang rất nóng vội. Một nhọc lắm mới bước lên được trên ngọn núi rồi trở về gian phòng trên tầng hai mươi tư, Thiệu Cảnh không thể chờ đợi được nữa liền mở cửa phòng đi vào, đảo mắt quan sát quả nhiên thấy Tiểu Trư vẫn còn nằm ở trên giường.

Quay lưng lại đóng kỹ cửa rồi Thiệu Cảnh cười ha hả đi tới, Tiểu Trư nghe thấy có tiếng bước chân truyền đến mà hữu khí vô lực mở hai mắt ra nhìn hắn, Thiệu Cảnh lấy hộp ngọc từ trong túi Lưu Vân ra, cười híp mắt nói: "Tiểu Trư, người nhìn ta cảm về cho người cái gì nè?"
(hữu khí vô lực = ỉu xìu)

Hai con người của Tiểu Trư chuyển qua, hai cái tai nhỏ một đen một trắng trên đầu cũng thoáng dựng thẳng lên, Thiệu Cảnh cười hắc hắc và mở nắp của chiếc hộp ngọc ra, lập tức có một mùi hương thơm ngát nhẹ nhàng bay ra từ trong chiếc hộp ngọc, lộ ra hai trái "Nguyên Khí quả" đang nằm im lặng trong đó. Hình như Tiểu Trư rất kinh ngạc, sau khi cái mũi người người trong không khí hai cái thì thân thể lập tức cứng đờ, cuối cùng con mắt con mắt hau háu nhìn vào chiếc hộp ngọc không rời, khẽ miệng khẽ nhếch rồi có một dòng nước miếng nhàn nhạt từ trong đó chảy ra.

Thiệu Cảnh hoảng sợ, vội vươn tay vỗ vào đầu Tiểu Trư, mắng: "Tiểu Trư chết tiệt, trái quả này là để cho người ăn nhưng lão tử không cho phép người được chảy nước miếng làm ướt giường của ta, buổi tối hôm nay lão tử đang rất buồn ngủ đây này."

Tiểu Trư cái cổ rụt rụt như gật đầu, vừa gật vừa kêu ụt ụt, cái đầu nhỏ của nó di di vào tay của Thiệu Cảnh, Thiệu Cảnh liếc mắt nhìn nó phì cười, mắng: "Ăn hàng!" Sau đó lấy một trái Nguyên Khí quả nhét vào vào trong miệng Tiểu Trư rồi lại nói: "Một ngày được ăn một trái, trước kia người ăn đều là linh thảo nhất phẩm, hôm nay sẽ được linh thảo nhị phẩm đây này, ngon và tốt hơn mười mấy lần đám linh thảo nhị phẩm người được ăn trước kia."

Tiểu trư há miệng nhắm nuốt, sau đó nuốt xuống ực một tiếng rồi lập tức kêu lên một tiếng ụt ụt thỏa mãn, một lát sau tựa hồ có chút mệt mỏi, nó không ồn ào đòi được ăn trái Nguyên Khí quả thứ hai trong tay Thiệu Cảnh mà quay đầu nằm sang một bên, nhắm mắt lại nghỉ ngơi.

"Ồ, hôm nay sao người lại thành thật như vậy?" Thiệu Cảnh ngồi bên cạnh giường không ngờ Tiểu Trư mới ăn một trái đã lăn ra ngủ nên bị ngờ ngác một chút rồi lắc đầu đứng lên, ngẫm nghĩ một lúc rồi kéo tấm chăn mỏng ở đầu giường lên đắp trên bụng Tiểu Trư, thấp giọng nói: "Tiểu Trư, nghỉ ngơi thật tốt, chờ thương thể của người bình phục"

chúng ta lại đi giết yêu thú đổi linh thạch, sau đó ta sẽ lại có tiền mua cho người linh thảo linh quả thật tốt để ăn."

Tiểu Trư gật gật đầu, trong miệng lẩm bẩm hai tiếng ú ớ hình như đồng ý rồi.

Thiệu Cảnh mỉm cười rồi không để ý nó nữa, quay người đi lại gần bên chiếc bàn rồi ngồi xuống, thò tay lục lọi trong túi Lưu Vân một hồi rồi lấy ra ba quyển sách đặt lên bàn.

Hai quyển bì màu vàng, một quyển bì màu tím.

Mở ra quyển sách đã bỏ giấy niêm phong, Thiệu Cảnh mở ra hai quyển sách thuật pháp thổ hệ có bì màu vàng ra trước rồi ngồi nghiêm ngắc, sau khi cẩn thận đọc qua một lượt thì Thiệu Cảnh nhẹ nhàng đặt quyển sách xuống bàn, nhẹ gật gầu. Nham Thứ thuật và Thạch Giáp thuật đều là những thuật pháp phổ biến trong Ngũ Hành thuật pháp, phương pháp tu luyện chính thống được viết rõ ràng mạch lạc, Thiệu Cảnh chỉ đọc một lần đã hiểu đại khái được đạo lý trong đó, đương nhiên điều này không có nghĩa là hắn đã học xong hai quyển thuật pháp, sau này còn cần phải luyện tập nhiều, tinh tế lĩnh hội, hắn tin rằng chỉ cần chịu nỗ lực không nghỉ thì nhất định có thể lĩnh hội được tinh túy trong hai quyển thuật pháp này rất nhanh thôi.

Thiệu Cảnh đặt hai quyển sách xuống bàn, ánh mắt rơi xuống quyển sách thuật pháp màu tím kỳ lạ nằm một mình.

Bàn tay của hắn khẽ đưa ra nhưng mới chỉ được nửa đường thì dừng lại một lát, hình như đang do dự bởi vì nhìn qua quyển sách ghi lại thuật pháp "Lục Độc" cổ quái này thì hắn cảm thấy nó chẳng bình thường chút nào, hơn nữa pháp môn tu luyện toàn là những thứ hắn chưa nghe bao giờ, mặc dù sợi linh lực bốn nguyên của mình phối hợp ăn ý với nó nhưng chưa chắc nó đã là điều tốt, rất có thể trong lúc tu luyện nương theo những điều ghi trong này có khi xảy ra đối chọi công pháp, tẩu hỏa nhập ma cũng nên.

Có lẽ, không nên để ý tới nó thì tốt hơn?

Chỉ cần thành thật cố gắng tu luyện Ngũ Hành thuật pháp bình thường thì thực lực của mình biết đâu cũng có thể tăng trưởng ?

Sắc mặt Thiệu Cảnh thay đổi không ngừng, ngăm nhìn quyển sách thuật pháp màu tím ở trước mặt, bàn tay đặt lên tờ bìa rồi nhẹ nhàng vuốt ve, nhất thời chưa thể hạ quyết tâm. Một lát sau, hắn bỗng đứng thấp giọng nói: "Mặc kệ nó, trước cứ nhìn kỹ rồi nói sau."

Hắn không nghĩ nhiều nữa, cầm lấy quyển sách thuật pháp màu tím rồi mở trang giấy niêm trong ra, nhẹ nhàng lật sách và đọc tỉ mỉ từng trang một, ánh mắt chăm chú còn lông mày thì cau lại, sắc mặt hết vui rồi lại sầu, suy tư trầm lắng, sau một lúc lâu rốt cục cũng xem xong quyển sách. Hắn ngẩng đầu, trên mặt không lộ ra sự nhẹ nhõm hay nét quyết đoán mà vẫn chỉ là một bộ dáng suy tư, im lặng chìm vào suy nghĩ chứ không làm gì..

Chương 123 : khí phách (2)

Tác giả: Tiêu Đình

Người dịch : Phương (Nhóm dịch Độc cô thôn)

Nguồn: www.tangthuvien.com

Ebook: enix

Pháp môn tu luyện ghi lại trong quyển sách thuật pháp này quả nhiên là cùng một dạng với suy nghĩ của hắn, đem toàn bộ linh lực trong linh mạch bên trong cơ thể vận chuyển qua lại, sau khi thổ nạp hô hấp thì đưa toàn bộ linh lực về khí hải đan điền, từ đó về sau muốn thi triển thuật pháp thì phải bắt đầu từ thúc dục linh lực trong khí hải đan điền, địa phương tồn trữ linh lực như linh mạch trong cơ thể chỉ là một lối đi nhỏ, còn khí hải đan điền lại biến thành nơi ngưng tụ tất cả khí lực trong cơ thể.

Quyển sách thuật pháp màu tím chỉ ghi lại pháp môn tu luyện của thuật pháp "Lục Độc" cổ quái, ngoài việc đó ra thì không hề nói rõ loại pháp môn cải biến địa phương tồn trữ linh lực này đến tốt cùng là có chỗ tốt chỗ xấu gì, có nguy hiểm gì hay không ?

Thiệu Cảnh do dự trong lòng nên chỉ nhìn nó hồi lâu nhưng chẳng hiểu sao hắn lại cảm thấy quyển sách thuật pháp màu tím này hắn không phải là thứ vớ vẩn do người viết ra để gạt tiền, ngược lại nó giống như pháp môn truyền thừa của một thuật phái thần bí nào đó, đối với bọn họ mà nói thì hình như loại pháp môn tu luyện linh lực này mới là loại sách quý "thiên kinh địa nghĩa", cho nên căn bản họ chẳng giải thích gì nhiều.

(thiên kinh địa nghĩa = sách của trời đất hoặc đạo lý hiển nhiên)

Thiệu Cảnh đứng dậy đi loanh quanh trong phòng vài vòng,

thỉnh thoảng lại quay đầu nhìn về phía quyển sách thuật pháp màu tím đang nằm im lặng trên bàn, khó có thể hạ quyết tâm, chỉ là từ trước tới giờ hắn đã hiểu ra tư chất của mình trên con đường tu chân sĩ nhất mạch hoàn toàn chỉ là kẻ tầm thường, đừng nói cùng thiên tài như Tô Thanh Dung so sánh, ngay cả gã hàng xóm mê gái Đoan Mộc Hồ ở bên cạnh thoát nhìn cũng biết hắn mạnh hơn mình nhiều. Hơn nữa, từ nhỏ đến giờ trong lòng Thiệu Cảnh vẫn yêu thích Ngũ Hành thuật pháp hơn mấy quyển bí quyết của Huyền Thiên tông nhiều, giờ khắc này trong lòng hắn mặc dù lo lắng nhưng vẫn không nhịn được mà thầm ao ước, tin vào quyển sách kỳ dị chẳng giống ai ấy sẽ giúp hắn vươn lên, giống như gã con trai tin tưởng vào đóa hoa hồng sẽ khiến cô gái xinh xắn mà hắn yêu phải xúc động.

Sau một lát, Thiệu Cảnh đột nhiên dừng bước lại rồi cắn răng thật mạnh, thấp giọng nói: "Không có việc gì, ta chỉ xem thôi, dù sao nếu không đúng thì dừng lại là được!"

Nghĩ đến đây, hắn liền cầm lấy quyển sách thuật pháp màu tím rồi ngồi xuống giường, giống y như bộ dáng lần đầu tiên cầm được quyển Thiên Thư rồi ngồi tu tập Minh Tư thuật, đầu tiên là tỉ mỉ ngồi đọc pháp môn ghi lại trong quyển sách thuật pháp rồi ngồi nhắm nhớ kỹ, sau đó tiện tay đặt quyển sách ở một bên, hai mắt nhắm lại và ngồi khoanh chân, bắt đầu tu luyện lần thứ nhất.

※※※

Dựa theo thuyết pháp ban ngày của Tà chương quỹ trong Thanh Thủy Các, rất nhiều năm trước đã có một vài vị tu sĩ từng đến mua quyển sách thuật pháp màu tím này, cũng có một hai vị gan lớn dấy, muốn dựa vào pháp môn tu hành ghi trong này để cải biến lại nơi phân bố linh lực trong cơ thể nhưng tất cả các vị tu sĩ đó cho dù có tu luyện như thế nào, thúc dục như thế nào, dùng tất cả những biện pháp có thể dùng được thì vẫn không thể làm được, thậm chí có người tu tập được cả năm hệ linh lực trong Ngũ hành thuật

pháp, nhưng cho dù dùng bất cứ hệ pháp nào thì họ cũng không thể thúc dục được thuật pháp ghi trong quyển sách này.

Chỉ có điều lúc này hiển nhiên không giống lúc trước, Thiệu Cảnh không cần chờ đợi bao lâu, chỉ cần dựa theo pháp môn kỳ lạ này vận hành linh lực một lúc thì đã cảm thấy cơ thể chấn động, sợi linh lực bốn nguyên bé nhỏ phân bố ở những căn linh mạch trong cơ thể thoắt cái toàn bộ đều bắt đầu bạo động cùng một lúc. Hắn thậm chí tinh tường cảm giác được linh lực bốn nguyên trong cơ thể bắt đầu dần dần hội tụ lại một chỗ giống như trăm dòng sông đổ về cùng một biển, y như pháp môn thuật pháp ghi lại trong quyển sách, hội tụ ở chung quanh huyệt Thiên Đột rồi sau đó chậm rãi trầm xuống, thẳng vào khí hải đan điền.

Chỉ là đúng vào lúc đó bỗng dưng Thiệu Cảnh cảm thấy vùng đan điền truyền đến một cơn đau nhức vô cùng giống như bị lưỡi đao cắt vào da thịt, đau đớn truyền khắp toàn thân.

Thiệu Cảnh đau đến chảy mồ hôi, còn chưa kịp phản ứng thì đã cảm thấy trong bụng trong cơ thể đang giật ầm ầm như có tiếng sấm đì đùng cùng cuồn phong bão táp nhưng nhìn từ bên ngoài thì lại chẳng khác gì không có chuyện gì xảy ra, sắc mặt của hắn tái trắng bệch, con mắt đang mở nhắm chặt lại nhưng trong lòng vẫn tự bảo mình cố nén cơn đau nhức kịch liệt lại, một lát sau hắn đột nhiên kêu to lên một tiếng: "Đau!"

Người thường tất nhiên là không bao giờ có gì trong khí hải đan điền, kể cả thuật sĩ thời cổ tu hành cái pháp môn kỳ quái bậc này thì di chuyển linh lực vào khí hải đan điền có lẽ cũng sẽ chẳng bao giờ gặp phải trở ngại nào cả nhưng Thiệu Cảnh lại không giống với bọn họ, mặc dù đạo hạnh của hắn nông cạn nhưng bây giờ đã tu hành đến Luyện Khí Cảnh sơ giai, ở trong khí hải đan điền đã tồn tại một chút chân nguyên linh lực.

Những tu sĩ hồi trước từng tu tập thuật pháp này nhưng lại không thể thúc dục chắc cũng vì họ đã tu luyện thành chân nguyên linh lực, nhưng bọn họ không thúc dục được thuật pháp Lục Độ thì tất nhiên cũng không gặp phải chuyện gì ngoài ý muốn. Chỉ là hôm nay Thiệu Cảnh lại dùng linh lực bốn nguyên chứ không phải linh lực chân nguyên, thúc dục linh lực bốn nguyên tiến vào đan điền lập tức xảy ra va chạm với linh lực chân nguyên vốn có sẵn ở trong này.

Trong bụng càng lúc càng đau nhức, Thiệu Cảnh đau đến nhăn nhúm cơ mặt lại, trong lòng sợ hãi vô cùng, cái môn thuật pháp cổ quái này quả nhiên không phải đồ tốt, vội vàng không suy nghĩ nữa ai ngờ giờ phút này hắn không thể điều khiển được linh lực bốn nguyên trong cơ thể. Đám linh lực bốn nguyên nhỏ bé ngày bình thường vẫn rất nghe lời hắn bây giờ bỗng như nổi điên bỏ qua sự khống chế của hắn, dũng mãnh lao thẳng vào trong khí hải đan điền, mà trong đan điền vốn đã có linh lực chân nguyên trú ngụ, hai lực này không hợp nhau lập tức nảy sinh bản năng chống cự, khiến cho hắn đau đớn như có một trận chiến tranh đang tàn phá trong bụng.

Bụng đau như dạ dày bị người xoắn lại, cơn đau này đã lên tới mức không còn giới hạn, Thiệu Cảnh lúc này thậm chí không thể ngồi trên giường mà đã ngã xuống đất, chân tay co rút run lẩy bẩy, tình cảnh này không khỏi khiến hắn nhớ lại ngày đó trong vô thức, lần đầu tiên hắn tu tập Minh Tư thuật cũng gần giống thế này, linh lực bốn nguyên tuy chỉ là khí mới sinh ra nhưng lại khí phách vô cùng, đánh đuổi hoàn toàn hai hệ linh lực hỏa hệ và thủy hệ trong cơ thể hắn.

Đoạn ký ức này không thoải mái chút nào, hơn nữa lại khiến cho Thiệu Cảnh phải nghĩ tới một ý niệm đáng sợ khác, không phải chết, chết rồi, gặp quỷ rồi, đám linh lực bốn nguyên này sẽ không bá đạo như thế chứ, ngay cả linh lực chân nguyên trong đan điền cũng không thích, cũng muốn

đánh đuổi nó tán hoàn toàn khỏi cơ thể hả trời ?

Mồ hôi lạnh chảy ròng ròng ướt trán Thiệu Cảnh, một nửa vì đau nhức còn một nửa là vì giờ phút này trong lòng hắn đang bị kinh hãi. Lúc trước mặc dù hai hệ linh lực tu luyện nhiều năm bị phá hủy thì hắn cũng có chút đáng tiếc nhưng diệu dụng và uy lực của linh lực bốn nguyên lớn vô cùng, hiển nhiên là hơn xa hai hệ linh lực hồi trước của hắn nên có bị mất thì cũng bỏ đi không tiếc; nhưng linh lực chân nguyên trong đan điền của hắn bây giờ không phải thế, nó chính là cơ sở để tu chân, là cơ sở trong quá trình tu hành của tu sĩ từ Luyện Khí Cảnh đến Ngưng Nguyên Cảnh rồi đến Huyền Đan Cảnh, thậm chí là cho dù đến cảnh giới cao hơn thì nó vẫn là thứ không thể thiếu được. Ngay hôm nay ai lại không tu chân cơ chứ, cho dù là Thiệu Cảnh thì cũng chỉ coi thuật pháp là đòn sát thủ tạm thời mà thôi, đời còn lâu còn dài, tu chân nhất mạnh mới chính là con đường sáng để hắn đi theo.

Nhưng nếu như bây giờ ngay cả linh lực chân nguyên cũng bị linh lực bốn nguyên trực xuất ra khỏi cơ thể, chẳng lẽ không phải là cạm cũi kiểm củi ba năm đốt trong một giờ sao, con đường tu chân bị hủy hoại chỉ trong chốc lát... Cái đám linh lực bốn nguyên này bá đạo không tin được, nếu nó thật sự chiếm cứ khí hải đan điền thì e rằng cả đời này hắn không thể bước vào con đường tu chân sĩ nhất mạch rồi, không còn được làm tu sĩ như mọi người nữa rồi

Cái này, cái này, cái này ... Cái này có tính là mua dây buộc mình không hả trời!

Chương 124 : khí phách (3)

Tác giả: Tiêu Đình

Người dịch : Phương (Nhóm dịch Độc cô thôn)

Nguồn: www.tangthuvien.com

Ebook: enix

Trong lòng Thiệu Cảnh hồi hận vạn phần, cố nén cơn đau đớn kịch liệt không ngừng truyền đến từ bụng, hắn rất muốn ngồi xuống tập trung tinh thần cố gắng ngăn chặn đám linh lực bốn nguyên đang bạo động nhưng mà linh lực bốn nguyên thật không biết là loại linh lực kỳ dị gì, bình thường nó vẫn dịu dàng ngoan ngoãn vô cùng nhưng bây giờ cho dù Thiệu Cảnh có làm gì thì hết lần này đến lần khác đều không thể thất bại, mỗi khi hai loại linh lực lại gần nhau thì lại xung đột như kẻ thù rồi Thiệu Cảnh lập tức mất đi quyền khống chế, đám linh lực bốn nguyên vốn đang chậm rãi xâm nhập đan điền nhưng sau khi bị đám linh lực chân nguyên đang trú ngụ trong đan điền phản kháng đánh lại, đám linh lực bốn nguyên lập tức "Cuồng tính đại phát", điên cuồng liều lĩnh vọt vào khí hải đan điền để đại chiến với linh lực chân nguyên.

Thiệu Cảnh đang sắp ngồi thẳng dậy thì lại bị cơn đau đớn kịch liệt không ngừng lan tỏa trong cơ thể đánh gục xuống, sắc mặt tái trắng bệch rồi co quắp trên mặt đất, đập rầm rầm vào giường khiến cho Tiểu Trư đang say ngủ bị giật mình thức dậy, nghiêng đầu xuống nhìn chủ nhân của nó bằng ánh mắt khó hiểu. Giờ phút này Thiệu Cảnh chỉ cảm thấy nổi thống khổ như có gió giật mưa sa trong bụng, đau không chịu nổi nhưng cơn thống khổ này không diễn ra quá lâu, rất nhanh trận chiến đấu này đã phân ra thắng bại.

Nói thật thì thắng bại cũng không khiến Thiệu Cảnh cảm thấy quá nhiều lo lắng, tư chất tu chân của hắn chỉ là loại

tầm thường, bây giờ mới chỉ là tu sĩ Luyện Khí Cảnh sơ giai có linh lực chân nguyên yếu ớt, đám linh lực ấy trú ngụ trong khí hải đan điền gặp phải linh lực bốn nguyên thì cũng chỉ chống cự được một lúc như châu chấu đá xe, không kiên trì được bao lâu thì đã bị linh lực bốn nguyên đánh tan. Không thể không nói loại linh lực bốn nguyên tu tập bằng Minh Tư thuật trong quyển 《Thiên Thư》 thần bí thật sự là thần kỳ phi phàm, không chỉ phóng ra thuật pháp có uy lực cường mà ngay cả "Nội chiến đấu tranh" trong cơ thể cũng thành thạo vô cùng, khí phách của nó như vị bá vương, mạnh không thể nghi ngờ, bất luận là lực lượng phản kháng nào ở trước mặt nó đều giống như con hổ giấy, bị đánh cho hoa rơi nước chảy triệt để bại vong.

Vì vậy ước chừng nửa canh giờ sau đó, khi Thiệu Cảnh chậm rãi hồi phục thì vẫn còn nằm ngây ngốc ở trên mặt đất, sắc mặt âm trầm dọa người, hắc khóc không ra nước mắt.

Khí hải đan điền trong cơ thể đã hoàn toàn bí đám linh lực bốn nguyên chiếm cứ, còn đám linh lực chân nguyên thì không khác gì quân lính tan rã, hoàn toàn bị đánh đuổi ra ngoài, lúc này đang phân bố tán loạn ở trong một ít linh mạch trong cơ thể. Hiện tại nếu có người nhìn đạo hạnh của Thiệu Cảnh thì vẫn là Luyện Khí Cảnh sơ giai, dù sao đám linh lực chân nguyên vẫn chưa hoàn toàn biến mất nhưng từ nay về sau, nếu như không có kỳ tích gì xảy ra thì cả đời này, Thiệu Cảnh cũng chỉ là tu sĩ Luyện Khí Cảnh sơ giai mà thôi.

Thế gian cho dù là pháp môn tu hành của môn phái tu chân nào thì cũng phải đem linh lực chân nguyên tu luyện được ngưng tụ vào bên trong khí hải đan điền, dần dần rèn luyện ngưng kết thì mới có thể tiến giai đến Ngưng Nguyên Cảnh hoặc Huyền Đan Cảnh, nhưng tình huống của Thiệu Cảnh bây giờ thì hẳn chẳng còn dám mơ tưởng có bất kỳ tia linh lực chân nguyên nào có thể đi vào trong đan điền nữa.

Tiểu trư nằm trên giường chả hiểu gì cả, nó nằm nhìn chủ

nhân đang nằm ngáy ngốc ở dưới đất và kêu ụt ụt hỏi thăm vài tiếng.

Thiệu Cảnh chậm rãi xoay đầu lại, khóe miệng bỗng nở một nụ cười còn khí coi hơn khóc, mắt rưng rưng. Hắn đưa tay sờ sờ đầu Tiểu Trư như muốn nói cái gì đó nhưng lời nói vừa lên đến miệng thì lại rút trở về, giống như không có lời nào để nói. Sau một lúc lau mới nghe hắn nắc nắc ở cuống họng, thấp giọng nói: "Được rồi, Tiểu trư, ít nhất từ nay chúng ta có thể tiết kiệm linh thạch, có thể mua đồ ăn ngon cho người được rồi."

Tiểu Trư lập tức gật đầu như bằm tỏi.

Thiệu Cảnh ngáy ngốc một lúc rồi lập tức nổi điên trong lòng, vừa định đá con lợn chỉ biết ăn hàng này văng ra nhưng lập tức nghĩ đến bả vai Tiểu Trư vẫn còn bằng bó hai miệng vết thương thì lòng lại mềm nhũn xuống, thầm nghĩ đây cũng không phải là lỗi của nó, mình không thể giận chó mắng mèo như vậy được.

Hắn thở dài một tiếng rồi chậm rãi đẩy Tiểu Trư sang một bên, im lặng ngồi yên một lúc lâu, sau đó bỗng nhiên hắn nhướng mày và "Ồ" lên một tiếng, nói: "Hình như không đúng."

Nhưng rồi hắn lại uể oải xuống ngay lập tức, mặc dù biết khả năng không lớn nhưng vẫn tra xét lại tình huống trong cơ thể, hy vọng có thể tìm được một đường sinh cơ nhỏ nhoi nào đó, mặc dù chẳng tìm được chút tung tích về đường sinh cơ ấy nhưng hắn lại phát hiện giờ phút này số lượng đám linh lực bốn nguyên chiếm cứ trong khí hải đang điền đột nhiên đã tăng lên gần gấp đôi.

Nói cách khác, lẽ ra linh lực bốn nguyên trong cơ thể hắn tối đa chỉ có thể thả được một cái Hỏa Cầu thuật và hơi dư ra một tí nhưng dưới mắt hắn nhìn thấy linh lực tràn đầy trong đan điền, chúng dồi dào hơn hồi trước rất nhiều, nếu như có

trạng thái này thì bây giờ hắc miển cường đã có thể thả ra được cái cái Hỏa Cầu thuật rồi!

Đây là chuyện gì vậy hả trời ?

Thiệu Cảnh ngây ra như phỗng, lúc này hắc đã hoàn toàn là một kẻ hồ đồ rồi.

※※※

Ngày mùng mười đầu tháng tám, trời âm u.

Sáng sớm, Thiệu Cảnh thuận theo con đường dẫn từ trên dãy núi Thiên thanh đi đến Tiểu Hồ thành, hắc trầm mặc đi trong đám đệ tử đang nô đùa của Huyền Thiên tông, im lặng một mình, sắc mặt âm trầm đầy tâm sự. Sự việc xảy ra ngoài ý muốn và tối hôm qua mặc dù không thay đổi gì bề ngoài của hắc nhưng bên trong thì lại là biến hóa nghiêng trời lệch đất, "Thay đổi triều đại". Ai có thể nghĩ đến trên người hắc lại phát sinh sự tình cổ quái như vậy, ngay cả chính bản tin hắc cũng khó có thể tin.

Thiệu Cảnh một mình bước đi, giờ phút này tất cả tâm tư của hắc đều đặt vào đám linh lực bốn nguyên đột nhiên to hơn một đoạn ở trong cơ thể, ngẫm nghĩ từng giai đoạn một thì cuối cùng vẫn cảm thấy nguyên nhân chính là vì quyển sách thuật pháp màu tím mới mua hôm qua. Dem linh lực toàn thân hội tụ lại một chỗ rồi cho thâm nhập vào khí hải đan điền, mặc dù trong lúc đó có gặp một chút khó khắc trắc trở nhưng tổng kết lại thì đúng là hắc đã làm đúng theo những gì pháp môn ghi lại trong quyển sách thuật pháp màu tím.

Chẳng lẽ lại là nguyên nhân này?

Mặc dù nghe qua rất vớ vẩn nhưng trên thực tế sau khi hồi phục lại tinh thần vào đêm hôm qua thì hắc cũng đã nghĩ tới trường hợp này, dứt khoát đã thử tu luyện pháp môn Lục

Độc một lần và lần thử tu luyện đó diễn ra vô cùng thuận lợi, tuy vậy đám linh lực bốn nguyên trong đan điền lại không được tăng trưởng chút nào.

Vất óc suy nghĩ, nghĩ tới mức cái óc cũng phải đau nhức nhưng hắn vẫn không nghĩ được biện pháp giải quyết nào hay cả, nhìn thấy đằng trước đã dần dần hiện lên bóng tường thành của Tiểu Hồ thành mà Thiệu Cảnh phải dừng hắn suy nghĩ rồi cười khổ một cái, thầm nghĩ chẳng lẽ ta phải làm theo số mệnh quyết định, không có tư chất tu chân nên cuối cùng phải trở thành thuật sĩ tu luyện Ngũ Hành thuật pháp sao ?

Được rồi!

Hắn lắc đầu, không thể làm gì ngoài việc thở phào một cái, ít nhất tình hình trước mắt không tệ, thực lực của hắn không lùi mà còn tăng nữa đúng không?

Tuy vậy nó vẫn là một cái giá quá lớn, hắn không hiểu sao mình phải chịu nên cảm thấy đắng chán.

Chương 125 :nguy cơ (1)

Tác giả: Tiêu Đình

Người dịch : Phương (Nhóm dịch Độc cô thôn)

Nguồn: www.tangthuvien.com

Ebook: enix

Ngày hôm nay Thiệu Cảnh đang chìm trong trạng thái ngớ ngẩn, điều này khiến cho rất nhiều đệ tử của Huyền Thiên tông đang làm việc trong Thiên Phong lâu sau khi nhận ra thì đều cảm thấy kinh ngạc, ngày bình thường Thiệu Cảnh hoạt bát lanh lợi, phản ứng rất nhanh, tiếp đại khách hàng đều rất hiền lành và nhiệt tình nhưng hôm nay đã có mấy lần hấn chìm vào trong thất thần ngơ ngẩn, thậm chí lúc giữa trưa còn chọc phải một vị khách hàng khó tính, người này liền tức giận chửi mắng hấn hai câu, may mà có người bên cạnh đứng ra hòa giải thì lúc đó mọi chuyện mới dần bình yên trở lại.

Chỉ có điều phải nói như thế nào đây, Thiệu Cảnh dù sao cũng không phải loại thế gia đệ tử được nuông chiều từ bé ăn no mặc ấm suốt ngày không phải làm lụng dưới ánh nắng mặt trời, mà hấn là một kẻ từ nhỏ đã phải lưu lạc chân trời góc bể ăn nuốt vô số đau khổ, chịu đựng vất vả gian nan mưa tuyết bão bùng, mặc dù sự đả kích này không nhỏ, nếu rơi vào người thế gia đệ tử bình thường e rằng đã phải sụp đổ hoặc bức tức như điên nhưng đến khi trời tối, Thiên Phong lâu chuẩn bị đóng cửa thì Thiệu Cảnh gần như đã khôi phục lại bình thường.

Thuật sĩ thì thuật sĩ, bỏ hết, không thể tu hành làm tu chân sĩ nhất mạch thì thôi không cần, dù sao gặp phải chuyện này thì hấn không thể quay đầu lại được rồi. Hơn nữa, mình vẫn còn cơ sở là linh lực bốn nguyên tu tập bằng Thiên Thư, thả ra thuật pháp có uy lực vô cùng lớn, đợi một thời gian

nữa cũng chưa chắc không thể xông pha với đời, mặc dù thuật sĩ nhất mạch đã suy yếu nhưng cứ nỗ lực không ngừng thì biết đâu sau này hẳn sẽ là người gây dựng lại lưu phái hùng mạnh một thời thì sao?

Là do hắc hay là do số mạng từ khi sinh ra cũng được, hắc không cần biết, dù sao thời gian vẫn phải trôi qua và hắc thì vẫn phải sống, vậy thì vẫn phải bắt đầu lại từ đầu. Khi mặt trời buổi chiều trôi dần về phía tây rồi lặn xuống chân núi cũng là lúc trời chạng vạng tối, sau khi Thiên Phong lầu đóng cửa thì Thiệu Cảnh đi đến đầu đường, hắc dừng lại bồi hồi một lúc rồi đi tới cửa hàng lần trước đã mua lá bùa, cầm cả năm viên linh thạch trong tài sản sáu viên linh thạch ít ỏi của mình để mua mười lá bùa màu xanh đậm.

Thiệu Cảnh lại uể oải bước lên con đường núi dài đằng đằng để trở lại căn phòng của mình trên dãy núi Thiên Thanh, khi hắc đẩy cửa vào thì lập tức cảm thấy phấn chấn hẳn nên vì Tiểu Trư rõ ràng đã có thể chạy tới đình viện chơi đùa. Hắc đuổi theo đê Tiểu Trư xuống kiểm tra một chút thì phát hiện quả nhiên thể chất của con heo thích ăn hàng này không tầm thường, ngày đó lúc nhìn thì bị thương nặng như vậy mà chưa đến hay ngày vết thương của nó đã tốt hơn rất nhiều, cũng không biết có phải vì tối hôm qua cho nó ăn trái Nguyên Khí quả hay không nữa.

Nghĩ đến đây, Thiệu Cảnh dứt khoát móc cái hộp ngọc trong túi Lưu Vân ra rồi cầm lên trái Nguyên Khí quả bé tí tẹo, Tiểu Trư ánh mắt đảo nhanh vô cùng, nhìn thấy rõ ràng là trái quả hôm qua mình được ăn lền tung tăng nhảy nhót như con chim sẻ, vừa nhảy nhót xung quanh chân thiệu Cảnh vừa vò đầu bứt tai, ánh mắt nó hau háu nhìn thèm khùng khiếp, nước miếng gần như đã chảy ra hết khỏi miệng.

Thiệu Cảnh trừng mắt nhìn con heo thích ăn hàng này rồi tiện tay ném trái quả ra ngoài, Tiểu Trư liền nhảy theo ngay lập tức, bốn chân bay rộng trên không, chuẩn xác không sai

một bước há mồm một ngụm đớp trọn trái Nguyên Khí quả, sau đó rơi xuống mặt đất và miệng nhai rau rầu không ngừng, bộ dáng mỹ mãn không thể nghi ngờ. Thiệu Cảnh nhìn thấy bộ dạng tham ăn đầy sung sướng của nó mà tâm tình đã cảm thấy tốt hơn rất nhiều, lại cùng Tiểu Trư chơi đùa một hồi rồi Thiệu Cảnh mới trở về gian phòng nhỏ, bắt đầu làm chuyện hẩn cần phải làm.

Từ rất lâu rồi, mỗi ngày hẩn đều cố gắng luyện tập không ngừng nghỉ, hôm nay Huyền Tâm Quyết đã bị hẩn gọn gàng vứt sang một bên, đây cũng là chuyện không thể thay đổi, bây giờ hẩn còn có thể làm gì ? Vì vậy sau khi tu hành Minh Tư thuật theo thông lệ thì hẩn liền bắt đầu tu luyện thuật pháp.

Hai loại thuật pháp Hỏa Cầu thuật và Thủy Tiễn thuật trong Ngũ Hành thuật pháp hẩn thực sự đã sớm thuần thục rồi, không cần phải tiếp tục làm chuyện dư thừa nữa, vì vậy tất cả tinh lực của Thiệu Cảnh lúc này đều dành cho Nham Thứ Thuật và Thạch Giáp thuật, tất nhiên kể cả thuật pháp kỳ lạ "Lục Độc" ghi lại trong quyển sách thuật pháp màu tím, hẩn đã đến tình trạng này thì một là làm, hai là không làm gì cả, một khi đã làm thì phải làm cho đến khi thấy thành công mới thôi.

Có lẽ Thiệu Cảnh quả thật có thiên phú trong phương diện tu hành thuật pháp, mặc dù chỉ là một mình lục lợi tự đọc tự tu luyện nhưng hẩn đã học được pháp môn của ba thuật pháp mới khá nhanh, ước chừng trong khoảng hai canh giờ ngoại trừ "Lục Độc" vẫn còn tối nghĩa một chút thì hẩn đã có thể thử phóng ra Nham Thứ Thuật và Thạch Giáp thuật rồi. Dĩ nhiên, hẩn không thể phóng thuật pháp mới thuần thục như Hỏa Cầu thuật và Thủy Tiễn được, vẫn cần phải tu luyện thêm một thời gian nữa nhưng chắc chắn với thiên phú như thế này thì hẩn không cần phải đợi lâu nữa đâu.

Đêm dài im lặng, Tiểu Trư chẳng biết từ lúc nào đã mệt mỏi mà nằm ườn ra trong đình viện rồi, lúc này nó đang say ngủ

và thở ra tiếng ngáy khò khò đều đều. Thiệu Cảnh nghe thấy tiếng ngáy của nó thì đi ra ngoài ôm Tiểu Trư trở về phòng, đặt xuống giường rồi trở lại ngồi trước bàn, ánh mắt của hắn đang dừng lại ở trên mấy tờ lá bùa trong túi Lưu Vân ở dưới ánh sáng của ngọn đèn dầu mờ nhạt.

Cảnh ban đêm thâm trầm, từng cơn gió núi lạnh giá bay vù vù bên ngoài cửa sổ căn phòng dưới ánh sáng của vầng trăng cô đơn đang lấp lánh trên bầu trời, thời gian rất cục vắn lặng lẽ chảy qua giống như con sông nhỏ.

※※※

Cứ như vậy, nhìn thì lâu nhưng thời gian đã trôi qua bốn ngày, hôm nay đã là ngày mười bốn tháng tám.

Thiệu Cảnh đang đứng lán việc ở sau quầy hàng trong Thiên Phong lâu, nhìn lại thì mặt hắn đang nở nụ cười sáng khoái, có lẽ bây giờ hắn đã hoàn toàn hồi phục sau sự đả kích ấy rồi. Trong mấy ngày gần đây hắn đã chăm chỉ trở lại như những ngày bình thường trước đó, chẳng những đã nắm giữ thuần thục hai loại thuật pháp Nham Thứ thuật và Thạch Giáp thuật mà còn tu thành thuật pháp "Lục Độc" kỳ lạ ghi trong quyển sách thuật pháp màu tím.

Chỉ có điều loại thuật pháp Lục Độc này quả nhiên không phải thuật pháp quang minh chính đại gì, sau khi Thiệu Cảnh học và hiểu được nó thì lặng lẽ đi đến một địa phương không người rồi thả thuật pháp vào một cây gỗ lớn, kết quả "Lục Độc" phóng ra một khối không khí màu xanh lá hình cầu to bằng nắm tay và đập vào cành cây đang khỏe mạnh tươi tốt rồi lập tức chìm vào bên trong, sau đó ngay trước ánh mắt chăm chú của Thiệu Cảnh thì cái cây khô héo đi rất nhanh, bằng mắt thường hắn có thể thấy được tốc độ khô héo của lá và cành, vốn là những lá cây rậm rạp xanh tươi nhanh chóng khô quắt lại rồi quần vào như bị lửa đốt, sau đó lá rơi rào rào xuống đất như vào mùa rụng lá, lúc đầu chỉ là vỏ cây từ gốc đến ngọn bắt đầu khô héo rồi rạn nứt giống

như bị người rút hết nước sau đó thì cả thân cây cũng khô nứt rồi mục xuống, cuối cùng cái cây đang tươi xanh đầy sức sống bị khô rồi héo rũ xuống giống như ngọn bấc trong chiếc đèn hết dầu, ngọn lửa của sự sống dần mất đi rồi đổ gục xuống chỉ trong thời gian chưa đốt xong một nén nhang.

Nhìn cảnh tượng ấy mà Thiệu Cảnh cảm thấy da đầu tê dại, đối tượng thi pháp lần này chỉ là cây cối, nếu phóng vào động vật, yêu thú hoặc thi triển thuật pháp này với con người thì dứt khoát đây là một thuật pháp mạnh mẽ nhưng lại quá âm độc.

"Lục Độc" không thuộc bất kì một hệ nào trong Ngũ Hành thuật pháp, linh lực hắc dùng để thúc dục thuật pháp này tương đối ít, ước chừng chỉ bằng một nửa linh lực cần để kêu gọi Hỏa Cầu thuật, vì vậy mặc dù cảm thấy âm độc nhưng hắc học xong môn thuật pháp này cũng vẫn cảm thấy mừng vì mình đã học được một thuật pháp sức mạnh không nhỏ. Bất kể nói thế nào thì ít ra Lục Độc cũng là một thuật pháp cường đại, Thiệu Cảnh có thể khẳng định chắc chắn điều này, đối với hắc mà nói thì đây cũng là một chuyện tốt. Thuật sĩ nha, thực lực mạnh yếu tự nhiên là phải xem lúc thi triển thuật pháp có uy lực lớn hay nhỏ thì mới đánh giá được. Mặc kệ âm độc, về sau hắc lại đi săn giết yêu thú, tuyệt đối sẽ dễ dàng hơn nhiều đúng không ?

Thiệu Cảnh ngoại trừ chăm chỉ tu luyện thuật pháp thì còn không ngừng tập vẽ môn tạp thuật phù lục, môn phút cũng không nghỉ. Ngày đó hắc dùng năm viên linh thạch đổi lấy mười lá bùa màu xanh, tất cả đều đã được hắc gia công thành phù lục. Mặc dù trong quá trình vẽ phù trận bị hỏng mất một lá, sau đó vì tỉ lệ thất bại cao trong quá trình khắc phù mà lại mất thêm một lá bùa nữa, cuối cùng thì hắc chỉ chế thành công được có bốn lá phù lục, trong đó ba lá vẽ Hỏa Cầu thuật, một lá vẽ Thủy Tiến thuật.

Điều đó có nghĩa là trong sáu cái lá bùa thì có hai cái lá bùa

bị hỏng, đồng nghĩa với việc bị mất đứt ba viên linh thạch cùng công sức cả buổi tối làm việc bị đổ xuống sông xuống biển, cứ nghĩ đến sự thật đau lòng này thì Thiệu Cảnh lại không nhịn được nhe răng trợn mắt, tiếc nuối vô cùng. Chỉ có điều từ xưa đến nay môn tạp thuật phù lục này vẫn có tiếng là gian nan khó khăn vô cùng, so với những Phù Lục sư tài giỏi hồi xưa mà tỷ lệ thành công chỉ có hai thành thì ít nhất lúc này tỷ lệ thành công của Thiệu Cảnh đã đạt đến bốn thành rồi, khiến cho Thiệu Cảnh cảm thấy mình cũng tài giỏi hơn người, rất là đặc ý.

Chương 126 : nguy cơ (2)

Tác giả: Tiêu Đình

Người dịch : Phương (Nhóm dịch Độc cô thôn)

Nguồn: www.tangthuvien.com

Ebook: enix

Ngoại trừ hai thuật pháp đó thì tình hình kinh tế không cho phép mà trong sách Phù Lục Tiểu Giải cũng không có ghi chép gì về phương pháp vẽ phù lục Nham Thứ thuật cho nên hẳn không định chế tạo phù lục Nham Thứ thuật, ngược lại trong quá trình chế phù mấy ngày nay thì Thiệu Cảnh lại vô tình phát hiện một điều, đó chính là bởi vì linh lực bốn nguyên của hắn thúc dục ra thuật pháp uy lực quá mạnh mẽ nên bắt buộc mới phải chọn lá bùa màu xanh để vẽ phù lục, nhưng một lần rồi rồi chả có gì làm thì hắn cần lá bùa màu vàng còn thừa từ lần trước lên, ngồi nghịch vẽ phù trận Thạch Giáp thuật vào đó rồi lại dùng thêm thủ pháp khắc phù, lúc đầu hắn chỉ nghĩ là tiện tay tập khắc phù một chút thôi, không nghĩ tới về sau lại khắc phù thành công, có thêm một tờ phù lục Thạch Giáp thuật.

Lá bùa vẽ phù lục Thạch Giáp thuật này đã khiến cho Thiệu Cảnh bối rối rất nhiều, sau đó thì lập tức sững như điên rồi đứng suy tư một lúc thì hình như hắn cảm thấy nguyên ở sau vấn đề này chính là vì uy lực của thuật pháp mạnh hay yếu, Hỏa Cầu thuật và Thủy Tiễn thuật đều là thuật pháp công kích cộng thêm linh lực bốn nguyên có tính chất đặc biệt là tăng cường uy lực đặc thù cho thuật pháp, vì hai lý do đó nên thuật pháp của hắn có uy lực cường đại, linh lực dồi dào nên lá bùa màu vàng không thể nào thừa nhận được, chỉ có lá bùa màu xanh mới có thể thừa nhận và chế tác phù lục thành công. Nhưng mà Thạch Giáp thuật thì không giống chúng bởi vì nó là thuật pháp phụ trợ, không thể dùng để công kích, linh lực chỉ thuộc loại tầm tầm nên

rõ ràng lá bùa màu vàng có thể hấp thu được và biến thành một tấm phù lục.

Thiệu Cảnh ngẫu nhiên lĩnh ngộ được bí thuật này nên cảm thấy cực kỳ cao hứng trong lòng, đây có thể chính là bí quyết giúp hắn kiếm rất nhiều linh thạch à. Cho nên ngay sáng hôm sau hắn liền chạy đến tiểu điểm, cầm viên linh thạch còn sót lại cuối cùng để đổi lấy mười tờ lá bùa màu vàng, trải qua một quá trình gia công mệt mỏi thì hắn đã làm xong, tất nhiên là không thể thành công hết được, hắn chỉ chế được ba tờ phù lục Thạch Giáp thuật nhưng cộng thêm tờ lá bùa lần trước ngẫu nhiên chế tạo thành công nên bây giờ hắn đã được cầm trong tay bốn tờ phù lục vẽ Thạch Giáp thuật rồi.

Thiệu Cảnh bắt đầu tính toán xem mình nên làm gì với những vật này, hắn lập tức nghĩ đến việc đi săn giết yêu thú. Thiệu Cảnh chỉ nghĩ có mấy giây là đã hạ quyết tâm rồi, hắn không thể bỏ lỡ cơ hội này được, tối nay sẽ cùng Tiểu Trư tiếp tục tới cánh đồng ngoài Tiểu Hồ thành để thử thời vận, xem có thể tìm được một vài con yêu thú ở trong cánh đồng ấy không, rồi giết hết kiếm linh thạch hà hà.

Không biết có phải là Tiểu Trư và Thiệu Cảnh tâm ý tương thông hay sao mà ngay sau khi Thiệu Cảnh vừa nghĩ tới việc đó thì Tiểu trư đang nằm trong cái thùng gỗ lớn lập tức kêu ụt ụt, Thiệu Cảnh nhìn thoáng qua bên ấy và nhẹ nhàng mỉm cười thật tươi. Thương thế của Tiểu trư hồi phục với tốc độ kinh người, đặc biệt là sau khi ăn hết hai trái Nguyên Khí quả thì miệng vết thương của nó đã liền vảy chỉ sau hai ngày, đến bây giờ mới chỉ trôi qua bốn ngày nhưng thương thế trên người Tiểu Trư là gần khỏi hết rồi, chỉ còn tiều tụy chút thôi, chỉ là hai vết sẹo lưu lại sau khi miệng vết thương đóng miệng bây giờ vẫn khiến những người nhìn thấy phải giật mình.

Đến hôm nay thì Tiểu Trư không còn muốn phải ru rú ở nhà một mình nữa, Thiệu Cảnh hiểu cộng thêm nhìn thấy thời

gian khôi phục của nó quá nhanh nên không cảm thấy bút rút gì nữa, liền đem Tiểu Trư ra ngoài chơi và cùng đi đến Thiên Phong lầu làm việc với hắc. Tiểu Trư vẫn giống như lúc trước, khi đến thời điểm cố định thì sẽ chào tạm biệt hắc rồi một mình rời đi kiếm ăn trong một hai canh giờ rồi hưng phấn trở về

Tất cả dường như đã trở lại như cũ, sau đó bắt đầu chậm rãi phát triển theo xu thế tốt lên.

Mọi chuyện cứ diễn ra như vậy đến chiều tối, mặt trời chìm xuống chân núi báo hiệu kết thúc một ngày làm việc mệt mỏi.

※※※

Bước vào tháng tám, ngoại trừ thỉnh thoảng có một hai ngày hiếm hoi trời âm mát tắt nắng thì vầng thái dương luôn chiếu những tia nắng nóng rực rỡ ở trên bầu trời Tiểu Hồ thành, khí hậu nóng rất mãi đến ngày mười bốn tháng tám này mới bắt đầu có dấu hiệu thay đổi, từ lúc sáng sớm bầu trời cao vạn dặm đã thoáng đãng không một gợn mây, thời tiết nắng ráo bầu trời sáng sủa nhưng đến lúc xế chiều thì từ phía chân trời xa xa bay tới một đám mây đen dày đặc che kín ánh mặt trời, đám mây ấy đã giúp cho khí hậu oi bức ở trong Tiểu Hồ thành được mát mẻ hơn một ít.

Qua một nửa giờ thân thì mây đen trên trời đã kéo về dày đặc, nhìn như có con đường mây buông xuống nhân gian, đẹp không tả xiết, đám mây rộng không có giới hạn báo hiệu có một cơn mưa to hiếm thấy sắp rơi xuống Tiểu Hồ thành và sẽ đem lại không khí mát mẻ cho nơi này.

Thiệu Cảnh đang tán chuyện với một vị khách đứng ở trước quầy thì chợt nhìn lên sắc trời bên ngoài cửa sổ, thầm nghĩ không tốt rồi, đợi đến lúc Thiên Phong lầu đóng cửa rồi mình trở về núi thì sẽ mưa sẽ to như trút nước xuống đầu mình mất, lúc ấy dù muốn hay không cũng bị ướt hết người

còn về đến nhà chắc ướt như chuột lột. Thiệu Cảnh đang nghĩ ngợi thì khóe mắt chợt liếc qua cửa ra vào của Thiên Phong Lầu, hắn trông thấy Đoạn Thiên Lý Đoạn sư huynh đang đi vào với vẻ mặt âm trầm. Cùng làm việc trong này một thời gian nhưng không hiểu sao gần đây Đoạn Thiên Lý lại đột nhiên nghiêm khắc hẳn với đám đệ tử làm việc ở tầng một của Thiên Phong lầu, hắn thường xuyên lớn giọng quát tháo những sư đệ, sư muội làm sai chuyện, vì vậy khi thân ảnh của hắn vừa xuất hiện ở trong Thiên Phong lầu thì lập tức tất cả mọi người kể cả Thiệu Cảnh đều phải gồng người lên để giữ vững tinh thần chuyên tâm làm việc, sợ làm sai điều gì lại bị Đoạn sư huynh nhìn thấy thì kiểu gì cũng bị huynh ấy chửi mắng.

Thiệu Cảnh giả vờ đứng nghiêm sắp xếp ngăn nắp lại quầy hàng để người khác tưởng hắn đang chăm chỉ làm việc nhưng trên thực tế thì thỉnh thoảng khóe mắt của hắn vẫn liếc nhìn về thân ảnh kia, đồng thời ngẫm nghĩ lung tung trong lòng, thậm chí không hiểu tại sao Đoạn sư huynh lại trở thành như vậy, tính tình càng lúc càng khó chịu. Chỉ có điều rất nhanh sự chú ý của hắn đã dời sang chỗ khác, bởi vì có một người đang đi theo Đoạn Thiên Lý vào Thiên Phong lầu, đó là Vệ Trọng.

Lại nói tiếp, kể từ sau ngày đó, ngày mà Vệ Trọng ép buộc Tô Thanh Dung đồng ý lời tỏ tình của hắn ngay trước mặt mọi người ở con đường trên núi thì Thiệu Cảnh chưa từng nhìn thấy Vệ Trọng. Giờ phút này nhìn lại thì Vệ Trọng không có thay đổi gì, ngược lại so với Đoạn Thiên Lý có tâm sự nặng nề đi lại cau kỉnh thì khí sắc của hắn tốt hơn nhiều lắm, thậm chí lúc nào khóe miệng cũng có thể mỉm cười.

Đoạn Thiên Lý đi lại kiểm tra một vòng trong lầu không phát hiện được chuyện gì khác thường thì trực tiếp bước thẳng lên lầu, Vệ Trọng vẫn một mực đi theo phía sau hắn và thỉnh thoảng hai người thấp giọng nói với nhau cái gì đó, Vệ Trọng chỉ trả lời và thỉnh thoảng lại cau mày, có lúc giống như hắn đang phải cố gắng trả lời dù không

muốn. Sau khi hai người đi lên lầu thì không khí trong Thiên Phong lầu đã được thả lỏng ra rất nhiều, Thiệu Cảnh cũng như mọi người đang nhẹ nhàng thở phào một cái rồi lấy khăn lau chà sạch sẽ bụi trên quầy, hẳn đang tính toán không biết có nên lấy bút ra tập vẽ phù văn một lúc không hay là cứ chờ như vậy, dù sao thì Thiên Phong lầu cũng sắp đóng cửa rồi.

Đúng vào lúc này, hẳn chợt nhìn thấy ánh chớp sáng choang và nghe thấy tiếng sấm nổ "Ầm ầm" rền vang trên bầu trời bên ngoài cửa sổ, một giây sau thì những giọt mưa to như hạt đậu từ trên trời rào rào rơi xuống, đánh liên tiếp vào mái hiên và cửa sổ của Thiên Phong lầu, phát ra tiếng đập đập.

Trời mưa rồi.

Người đi trên đường lập tức chạy trốn trời mưa, nấp vào tán cây hoặc mái hiên của những căn nhà nhỏ. Trên trời mưa như trút nước, tiếng sấm nổ đì đùng không ngừng, Tiểu Hồ thành dưới đất chìm trong một biển nước mưa dày đặc cộng thêm tầng mây đen trên đỉnh che kín mặt trời, bây giờ nếu đứng ở xa thì chắc người ta không còn nhìn thấy trước mặt mình có gì nữa rồi. Chợt nghe thấy tiếng bước chân lộp độp không ngừng vang lên, có lẽ đã có mười mấy người chạy tới trú dưới mái hiên của Thiên Phong lầu để tránh mưa rồi, có người nhìn thấy mưa rơi đầy trời thì dứt khoát tiến vào Thanh Phong lầu, đi lại giả vờ xem hàng.

Đột nhiên một người con gái quần áo ướt sũng nước mưa, bám dính vào người lộ ra những đường cong mềm mại xuất hiện ở trước quầy hàng Thiệu Cảnh, sau đó cô gái xinh đẹp ấy cười hì hì và thò tay vỗ xuống quầy hàng, cười nói: "Thiệu sư huynh, thì ra người ở nơi này."

Thiệu Cảnh không chú ý liền bị giật mình, quay đầu nhìn lại thì ra là Tạ Tiểu Vũ, ngạc nhiên nói: "Là người à, Tiểu Vũ? Hôm nay người vào Tiểu Hồ thành làm gì vậy?"

Tạ Tiểu Vũ cười hắc hắc, làm cái mặt tiểu quỷ rồi nói: "Hôm nay đến lượt ta được nghỉ ngơi nên không phải đến Luyện Đan đường làm tạp vụ. Hơn nữa, ta còn kéo được Tô sư tỷ đi theo cơ, nàng và ta vừa cùng đi dạo phố."

Lông mày Thiệu Cảnh nháy dựng lên, bởi hắn thật sự thấy bóng mỹ nhân ở sau lưng Tạ Tiểu Vũ, nhìn nàng ôn nhu dịu dàng mỹ lệ đáng yêu, đúng là Tô Thanh Dung

Chương 127 :nguy cơ (3)

Tác giả: Tiêu Đình

Người dịch : Phương (Nhóm dịch Độc cô thôn)

Nguồn: www.tangthuvien.com

Ebook: enix

Ánh mắt hai người chạm vào nhau, Tô Thanh Dung bỗng đứng mím cười dịu dàng còn Thiệu Cảnh hít sâu một hơi rồi thở thật dài, mím cười nói: "Tô sư tỷ khỏe."

Tô Thanh Dung nhẹ gật đầu và đi đến gần Tạ Tiểu Vũ, đôi mắt nàng nhẹ nhàng lướt qua đan dược trong quầy hàng của Thiệu Cảnh, cười cười nói: "Tiểu Vũ, người xem nơi này bán không ít đan dược, đều là do chúng ta luyện được trong Luyện Đan đường nè."

Tạ Tiểu Vũ "Ồ" lên một tiếng, nhìn kỹ rồi lập tức che miệng cười khúc khích, đưa tay cầm chặt cổ tay của Tô Thanh Dung và nói: "Đúng là của chúng ta rồi, vậy mà ta không biết, vẫn là ánh mắt của Tô sư tỷ lợi hại nha.."

Tô Thanh Dung chỉ cười chứ không nói, Thiệu Cảnh nhìn thấy các nàng thân mật khăng khít như chị em ruột mà trong lòng khẽ thở dài một tiếng, sau đó nhìn Tạ Tiểu Vũ nói: "Hai người các người tới nơi này làm gì vậy ?"

Tạ Tiểu Vũ nói: "Khó có được một ngày không phải làm việc thì ta phải kéo Tô sư tỷ cùng đi vào thành dạo phố chứ, ta muốn mua thiệt là nhiều thứ mà, son phấn, bút vẽ mi, phấn hương, lược, dây lưng, vòng tai, vòng cổ này, ý, còn mua nhẫn nữa này, còn phải mua vài lụa may quần áo nữaTóm lại là rất rất nhiều thứ à, đều là Tô sư tỷ dạy ta đó, hơn nữa ta một mực phải ở trên núi lâu lắm rồi, mệt lắm mới đợi được tới ngày nghỉ để xuống đây, Tô sư tỷ phải vất

và lắm mới nhờ người khác đổi ngày nghỉ cho đó, vì vậy ta và nàng mới có thể cùng đi xuống núi mua đồ chứ.

Thiệu Cảnh không phản bác được, đồ của con gái hẳn nói sao được, toàn những thứ rắc rối không à, mà lại chẳng liên quan gì đến tu luyện nữa. Sau đó ánh mắt của hắn khẽ lướt qua người hai nàng, nghi hoặc nói: "Người vừa nói hai người cùng đi mua nhiều thứ lắm mà, sao bây giờ hai tay của hai người đều trống trơn vậy, đồ mua đâu hết rồi ?"

Tô Thanh Dung mỉm cười muốn nói lại thôi, Tạ Tiểu Vũ nhìn thấy nàng không nói thì cười hì hì nhìn nàng rồi quay đầu nói: "Chúng ta được một người rất tốt bụng giúp đỡ nha."

Thiệu Cảnh không biết thế nào bỗng dưng lại nghĩ đến một người, hắn quay đầu nhìn lại thì tối sầm mặt xuống, lát sau cười khổ một tiếng, nói: "Thì ra là người à."

Cách không xa sau lưng hai nàng Tạ Tiểu Vũ và Tô Thanh Dung có một nam tử cao lớn đang đứng trong đám người, hai tay ôm một đồng lớn đầy những túi hộp to nhỏ, đúng là Đoan Mộc Hồ. Thiệu Cảnh thấy giờ phút này trán hắn chảy đầy mồ hôi nhưng vẻ mặt lại tươi cười hớn hở mặc dù đang đứng đã mệt mỏi, Thiệu Cảnh thậm chí hoài nghi bây giờ cho hắn thêm gấp đôi đồ vật thì cái thằng ngu này sợ là vẫn sung sướng không thôi.

Đoan Mộc Hồ đi đến bên quầy, đặt những thứ đó xuống mặt tủ rồi thở phào một cái, sau đó hắn cười ha hả rồi tự tay vuốt vuốt một bên vai của mình, cười nói: "Người xem cứ như trùng hợp vậy, hôm nay vừa vặn cũng là ngày ta được nghỉ ngơi, trên đường lại gặp hai người Tô sư tỷ và Vũ sư muội nên ta dứt khoát cùng đi với hai nàng."

"Nói láo!" Thiệu Cảnh nhẹ nhàng mà tức cười thầm mắng trong lòng mình một câu, "Có quỷ mới tin người." Sau đó hắn ho khan một tiếng rồi giả vờ vô ý liếc nhìn Tô Thanh Dung ở bên cạnh, nói: "Vậy à, đúng là trùng hợp thật."

Tô Thanh Dung cười mà không nói, ánh mắt dịu dàng, ở sâu trong đôi mắt phảng phất có vài phần thích thú nhìn vào ánh mắt của Thiệu Cảnh, nàng dịu dàng nhìn lại, chỉ mình Thiệu Cảnh có thể nhận ra trong ánh mắt của nàng lộ ra sự khiêu khích.

Thiệu Cảnh không còn nói được cái gì nữa.

Tạ Tiểu Vũ ngược lại là không giống hai người, cứ hồn nhiên vô tư nói bô bô một hồi, Thiệu Cảnh nghe nàng nói xong thì đã biết ba người các nàng thật sự đã đi dạo cả ngày trong phường thị của Tiểu Hồ thành. Nhắc tới những con đường khắp nơi đều là cửa hàng thì Thiệu Cảnh cũng có chút quen thuộc, trong lòng hẳn cũng biết một hai với giá cả hàng hóa trên thị trường nhưng rất nhanh sau đó hẳn đã phát hiện mình phải thua trên tay hai nàng Tạ Tiểu Vũ và Tô Thanh Dung rồi, bởi vì bọn các nàng hiểu rõ ràng từ góc ngách đến vỉa hè của các tiểu điểm tửu lầu trong phường thị, đã tìm và mua được rất nhiều đồ của con gái chẳng hề liên qua gì đến tu chân tu luyện ở trong đó, khiến cho Thiệu Cảnh thực sự phải trợn mắt há hốc mồm, không thể không sinh ra cảm giác ngưỡng mộ.

Cơn mưa to bên ngoài lâu đã dần dần nhỏ lại và sắc trời đã sáng hơn chút ít, chỉ có điều theo như tính toán của Thiệu Cảnh thì từ lúc này đến khi Thiên Phong lầu đóng cửa thì cũng không quá nửa canh giờ thì bầu trời sẽ tối đen lại rất nhanh. Lúc này rất nhiều người tránh mưa ở trong Thiên Phong lầu đã bắt đầu đi ra ngoài mà Tạ Tiểu Vũ vẫn cười hì hì và lôi kéo Tô Thanh Dung ở lại y một chỗ trò chuyện với nàng trước quầy hàng của Thiệu Cảnh nhưng hơn phân nửa đều là nàng đang nói chuyện còn Thiệu Cảnh và Tô Thanh Dung thì đứng nghe, thỉnh thoảng một trong hai người mới chen vào một hai câu, về phần Đoan Mộc Hồ thì hẳn đứng ở phía sau hai nàng, vẫn tươi cười và không lộ ra vẻ sốt ruột gì cả, chỉ là thỉnh thoảng ánh mắt của hắn chuyển động mang theo yêu thương chan chứa rơi vào người nàng Tô

Thanh Dung thanh tú động lòng người đang đứng ở một bên.

Thiệu Canh mặc dù nói chuyện cùng Tạ Tiểu Vũ nhưng khoe mắt vẫn liếc qua nhìn Đoan Mộc Hổ, thấy cách hãnh nhin Tô Thanh Dung mà thầm than thở trong lòng, thực sự không biết nói cái gì liền nói dứt khoát với Tạ Tiểu Vũ, nói: "Ta thấy mấy người các ngươi vẫn là mau mau trở về núi đi, bây giờ mưa đã nhỏ hơn một chút, đợi tí nữa rất có thể mưa sẽ to trở lại, hơn nữa lúc này đã qua giờ Dậu rồi, các ngươi không phải đi nữa thì nên sửa soạn trở về núi đi."

Tô Thanh Dung quay đầu nhìn thoáng qua bên ngoài cửa sổ rồi giật giật quần áo của Tạ Tiểu Vũ, nói: "Ừ, Tiểu Vũ, bây giờ cũng không còn sớm nữa, chúng ta trở về núi đi."

Tạ Tiểu Vũ nhẹ gật đầu, cười nói: "Cũng được, Thiệu sư huynh, chúng ta đi trước nhé, lần sau lại đến đây nói chuyện phiếm với ngươi."

Thiệu Canh bật cười, lắc lắc bàn tay.

Tạ Tiểu Vũ cầm tay Tô Thanh Dung kéo đi, bước chân nhẹ nhàng đi ra ngoài cửa, Tô Thanh Dung thoạt nhìn đã có thể biết nàng hiểu lý lẽ hơn Tạ Tiểu Vũ nhiều, quay đầu lại cười với Đoan Mộc Hổ đang đứng ở phía sau, nói: "Đầu gối sư đệ, những vật này vẫn phải nhờ ngươi cầm giúp chúng ta một lúc à."

Đoan Mộc Hổ thân thể nhất thời đứng dậy, mặt hơi thất vọng nói: "Yên tâm, ta sẽ cầm." Hắn nói xong quay người một cái rồi giang hai tay ôm cả đồng lớn đồ vật lên rồi bước đi. Thiệu Canh nhìn thấy đầu của hắn cũng đã bị đồng túi hộp lớn nhỏ che mất mà cảm thấy chán nản trong lòng, đành chịu chả biết làm gì hơn, hắn trầm mặc một lát rồi rốt cục chỉ có thể phất phất tay, lẩm bẩm nói: "A Hổ, đi đường cẩn thận nhé."

Đoàn Mộc Hồ nói một tiếng đồng ý rồi đi nhanh ra ngoài, đi theo sau lưng hai nữ tử xinh đẹp.

Thiệu Cảnh lắc đầu, thầm nghĩ người cái đồ ngu này lúc nào mới có thể tỉnh ra, nữ tử kia bề ngoài xinh đẹp đáng yêu thế nhưng người tuyệt đối không thể chịu nổi đóa hoa độc ở trong lòng nàng ta đâu.

Thiệu Cảnh cảm thấy bất đắc dĩ, thầm nghĩ việc này hẳn không thể quản được nữa rồi tùy ý quay đầu, bỗng dừng thân thể dừng lại một lát rồi chân mày lập tức cau lại bởi vì hắn thấy có một người đang chậm rãi đi xuống cầu thang nổi tầng hai và tầng một của Thiên Phong lầu, người này mặt to mày rậm, chính là Vệ Trọng. Giờ phút này hắn đang nở nụ cười vui vẻ nhưng trong đôi mắt lại xẹt qua ánh di quang, trong nụ cười ẩn chứa hương vị của sự âm tàn, hắn thích thú nhìn về cửa ra vào của Thiên Phong lầu rồi di chuyển bước chân, chậm rãi đi về phía cửa trong đám người với vẻ "bất hiện sơn bất lộ thủy", sau đó quay đầu lại nhìn thoáng bốn phía một lát rồi đi vào trong phố dài, rất nhanh đã biến mất trong cơn mưa rào rích.
(bất hiện sơn bất lộ thủy = không đụng thì không biết hàng)

Một lát sau, tay của Thiệu Cảnh đang đặt trên quầy nổi nên từng sợi gân xanh, rung rung một lát.

"A, Đoàn sư huynh khỏe."

Thiệu Cảnh chưa kịp suy nghĩ xem nên quyết định làm việc gì thì từ xa xa truyền đến một vài tiếng như vậy, mọi người nghe thấy đều nhao nhao quay đầu lên, nhìn thấy Đoàn Thiên Lý chậm rãi đi xuống bậc cầu thang của tầng lầu, cau nhìn lướt nhìn bốn phía chung quanh lập tức khiến cho mọi người cảm như hén, lại một lần nữa trở thành người thành thật chăm chỉ buôn bán.

Thiệu Cảnh cùng cúi đầu trong vô thức, trong lòng hắn đang

hỗn luyện thì hình như lại nghe thấy có tiếng người nhắc nhở hẳn:

"Người đang nghĩ ngợi lung tung cái gì thế, có gặp phải chuyện gì không ?

Chương 128 :nguy cơ (4)

Tác giả: Tiêu Đình

Người dịch : Phương (Nhóm dịch Độc cô thôn)

Nguồn: www.tangthuvien.com

Ebook: enix

Đoạn Thiên Lý vòng hai tay ra sau lưng rồi đi một vòng trong lầu, hắn đi kiểm tra mỗi quầy hàng một lần khiến cho chúng đệ tử kinh sợ, chỉ có điều may mắn là buổi chiều hôm nay tất cả mọi người đều có gắng làm việc nên không có ai phạm phải sai lầm nào, vì vậy Đoạn Thiên Lý Đoạn sư huynh không phải nổi giận gì cả, chỉ là sắc mặt vẫn lạnh nhạt như trước, hình như mấy ngày gần đây chân mày của hắn đều cau lại chứ chưa giãn ra bao giờ. Hắn đi dạo một vòng cuối cùng dứt khoát liền đi chỗ cửa ra vào dưới mái hiên của Thiên Phong lầu rồi ngửa đầu giương mắt nhìn lên trời, chỉ thấy bầu trời mây đen như mực, tầng tầng dày đặc và lúc này đang có tiếng sấm ầm ầm rền vang trên bầu trời, thỉnh thoảng lại có ánh chớp lóe lên ở giữa khe hở của đám mây mù rồi cơn mưa vốn đang nhỏ đi lại bỗng dưng to trở lại.

Một cơn gió mát từ sâu trong cơn mưa thổi tới, đập vào quần áo Đoạn Thiên Lý đang đứng ở trước cửa ra vào khiến chúng tung bay phần phật, hắn nhìn mưa rơi đầy trời mà suy nghĩ thất thần.

Ở phía sau hắn, tất cả chúng đệ tử của Huyền Thiên tông đều thành thật đứng làm việc trong quầy hàng, kể cả Thiệu Cảnh cũng vậy, chỉ là lúc này hắn đang cau mày quay đầu nhìn ra bên ngoài cửa sổ.

Cơn mưa càng lúc càng nặng hạt, mà sắc trời dường như cũng đã sớm đen tối lại.

※※※

Đợi thêm nửa canh giờ nữa thì rốt cục cũng đến lúc Thiên Phong lầu phải đóng cửa, lúc này ngoài lầu trời mưa rất to, mưa như trút nước ngập cả con đường, đứng ở dưới mái hiên nhìn ra bên ngoài chỉ thấy sấm sét vang dội sáng lên ở phía cuối chân trời, từng cột sấm sét rền vang ừng ừng trong cơn mưa đen tối. Những con đường đại trong Tiểu Hồ thành sớm đã không còn bóng người, qua ánh sáng lấp lánh của ngọn đèn dầu trong lầu thì những hạt mưa rơi không ngớt xuống mái hiên lầu rồi rơi lã chã xuống đất, róc rách chảy xuống không ngừng tạo thành một bức rèm che bằng nước trong suốt sáng óng ánh, dòng nước rớt xuống rồi đập vào những viên gạch bằng đá xanh bên ngoài phát ra tiếng vang thanh thúy.

Mưa rơi như đóa hoa, mưa bụi bay phấp phới, trong trời đất lúc này chỉ còn một mảnh sương phù đen xám.

Đoạn Thiên Lý xoay người yên lặng trở về lầu hai, trên đường đi thảnh thơi có những đệ tử Huyền Thiên tông kết thúc công việc cúi đầu hành lễ chào hỏi hân, hân chỉ nhẹ nhàng gật đầu, chẳng nói được mấy câu rồi đi thẳng. Chỉ có điều bất kể nói thể nào thì lần chào hỏi hân này mọi người đều cảm thấy dễ dàng hơn nhiều, thu thập xong hàng hóa trong quầy hàng thì rất nhiều người có ý định muốn trở về núi, chỉ là nhìn bên ngoài mưa lớn như vậy nên một đồng người vẫn đứng ở cửa ra vào, ai cũng do dự

Hầu như tất cả mọi người ở đây đều chỉ là đệ tử cấp thấp tu vị Luyện Khí cảnh nên không có được bốn sự lợi hại như trời mưa không chạm được vào người, lúc này lao ra cho dù cầm dù hay giơ vải dầu che người thì cũng bị kết cục mưa xối xả vào đầu rồi ướt sũng hết mà thôi. Chỉ là trong lúc mọi người đang tùm tùm thành đám nói chuyện câu giờ thì bỗng dưng nhìn thấy có người cúi đầu đi ra khỏi đám người, không để ý mưa rơi to như vậy mà cứ bước chân chạy vội, chân dậm

xuống mặt đất nhất thời khiến cho nước mưa văng tung tóe khắp nơi, trong nháy mắt mọi người đều nhìn thấy quần áo hắt sũng nước như chuột lột.

Mọi người nhìn thấy thân ảnh kia, trong đó nhất thời có không ít người bị ngạc nhiên, sau đó liền có người khen ngợi nói: "Không thể tưởng tượng được tâm tình của Thiệu sư đệ lại kiên cường như thế, vì muốn sớm trở về núi tu luyện thêm một khắc mà ngay cả mưa to như vậy cũng không nao núng."

Bên cạnh có người đồng ý, có người cười khế, cũng có người không cho là đúng, nữ tử Chu Tú Tú đứng trong đám người, nét mặt nàng nhìn theo hắt rất nghi hoặc, suy nghĩ một lúc nói: "Kỳ quái thật, sao bình thường ta chưa thấy Thiệu sư đệ nỗ lực học tập như vậy bao giờ?"

Cơn mưa to bàng bạc, mưa rơi xiên theo gió mạnh đập xuống mặt khiến cho người đau nhức, chỉ có điều trong lòng Thiệu Cảnh đã cảm thấy bất an từ lâu lắm rồi, lòng hắt lúc này nóng như lửa đốt, vừa rồi khi nhìn thấy Vệ Trọng rời khỏi Thiên Phong lâu thì hắt cảm thấy bất an lo lắng vô cùng.

Hắt cũng không muốn phải là kẻ địch của Vệ Trọng, người ta có bối cảnh có đạo hạnh cao có linh khí thậm chí còn có cả người cha ruột tu luyện đến Huyền Đan cảnh, vị trí của cha hắt trong Huyền Thiên tông chỉ dưới một người mà trên vạn người, hắt có điên mới đi trêu chọc kẻ có bối cảnh như vậy. Nhưng mà, hắt không thể áp chế được sự lo lắng trong lòng, hắt lo sợ có chuyện xảy ra bên dưới đám sương mờ của cơn mưa phía trước, hắt ước gì suy đoán của mình là sai, cho dù là Tạ Tiểu Vũ hay Đoan Mộc Hồ thì cũng là bằng hữu chiếm vị trí quan trọng trong lòng hắt, nếu như có thể hắt chỉ hy vọng tất cả mọi người đi về an ổn đừng gặp phải chuyện gì không may.

Hắt không biết trong lòng mình có nghĩ gì về Tô Thanh

Dung nhưng nói thực ra thì, giờ khắc này hấn chạy theo mọi người trong cơn mưa nhưng hình như lại không lo lắng cho nàng, có lẽ, bây giờ trong lòng hấn ngược lại còn cảm thấy nữ nhân này biến mất thì tốt hơn.

Dưới cơn mưa nặng hạt, hấn không nhìn thấy một bóng người trên con đường lớn nối từ Tiểu Hồ thành chạy lên dãy núi Thiên Thanh, trên đầu tiếng sấm ùng ùng, giọt lớn giọt lớn nước mưa to như hạt đậu không ngừng rơi xuống rồi bị gió quất nghiêng đi, đập mạnh vào mắt khiến cho Thiệu Cảnh không thể nhìn được rõ ràng ở khoảng cách xa hơn một trượng nhưng hấn đã chạy một lúc lâu trên con đường này rồi mà vẫn không trông thấy bất cứ một tình huống khác thường nào.

Có lẽ là mình suy nghĩ nhiều thôi, Tạ Tiểu Vũ các nàng lúc này có lẽ đã an toàn về tới dãy núi Thiên Thanh rồi, có lẽ đang ở phòng riêng của mình nghỉ ngơi cũng không chừng.

Thiệu Cảnh suy nghĩ trong lòng như vậy nên vẻ mặt lo âu đã bị ép xuống rồi bình tĩnh trở lại, bước chân thong thả dần không còn nôn nóng như trước. Nhưng đúng vào lúc đó Tiểu Trư một mực đi theo sát bên chân Thiệu Cảnh bỗng ụt ụt hai tiếng rõ to, hấn dừng bước lại và đưa tay lau bọt nước trong mắt mình rồi cúi đầu nhìn về phía Tiểu Trư, chỉ thấy bè heo rời khỏi bên cạnh mình để đi đến bụi cỏ ven đường, giờ cái mũi lên ngửi ngửi hai cái rồi lại tiếp tục đi về phía trước vài bước, một lát sau một thứ nhú ra ở bên trong lùm cỏ dại, trong bụi cỏ liền lộ ra một góc của thứ gì đó.

Thiệu Cảnh nhíu nhíu mày đi tới, bầu trời tiếng sấm quay cuồng, mây đen buông xuống, trong trời đất một mảnh đen tối, thỉnh thoảng trong tầng mây đột nhiên xuất hiện một tia chớp như lưỡi kiếm sắc bén xé rách bầu trời mới có thể khiến cho cả vùng đất sáng lên trong một khắc rồi tối trở lại.

Tiểu Trư lo sợ nhìn sấm sét trên bầu trời, thỉnh thoảng

ngẩng đầu nhìn phía chân trời rồi rụt rụt cổ. Thiệu Cảnh đi đến bên cạnh rồi ngồi xổm xuống vỗ nhẹ vào đầu Tiểu trư vài cái, thấp giọng nói an ủi nó hai câu. Tiểu Trư rất nhanh bình tĩnh trở lại, đúng lúc đó đột nhiên bầu trời đánh một cột sấm khổng lồ xuống đất, ánh sấm như lợi kiếm sáng chói lợi ở phía chân trời, hào quang bắn ra bốn phía, Thiệu Cảnh nhờ ánh sáng của cột sấm này mà cúi đầu nhìn xuống, lập tức thân thể run rẩy rồi không thể hô hấp được nữa.

Một cái hộp gỗ nho nhỏ ngăn nắp bị ngã lệch trong bụi cỏ, cái nắp hộp khẽ hé mở lộ ra đồ vật bên trong, là chiếc lược xinh xắn bằng cây gỗ sừng trâu, đúng là thứ nữ tử thích nhất để lấy ra chải đầu.

Trên đỉnh bầu trời, một cột sấm sét đột ngột lóe lên rồi nổ vang, chấn vỡ cả đám mây đen.

"Ầm!"

Chương 129 :sát cơ (1)

Tác giả: Tiêu Đình

Người dịch : Phương (Nhóm dịch Độc cô thôn)

Nguồn: www.tangthuvien.com

Ebook: enix

Gió giật mưa cuồng, ngoại trừ tiếng sấm rền vang trên bầu trời thì bây giờ tai hắn chỉ còn nghe tiếng mưa quất "Tạt Tạt" đau như cạo mặt.

Thiệu Cảnh chạy như điên trên vùng đồng trống yên tĩnh, vừa chạy vừa thở hổn hển vừa mở to hai mắt đầy lo lắng nhìn ra xa bốn phía, nhưng mà không phải mỗi phương hướng đều chỉ là bóng tối, không phải gió giật thì là mưa quết, sương mù hơi nước che hết tầm nhìn, mưa đổ mãnh liệt đập không ngưng vào người của hắn, thậm ướt sũng người rồi chảy tràn xuống mặt đất. Toàn thân đã ướt lạnh nhưng giờ phút này Thiệu Cảnh hoàn toàn không để ý tới, hắn chỉ nhìn cái lược gỗ nhỏ của con gái trong tay mà càng lúc càng nắm chặt.

Tiểu Trư vẫn một mực đi theo phía sau hắn, hai cái tai nhỏ đã rũ sụp xuống nhưng vẫn chưa lộ ra dấu hiệu của sự mệt mỏi hoặc phiền chán, con người hai màu trắng đen giao nhau trong hốc mắt của đã đỏ lên và sưng nước vì mưa tạt nhưng nó không kêu gì cả, một mực đi theo chủ nhân của nó trong mưa gió.

Thiệu Cảnh cũng không biết hắn đã chạy như vậy trong bao lâu, tiếp tục tìm kiếm nhưng trong lòng hắn đã nguội lạnh, vừa lúc đó thì hắn chợt nghe thấy Tiểu Trư đang đi sau lưng rên "ụt ụt" một tiếng.

Dừng lại một chút, hắn lại nghe thấy hai tiếng kêu ụt ụt

nữa, lúc này tiếng Tiểu Trư kêu trầm mà nôn nóng.

Thiệu Cảnh dồn sức dừng lại, hấn đứng trên mặt đất thờ hồn hển, sắc mặt tái nhợt dưới cơn mưa to đầy trời trong bóng đêm u ám, chợt có một cơn gió lạnh thổi tới trước mặt, hình như trong gió bỗng nhiên có mùi tanh của máu.

Không có lao lên phía trước cũng không có lớn tiếng cuồng hồ, sắc mặt của Thiệu Cảnh âm trầm đứng nguyên một chỗ, hấn trầm mặc một lát rồi rất nhanh ngồi hấn xuống, ẩn nấp hơn nửa thân ảnh của mình vào bên trong bụi cỏ dại cao lớn rậm rạp, sau đó quay lưng lại khẽ nói với Tiểu Trư ở phía sau hai câu rồi chậm rãi lần mò đường đi ở trong bụi cỏ trước mặt để bò tới phía trước.

Bàn tay hấn vừa chạm xuống mặt đất là bị lún xuống, mặt đất truyền đến cảm giác nửa mềm nửa ướt sũng và có mùi rễ cỏ mục nát nhẹ nhàng phiêu đảng ở chung quanh đám rễ cỏ mọc trong bùn đất. Thiệu Cảnh và Tiểu Trư người trước heo sau từng bước từng bước bò đi phía trước, ước chừng bò xa được bảy tám trượng thì đột nhiên một cột sấm sét nổ vang trên trời, sau đó ánh sáng chói lọi lóe lên trong cơn gió giạt mưa cuồng, đột nhiên hấn thấy một thân ảnh mơ hồ đứng ở xa xa trên đồng ruộng phía trước.

Thieuj Cảnh lập tức cúi đầu thật thấp xuống, cả người đều nằm xuống đất, mặt của hấn dán vào bụi rễ cỏ và cảnh giác trái tim mình đang đập mãnh liệt.

Lúc này chợt có một tràng cười càn rỡ mà thoải mái vui vẻ truyền đến trong mưa gió ở ngay trước mặt hấn, đó là tiếng cười của Vệ Trọng. Hấn đang đứng ở ngoài xa ngăm nhìn bốn phía, lớn tiếng mà hô lên:

"Xuất hiện đi, Tô sư muội, Tạ sư muội, các người còn trốn làm cái gì thế? Vẫn là định ..." Thanh âm của hấn bỗng

nhiên nghe sắc nhọn hắt lên, phiêu lộn vào tai khiến người nghe bức tức trong lòng như phải nghe tiếng mài dao, hắt cười lạnh nói: "Vẫn là nói, chẳng phải các người lo cho tên gia hỏa không biết sống chết này sao ?

Hắn cười ha hả, cúi người giơ tay trao một phát vào bụi cỏ ở bên cạnh khiến bụi cỏ lập tức bị tách ra, Thiệu Cảnh nấp ở xa đã thấy Vệ Trọng xách một người có thân thể cao lớn nhẹ nhàng như xách một con gà.

Đoan Mộc Hồ.

Đầu hắn lệch sang một bên, hai cánh tay vô lực rũ xuống, thậm trí chỉ nhìn qua đã thấy thân thể hắn bị biến dạng, nhờ hào quang của tia chớp xẹt qua phía chân trời mà Thiệu Cảnh nấp xa xa có thể nhìn thấy sắc mặt Đoan Mộc Hồ tái nhợt, hai mắt nhắm nghiền dường như đã bị đánh ngất đi.

Cơn mưa càng lúc càng lớn.

Thiệu Cảnh lùi về sau, trầm thấp thở dốc vài cái trong bóng đêm u ám, hắn cắn răng chờ một lát rồi cố gắng lặng yên, không tạo ra một tiếng động nào cả để tiếp tục bò lên phía trước.

Vệ Trọng nhìn quanh mọi nơi nhưng chỉ nhìn thấy cỏ dại dài đằng đằng, xa hơn một chút thì đã bị bóng nước của cơn mưa bao phủ thành một mảnh mơ hồ, không thể nhìn thấy gì cả. Trên mặt hắn hiện lên sự dữ tợn, nhìn qua cảm giác rất tàn độc, đột nhiên hắn lớn tiếng nói: "Quả nhiên là tâm địa cứng cỏi, chặc chặc, các người chỉ lo cho mình mà không lo cho vị sư đệ đầu gối này sao? Hắn đáng thương thật, quên mình ở lại cản ta để giúp cho các nàng chạy được đấy. Cũng được, dù sao ta đã sớm đã nhìn hắn không thuận mắt rồi, hôm nay phải dùng hắn để dứt một ngục ác khí trong lòng!

Dứt lời, hắn nghiêng mắt xuống nhìn chăm chăm vào Đoan

Mộc Hồ đang cầm trong tay và tiện tay ném rầm xuống mặt đất, sau đó hần cười nhạt một tiếng, lại gần đồng thời khước mắt vẫn liếc ngang dọc bốn phía xung quanh rồi lớn tiếng nói: "Xú tiểu tử, không phải ngươi thích làm anh hùng lắm sao? Không phải vừa mới rất hung hăng càn quấy sao? Bây giờ, hắc hắc."

Hắn đang nhe răng cười đột nhiên giơ chân giẫm một cước xuống, trực tiếp đạp vào mặt của Đoan Mộc Hồ, để giày chuyễn động vì hắn dùng sức đè nén, lập tức âm thanh để giày di vào mặt "zẹt zẹt" khiến cho người chê cười vang lên trong cơn mưa gió, cho dù là trong hôm mê nhưng Đoan Mộc Hồ cũng phải rên lên tiếng đau đớn.

"Ha ha ha ha..." Vệ Trọng hình như bị khơi gợi lên dục vọng tàn nhẫn trong lòng nên hắn vừa cười lớn vừa thu chân lại rồi dồn sức xuống chân, chỉ nghe một tiếng "Bực" trầm đục thì thân hình to lớn của Đoan Mộc Hồ đã bị hắn đá một cước mà bay lên trời, trên bầu trời đột nhiên sấm nổ rền vang khiến cho Thiệu Cảnh đang nằm thấp trong bụi cỏ phải có rụt đồng tử lại.

Vệ Trọng giống như ác mã trong cơn mưa gió, hắn đứng nhìn Đoan Mộc Hồ rơi xuống đất rồi lớn tiếng cười vang trong khi có một cơn gió lốc thổi qua, sau tiếng cười đột nhiên tay phải khẽ động lấy ra kiện Xích Đồng Bát rồi lập tức siết chặt nện xuống sương sọ của Đoan Mộc Hồ.

"Chết đi!" Hắn quát lớn.

Gần như là đúng vào khoảnh khắc đo, đột nhiên có một thân ảnh lao khỏi bụi cỏ rậm rạp nằm cách xa ba trượng ở một bên của Vệ Trọng, nàng cả kinh kêu lên: "Đừng!" Đồng thời lao về phía Vệ Trọng.

Xa xa, khước mắt của Thiệu Cảnh đã run rẩy.

Cánh tay của Vệ Trọng khẽ rung rồi kiện Xích Tâm Bát liền

rời khỏi thân thể của Đoan Mộc Hồ, hắt thấy thân ảnh yếu điệu của Tạ Tiểu Vũ lao đến dưới ánh sáng chập chờn của tia chớp trên bầu trời, sắc mặt nàng hoảng loạn, trên cơ thể lúc này đều là quần áo ướt dính sát vào cơ thể, khắp người đều ướt đẫm, mi mắt ngân ngấn nước không biết đỏ lên vì khóc hay vì mưa, nàng cắn răng lao đến.

Vệ Trọng lui về sau một bước, né khỏi chưởng mà Tạ Tiểu Vũ đang bổ tới, mục đích của Tạ Tiểu Vũ cũng không phải là hắt mà chỉ thuận thế để vọt tới nơi thân thể Đoan Mộc Hồ đang rơi xuống, dang rộng hai tay để đón. Mặc dù nàng tuổi còn khá trẻ nhưng sớm nhập môn nên thời gian tu hành không ngắn, cộng thêm được vị ca ca có đạo hạnh không thấp thường xuyên dạy bảo nên bây giờ nàng đã tu luyện được cảnh giới thậm chí còn cao hơn Thiệu Cảnh tới hai cảnh giới, đã là Luyện Khí Cảnh thượng giai. Giờ phút này nén giận ra tay nên uy thế và tốc độ đều không tệ.

Nàng bức lui Vệ Trọng, nhưng thân thể to lớn của Đoan Mộc Hồ giống như một tảng đá lớn rơi từ trên trời xuống nên Tạ Tiểu Vũ hơi bối rối khi sắp đỡ được hắt, nhưng đúng vào lúc này đột nhiên có một luồng gió uy lực cực lớn mang theo mưa rơi đầy trời bùng lên từ bên cạnh, uy thế xổng như mãnh hổ xuất chuồng, gầm thét điên cuồng bổ xuống.

Đôi mắt Tạ Tiểu Vũ xẹt qua một tia hoảng sợ, giơ tay ra ngăn cản nhưng mà luồng gió lốc kia mặc dù nhỏ nhưng uy lực cuồng bạo, ở trong gió lốc lại tản ra ánh sáng nhàn nhạt của kiện linh khí Xích Tâm Bát mang theo lực đạo giống như dùi núi lấp biển, ầm ầm đổ xuống người nàng. Tạ Tiểu Vũ kêu lên một tiếng thảm thiết, không thể chống cự một chút nào rồi bị đánh bay ra ngoài, rơi sần sật vào đồng cỏ xa hơn hai trượng ở bên ngoài, lăn mình hai cái rồi rên lên một tiếng đau khổ.

Thân thể của Đoan Mộc Hồ cũng bị ném nặng nề qua một bên, nằm im trên mặt đất không rõ sống chết.

Chương 130 :sát cơ (2)

Tác giả: Tiêu Đình

Người dịch : Phương (Nhóm dịch Độc cô thôn)

Nguồn: www.tangthuvien.com

Ebook: enix

Vệ Trọng nhìn hắn bằng vẻ khinh miệt, sau đó đảo mắt nhìn bốn phía chung quanh rồi cười gằn một tiếng dữ tợn, quay người đi về phía Tạ Tiểu Vũ. Thân ảnh cao lớn của hắn tiến lại gần dưới cơn mưa gió trong trời đêm khiến cho người ta sợ hãi, đồng thời kiện Xích Tâm Bát trong tay hắn đang tản ra sát ý đáng sợ.

Tạ Tiểu Vũ rột cục không nhin được nữa mà khóc nức thành tiếng, đồng thời không tự chủ được mà sợ hãi bò bò về phía sau nhưng hiển nhiên phát đánh vừa rồi đã làm cho nàng bị thương không nhẹ, sắc mặt tái nhợt không còn màu hồng hào của máu hay sự hồn nhiên nữa, nàng khóc nức nở, khóc to hơn rồi nỉ non thút thít kêu: "Vệ sư huynh, người điên rồi sao, tại sao người lại làm như vậy ?"

"Câm miệng!" Vệ Trọng hung ác mắng một câu: "Mẹ nó, lão tử sớm đã không vừa mắt với chúng mày rồi." Nói xong, hắn híp con mắt lại rồi lau những giọt nước trong mắt, sau đó quay đầu nhìn bốn phía nhưng chỉ thấy xung quanh chỉ toàn là mưa sa gió giạt, cỏ dại mọc không ngót, không gian im lặng chứ chẳng thấy gì khác cả.

"Tô sư muội, nàng vẫn không chịu đi ra sao?" Vệ Trọng bỗng nhiên lớn tiếng gào lên: "Ở giữa hai người chúng ta có sự hiểu lầm, ta chỉ muốn giải thích với nàng mà thôi, chỉ cần nàng chịu đi ra thì ta sẽ bỏ ra cho hai người bọn họ, nàng thấy thế nào?"

Tiếng sấm ầm ầm vang lên, gió mạnh không ngừng quất xuống đất làm đám cỏ dại bị bật hẳn xuống, lúc này ngoại trừ tiếng mưa gió gào thét như sự giận dữ của trời đất thì chẳng còn âm thanh nào khác, bốn bề im lặng đến lạnh lùng

Sắc mặt Vệ Trọng thay đổi liên tục, cười nhạt nói: "Tốt, tốt, tốt, ta sớm đã biết rõ nàng không đơn giản, hôm nay quả nhiên lòng dạ của nàng còn sắt đá hơn tiểu nha đầu này nhiều. Chỉ có điều ..." Hắn đá lên một cước, lại một lần nữa gồng sức đá thân thể bất động của Đoan Mộc Hổ bay đi ra ngoài, rơi xuống một bãi đất ruộng giờ này đã ướt thành bùn ở không xa lắm, gào lớn lên: "Toàn bộ người trong Huyền Thiên Tông đều đã biết tiểu tử này yêu nàng cuồng dại vô cùng, vừa rồi không hề quan tâm tới tính mạng của mình để cứu nàng, hắn ở lại ngăn cản ta để nàng chạy đi, chẳng lẽ hiện tại nàng đành lòng thờ ơ nhìn hắn chết sao?"

Thanh âm sắc nhọn như dao phiêu đảng trên đồng ruộng nhưng thứ đáp lời hắn chỉ là một cánh đồng im lặng như tờ.

Hắn lạnh lùng quay đầu nhìn xung quanh rồi chậm rãi hoạt động cơ thể, sắc mặt Vệ Trọng sâu sắc hơn một chút rồi cười nhạt nói: "Tốt, xem như nàng lợi hại, lão tử cũng sớm hiểu rõ nàng không quan tâm, chỉ có điều nơi này vẫn còn một người nữa đấy nhé." Hắn nhẹ nhàng cười cười, không đếm xỉa tới Đoan Mộc Hổ mà quay bước đi về phía Tạ Tiểu Vũ.

Thiệu Cảnh vẫn đang chậm chạp bò về phía trước ở chỗ sâu trong bụi cỏ, thân thể của hắn vừa bò vừa nằm hẳn xuống mặt đất, hắn hết sức áp chế tiếng thở dốc rồi lại liều mạng bò trong đám cỏ dại cao cỡ hông người, từng chút một từng chút một bò lên phía trước.

Tạ Tiểu Vũ giãy giụa định đứng lên để né ra nhưng chưa bước được vài bước thì lại lao đảo ngã sắp xuống, Vệ Trọng hung ác đi tới nhẹ nhàng bắt được nàng, dồn sức cầm nàng

lên giống như bắt con gà con giơ ở trước người, sau đó cười lạnh nhìn đám cỏ chung quanh đang chìm trong mưa nước lờ mờ, lớn tiếng nói: "Ô sư muội, chẳng lẽ nàng không màng đến sống chết của sư muội mình ư?"

Trong cơn mưa gió vẫn không có bất cứ động tĩnh gì.

Khóe miệng Vệ Trọng chậm rãi nhếch lên một đường nhỏ lộ ra một góc của hàm răng trắng hếu, giống cười mà cũng giống con dã thú đang liếm láp nanh vuốt của mình.

Đột nhiên hắt há mồm cắn hàm răng sắc lạnh thật mạnh xuống đầu vai của Tạ Tiểu Vũ, lập tức Tạ Tiểu Vũ kêu lên tiếng kêu the thé đầy đau đớn, xoẹt một tiếng, dĩ nhiên là áo của nàng bị Vệ Trọng cắn rách một tấm vải ướt, lộ ra đầu vai trắng nõn, còn có một dòng máu tươi đang chậm rãi chảy ra trên bờ vai trắng.

Vệ Trọng nhổ miếng vải ướt trong miệng ra, nhìn lúc này hăn giống yêu thú chứ không giống người, hăn chẳng còn kiêng nể gì cả mà cười lớn: "Thơm quá!" Hăn rộng lớn lên, vang cùng với tiếng sấm cuồn cuộn trên bầu trời giống như tiếng con yêu thú đang gào thét.

Hăn chuyển tay trái qua để vặn chặt cái cổ thon nhỏ của Tạ Tiểu Vũ rồi chậm rãi dùng sức giơ nàng lên, Tạ Tiểu Vũ lập tức cảm thấy hai chân rời khỏi mặt đất, không tự chủ được khổ sở dùng đôi bàn tay nhỏ cố gồng lên làm thiết trao, hai chân không ngừng đá đập đập lung tung nhưng không làm gì được, sắc mặt trắng bệch mà thống khổ, thậm chí bắt đầu có dấu hiệu nhắm nhún.

"Nếu nàng vẫn không chịu ra thì", Vệ Trọng nhe răng cười cười và lớn tiếng nói: "Ta đây đành phải để cho Tạ sư muội thay thế nàng rồi!"

Nói xong, tay phải hăn vấy một cái và kiện Xích Tâm Bát nằm trong tay lập tức biến mất, năm ngón tay phải thoái

mái duỗi ra giống như đang muốn xé hết quần áo của Tạ Tiểu Vũ.

Uỳnh!

Phía chân trời lại thêm một mảng sẫm nữa, ánh chớp dày đặc nổ đi đùng giữa đám mây đen trên đỉnh tầng mây rồi xé toang đám mây đánh thẳng xuống dưới mặt đất, dường như ông trời đang lạnh lùng nhìn thế nhân trong cơn mưa gió.

Trong bóng tối thâm trầm của bụi cỏ dưới cơn mưa bão bỗng nhiên có một quầng sáng màu xanh lá mờ mờ sáng lên nhạt nhòa, ngưng tụ lại cùng một chỗ rồi lặng lẽ bay không một tiếng động trong cơn mưa gió tằm tối. Dù là gió táp mưa sa hay cơn gió điên cuồng cơn mưa giận dữ đều không thể thay đổi phương hướng của quầng sáng màu xanh lá này, nó cứ như vậy lặng lẽ im lặng bay rất nhanh trong bóng tối của đồng ruộng, thuận theo bụi cỏ đại mà phóng thẳng tới bóng người hung ác đang đứng vững trên đồng ruộng.

Vệ Trọng vẫn không biết gì và cười điên cuồng như không còn e ngại điều gì nữa, ngón tay hắn đã chạm vào mép lỗ thủng trên áo của người con gái yếu đuối, nhìn ngấm da thịt lỗ lỗ trắng muối từ vai xuống qua lỗ thủng mà cổ của hắn gật gật vài cái, hình như bây giờ hắn mới phát hiện ra con mồi nằm trong tay kỳ thực cũng không tệ. Tạ Tiểu Vũ bất lực giãy dụa trong tay hắn, hàm răng run rẩy khi nhìn thấy gương mặt to dữ tợn đang chậm rãi dí vào gần sát người, thậm chí còn nhìn thấy khóe miệng hắn vẫn còn ướm vết máu nhàn nhạt của mình, cơ thể nàng bắt đầu run rẩy sợ hãi, trong giây lát hình như không còn chịu được nữa mà hét lên một tiếng rồi đầu gục xuống một bên, ngất đi.

Vệ Trọng cười to, hắn cười sung sướng như mãnh hổ vừa trêu tức con mồi yếu ớt khiến nó sợ ngất đi, đang định thò tay xé nốt thì bỗng dừng cơ thể run rẩy, bởi vì lúc này vầng sáng nhạt nhòa màu xanh lá đã rơi vào lưng hắn.

Vệ Trọng niềm nếm ngay Tạ Tiểu Vũ đang hôn mê đi rồi vội vàng xoay người đồng thời vẫy tay một cái, hào quang lóe lên rồi kiện linh khí Xích Tâm Bát lập tức hiện ra.

"Ai, là ai?"

Hắn gầm lên.

Tiếng gầm vang vọng trong mưa gió nhưng bốn phía chỉ là bóng mờ của cỏ dại hoặc đồng ruộng tăm tối, không hề có bất kỳ tiếng vọng lại nào trả lời hắn, lúc này chỉ có tiếng mưa rơi. Vệ Trọng mở to hai mắt ra nhìn khắp bốn phía rồi lại nhìn thân thể của hình, hắn chẳng hiểu gì cả bởi hình như chẳng có vấn đề gì xảy ra nhưng rõ ràng hắn cảm thấy gì đó, lại ngẩng đầu cố gắng nhìn ra xabốn phía, nghiêng rằng nghiêng lợi mà bước lên một bước nhưng vừa nhắc chân lên bỗng nhiên thân thể lập tức lao đảo, hình như trong khoảnh khắc này sự đau đớn kịch liệt không ngừng lan truyền khiến cho cả khuôn mặt hắn bắt đầu nhắm nhúm rồi từ từ vặn vẹo.

Ở chỗ sau lưng hắn bỗng nhiên vang lên tiếng hít thở nhẹ nhàng "Híz-khà zz Hí-zzz".

Giống như tiếng côn trùng kêu vang, lại giống như tiếng loài rắn rết đang phun độc.

Vệ Trọng khó có thể tin mà khó khăn quay đầu lại, trợn mắt liếc liếc nhìn nhìn về phía sau lưng, tầm mắt của hắn không nhìn tới miệng vết thương nhưng điều quý dị chính là hắn nhìn thấy được xiêm y ở sau lưng đang từ từ vỡ vụn ra vì khô héo, lộ ra lớp da thịt bên trong, sau đó bốc lên một mùi khó có thể hình dung giống như mùi thịt thối của động vật bị người giết chết rồi bị vứt ở nơi hoang dã chịu mặt trời hành hạ lâu ngày, lập tức mùi hương ấy chui vào trong mũi của hắn.

Một chút khí màu xanh lá nhẹ nhàng tinh tế chậm rãi bay lên phiêu du trong không khí.

Làn da của hắn bắt đầu khô rồi nứt ra, bong lên từng mảng rồi quăn xoắn lại, cơ bắp bên trong kịch liệt đau đớn giống như bị người lột da rồi dội nước sôi vào, miệng vết thương tỏa ra nồng nặc mùi khí của thịt thối, độc tố quỷ dị trong cơ thể hắn như đã hóa thành độc vật đáng sợ không ngừng há miệng gặm ra bốn phía chung quanh, tất cả đám da thịt cơ bắp còn nguyên vẹn từ từ bị nó đớp từng miếng một rồi khô cong hư thối.

Máu tươi chảy ra đã biến thành màu đen.

Vệ Trọng sợ hãi mồ hôi chảy ròng ròng, hắn hét to một tiếng rồi đột nhiên quay người bỏ chạy.

Chương 131 :sát cơ (3)

Tác giả: Tiêu Đình

Người dịch : Phương (Nhóm dịch Độc cô thôn)

Nguồn: www.tangthuvien.com

Ebook: enix

Lúc này mưa gió vẫn đang gào thét và sấm chớp vẫn rền vang không nghỉ, đột nhiên có một bóng người nhảy là khỏi bụi cỏ, chính là Thiệu Cảnh, mặt hắc xanh màu cỏ nhưng hắc không để ý mà đang nhìn chăm chăm vào thân ảnh của Vệ Trọng ở đằng trước và trên tay phải đã cầm một tờ phù lục Hỏa Cầu thuật. Hắc đột nhiên quán chú linh lực vào trong tờ phù khiến cho phù đỏ tươi trong phù lục lập tức phát sáng, linh lực chìm vào trong phù để thúc dục Hỏa Cầu thuật, ngọn lửa bùng lên trong cơn mưa hóa thành quả cầu lửa rồi lập tức bay theo hướng hắc chỉ định.

Ánh lửa chói lọi quyền uy chiếu sáng cả cánh đồng ruộng thâm trầm đang chìm trong bóng tối và giá lạnh, Vệ Trọng đã thấy được quả cầu lửa đang lao tới nên lập tức dừng chân lại và không thềm tránh né, hắc hét lớn một tiếng rồi giơ thanh Xích Tâm Bát nện xuống, hào quang bùng lên rồi thanh linh khí đập thẳng vào quả cầu lửa.

"Uỳnh!"

Một tiếng nổ đinh tai nhức óc vang lên rồi cả người gã Vệ Trọng bị chấn lui ra đằng sau, quả cầu lửa nóng bỏng đang bùng cháy hừng hực đã bị thanh Xích Tâm Bát mạnh mẽ ngăn trở nhưng mà ngọn lửa vẫn bùng lên và hung ác lao về phía hắc tựa như con ma lửa điên cuồng vẫn đang ngoác mồm đầy răng lửa ra để cắn nuốt kẻ trước mặt.

Một lát sau thì ánh lửa ảm đạm bé xuống, quả cầu lửa bùng

thêm hai cái trong mưa gió rồi lập tức bị tiêu tán. Vệ Trọng sắc mặt tái nhợt và đã phải lùi lại sau ba bước, trên mặt hắn xẹt qua cảm giác kinh dị bởi vì dường như hắn rất kinh ngạc uy lực mạnh quái dị của Hỏa Cầu thuật. Nhưng mà trong lòng Thiệu Cảnh đã trầm xuống rồi, gã Vệ Trọng này mặc dù chỉ tu luyện đến Ngưng Nguyên Cảnh đệ nhất trọng nhưng thể chất cường hãn và lực lượng cường đại vượt hơn hắn suy đoán của hắn, dĩ nhiên kẻ góp công lớn nhất trong đó là thanh linh khí Xích Tâm Bát.

Khuôn mặt nhăm nhúm của Vệ Trọng đang há to miệng thở dốc đồng thời hắn vẫn nắm chặt thanh linh khí Xích Tâm Bát trong tay, từ xa nhìn lại mặc dù hắn đón đỡ công kích của Hỏa Cầu thuật nhưng lông tóc không tổn hao gì, hình như thuật pháp cường đại của Thiệu Cảnh không thể lưu lại trên người hắn một vết thương hoặc lưu lại dấu ấn nhỏ nhoi nào xuống thanh linh khí.

Vệ Trọng trừng đôi mắt phần nộ nhìn Thiệu Cảnh, hắn không rên một tiếng nào mà một lần nữa xoay người bước đi, lúc này khí độc màu xanh lá vẫn đang cẩn thận mà tỉ mỉ cắn nuốt da thịt trên lưng của hắn và mùi thịt hư thối vẫn không ngừng bốc lên không khí giống như lúc trước, dường như hắn đã hiểu rõ sau khi bị trúng loại độc tố kỳ lạ này thì sẽ cơ thể sẽ bị tổn thương một cách quý dị, tên gia hỏa đối địch này mặc dù đạo hạnh không cao nhưng lại có thuật pháp uy lực lớn, hắn chưa hắn đã có thể thắng được nên đành cam chịu rồi bỏ đi. So sánh thiệt hơn thì hắn quyết định phải đi cầu cứu cha ruột của mình, dù sao cho dù thắng này có càn rỡ như thế nào thì chỉ cần Thanh Hà trưởng lão Huyền Đan Cảnh ra mặt thì tự nhiên sẽ bị nghiền chết như con sâu cái kiến mà thôi, nhất định hắn sẽ bị nghiền chết..

Ngày hôm nay chuyện xấu xa hắn làm loạn đối phó mấy người Tạ Tiểu Vũ chắc chắn sẽ bị bại lộ, mà bại lộ thì bọn chúng làm gì được mình, dù sao mình vẫn còn vị cha ruột tài giỏi không gì không làm được yêu thương, hết lòng che

chở cơ mà!

Khóe miệng Thiệu Cảnh khẽ nhếch lên rồi cắn răng đuổi theo, đồng thời một thân ảnh nhỏ hơn lập tức từ trong bụi cỏ nhảy ra, vọt theo hắt trong bóng đêm.

Ngọn lửa một lần nữa lại sáng lên, quả cầu lửa thứ hai bùng lên như coi thường cơn mưa gió rồi lập tức gào thét lao đến. Vệ Trọng càng lúc càng cảm thấy vết thương trên lưng đau nhức nhối mà hắt cũng đang cảm thấy run sợ trong lòng nên không thể dừng bước lại, nhưng biết không thể né tránh được nên đành phải một lần nữa giơ thanh linh khí Xích Tâm Bát ra che đỡ trước người để ngăn cản quả cầu lửa, vừa giơ lên thì quả cầu lửa mang theo uy lực khổng lồ lập tức đập vào thân thể của hắt khiến hắt đau đớn lao đao lùi về phía sau hai bước.

Mặc dù Vệ Trọng bị thuật pháp trì hoãn cước bộ mà phía sau lại có Thiệu Cảnh đuổi theo nhưng trong khóe mắt hắt đã nhìn thấy kẻ địch chỉ mới đuổi theo hắt hai bước rồi dừng lại ở xa xa, không có ý định tới gần thì chỉ suy nghĩ một lát hắt đã hiểu rõ một điều, thuật sĩ am hiểu sử dụng thuật pháp chắn chắn không dám cùng tu sĩ Ngưng Nguyên Cảnh giao chiến ở gần. Vừa nghĩ đến đây lập tức Vệ Trọng hạ quyết tâm trong lòng, mặc dù Hỏa Cầu thuật uy lực không nhỏ nhưng hắt có thanh linh khí Xích Tâm Bát trong tay thì không phải sợ, mặc dù sau lưng bị trúng kỳ độc mà tổn thương nhưng Hỏa Cầu thuật không thể làm gì được hắt, nếu vậy hắt chỉ cần mau mau chạy trốn thì sẽ thoát được.

Vệ Trọng cười hả hả một tiếng rồi quay người lại, đồng thời còn hung dữ nói trong miệng: "Lão tử nhớ kỹ ngươi rồi, chờ xem tương lai ta sẽ thu thập ngươi như thế nào!"

Sắc mặt Thiệu Cảnh tái nhợt mà trong lòng nguội lạnh như băng, hắt lại đuổi sát theo nhưng không lại gần và lấy ra tờ phù lục Hỏa Cầu thuật thứ ba. Vệ Trọng lúc này đang lao đao chạy trốn trong bóng tối thì đột nhiên nghe thấy sau

lưng có tiếng động vật gầm rú trầm thấp, có một cái bóng đen đang nhảy mạnh từ trong bụi cỏ và há rộng miệng hướng về phía hắc đế căn xuống.

Vệ Trọng đang định tránh né trong vô thức nhưng đúng vào lúc này thì đau đớn ở trên lưng đột ngột tràn lên kịch liệt, dường như khí độc cổ quái kia đã ăn mòn vào bộ vị mẫn cảm nào đó khiến cho hắc đế suýt đau đớn đến hôn mê bất tỉnh. Cơ đau đớn lần này không thể nhịn được nên hắc đế không kịp né tránh, lập tức cổ tay phải đang cầm thanh Xích Tâm Bát bị Tiểu Trư hung ác cắn mạnh một phát.

Lại thêm cơ đau đớn bức bối không ngừng truyền lên từ cổ tay khiến cho Vệ Trọng đau đến khóe mắt run run, trở mình liền giơ lòng bàn tay trái hung ác đánh tới nhưng Tiểu Trư lại chẳng thèm né tránh, nó há miệng dữ tợn cắn lại, mạnh mẽ cắn cả năm đốt của hắc đế.

Thiệu Cảnh đứng ở xa xa nhìn thấy mà đồng tử co lại, vội vàng đuổi theo nhanh hơn, mặc dù hắc đế thấy thân thể Tiểu Trư run lên một cái nhưng hình như nó càng cắn càng chặt hơn. Thân thể Tiểu Trư lại bị đánh thêm một đấm nữa rồi bị lệch sang bên cạnh nhưng không biết có phải Vệ Trọng bị thương nặng rồi nên lực đấm giảm nhiều không mà hắc đế đấm thêm một quyền nữa vào da heo cứng cỏi của Tiểu Trư mà chẳng tạo được hiệu quả gì rõ ràng, ngược lại bởi vì Tiểu Trư bị đánh nghiêng đi nên thậm chí còn kéo ra một khối máu thịt trong hai cái răng nanh đang gặm trên cổ tay của Vệ Trọng, nhất thời khiến cổ tay hắc đế chảy máu ròng ròng.

Vệ Trọng vừa kinh vừa sợ nhưng dù sao hắc đế cũng được thụ hưởng Thanh Hà trường lão bồi dưỡng từ nhỏ nên cũng không phải đồ ngu, nhìn thấy cảnh máu thịt đứt ra trước mắt nhưng chỉ hừ lạnh một tiếng rồi buông thanh Xích Tâm Bát đang cầm trong tay phải ra, đồng thời tay trái một trảo đã cầm được thanh Xích Tâm Bát, đồng thời xẹt lên một tia tàn nhẫn cùng cầm thù trong mắt rồi hét lớn một tiếng, dồn sức bổ kiện Xích Tâm Bát vào thân thể của Tiểu Trư.

Thiệu Cảnh vô cùng lo sợ, Tiểu Trư mặc dù thể chất có chút cứng cỏi cường hãn, da heo có năng lực chịu đòn kinh người nhưng hắn đã tận mắt nhìn thấy uy lực của linh khí, đặc biệt là trong tay tu sĩ Ngưng Nguyên Cảnh thì uy lực lại càng đáng sợ. Hắn chắc chắn Tiểu Trư không thể chịu được một kích toàn lực bổ xuống của Vệ Trọng nên lập tức hét to: "Tiểu Trư, chạy mau!"

Chỉ là Tiểu Trư đang cản cổ tay phải của Vệ Trọng nên khoảng cách với hắn vô cùng gần, tình thế lần này thay đổi lại cực kỳ nhanh cộng thêm Vệ Trọng tích tụ đầy cảm hận trong lòng nên khó có thể tránh né, e rằng nó sẽ phải chịu một kích. Kiện Xích Tâm Bát phát ra hào quang lao đến, linh lực cường đại gào thét lao ra như đồi núi lấp bể, dường như nó còn tạo ra một vòng khí vô hình giữ chặt thân thể của Tiểu Trư nên nó không thể động đậy được, chỉ có thể trơ mắt nhìn đầu sắp bị đánh xuống.

Thiệu Cảnh gầm nhẹ một tiếng rồi liều lĩnh xông lên, đúng vào giây phút nguy nan này đột nhiên có một tia sáng nhấp nháy lóe lên trong bụi cỏ dại ở bên cạnh Vệ Trọng, ánh sáng đẹp như bông tuyết mùa đông lại dịu dàng như tình yêu của mùa xuân, nhanh như sấm sét lại tàn nhẫn vô cùng, cứ như vậy đánh xuống trong cơn gió rét và mưa bụi đầy trời, chém thẳng vào vai trái của Vệ Trọng.

"Phập!"

Đó là một âm thanh thấp và trầm đục, gần như Vệ Trọng ngay lập tức bị ngốc trệ rồi quay đầu nhìn lại, hắn thấy cánh tay trái của mình đã bị bay ra ngoài, năm ngón tay trên cổ tay vẫn còn đang nắm chặt thanh Xích Tâm Bát.

Chương 132 :sát cơ (4)

Tác giả: Tiêu Đình

Người dịch : Phương (Nhóm dịch Độc cô thôn)

Nguồn: www.tangthuvien.com

Ebook: enix

Vệ Trọng lão đảo bước ra và máu tươi từ đoạn tay cắt của hắn phun ra đầm đìa nhiều như nước suối. Lúc này bỗng có một thân ảnh đứng lên ở trong bụi cỏ, bên trên chiếc quần tơ mỏng và hai ống tay áo đều đã dính đầy bùn nhão và nước đục dơ bẩn, mái tóc dài xõa xuống lưng rối bù, nét dịu dàng dễ thương trên khuôn mặt tuyệt mỹ đã sớm bị tiêu tán, bây giờ chỉ còn lại sự lạnh lùng sâu sắc như băng và bước dần những bước ngập đầy sát ý.

Tiểu Trư mới bị kinh hãi liền há miệng rút răng ra rồi nhảy qua một bên, Vệ Trọng thở hổn hển không dám dừng bước lại, cố nén đau đớn kịch liệt rồi quay người lao về hướng cánh tay mình vừa bị chém đứt đang nằm chảy máu trên mặt đất. Thiệu Cảnh khóe mắt co rút lại và lớn tiếng gào lớn: "Linh khí, hắn muốn lấy linh khí!"

Tô Thanh Dung nhào tới vùng đao chém thẳng vào Vệ Trọng, Vệ Trọng hét lớn một tiếng, phảng phất dốc hết sức liều mạng đỡ chống đỡ, tay phải không có linh khí đành phải nắm thành chưởng để bổ tới. Chưởng đao lập tức đụng vào nhau rồi sau đó Vệ Trọng nên lên một tiếng thảm thiết, mặc dù đạo hạnh của hắn đã tu hành đến Ngưng Nguyên Cảnh nhưng chỉ là cảnh giới đệ nhất trọng thấp nhất thôi, vì vậy lúc này mu bàn tay hắn đã bị lưỡi đao sắc bén nhẹ nhàng lột bỏ cả một miếng thịt ở bên ngoài. Nhưng mà một chưởng vùng vẫy giãy chết này của hắn lực đạo mạnh đến kinh người mà Tô Thanh Dung dù sao đạo hạnh tu hành vẫn còn kém hắn rất nhiều lên thanh đao sắc cầm trong tay đã

bị hấn đánh bật ra, nàng hừ lạnh một tiếng đồng thời thân thể khẽ lay động một cái một cái đã nhảy lui ra ngoài, hình như nàng còn bị nội thương nên khóe miệng từ từ chảy ra một dòng máu tươi.

Hai người giao chiến với nhau chỉ trong một khoảng khắc ngắn ngủi là Vệ Trọng đã bức lui được Tô Thanh Dung, hấn lại lần nữa ném đầu chạy về phía thanh Xích Tâm Bát, mặc dù toàn thân đau đớn kịch liệt vết thương chồng chất nhưng hấn tin tưởng trong lòng, giờ phút này đối mặt với hai kẻ đại địch kia chỉ có cầm linh khí trong tay mới có được một đường sinh cơ, những thứ khác không nói nhưng nếu như vừa rồi giao chiến một kích kia với Tô Thanh Dung mà có Xích Tâm Bát trong tay thì nhất định hấn sẽ không bị thương, hơn nữa tuyệt đối còn có thể làm nữ tử đó phải bị thương nặng.

Chỉ cần có linh khí trong tay thì tuyệt đối hai kẻ tiểu nhân bất Luyện Khí Cảnh này không thể ngăn hấn chạy trốn được.

Thiệu Cảnh xông lên nhưng hấn vốn cách hai người kia khá xa nên giờ phút này không lao vào kịp, khó khăn lắm mới đuổi đến bãi cỏ ở phụ cận thì đã thấy Vệ Trọng chạy đến ngay gần thanh Xích Tâm Bát rồi, đúng lúc hấn đang kinh hãi đột nhiên có một bóng người bay lên, chính là Tô Thanh Dung, mặc dù bị thương sau một kích kia nhưng khả năng chịu đau bền bỉ cùng sự nhẫn tâm trong lòng cô gái xinh đẹp này không phải tầm thường, nàng lại nhào tới một lần nữa như không thèm quan tâm đến tổn thương trong người.

Vệ Trọng làm sao có thể để cho nàng đến nhiều loạn, hấn lại giơ một chưởng đánh xuống nhưng lần này Tô Thanh Dung lao đi trong mưa gió, căn rằng nhào đến không tránh né, ngược lại còn dồn sức xuống dưới chân để cố gắng nhào lại gần nhanh hơn. Vì vậy một chưởng kích xuống của Vệ Trọng lập tức đánh thật mạnh vào lưng của Tô Thanh Dung, nhất thời đánh cho nàng đau đến thổ huyết mà ngay cả

thân thể của nàng cũng bị đánh loạn choạng chúi về phía trước.

Nhưng mà chuyện đó nằm trong chủ ý của Tô Thanh Dung, nàng bị đánh chúi về phía trước dĩ nhiên là muốn mượn lực của một chưởng nặng nề này của hắc để đoạt thanh Xích Tâm Bát nằm trong cánh tay bị chặt đứt rơi dưới đất của Vệ Trọng.

Vệ Trọng cười lớn một tiếng khiến cho khuôn mặt dữ tợn bị vặn vẹo, hắc đi nhanh đến áp sát rồi quát giọng như con ác quỷ: "Con tiện nữ này, người cướp được cũng vô dụng không dùng được đâu, xem lão tử làm thịt người."

Ngay sau khi thoại âm rơi xuống thì cánh tay phải của hắc lập tức đánh thẳng vào khuôn mặt xinh đẹp của Tô Thanh Dung, hắc dồn hết sức vào một kích này, là muốn một chưởng đánh cho khuôn mặt xinh đẹp vũ mị như hoa như ngọc của nàng đầu óc vỡ tan.

Thiệu Cảnh kiệt lực xông lên nhưng mà tình thế đang trước nhanh như tiếng sấm nhanh như ánh chớp, nhanh đến mức làm cho người khác hoa mắt, mặc dù hắc đã chạy tới bãi cỏ không xa bóng lưng Vệ Trọng nhưng đã không còn kịp nữa rồi.

Trong bóng tối, trong mưa gió, bàn tay chảy đầy máu tươi đã lao đến sát mặt Tô Thanh Dung, nàng ngẩng đầu trợn to mắt nhìn, gió táp mưa sa sấm chớp sáng đầy trời chiếu sáng khuôn mặt xinh đẹp mà lạnh lùng như băng của nàng. Ánh mắt nàng lạnh lùng như thanh tử đao xuyên qua mưa gió nhìn thẳng vào Vệ Trọng.

Ánh sáng nhật nhòa chợt nổi lên trên thanh Xích Tâm Bát.

Dường như trời cao đang tiếc thương cho số phận con người trong cảnh âm u vì có một cột sấm sét đột ngột lao xuống từ tầng mây đen tối đang lay động theo chiều gió trên đỉnh

trời, bùng lên ánh sáng chiếu rõ thân thể hai người.

Trong nháy mắt đó, Vệ Trọng đột nhiên trợn to đôi mắt, trong đôi mắt ấy tràn đầy sự sợ hãi đau khổ.

"Uỳnh!"

Tiếng sấm rền vang to khủng khiếp cứ như đang nổ ngay trên đỉnh đầu bọn hắn vậy, tiếng sấm rền vang vọng ầm ầm!

Mưa to như thác, mưa lớn đến điên cuồng, trong cơn mưa gió ấy chỉ thấy thân thể Vệ Trọng lao đảo giống như con diều đứt dây, đột nhiên phiêu phiêu lung lay theo chiều gió, toàn bộ ngực của hắn đã bị một kích điên cuồng phá nát, một kích đục thủng một cái động lớn ở giữa ngực, hắn lẫn mình quay cuồng trong không trung vài cái trông thật ghê sợ và quỷ dị, sau đó mới gập mình rơi xuống rồi lăn quay cuồng hai cái như bị người ném ra xa, sau đó nằm im bất động.

Tô Thanh Dung nỗ lực chịu đựng nỗi đau, sắc mặt nàng tái nhợt dọa người, không chỉ sắc mặt không còn màu hồng của máu mà ngay cả sắc hồng trên đôi môi bây giờ cũng tái đi, bờ môi tái nhợt trắng như màu tuyết. Một kích đột ngột xuất hiện làm thủng người Vệ Trọng kia hình như đã rút hết tất cả sức lực và máu đỏ trong người nàng đi, nàng cảm thấy khoảnh khắc này cả người mệt mỏi lung lay sắp đổ.

Nàng thậm chí không thể đứng thẳng, chỉ có thể mở lớn miệng thở hào hển rồi nửa ngồi nửa quỳ xuống mặt đất, cố hết sức ngẩng đầu như để nàng có thể nhìn được một điều gì đó, sau đó một đạo bóng đen đột ngột xuất hiện trong tầm mắt nàng, người ấy đúng là không chút do dự mà trực tiếp đánh về phía nàng.

Thân thể Tô Thanh Dung run rẩy lộ ra nét tuyệt vọng không tìm được trong ánh mắt sợ hãi, nàng nỗ lực muốn giơ tay

lên cầm thanh Xích Tâm Bát nhưng tay của nàng bây giờ còn run rẩy hơn cả bà lão bảy tám mươi tuổi, đúng là nàng chẳng còn chút sức lực nào cả, yếu đuối mệt mỏi, bất lực ngã bịch xuống đất.

Thân hình của Tô Thanh Dung ngã xuống đất khiến cho dòng nước đục văng tung tóe khắp nơi, nàng há miệng thở hào hển nhưng ánh mắt lạnh như băng, nhìn người nam nhân đang đứng rất gần trên người mình này. Thiệu Cảnh cũng đang nhìn vào nàng, mặc dù người con gái quyến rũ ấy chẳng còn chút sức lực nào nên phải nằm gục dưới chân hắn, quần áo nàng ướt át dính sát vào người gợi cảm vô cùng nhưng hắn không phải là một kẻ háo sắc. Hắn nhẹ nhàng ngồi xuống gần Tô Thanh Dung rồi cầm thanh Xích Tâm Bát trong tay nàng ném ra ngoài, sau đó bàn tay thành linh đè xuống ngực Tô Thanh Dung.

Bầu ngực mềm mại trơn mềm ở dưới lòng bàn tay hắn đang run rẩy, da thịt đầy đà nhô cao bị hắn ép xuống tới mức vặn vẹo nhưng mà trong mắt Thiệu Cảnh không có chút dục niệm nào, mà Tô Thanh Dung hình như cũng không quan tâm tới điều ấy, nàng chỉ lạnh lùng nằm nhìn hắn.

Trong bàn tay của Thiệu Cảnh đang cầm một tờ phù lục Hỏa Cầu thuật, hắn đè chặt nó vào ngực của Tô Thanh Dung, lá phù lục màu đỏ đang sáng nhạt nhòa, bức họa vẽ quả cầu lửa màu vàng chanh chợt sáng chợt tối, phù vân không sáng lên rõ ràng mà cũng không tắt hẳn, chỉ cần một khi Hỏa Cầu thuật bùng lên thì ngọn lửa nóng bỏng vô cùng sẽ trực tiếp thiêu hủy cơ thể mềm mại của người con gái trẻ tuổi nằm bên dưới.

Trên trời, gió vẫn không ngừng thổi và mưa vẫn chưa ngừng rơi.

Chương 133:sát cơ (5)

Tác giả: Tiêu Đình

Người dịch : Phương (Nhóm dịch Độc cô thôn)

Nguồn: www.tangthuvien.com

Ebook: enix

Hai người duy trì tư thế mập mờ và sát ý lăm liết một lúc lâu, ánh mắt cả hai nhìn nhau càng thêm lạnh lùng chứ không ai có ý lùi lại. Một lát sau, Tô Thanh Dung lạnh lùng thốt: "Người muốn như thế nào?"

Thiệu Cảnh nhìn thật sâu vào trong đôi mắt nàng tựa như muốn tìm được bí mật mà nàng chôn giấu sâu trong ánh mắt, mà tay phải vẫn đè chặt từ phù lục xuống như gập đại địch chứ không hề giảm lực chút nào, bàn tay cứ như vậy đè xuống bầu ngực trên trái tim của Tô Thanh Dung, chỉ cần nàng khẽ động đây thì hẳn sẽ thúc dục Hỏa cầu thuật thiêu đốt tính mạng của nàng.

"Chỉ có tu sĩ Ngưng Nguyên Cảnh mới có thể thúc dục được linh khí." Thanh âm của Thiệu Cảnh trầm thấp mà khàn khàn vang lên trong cơn mưa gió bão bùng, chỉ là ánh mắt của hắn sáng dọa người sắc như lưỡi dao găm, hắn nhìn chăm chăm vào Tô Thanh Dung nói: "Thế nhưng người chỉ có đạo hạnh Luyện Khí Cảnh, vì cái gì, vì cái gì mà người có thể thúc dục Xích Tâm Bát?"

Tô Thanh Dung cắn chặt răng nhìn hắn, cơn mưa vẫn rơi lã chã xuống mặt nàng nhưng ngay cả chớp mắt nàng cũng không chớp mắt lấy một lần, chỉ là bầu ngực của nàng ở dưới lòng bàn tay của Thiệu Cảnh đang truyền đến tiếng tim đập kịch liệt.

Sau đó, trong cơn mưa gió gào thét bên dưới gầm trời âm u

có hai người tầm thường như con sâu cái kiến đang nhìn nhau lạnh lùng, Thiệu Cảnh đề mạnh lòng bàn tay giữ tấm hỏa phù xuống ngực Tô Thanh Dung hơn rồi nhìn chăm chăm vào mắt nàng, sau một lúc trầm mặc thật lâu hẳn mới nói một câu với nàng, hẳn nói:

" 《 Thiên Thư 》 , công pháp ghi lại bên trong quyển thượng là công pháp giúp cho người khổng chế được linh khí khi chỉ là Luyện Khí Cảnh đúng không ?"

Thân thể của nữ tử nằm dưới lòng bàn tay hẳn đột ngột run lên.

※※※

Ngày mười lăm tháng tám, sau cơn mưa trời lại sáng.

Trời đất như bị cơn mưa đêm qua rửa sạch sẽ một lần, trời cao trong xanh vời vợi, vạn dặm xung quanh không có một áng mây mờ che phủ, ngày hôm nay đúng là một ngày trời quang mây tạnh khó có được trong mùa, điều này càng thêm đặc biệt với đại thành được xưng tụng đệ nhất khu vực Vạn Yêu Cốc là Bạch Hổ thành. Vạn vật đổi mới, thần tiên giáng xuống, hôm nay là ngày phân hội của Thần Tiên hội khai trương ở trong Bạch Hổ thành.

Trong khu vực trung tâm của tòa đại thành Bạch Hổ hùng vĩ có một pho tượng hổ trắng được điêu khắc bằng công sức của những người thợ điêu khắc tài giỏi nhất, pho tượng cao hàng chục trượng, uy nghi dữ tợn, hung mãnh có thần, một con hổ trắng khổng lồ đang ngửa mặt lên trời thét gào, lộ ra uy thế bề ngể chúng sinh của một vị vương giả đứng trên tất cả. Ở bên dưới pho tượng khổng lồ này chính là khu Bạch Hổ phường thị nổi danh giàu có phần hoa bậc nhất khu vực Vạn Yêu Cốc. Chỉ riêng diện tích mảnh đất mà nó tọa lạc thôi đã tương đương với diện tích của cả Tiểu Hổ thành, đồng thời ngày ngày có hàng biển người tràn vào nơi này đông vô số kể, tưu lâu tưu điểm quầy hàng càng là

như nhiều như biển sao trên bầu trời, phần hoa hưng thịnh gấp mười lần Tiểu Hồ thành, từ đó có thể biết người trong Bạch Hồ thành giàu có phần hoa như thế nào, thật đúng với câu tục ngữ "Vạn yêu tinh hoa thái bán tại bạch hồ", quả thật đó không phải là lời nói quá.

(gần như tất cả tinh tú đều nằm trong Bạch Hồ thành)

Tam đại thế gia trong Bạch Hồ thành tất nhiên là những người chiếm được gần hết đất đai và sinh ý của vùng đất trù phú quý đắt hơn vàng bạc này nhưng mà ngày hôm nay thế cục đã thay đổi, trên khu vực phần hoa nhất trong thành, mảnh đất nằm ngay gần pho tượng hồ trắng khổng lồ uy nghi thiên hạ mọc lên một đại điểm kéo dài ngút tầm mắt hơn bốn mươi trượng, đám tửu lâu cũ ở nơi này bây giờ đã bị đập đi xây thành một tòa đại điểm rộng lớn được trang hoàng đẹp đẽ, tòa đại điểm chiếm hết mảnh đất của một bên đường lớn, giờ phút này nó đã được treo lên một cái đại biển ánh vàng rực rỡ, lung linh chói lọi:"

Thần Tiên hội!

Đại bộ phận tửu lâu bị thu mua đều là sản nghiệp của Bạch gia, còn lại một ít của những người khác đều bị đám thương gia của Thần Tiên hội dùng biện pháp vừa đấm vừa xoa, vừa nói nhẹ nhàng vừa ra tay đe dọa mà mua cướp đi, vì vậy lúc này mới tạo được khí thế đại điểm hừng vĩ đến tột đỉnh như vậy. Giờ khắc Thần Tiên hội khai trương tiếng chiêng trống vang trời, pháo nổ điếc tai trong khu Bạch Hồ phường thị, mặc dù là thương hội đệ nhất thiên hạ, mặc dù là thương hội của đại phái tu chân nhưng khi khai trương lấy may mắn thì vẫn làm theo tập tục của dân thường, khiến cho nó gần gũi bình dị hơn trong tiềm thức của nhiều người.

Cánh cửa Đại Môn cao ba trượng sơn son thiếp vàng uy phong lẫm liệt chậm rãi mở ra trong cơn mưa giã đỏ sung sướng hớn hở lộ ra ánh kim quang xa hoa rực rỡ ở bên trong, trong biển tu sĩ trên dưới vạn người đang đứng vây xem ở đầu đường rộng rãi lập tức vang lên tiếng kinh hô vui

mừng cùng tiếng nghị luận bàn tán, nức nở khen ngợi ở khắp nơi. Trong nội tâm của rất người ở nơi này giờ phút này đều ẩn ẩn có một loại cảm giác, có lẽ từ hôm nay trở đi xem ra thời đại mới đã mở đến với Bạch Hổ thành rồi, chắc là lại xảy ra một phen gió nổi mây phun đây, hoặc là kinh thiên động địa hoặc cũng có thể là dòng chảy ngầm mãnh liệt, chỉ có điều ai có thể hiểu rõ chuyện tương lai đây?

Rất nhiều người đang đứng trước cửa Đại Môn, họ đều là đệ tử cấp dưới của Thần Tiên hội và người của Bạch gia bởi vì thân phận của bọn họ không giống với đám tu sĩ náo nhiệt bên dưới. Những người này đều nở nụ cười tràn đầy tin tưởng khi nhìn thấy nghi thức khai trương đại điểm phần hoa lững lầy của Thần Tiên hội, nhìn về phía họ sẽ thấy ở trong đó có không ít tu sĩ đạo hạnh cực kì cao thâm thâm đang đứng chấp tay về phía sau, tu sĩ Ngưng Nguyên Cảnh thì không cần phải nói, tùy tiện nắm một nắm cũng được một bó to, ngay cả tu sĩ Huyền Đan cảnh mọi người nhìn sơ qua cũng có thể thấy năm sáu người, đây là còn không tính tới đám cao thủ đứng trong bóng tối âm thầm che giấu cảnh giới, vậy mới biết Thần Tiên hội quả thực có thực lực cường đại y như trong truyền thuyết,

Nguyệt Công và Bạch Thế Hân đang đứng im lặng tại một nơi hẻo lánh gần đám người đứng trước cửa Đại Môn, lạnh nhạt mà nhìn xem một màn cảnh sắc phần hoa rực rỡ.

Đương nhiên trên nét mặt hai người cũng tràn đầy vui vẻ, Nguyệt Công hí mắt chấp tay ngắm nhìn hết thảy xung quanh rồi liên tiếp gật đầu và nở nụ cười mãn nguyện chân thành. Biểu lộ của Bạch Thế Hân đứng ngay cạnh hắn cũng giống như vậy nhưng bờ môi khẽ nhúc nhích, thấp giọng nói:"

"Ta đã sai người vào tiểu thành Nam Sơn điều tra rồi, không nghe nói Lý Long có tranh chấp quá lớn nào với người khác trước khi bị chết, thậm chí ngay cả khi hắn mất tích một thời gian cũng không có ai biết, dù sao đó chỉ là một tiểu

nhân vật nên không được mấy người ở đó quan tâm. Mã lão thất chết cùng hắc cũng là một dạng người như vậy, nhiều nhất chỉ điều tra được bọn họ từng gặp nhau ở một cửa hàng nhỏ nhưng không có quan hệ mật thiết với nhau.

Hai hàng lông mi trắng của Nguyệt Công thoáng nhú một chút nhưng hắc không quay lại nhìn Bạch Thế Hân mà vẫn ngẩng nhìn xa xa chung quanh, trầm ngâm một lát rồi thấp giọng nói: "Như vậy thì khó khăn thật, chẳng lẽ điều tra được đến manh mối này thì nghỉ?"

Nguyệt Công quay lại ngược nhìn hắc thoáng qua như muốn hỏi dò hắc rồi "Ài" một tiếng.

Bạch Thế Hân nói: "Thủ hạ ta là thám tử hồi báo nói, Mã lão thất trước khi chết từng có một đoạn thời gian làm người bán linh thảo rẻ tiền ở ven đường của tiểu thành Nam Sơn, nhưng có một lần bị một người trẻ tuổi tìm tòi trong đám than đá mất một cây nhị phẩm linh thảo hiếm thấy tên là "Hắc Tinh hoa", xem như cũng là một trong những cây linh thảo đắt giá nhất trong hàng nhị phẩm. Cho nên những ngày sau đó lúc nào hắc cũng hùng hù đi trong thành như muốn tìm người trẻ tuổi kia tính sổ. Nhưng chưa được bao lâu thì hắc đã mất tích, đoạn thời gian kế tiếp thì người của chúng ta tìm thấy hắc và Lý Long cùng chết ở một chỗ."

Dừng lại một lúc, Bạch Thế Hân hơi híp đôi mắt dưới hàng lông mày sáng sủa rồi nói tiếp: "Điều kỳ quái chính là ngay sau hôm đó người trẻ tuổi kia hình như cũng đột ngột bị biến mất ở tiểu thành Nam Sơn, từ đó về sau không có ai nhìn thấy hắc."

Nguyệt Công trầm mặc một lát rồi hỏi: "Người trẻ tuổi ấy tên gì?"

Bạch Thế Hân nói: "Mặc dù không ai biết tên họ của hắc nhưng sổ tu sĩ trong tiểu thành Nam Sơn biết người trẻ tuổi

này lại khá nhiều, họ đều nói hắc có ánh mắt rất độc đáo, rất nhiều người còn gọi hắc là tiểu Thiệu."

Nguyệt Công cười nhạt một tiếng, sau đó nhìn về đám người đang vui mừng ở bên dưới, nhẹ nhàng hé nụ cười và nói giọng thản nhiên:

"Tìm người này cho ta!"..

Chương 134: giá họa (1)

Tác giả: Tiêu Đình

Người dịch : Phương (Nhóm dịch Độc cô thôn)

Nguồn: www.tangthuvien.com

Ebook: enix

Tô Thanh Dung kinh ngạc ngược nhìn Thiệu Cảnh, khẽ nhú mày rồi sự lạnh nhạt hiện lên trong đôi mắt nàng, nhưng nàng lại giả vờ mắt điếc tai ngơ với câu hỏi của Thiệu Cảnh. Thiệu Cảnh im lặng không nói một lời, hẩn ngồi chờ đợi nữ tử đang nằm dưới mặt đất trả lời câu hỏi của hẩn, sự chờ đợi khiến cho giây phút này giữa hai người lập tức tan thành trầm lặng, hai người im lặng khiến cho bốn bề chỉ còn tiếng gió thổi xào xạt bứt lá trên trời và tiếng mưa rơi tí tách xuống mặt đất.

"Ầm ầm", lại một tiếng sấm chớp rền vang trên bầu trời khiến cho lòng người run rẩy, cùng lúc đó Thiệu Cảnh đột nhiên xiết chặt lại lá phù dưới lòng bàn tay khiến cho bức họa đỏ đỏ tươi như máu vẽ ngọn lửa màu vàng chanh đang tối nhạt nhòa dần dần tỏa sáng, chỉ là hẩn vẫn không định lên tiếng. Tô Thanh Dung cảm giác được lực ép mạnh hơn và lá phù đang biến hóa ở trên ngực, lông mày nàng hơi cau lại, lạnh lùng nói: "Như thế nào, ngươi muốn giết ta rồi sao?"

Nhìn qua cơ thể kiều diễm co dãn tuyệt đỉnh đang nằm dưới lòng bàn tay mà Thiệu Cảnh đột nhiên rất muốn biết vì sao tâm địa của nữ tử nằm dưới đất này lại tàn nhẫn như vậy: "Kỳ thực người không trả lời, ta cũng đoán được ra chuyện này nhất định có quan hệ với Thiên Thư quyển thượng." Dừng một lát, ánh mắt Thiệu Cảnh lại thâm lương thêm vài phần như vừa nghĩ đến điều gì đó, hẩn lại lạnh lùng hỏi: "Ngươi đến tột cùng là người nào, ngươi tại sao phải lẫn vào Huyền Thiên tông?"

Cơn mưa vẫn rơi rào rào, nước mưa rơi xuống dọc theo tóc mai của Thiệu Cảnh chậm rãi nhỏ xuống, từng giọt từng giọt rơi vào giữa lông mi của Tô Thanh Dung, thân thể nàng nao nao, lúc đầu nàng chỉ hơi nhú lông mày nhưng khi vừa nghe thấy câu hỏi của hắn thì sát cơ thoáng hiện lên đôi mắt rồi lông mày cau hẳn lại, nếu không phải vì tánh mạng của mình bây giờ nằm trong sự quyết định trong tay người nam tử này thì nhất định nàng sẽ lao vào chém giết với hắn. Tất nhiên Thiệu Cảnh đều thấy rõ sự thay đổi trong ánh mắt nàng, hắn không phải là người ngu nên thừa hiểu nhất định thân phận Tô Thanh Dung có vấn đề. Mặc dù nữ tử nằm dưới tay hắn một lần nữa lại lựa chọn ngậm mồm trầm mặc nhưng Thiệu Cảnh không tiếp tục truy vấn tiếp, hắn biết rõ một khi Tô Thanh Dung đã lựa chọn im lặng thì hắn có hỏi tiếp cũng không được kết quả gì, nhưng hắn không hỏi thì cũng biết đáp án từ trước rồi, mà có lẽ hắn càng ít biết về Tô Thanh Dung thì càng tốt.

Từ đầu đến cuối, Thiệu Cảnh đều không có một chút hứng thú với nữ tử nằm dưới tay, vậy thì nói nhiều thêm một câu cũng chỉ là lời dư thừa mà thôi, Thiệu Cảnh nghĩ vậy rồi rất cục nớ lỏng bàn tay đang cầm phù lục. Hắn liếc nhìn thi thể thương tích đầy mình của Vệ Trọng đang nằm cách đó không xa rồi lại quay đầu quan sát hai người Đoan Mộc Hồ đang nằm dưới đất bất tỉnh nhân sự, trong lúc nhất thời cũng không biết nên làm thế nào, thế cục chuyển biến quá nhanh, hắn quay đầu hung dữ nhìn Tô Thanh Dung bởi vì tất cả những chuyện này đều vì nàng mà ra, lại không thể trách nàng, mà hắn lại không thể dứt khoát xuống tay độc ác được, mặc dù hắn biết rõ nếu như tình cảnh bây giờ của hai người mà đổi cho nhau một thoáng thôi thì Tô Thanh Dung nhất định sẽ không do dự chút nào mà lấy tính mạng của hắn, nhưng cuối cùng hắn cũng không phải là người có tâm địa lạnh lùng như Tô Thanh Dung.

Sau một lúc lâu, Thiệu Cảnh thở dài cho nhẹ nhõm rồi nói ra một câu: "Chúng ta làm gì bây giờ?" Tô Thanh Dung đột

nhân ngược nhìn hẩn chăm chú, thản nhiên nói: "Người không giết ta sao, không phải người vẫn muốn giết ta cho thoả mái sao?"

Thiệu Cảnh cười khổ giống như tự giễu mình, nói: "Ta giết người làm cái gì, chúng ta lại không có thù hận, chỉ là ta không thích nữ nhân như người mà thôi."

Vẫn còn nhớ rõ bao nhiêu thanh niên tài tuấn, nhân tài kiệt xuất của đạo môn quỳ gối xuống trước mặt nàng, nàng thậm chí không cần sử dụng bất luận một cái thủ đoạn gì cả là sẽ có những kẻ có thể hô mưa gọi gió trong Tiểu Hồ thành như Vệ Trọng, Lý Vô Tướng thi nhau đến bày tỏ, bao nhiêu nhân vật tuấn tú tiêu sái say mê nàng như núi đổ, vậy mà không thể tưởng tượng được nam tử hôm nay nắm giữ tánh mệnh của mình, đặt tay lên ngực mình trong tư thế mập mờ lại nói câu nói không thích mình như vậy. Trong lúc nhất thời Tô Thanh Dung nhìn nhìn Thiệu Cảnh như có điều suy nghĩ, sát ý trong mắt bỗng nhiên nhạt nhòa rồi tắt hẳn, sau đó từ từ chuyển thành ánh mắt nghiền ngẫm đánh giá. Khóe miệng nàng bỗng dưng hé ra một chút như muốn nói điều gì đó nhưng cuối cùng lại không nói ra, chỉ là trên mặt nàng hiện lên sự vui vẻ khó hiểu. Thiệu Cảnh nhìn thấy nét mặt nữ tử này thay đổi nhanh như vậy trong lòng lại chợt có cảm giác run run, không biết nên làm sao nữa.

"Người đừng có nhìn ta như vậy, người lại muốn làm cái gì thế?" Tô Thanh Dung vẫn im lặng không trả lời, vẫn cứ nhìn hẩn như vậy, nụ cười trên mặt từ khé hể thành mỉm rồi tươi roi rói. Thiệu Cảnh bị nàng nhìn mà cảm giác toàn thân không được tự nhiên, lại còn có cảm giác sờn hết cả gai ốc nên không ngời dám nhìn nàng lâu hơn nữa, hẩn quay đầu nhìn về phía vùng đất tàn tạ sau cơn mưa rồi lắc đầu, thở dài rồi nói: "Lúc đầu ta thực sự không muốn giết người nhưng hôm nay Vệ Trọng đã chết, Huyền Thiên tông nhất định sẽ đuổi giết chúng ta đến chân trời góc biển, chúng ta vẫn phải cố nghĩ ra cách làm thế nào để thoát khỏi mảnh đất thị phi này à."

Tô Thanh Dung lúc này đã không còn nhìn Thiệu Cảnh bằng ánh mắt nghiền ngẫm và nở nụ cười tươi nữa, nàng đột nhiên nghiêm túc lên rồi lạnh lùng nói: "Ai bảo Huyền Thiên tông sẽ đuổi giết chúng ta, chúng ta đâu có giết Vệ Trọng."

Lời nàng vừa nói ra nhất thời khiến cho Thiệu Cảnh cảm thấy hồ đồ nhưng hắn cũng không phải là kẻ ngốc, mặc dù không thông minh bằng Tô Thanh Dung nhưng hắn ngời ngẫm nghĩ một lúc lâu rồi cũng khẽ gật đầu: "Thế nhưng Vệ Trọng rõ ràng là người và ta đánh chết mà." Thiệu Cảnh khẽ giật mình rồi "À" nhỏ một tiếng, dường như hắn đã hiểu lời Tô Thanh Dung nói: "Ý người là ..."

"Đúng vậy, kể ra người cũng không ngu lắm." Tô Thanh Dung chậm rãi nói: "Thứ nhất, bằng đạo hạnh của ta và người thì cho dù liên thủ đánh lén Vệ Trọng thì kẻ bị giết cũng chỉ có thể là chúng ta. Thứ hai, Vệ Trọng bị thương ở nhiều chỗ trên người, vết phỏng là vì thuật pháp lửa của thuật sĩ tạo thành, cánh tay bị đứt là vì vết chém của tu sĩ tu đao kiếm, ngoài ra còn có vết ăn mòn của độc tố không biết tên, bốn người chúng ta đều là đệ tử của Huyền Thiên tông, công pháp hàng ngày tu luyện chính là Huyền Thiên Quyết, làm sao có thể khiến hắn bị tổn thương như thuật pháp của thuật sĩ được? Thứ ba, Vệ Trọng có linh khí Xích Tâm Bát ở trong tay, thử hỏi ta và người làm sao đủ năng lực để đánh chết hắn? Người nói người giết Vệ Trọng thì ai sẽ tin tưởng? Thứ tư, vết thương trí mệnh giữa ngực Vệ Trọng là do Xích Tâm Bát tạo thành, chỉ có tu sĩ Ngưng Nguyên Cảnh mới có thể thúc dục linh khí, người có thể sao? Ta có thể sao? Chúng ta đều không thể, vì vậy tên Vệ Trọng này tuyệt đối không phải là chúng ta giết. Còn có thứ năm, thứ sáu nữa, người muốn nghe một chút không?"

Thiệu Cảnh thoáng tưởng tượng thì quả thực đúng như lời của Tô Thanh Dung, có lẽ nhờ mấy lý do này thì hắn thực sự có thể không bị Huyền Thiên tông và Thanh Hà trưởng lão đuổi giết. Thế nhưng còn một chuyện Thiệu Cảnh vẫn cảm

thấy không đúng: "Nhưng mà vì sao Vệ Trọng lại chết? Chúng ta giải thích như thế nào."

Tô Thanh Dung quay đầu nhìn thi thể Vệ Trọng nằm cách đó không xa, sắc mặt lập tức lạnh như băng rồi lạnh lùng nói: "Cái này người không cần lo lắng, ta tự có biện pháp. Người chỉ cần làm theo lời ta bảo thì chúng ta đều không có việc gì." Nàng lại quay ra nhìn Đoan Mộc Hồ và Tạ Tiểu Vũ một lát rồi ngẩng đầu nhìn nét mặt chưa quyết định được của Thiệu Cảnh mà bỗng dưng cảm thấy bé trai này xem ra cũng đáng yêu đấy chứ, thật ra nàng đang có ý tứ sâu xa muốn cười nói hân hận chậm hiểu nhưng cuối cùng chỉ bật cười. Nàng chậm rãi nói: "Chuyện đêm nay trên thực tế chỉ có ta và người biết được, không phải sao?"

Hai hàng lông mày đang cau lại của Thiệu Cảnh từ từ giãn ra, hân hận đầu nói: "Người nói đi, chỉ cần chúng ta có thể tránh được kiếp nạn này, quan trọng nhất là không làm liên lụy đến A Hồ và Tiểu Vũ thì người muốn ta làm gì ta sẽ làm y như vậy?"

Tô Thanh Dung nhìn ngắm cái dáng vẻ mặc kệ áp bức của Thiệu Cảnh mà phì cười, đôi mắt nàng tà tà như gian kế đã thực hiện được, sau đó bộ ngực mềm mại bị Thiệu Cảnh đè khẽ run run rồi nàng khẽ nói: "Sau này ta sẽ nói cho người biết, chỉ có điều bây giờ người đang vuốt ngực người ta, người ta ngượng ngùng lâu rồi, người còn không mau thu hồi cái phù triện đáng ghét kia đi."

Chương 135: giá họa (2)

Tác giả: Tiêu Đình

Người dịch : Phương (Nhóm dịch Độc cô thôn)

Nguồn: www.tangthuvien.com

Ebook: enix

Thiệu Cảnh không dứt khoát thu lá phù lục lại mà chỉ cúi đầu nhìn gương mặt của nữ tử xinh xắn này, hình như hắn vẫn còn đang suy nghĩ cái gì đấy, vẫn cảm thấy có điều gì đó không đúng, có lẽ vì từ trước đến giờ hắn không tin tưởng nữ tử này thế nhưng trong tình huống này hắn không còn lựa chọn nào khác, hoặc là kết liễu Tô Thanh Dung rồi tự mình nghĩ biện pháp lừa gạt Huyền Thiên tông, thế nhưng bảo hắn xuống tay hạ sát Tô Thanh Dung thì hắn dứt khoát không làm được, mặc dù hắn biết sau khi hắn thu hồi phù triện thì có thể nữ tử đang nằm dưới tay hắn sẽ giết hắn diệt khẩu cũng chưa biết chừng, dù sao hắn nhiều lần nhìn thấy nữ tử này ra tay tàn nhẫn rồi.

Vương mặc sau nửa ngày mà Thiệu Cảnh vẫn không thể dứt khoát được, đôi mắt dễ thương của Tô Thanh Dung liếc nhìn hắn với vẻ khinh thường và thản nhiên nó: "Người sợ khi ta hồi phục sẽ giết người diệt khẩu đúng không?" Nàng cười nhạt một tiếng rồi lại nói: "Người yên tâm, ta cần người giúp ta trả lời, vì vậy người phải được sống, bây giờ ta và người đều ở trên một cái thuyền, ta làm sao có thể giết người, chỉ có điều lại nói tiếp thì đây là bí mật thứ hai của chúng ta, mà người cũng sẽ không đem bí mật của chúng ta nói cho người ngoài nghe, đúng không?"

Lại một tiếng sấm sét vang lên phảng phất trời cao muốn thúc dục điều gì đó, Thiệu Cảnh giữ thêm một lúc rồi rốt cục cũng chậm rãi buông tay đè trên bầu ngực Tô Thanh Dung ra, hắn chậm rãi đứng dậy, chỉ là vẫn một mực nắm chặt tờ

phủ lực trong tay chứ không hề buông lỏng, hắn xoay người đưa lưng về phía Tô Thanh Dung rồi chậm rãi đi về phía Đoan Mộc Hồ đang ngã trên mặt đất. Chỉ là hắn chưa từng nhận ra trong lúc hắn vô tình không để ý thì nữ tử kiều diễm ở sau lưng dĩ nhiên đã đứng dậy và âm thầm niệm pháp quyết trong tay, ánh mắt nàng lạnh như băng và đang định đánh úp từ phía sau hắn.

Thiệu Cảnh hình như vẫn chưa biết nữ tử ở sau lưng vừa rồi còn tươi cười trò chuyện với hắn bây giờ đã thay đổi hoàn toàn, hắn lại bước lên hai bước rồi khẽ dừng một chút, đưa lưng về phía Tô Thanh Dung thản nhiên nói: "Người sửa sang quần áo của mình một chút đi, mặc dù ta không thích người nhưng thực sự cũng không muốn nhìn người vì loại cầu tạp chủng như Vệ Trọng mà trở thành bộ dáng tàn tạ như vậy." Nói xong, hắn lại bước nhanh hơn.

Tiếng gió và tiếng mưa rơi xen lẫn với giọng nói quan tâm nhẹ nhàng của Thiệu Cảnh, một lời nói lặng lẽ vang lên truyền theo giọt nước mưa rồi chậm rãi truyền vào tai nàng, nữ tử nao nao rồi lặng lẽ giảm đi vài phần pháp quyết trong tay, chỉ là nhất thời hai tay của nàng lại nắm chặt hơn, càng nắm càng chặt như có điều gì đó đang giãy dụa trong tim, mãi đến lúc Thiệu Cảnh đi cách nàng xa hơn hai trượng thì nắm tay của nàng mới chậm rãi buông ra, khóe miệng từ từ nở một nụ cười yếu ớt rồi lại một lần nữa nắm pháp quyết trong tay, chỉ là nàng không muốn đánh về phía nam tử đang đi xa kia.

Đột nhiên bờ môi tái nhợt của Tô Thanh Dung khẽ hé một chút rồi nhẹ giọng hô: "Thiệu Cảnh." Cùng lúc đó pháp quyết trong bàn tay nhỏ bé của nàng tỏa ra vàng sáng rồi không khí xung quanh cơ thể của nàng bỗng nhiên phát ra tiếng "Xẹt xẹt" rất nhỏ, hình như không khí đang hòa theo pháp quyết mà nàng thi triển.

Thiệu Cảnh cũng cảm giác được bầu không khí xung quanh không bình thường, mặc dù hắn chưa từng tận mắt nhìn

thấy tình huống này của Tô Thanh Dung nhưng hắn vẫn biết rõ chuyện gì sắp xảy ra, phù triện đỏ tươi trên lá phù lục trong tay hắn lập tức sáng lên lấp lóe, lặng lẽ thì thầm: "Ở khoảng cách này nàng dùng pháp quyết của tu sĩ đối đầu với thuật pháp của ta thì nàng không thể chiếm được tiện nghi gì được, hơn nữa nàng mới cưỡng ép linh lực để thúc dục Xích Tâm Bát thì không thể hồi phục nhanh như vậy được, vậy thì vì cái gì mà nàng lại muốn đánh ở thời điểm này, khoảng cách này?" Không chờ Thiệu Cảnh hỏi thì nữ tử đứng sau lưng đã lập tức thi triển pháp quyết.

Thiệu Cảnh dùng tốc độ nhanh nhất để xoay người lại, vầng hào quang của phù triện trong lá bùa càng lúc càng sáng, quả cầu lửa trên tay đã thành hình hơn nửa, vì vậy bất kì lúc nào hắn cũng có thể thi triển công kích với nữ tử đứng không xa đó.

"Uỳnh Uỳnh!" Tiếng sấm, lại một lần nữa tiếng sấm rền vang như muốn đâm thủng tai của cả hai người, tất cả phát sinh cũng nhanh như ánh sấm vậy, Thiệu Cảnh ngây ngốc đứng nguyên một chỗ, phảng phất tất cả đều phát sinh bằng một loại tốc độ nhanh không thể tưởng tượng được rồi sau đó lại vội vàng chậm dứt

Quả cầu lửa bùng cháy trong tay chậm rãi tiêu tán, hắn đột nhiên ngây người đứng nguyên tại chỗ và dùng ánh mắt kỳ quái đến không thể tưởng tượng nổi mà nhìn Tô Thanh Dung. Xa xa, cô gái xinh đẹp bây giờ sắc mặt tái nhợt như tờ giấy và đang đứng phun một ngụm máu tươi từ trong miệng, bàn tay cầm chặt pháp quyết của nàng đã đâm vào trong lồng ngực của mình, nữ tử từ từ ngã xuống nhưng khóe miệng lại lộ ra một nụ cười yếu ớt. Thiệu Cảnh hồi phục tinh thần rồi vội và lao về phía nàng, trước khi nàng ngã xuống vẫn kịp ôm lấy hắn, hắn dùng ánh mắt khó có thể lý giải mà nhìn nàng, hai người lặng lẽ nhìn nhau. Thiệu Cảnh cau mày, cuối cùng không nhìn được nữa mà hỏi: "Vì sao?"

Tô Thanh Dung cố nén đau đớn kịch liệt mà nhẹ nhàng cười khổ tự giễu, nói: "Không vì sao cả, chỉ là ta không muốn giết người mà thôi." Nàng ho nhẹ một tiếng rồi lại nói: "Yên tâm, ta không chết được vì lực đạo của ta đo vô cùng chuẩn, thương thể của ta nói nặng không nặng, nói nhẹ không nhẹ, chúng ta muốn giảng hòa chẳng lẽ không cần trả một cái giá lớn như vậy sao?". " Còn nữa, chẳng lẽ người không nghĩ rằng đây là Vệ Trọng vì chế ngự ta nên đã hạ thủ sao?"

Thiệu Cảnh giật mình nhưng trong lòng thì ngũ vị tạp trần, không biết làm sao. Trong lúc hấn tự giận mình thì nữ tử nằm trong ngực hấn ho nhẹ hai lần, nàng nói: "Thiệu Cảnh." (ngũ vị tạp trần là trong lòng có đủ cay, đắng, chua xót, mặn, ngọt ngào.)

"Sao?"

"Thực ra ta vẫn muốn hỏi người một điều."

"Điều gì?"

"Đây cũng là điều người muốn hỏi ta, đến tột cùng người là ai? Người biết những gì về Thiên Thư và động phủ vô danh?"

Chương 136: giá họa (3)

Tác giả: Tiêu Đình

Người dịch : Phương (Nhóm dịch Độc cô thôn)

Nguồn: www.tangthuvien.com

Ebook: enix

Giờ phút này ngay cả Thiệu Cảnh cũng không hiểu trong lòng mình đang nghĩ gì nữa bởi vì bây giờ tình cảm giữa hắn và Tô Thanh Dung đã không còn lạnh lùng như trước, hắn cũng không hiểu vì sao nữ nhân này đột nhiên lại quan tâm mình nhiều hơn như vậy, có lẽ đúng như người ta vẫn nói, lòng của nữ nhân sâu sắc như kim dưới đáy biển, cho dù người có cân nhắc điều gì thì suy nghĩ của nàng cũng thay đổi nhanh hơn nhiều.

Thiệu Cảnh nhẹ nhàng dìu Tô Thanh Dung để cho nàng từ từ ngồi xuống đất, cho dù mặt đất bây giờ đã ướt sũng như bùn bởi vì hắn không muốn ôm cô gái này lâu hơn. Thiệu Cảnh thở dài một hơi rồi cười khổ, hắn nói: "Ta không phải là kẻ nào cả, ta chỉ là một người dựa vào bản lĩnh ít ỏi của mình để trà trộn vào giang hồ, vô danh tiểu tốt hết ăn rồi lại uống, vì bảo trụ mạng nhỏ trong thế đạo nhiều nguy hiểm mà vất vả đi tới nơi Huyền Thiên tông này, lại nói tiếp, từ khi người sư phụ nuôi nấng ta chết đi thì ta chỉ là một đứa trẻ cô đơn mà thôi, ta không phải là kẻ thần bí tài giỏi như người suy nghĩ." Nói xong, hắn thoáng điều chỉnh tư thế của mình rồi lại nói tiếp: "Về phần Thiên Thư và vô danh động phủ thì quả thật ta không biết gì cả."

Tô Thanh Dung ngồi nhìn bộ dáng cô đơn của hắn mà không biết nên tin hay không nên tin rồi nàng lại ngẩng đầu nhìn bốn bề xung quanh, sắc trời đang dần âm trầm và đen tối lại rất nhanh, hình như cơn mưa gió liên miên không ngớt này có dấu hiệu biến thành bão rồi, thì thoảng có tia nắng

nhặt nhòa của hoàng hôn chiếu rọi trong cơn mưa tầm tã tối bao phủ trời đất. Nàng xê dịch thân thể, ho nhẹ vài tiếng sau đó thản nhiên nói: "Thôi người đi về trước đi, nhớ kỹ, người chẳng biết gì về chuyện xảy ra hôm nay cả, chỉ là trùng hợp đi ngang qua nơi này thì nhìn thấy Vệ Trọng bỏ mình còn ba vị đệ tử khác của Huyền Thiên tông đã ngã xuống mặt đất hôm mê. Vì vậy người vội vàng chạy lên núi cầu cứu, còn chuyện sau đó cứ giao cho ta là được rồi, ta tự có lý do từ chối."

Nói xong, Tô Thanh Dung thở phào một hơi dài và không đợi Thiệu Cảnh đáp lời thì hàng mi ướm của nàng đã khép lại rồi ngã xuống đất ngất đi. Một hồi sấm sét vang dội về sau, mưa to lại ầm ầm đổ xuống cuốn trôi tất cả nơi đây, nước mưa cọ rửa hết bùn đất trên khuôn mặt tú lệ mà tái nhợt của nàng, Thiệu Cảnh nhìn nàng chăm chăm mà than nhẹ một tiếng, tự nói một mình: "Tô Thanh Dung, người đến tột cùng là muốn làm gì đây?"

Nói xong, Thiệu Cảnh ngẩng đầu nhìn về phía bầu trời đã dần dần đen tối lại, tùy ý để nước mưa cọ rửa thân thể rồi suy nghĩ thất thần, có lẽ hẳn dứt khoát không thể tin tưởng nữ nhân như Tô Thanh Dung, hợp sức cùng nàng đi lừa gạt Huyền Thiên tông khác nào đi lột da hổ, khó mà đảm bảo nàng sẽ không cắn ngược lại hăn một cái. Nhưng vô luận dù nói thế nào thì hăn cũng không thể từ chối trách nhiệm trong cái chết của Vệ Trọng, trong Huyền Thiên tông có rất nhiều kỳ nhân dị sĩ có thần thông kỳ lạ và thủ đoạn kinh người, một khi có người khám phá ra thủ đoạn của Tô Thanh Dung thì nhất định lúc đó nguy hiểm trập trùng, và hăn biết kẻ vô danh tiểu tốt như hăn thì dù có bị Thanh Hà trưởng lão giận dữ chôn cùng Vệ Trọng thì cũng sẽ không có người quan tâm đến.

Nhưng nếu là chạy trốn thì hăn cũng không có khả năng thoát được rồi, thế lực của Huyền Thiên tông khổng lồ như vậy nếu muốn đuổi giết hăn thì quả thực chỉ dễ như trở bàn tay.

Sau nhiều lần cần nhắc thì Thiệu Cảnh nắm chặt hai tay lại thành nắm đấm rồi âm thầm nói: "Chạy trốn là hạ kế, không chỉ trốn không thoát mà còn hại A Hồ và Tiểu Vũ, vậy thì không phải trốn, cùng Tô Thanh Dung diễn khổ nhục kế để cố gắng níu lại mạng sống cho bốn người." Thiệu Cảnh cắn chặt hàm răng rồi nhìn chăm chăm vào Tô Thanh Dung, oán hận nói: "Tô Thanh Dung, ta sẽ theo ngươi cùng diễn trò đánh cược một lần, đợi sau khi việc này kết thúc thì lại tìm cơ hội vụng trộm rồi khỏi Huyền Thiên tông, không bao giờ liên quan với ngươi và cái Huyền Thiên tông này nữa." Hắn nói xong rồi đi về phía thanh Xích Tâm Bát nằm cách đó không xa, nhẹ nhàng nhặt lên rồi đặt vào trong túi Lưu Vân.

"Ut ut ut" Tiểu Trư không biết từ nơi nào đột ngột nhảy ra và chạy vội về phía Thiệu Cảnh rồi không ngừng chà chà đầu của nó vào chân của hắn, Thiệu Cảnh nhìn thấy bộ dáng buồn cười của Tiểu Trư liền không nhịn được mà phì cười, nói: "Lợn chết tiệt, ngươi có có tâm tư nghịch ngợm ở chỗ này à, đi thôi, chúng ta cùng trở về núi."

Trước khi đi, Thiệu Cảnh dò xét lại nhịp tim của Tạ Tiểu Vũ và Đoan Mộc Hồ và nhẹ nhàng sửa sang lại bộ quần áo xộc xệch rách rưới của Tạ Tiểu Vũ một lát rồi âm thầm nói: "A Hồ, Tiểu Vũ, chờ ta trở lại núi cứu các ngươi!" Nói xong, hắn liền mang theo Tiểu Trư cùng chạy vội lên trên núi.

Chương 137: giá họa (4)

Tác giả: Tiêu Đình

Người dịch : Phương (Nhóm dịch Độc cô thôn)

Nguồn: www.tangthuvien.com

Ebook: enix

Ngày mười sáu tháng tám, sau cơn mưa trời lại sáng.

Sau khi tin Vệ Trọng bị sát hại truyền về Huyền Thiên tông được một ngày thì Thiệu Cảnh vẫn đang bị giam lỏng ở trong phòng của mình, thỉnh thoảng lại có một vài người vào phòng hăn đặt ra nghi vấn. Yêu cầu và thắc mắc của tất cả mọi người đều xoay quanh việc Vệ Trọng bị sát hại, những người đến hỏi thăm gồm có đám đệ tử chấp pháp và hai vị chưởng môn chân nhân và Thanh Hà trưởng lão, cha ruột của Vệ Trọng, nhưng Thiệu Cảnh thủy chung chỉ nói một câu: "Ta thật sự không biết gì cả, ta chỉ là trùng hợp đi ngang qua chỗ đó và nhìn thấy mà thôi, sau đó vội vàng trở về núi báo tin." Trong những người đến đặt nghi vấn có người tin có người không tin nhưng tất cả bọn họ đều phải hậm hực rời đi mà không hề thu hoạch được điều gì.

Trên đỉnh của tòa tửu lầu ở sâu trong một con đường lớn của Bạch Hổ thành có một vị lão giả đang đứng chấp tay, ánh mắt lão thê lương nhìn xa xa về mảnh đất Bạch Hổ thành rộng lớn như đang chờ đợi điều gì đó. Đây là một trong những tòa tửu lầu cao nhất trong Bạch Hổ thành, tên gọi là Thiên Thượng Nhân Gian, chính là một trong những nơi buôn bán náo nhiệt nhất trong sản nghiệp của Bạch gia, trong lầu kinh doanh đủ các loại sinh ý, từ cầm cố các loại đan dược, linh thảo cao cấp cho tới sòng bạc, thanh lâu, quầy hàng hay phòng xem kịch, tất nhiên không thể thiếu các loại pháp quyết tu luyện... nói chung là cái gì cũng có, vì vậy các lộ thương nhân, tán tu qua lại nơi này nối dài

không dứt.

Một đạo thân ảnh đột ngột xuất hiện ở sau lưng vị lão giả, hắn vừa định nói chuyện thì lão giả đã chậm rãi xoay người lại rồi cười nói: "Tòa tửu lầu Thiên Thượng Nhân Gian này đúng là danh bất hư truyền, lão phu hôm nay đứng ở trên tòa tửu lầu cao nhất ở trong Bạch Hồ thành phần hoa này nhìn lên bầu trời quả thật có cảm giác cơ thể như đang được bay bổng trên bầu trời vậy, dễ dàng mà thu gần hết tất cả quang cảnh của Bạch Hồ thành vào mắt.

"Thủ đoạn của Bạch gia chủ đúng là không tầm thường chút nào đâu."

Bạch Thế Hân cười hiền lành, nói: "Nguyệt Công khen quá lời rồi, loại tiểu tử như Thiên Thượng Nhân Gian làm sao thoát khỏi pháp nhãn của Nguyệt Công."

Nguyệt Công cười ha hả, ngữ âm đột nhiên biến chuyển thành thanh nhiên, nói: "Nếu như Bạch gia chủ buông bỏ, ngày sau phân hội của Thần Tiên hội sẽ thiết lập ở trong Thiên Thượng Nhân Gian, tổng lĩnh các nơi sản xuất của Thần Tiên hội trong Bạch Hồ thành, người thấy thế nào?"

Bạch Thế Hân hơi khẽ chấn động, trên mặt lộ ra một tia không thoải mái nhưng lại lập tức cười cười, nói nhỉnh bộ: "Nguyệt Công đã có lòng nâng đỡ, để ý cái tiểu lầu Thiên Thượng Nhân gian này thì kể từ ngày hôm nay nó sẽ thuộc quyền quản lý của Thần Tiên hội, Bạch gia sẽ không còn người nào nhúng chàm ở nơi đây, Nguyệt Công nghĩ thế nào."

Nguyệt Công liếc nhìn hắn và cười dài, nói: "Bạch lão đệ nói quá lời, lão phu dứt khoát không phải là kẻ đoạt nhà yêu của người khác, chỉ là ngày sau ta làm việc ở trong Bạch Hồ thành cũng nên có một nơi cho kẻ dưới tập trung, ta thấy cái tửu lầu Thiên Thượng Nhân Gian này không tệ nên mới mặt dày ngỏ lời yêu cầu Bạch lão đệ như vậy. Ngược lại

cũng cảm thấy có vài phần mặt mo không đúng rồi, chỉ có điều Bạch lão đệ yên tâm, sau này Bạch gia cũng là Thần Tiên hội, chúng ta đều là người trong nhà, chỉ cần người nhà lão đệ cần viện thủ thì chúng ta sẽ làm binh sĩ chiến đấu giúp Bạch lão đệ."

Bạch Thế Âm âm thầm nói trong lòng: "Sự việc này, lời nói này mà người cũng dám nói, người muốn cướp tòa tửu lầu Thiên Thượng Nhân Gian này thì đâu có thềm để người nhà Bạch gia chúng ta vào mắt." Chỉ là hắn chỉ lộ vẻ sâu sắc trong đôi mắt mà tươi cười nói: "Nguyệt Công xem thường Bạch mỗ rồi."

Vẻ tươi cười trên mặt Nguyệt Công đột nhiên tiêu tán rồi trở thành nghiêm túc hắn. Hắn xoay người nhìn về phía xa xa và thản nhiên nói: "Kỳ thực lão phu gọi Bạch lão đệ tới đây còn có một chuyện."

"Nguyệt Công cứ nói."

Sắc mặt Nguyệt Công lại nghiêm túc hơn vài phần rồi lạnh lùng nói: "Sáng nay đại nhân Bệ Ngạn thần có dặn ta một chuyện."

Bạch Thế Âm biến sắc, cẩn thận từng li từng tí mà hỏi: "Đại nhân Bệ Ngạn thần có gì phân phó, Bạch gia ta sẽ đem hết khả năng có thể để làm vừa lòng lão thần tiên."

"Đại nhân Bệ Ngạn thần muốn chúng ta tỉ mỉ tra xét Thiên Âm môn, cho dù phải đào sâu ba thước đất cũng phải đem tất cả người và đồ vật liên quan đến bọn chúng mang đến." Hắn dừng lại trì hoãn lời nói một lát rồi ngử khí nhấn mạnh hơn, hung ác nói: "Không được tiếc bất cứ giá nào."

Bạch Thế Âm nghe xong khẽ giật mình và mồ hôi lạnh trên trán rơi thấm xuống lông mày, sắc mặt đang sáng sủa nhất thời bị sa sầm xuống, nói: "Xin hỏi Nguyệt Công, bọn Thiên Âm môn đến tột cùng là có địa vị gì mà có thể được đại

nhân Bộ Ngạn thần coi trọng đến thế."

Sắc mặt Nguyệt Công lập tức thay đổi, liếc xéo vào Bạch Thế Hân và lạnh lùng nói: "Ý đồ của đại nhân Bộ Ngạn thần há lại là điều chúng ta có thể tự tiện phỏng đoán.". "Mặt khác, đã có tin tức của tên tiểu Thiệu kia chưa?"

Bạch Thế Hân lộ vẻ khó xử: "Cái này!"

"Lão đệ cứ đi nói đừng ngại."

"Chúng ta vẫn chưa điều tra được hành tung của người này, gã tiểu Thuộc này vốn chỉ là kẻ vô danh tiểu tốt sống lẫn trong đám dân thường của tiểu thành Nam Sơn, mặc dù lúc đầu có khá nhiều người quen biết hắn nhưng sau khi hắn đột ngột biến mất khỏi tòa tiểu thành thì không có người nào biết hành tung của hắn. Bạch gia ta đã sai thêm rất nhiều người đi điều tra bốn phía chung quanh nhưng thủy chung vẫn chưa thể tìm được tung tích của hắn, một ngày quả thực là thời gian quá ngắn. Chỉ có điều đã xác định được một chuyện, hắn tên Thiệu Cảnh, Mã lão thất và Lý Long đúng thật là bị tên Thiệu Cảnh này giết."

"A?" Nói ta nghe một chút xem.

"Vào ngày Mã lão thất và Lý Long mất tích, gã Thiệu Cảnh này vào một cửa hàng và bỏ ra hai trăm viên linh thạch mua hai quả Hắc Hoàng Châm, mua xong liền bỏ đi biệt tích, một đoạn thời gian sau đó thì cả ba người này đều bốc hơi khỏi nhân gian. Mà kỳ sữ của ta dựa theo vết thương trên thi thể chưa bị tiêu hủy hết của Mã lão thất và Lý Long thì lần ra dấu vết của Hắc Hoàng Châm."

Nguyệt Công nghe vậy liền lạnh lùng cười nói: "Đã như vậy thì chắc chắn có thể xác định gã Thiệu Cảnh này vẫn còn sống, vậy làm phiền Bạch lão đệ tiếp tục điều tra về người này rồi." Hắn dứt lời một lát lại nói tiếp: "Cần phải đem hắn bắt về đây cho ta. Mặt khác, ít ngày nữa sẽ có một đám đệ

tử của Thần Tiên hội chúng ta vâng lệnh tiến về Bạch Hồ thành, trợ giúp chúng ta truy tìm tung tích của tiểu tử họ Thiệu này và đám Thiên Âm môn, đến lúc đó Bạch lão đệ có việc gì bứt rứt thì cứ nhờ bọn hắc giúp thôi."

Sắc mặt của Bạch Thế Hân nhất thời đại biến vì nội tâm của hắn đang nhấc lên sóng to gió lớn, nhất thời không biết nói gì cho phải. Hắn chỉ liên tục gật đầu đồng ý chứ không dám hỏi thêm một câu nào nữa.

Nguyệt Công phất phất tay, nói:"Phân hội của Thần Tiên hội đã được thành lập, sắp tới lão phu vẫn còn rất nhiều công việc trên tay chờ xử lý, vậy điều tra Thiên Âm môn và tiểu tử kia đành phải làm phiền Bạch lão đệ rồi." Lão nói xong, không đợi Bạch Thế Hân trả lời mà đã trực tiếp đi xuống dưới lầu.

Bạch Thế Hân vẫn đứng một mình hồi lâu ở trên đỉnh của tử lầu Thiên Thượng Nhân Gian, hắn âm thầm thở dài một hơi, mặc dù hắn một thân trải qua nhân thế muôn màu, là đại nhân vật lật tay làm mây úp tay làm mưa trong Bạch Hồ thành nhưng giờ phút này không thể kìm được kinh hãi sâu sắc trong lòng. Đại nhân Bệ Ngạn thần là nhân vật bậc nào, đối với hắn mà nói thì người như vậy lẽ ra chỉ tồn tại trong truyền thuyết thần thoại của trẻ con nhưng vị thần này lại có thật. Dưới mắt vị thần như vậy mà lại động gân động cốt vì một đám Thiên Âm môn nho nhỏ tầm thường, chẳng lẽ là vì tin tức về bọn tế tự thần bí? Nghĩ tới đây, Bạch Thế Hân không dám tự tiện phỏng đoán nữa mà chỉ lặng lẽ thì thầm:"Thiên Âm môn, Thiệu Cảnh...."

Chương 138: giá họa (5)

Tác giả: Tiêu Đình

Người dịch : Phương (Nhóm dịch Độc cô thôn)

Nguồn: www.tangthuvien.com

Ebook: enix

Trên dãy núi Thiên Thanh, tin tức Vệ Trọng bị sát hại đã bị lan truyền xôn xao trong cả Huyện Thiên tông, chúng đệ tử nhao nhao bàn tán không ngừng, hầu như tất cả các đệ tử đều vỗ tay nói lý khen hay bởi vì tên nhị thế tử này ỷ thế ức hiếp người khác, hoành hành ngang ngược không tha một ai cuối cùng đã phải rơi vào kết cục bi thảm, đúng là đáng đời, mặc dù là đồng môn nhưng đối với cái chết oan uổng của vị sư huynh này không có một người nào trong chúng để tử nguyền người ra nhớ lấy một chút đau buồn và tiếc hận, có người còn cười sung sướng, chỉ là nguyên nhân Vệ Trọng chết như thế nào thì tất cả mọi người đều không biết, bởi vì bốn người duy nhất có quan hệ với việc này thì có một người đã bị giam lỏng để tra hỏi còn ba người kia bây giờ vẫn hôn mê bất tỉnh.

Tô Thanh Dung khó khăn mở đôi mắt mệt mỏi ra, hiện ra trước mi mắt là hai vị lão giả, vẻ mặt của một người lộ đầy thần sắc lo lắng còn vẻ mặt của một người thì đang tái nhợt. Trái tim trong ngực nàng lập tức đập mạnh kịch liệt một nhịp rồi vội vàng cúi đầu xuống, nói: "Đệ tử bái kiến chưởng môn chân nhân, đệ tử bái kiến Thanh Hà trưởng lão."

Chưởng môn chân nhân nhẹ gật đầu rồi quay lại nhìn vẻ mặt âm trầm của Thanh Hà trưởng lão, ông vừa muốn mở lời thăm hỏi thì Tô Thanh Dung đã giãy dụa để đứng dậy nhưng không được, sau đó nàng trở mình xuống giường, quỳ mạnh gối "Bịch" một tiếng xuống trước mặt hai người,

không đợi hai người nói chuyện mắt nàng đã ngân ngấn nước rồi rơi lệ đầy mặt, khóc nỉ non không ngớt. Hai vị chưởng môn chân nhân và Thanh Hà chỉ biết quay mặt nhìn nhau rồi nghe thấy Tô Thanh Dung bắt đầu gào khóc, nàng cố gắng kéo thân thể suy yếu xuống khấu đầu thật mạnh trước mặt hai người, sầu thảm nói: "Xin chưởng môn chân nhân và Thanh Hà trưởng lão làm chủ cho đệ tử."

"Người không cần làm như vậy, đứng lên rồi nói, nghĩ lại chắc người cũng đã biết rõ chúng ta vì sao lại đến đây, người đứng lên rồi từ từ kể lại cũng được."

Tô Thanh Dung không đứng dậy mà vẫn quỳ cúi sát xuống đất, chỉ là càng nói càng khóc nức lên không thành tiếng: "Xin hai vị nghiêm trị Vệ Trọng sư huynh."

Vệ Trọng đã chết, tin này mọi người đều biết vậy mà nữ tử Tô Thanh Dung còn hy vọng nghiêm trị hẳn, đây là cái đạo lý gì? Sắc mặt Thanh Phong chân nhân và Thanh Hà trưởng lão nhất thời thay đổi, âm thầm ngẫm nghĩ: "Chẳng lẽ giờ này nàng còn chưa biết Vệ Trọng đã chết." Hai người liếc nhìn nhau nhưng không tỏ vẻ gì cả, chỉ là sắc mặt của Thanh Hà trưởng lão càng lúc càng khó coi, Thanh Phong chân nhân cau mày hỏi: "Nguyên cố là vì sao?"

Tô Thanh Dung run run lấy tay lau nước mắt, giọng run rẩy nói: "Tin rằng hai vị đều đã biết Vệ Trọng sư huynh có tư tình với đệ tử nhưng đệ tử chỉ cầu một lòng được chuyên tâm tu luyện, tư tình nhi nữ sớm đã bị đệ tử đặt sang một bên, không thể tưởng tượng được Vệ sư huynh sau lần này đưa không có kết quả lại phục sẵn ở vùng đồng ruộng hoang vắng ở phía sau núi sau khi đệ tử xuống núi vào Tiểu Hồ thành mua thêm đồ dùng của con gái. Vệ sư huynh bám theo đệ tử rồi đánh thương hai vị đệ tử là Đoan Mộc Hồ và Tạ Tiểu Vũ, còn yêu cầu đệ tử phải làm chuyện xấu hổ với hẳn, đệ tử tự nhiên là tuyệt đối không thể đồng ý làm điều đó nên giãy dụa chống đỡ sư huynh một hồi, ai ngờ Vệ sư huynh then quá hóa giận liền bổ một chưởng đập đệ tử ngã

xuống đất. Đối mặt là Vệ sư huynh nên đệ tử không dám xuất lực đánh trả nên bị sư huynh đánh ngất đi trong lúc giây dựa, sau khi đệ tử tỉnh lại thì đã được đưa về chỗ này."Dứt lời, nàng vừa khóc vừa nói láo:"Đệ tử hôm nay chỉ sợ đã bị Vệ sư huynh cưỡng hiếp làm ô uế tấm thân xử nữ, vậy thì đệ tử có chết cũng không nhắm được mắt."

Chưởng môn Thanh Phong cau mày, ai ngờ bọn hắc nữ vừa đến thì nữ đệ tử này lại quỳ xuống khóc lóc như vậy, vốn bọn hắc nữ phải là người hỏi nàng đấy nhưng lúc này lại không hỏi gì cả, cuối cùng lại bị nàng cướp lời nói trước rồi kể ra một câu chuyện khổ sở như vậy, chỉ là nét mặt của chưởng môn Thanh Phong lại không hề tức giận chút nào, trái lại trong đôi mắt của ông còn hiện lên sự vui vẻ quý dị rồi sau đó ông quay đầu nhìn về phía Thanh Hà trưởng lão, giờ phút này vị trưởng lão quyền cao chức trọng dưới một người mà trên vạn người đang run rẩy, sắc mặt đen hung ác đến đáng sợ, lão hừ lạnh một tiếng rồi nói:"Ta hỏi ngươi, sau khi ngươi hôn mê chẳng lẽ lại hoàn toàn không biết gì sao?"

Tô Thanh Dung không dám nhìn Thanh Hà trưởng lão nhưng lại nhìn về phía chưởng môn Thanh Phong chân nhân, nàng cúi xuống như gật đầu rồi nói:"Đệ tử không biết gì ạ."

Khóe mắt Thanh Hà trưởng lão run rẩy, lão đang muốn nói chuyện thì lại nghe Tô Thanh Dung gấp giọng nói:"Đệ tử chợt nghĩ tới..."

"Nói mau." Ánh mắt Thanh Hà trưởng lão run run rồi sáng lên.

"Đệ tử trong mơ màng hình như nghe thấy tiếng hai người nói chuyện, bọn họ hình như nói về linh khí, Xích Tâm Bát, vô danh động phù của cổ tu gì gì nữa ạ." Tô Thanh Dung dừng lại một chút như đang cố gắng nhớ lại gì đấy, sau đó đôi mắt đẹp sáng ngời, nàng nói:"Hình như bọn hắc nữ còn nhận mình là người của một môn phái nào đó nữa."

Nghe vậy, sắc mặt Thanh Phong chân nhân lập tức sa sầm xuống còn Thanh Hà trưởng lão lập tức lộ ra sự hung ác trong mắt, lão quát: "Nói mau, bọn hăn nói về môn phái nào?"

Tô Thanh Dung hình như bị hăn hù cho sợ hãi, toàn thân nàng run rẩy rồi cẩn thận từng li từng tí nói: "Hình là là thiên cái gì đó, âm cái gì đó đúng rồi, là Thiên Âm môn."

"Ngay sau đó hai người ấy giống như nhìn thấy cái gì đáng sợ lắm rồi có một người trong đó nói một câu: "Đi thôi, có kẻ đang đi về nơi này", về sau thì đệ tử đã hoàn toàn mất đi tri giác rồi."

Thanh Hà trưởng lão nghe xong, đôi mắt đỏ lên như bị nhồi máu mắt rồi siết nắm đấm rắc rắc, còn chưởng môn Thanh Phong sắc mặt xám ngoét như có một luồng lương khí chạy lên não rồi hai người nhìn nhau một hồi, đúng là không có ai hỏi được một câu nào nữa, rốt cục cuối cùng Thanh Hà trưởng lão vung tay áo lên rồi quay người đi ra ngoài, trong miệng hung ác gầm ghè: "Thiên Âm môn..."

Chương 139: sóng ngầm (1)

Tác giả: Tiêu Đình

Người dịch : Phương (Nhóm dịch Độc cô thôn)

Nguồn: www.tangthuvien.com

Ebook: enix

Đã đến thời điểm hoa Diên Vĩ nở, đàn chim đi kiếm ăn mệt mỏi bay về tổ trên đỉnh ngọn núi âm u xanh biếc của dãy núi trải dài xanh thẳm, lúc này ánh chiều tà màu đỏ ngoài cửa sổ đang chiếu xuống cả dãy núi Thiên Thanh, bốn phía mây mù tựa như đào nguyên tiên cảnh, đẹp không tả xiết, chỉ là trong cảnh đẹp như trong giấc mộng này lại có một thiếu niên không chút tâm tư thương thức nào đang ngồi cạnh cửa sổ nhìn ra ngoài trời. Nắng trời chiều chiếu xuyên qua cánh cửa sổ giấy,朦胧 lung chiếu vào thân thể có vẻ mệt mỏi của cậu thiếu niên.

Thiếu niên giương mắt lại nhìn gian phòng nhỏ như phòng tù, cậu ngồi ngay ngắn ở đầu giường cạnh cửa sổ, khuôn mặt cậu suy tư như đang suy nghĩ điều gì đó.
(lẽ ra dịch là hấn nhưng ngữ cảnh thiếu niên thì mình dịch là cậu)

Đến ngày hôm nay thì Tiểu Trư đã gần hai ngày không được ăn linh thảo rồi, bây giờ nó đi tới đi lui lo lắng vô cùng mà miệng kêu "Ụt ụt ụt...." không ngừng, lúc thì nhảy lên đầu giường đẩy đẩy chủ nhân, khi thì lăn mình trên mặt đất, cứ quay cuồng đi rồi quay cuồng lại. Thiệu Cảnh lúc này đang cảm thấy lo lắng trong lòng, hấn không biết Tô Thanh Dung ở bên kia đang gặp phải chuyện gì, nàng có thể lừa gạt được hai người chưởng môn và trưởng lão đa mưu túc trí của Huyền Thiên tông hay không, hấn không biết phải làm sao nên chỉ có thể ngồi im chờ đợi, ngồi chán không có biện pháp mà cứ đang suy nghĩ bất chợt thì con heo ăn hàng này

lại đến quấy phá, thật là chẳng thoả mái được chút nào. Thiệu Cảnh rốt cục không chịu đựng nổi con heo chết tiệt này nữa, da mặt hắn run rần rất, ánh mắt nhìn chăm chăm vào Tiểu trư đang đi tới đi lui, lẩn qua lẩn lại khắp phòng một lúc lâu, suy nghĩ đang rối bởi không biết phải làm sao liền đứng dậy phát tác với Tiểu Trư, hắn cả giận nói: "Con lợn chết tiệt, quay lại đây."

Tiểu Trư quay đầu lại nhìn chủ nhân của nó, sau đó kêu lên hai tiếng "Ụt ụt" kháng nghị rồi làm như không thấy Thiệu Cảnh, tiếp tục lặp lại động tác vừa làm vô số lần, tiếp tục lẩn quay cuồng trên mặt đất hai vòng khiến cho cơn tức giận của Thiệu Cảnh chạy lên não, bắt người đuổi theo con ăn hàng này, trong miệng mắng: "Con lợn chết tiệt lại dám không nghe lời ta nói, xem ta chinh đốn ngươi." Tiểu Trư cũng là nhanh mắt nhanh chân liền vội vàng bỏ chạy, trong lúc nhất thời một người một heo đuổi nhau trong phòng vang lên tiếng vang lục đục, cuối cùng hình như cả hai đều mệt mỏi rồi cùng nằm lăn ra song song ở trên giường. Thiệu Cảnh hai tay kê dưới đầu rồi ngẩng mặt nhìn lên trời còn Tiểu Trư chui rúc vào khoảng giữa ngực và cái bụng của hắn, ánh mắt mở màng hình như sớm đã đói bụng đến nỗi mắt nổi đom đóm rồi, không còn sức lực đi tới đi lui nữa.

"Tử trư, ngươi nói nữ tử Tô Thanh Dung kia có thể lừa gạt tên trưởng lão đạo pháp cao thâm không, nếu lừa gạt được rồi thì tốt quá, nhưng nếu nàng bị nhìn thấu thì mệnh của nàng và chúng ta đều phải kết thúc ở đây rồi. Ài!" Thiệu Cảnh nhẹ thở dài một hơi rồi nói: "Bây giờ không biết A Hồ và Tiểu Vũ sao rồi, nếu có thể tránh được kiếp nạn này, đợi cơn phong ba này đi qua thì ta có thể mang ngươi rời khỏi chỗ đây thị phi này được không. Ngươi nói chúng ta nên đi đâu ở đâu cho tốt giờ, dù sao vùng đất Vạn Yêu Cốc này cũng không chứa chấp được chúng ta nữa rồi, không bằng chúng ta đi tìm đến Bồng Lai tiên sơn đi..." Thiệu Cảnh tự lo tự nói một mình nhưng Tiểu Trư lại chẳng có nửa điểm phản ứng gì cả, hắn tự cười giễu mình rồi chợt sầm thẳm nói: "Lúc này ta đang phiền muộn trong lòng, lẽ ra tốt xấu gì ngươi

cũng phải đồng cảm với ta chứ." Nhưng Tiểu Trư vẫn nằm im chứ không phản ứng gì cả.

Thiệu Cảnh thở ra một ngụm trọc khí rồi thở một hơi thật dài: "Ta cũng biết người đói bụng nhưng mà ta chẳng có biện pháp nào cả, bây giờ chúng ta chỉ còn cách chờ đợi mà thôi." Vừa nói hắn vừa thò tay theo thói quen vào sờ soạng trong túi Lưu Vân vẫn mang theo người, chỉ là mặc dù đã lục lợi hai lần nhưng trong tay vẫn rỗng tuếch chả có gì cả, bất chợt hắn nở một nụ cười kỳ dị rồi âm thầm nói: "May mà lần đó kịp lôi thanh Xích Tâm Bát trong túi Lưu Vân ra rồi giấu đi."

Ánh chiều tà dần dần biến mất không còn tung tích trên dãy núi Thiên Thanh xanh thẫm màu cây cỏ, phẳng phất dường như tất cả mọi người ở trên dãy núi này đều khiến nó coi thường nên nó không còn tiếp tục lưu luyến gì nơi này nữa, cuối cùng khi tia sáng cuối cùng của ánh trời chiều chợt tắt thì một ngọn đèn dầu lặng lẽ sáng lên ở trong phòng nghị sự của chương giáo Huyền Thiên tông, sau đó có vài bóng người nhẹ nhàng đi vào.

"Đều đã đến a, chắc hẳn chư vị sư đệ cũng biết hôm nay triệu tập các vị đến đây cần làm chuyện gì." Chương môn chân nhân Thanh Phong bụi bặm vung khế, chậm rãi xoay người lại nói ra.

"Xem ra tất cả đã đến đông đủ, chắc hẳn chư vị sư đệ cũng biết lý do hôm nay ta triệu tập các vị đến đây để làm chuyện gì rồi." Chương môn Thanh Phong chân nhân nhẹ nhàng phất tay ngồi xuống, chậm rãi xoay người lại nói ra.

Ở trước mắt hắn là một đám tất cả các trưởng lão, đường chủ của Huyền Thiên tông, họ đều đang ngồi ngay ngắn ở hai bên của phòng nghị sự, chỉ có một vài đệ tử chân truyền mới được đứng nghe nghị sự ở sau lưng các vị trưởng lão. Như Đoạn Thiên Lý, đảm nhiệm quản lý Thiên Phong lâu cũng được nghỉ để đến nơi này.

Thanh Phong chường môn lướt mắt nhìn mọi người rồi ánh mắt rơi vào người trưởng lão Thanh Hà, thản nhiên nói:
"Thanh Hà sư đệ, người tới nói đi."

Thanh Hà cũng quay ra nhìn mọi người rồi ứng tiếng nói:
"Vâng, chường môn sư huynh." Lão ngừng một lát rồi nói:
"Hôm nay ba người đệ tử bị hôn mê đều đã thanh tỉnh, chúng ta đều điều tra kỹ càng và đặt ra nhiều câu hỏi với ba người này giống như đã điều tra người đệ tử về trước báo tin, trên cơ bản thì khẩu cung của bốn người đều ăn khớp với nhau nhưng vẫn còn có rất nhiều nghi vấn chưa được rõ ràng nên không thể xác định là đúng hay sai. Vì thế, ta cùng với chường môn sư huynh nhiều lần tiến về nơi từng xảy ra chuyện đau buồn để điều tra rõ ràng, tiếc rằng không biết vì sao ngày hôm đó trời mưa to như trút nước, một vài dấu vết lưu lại đã bị cơn mưa to làm ướt nhòe hoặc rửa trôi toàn bộ, mặc dù đã sử dụng nhiều loại bí pháp và thủ đoạn đặc biệt nhưng hiệu quả điều tra vẫn quá mức bé nhỏ, nhưng lúc này chúng ta đã có thể xác nhận một chuyện."

Dừng một chút, vẻ mặt của Thanh Hà bỗng nhiên bị cứng lại, tối sầm xuống đáng sợ đến mức âm trầm, khóe mắt lão run rẩy và nói: "Kẻ đã hại chết con trai Vệ Trọng của ta chắc chắn là đệ tử của môn phái khác." Ngữ khí của lão khi nói đến chữ cuối cùng đã run rẩy vì đau đớn và thù hận.

Chương 140: sóng ngầm (2)

Tác giả: Tiêu Đình

Người dịch : Phương (Nhóm dịch Độc cô thôn)

Nguồn: www.tangthuvien.com

Ebook: enix

Mọi người cùng nhìn về phía Thanh Hà trưởng lão khiến cho cả đại điện nhất thời tĩnh lặng như ve sầu ngủ đông, chường

môn cau mày, chậm rãi nói: "Đúng là Thiên Âm môn."

"Thiên Âm môn?" Thanh Dương trưởng lão giọng tỏ vẻ nghi ngờ, không hiểu nói: "Huyền Thiên tông chúng ta và loại tà môn ma đạo như chúng đâu có thù hận gì, sao lần này lại gây chuyện lớn như vậy được?"

Thanh Hà trưởng lão lạnh lùng nói: "Không vì gì khác, chắc chắn là vì thanh linh khí Xích Tâm Bát của con trai ta. Bọn chúng nhìn thấy bảo vật nổi lòng tham nên hành hung con trai ta rồi giết nó, chỉ là trên đường gặp chuyện ngoài ý muốn nên bọn chúng bị bại lộ hành tung."

Thanh Dương trưởng lão nhướng mày, chậm rãi nói: "Theo ta được biết, Thiên Âm môn chính là tàn dư của bè lũ ma giáo nhất mạch ngày xưa, tu tập đều là công pháp âm độc và tà đạo mà lại còn có am hiểu rất cách sử dụng độc thuật kỳ lạ nhưng môn phái này chỉ là một phái tầm thường, không phải là một thế lực lợi hại trong vùng đất Vạn Yêu Cốc này. Chỉ là Thiên Âm môn khá thần bí thường chỉ ở nơi hang sâu núi hiểm nào đó và chúng ta không thể tìm được tung tích của bọn chúng, vì vậy chúng mới có thể kéo dài hương khói ở vùng đất này. Thế nhưng mấy năm gần đây cũng không nghe nói chúng tạo được thanh thế gì, thậm chí còn không nghe thấy người của bọn chúng xuất hiện ở đây, ta cứ tưởng bọn chúng biết điều chịu sống yên phận rồi, thật không thể tưởng tượng chúng lại dám chủ động tấn công đệ tử của Huyền Thiên tông ta để giết người đoạt bảo."

Thanh Hà trưởng lão vừa nghe đến đây, nhất là sau khi bốn chữ giết người đoạt bảo vừa kết thúc thì ánh mắt của ông bùng lên sát ý rõ rệt, ánh mắt ấy thâm lương đau khổ vô cùng.

Mọi người nghe chương môn chân nhân nói xong đều kinh ngạc và rất tức giận, Thanh Hà trưởng lão nhìn thấy sắc mặt của mọi người liền đột ngột đứng dậy, lạnh lùng nói: "Yêu ma dám phạm người của phái ta khác nào coi

thường Huyền Thiên tông kém cỏi không người, đệ khấn cầu chưởng môn sư huynh nhanh chóng quyết đoán, toàn lực tru diệt Thiên Âm môn."

"Thanh Hà sư huynh nói có lý, tà ma ngoại đạo dĩ nhiên lại dám khi dễ người của Huyền Thiên tông, chúng ta không thể để yên chuyện này được được, phải tru diệt chúng đến người cuối cùng mới an ủi được vong linh người đã khuất." Chúng trưởng lão phụ họa nói.

Thanh Phong chân nhân nhíu mày, bàn tay khẽ mở ra áp lên hai thành ghế, chậm rãi nói: "Chư vị an tâm một lát đừng vội, hãy nghe ta nói một lời. Bây giờ vô danh động phủ của cổ tu vừa xuất hiện, chúng thế lực tông môn xung quanh sớm đã quan sát môn phái chúng ta từ lâu, chắc hẳn Thiên Âm môn cũng đang ngấp nghé nhìn trộm ở trong nhóm này. Hơn nữa chư vị xuống nhìn xem, mấy ngày gần đây đã có rất nhiều thế lực tập trung ở Tiểu Hồ thành nằm dưới chân dãy núi của chúng ta, những thế lực này từ ba đại thế gia trong Bạch Hồ thành cho đến thế hệ lũ gà đất chó con đều nhìn vô danh động phủ của Huyền Thiên Tông chúng ta mà thèm nhỏ dãi, chúng ta không thể tập trung nhân lực khỏi một tắc vuông đất của Huyền Thiên tông được, vì như vậy sẽ tạo thời cơ cho đám thế lực chực chờ ở bên dưới tiến vào làm loạn. Hôm nay chúng ta cần lấy đại cục làm trọng, cần thận xuy sét mọi việc mới là kế sách tốt nhất. Về phần Vệ sư diệt đã khuất, chúng ta cần bàn bạc kĩ hơn."

Thanh Hà trưởng lão nghe vậy thì máu nóng chạy lên não, hẳn không thể nghĩ tới Thanh Phong chưởng môn lại có thái độ như vậy với chuyện của con hắn: "Chưởng môn sư huynh, đây là ý gì? Chẳng lẽ thù giết con trai Vệ Trọng của ta lại phải nhìn như vậy?" Thanh Hà trưởng lão cả giận gầm lên, ngữ khí của ông nặng nề lộ rõ ý tứ bất mãn với quyết định của chưởng môn Thanh Phong, chuyện đó diễn ra ngay trước mắt mọi người nên không thể nghi ngờ là đã vạch trần da vật của chưởng môn Thanh Phong chân nhân, biết vậy nên lập tức không có người nào dám nói nữa.

Thanh Phong chưởng môn nghe thấy Thanh Hà trưởng lão gầm lên thì tức giận hiện rõ trên mặt, khóe mắt ông run rẩy nhẹ nhưng rồi lại hé miệng nở một nụ cười quỷ dị, sau đó nhanh chóng khôi phục lại vẻ bình tĩnh hàng ngày rồi thản nhiên nói: "Chúng ta tự nhiên là phải trả thù cho Vệ sư diệt nhưng không phải là lúc này, bởi việc của Vệ sư diệt không quan trọng bằng cổ tu động phủ, việc này sau này chậm rãi nghị sự lại cũng không muộn. Đợi sau khi Huyền Thiên tông hoàn toàn khống chế được cổ tu động phủ thì chúng ta từ từ tru diệt Thiên Âm môn cũng không muộn."

Thanh Phong chưởng môn nhìn về mọi người, ông chậm rãi nói: "Việc có thể làm ngày hôm nay là chúng ta nên sai phái thám tử trong tông môn đi truy lùng khắp nơi, âm thầm điều tra những sự vật và tu sĩ có liên quan với Thiên Âm tông, sau khi điều tra được một thời gian, đợi đến khi có những tin tức đáng tin cậy truyền về thì lúc đó chúng ta sẽ động thủ một lần hoàn toàn quét sạch bè lũ đám tà môn ma đạo, lúc ấy tru diệt mới có hiệu quả thực sự."

Thanh Phong chưởng môn dừng một lát, ông lướt mắt nhìn mọi người rồi mạnh mẽ vung cây phất trần lên và tiếp tục nói: "Trước mắt chúng ta phải đồng tâm hiệp lực ổn định đại cục, để cho đám thế lực đang nhìn trộm ở dưới chân núi biết Huyền Thiên tông chúng ta không phải là kẻ dễ bắt nạt, như vậy bọn họ sẽ phải biết khó mà lùi, tự động tản đi, không công mà tự phá, đến lúc đó chỉ đợi thời cơ chín muồi, chúng ta sẽ đi tru diệt Thiên Âm môn báo thù cho Vệ sư diệt! Chư vị nghĩ thế nào?"

Mọi người quay mặt nhìn nhau, trong mắt đều lộ ra vẻ không thể tưởng tượng được vì việc Vệ Trọng bị người sát hại lại bị Thanh Phong chưởng môn lơ đi như vậy, việc ấy chìm xuống như viên đá chìm xuống đáy biển sâu không còn nhắc được chút sóng gió nào trong đôi mắt sâu sắc của chưởng môn. Hình như trong mắt chưởng môn thì việc Vệ Trọng bị sát hại chỉ là chuyện bình thường, không quan

trọng bằng cổ tu động phủ nên ông chỉ nói một câu đại cục làm trọng qua loa rồi gác việc này lại phía sau.

Giờ phút này Thanh Hà trưởng lão mặt sa sầm xuống như màu đất, đen sầm lại như bị hút hết màu máu, dĩ nhiên trong nội tâm của ông giờ này giận dữ và đau khổ không thể kiềm chế được lên bực mình vỗ xuống ghế, cười lạnh nói: "Cái gì mà đại cục làm trọng, rõ ràng là người nói lời qua loa tắc trách."

Thanh Hà trưởng lão dứt lời phẩy tay áo bỏ đi, âm thầm nói trong lòng: "Sư huynh tốt của ta, tâm cơ lòng dạ của người càng ngày càng cay sâu như thế, bây giờ người nắm được quyền hành trong tay lại không quan tâm tới tử thù của lão phu, ngay cả con trai ta chết mà người cũng không chịu phái lấy một người, thật không nghĩ người lại nghi kị ta như vậy, được rồi, vậy thì người cũng đừng trách ta dùng thủ đoạn tàn nhẫn."

Đoạn Thiên Lý đi sát theo sau trưởng lão mà mồ hôi lạnh ứa ra không ngừng, sắc mặt âm thầm không nói lên lời. Hắn nghĩ tới buổi nói chuyện với Thanh Hà trưởng lão trong trà thất bên trên Thiên Phong lầu mà run hết cả hàm răng và chau mày lại, bởi vì hắn biết rõ chuyện gì sắp xảy ra, cái chết của Vệ Trọng đã khiến việc này bị đẩy xa đi quá nhiều.

Chương 141: sóng ngầm (3)

Tác giả: Tiêu Đình

Người dịch : Phương (Nhóm dịch Độc cô thôn)

Nguồn: www.tangthuvien.com

Ebook: enix

Mọi người nhìn theo bóng Thanh Hà trưởng lão đã rời đi xa xa mà không ai nói một lời, thật lâu về sau bỗng dừng chưởng môn Thanh Phong thản nhiên nói: "Thanh Hà sư đệ mấy ngày gần đây ưu thương quá độ nên lỡ lời nói ngôn từ quá kích, chúng ta chớ nên so đo với đệ ấy, buổi nghị sự ngày hôm nay của chúng ta tạm dừng một thời gian, đoạn thời gian này đệ tử của chúng ta sẽ tiến hành điều tra chuyện của Thiên Âm môn. Được rồi, bây giờ các vị về nghỉ ngơi đi." Mọi người gật đầu đồng ý rồi lục tục rời khỏi phòng nghị sự. Thanh Phong chưởng môn đợi mọi người rời đi hết thì ung dung đi vào đại điện rồi bỗng dừng lấy ra hai vật không biết từ chỗ nào rồi bắt đầu vuốt ve yêu quý lắm. Ánh mắt của gã Nhậm Hào đi sau người hẩn nhìn chăm chăm vào hai vật kia, trong mắt lộ rõ vẻ thèm thuồng không giấu diếm.

Thật lâu sau, Thanh Phong chưởng môn thở dài, nói: "Cái động phủ của cổ tu này nhất định còn có trọng bảo."

Ngày mười bảy tháng tám, vòm trời trong xanh cao vợi vợi, vạn dặm không mây.

Lúc này trời đã vào thu, màu xanh tươi của cánh rừng bạt ngàn trải dài khắp những dãy núi xung quanh đã dần nhạt đi, thay vào đó là màu nâu và đen bạc của những cành gỗ rụng lá trơ trọi điêu hiu, cũng không biết vì ông trời trên cao chiếu cố hay vì đám hoa cỏ cây cối mọc trên ngọn núi Thiên Thanh vẫn còn lưu luyến nơi này mà vẫn còn diện những bộ

đồ tươi xanh của mùa hạ chẳng muốn rời đi. Khắp ngọn núi nơi nơi là cỏ mọc hoa nở, thi thoảng mới có cảnh hoa rụng lá tàn rơi, cảnh vật trong rừng vẫn như trước, nơi nơi oanh gáy dễ kêu, chim hót hoa nở, một mảnh sinh cơ đẹp như tranh vẽ, như mộng mị. Sáng sớm, trong lúc đám đệ tử của Huyền Thiên Tông bắt đầu một ngày mới bận rộn thì trước cửa phòng không có gì thu hút của một đệ tử nhập môn chợt vang lên từng tiếng đập cửa thanh thúy.

"Ut ut ut!" Tiểu Trư kêu ut ut rồi tỉnh lại ở trên ngực Thiệu Cảnh, nó nhú nhú cái chân nhỏ vào đầu chủ nhân của nó, thấy chủ nhân vẫn ngủ không phản ứng thì nó lại nhú rồi lại nhú.

Không bao lâu sau thì Thiệu Cảnh rốt cục cũng tỉnh, hắn không nhìn được Tiểu Trư quấy, nhẹ nhàng dụi dụi đôi mắt rồi đột nhiên giờ tay cầm Tiểu Trư đặt sang một bên, vừa mắng vừa ngái ngủ nên giọng vẫn còn mơ màng: "Tử trư, quấy phá nhốn nháo cái gì, trời còn sớm lắm, ta không dậy đâu, ngươi cứ nhao nhao lên làm cái gì." Hắn lại hùng hổ oán trách vài câu thì chợt nghe thấy ngoài cửa có người hô: "Thiệu sư đệ, ngươi chưa rời giường ư?"

Thiệu Cảnh giật mình, sắc mặt khó coi và âm thầm nói: "Chẳng lẽ lại muốn đặt câu hỏi sao, hai ngày này bọn hắn suốt ngày đến nơi này cũng phải gần mười lần để đặt câu hỏi rồi, sao hôm nay còn tới sớm như vậy chứ?"

Hắn đề xuống bất an trong lòng rồi ra ngoài mở cửa, nhưng người gõ cửa lại không phải là kẻ đến đặt câu hỏi mà là Tạ Vân Long ca ca của nàng Tạ Tiểu Vũ, Thiệu Cảnh chấn động kinh ngạc còn chưa kịp nói thì Tạ Vân Long đã hàn huyên, hắn cảm khái nói: "Tại hạ tùy tiện tới chơi, mong rằng Thiệu sư đệ đừng để bụng trách tại hạ nhé."

Thiệu Cảnh cảm thấy không biết phải làm sao, nhìn nhìn Tạ Vân Long rồi đưa tay sờ lên cái ót, nói: "Là Tạ sư huynh à, ta cứ tưởng là đám sư huynh đến để đặt câu hỏi điều tra đây

này." Rồi hắn nhìn thấy Tạ Vân Long còn mang bao lớn bao nhỏ vài thứ gì đấy, khó hiểu nói: "Ừa, Tạ sư huynh đây là ?"

Tạ Vân Long cười nói: "Nhờ có Thiệu sư đệ lên núi báo tin nên Tiểu Vũ mới có thể thoát khỏi độc thủ của kẻ ác, lại nói tiếp thì Thiệu sư đệ còn có ân cứu mạng với tại hạ, hôm nay lại cứu thêm Tiểu Vũ, tại hạ không biết làm sao để cảm tạ." Rồi hắn liếc nhìn bao khóa trong tay và cười nói: "Chỉ là lễ vật nho nhỏ, mong rằng sư đệ sẽ nhận lấy, đây là lòng biết ơn chân thành của người làm sư huynh này, sư đệ đừng chối từ nhé."

"Sư huynh đừng đa lễ như vậy, đệ chỉ là tiện tay mà thôi, tiện tay mà thôi... Xin Tạ sư huynh ngàn vạn lần đừng làm như vậy." Thiệu Cảnh vừa chối từ vừa âm thầm ngẫm nghĩ: "Cấm chế trong phòng đã được giải trừ, hắn là"

Đôi mắt hắn sáng lên như đã hiểu rõ được cái gì rồi nhẹ nhàng cười thoải mái, nói: "Tạ sư huynh khách khí rồi, kỳ thực ta không giúp được gì trong việc của Tiểu Vũ, lúc ấy ta chỉ trùng hợp đi ngang qua mà thôi, ta không thể nhận là mình có ân cứu mạng Tiểu Vũ được. À mà Tiểu Vũ bây giờ thế nào rồi?"

Tạ Vân Long cười ha hả và nói: "Tiểu Vũ đã hồi phục rồi, không có gì đáng ngại ngoại trừ bị tinh thần bị hoảng hốt và kinh hãi một chút mà thôi, ta tin tưởng một thời gian nữa thì sẽ không có chuyện gì đâu, chỉ có điều Tiểu Vũ nói nàng muốn gặp mặt cảm ơn người, lần này tới một là cảm tạ Thiệu sư đệ, hai là muốn mời Thiệu sư đệ cùng đi thăm Tiểu Vũ với ta, nếu không phải vì em gái ta lúc này cử động vẫn còn khó khăn thì hai người huynh muội chúng ta đều cùng nhau tới nhà người chơi rồi."

Thiệu Cảnh thấy vẻ mặt thành khẩn của Tạ Vân Long nên không lờ từ chối, liền gật đầu tán thưởng. Hắn vừa muốn đi ra thì Tạ Vân Long đã đi vào trong trước và đặt bao khóa đang cầm trong tay lên bàn, sau đó khoác một tay lên vai

Thiệu Cảnh và nói: "Đi thôi, sư đệ đừng để Tiểu Vũ phải sốt ruột đợi chờ."

Hắn nói xong, không đợi Thiệu Cảnh trả lời đã đóng cửa phòng lại, mặc kệ Thiệu Cảnh nhìn về hướng của phòng của mình rồi thoải mái đi ra khỏi ngoại viện trên lầu.

"Cột kẹtzz!" Bỗng dưng cánh cửa đang đóng của gian phòng bên cạnh từ từ khẽ mở rồi có một bóng hình xinh đẹp bước ra, Thiệu Cảnh vô tình nhìn qua và ánh mắt lập tức sáng rực rỡ (như kiểu đèn pin ấy), hắn quay đầu nhìn về người ấy và bóng hình xinh đẹp ấy cũng đang nhìn hắn, và ... ánh mắt của hai người chạm vào nhau. Khuôn mặt người nữ tử xinh đẹp ấy mặc dù tiêu tụy nhưng không ảnh hưởng tới dung nhan xinh đẹp của nàng chút nào, áo tơ trắng và chiếc váy lụa dài nàng mặc đón cơn gió núi nhẹ nhàng bay lên phấp phới, lộ ra cảm giác mị hoặc đáng yêu, thanh thoát quyến rũ đẹp mê người, cơn gió nhẹ thổi qua cuốn theo mùi hương thơm ngát của nàng bay đến, Thiệu Cảnh nhẹ nhàng hít vào nhưng lại không nói một câu biểu lộ gì cả.

Thiệu Cảnh cứ nhìn nàng như vậy và nàng cũng nhìn hắn như thế, sau một lát thì khóe miệng Thiệu Cảnh giật giật như muốn nói gì đó lại thôi, cuối cùng không thể nói được lời nào cả.

Tạ Vân Long quan sát bọn hắn, cách hai người nhìn nhau có vẻ hơi kỳ lạ khiến cho hắn cảm thấy có một luồng hàn ý nhàn nhạt chột dưng nhẹ trong lòng. Hắn vốn định đi qua chào hỏi nhưng chẳng biết tại sao lại không muốn quấy rầy giây phút đối mặt nhìn nhau này của hai người, sau đó trực tiếp rời khỏi sân nhỏ.

Nửa ngày sau Thiệu Cảnh mới rùng mình một cái, có lẽ vì cơn gió núi buổi sáng sớm đang thổi qua này mang theo hơi sương rét lạnh của đêm qua nên hắn chợt cảm thấy không khỏe, mà cũng có lẽ là vì cô gái này làm hắn sinh rét lạnh trong lòng. Ánh mắt của nàng khác hẳn ánh mắt nàng nhìn

hắn ngày đó trong tư thế mập mờ, ngược lại là giống hệt như ánh mắt nàng vẫn nhìn hắn trong dĩ vãng, lạnh lùng băng giá, một lát sau Thiệu Cảnh rốt cục lại giật giật khoe miệng một lần nữa, mở miệng nói: "Người khỏe chưa?"

Nét mặt nữ tử ấy vẫn không thay đổi chút nào, nàng thản nhiên nói: "Khá tốt."

"Có thể nói cho ta biết không, người đã để cho kẻ nào phải gánh tội việc này vậy?"

Sự lạnh lùng lập tức hiện lên trong đôi mắt đẹp của Tô Thanh Dung, nàng lạnh lùng nói: "Thiên Âm môn."

Thiệu Cảnh cau mày và âm thầm kinh hãi, ngày đó hắn vì né tránh Thiên Âm môn mới phải vất vả trốn tới Huyền Thiên tông đấy, hôm nay sao nàng lại gây chuyện sóng gió với Thiên Âm tông? Thiệu Cảnh đè nén kinh hãi trong lòng lại rồi hờ hững hỏi: "Bọn hắn có thù oán gì với người à?" Hắn ngẫm nghĩ rồi lại nói: "Hắn là bởi vì gã Lý Vô Tướng phải không?"

Tô Thanh Dung không hề trả lời, nàng quay người đưa lưng về phía Thiệu Cảnh rồi đi hai bước, sau đó dừng lại và lạnh lùng nói: "Người biết càng ít thì càng tốt."

Chương 142: sóng ngầm (4)

Tác giả: Tiêu Đình

Người dịch : Phương (Nhóm dịch Độc cô thôn)

Nguồn: www.tangthuvien.com

Ebook: enix

Khóe mắt Thiệu Cảnh giắt giắt và hai hàng lông mày thì chau lại hơn một chút, hắn chẳng biết tại sao lại ần ần cảm thấy Tô Thanh Dung muốn nói bóng gió gì đó, hình như nàng có thâm ý khác muốn hắn biết nhưng thực sự thì hắn cũng không muốn quan nhiều vấn đề của nàng làm gì nên không tiếp tục truy vấn nữa. Chỉ là trong lòng hắn lại âm thầm khắc sâu hơn niềm tin nữ nhân này không phải là người đơn giản. Nàng lẩn vào trong Huyền Thiên tông nhất định là có mục đích gì đó, nhưng hắn không muốn biết mục đích của nàng là gì bởi nàng đáng sợ nhất là ở lòng dạ thâm sâu, thủ đoạn lại cao minh tàn nhẫn, không thể biết được lúc nào nàng sẽ quay ngược mũi dao về phía mình, giết mình để diệt khẩu. Vừa nghĩ tới điều này thì Thiệu Cảnh không khỏi rung mình một cái rồi lẩm bẩm: "Vẫn là mau rời khỏi chỗ thị phi này thì tốt hơn."

Hắn quay người đi ra sân nhỏ thì Tạ Vân Long vẫn đứng ở ngoài viện chờ hắn, hai người vừa hàn huyên nói cười vừa đi tới chỗ ở của Tạ Tiểu Vũ.

Ngày đó Tạ Tiểu Vũ vì cứu Đoan Mộc hổ mà trúng phải một kích Xích Tâm Bát của Vệ Trọng, mặc dù bị thương không quá nặng nhưng cũng không hề nhẹ, lẽ ra với một thân tu vị đạo hạnh của nàng thì một kích Xích Tâm Bát không thể làm nàng ngất đi, chẳng qua là lúc ấy Vệ Trọng thú tính đại phát, khuôn mặt dữ tợn, lời nói lại đầy vẻ cường bức đe dọa nên mới khiến tiểu nữ hài không rành thế sự này sợ quá mà bị thương rồi ngất đi thôi, so với sự kinh hãi của nàng thì

thương thế lại không tính là cái gì. Chuyện xảy ra ngày ấy Thiệu Cảnh đều nhìn thấy hết ở trong mắt nên hẳn chưa từng cảm thấy lo lắng quá mức cho tổn thương của Tạ Tiểu Vũ, chỉ là thẳng ngực mê gái Đoan Mộc Hồ kia lại bị thương rất nặng, cái khác không nói đến nhưng chỉ cần nhìn cái tay bị bẻ cong hẳn đã cảm thấy bức mình rồi, e rằng khả năng hẳn bị tàn phế tới hơn phân nửa rồi.

Thiệu Cảnh cảm thấy nội tâm trầm xuống rồi thăm thở dài, nói: "Không biết A Hồ bây giờ thế nào, đợi xem Tiểu Vũ xong thì đi thăm hẳn."

Tạ Vân Long thấy sắc mặt của hẳn không được tự nhiên thì liền mở miệng hỏi: "Thiệu sư đệ, người làm sao vậy, có tâm sự gì à? Ờ, ta đoán là có liên quan đến Tô sư muội phải không?"

Thiệu Cảnh khẽ giật mình, hỏi: "Tạ sư huynh sao lại nghĩ như vậy?"

Tạ Vân Long vỗ vỗ bờ vai của hẳn và cười hắc hắc, nói: "Tại Huyền Thiên tông không có ai không biết tên của Tô sư muội xinh đẹp đâu, hơn nữa thiên phú tu luyện kinh người của nàng đã sớm khiến cho phần đông nam đệ tử trong chúng ta coi nàng là người tình trong mộng rồi. Thiệu sư đệ cũng là nam nhân, yêu thương nàng như vậy tất nhiên cũng là chuyện rất bình thường, tình cảm bình thường mà, không cần chú ý." Hẳn ngẫm nghĩ rồi lại nói: "Vừa rồi ta thấy ánh mắt hai người nhìn nhau khá kỳ lạ, ta đoán chắc chắn ở giữa các người đã xảy ra chuyện gì đó không muốn cho người khác biết rồi"

Thiệu Cảnh nghe vậy thì hơi giật mình một chút, sắc mặt không được tự nhiên nhưng im lặng, không nói gì cả.

Tạ Vân Long cười ha hả nói: "Thiệu sư đệ không cần khẩn trương, ta chỉ là thuận miệng nói đùa mà thôi, cho dù có là cái gì thì ta cũng không muốn hỏi đâu, người sư huynh như

ta lỗi mǎng thật, ta thật lòng xin lỗi sư đệ nhé." Nhưng rồi hǎn chột nghiêm mặt lại, đề thấp âm thanh xuống nói: "Chỉ có điều Thiệu sư đệ, người ngàn vạn lần phải cẩn thận Tô sư muội, người này tuyệt không phải loại đơn giản, tâm tính cứng cỏi của nàng bình sinh ta rất ít thất, thật sự nàng không phải loại đèn tắt đã cạn dầu đâu." Tạ Vân Long nói xong thì thở phào một hơi thật dài, sắc mặt nhẹ nhõm hơn rồi nói khẽ: "Ta vẫn còn một chuyện không rõ nhưng không biết có nên hỏi hay không. Nếu sư đệ có chuyện gì khó xử thì không cần trả lời đâu."

Thiệu Cảnh cau mày rồi chắp tay nói: "Xin Tạ sư huynh cứ nói ra, nếu ta biết thì tuyệt đối sẽ không nói lời lường gạt sư huynh đâu."

Tạ Vân Long nhìn ngó bốn phía, tai khếch lên giần giật rồi cẩn thận từng li từng tí nói khẽ: "Có phải người và Tô sư muội hợp lực giết Vệ Trọng không?"

Thiệu Cảnh cả kinh rồi hít vào một luồng khí lạnh và trong nội tâm thì đang nhắc lên biển sóng to gió lớn, sóng gió quay cuồng không ngừng, trong đầu óc cố gắng suy nghĩ đủ mọi chuyện rồi đôi mắt liếc sang nhìn Tạ Vân Long chằm chằm, rốt cục một lúc lâu sau đó lại nói ra một chữ: "Vâng."

"Híz-khà-zzz" , hình như Tạ Vân Long cũng vừa hít phải một hơi khí lạnh vào cơ thể nên nét mặt thay đổi không ngừng, chột hǎn cười ha ha và nói: "Tốt, tốt, tốt, Thiệu sư đệ quả nhiên có chí khí hơn người, thật sự can đảm. Huynh muội Tạ mỗ không có nhìn nhầm người mà."

Thiệu Cảnh nhìn thấy phản ứng của Tạ Vân Long như vậy mà nhất thời không biết phải làm sao nhưng nội tâm sóng gió trong lòng đã bình tĩnh lại một cách thần kì. Tạ Vân Long ngưng cười rồi nghiêm mặt nói: "Kỳ thật là do ta từ trong miệng của Tiểu Vũ mà biết được đấy, trong tích tắc nàng té xỉu thì nhìn thấy sau lưng Vệ Trọng có một vầng sáng màu xanh lá chậm rãi bay lên ở giữa bụi cỏ, Tiểu Vũ

vững tin đạo nhân ảnh cầm vầng sáng màu xanh lá này chắc chắn không phải là cái gì mà cao thủ của Thiên Âm môn, mà nó tin rằng người đó chắc chắn phải là người, Thiệu sư đệ ạ."

Tạ Vân Long ngừng lại một lát rồi lại nói:"Đêm qua ta từng nghe sư phó nói qua, Vệ Trọng đã chết trong tay thanh linh khí Xích Tâm Bát của hắc, xin hỏi Thiệu sư đệ, người và Tô sư muội ai mà tinh tiến nhanh như vậy, lại đã tu luyện đến đạo hạnh Ngưng Nguyên Cảnh rồi?."

Thiệu Cảnh nhíu mày, lại nghĩ đến đó là do công pháp của quyền thiên thư nên Tô Thanh Dung mới có thể vượt cấp thúc dục linh khí, mà bí mật này hắc kiên quyết không thể nói cho người ngoài nghe được, do dự sau nửa ngày thì Vệ Trọng lộ ra vẻ mặt ngượng ngịu, nói:"Cái này? Kính xin sư huynh đừng làm tiểu đệ khó xử ạ."

Tạ Vân Long cười ha hả rồi vỗ vỗ bả vai Thiệu Cảnh, cười nói:"Nếu là việc Thiệu sư đệ không nói được thì tất nhiên người sư huynh này không thể lải nhải được nữa rồi." Hắc dứt lời rồi lại nhìn ngó xung quanh và lặng lẽ nói với Thiệu Cảnh:"Sư đệ xưa nay vẫn cảm thấy hứng thú với linh thảo độc vật, vậy thì quang cầu màu xanh lá sư đệ dùng để tập kích Vệ Trọng cũng là một loại độc vật, chắc hẳn ta đoán không sai chứ ?"

Thiệu Cảnh ngẫm nghĩ rồi gật đầu nói:"Đúng là như vậy."

"Đến, ta cho sư đệ xem cái này, chắc hẳn sư đệ sẽ cảm thấy thích thú đấy." Tạ Vân Long dứt lời liền móc ra một bình thuốc ở bên hông rồi giao cho Thiệu Cảnh và nói:"Sư đệ nhìn đi."

"Ồ, cái gì vậy?" Thiệu Cảnh ngẫm nhìn cái bình bình thường này mà cứ có cảm giác quen quen, ngẫm nghĩ một lát hình như nhớ được điều gì đó rồi đồng tử trong đôi mắt lập tức to

ra, vẽ mặt kinh hãi sau đó không thể chờ đợi được nữa mà vội vã mở nắp chiếc bình ra, nhẹ nhàng hít hà một hơi rồi lập tức bị kinh hãi.

"Hóa Thi phần!"

Chương 143: sóng ngầm (5)

Tác giả: Tiêu Đình

Người dịch : Phương (Nhóm dịch Độc cô thôn)

Nguồn: www.tangthuvien.com

Ebook: enix

Tạ Vân Long nhướng mày nhìn về phía Thiệu Cảnh. Thiệu Cảnh cầm thật chặt chiếc bình mà kinh ngạc và xúc động thật lâu, ánh mắt thay đổi thất thường rồi một lát sau chợt nghiêm mặt nói: "Tạ sư huynh, đây là ý gì?"

"Thiệu sư để quả nhiên nhận ra vật ấy." Tạ Vân Long ngẫm nghĩ một lát rồi nói: "Vật ấy ở trong tay ta được một đoạn thời gian rồi, chỉ là tối qua ta được nghe sư phụ kể chuyện Thiên Âm môn nên lúc này mới lấy ra cho Thiệu sư đệ xem mà thôi, ta thật lòng không có dụng ý gì khác đâu, sư đệ không cần căng thẳng như vậy." Tạ Vân Long dứt lời rồi nhẹ gật đầu với Thiệu Cảnh.

Thiệu Cảnh trầm tư suy nghĩ một lát, việc này tới bất ngờ quá, cho dù hắn có chín cái đầu cũng không thể đoán được vị sao trong tay Tạ Vân Long lại có loại độc vật này; nhưng mặc kệ như thế nào thì hắn vẫn tin tưởng Tạ Vân Long sẽ không làm điều bất lợi với hắn, nếu không thì e rằng giờ phút này hắn sớm đã bị chôn cùng Vệ Trọng rồi."

Chẳng lẽ hắn cố ý gõ ta? Muốn dựa dẫm vào thứ này để moi ra được bí mật gì đó chăng?

Thiệu Cảnh âm thầm suy nghĩ trong lòng, mặc dù nét mặt thoải mái không lộ vẻ gì nhưng sự kinh hãi nổi lên trong lòng không phải chuyện đùa. Các loại suy đoán không ngừng tuôn sôi xả như nước lũ vỡ đê đập vào trong óc, bất chợt khiến cho hai hàng lông mày nhăn lại vài phần.

Tạ Vân Long thấy Thiệu Cảnh im lặng không nói một lời thì liền vỗ vai hắc cười nói: "Thiệu sư đệ không cần phải suy nghĩ nhiều như vậy, việc này chỉ có người biết ta biết trời biết đất biết, tuyệt đối không có người thứ ba biết rõ, ngày sau nếu như đệ có gì cần thì cứ tìm sư huynh, Tạ mỗ tuyệt đối không phải là hạng chịu ân người không báo."

Tạ Vân Long nhìn ngó xung quanh rồi cười ha hả, nói: "Đi thôi, đừng để Tiểu Vũ phải sốt ruột chờ lâu."

Thiệu Cảnh hơi hơi kinh ngạc nhưng vẫn nhẹ gật đầu. Hắc không nói chuyện gì cả mà chỉ lặng lẽ đi cùng Tạ Vân Long trên một con đường, chỉ là trên đường đi không khí giữa hai người có vẻ nặng nề, thiếu hắc đi hào khí cười đùa vừa rồi, thay vào đó là sự mập mờ khó hiểu.

Thiệu Cảnh nhẹ dảo bước đi mà sóng gió trong lòng một mực trào dâng không nghỉ, mặc dù Tạ Vân Long nhìn qua khí vũ hiên ngang hào khí ngất trời nhưng thực tế tâm tư lại kín đáo, suy nghĩ chắt chẽ, khiến hắc có cảm giác người này thâm thúy khó dò chứ chẳng hề tầm thường. Mặc dù người tài giỏi trong Huyền Thiên tông tất nhiên là loại nổi tiếng như mấy vị Đoạn Thiên Lý, Nhậm Hào nhưng vị sư huynh Tạ Vân Long này cũng là một người không thể coi thường. Mặc dù danh vọng của hắc không thể bằng mấy người kia nhưng không hiểu sao Thiệu Cảnh cứ phảng phất cảm thấy hắc không hề thua kém Đoạn Thiên Lý và Nhậm Hào chút nào, chỉ là hình như hắc không có địch ý với mình.

Thiệu Cảnh nghĩ xong thì âm thầm thờ dài: "Cái Huyền Thiên tông này quả thật là nguy cơ tứ phía à! Một tên đầu óc ngu si như Vệ Trọng còn có thể miễn cưỡng ứng phó, nhưng mà mình làm sao có thể tranh phong với hai người thâm sâu khó dò như Tô Thanh Dung, Tạ Vân Long đây? Bọn hắc như có như không, hoặc nhiều hoặc ít đều biết bí mật của ta, mà ta lại không biết đến tột cùng họ có ý đồ gì, sau này phải làm sao bây giờ? Chẳng lẽ ông trời cố ý sinh ra những người

tài giỏi như thế này để khiến cuộc sống của những kẻ tầm thường như ta không có được giây phút bình an sao?"

Vị kỷ, hai người đã tới chỗ ở của Tạ Tiểu Vũ rồi khẽ đẩy cửa vào. Tạ Tiểu Vũ mặc một thân quần áo màu xanh biếc, nàng đang rót nước từ ấm ngâm trà xuống hai chén trà nhỏ, mặc dù khuôn mặt nàng tiều tụy, sắc mặt tái nhợt nhưng lúc rót trà vẫn cố gắng làm thật cẩn thận, nhìn nàng pha trà thanh nhã mà không thể nhìn ra đó là một tiểu cô nương bị trọng thương, tinh thần và thể xác đều không được tốt.

Hai người đi vào gian phòng trang trí kiểu cổ, bày biện gần kề có đầu có cuối, một mùi thơm nhẹ lả lướt thoang thoảng trong phòng nhỏ. Thiệu Cảnh tinh tế đánh giá một lát, ngoại trừ một chiếc giường nhỏ nho nhã, một cái bàn có đặt gương đồng, đầu giường còn có một tủ quần áo, trừ lần đó ra thì không còn vật gì khác, mặc dầu đơn giản nhưng lại khiến người ta có cảm giác thư thái vui vẻ.

Tạ Tiểu Vũ thấy hai người đi vào phòng thì bờ môi khẽ hé cười, nàng kéo Thiệu Cảnh nói: "Đến đây, Thiệu sư huynh, bên này nè, mau nếm thử nước trà người ta đã ngâm đi." Thiệu Cảnh cười ha ha và nhẹ nhàng nâng chén trà lên hít hà, nói: "Thơm quá, ta không nghĩ tới Tiểu Vũ còn có tay nghề bậc này đâu." Thiệu Cảnh ngắm nhìn nàng, đôi môi nàng hé cười nhưng khuôn mặt nhỏ xinh tái nhợt, hắc hời ngưng lại rồi nói: "Vết thương của muội có đỡ hơn được chút nào không?"

"Ừm, muội đỡ hơn nhiều rồi, cảm ơn Thiệu sư huynh đã quan tâm." Tạ Tiểu Vũ cười nói.

Tạ Vân Long thấy hai người cười cười nói nói thì nghiêng đầu nhìn ra ngoài một lúc rồi nhẹ nhàng khép cửa lại, sau đó hắn xoay người lại liền ha ha cười nói: "Tiểu Vũ thật không công bằng nha, trước khi Thiệu sư đệ đến thì cả ngày muội không chịu cười với ca ca một cái, cả ngày cứ khư khư cái mặt khổ qua, vậy mà Thiệu sư đệ vừa đến đã cười vui

như vậy rồi, bất công quá." Hắc ngời xuống ghế vừa nhấp một ngụm trà vừa cười nói: "Ngày bình thường muội gặp ca ca mà không chịu ngâm nước trà cho ca uống được một hớp, vậy chớ không phải ý muội là ca ca không tốt bằng Thiệu sư đệ sao? Thật là ...?"

Tạ Tiểu Vũ còn không đợi Tạ Vân Long nói xong thì hai má đào đã hồng nhuận phơn phớt, nàng vội gắt giọng cắt lời hắc, nói: "Ca ca, không cho phép ca ca giễu cợt người ta, ca ca còn nói bậy thì người ta không cho ca ca uống trà nữa đâu." Trong lúc nói chuyện, chẳng biết vì sao mà nàng cứ lặng lẽ liếc liếc Thiệu Cảnh rồi lại cụp mi xuống.

Nghe Tạ Vân Long nói như vậy, Thiệu Cảnh vừa mới nhấp một ngụm trà vào miệng thì suýt nữa phụt ra, nét mặt lúng túng không tự nhiên rồi dần dần chẳng biết là đang biểu lộ ý gì nữa, cuối cùng thì ngụm trà ngâm trong miệng bị phụt ra một chút làm ướt khóe môi. Hắc khẽ đặt chén trà xuống rồi sờ lên khóe môi còn ướt nước trà, cười nói: "Tạ sư huynh nói đùa, ta chỉ là người đứng nào có thể đánh đồng cùng tình nghĩa huynh muội của hai người được, đại huynh rộng lòng đừng cầm tiểu đệ lên làm trò cười chứ."

Tạ Vân Long cười ha hả nhưng không nói chuyện còn nụ cười ngượng trên khóe môi của Tạ Tiểu Vũ từ từ nhạt dần, nàng nhìn Thiệu Cảnh nhẹ nhàng nói: "Thiệu sư huynh, muội thực lòng cảm ơn huynh đã xả thân mạo hiểm vì muội." Nàng ngừng một lát để nhìn Tạ Vân Long rồi lại nói: "Ngoại trừ ca ca, e rằng chỉ có mình Thiệu sư huynh thật lòng quan tâm muội như đầu gối sư huynh yêu Tô sư tỷ chân thành thôi."

Thiệu Cảnh không biết trả lời như thế nào nên đành ha ha cười nói: "Không cần cảm ơn ta đâu.", rồi miệng hắc giật giật như muốn nói điều gì đó cuối cùng lại nuốt xuống dưới, hình như không biết nói gì cho tốt nên nhất thời không khí giữa ba người hơi có vẻ xấu hổ.

Tạ Vân Long thấy Thiệu Cảnh không biết nói gì liền mở đường chỉ lối giúp cho, ha ha cười nói: "Thiệu sư đệ có ân đức với huynh đệ hai người chúng ta, Tạ mỗ vẫn chưa biết sẽ mình báo đáp bằng cách nào." Hắn ngưng một chút, nhấp một hơi rồi uống cạn chén trà ở trong miệng, nghiêm nghị nói: "Chỉ cần huynh muội Tạ mỗ còn sống, chắc chắn sẽ gắng giúp Thiệu sư đệ mọi việc được chu toàn."

Thiệu Cảnh cười khổ, không biết trả lời như thế nào đành nói vài câu cảm ơn nhẹ nhàng khách sáo.

Ba người lại chuyện trò một lát, Thiệu Cảnh mắt thấy thương thế của Tạ Tiểu Vũ đã giảm đi nhiều nên tảng đá trong lòng rốt cục cũng rơi xuống đất, hắn vừa kêu có việc phải đi trước thì ba người lại hàn huyên thêm vài câu, mà vài câu này hơn nửa là Tạ Vân Long "Giễu trò" hai người. Trong lòng Thiệu Cảnh lúc này cũng không biết vì cái gì mà hắn cứ cảm thấy ánh mắt Tạ Tiểu Vũ nhìn mình là lạ, quái quái, khiến hắn toàn thân không được tự nhiên liền xin nhận lỗi với huynh muội Tạ Vân Long đang giữ lại rồi vội vàng chạy khỏi sương phòng của Tạ Tiểu Vũ.

Đợi Thiệu Cảnh đi rồi thì nụ cười trên mặt Tạ Vân Long chậm rãi cứng lại, nhẹ nhẹ thở dài một cái rồi nói: "Tiểu Vũ, Thiệu sư đệ rất là không đơn giản, ta cũng nhìn không thấu hắn, nhưng hắn với chúng ta có ân sâu như biển và cũng không phải người xấu, ta thấy muội tựa hồ cũng có vài phần tình ý với hắn, hay là muội tìm một cơ hội rồi cùng hắn rời khỏi nơi đây thị phi này đi!"

Chương 144: nếu có duyên (1)

Tác giả: Tiêu Đình

Người dịch : Phương (Nhóm dịch Độc cô thôn)

Nguồn: www.tangthuvien.com

Ebook: enix

Thiệu Cảnh đang rảo bước trên con đường trở lại gian phòng nhỏ, hắn vừa đi vừa suy nghĩ về huynh muội Tạ Vân Long, mặc dù hai người bọn họ không hề có ác ý nhưng tự nhiên thái độ của bọn họ với hắn bỗng dưng lại có biến hóa vi diệu. Mặc dù Tạ Vân Long không nói rõ ràng nhưng chỉ riêng việc nhìn thấy hắn xuất ra bình Hóa Thi phần cũng đủ để nói rõ điều hắn biết xa xa không có đơn giản như Thiệu Cảnh nhìn thấy; lại nhìn Tạ Tiểu Vũ, nàng với mình trước đây mặc dù là bằng hữu nhưng đâu có thâm giao đặc biệt gì, nhưng từ sau khi chuyện Vệ Trọng xảy ra thì ánh mắt của cô bé này nhìn mình là lạ, hay là Lúc đó Thiệu Cảnh chẳng biết vì sao, khi hắn ngẫu nhiên quay ra nhìn vào đôi mắt nàng lại cảm thấy tình cảm của nàng chân thành thân thiết quá, khiến trái tim hắn đập to như tiếng hươu chạy, huỳnh huých huỳnh huých.

Hắn vừa đi vừa suy nghĩ nhưng mặc dù có nghĩ đến thế nào thì cũng không thông tỏ được điều gì cả, mệt chả muốn nghĩ nữa rồi vỗ vỗ đầu, âm thầm nói: "Mặc kệ, chả cần nghĩ nhiều như vậy, dù sao ta vẫn còn một cơ hội rời khỏi nơi này, chả cần phải quản đám người khó hiểu như Tô Thanh Dung, Tạ Vân Long, bảo trụ mạng nhỏ mới thực sự là thượng sách!" Nghĩ xong thì hắn cũng về đến trước gian phòng nhỏ rồi khẽ đẩy cửa đi vào.

Thiệu Cảnh đẩy cửa đi vào thì lập tức cả kinh, trước mắt hắn là cảnh tượng đám linh thảo nham nhở, thảo dược năm lẫn lóc khắp giường, tinh tế xem xét thì hơn phân nửa đám

linh thảo này dĩ nhiên chỉ là đám cặn vô dụng còn đại bộ phận linh thảo hữu dụng đã sớm mất không biết tung tích.

Thiệu Cảnh thầm nghĩ: "Có chuyện quỷ gì thế này? Linh thảo lấy ở đâu ra mà nhiều như vậy?" Hắn mang theo bụng đầy nghi vấn rồi nhặt một cây linh thảo nham nhở lên tỉ mỉ xem xét, lập tức bị kinh hãi: "Long Đản thảo? Hơn nữa phẩm chất cũng không tệ, loại linh thảo như thế này trên thị trường kiểu gì cũng phải cả trăm viên linh thạch một cây." Rồi hắn lật nhặt vỏ ngoài của một quả hạch có màu đỏ búng, vừa nhìn sơ qua thì đồng tử trong con mắt đã phồng lớn ra: "Đỉnh thật, là Hỏa Lưu quả?" Giá của quả màu đỏ này đắt không kém cây Long Đản thảo, Thiệu Cảnh nhẹ tay đặt xuống rồi lại nhìn những vật khác mà không khỏi rùng mình vài cái, trên mặt đất vẫn còn mười củ linh thảo tốt như vậy nhưng tất cả đều là cặn, vỏ chứ không có củ nào còn nguyên vẹn.

Thiệu Cảnh chợt liếc nhìn cái bao lớn bị xé rách ở trên mặt bàn trước mặt thì hình như đã hiểu rõ nguyên do trong đó, chợt có cảm giác tê tái như thịt rơi trong lòng đánh úp lại trái tim, những vật này nếu là toàn bộ bán đi lấy của cải tiền mặt lời mà nói thì ... ,đối với người nghèo như hắn có thể nói là một đêm phất nhanh thành kẻ giàu có, nhưng hôm nay...

Da mặt Thiệu Cảnh không khỏi bắt đầu vắn vẹo, khóe mắt run rẩy, quát: "Con lợn chết tiệt! Lăn ra đây."

Tiếng quát điếc tai nhức óc có xu thế không chấn sập phòng thì không chịu bỏ qua. Mắt thấy trong phòng không có bất kỳ tiếng động trả lời nào thì Thiệu Cảnh chợt cảm thấy nộ hỏa bùng lên não rồi cháy bùng bùng trong mắt, hắn đang muốn phát tác thì đột nhiên chiếc chăn trên giường khẽ rung động, sau đó có một cái đầu heo thò ra từ trong góc cuộn chăn, khóe miệng nó nhếch ra một hàm răng dài đầy nước miếng, lại nhìn lên cái đầu heo thì thấy hai mắt lợn mơ màng mê ly như vừa tỉnh lại trong giấc ngủ mơ.

"Ụt ụt", Tiểu trư ụt ụt hai tiếng rồi cái đầu heo giật giật, sau đó lại lúi vào trong chăn rồi tiếp tục vùi đầu ngủ say.

Thiệu Cảnh giận dữ vọt tới trước giường giơ một trảo vén cái chăn lên, sau đó cầm Tiểu trư lên như xách chú gà con rồi ném xuống đất, quyền cước gia tăng, hành hung một hồi vào chú lợn ham ăn da dày thịt béo thì sau nửa ngày mới thấy Tiểu Trư có dấu hiệu sắp tỉnh, nhưng ngoại trừ dấu hiệu sắp tỉnh thì không còn bất kỳ phản ứng nào khác, ngược lại bộ da dày ấy còn phản lực khiến hai bàn tay của Thiệu Cảnh bị đau nhức.

Thiệu Cảnh vừa đánh vừa mắng nói: "Cái con lợn phá gia chi tử, cái con lợn ăn hàng, người ăn hết tất cả tài sản của ta rồi, nhổ ra, nhổ ra mau lên..." Thiệu Cảnh đánh cả nửa ngày, đánh đến mệt mỏi mà hình như cũng hết giận, hắn nhìn chăm chăm vào Tiểu trư bị hành hung một hồi mà vẫn nằm ngủ thì không còn biện pháp nào khác, đành phải bắt đắc dĩ cầm Tiểu Trư rồi ném nó lên giường, lẩm bẩm: "Cái con heo chết tiệt này ngay cả ma thú ở Vạn Yêu Cốc cũng không sợ thì làm sao nó đau vì chút quyền cước của mình được, hận à."

Thiệu Cảnh thở dài một hơi rồi ngồi xuống một bên giường, nhìn về cái bao khóa còn lại chưa bị mở ra ở trên bàn rồi thuận tay cầm tới xem một chút, mặc dù bên trong không có linh thảo linh quả nhưng có một đồng linh thạch, Thiệu Cảnh hơi kinh ngạc liền ngồi đếm tỉ mỉ, có đủ năm trăm viên. Nhìn qua mà nói thì túi linh thạch này đúng là một khoản tiền quá lớn với hắn, Thiệu Cảnh âm thầm cười cười, lẩm bẩm: "Tạ Vân Long sư huynh tốt thật, không ngờ huynh rất giàu đây, rõ ràng chỉ một hơi mà đã có thể lấy ra nhiều linh thạch và linh thảo tốt như vậy, vậy thì ta phải thu nhận mấy thứ này rồi, hắc hắc." Hắn ngẫm nghĩ một lát rồi âm thầm nói: "Có số linh thạch này thì ta có thể mua được thật nhiều lá bùa tốt rồi."

Trong Bạch Hổ thành, mặc dù lúc này trời đã chạng vạng tối nhưng vẫn là thời điểm ồn ào náo nhiệt trong đại thành lớn nhất vùng đất Vạn Yêu Cốc này có thể gần đây từ lâu Thiên Thượng Nhân Gian buôn bán rất phồn hoa nhưng hôm nay lại giăng lưới bắt chim ở trước cửa, không hề có chút sinh khí.

Nếu có người tinh tế quan sát thì sẽ thấy ở cửa ra vào đang có hai vị tráng hán cao lớn đứng gác, phàm là người muốn đi vào từ lâu Thiên Thượng Nhân Gian, bất kể là những thương gia của Bạch gia vắng lai nơi này kiếm sinh ý hay đám người đào bảo nhàn tản đến mua sắm thì đều bị hai vị đại hán này chặn lại ở bên ngoài từ lâu.

Bực này tình huống khiến cho mọi người trong Bạch Hổ thành đều cảm thấy khá kỳ lạ bởi vì từ lâu Thiên Thượng Nhân Gian từ khi xây dựng đến nay thì đây là lần đầu tiên bọn họ bắt khách nhân phải đứng ở bên ngoài. Mặc dù không biết có chuyện gì đang xảy ra nhưng vẫn khiến mọi người phải nhao nhao suy đoán không thôi, trong lúc nhất thời việc này lại bị truyền khắp phố lớn ngõ nhỏ ở trong Bạch Hổ thành, mặc dù ngay cả người của Bạch gia cũng không biết nguyên do nhưng có một điều mà tất cả mọi người ai ai cũng biết rõ trong lòng, đó là việc này dĩ nhiên phải có quan hệ với Thần Tiên hội - đầu sỏ giới kinh doanh thần châu hạ thổ, cự đầu sắp sửa nhúng chàm vào việc buôn bán của mọi người trong Bạch Hổ thành.

Mặc dù không có người nào nhìn thấy phía sau mặt tiền cửa hàng có chuyện gì, cũng không có khách nhân nào tới đây nhưng cả tòa từ lâu Thiên Thượng Nhân Gian to như vậy vẫn treo đèn đuốc sáng trưng y như cảnh bình thường, điều này khiến cho mọi người không khỏi mơ màng không thôi.

Khi sắc trời về đêm thì rất cực đám khách nhân đứng bàn tán cũng phải rời đi sau khi bị cự tuyệt không cho vào đại từ lâu Thiên Thượng Nhân Gian. Lúc này có sáu người đang bước ra từ góc đường, người dẫn đầu đi trước tất nhiên là

chủ sự Nguyệt Công của phân nhánh Thần Tiên hội, đi sau lưng là ba vị nam tử và hai vị mỹ nữ, vị mỹ nữ đi ngay sau là một người có tướng mạo đẹp như hoa như ngọc, mái tóc đen dài rủ xuống bờ vai lộ ra vẻ kiều diễm ướt át, mặc dù cách ăn mặc đã có vẻ trưởng thành nhưng người sáng suốt đều có thể nhận ra, tuổi của nữ tử này nhiều lắm chỉ khoảng đôi mươi. Năm người này đều mặc trang phục kỳ lạ, khác hẳn với trang phục mọi người vẫn mặc ở khu vực Vạn Yêu Cốc, không biết họ từ nơi nào đến.

Nguyệt Công đi trước dẫn đường và năm người bọn họ ung dung đi theo sau, đợi đến khi đặt chân vào bậc cửa lớn của Thiên Thượng Nhân Gian thì Nguyệt Công khẽ cúi người nhìn về phía vị mỹ nữ đi đầu, cười nói: "Đây là phân đà Thiên Thượng Nhân Gian của bản hội, mời Phong Thần đại nhân quá bước."

Nữ tử nhẹ nhàng gật đầu, trực tiếp mang theo bốn người đi sau lưng bước vào đại tửu lầu Thiên Thượng Nhân Gian. Sau khi Nguyệt Công dẫn đường đi lên đến tầng lầu cao nhất thì họ nhìn thấy một người đã đứng đợi ở trên này, đúng là Bạch gia gia chủ Bạch Thế Hân.

Bạch Thế Hân nhìn thấy sau người lên lầu thì vừa chấp tay vừa cười nói: "Nguyệt Công, mấy vị này là?" Bạch Thế Hân thấy người cầm đầu là một vị nữ tử nên không khỏi kinh ngạc nhưng hân phục hồi thái độ bình thường rất nhanh và thầm nghĩ trong lòng: "Thần Tiên hội mấy ngày gần đây từng nói có người vâng mệnh đi vào Bạch Hổ thành, chẳng lẽ là mấy người này, chẳng lẽ người cầm đầu bọn họ lại là một nữ oa oa?"

Nguyệt Công không đợi Bạch Thế Hân suy nghĩ đã ha ha cười cười rồi nhìn về phía nữ tử dẫn đầu nói: "Vị này chính là quan môn đệ tử của Bộ Ngạn thần đại nhân, cũng là ái đồ được lão thần tiên cưng chiều nhất, Phong Thần đại nhân..."

Chương 145: nếu có duyên (2)

Tác giả: Tiêu Đình

Người dịch : Phương (Nhóm dịch Độc cô thôn)

Nguồn: www.tangthuvien.com

Ebook: enix

Bạch Thế Hân khẽ giật mình, hấn bị dọa sợ run rẩy nên nói chuyện không đầu vào đầu, vội vàng chớp tay cười nói: "Thì ra đây là cao đồ của lão thần tiên Bệ Ngạn thần, tại hạ có mắt như mù không thấy thái sơn, thất kính thất kính."

Nữ tử ấy liếc nhìn Bạch Thế Hân bằng ánh mắt đầy khinh thường, nàng thản nhiên nói: "Người là Bạch gia gia chủ Bạch Thế Hân ư? Người không cần phải khách sáo như thế đâu, tốt hơn là nên nói chuyện chính sự trước đi." Nàng dứt lời rồi liếc nhìn Nguyệt Công khiến nụ cười trên khóe môi của lão bị cứng lại, hiển nhiên là vì hấn không dám lãnh đạm chút nào với cách nhìn của nữ oa oa này, nghiêm nghị nói: "Vậy Bạch gia gia chủ, người hãy nói tiếp đi."

Bạch Thế Hân ngập ngừng một lát vì hấn không thể tin được cái con tiểu nữ oa này lại dám gọi thẳng tên tục của hấn, mặc dù nội tâm rất không thỏa mái nhưng không dám phát tác, chỉ dám cau mày nói: "Hiện tại ta vẫn chưa điều tra được tin tức của Thiên Âm môn bởi vì hành tung của môn phái này quá mức quỷ dị và thần bí, chỉ bằng thực lực và thủ đoạn của Bạch gia ta thì vẫn chưa đào được những tin tức hữu dụng cần thiết, e rằng bây giờ người nhà của ta vẫn còn phải đi điều tra một thời gian nữa mới có kết quả được. Về phần gã Thiệu Cảnh thì ta đã phái rất nhiều thám tử đi vào Nam Sơn thành giống trống khua chiêng để điều tra, mặc dù không đào được tin tức hữu dụng gì nhưng đã điều tra được chỗ ở của hấn." Hấn đang nói lại ngập ngừng, sau đó cau mày lại và nói tiếp: "Chỉ là..."

"Chỉ là cái gì?" Nguyệt Công vội hỏi.

"Chỉ là chỗ ở của gã Thiệu Cảnh này trống rỗng, người của ta không tìm được được vật gì." Bạch Thế Hân cay mòi rồi nói.

Nữ tử nghe vậy thì lông mi khẽ nhu lại, thản nhiên nói:"Nói cách khác thì người không điều tra được cái gì đúng không?"

Bạch Thế Hân vội nhìn Nguyệt Công, Nguyệt Công gật đầu rồi hơi cúi đầu xuống, ho nhẹ một tiếng rồi nói:"Quả thực Bạch gia gia chủ đã tận tâm làm việc hết lòng, việc đám đệ tử của hãn không đến kịp lúc quả thực cũng chỉ là bất đắc dĩ, hy vọng Phong Thần đại nhân rộng lòng lượng thứ chứ đừng so đo với hãn. Hơn nữa thưa Phong Thần đại nhân, ngài chính là cao thủ điều tra và truy lùng của Thần Tiên hội chúng ta, tối hôm nay ngài đến đây chính là để tiếp nhận việc này, có ngài ở đây nhất định dấu vết của bọn chúng sẽ bị điều tra ra thôi."

Phong thần cười nhạt một tiếng chứ không nói gì.

Bạch Thế Hân nghe vậy thì sắc mặt hơi khó coi, thầm nghĩ trong lòng:"Con ranh con không biết trời cao đất dày này kiêu ngạo thật, ta đường đường là Bạch gia gia chủ một trong bảy đại môn phái ở vùng đất này chẳng lẽ lại phải nghe lời con ranh miệng còn hôi sữa chưa hiểu việc đời này sai bảo." Bạch Thế Hân mặc dù rất muốn nói như vậy nhưng nét mặt lại không hề thay đổi, ngẫm nghĩ một chút rồi cung kính nói:"Ta nhớ gần đây vùng đất Vạn Yêu Cốc này mới xảy ra một sự kiện lớn, chỉ là không biết nó có phải là tin tức hữu dụng mà Phong đại nhân cần hay không."

Phong Thần đại nhân nghe vậy thì thu lại nụ cười nhạt trên bờ môi, nàng hững hờ nhìn Bạch Thế Hân, hỏi:"Chuyện gì, người kể ta nghe một chút đi.

"Sáu tháng trước có một động phủ của tu sĩ thời thượng cổ xuất hiện ở dưới chân dãy núi Thiên Thanh thuộc quyền cai quản của Huyền Thiên tông, một thời gian sau khi động phủ xuất thế thì thám tử của chúng ta đã hồi báo rằng lại có nhiều hiện tượng quỷ dị xuất hiện ở trên bầu trời dãy núi Thiên Thanh, hình như có cảnh chín con rồng khổng lồ biến ảo hóa thành một chiếc cự đỉnh. Chỉ có điều cảnh dị tượng này chỉ diễn ra trong vài cái chớp mắt rồi lập tức biến mất nên chưa bị nhiều người để ý."

Phong Thần nghe vậy thì đôi mắt ướm dễ thương của nàng trợn tròn lên, thăm rung động: "Là Cửu Long Hóa Đỉnh."

Phong Thần không đợi Nguyệt Công và Bạch Thế Hân kịp nói thêm câu gì thì nàng đã vội cười rất tươi, hớn hở nói: "Vậy thì ngày mai ta sẽ đến Huyền Thiên tông." Dứt lời nàng lại nói: "Nguyệt Công, làm phiền người mau mau báo cho sư tôn biết tin tức này."

Nguyệt Công vừa chấp tay vừa nói: "Vâng."

Một lát sau, khi Nguyệt Công và Bạch Thế Hân còn chưa hiểu gì giống như hai gã hòa thượng sờ đầu không thấy tóc thì Phong Thần đã vội vàng dẫn theo bốn người vắn một mực đứng sau lưng nàng rời khỏi đại tửu lầu Thiên Thượng Nhân Gian, làm như nàng có sự tình trọng yếu gì đó nên không hề có ý tứ ngồi lại nói chuyện với hai người này.

Hai người Bạch Thế Hân và Nguyệt Công đợi đến khi Phong Thần rời khỏi mới bắt đầu quay ra nhìn nhau, trong nội tâm hai người đều có rất nhiều cảm giác hỗn loạn không nói nên lời, là kinh hãi, là không cam lòng, cũng là bất đắc dĩ, càng nhiều hơn là nghi vấn và suy đoán nổi đầy trong bụng, cái cổ tu động phủ này, cái dị tượng này, cái Thiên Âm môn này, đến tột cùng là đang có chuyện gì xảy ra? Lại để cho vị thần như Bộ Ngạn Thần đại nhân phải coi trọng như thế.

Bạch Thế Hân nghĩ mãi mà không có kết quả, thở dài một

hơi và nói: "Xin hỏi Nguyệt Công, vị Phong Thần đại nhân này có tu vị như thế nào?"

Nguyệt Công cười nhạt một tiếng, nói: "Ta nhìn là biết trong lòng ngươi có nhiều thắc mắc, chỉ có điều ngươi đừng xem thường nữ oa nhi này." Nguyệt Công vừa đi về phía bậc thang gỗ dẫn xuống lầu dưới vừa nói: "Hơn nữa, nàng không phải là tu sĩ giống như chúng ta, bởi vì nàng là thuật sĩ. Càng trọng yếu hơn là nàng không chỉ được trời cao ban tặng thiên phú tu luyện Ngũ Hành thuật pháp kinh người mà còn có một loại năng lực có một không hai, đó là thuật Ngự thú. Trên trời dưới đất, phàm là loài có thể cử động như chim bay, cá nhảy, rắn, côn trùng, chuột, kiến..., thậm chí ma vật hay yêu thú đều nàng bị sai bảo tùy tâm, ép buộc tùy ý."

Ngày mười bảy tháng tám, mưa dầm gió bắc, sương lạnh mịt mờ.

Sáng sớm, cơn mưa dầm dề từ đêm qua vẫn chưa dứt và thời tiết ẩm dần dần lạnh giá, chợt có cơn gió lạnh mang theo sương đêm chầm chậm chui vào phòng nhỏ, lùa vào chăn ấm khiến Thiệu Cảnh đang ngủ trong chăn bị cảm lạnh, không nhận được liền hắt xì hơi một cái rồi lập tức mở to hai mắt.

"Trời đã sáng rồi à." Thiệu Cảnh duỗi lưng một cái rồi chậm rãi ngồi thẳng dậy, sau đó thuận tay sờ vào túi linh thạch vẫn còn nguyên ở dưới cái gối mà không khỏi nhếch miệng cười, nói: "Hôm nay nhất định phải mua một ít lá bùa tốt về rồi hảo hảo nghiên cứu thuật pháp mới được." Sau đó hắn lại thuận tay vút Tiểu Trư sang một bên rồi nhảy xuống giường đi rửa mặt. Việc điều tra Vệ Trọng chết oan uổng đã được tạm dừng một thời gian, một đoạn thời gian dài, tất cả tin tức có liên quan đến việc này đều bị chướng môn Thanh Phong chân nhân hạ lệnh giấu kín. Môn phái chỉ an bài một ít thám tử âm thầm điều tra Thiên Âm môn mà thôi, hơn nữa ngoại trừ đám trưởng lão đêm đó ngồi bàn luận ở Nghị

Sự Đường thì chẳng còn ai biết được cái "Chân tướng" mà bọn họ vẫn tưởng là sự thật cả, vì vậy tất cả các đệ tử khác của Huyền Thiên tông đều hoàn toàn không hiểu gì cả, ai cũng đoán xa đoán gần rồi xúm vào nghị luận không ngừng, mặc dù việc Vệ Trọng bị sát hại rất nghiêm trọng nhưng chỉ mấy ngày sau đó mọi việc lại trở bình thường như chưa có gì xảy ra. Hơn nữa, tối hôm qua có người đến báo tin cho Thiệu Cảnh, hôm nay hắn đã được trở lại làm tạp vụ ở Thiên Phong lâu rồi.

Chương 146: nếu có duyên (3)

Tác giả: Tiêu Đình

Người dịch : Phương (Nhóm dịch Độc cô thôn)

Nguồn: www.tangthuvien.com

Ebook: enix

Mặt trời còn chưa nhô lên nhưng cơn mưa phùn mịn mờ đã nhẹ nhàng rơi lả tả xuống con đường nhỏ trong núi.

Giống như thường ngày, Thiệu Cảnh lại dẫn theo Tiểu Trư đi đến bãi đất nằm ở đầu con đường nhỏ trong núi mà y đã đi qua không biết bao nhiêu lần, chỉ là lần này y đi khỏi Huyền Thiên tông với một cái túi nặng trĩu treo ở bên hông. Thiệu niên này không bước đi rất tự nhiên, không có chút nào khác thường nhưng đến khi đi đến một chỗ cỏ cây mọc đầy trước mặt trong rừng thì bất thành linh y lại nở một nụ cười quỷ dị, thoáng một cái đã chui vào chỗ sâu trong rừng, không lâu sau mới chậm chạp chui ra khỏi khu rừng, lúc này bên hông y lại treo nhiều hơn một cái túi rồi tiếp tục đi xuống chân núi.

Trong Thiên Phong lâu. Vài ngày không tới hình như tình hình trong lâu không có chút thay đổi nào nhưng khi tỉ mỉ quan sát thì Thiệu Cảnh lại nhìn thấy nhiều ra mấy cái bàn lớn, hình như bởi vì số bàn lúc trước trong đại sảnh không đủ dùng nên đã phải tăng thêm.

Trong Thiên Phong lâu, từ buổi sáng đến giờ thì bàn nào cũng ngồi đầy khách, sinh ý thật là náo nhiệt, mặc dù loại tình hình này không phải là chuyện hiếm có gì nhưng cũng không phải là loại sự tình thông thường, khiến cho hai mắt Thiệu Cảnh mơ hồ nhìn thấy luồng hào khí mịn mờ. Sáng hôm nay số lượng khách hàng ra vào mua bán nhiều hơn ngày xưa rất nhiều, hiển nhiên đã làm cho bầu không khí

của Thiên Phong lầu náo nhiệt hơn hẳn, mặc dù việc này là một việc tốt đối với Thiên Phong lầu, đối với Huyền Thiên tông nhưng Thiệu Cảnh lại phát hiện sắc mặt của quản sự Thiên Phong lầu và các vị sư huynh sư tỷ làm việc trong lầu không được tươi lắm.

Thiệu Cảnh không hiểu vì sao nên vội kéo một tiểu nhị lại hỏi: "Hình như mấy ngày nay sinh ý rất tốt nhưng mà sao khuôn mặt của tất cả mọi người đều nặng nề như vậy."

"Là Thiệu sư đệ à, ờ, mấy ngày nay sinh ý tốt thì tốt, chỉ là đám người khách này đều là loại khách lai giả bất thiện. (lai giả bất thiện nghĩa là người đến thì không tốt - nằm trong câu: lai giả bất thiện, thiện giả bất lai nghĩa là người tốt thì không đến, người đến thì chẳng tốt đẹp gì.)

"Lời này có ý gì?"

"Những người này hơn phân nửa là bọn mật thám do những môn phái, thế lực khác sai phái đến Tiểu Hồ thành để tìm hiểu tin tức. E rằng bọn chúng chỉ đến vì cổ tu động phủ mới xuất thế của tông môn chúng ta thôi. Đoạn sư huynh dặn mọi người những ngày này phải làm việc cẩn thận, không ai được phạm sai lầm." Dứt lời, vị tiểu nhị liền vội vàng rời đi cứ như có người khách đang gọi mình.

Thiệu Cảnh cẩn thận đánh giá một lượt cả đám người khách, quả nhiên phát hiện bầu không khí trong đó có chút nặng nề, bởi vì tất cả bọn họ đều tự lo uống trà chứ không có một người nào nói chuyện, bầu không khí trên bàn tràn ngập cảm giác âm trầm quỷ dị.

Thiệu Cảnh âm thầm hít một hơi thật sâu rồi cũng phải rời đi làm việc bận rộn của chính mình

Lại nói tiếp, vì Thiên Phong lầu này sinh ý không tệ nên Thiệu Cảnh vừa bắt đầu làm việc đã bận tối mày tối mắt, tuy vậy trong lòng của hắn vẫn định tranh thủ thời gian ăn

cơm buổi trưa để chạy ra ngoài bởi vì chỉ có buổi trưa thì hăn mới có cơ hội vụng trộm chuồn đi mua sắm lá bùa. Mặc dù chưa làm việc được bao lâu nhưng Thiệu Cảnh đã than thở sao mà buổi sáng lại trôi qua chậm chạp như vậy chứ, thời gian chậm chạp mãi không trôi đến giữa trưa, mặc dù trong lòng rất nôn nóng nhưng hăn vẫn phải bận bịu làm việc y như một kẻ không biết mệt mỏi.

"Thầy tướng số đây..., thầy tướng số đây..., trên trời biết kiếp trước bảy tầng tháp phù đồ, dưới đất giải kiếp sau ba đời phú quý... ." Chợt có giọng nói đầy khí thế của một ông cụ vang vọng nhẹ nhàng trong đại sảnh im phăng phắc khiến mọi người bất giác quay đầu ra lại nhìn trong vô thức.

Họ thấy một ông cụ mi tóc bạc phơ nhưng sắc mặt lại hồng hào như trẻ con, bộ râu dài cũng bạc phơ giống như một ông tiên, dáng vẻ tiên phong đạo cốt hơn người đứng ở ngoài cửa. Cụ cầm trong tay một thanh phàm kỳ viết bốn chữ khổ lớn "Tiên Nhân Chỉ Lộ" đẹp tựa như rồng bay phượng múa. Sau đó ông cụ cười ha ha rồi đi vào trong lầu (phàm kỳ là cây gậy gỗ có treo lá cờ viết chữ hoa dọc từ trên xuống)

Thiệu Cảnh nhất thời nhàn rồi tay không vướng khách liền đơn đả nghênh tiếp ông cụ, hăn liếc nhìn bốn chữ "Tiên Nhân Chỉ Lộ" trong tay ông cụ mà không nhìn được bật cười. Hăn cũng là kẻ lão luyện trà trộn trong chốn giang hồ nhiều năm, việc như gian lận lừa gạt cũng đã làm không ít, trước mặt lại nhìn thấy ông cụ mặt dày này vào địa phương lừa lọc như Thiên Phong lầu mà rêu rao khắp nơi. Mặc dù trong lòng cảm thấy rất buồn buồn cười nhưng hăn nghĩ ông cụ ấy cũng có thể là một người khách mua hàng, vì vậy hăn liền cười nói đón chào, chỉ là trong nụ cười ẩn chứa sự châm chọc, cười nói: "Lão thần tiên, mời lão sang bên này."

Ông cụ nghe thấy Thiệu Cảnh gọi mình là lão thần tiên liền lấy làm mừng, ha ha cười cười và bước dài trong đường của Thiên Phong lầu. Ông cụ đang thả bước đi thong thả bất

chợt dừng lại một chút như cảm thấy có điều gì không ổn, sau đó xoay người lại tỉ mỉ đánh giá thiếu niên đứng ở trước mặt một phen, "Ồ" lên một tiếng mà không khỏi cau mày, sau đó ông cụ đi vòng quanh Thiệu Cảnh một vòng, ánh mắt cụ rơi vào cái túi bên hông của Thiệu Cảnh. Ông cụ liền giơ tay ra nhẹ nhàng ước lượng một lát rồi nhất thời mí mắt không kìm được run rẩy, sau đó liền ha ha cười nói: "Thú vị, thú vị."

Thiệu Cảnh nhìn thấy ông cụ chỉ có hứng thú với túi Lưu Vân treo bên hông mình mà không khỏi kinh ngạc, trong lòng bay lên một cảm giác bối rối không hiểu vì sao. Hơn nữa hẳn bị ông cụ nhìn lại cảm giác khó nói lên lời, không khỏi nhú mày rồi cúi đầu nhìn xuống túi Lưu Vân treo ở bên hông và cười nói: "Lão thần tiên, người đã tìm thấy điều thú vị ở đâu vậy?"

Ông cụ cười hắc hắc rồi nói: "Người thú vị mà cái túi này cũng thú vị." Bất chợt nhãn châu trong con mắt của ông cụ khẽ lướt rồi cười nói: "Người trẻ tuổi, ta thấy ấn đường của ngươi biến thành màu đen, trên đỉnh đầu có yêu khí bốc lên, đó chính là dấu hiệu của tai ương, xem ra ngươi gặp tai vạ đến nơi rồi. Như vậy đi, lão phu gặp ngươi coi như là hữu duyên, vậy lão sẽ chỉ cho ngươi một con đường sáng, ngươi thấy thế nào."

Thiệu Cảnh nghe vậy mà suýt nữa thì bật cười, mặc dù hẳn cảm thấy ông cụ này khá quái dị nhưng lại không nghĩ tới ông cụ lại còn muốn lừa gạt hẳn nghe theo ý mình, hẳn im lặng ngẫm nghĩ một lát rồi cười hắc hắc, nói: "Lão thần tiên, đêm qua ta ngồi xem tinh tượng nhìn thấy một ngôi sao trong chòm Bắc Đẩu thất tinh bị rơi xuống, bấm ngón tay tính toán thì chính là điềm đại hung, không ngờ hôm nay lại được gặp gỡ lão thần tiên, nếu như ta đoán không sai thì lão thần tiên chân đạp xuống lục tinh, chính là thuận theo điềm đại hung xuất hiện trong đêm, xem ra cảnh máu chảy đầu rơi đã ở ngay trước mặt, may mà lão thần tiên gặp được tiểu tử như ta, như vậy đi, tiểu tử như ta gặp lão thần

tiên coi như là hữu duyên, vậy ta sẽ chỉ cho lão thần tiên một con đường sáng, lão thấy thế nào."

Ông cụ im lặng, đôi mắt nghiền ngẫm và khóe miệng khẽ nở một nụ cười, cụ cười nói: "Xin được lắng tai nghe."

Thiệu Cảnh cười cười, nói: "Kính xin lão thần tiên bỏ đi vớ giày, lòng bàn chân đạp vào một quả Hắc Châm, như thế chính là chân đạp thất tinh, tai qua nạn khỏi, hung nguy tự giải và không có vấn đề gì." Nghe thấy lời đối đáp của hai người mà mấy vị khách đang tự rót tự uống trà ngồi trong đại sảnh phải bật cười thành tiếng, trong lúc nhất thời giúp cho bầu không khí nặng nề trầm lắng bị tán mất vài phần. Ông cụ vừa cúi đầu nhìn xuống hai chân của mình thì phát hiện mình đã bị cậu thiếu niên này trêu đùa một phen, nhưng cụ không để ý chút nào mà ha ha cười nói: "Nếu vậy thì càng thú vị hơn rồi." Dứt lời, ông cụ trực tiếp đi thẳng vào Thiên Phong lâu.

Chương 147: nếu có duyên (4)

Tác giả: Tiêu Đình

Người dịch : Phương (Nhóm dịch Độc cô thôn)

Nguồn: www.tangthuvien.com

Ebook: enix

Ông cụ tùy ý tìm một chiếc ghế rồi ngồi xuống, chỉ là cái bàn này có một người khách đơn độc đang ngồi tự rót tự uống trà một mình chứ không tán chuyện với ai. Mặc dù hẳn thật sự không hề giờ tay xua đuổi ông cụ râu tóc bạc phơ này nhưng lại liếc xéo mắt nhìn ông cụ.

Ông cụ thấy vị khách này vừa nâng chén trà lên ngang miệng thì nhãn châu xoay động rồi giờ tay lên nói: "Chậm đã."

Vị khách dừng lại chén trà ở nâng được nửa đường, thản nhiên nói: "Như thế nào?"

"Lão phu thấy có mây đen che trên đỉnh đầu của tiên sinh" Ông cụ lại đem tính toán ướm vào người của vị khách nhân. Xem ra khởi đầu không tệ, thế nào ông cụ cũng phải kiếm được một bả.

Ai ngờ ông cụ còn chưa nói xong thì vị khách nhân kia đã nâng chén trà lên miệng uống cạn, sau đó rút trường kiếm trong tay kêu "Choang" lên một cái rồi lạnh lùng đặt lên bàn, không nói hai lời liền ngẩng đầu nhìn chăm chăm vào mặt ông cụ. Biến cố bất thành linh xảy ra quả thực đã khiến ông cụ vô cùng hoảng sợ, vô tình run rẩy làm cây phàm kỳ "Tiên Nhân Chỉ Lộ" đang cầm trong tay bị lung lay dao động, ông cụ cười gượng mất tự nhiên rồi nói: "Tiên sinh chớ làm như thế, lão phu chỉ là hảo tâm nhắc nhở giúp tiên sinh hóa giải được điềm hung hiểm tai ương kia mà thôi, nếu

tiên sinh không muốn nghe thì lão phu lập tức rời đi, lập tức rời đi."

Ông cụ dứt lời liền đứng dậy, đi lòng vòng rồi lại tìm một chiếc gỗ trống để ngồi xuống, sau đó lại mở miệng nói lời lo lắng lừa gạt người khác, nào có thể ngờ đám khách nhân này hoặc là trợn mắt hung dữ, hoặc là nói lời coi khinh chẳng thèm đếm xỉa, lộ ra là họ sớm đã nhìn thấu cái thủ đoạn rẻ tiền của ông cụ. Ông cụ bất đắc dĩ đành phải thở dài một tiếng rồi đứng dậy đi khỏi nơi này.

Ông cụ đi tới cửa chợt quay đầu lại nhìn về phía mọi người trong sảnh, lắc đầu thở dài một tiếng rồi lại cười tiếc nuối, than:"Thế nhân ngu muội, thế nhân hư vọng, thế nhân vô tri, u mê trong kiếp phù du, chìm đắm trong cõi hồng trần, cuối cùng vẫn chạy không khỏi vòng tuần hoàn của đạo trời, vạn thế chìm trong luân hồi thôi." Chuyện đó truyền vào trong tai mọi người đều bị cho là câu chuyện ma quỷ của đám thuật sĩ giang hồ, không coi ra gì giống như mắt diếc tai ngơ. Duy chỉ mình Thiệu Cảnh đang làm việc bận rộn trong lầu nghe thấy chuyện đó, bất chợt ngừng làm quay ra nhìn ông cụ.

Ông cụ mắt thấy không có người để ý tới lời mình nói xem ra không kiếm được sinh ý gì đành phải quay người rời khỏi nơi này, vừa đi được hai bước nhưng chẳng hiểu tại sao ông cụ lại dừng bước rồi xoay người lại nhìn về Thiệu Cảnh, nhấn châu xoay động rồi cười nói:"Vị tiểu ca này, ngươi hãy tới đây một chút."

Thiệu Cảnh nghe vậy thì nhìn ngó xung quanh xem ai gọi thì thấy ông cụ đang nhìn mình chăm chú, hần liền đi tới trước người ông cụ rồi cười nói:"Lão thần tiên có chuyện gì."

Ông cụ cười hắc hắc và nói:"Như vậy đi, lão phu thấy gặp ngươi quả thật là hữu duyên, muốn tặng ngươi một vật bỏ đi, ngươi xem coi thế nào." Ông cụ dứt lời liền móc tay vào túi áo rồi lấy ra một chiếc gương nhỏ đưa cho Thiệu Cảnh.

Thiệu Cảnh không hiểu vì sao nên liếc ánh mắt nghi ngờ về phía ông cụ, sau đó nhận lấy chiếc gương rồi xem xét tường tận tỉ mỉ. Chỉ là mặc dù hắn cầm chiếc gương xem xét kỹ càng nhưng chỉ thấy đây là một chiếc gương tầm thường không có gì đặc biệt, chỉ có điều quanh mình chiếc gương có thêm bốn cái quẻ tượng bát quái, mặc dù bốn quẻ đều là Tam Dương Hào, Thuần Dương Chi Số, Tam Dương Càn Quái nhưng lại không có một hào là Thái Âm Chi Hào. Thiệu Cảnh cảm thấy hơi kỳ lạ vì hắn không nhìn ra đây là vật gì. Hắn bèn xoay chiếc gương để nhìn mặt sau, quả đúng là có bức tranh hình Thái Cực. Thiệu Cảnh lại bắt đầu để ý đến chất liệu để chế tạo chiếc gương này, tuy vậy dùng nhãn lực của hắn lại không mấy may nhìn ra đây là vật liệu gì; nhưng có một điều Thiệu Cảnh hiểu rõ trong đầu, thứ này không phải vật liệu của thời kỳ này, chắc hắn nó được truyền lưu lại từ thời cổ xưa và cũ lắm rồi.

"Cái này là vật gì? Lão thần tiên vì cớ gì lại tặng vật này cho ta?" Thiệu Cảnh nghi hoặc hỏi.

"Đồ vật này là do lão phu luyện được, ở đâu ra mà nhiều hỏi vấn đề như vậy, bây giờ ngươi cứ tạm nhận lấy là được rồi."

Vẻ mặt của Thiệu Cảnh đầy nghi hoặc nhưng hắn không muốn nhận nên cũng chẳng cần hỏi nhiều, bàn tay khẽ nhét trả lại chiếc gương vào tay ông cụ rồi nói: "Lão thần tiên hay là thu hồi lại vật này đi, ta và lão chỉ là bè nước gặp nhau, ta dứt khoát không thể nhận đồ vật của lão được."

Ông cụ khẽ giật mình, khi cụ nhìn thấy cậu thiếu niên này sắp quay người vào trong lầu liền thở dài một hơi rồi nói: "Tiểu ca tạm dừng bước." "Vậy cũng được, cũng được thôi, ta lại muốn hỏi tiểu ca, tiểu ca vì sao lại tu Ngu Hành thuật pháp?"

Thân hình Thiệu Cảnh hơi run lên và đồng tử trong đôi mắt nhất thời giãn rộng, hắn nhìn chăm chăm vào ông cụ mà sắc

mặt đang tươi lại tối sầm xuống. Hắn nghĩ thế nào cũng không hiểu vì sao ông cụ này lại có thể nhìn thấy con đường mà hắn đang tu luyện, chỉ một câu hỏi đơn giản của ông cụ đã lập tức nhắc lên cả biển sóng khó nói trong lòng. Thiệu Cảnh quay lại nhìn ông cụ rồi thản nhiên nói: "Lão thần tiên, người có ý gì vậy?"

Ông cụ cười hắc hắc rồi cầm chiếc gương ném cho Thiệu Cảnh, nói: "Người đã tu tập Ngũ Hành pháp thuật thì cái thứ này đối với người mà nói thì nó chính là loại đồ vật trợ giúp không thể tốt hơn. Nhận hay không nhận thì người hãy tự mình suy nghĩ đi."

Thiệu Cảnh cầm chiếc gương trong tay mà do dự đến nửa ngày, im lặng suy nghĩ một lát. Không hiểu sao trong lòng hắn cứ cảm thấy ông cụ đứng trước mặt này chắc chắn không phải hạng người hiền lành lương thiện gì, rồi lại sờ không tới, nhìn không thấu giới hạn của ông cụ nên thầm kinh hãi trong lòng. Mặc dù nghĩ như vậy nhưng trên mặt hắn đã sớm khôi phục thái độ bình thường, nhìn không ra một tia kinh hoảng. Chỉ thấy hắn ước lượng chiếc gương trong tay rồi cười nói: "Lão thần tiên, nếu không phải lão nói ra mấy lời như thế thì ta phải đem trả lại chiếc gương này cho lão rồi."

Ông cụ nghe vậy lại bật cười, đưa tay ra nhận lấy chiếc gương rồi vuốt ve nó và cười nói: "Vật này người khác ước mong cả đời mà còn không có được, không thể tưởng tượng được tiểu tử như ngươi lại không muốn nó, đầu óc ngươi là bị bò đá hay là bị heo nhú rồi hả?" Ông cụ dứt lời lại ném chiếc gương cho Thiệu Cảnh.

Hai con ngươi của Thiệu Cảnh xoay lòng vòng thành vài vòng rồi cười nói: "Như vậy đi, ta nhận chiếc gương này nhưng lão thần tiên phải nói cho ta biết đây là vật gì?"

Ông cụ cười hắc hắc rồi xoa xoa đôi bàn tay, khẽ vuốt ngón cái và ngón giữa làm ra một tư thế chờ lấy tiền rồi đưa bàn

tay ngả trước mặt Thiệu Cảnh, nụ cười không ngớt nở trên môi rồi cười đùa nói: "Tiểu gia hỏa được tiện nghi còn làm trò, lão phu biết rõ ngươi còn có chuyện muốn hỏi lão phu."

Thiệu Cảnh vừa nhìn thấy tư thế của ông cụ là lập tức hiểu được ngay, hần suy nghĩ một lát rồi nói: "Bao nhiêu tiền lão mới bằng lòng nói?"

"Ờ, ngươi nghĩ mà coi nhé, một chiếc gương cộng thêm phí giải thích thì khoảng mười viên linh thạch là được rồi." Ông cụ cười hắc hắc và nói.

Thiệu Cảnh sa sầm mặt rồi cả giận nói: "Cái gì? Mười viên linh thạch? Lão đòi mắc như vậy thì có khác gì chặn đường cướp bóc của người khác không? Không có tiền."

Ông cụ nghe vậy thì cười hắc hắc và chỉ chỏ vào hai cái túi treo ở bên hông của Thiệu Cảnh, nói: "Ồ, hai cái túi này, trong đó có một túi chứa linh thạch, một túi đựng bảo vật uy lực khó lường của một môn phái thời thượng cổ truyền xuống, ngươi nghĩ lão phu nói đúng hay sai? Lão phu phải công nhận ngươi đúng là một tiểu tử không biết thành thật chút nào."

Thiệu Cảnh kinh hãi và trong lòng cảm giác hoảng sợ khó nói lên lời, hần vội nhìn ngó xung quanh rồi giơ tay lôi kéo ông cụ vào trong góc tường của Thiên Phong lầu, sau đó liền thò tay vào túi lấy ra mười viên linh thạch rồi đưa cho ông cụ như bị ma quỷ sai khiến. Hần chột nhướn mày hỏi: "Bây giờ lão thần tiên có thể nói được chưa?"

Ông cụ cầm được linh thạch trong tay thì cười hắc hắc không ngừng, thuận mồm nói: "Tiền tài đúng là đồ tốt nha, người có tiền thì có thể sai khiến cả ma quỷ cơ mà, lão phu đây tự nhiên có thể nói." Ông cụ dứt lời thì vỗ vỗ vào Thiệu Cảnh rồi chỉ tay vào một đám mây trắng bay lững lờ ở phía chân trời, nói: "Ngươi nhìn xem đó là cái gì?"

Thiệu Cảnh thuận thể xoay người và ngẩng đầu nhìn lên trời, đáp: "Là mây trắng."

"Sai, là Phù Vân." Dứt lời thì ông cụ biến mất không một tiếng vang.

"Phù Vân?" Thiệu Cảnh thì thầm như có điều suy nghĩ rồi vội hỏi: "Lão thần tiên đừng nói vớ vẩn, mau mau nói cho ta biết vật này là cái gì đi ..."

Thiệu Cảnh chưa nói xong thì chợt quay người lại, nào ngờ người xưa giờ nơi đâu, chỗ ấy chẳng còn có lão thần tiên. Hắn nhướng mày rồi quay đầu nhìn ngó mọi nơi, tìm kiếm xung quanh nhưng chẳng còn thấy bóng dáng ông cụ kia đâu cả.

Thiệu Cảnh lại nhìn chiếc gương trong tay mà không biết có phải mình vừa bị mắc lừa hay không, sau đó hậm hực đi vào trong Thiên Phong lâu. Hắn đang vung vẩy thì bất chợt lại có một thanh âm nhỏ truyền vào trong tai: "Thiếu chút nữa thì lão phu quên nói cho người biết rồi, vật đó có tên là Âm Dương Kính, hai mặt phân làm âm dương, mặt này là dương kính và nó không phải vật tầm thường đâu."

Chương 148: nếu có duyên (5)

Tác giả: Tiêu Đình

Người dịch : Phương (Nhóm dịch Độc cô thôn)

Nguồn: www.tangthuvien.com

Ebook: enix

Thiệu Cảnh nghe vậy thì chột dừng lại rồi quay đầu nhìn ngó xung quanh để nhìn theo bóng dáng ông cụ kia nhưng hăn không tìm thấy gì cả. Một lát sau rốt cục xác định không tìm được thì hăn lại giơ chiếc gương lên để đánh giá một phen, nhưng cho dù hăn có tỉ mỉ xem xét như thế nào thì cũng chẳng tìm ra được manh mối gì cả, liền vất nó vào trong túi Lưu Vân rồi hăm hực trở lại Thiên Phong lâu.

Thiệu Cảnh ngẩng đầu lên nhìn thì sắc trời đã chuyển về trưa, đám đệ tử trong lầu đều đã dừng những công việc bận rộn để tất bật chuẩn bị ngồi ăn cơm trưa. Hăn nhẹ nhàng đi đến trước quầy rồi đá liên tục vào cái thùng đựng hàng, sau khi cái thùng bị đá một hồi thì có đầu heo của Tiểu Trư thò ra, miệng ụt ụt kêu hai tiếng kháng nghị, nhìn qua thì ánh mắt của nó vẫn còn mơ màng ngái ngủ chứ chưa tỉnh ngủ hăn.

Thiệu Cảnh một tay xách Tiểu trư đặt vào trong ngực rồi nở một nụ cười quý dị, hăn thừa dịp mọi người không chú ý liền lặng lẽ chạy ra khỏi Thiên Phong lâu và hướng về phía tửu điểm Thanh Thủy Các. Thiệu Cảnh vừa đi trên phố vừa suy nghĩ xem đám linh thạch còn lại nên xài như thế nào cho ổn, ngoài ra còn suy nghĩ xem cần phải mua bao nhiêu lá bùa để tập khắc phù mấy thuật pháp cấp thấp cho thuần thục.

Thiệu Cảnh còn chưa đi vào tửu điểm Thanh Thủy Các thì đã thấy có rất nhiều vị khách đang đứng mua sắm, hỏi han

đu thứ ở trước quầy, xem ra sinh ý hôm nay của tiểu điểm Thanh Thủy Các náo nhiệt hơn hẳn thường ngày, sự náo nhiệt này có chút kỳ lạ. Hắn nghiêng đầu nhìn ngó thì thấy có bảy tám vị khách vẫn phải đứng chờ chưa được hỏi đến còn Tạ chương quỹ thì đang bận rộn chết đi được, vẻ mặt vui vẻ không ngừng tươi cười mời chào khách hàng. Thiệu Cảnh nhìn thấy sinh ý của tiểu điểm Thanh Thủy Các quá náo nhiệt và chương quầy không có thời gian để ý tới mình liền lắc đầu rồi ra ngoài đi dạo tới đám phường thị khác. Ai ngờ sinh ý của các tiểu điểm cửa hàng ở các phường thị khác lại náo nhiệt chẳng kém gì chỗ này, hắn đi một vòng, rơi vào đường cùng rồi lại trở về tiểu điểm Thanh Thủy Các.

Khi Thiệu Cảnh không biết mình đã đứng đợi bao lâu rồi thì rốt cục cũng tìm được cơ hội lại gần quầy hàng, Tạ chương quỹ nhìn thấy Thiệu Cảnh sắp tới gần thì chợt nở một nụ cười rồi chạy ra đón chào, cười nói: "Quý khách là người à, mấy ngày rồi không thấy người rẽ vào tiểu điểm này nữa nha, chắc là hôm nay người lại muốn cầm cố vật gì tốt đúng không?"

Thiệu Cảnh nhìn ngó đám khách hàng ở xung quanh rồi nói: "Hôm nay là tới mua ít đồ thôi."

"Không biết hôm nay quý khách muốn mua thứ gì." Tạ chương quỹ cười nói.

Thiệu Cảnh nói: "Ờ bùa màu xanh lá."

Tạ chương quỹ nhìn Thiệu Cảnh bằng ánh mắt lộ rõ sự kinh ngạc bởi vật này bình thường chẳng mấy khi có người chịu bỏ tiền ra mua, chỉ có một vài thuật sĩ hiếm hoi mới thỉnh thoảng tới mua một ít mà số lượng mua sắm cũng không nhiều. Thiệu Cảnh cùng lắm chỉ là một hài tử chưa đến hai mươi tuổi mà thôi, sao lại muốn mua đồ vật như lá bùa này? Chỉ có điều đã có người mua thì kiểu gì cũng muốn bán được nhiều, Tạ chương quỹ cười cười nói: "Người mua vật như lá bùa thường không nhiều, không biết quý khách

muốn mua bao nhiêu ?"

Thiệu Cảnh ngẫm nghĩ một lát rồi nói: "Năm viên linh thạch, chừng quầy có thể bán bao nhiêu?"

"Ồ, mười lá nhé, quả thật là mức giá này rồi." Tạ chừng quỳ đáp.

"Mười một lá, như thế nào?"

Tạ chừng quỳ nghe vậy liền cười ha ha và nói: "Quý khách cứ đùa, mặc dù người biết dùng và mua lá bùa không nhiều lắm nhưng tài liệu chế tạo lá bùa màu xanh tuyệt không phải vật tầm thường, chắc hẳn quý khách cũng biết điều này chứ, vì vậy với năm viên linh thạch thì quý khách chỉ có thể mua được mười lá mà thôi."

Thiệu Cảnh vừa ngẫm nghĩ vừa liếc nhìn sắc mặt của chừng quỳ, cười nói: "Ta có thể mua mười lá nhưng chừng quỳ phải đánh giá cho ta một vật, được không?"

Tạ chừng quỳ suy nghĩ một lát rồi nói: "Được, vậy người đem vật của người cho lão hủ xem một chút đi, có điều nhãn lực của lão hủ chắc chắn không thể bằng mấy vị trưởng lão trong tông môn đâu, ta không thể khẳng định mình có thể nhìn ra được gì hay không được."

Thiệu Cảnh cười nói: "Cái này không phải sự tình đáng ngại như vậy." Hắn dứt lời liền thò tay vào túi Lưu Vân lấy Âm Dương Kính và đưa cho Tạ chừng quỳ.

Tạ chừng quỳ tiếp nhận chiếc gương liền nâng lên hạ xuống xem xét tường tận một lúc lâu thì nhíu mày một cái rồi nói: "Vật này nhất định không phải vật tầm thường, chỉ có điều cả cuộc đời lão hủ chưa được gặp qua loại vật liệu như thế này bao giờ, lại thêm quẻ càn và bức họa Thái Cực đồ thì.... trong đó không có hào nào thuộc quẻ tượng thuần âm, hơn nữa nhìn sơ qua lại có một cảm giác quỷ dị khó nói

lên lời. Lão hủ nghĩ nó là đồ tốt, chỉ là lão hủ đã cố gắng nhưng tài đức có hạn nên không thể tìm hiểu được bí mật của nó là như thế nào."

Chưởng quỹ dứt lời liền đưa chiếc gương trả lại cho Thiệu Cảnh, ngáp ngừng một thoáng rồi hỏi:"Xin hỏi quý khách, vật này từ đâu mà đến?"

Thiệu Cảnh nhú mày nói:"Chuyện này..."

Tạ chưởng quỹ nhìn thấy mặt Thiệu Cảnh lộ vẻ khó xử liền ha ha cười nói:"Lão hủ nhiều lời rồi. Đây là mười lá bùa màu xanh mà quý khách cần, quý khách cầm lấy và đếm lại đi." Tạ chưởng quỹ vừa nói vừa lấy ra mười tờ phù màu xanh lá từ một bên quầy và đưa cho Thiệu Cảnh.

Thiệu Cảnh nhận lấy mười lá bùa rồi lấy ra năm viên linh thạch giao cho Tạ chưởng quỹ, sau đó hắn bất chợt quay đầu nhìn qua bốn phía và nói:"Hôm nay sinh ý của Thanh Thủy Các náo nhiệt thật đấy, chắc hắn chưởng quầy đã kiếm được không ít thứ tốt rồi nhỉ, nói sơ qua đi, nếu có thứ ta cần thì ta sẽ bỏ thêm tiền ra mua.

Tạ chưởng quỹ cười ha ha, nói:"Việc buôn bán mấy ngày nay quả thật không tệ, chỉ là hầu như mấy vị khách này chỉ mua một ít đan dược tài liệu gì đấy chứ không có người nào cầm cố được vật gì tốt cả."

Tạ chưởng quỹ nói xong thì nét vui vẻ trong nụ cười bị nhạt đi rất nhiều, ông thở dài một hơi rồi nói:"Gần đây việc buôn bán của mấy cửa hàng như chúng ta đã tốt hơn trước rất nhiều rồi, chỉ là không biết đây có phải dấu hiệu là điềm chẳng lành không. Than ôi, lão hủ thấy quý khách cũng phải lẫn lộn trong Tiểu Hồ thành, còn thường xuyên chiếu cố việc buôn bán của bốn điểm, lão hủ coi như là gương mặt thân quen rồi, vì vậy lão hủ muốn đề tỉnh quý khách một câu này, gần đây tình hình trong Tiểu Hồ thành không còn yên ổn, có lẽ quý khách nên tạm thời rời đi nơi khác một thời

gian thì tốt hơn."

Thiệu Cảnh nghe được chuyện đó thì rất lấy làm kỳ liền nghi hoặc hỏi: "Xin chưởng quầy hãy nói rõ hơn?"

Tạ chưởng quầy nhìn ngó xung quanh rồi hạ giọng nói nhỏ: "Bởi vì gần đây có tin động phủ của cổ tu mới xuất thế ở dưới chân núi của Huyền Thiên tông. Lão hủ cũng không biết vì sao tin tức động phủ của cổ tu mới xuất thế lại bị lan truyền nhanh chóng như vậy, tin tức bị truyền đi cực kỳ nhanh, thậm chí còn bị một số kẻ đồn đại linh tinh, phóng đại trắng trợn và thêu dệt rất nhiều kỳ chuyện, nói rằng vị cổ tu ấy cất giấu rất nhiều trọng bảo quý giá trong động phủ, tin này vừa truyền ra chỉ trong mấy ngày ngắn ngủi đã thu hút tới đông đảo thế lực cùng đám tán tu liều mạng. Theo lão hủ phỏng đoán thì giờ phút này bất kể là bảy đại môn phái trên vùng đất Vạn Yêu Cốc hay những thế lực chi nhánh của ma giáo nhất mạch ngày xưa đều đã tụ tập lại ở trong Tiểu Hồ thành. Tất cả bọn chúng đều đã sắp xếp tai mắt chặt kín trong Tiểu Hồ thành rồi, quả thực là cảnh ngư long hỗn tạp khuấy động mạch nước ngầm. Sáng hôm nay lão hủ đã thấy một ít tu sĩ đạo hạnh không cao, lại không muốn rước họa vào thân nên đã lục tục kéo nhau đi khỏi Tiểu Hồ thành hết rồi, lão hủ thấy quý khách hay là cũng nên rời khỏi chỗ thị phi này thì hơn."

Chưởng quầy nói xong lại thở dài: "Những thế lực như bọn hăn tranh đoạt với nhau lẽ ra không hề liên quan tới bọn ta, nhưng biết làm sao được ..., chỉ mong là bọn chúng có tranh đoạt thì cũng tuyệt đối đừng kéo đến đây mà phá hủy mấy cửa hàng nho nhỏ này, ài."

Thiệu Cảnh khẽ giật mình, hăn không thể tưởng tượng được chỉ mấy ngày không xuống núi mà tình hình trong Tiểu Hồ thành xảy ra nhiều chuyện như vậy. Chỉ là tin tức động phủ của cổ tu này rõ ràng đã bị Huyền Thiên tông đặt ra tầng tầng phong tỏa, người bên ngoài cùng lắm thì chỉ biết có động phủ xuất thế chứ làm sao biết được những tình huống

hoàn toàn xác thực như vậy. Hôm nay tin tức có thể bị truyền nhanh như vậy chắc chắn có kẻ ở trong bóng tối giở trò. Thiệu Cảnh nghĩ đến đây thì không khỏi cau mày, trong lòng chập chờn cảm giác lo lắng không an, không phải vì lo lắng Huyền Thiên tông gặp phải biến cố gì mà là lo lắng cho cái mạng nhỏ của mình, dù sao bất cứ việc nào xảy ra mấy ngày gần đây đều uy hiếp đến mạng nhỏ của mình, tình hình trước mắt lại thay đổi như mặt nước ngầm bắt đầu khởi động, làm không tốt thì chính mình sẽ thành vật hi sinh trong cuộc tranh đoạt giữa các thế lực."Xem ra tình thế không tốt lắm, ta phải nắm chắc thời gian rồi nghĩ biện pháp rời khỏi nơi này."Thiệu Cảnh âm thầm thì thầm.

Chương 149: gặp gỡ bất ngờ (1)

Tác giả: Tiêu Đình

Người dịch : Phương (Nhóm dịch Độc cô thôn)

Nguồn: www.tangthuvien.com

Ebook: enix

Thiệu Cảnh cất kỹ gương và lá bùa vào trong túi rồi ra khỏi tiểu điểm Thanh Thủy Các và trở lại Thiên Phong lầu. Buổi chiều việc buôn bán trong lầu vẫn tấp nập đông đúc y như buổi sáng nên hắn vừa về là lại cặm cụi làm việc chứ chẳng có mấy thời gian ngồi nhàn rồi. Đám khách mua hàng đợi đến khi mặt trời sắp lặn ở chân trời thì mới lục tục kéo nhau ra về, một lát sau Thiệu Cảnh mới thu thập xong mọi thứ và chào chúng đệ tử một lượt, sau đó dẫn Tiểu Trư đi ra cửa.

Chỉ là Thiệu Cảnh vừa đi ra ngoài cửa thì chợt nghe thấy rất nhiều tiếng động vang ở trên lầu làm hắn không nhìn được mà quay đầu lại nhìn ngó, không bao lâu sau thì có một người đi từ trên lầu xuống. Đám đệ tử Huyền Thiên tông chưa rời đi cũng vậy, họ đều không hện mà cùng nhìn về phía người này, đợi khi người này đến gần thì trong lúc mơ hồ mọi người đều cảm giác trên người này tỏa ra một luồng uy áp như có như không, khó nói lên lời.

Có người khẽ nói: "Ngưng Nguyên Cảnh." Từ uy áp như có như không xem ra tu vi của người này mặc dù không thấp nhưng cũng không cao thâm gì, người có đạo hạnh như vậy trong Tiểu Hồ thành mặc dù không nhiều lắm nhưng thực sự thì số lượng cũng không ít; nhưng một tu sĩ tầm thường như vậy lẽ ra không được đặt chân lên lầu hai mới phải, điều này nhất thời khiến chúng đệ tử nhìn về người tu sĩ đang đi xuống bằng ánh mắt kỳ quái.

Thiệu Cảnh ngược hai mắt nhìn vị tu sĩ rồi âm thầm nói: "Tu

sĩ Ngưng Nguyên Cảnh à." Sau khi hấn đi qua được một lát thì Thiệu Cảnh lại cảm giác hình như có cái gì đó không đúng vừa xảy ra, hấn liền quay mặt lại tinh tế đánh giá người này. Chỉ thấy gương mặt của hấn gầy mà dữ tợn, mặc trên người bộ quần áo màu đen có thêu hoa văn màu vàng. Thiệu Cảnh lại nhìn thêm một lát thì mới chợt nhận ra, không phải kẻ này chính là tu sĩ của Bách Độc giáo mới gặp ở cửa tiểu điểm Thanh Thủy Các mấy hôm trước sao? Chẳng biết tại sao vừa nghĩ đến tu sĩ của Bách Độc giáo thì hấn đã cảm thấy lo sợ, không nhìn được rùng mình một cái.

Vị tu sĩ Bách Độc giáo không đợi mọi người kịp phản ứng thì đã đi tới cửa, bất chợt hấn liếc xéo Thiệu Cảnh một cái rồi đi về phía góc đường.

Vị tu sĩ Bách Độc giáo chưa đi được bao lâu thì lại có hai người đi xuống từ trên lầu, khi chúng đệ tử nhìn thấy hai người này thì đều cung kính đi đến chào hỏi lễ phép. Hai người đi thẳng tới cửa và đều không nói gì, chỉ là nhìn qua thì thấy sắc mặt của họ tái nhợt, trông khá khó coi. Chẳng hiểu sao khi hai người đi đến cửa ra vào thì cũng quay ra liếc xéo Thiệu Cảnh y như vị tu sĩ Bách Độc giáo vừa rồi khiến Thiệu Cảnh sợ không dám hé mồm nói câu nào, chỉ dám cúi đầu xuống chào hai người giống như chúng đệ tử khác của Huyền Thiên tông đang cúi đầu thể hiện sự tôn kính với bậc trưởng bối của mình.

Mắt thấy sắc trời dần dần đen tối, mặt trời chiều ở chân trời hình như sớm đã chán ghét cái ngày mùa thu lạnh lùng và đám người lạnh nhạt ở nơi này liền vội vàng chạy xuống chân núi, để lại một bầu trời vắng lặng đìu hiu bao phủ cả Tiểu Hồ thành. Thiệu Cảnh chẳng biết tại sao lại ngẫm cảm thấy không ổn khi bị nhìn bằng ánh mắt liếc xéo của hai người này, làm cho trong lòng hấn nổi lên một tia tí ti hàn ý. Thiệu Cảnh nhìn thấy hai người sắp ra khỏi Thiên Phong lầu thì cũng hướng về phía cửa mà bước đi, chỉ là hai người đó chưa đi được bao xa thì đã đứng lại ở trên bậc cửa ra vào của Thiên Phong lầu, đợi đến khi Thiệu Cảnh đi ra Thiên

Phong lâu thì bọn họ gọi hẩn lại.

Một người trong đó lạnh lùng nói: "Người tên là Thiệu Cảnh?"

Thiệu Cảnh khẽ giật mình, chẳng biết tại sao mà tay chân hẩn bỗng cảm thấy lạnh buốt, chắp tay nói: "Dạ thưa Thanh Hà trưởng lão, đúng rồi ạ."

Thanh Hà trưởng lão nắm hai bàn tay lại thành nắm đấm, bàn tay lão run run phát ra tiếng xương vang rảng rặc nhưng lão lại im lặng thật lâu, không nói câu nào. Thiệu Cảnh không dám nói câu nào và một mực bảo trì tư thái bình thường, chỉ là trong lòng không ngừng nhắc lên cảm giác lo lắng sợ hãi nên bất chợt mồ hôi lạnh đã ứa ra. Lại qua một hồi lâu thì hẩn rõ ràng đã cảm nhận được trên người Thanh Hà trưởng lão đang tỏa ra sát khí giết chóc, chỉ là luồng sát khí này rất khó có thể nhận ra rồi lại biến mất một cách khó hiểu trong lặng lẽ.

Ba người không có một ai mở miệng nói chuyện, cứ như vậy mà căng thẳng với nhau trong im lặng. Bầu không khí nặng nề thật lâu, thâm trầm không nói lên lời. Thiệu Cảnh không dám ngẩng đầu nhìn Thanh Hà trưởng lão mà chỉ dám liếc trộm gã Đoạn Thiên Lý đang đứng bên cạnh. Hẩn thấy Đoạn Thiên Lý chay mảy, sắc mặt âm trầm mà da mặt lại run rẩy, đang cẩn thận từng li từng tí nói: "Sư phó, chúng ta nên trở về núi thôi."

Thanh Hà trưởng lão hình như không nghe thấy câu nói của Đoạn Thiên Lý nên vẫn đứng im lặng, một hồi lâu sau đó lão mới hé nụ cười lạnh lẽo và nói hai tiếng: "Tốt, tốt." Lão dứt lời liền quay người rời đi khiến tà áo bào đang rủ im lìm bị lay động trong gió, còn gã Đoạn Thiên Lý thì sát phía sau, không lâu sau đó thì bóng áo hai người biến mất ở cuối con đường.

Màn đêm buông xuống và từng cơn gió thu lạnh lẽo thổi vù vù tốc mát thốc người bay qua người Thiệu Cảnh, khiến cho

Thiệu Cảnh vốn đã bị lạnh buốt hai tay hai chân càng cảm thấy không khỏe. Hắn hít phải một hơi lạnh trong cơn gió rét rồi nhìn về nơi Thanh Hà trưởng lão và Đoạn Thiên Lý vừa biến mất mà sắc mặt tái đi trắng bệch. Sợ hãi trong lòng trào dâng như con sóng cả tràn vỗ bờ đê, cau mày một lúc lâu rồi thầm lẩm bẩm mấy chữ trong miệng: "Hắn định giết ta?"

Thiệu Cảnh bất giác ực lớn một cái trong cổ rồi nhẹ nhõm khẽ vuốt vuốt Tiểu Trư nằm trong ngực, nét mặt hững hờ nhìn về phương xa, ánh mắt thâm thúy mà rét lạnh như băng.

Thiệu Cảnh nhổ một bãi nước miếng xuống đất rồi khốn khổ xê dịch đôi chân, chạy ngược lên núi về nhà của mình. Mặc kệ tất cả những phù hoa ồn ào náo động, gió thổi cỏ lay, hình như lúc này tất cả đều không còn bất kỳ ảnh hưởng gì với hắn.

Hắn đi được nửa đường thì sắc trời đã tối, trên đầu có vầng trăng tàn lấp lánh chậm rãi bay lên bầu trời thâm trầm đen như mực, chiếu rọi ánh sáng mờ mờ mà朦胧 lung xuống con đường nhỏ nối lên núi, Thiệu Cảnh tất nhiên là không có tâm tư ngẩng đầu nhìn nên cứ cắm đầu cắm cổ đi lên trên núi, chỉ là chẳng biết tại sao hình như hắn cảm giác đêm nay không giống ngày thường, hình như nó thiếu đi cái gì đó.

Thiệu Cảnh trong lòng không vui nên không để ý đến những thay đổi quanh mình, ngược lại Tiểu Trư trong ngực hình như bị bất an vô cùng, nó kêu ụt ụt không ngừng làm hắn giật mình, tỉnh lại từ trong suy nghĩ.

Thiệu Cảnh vừa rồi phải trải qua sát khí lộ rõ ràng ra ngoài của Thanh Hà trưởng lão và Đoạn Thiên Lý nên giờ phút này hắn hoảng sợ cứ như không thể chịu nổi một ngày, lại bị tiếng kêu của Tiểu Trư nhiễu loạn từ trong suy nghĩ nên tự nhiên là giận không kềm được, giận dữ gầm lên: "Con lợn chết tiệt, kêu la cái gì."

Mặc dù Tiểu Trư bị Thiệu Cảnh găm lên giận dữ nhưng càng lúc nó càng kêu to lên, càng lúc càng khó chịu, nó càng thay đổi tệ hại hơn mà hống lên như hò hét, tiếng kêu và phản ứng càng lúc càng dữ dội, cuối cùng đúng là lộ ra thần sắc giãy dụa thống khổ rồi không ngừng lặn mình trong ngực của Thiệu Cảnh.

Thiệu Cảnh ngây dại bởi vì hắn không biết tại sao Tiểu Trư lại có cử động như vậy. Hắn vội vàng gạt đi suy nghĩ trong lòng và vỗ về trấn an Tiểu Trư nhưng Tiểu Trư hiển nhiên lại bất vi sở động với sự trấn an của Thiệu Cảnh, xu thế giãy dụa của nó ngày càng nghiêm trọng. Sau đó Tiểu Trư đá vào hai tay của Thiệu Cảnh rồi nhảy xuống mặt đất, kêu lên hai tiếng rồi vội vàng chạy vào trong bụi cỏ.

Chương 150: gặp gỡ bất ngờ (2)

Tác giả: Tiêu Đình

Người dịch : Phương (Nhóm dịch Độc cô thôn)

Nguồn: www.tangthuvien.com

Ebook: enix

Mùa thu, một cơn gió cô đơn thổi trong đêm đen tĩnh mịch, lướt qua người Thiệu Cảnh, hắt một mặt mượn ánh trăng tàn yếu ớt để đuổi theo Tiểu Trư, một mặt để ý tới những thay đổi khác thường ở xung quanh mình. Hắn đuổi theo được một đoạn thì phát hiện có rất nhiều loài đang chạy trốn tán loạn ở trong bụi cỏ phía trước, không chỉ mình Tiểu Trư mà còn có rất nhiều động vật bình thường ít thấy như rắn rết, ong bướm, côn trùng, chuột, kiến, chim trời cá nước, đủ loại động vật đều đang chạy theo hướng Tiểu Trư.

Thiệu Cảnh càng đuổi theo thì càng xa ngọn núi, gió rét không ngừng thổi khiến hắn không khỏi thấy lạnh giá, lòng chùng xuống khi nhìn thấy tất cả các loài động vật từ bốn phương tám hướng đang không ngừng tập trung lại một chỗ và chạy về một phương hướng như điên. Chúng chạy như điên cuồng không hề quan tâm tới sự vật chung quanh, rất nhiều động vật còn chẳng thèm để ý tới có người đang một mực chạy theo và quan sát bọn nó, hình như trong mắt chúng bây giờ chỉ có con đường phía trước và sự giận dữ điên cuồng, phảng phất ở phía trước có cái gì đó khiến cho đám động vật này bị nổi điên nổi giận hết cả, cho dù muốn ngừng cũng không được.

Thiệu Cảnh đuổi theo một đường không biết bao lâu nhưng hắn sớm đã bị mất tung tích của Tiểu Trư. Thiệu Cảnh chạy dọc theo con đường này đúng là đuổi không kịp cái con tử trư như con heo ngốc ấy, rơi vào đường cùng, rốt cục hắn lại phải chạy theo đám động vật.

Thiệu Cảnh đuổi tới gần một bãi đất trống rồi dừng lại thở

hào hển, bởi vì xung quanh chẳng còn có tiếng đám động vật chạy tán loạn nào nên hắc đàn phải chui vào trong bụi cỏ dại um tùm để ẩn nấp. Hắc chợt cảm thấy nghi hoặc đầy bụng nên nhẹ nhàng đẩy bụi cỏ ra để nhìn về bãi đất trống ở trước mặt. Đúng là không nhìn thì không biết, vừa nhìn thì Thiệu Cảnh đúng là đã bị cảnh tượng trước mắt dọa lão đảo.

Chỉ thấy trên bãi đất trống dĩ nhiên đã đứng đầy các loài động vật nhìn như phô thiên cái địa, nhưng một màn này còn không là kỳ, kỳ lạ nhất là đám động vật này lại phân công bày trận, nghiêm chỉnh huấn luyện giống như binh sĩ con người. Các loài phi cầm, tẩu thú, rắn rết, độc trùng, chuột, kiến đều tự mình phân thành một đội ngũ chỉnh tề. Thiệu Cảnh tinh tế quan sát thì phát hiện ngay cả khoảng cách ở giữa các đội ngũ này cũng đều vô cùng hợp lý, không sai chút nào.

Yết hầu của Thiệu Cảnh giật giật rồi nuốt xuống một ngụm nước miếng lớn. Sau khi nhìn thấy một màn quỷ dị này hắc cảm thấy hơi bối rối vì không biết phải làm sao, rốt cục lại ngồi im xem tiếp, không dám nhúc nhích một chút nào, chỉ là nhãn châu vẫn di chuyển trái phải không ngừng như đang tìm kiếm một điều gì đó.

Thiệu Cảnh cứ tìm như vậy không biết đã qua bao lâu thì hai hàng lông mày chợt chau lại, ánh mắt hắc rơi vào bụi cỏ nằm xa xa trước mặt. Chỉ thấy bụi cỏ khẽ lay động một hồi thì có hai bóng người bước ra từ trong đó, mặc dù màn đêm vẫn phủ bóng tối xuống khắp nơi nhưng Thiệu Cảnh rõ ràng có thể nhìn ra hai người này đều là nữ tử, mà tuổi cũng không lớn, chỉ là khoảng cách quá xa nên hắc không thể nhìn thấy dung mạo của hai người mà thôi, nhưng từ hình dáng của hai người thì tất nhiên cũng là những nữ tử ấy đều xinh đẹp hơn người.

Thiệu Cảnh ngừng thở, hắc nhìn qua một màn quỷ dị ở dưới mặt đất rồi lại nhìn về hướng hai nữ tử, đúng là ngồi im mà không dám nhúc nhích chút nào.

Hôm nay Thiệu Cảnh đạo hạnh thấp kém, hắn không cần nghĩ cũng biết người có thể điều khiển động vật làm theo ý mình chắc chắn không thể là nhân vật đơn giản. Nếu để cho hai người này phát hiện hắn, có lẽ cho dù hắn có bỏ chạy như thế nào thì cũng không làm nên chuyện gì. Cái gọi là "họa là từ ở miệng mà ra", thật tình hắn không muốn nhìn trộm người ta, việc này càng có thể đưa tới họa sát thân. Thiệu Cảnh nghĩ lại những lời Tạ chương quỹ nhắc nhở mà không khỏi cảm thấy yết hầu giá lạnh.

Hai nữ tử chậm rãi đi ra khỏi bụi cỏ rồi dừng ở trước mặt đám động vật, sau đó có một nữ tử bước thêm một bước và liếc mắt nhìn đám động vật này. Nàng từ từ nhắm mắt lại, cùng lúc đó bàn tay rất nhanh đã nhấp nhoáng những thủ ấn phức tạp, đợi đến thủ ấn cuối cùng thì đột nhiên nàng trợn trừng hai mắt, thủ ấn cứng lại và lập tức ánh sáng màu tím bùng lên trong đôi mắt.

Tựa như hòa theo ánh sáng màu tím trong mắt nữ tử nên gần như trong mắt tất cả các loài động vật đều hiện lên một luồng ánh sáng tím, rồi chúng lập tức đứng yên bất động mà không tạo một tiếng vang nào.

Thiệu Cảnh sửng người, ngây dại nhìn về phía nữ tử này mà thầm hoảng sợ trong lòng, bậc này kinh hãi không phải chuyện đùa khiến hắn không tự giác mà trợn trừng hai mắt lên nhìn. Mặc dù thời gian hắn hành tẩu giang hồ không dài nhưng kiến thức của hắn cũng không phải loại người khác có thể so sánh, đọc nhiều sách vở kiến thức uyên bác, hơn nữa phần lớn đều là những quyển cổ thư ghi lại kỳ vật, chuyện lạ trong thiên hạ nhưng đây là lần đầu tiên hắn chính mắt nhìn thấy cảnh tượng kì lạ này, hơn nữa còn là dị tượng mới nghe lần đầu, càng nhìn càng khó tin, trong lúc nhất thời hoảng sợ trong lòng đúng là dững mảnh như con sóng to gió lớn tràn vào trong óc, không biết vì sao.

Ánh sáng màu tím trong đôi mắt nữ tử càng lúc càng lớn và

bỗng dưng thủ ấn trong tay biến đổi, mà theo sự biến hóa của thủ ấn thì rất nhiều loài động vật đang đứng nghiêm thành hàng chỉnh tề phảng phất như nghe được một mệnh lệnh nào đó, chúng gầm nhẹ một tiếng rồi nhanh chóng chạy vào bụi cỏ rồi tản ra khắp nơi. Cứ như vậy một lúc nữa thì rất nhiều động vật đang đứng trên bãi đất trống đã đi theo đội ngũ rồi chạy hết về bốn phía.

Vị kỷ, mặc dù muôn loài động vật đều đã tản đi nhưng vẫn còn một bé heo nhỏ vẫn còn lưu lại, chưa hề rời đi. Chỉ là con heo nhỏ này đang nằm không nhúc nhích trên mặt đất giống như bị tổn thương ở chỗ nào đó, chỉ là trong mắt của nó có hai tia chớp, một hồng một tím biến hóa thất thường.

Đôi mắt của Thiệu Cảnh nhìn chăm chăm vào Tiểu Trư nằm im như không động đậy được nữa trên mặt đất, lập tức lông mày bị nhăn lại, mồ hôi lạnh trên trán ứa ra, cảm giác bất lực không diễn tả được bay lên từ đáy lòng khiến hai hàm răng cắn chặt lại, hai tay dĩ nhiên đã nắm thành hai nắm đấm thật chặt, móng tay chậm rãi xuyên vào thịt ở bên trong như đang giã dựa trong lòng. Hắn khốn khổ mà thầm niệm một câu: "Tiểu Trư, người làm sao vậy, người gặp phải chuyện gì sao?"

So với Thiệu Cảnh thì hình như phản ứng của hai cô gái này còn nhiều hơn, bởi họ không rõ ràng cho lắm khi nhìn thấy Tiểu Trư vẫn còn đang nằm trên mặt đất. Một nữ tử trong đó thoáng cau mày rồi nói: "Phong Thần đại nhân, là chuyện gì xảy ra, con heo nhỏ này, hình như nó có thể chống cự sự điều khiển của ngài?"

Phong Thần cũng cau mày, nét mặt lộ vẻ uể oải rồi thản nhiên nói: "Ta cũng không biết, đây là lần đầu tiên ta gặp tình huống như vậy, loài động vật nhỏ như heo con vậy mà có thể chống cự lại ta, Tuyết Diên, người ôm nó qua đây cho ta nhìn xem."

"Vâng."

Đôi mắt Phong Thần lộ vẻ nghi ngờ, nàng cau mày ngẫm nghĩ rồi lập tức lộ vẻ kinh hãi, đồng tử mở lớn, lạnh lùng nói: "Chậm đã, con heo nhỏ này không phải loại tầm thường, nó có thể chống cự lại ta, chỉ có hai loại khả năng! Trừ phi nó là ..."

Tuyệt Diên dừng lại, nàng nghi hoặc hỏi: "Trừ phi điều gì?"

"Trừ phi nó là thượng cổ thần thú hoặc là..." Nói ra câu này thì Phong thần liền giật mình, lại nói: "Không có khả năng đấy, tuyệt đối không thể có khả năng đấy được."

Chương 151: gặp gỡ bất ngờ (3)

Tác giả: Tiêu Đình

Người dịch : Phương (Nhóm dịch Độc cô thôn)

Nguồn: www.tangthuvien.com

Ebook: enix

Nhưng mặc kệ nó là cái gì thì sau này nó cũng là thú cưng ta.

Trong lúc hai nàng đang nói chuyện thì có một luồng khói đen đang chậm rãi bay lên từ trên người Tiểu Trư, ánh sáng màu tím trong đôi mắt nó dần bị nhạt nhòa còn ánh sáng màu đỏ bùng lên lấp lánh, rồi nó từ từ đứng dậy.

Phong Thần vừa dứt lời thì chợt cảm thấy một cơn gió lạnh buốt thổi qua, một tia quỷ dị khó có thể phát giác lặng yên nổi lên trong lòng. Hình như Tuyết Diên cũng cảm thấy điều gì đó, hai người đồng thời nhìn về phía Tiểu Trư, nào có thể đoán được vừa liếc nhìn thì hàng mi thanh tú của hai nàng liền chau lại, âm thầm cầm chặt pháp quyết.

Vầng trăng tàn ở chân trời khuyết như lưỡi câu, nhẹ nhàng che phủ cỏ cây trên cánh đồng hơi có vẻ u ám thì bất chợt có một mảng mây đen thổi qua, cả vùng đất cũng chậm chậm chìm theo vào trong u tối.

"Động thủ." Phong thần quát nhẹ một tiếng. Trong tay nàng chẳng biết từ lúc nào dĩ nhiên lại có nhiều hơn một vật giống như mặt trước của tấm gương, từ bên trên nó phát ra ánh sáng màu tím chói mắt, rồi có một ngọn lửa màu tím chậm rãi bay lên, đằng đằng sát khí rồi lại xinh đẹp lạnh lùng như băng tuyết.

Ánh mắt của Thiệu Cảnh cứng lại, toàn thân cứng ngắc, hần nhìn chăm chăm vào đồ vật trong tay nàng vì hần có cảm

giác hình như đã từng nghe qua hay đọc được ở đâu đó, chỉ là trong tình thế nguy cấp như thế này lại không thể nhớ ra là vật gì, cả kinh rồi âm thầm thì thào trong miệng: "Pháp bảo." Thiệu Cảnh đề lại nội tâm kinh hãi trong lòng mà yết hầu khô khốc, hần khốn khổ quay đầu nhìn về phía Tiểu Trư, thì thào: "Đây là vật gì? Tại sao lại như vậy? Tiểu Trư?"

Tuyệt Diên không chần chờ chút nào đã lên tiếng rồi lao tới đánh trước, vũ khí trong tay nàng giống cung mà không phải cung, tự kiếm mà không phải kiếm, nó tỏa ra hào quang lung linh và nhanh chóng bị kéo thành hình dáng cong như dây cung, quan sát tỉ mỉ thì nhìn thấy phía trong dây cung này đang tụ tập ánh sáng thành một ngọn mũi tên, không có một phần cảm tình, không có một tia nghi hoặc, lạnh như băng đã hướng phía trước vọt tới.

Thiệu Cảnh kinh hãi, đang muốn lao ra khỏi bụi cỏ, chỉ là một tia lý trí còn sót lại trong nội tâm lại nói cho hắn biết, nếu như lúc này lao ra thì chính là không đánh mà tự khai chỗ ở của mình, cái mạng nhỏ chắc chắn không giữ được. Hắn bất đắc dĩ, lại nắm bàn tay thành hai nắm đấm thật chặt, cuối cùng lại không thể nhúc nhích.

Mũi tên ánh sáng đã rời khỏi cánh cung nhưng phương hướng dứt khoát không phải con heo nhỏ nhìn rất yếu đuối kia mà lại bắn về một đám khí đen lan tràn và đầy ngập ngựa, trong đó có một đôi mắt đỏ hừng hực như ngọn lửa đang bùng cháy, trên lưng có bộ lông cứng như cương châm chĩa ngược lên trời, trong miệng lòi ra hai cái răng nanh sắc nhọn như lưỡi đao, đúng là một con yêu thú. Từ xa nhìn lại quả thật đó là một con yêu thú to lớn đã trưởng thành.

Mũi tên ánh sáng lao đến nhưng con yêu thú đó không thềm né tránh, nó gầm lớn một tiếng rồi mạnh mẽ giơ hai bàn chân sắt lên rồi trầm trọng đập xuống mặt đất, sau cú đập mạnh trầm trọng này có một trận bão táp cường hãn hình sóng lập tức tản ra, bão táp lập tức chạm vào mũi tên ánh sáng đang lao tới từ phía trước, mũi tên chìm vào trong bão

táp giống như cục đá rơi vào trong biển rộng, không tạo được chút hiệu quả nào và hào quang dần dần tiêu tán.

Phong Thần nhìn qua về phía xa xa mà không dấu được sự kinh ngạc trên nét mặt, vẻ mặt của nàng không biết biểu lộ điều gì, là kinh sợ, hay là vui mừng. Nàng thầm nghĩ: "Mũi tên từ linh khí Bạch Vũ có uy lực không hề tầm thường, tu sĩ Ngưng Nguyên Cảnh bình thường tránh còn không kịp vậy mà lại không tạo được chút hiệu quả nào với con yêu thú này. Nó rất mạnh!"

Tuyệt Diên một kích không thành liền biến đổi Bạch Vũ trong chớp nhoáng, thanh linh khí từ cong như dây cung đã hóa thành một thanh trường kiếm, nàng nhún người nhảy lên rồi nghiêng người chém xuống một kiếm đầy sát khí, bóng kiếm phát sáng tỏa ra như một cột sáng chói lọi màu trắng.

"Gùgào" Con quái vật gầm lớn một tiếng và không thềm lui về phía sau, đơn giản chỉ quay đầu hất lên, cái răng nanh sắc dài như trường đao đập ầm ầm vào cột sáng của thanh linh khí Bạch Vũ.

"Boang..." Một tiếng vang thanh thúy chói tai vang vọng sau cú va đập mạnh khiến Tuyệt Diên bị chấn động phụt ra một ngụm máu đỏ, nàng mượn lực phản chấn cùng thân thủ bất phàm để nhanh chóng nhảy thoát khỏi mấy trượng. Chỉ một lần đổi đầu mà tay cầm Bạch Vũ của nàng đã run lên bần bật, cánh tay rách ra tung tóe rồi từ từ chảy ra một dòng máu tươi trong lặng lẽ. Hoảng sợ trong lòng nàng khó nói lên lời, cuối cùng cũng không dám tùy tiện tiếp tục tấn công.

Đám mây đen dày đặc che mặt trăng bị làn gió cuối thu thổi tới chân trời, một lần nữa vầng trăng tàn lại tỏa ra ánh sáng nhàn nhạt, chiếu rọi vào ánh mắt hừng hực hỏa diễm của con yêu thú, càng khiến nó lộ ra vẻ hung lệ quỷ dị khác thường, giờ phút này cặp mắt tà ác khác thường ấy đang

nhìn chăm chăm vào Phong Thần như muốn thị uy mục tiêu tiếp theo chính là Phong Thần.

Lúc ánh trăng tàn nhạt nhòa chiếu rọi con yêu thú cũng là lúc nó chậm chậm rơi vào người Phong Thần, làm cho nữ tử xinh đẹp không gì sánh được càng thêm mị hoặc, càng làm cho ngọn lửa màu tím đang chậm rãi đung đưa trong tay nàng lộ ra sự cao quý và mỹ lệ.

Thiệu Cảnh chăm chú nhìn bọn họ nhưng bất giác ánh mắt chợt dừng lại trên người nữ tử này, không biết vì sao, đối với cả hai sắp bộc phát kịch chiến thì hẳn lại dấy lên cảm giác sâu lo khó hiểu, cứ như là lo lắng cho con yêu thú vậy, mà cũng giống như là hăn lo lắng cho người nữ tử thanh lệ. Một cảm xúc thần kỳ thoáng qua khiến Thiệu Cảnh nhận ra mình đã ngây dại si ngốc ngắm nữ tử ấy rất lâu rồi, cảm giác này huyền diệu ấy sâu sa không giải thích được, hăn chưa từng có cảm xúc này khi nhìn bất kì cô gái nào khác.

Một cơn gió lạnh thổi qua làm mái tóc mây dài của Phong Thần bay lên phất phơ trong gió, gió nhẹ qua đi, tóc dài chậm rãi bay xuống.

Chính trong khoảng khắc này có một luồng ánh sáng màu tím chói mắt sáng lên, pháp bảo tấm gương trong tay Phong Thần bùng lên ngọn lửa tím điên cuồng, lập tức làm cho độ ẩm quanh mình giảm xuống đột ngột, khí lạnh bức người.

Thiệu Cảnh không khỏi rung mình một cái trong bụi cỏ, lại nhìn một người một thú, đúng là không có ai phát động tấn công, chỉ có một đôi mắt đẹp và một đôi mắt đỏ lửa đang nhìn nhau chăm chú.

Sau nửa ngày, Phong Thần nhẹ nhàng nâng bàn tay như ngọc trắng lên, đồng thời mặt pháp bảo tấm gương trong tay nàng nhắm thẳng con yêu thú. Cùng lúc, lông cứng trên lưng con yêu thú cũng dựng thẳng lên, găm ghè mãnh liệt.

Không có một tiếng vang, cũng không có bất kỳ một cử động, chỉ có từng cơn gió lạnh thổi qua, Thiệu Cảnh căng thẳng, hẳn biết rõ trận chiến sắp xảy ra chính là một trận chiến thảm thiết nhất mà hẳn từng nhìn thấy từ lúc chào đời tới giờ.

Chương 152: gặp gỡ bất ngờ (4)

Tác giả: Tiêu Đình

Người dịch : Phương (Nhóm dịch Độc cô thôn)

Nguồn: www.tangthuvien.com

Ebook: enix

Nhưng mà cảnh tượng hiện ra trước mắt lại không phải là trận đại chiến thảm thiết. Thiệu Cảnh chỉ cảm thấy không khí quanh người càng lúc càng giá lạnh. Ngọn lửa tím bùng cháy từ pháp bảo trong tay Phong thần càng bốc cháy rừng rực thì không khí càng thêm giá rét, cuối cùng đúng là đã kết tinh thành những bông tuyết trắng bay phất phơ trên bầu trời trên vùng đất u tối, bông tuyết lặng lẽ bay và lặng lẽ rơi xuống đất, chẳng biết từ lúc nào bốn bề chung quanh con yêu thú đã xuất hiện vô số tầng băng trùy khổng lồ, chẳng biết từ lúc nào bốn cái chân sắt đã bị kết lại trong tầng tầng băng đá dày đặc, không thể nhúc nhích.

Vụt vụt vụt...., tiếng băng trùy xé gió điên cuồng nhanh như sấm sét đánh xuống người con yêu thú mà không hề có điềm báo trước. Con yêu thú không thể phản kháng đành phải đứng im chịu đựng rừng băng trùy khổng lồ phô thiên cái địa giáng vào người, một bổ lại một bổ, một đâm lại một đâm.

Trong giây lát, trong trời đất không còn tiếng vang, yên tĩnh như thuở ban đầu, con yêu thú hoàn toàn bị bao phủ ở bên trong rừng băng trùy bén nhọn, sắc như đao như kiếm, sau một lúc lâu thì rốt cục đã không thể cử động được nữa. Tuyết Diên cau mày và chậm rãi thu hồi Bạch Vũ, nàng không lường trước được cảnh tượng này, con yêu thú đã dễ dàng bức lui đợt tấn công của nàng nhưng lại phải chết dưới một kích của Phong thần, mà nó chẳng có lấy một chút cơ hội để phản kháng.

Mưa tuyết vẫn còn rơi lả tả, ngọn lửa tím vẫn còn bùng cháy trên tấm gương trong tay Phong Thần.

Tĩnh lặng, tĩnh lặng đến kỳ lạ, ngay cả Phong Thần cũng cảm thấy lẽ ra bầu không khí không nên tĩnh lặng như vậy, trời đất tĩnh lặng đến mức dù là một tiếng vang nhỏ cũng bị phóng đại đến vô hạn, tiếng một giọt nước mắt rơi xuống đất lặng lẽ vang lên, trong bụi cỏ vang lên một giọng nói khàn khàn: "Tiểu Trư." Phong Thần thuận thế nhìn về phía giọng nói vừa truyền đến.

"Ai?"

Thiệu Cảnh lau đi dòng nước cay cay ngân ngấn ở khóe mắt rồi chậm rãi đi ra khỏi bụi cỏ, sự phẫn nộ và oán độc ngập đầy trong mắt. Chẳng bao lâu sau khi tửu quỷ sư phó mà hắn từng nương tựa qua đời trong lặng lẽ, tay cầm hai bàn tay lạnh như băng thì nam tử này vẫn chưa từng đau lòng như thế, đều chưa từng lưu lại một giọt nước mắt đau buồn. Nhưng mà, hắn nhìn vào con yêu thú không còn cử động được trong đám băng trùy mà rốt cuộc vẫn không thể dấu hết nỗi bi thương.

Phẫn nộ khiến cho đầu óc của hắn bị hôn mê, hắn bước dần từng bước một ra khỏi bụi cỏ, nhìn thẳng vào hai nữ tử đạo hạnh xa xa phía trên, lạnh lùng nói: "Vì cái gì, vì sao phải giết nó?" Dứt lời, hắn lại bước từng bước lại gần đụn băng chông chất không biết bao nhiêu tầng.

Phong Thần cất lên thanh âm lạnh lùng hòa vào trong gió và mưa tuyết rét lạnh: "Người là ai?"

Nam tử dùng bước lại, lãnh đạm nói: "Đồng bạn của nó." Nam tử dứt lời liền quay đầu lại, cay đắng nhìn về phía Phong Thần, đôi mắt đỏ tị máu, hai nắm đấm siết lại thật chặt, móng tay đâm vào trong da thịt, một dòng máu tươi lặng lẽ chảy ra từ giữa những đầu ngón tay. Phong Thần nhìn ánh mắt oán độc của nam tử mà khẽ chau mày.

Nam tử quay đầu, tiếp tục đi về phương hướng của Tiểu trư, uviensach.vn

trong miệng thì thầm một âm thanh yếu ớt: "Thực xin lỗi, Tiểu trư, ta không biết vì sao ngươi lại biến thành hình dạng này nhưng tất cả là vì ta không bảo vệ được cho ngươi, mới để"

Lời còn chưa dứt thì Thiệu Cảnh khẽ giật mình, ngây dại đứng nguyên một chỗ mà đôi mắt cứng đờ nhìn chăm chăm về phía trước.

Không hề có dấu hiệu, một luồng khói đen chậm rãi tràn ra men theo khe hở của băng trùy, ở giữa xem lẫn ngọn lửa màu đỏ thẫm, mà dùng mắt thường cũng có thể nhìn thấy tầng băng trùy đang bị hòa tan rất nhanh bởi sự ăn mòn của luồng khói đen này, tới cuối cùng, bất thành linh con yêu thú vừa rồi lại xuất hiện lần nữa ở ngay trước mặt ba người, đúng là lông tóc không tổn hao gì, luồng khói đen cũng như ngọn lửa trên người càng lúc càng ngập ngựa, ngọn lửa trong mắt nó còn bùng lên nóng bỏng, mãnh liệt hơn lúc trước.

Ba người cả kinh, còn chưa chờ bọn hắc hồn phục lại tinh thần thì đã nghe thấy con yêu thú rống lên một tiếng điên cuồng, làm ra tư thế chuẩn bị tấn công, ngọn lửa trong đôi mắt lập tức bay vọt lên và nhìn về phía Phong Thần.

Thân thể Phong Thần cứng đờ, ánh mắt nàng nhìn thẳng vào ngọn lửa bùng cháy trong đôi mắt của nó mà thân thể đột ngột run rẩy, trong mắt bỗng dưng nổi lên vầng sáng màu tím chói lòa, tình hình càng lúc càng thêm nghiêm trọng.

Tuyết Diên phát giác được điều gì không đúng vội lướt đến bên người Phong Thần, gào lên: "Phong Thần đại nhân? Người làm sao vậy?"

Phong Thần không hề phản ứng lại tiếng gào lên của nàng, cứ như vậy mà nhìn thẳng vào con yêu thú ở trước mặt, vầng sáng màu tím trong mắt càng lúc càng chói lọi, sắc

mặt càng ngày càng tái nhợt, so sánh với Phong thần thì bộ dáng của Tiểu Trư cũng như vậy, một người một thú gắt gao đối mặt, trong mắt ngọn lửa màu tím và hỏa diễm màu đỏ ầm ầm bùng lên.

Thời gian dần qua, phạm vi một trượng xung quanh hai bên đều chậm chậm bị ngọn lửa màu đỏ và hỏa diễm màu tím bao phủ, ngọn lửa bủa vây xung quanh thân thể hai người, điên cuồng bốc cháy, Tuyết Diên và Thiệu Cảnh vội vàng lui lại mấy trượng dưới sự kinh hoàng, trong mắt lộ vẻ sợ hãi không nói lên lời.

Hai bên vẫn đối đầu nhau bằng một loại phương thức khó hiểu như vậy không biết qua bao lâu. Theo thời gian dần trôi qua, sắc mặt Phong Thần tái nhợt như tờ giấy, ngọn lửa màu tím bùng cháy trong đôi mắt và bủa vây xung quanh mình nhỏ đi rồi bị nhạt dần. Tiểu Trư đứng trước mặt nàng cũng bị như vậy, khói đen và ngọn lửa đỏ dần dần bị tiêu tan.

Vị kỷ, bỗng dưng chỉ thấy hai mắt của Phong Thần và Tiểu Trư đồng thời bị nhắm chặt lại và hai bên lại đồng thời ngã xuống. Phong Thần giãy dụa rồi đứng dậy, thời điểm Tiểu Trư ngã xuống mặt đất thì đột nhiên bị thu nhỏ lại, biến thành con heo nhỏ nhu nhược như lúc ban đầu, nó nằm im trên mặt đất mà không biết sinh tử ra sao.

Yết hầu Thiệu Cảnh giật giật, hắn vừa mới tỉnh lại từ trong kinh hãi, tinh thần dần dần phục hồi sau khi nhìn thấy một màn quỷ dị, đang định lại gần ôm lấy Tiểu Trư.

Xa xa, một luồng ánh sáng chói lọi màu trắng hiện lên, chỉ thấy một mũi tên ánh sáng bắn về phía Tiểu Trư nhanh như sét đánh không kịp bưng tai.

Phong Thần, Thiệu Cảnh thoáng qua giây phút thất thần đều giật mình, đồng tử lập tức trợn to, đồng thời hô lớn: "Đừng."

Chương 153: gặp gỡ bất ngờ (5)

Tác giả: Tiêu Đình

Người dịch : Phương (Nhóm dịch Độc cô thôn)

Nguồn: www.tangthuvien.com

Ebook: enix

Gió vẫn lạnh như trước, mưa tuyết vẫn rơi như muốn bao phủ cả vùng trời đất này trong tuyết trắng, từng cơn gió rét thấu tâm can lại cuốn tới, Tuyết Diên nắm chặt Bạch Vũ trong tay và ngơ ngẩn nhìn qua sự hoảng sợ trên sắc mặt tái nhợt như tờ giấy của Phong Thần, từ nhỏ nàng và Phong Thần đã thân như hình với bóng mà chưa bao giờ nàng nhìn thấy ánh mắt như vậy của Phong Thần.

Ngọn lửa màu tím chập chờn ở trong tay Phong Thần, giờ phút này mặt của tấm gương đang hướng về phía Tiểu Trư, còn Tiểu Trư thì giờ phút này không biết sống chết ra sao, chỉ là trước mặt nó lại có nhiều hơn một tầng băng, một tầng băng dày đặc, ở trước tầng băng có một ngọn lửa hừng hực đang bùng cháy, Tiểu Trư nằm trên mặt đất được cả hai bảo vệ nên lông tóc không tổn hao gì, còn đạo mũi tên ánh sáng kia sớm đã biến mất không còn tung tích.

Xa xa, đồng dạng kinh hãi còn có Thiệu Cảnh, trong tay của hắn không biết từ khi nào đã có nhiều hơn một cái gương, có lẽ là dưới tình huống cấp bách đã móc nó ra từ trong túi, mà giờ khắc này trên mặt gương có một ngọn lửa màu đỏ đang chậm rãi bùng lên lần cuối rồi dần dần bị dập tắt.

Thân thể Phong Thần chấn động, ngây dại ngay tại chỗ, nàng nhìn qua về hướng Tiểu Trư, thấy Tiểu Trư không gặp phải chuyện gì mới chậm rãi quay đầu nhìn chăm chăm vào Thiệu Cảnh nhưng ánh mắt của nàng lại không biểu lộ tình cảm gì, một lúc lâu sau, nàng cất lên một thanh âm lạnh buốt như băng, rét thấu xương hòa vào trong cơn gió đêm giá lạnh đang thổi qua: "Người đến tột cùng là kẻ nào?"

Thiệu Cảnh kinh ngạc nhìn qua ngọn lửa màu đỏ đang dần dần tắt trên tấm gương, trong mắt hẩn lộ và nghi hoặc và hoảng sợ, khốn khổ quay đầu lại để nhìn về phía nữ tử, chợt toàn thân hẩn run rẩy kịch liệt, ánh mắt rơi vào chiếc gương trong tay nàng, hẩn cứ ngỡ ngác nhìn Phong Thần và chiếc gương trong tay nàng mà không trả lời lại, ngây dại nhìn ngăm như một người mất điếc tai ngơ.

Tuyệt Diên nhìn thấy Thiệu Cảnh không có bất kỳ phản ứng gì với lời nói của Phong Thần mà ngược lại còn nhìn chăm chăm vào bạn nàng không nhúc nhích khiến nàng không khỏi cau mày, Bạch Vũ trong tay sáng ngời rồi hóa thành một thanh trường kiếm, nàng quát lạnh một tiếng rồi đánh về phía Thiệu Cảnh.

"Tuyệt Diên, lùi lại." Phong Thần trên mặt không có bất kỳ biến hóa nào, lãnh đạm nói.

Tuyệt Diên ứng tiếng rồi lùi lại, vọt đến bên người Phong Thần, giơ thanh Bạch Vũ lên và chỉ thẳng vào Thiệu Cảnh.

"Tấm gương trong tay ngươi tìm thấy ở đâu vậy?" Phong Thần nói.

Thiệu Cảnh nghe vậy thì rất cực đã tỉnh lại từ thất thần. Ngọn lửa màu đỏ cháy lập lòe trên mặt gương dần dần sắp tắt hẩn, hẩn cau mày nói: "Chẳng có liên quan gì với ngươi cả."

Lông mày Phong Thần khẽ nhăn lại, đột nhiên nắm thật chặt tấm gương trong tay khiến cho ngọn lửa màu tím lạnh giá bùng lên, nàng lạnh nhạt nói: "Ngươi cũng là thuật sĩ nhưng đạo hạnh quá thấp, chưa phải là đối thủ của ta, nếu ngươi không chịu nói thì ta vẫn có biện pháp bắt ngươi phải nói."

Thiệu Cảnh khẽ giật mình vì lập tức có cảm giác nguy hiểm chạy lên não, nhưng càng nhiều hơn là sự nghi hoặc. Vừa

rồi hắn đã nhìn thấy Phong Thần ra tay, sử dụng cũng là thuật pháp nhưng nàng vậy mà lại không hề nhờ vào bất luận cái gì phù triện, đây là sự tình hắn mới nghe lần đầu. Vừa rồi tình thế cấp bách, vì cứu Tiểu Trư mà chẳng biết tại sao hắn lại sử dụng Hỏa Cầu thuật, mà cũng không hề nhờ vào bất kỳ sự trợ giúp nào của phù triện. Đây là chuyện gì. Thiệu Cảnh âm thầm ngẫm nghĩ rồi đồng tử lập tức giãn lớn, cúi đầu nhìn thẳng vào mặt Dương Kính đang nằm trên tay.

Thiệu Cảnh khẽ cắn hai hàm răng chặt lại rồi nhìn về phía ngọn lửa màu tím đã lượn lơ bên trên chiếc gương của Phong Thần, làm như đã hiểu được điều gì, hắn ngẫm nghĩ một lát rồi nói: "Vậy tấm gương trong tay người từ đâu mà đến vậy?"

Ánh mắt Phong Thần lạnh lẽo lại, nói: "Cho tới bây giờ chỉ có ta hỏi người khác, không có ta trả lời người khác, người có chịu nói hay là không?"

Da mặt Thiệu Cảnh run rẩy, ngẫm nghĩ một lát và nói: "Nếu người chịu thả ta và Tiểu Trư ra thì ta sẽ nói, nếu người không thả thì ta sẽ hủy cái gương này." Hắn dứt lời liền siết thật chặt chiếc Dương Kính vào trong tay.

Phong Thần lạnh lùng cười cười, cho tới bây giờ vẫn chưa từng có một người nào có thể nói điều kiện với nàng, hoặc là không có ai dám đặt điều kiện với nàng, càng không có người nào dám uy hiếp nàng nhưng hôm nay cái mạng nhỏ của nam tử này đang nằm trong tay mình, trong tình huống này hắn lại dám đặt điều kiện với mình, trong lúc nhất thời lại khiến cho nàng cảm thấy thoải mái khác thường. Lông mày của nàng thoáng giãn ra, thản nhiên nói: "Nếu như cách trả lời của người khiến thỏa mãn thì ta sẽ không làm khó dễ người."

Thiệu Cảnh nuốt nước miếng, chỉ cảm thấy toàn thân buốt lạnh như băng, nữ tử xinh đẹp như tiên nữ trên trời quả thật không phải là ngọn đèn cạn dầu, nếu nàng đặt câu hỏi khó

thì chỉ sợ dữ nhiều lành ít. Phải cực kỳ thận trọng khi trả lời, suy đi nghĩ lại thì mặc dù Thiệu Cảnh cũng đã nghĩ tới đủ các loại phương thức đạt được chiếc gương này nhưng rốt cục lại không nghĩ ra cái gì kiểu như giải thích hợp lí. Hắn liền hít vào một hơi thật dài rồi vẫn là quyết định nói thật.

"Đây là vật mà một ông lão coi tướng số đã tặng cho ta." Câu trả lời này thực sự quá đơn giản khiến cho Thiệu Cảnh không khỏi cảm thấy lo lắng trong lòng, nếu như nữ tử này không hài lòng thì nhất định sẽ giết người đoạt bảo, lúc ấy mình phải làm sao bây giờ. Hắn dứt lời thì càng nắm chặt chiếc gương hơn vài phần.

Phong Thần nghe thấy câu trả lời thì thân thể nàng khẽ run lên, liền vội vàng hỏi: "Vậy ông lão coi tướng số trông như thế nào, hiện đang ở nơi đâu?"

Thiệu Cảnh khẽ giật mình, nhãn châu xoay động làm như đang ngẫm nghĩ cái gì đó rồi chợt nói: "Bộ dáng của ông lão thì ta không nhớ rõ, ta chỉ nhớ lão mang theo cái phướn gọi hồn viết bốn chữ "Tiên Nhân Chỉ Lộ" rồi đi khắp nơi coi tướng số cho mọi người, về phần lão hiện ở nơi nào thì quả thực là ta không biết."

Phong Thần nghe vậy thì mi mày cau lại, ngọn lửa tím chậm rãi lui tắt vào trong mắt gương trên tay, đã qua nửa ngày thì nàng mới nói một câu: "Người đi đi."

Thiệu Cảnh ngẩn ngơ, bất ngờ không kịp phản ứng, hắn không thể tượng tượng được cô gái này lại khinh địch như vậy mà thả mình, hắn ngây dại một hồi mới thở phào một cái thật dài, không nói hai lời rồi cẩn thận từng li từng tí mà đi qua ôm Tiểu Trư lên, quay người định chạy trốn vào trong bụi cỏ. Nào có thể đoạn được nữ tử ngồi sau lưng lại một lần nữa cất giọng lạnh lùng hô: "Đứng lại."

Thân thể cứng đờ, Thiệu Cảnh không dám có bất kỳ di động, từng giọt mồ hôi lạnh chậm chậm ứa ra rồi chảy

xuống, liền đứng ngây đại nguyên một chỗ.

"Người tên là gì?" Thanh âm lạnh nhạt chẳng chút cảm tình của Phong Thần truyền vào trong tai Thiệu Cảnh.

Thiệu Cảnh chỉ cảm thấy yết hầu phát khô rồi bất giác bị giật giật, đáp: "Thiệu Cảnh."

Phong Thần sững sờ, bất chợt khóe một nàg hé một nụ cười nhẹ nhàng vui vẻ khiến người khác không thể thấu hiểu được, chỉ là nét mặt lạnh như băng và sự nghiêm túc của nàng lại làm nó bị che đi rất nhiều, giọng nói của nàng nhu hòa dần, cười yếu ớt nói: "Thiệu Cảnh? Tốt một cái Thiệu Cảnh."

Nàng ngập ngừng một lát lại nói: "Ta tên Phong Nhã, người phải nhớ kỹ cái tên này, có thể chúng ta còn gặp lại đây." Nàng dứt lời, dĩ nhiên không đợi Thiệu Cảnh phản ứng đã quay người rời đi.

Tuyết Diên đi sau lưng nàng, về mặt nghi hoặc, cuối cùng nàng không nhịn được nữa, hỏi: "Phong Thần đại nhân, chẳng lẽ hắc chính là người chúng ta muốn tìm? Vì sao chúng ta lại để hắc rời đi như vậy, Tuyết Diên không hiểu, kính xin Phong Thần đại nhân chỉ rõ."

Phong Thần cười cười nhưng lại không trả lời, sau nửa ngày nàng mới bật cười một tiếng rồi nhìn vào tấm gương nằm trong tay, nàng nhớ tới trước đây thật lâu cũng có một ông lão đã tặng cho nàng tấm gương này và ông lão ấy cũng từng kể với nàng một chuyện.

Chương 154: âm mưu (1)

Tác giả: Tiêu Đình

Người dịch : Phương (Nhóm dịch Độc cô thôn)

Nguồn: www.tangthuvien.com

Ebook: enix

Thiệu Cảnh nhìn về nơi hai nữ tử vừa biến mất rồi dần dần lấy lại được bình tĩnh, hẩn nhẹ nhàng vuốt ve Tiểu trư trong ngực như có điều suy nghĩ rồi lập tức âm thầm thì thầm: "Phong Nhã."

Thiệu Cảnh ngẩng nhìn khoảng trời đất lạnh như băng ở trước mặt mà da mặt không khỏi bị run rẩy một cái, hẩn âm thầm nắm chặt chiếc gương trong tay và vội vàng chạy về hướng Huyền Thiên tông.

Thiệu Cảnh nhẹ nhàng đẩy cửa phòng ra rồi nhẹ nhàng thở phào một hơi dài nhẹ nhõm, ngày hôm nay quả thật hẩn đã liên tục gặp phải nhiều chuyện lạ, có điều may mà đều chỉ là những tình huống đáng sợ chứ chưa xảy ra chuyện nguy hiểm gì. Hẩn sờ lên Tiểu Trư và nghĩ tới hình dạng kỳ lạ mà nó vừa hóa thành, lại còn tròng cảnh một thú một nữ, chống lại nữ tử Phong Nhã quý dị mà không khỏi sống lưng rét lạnh, mồ hôi lạnh ứa ra, mà nghi vấn và kinh hãi trong lòng hẩn lúc này thực sự đã vượt qua trước đây quá nhiều, tình cảnh tối nay quả thực đã vượt ra khỏi tất cả sở học mà hẩn đã từng chứng kiến, không thể nào giải đáp.

Hẩn nhẹ nhàng ôm Tiểu Trư đặt xuống giường, vừa mới chuẩn bị tỉ mỉ nhìn xem con heo thích ăn hàng này có bị thương ở chỗ nào không thì lại nghe thấy từng tiếng thở phù phù vang lên nhẹ nhàng trong im lặng. Thiệu Cảnh sững người rồi khước miệng nhếch lên, rốt cục tảng đá lớn treo trong lòng hẩn cũng bị buông xuống, khước mắt run run cười mắng: "Được lắm cái con tử trư, đã ngủ thiếp đi rồi, hại ta uống công lo lắng vì ngươi lâu như vậy."

Hắn bất đắc dĩ lắc đầu rồi hồi tưởng lại lúc Tiểu Trư bị đẩy trời bằng trùy bao phủ, không biết sinh tử, còn có mũi tên ánh sáng bắn về phía Tiểu Trư, tính mạng trong tình cảnh ngàn cân treo sợi chỉ, Thiệu Cảnh không phát giác ra không ngờ trong lòng mình lúc ấy lại đau lòng như vậy, hoàn toàn không để ý đến an nguy của bản thân mà lựa chọn dũng cảm đứng ra để ngăn chặn và đối mặt hai người nữ tử mạnh quý dị, từ khi hiểu chuyện đến nay thì trừ mình ra, hẳn chưa bao giờ vì ai mà lo lắng và cảm phẫn như vậy.

Tâm niệm vừa động thì hắn liền nhẹ nhàng vươn tay ra vuốt ve cái đầu trơn mịn của Tiểu Trư. Đã từ rất lâu, mặc kệ đi tới chỗ nào, mặc kệ có nguy hiểm gì, chỉ có mình Tiểu Trư thật lòng với hắn, thủy chung một mực, sống chết không rời, mất lần nó đã cứu hắn trong lúc nguy nan, còn chưa bao giờ quan tâm đến sinh tử của mình, động vật mà có tình có nghĩa như vậy, còn loài người cao cao tại thượng thì lại trái lại, bị tiền tài, lợi ích làm mê muội tâm can, lục đục với nhau, vô tình ích kỷ, tâm ngoan thủ lạt, thậm chí chỉ vì chút lợi ích mà không tiếc thủ túc tương tàn, khi sư thí phụ, sát hại người thân, ở đâu còn có cái gọi là tình người. Tỉ mỉ nghĩ lại thì thậm chí kể cả chính mình cũng chìm nổi ở bên trong, ngày ngày phải đối mặt với thế đạo tình người, nhưng lại chưa từng than thở một lần trách trời thương dân.

Ngẫm lại từ ngày còn ở Nam Sơn thành đến bây giờ ở Huyền Thiên tông, bất kể là Mã lão thất, Lý Long, vẫn là Lý Vô Tương trong cổ tu động phủ, Huyền Thiên tông như Cổ lão đầu, Vệ Trọng, hay thậm chí là người từng chiến đấu sinh tử với hắn như cô gái xinh đẹp Tô Thanh Dung, chẳng có người nào lộ ra sự thương cảm, chẳng có người vì người khác, vì động bạn mà làm ra hành động tình nghĩa.

Thiệu Cảnh khe khẽ thở dài một tiếng rồi lặng lẽ vuốt đầu Tiểu Trư, thì thầm: "Ta đi theo chân bọn họ thì có gì khác nhau chớ."

Chẳng biết tại sao hắn bỗng dừng lại nhớ tới tòa tế đàn

trong cổ tu động phủ, trên đó như ẩn như hiện có một cột chữ ghi lại: "Thiên địa bất nhân, dĩ vạn vật vi sở cầu." Đọc đi đọc lại hai lần thì Thiệu Cảnh lại cười cười, trời đất đã nhấn tâm mặc ý để vạn vật tự sinh tự diệt thì mình không cần cảm thán để làm gì, cái gọi là người không vì mình, trời tru đất diệt, nếu mình không tàn nhẫn như bọn họ, không vật lộn với bọn họ thì làm sao bảo trụ được cái mạng nhỏ như con sâu cái kiến này, may mà mình còn có Tiểu Trư bên cạnh, thực sự không bi thảm đến nỗi chỉ có một mình đơn độc vùng vẫy chìm đắm vì sinh tồn trong thế đạo này. Thiệu Cảnh tự giễu cười cười rồi âm thầm nói: "Quản cái gì tình nghĩa, cái gì tình người, cái gì chính tà, cái gì thể thái nhân tình, cái gì lòng người dễ thay đổi, mình phải tự bước đi con đường của chính mình thôi."

Sau một lúc lâu, bất chợt nghe tiếng Tiểu Trư ngủ thở phì phì thì Thiệu Cảnh nhẹ nhàng đắp chăn giúp nó, hắt khế thở dài một tiếng và ánh mắt rơi vào bên trên mặt Dương Kính.

Nói cũng kỳ lạ, cái mặt gương này tự nhiên chỗ nào cũng ẩn chứa sự thần bí và quý dị, mặc dù nhãn lực của Thiệu Cảnh tinh tế hơn người, đọc nhiều sách vở kiến thức yên bác nhưng thực sự chưa bao giờ nghe qua vật như thế này. Nếu như không phải vì cứu bé heo, dưới tình thế cấp bách tự nhiên lại rót linh lực vào mặt Dương Kính này, trong lúc vô tình lại niệm thuật quyết trong lòng thi triển ra hỏa cầu thuật thì hẳn dứt khoát không thể tượng tượng nổi mặt gương này thực sự lại cất dấu bí mật như vậy, lại hồi tưởng khi Phong Nhã thi triển thuật pháp đã lộ ra một mặt kính có nét tương tự với mặt Dương Kính, hẳn mạnh dạn làm ra phán đoán, đây chính là pháp bảo loại mặt kính không cần sử dụng bất kỳ loại phù triện gì mà vẫn có thể làm trung gian giữa người thi pháp và thuật pháp.

Thiệu Cảnh nghĩ đến đây lập tức chấn động toàn thân, hai tay không khỏi không ngót run rẩy, khóe miệng run lên, thất thanh nói: "Pháp bảo? Cái này dĩ nhiên lại là một kiện

pháp bảo. So với linh khí còn trân quý gấp trăm lần, gấp nghìn lần, làm cho rất nhiều tu sĩ thuật sĩ bị nổi điên nổi giận khi nhìn thấy pháp bảo."

"Làm sao lại như vậy? Lão đầu kia, vì sao lại đưa tặng pháp bảo cho một kẻ vô danh tiểu tốt như mình?"

Thiệu Cảnh kích động một hồi, bị quấy rối một hồi, nét mặt biểu lộ vẻ lo được lo mất, từ lần đầu tiên chiếc gương xuất hiện cho đến bây giờ hắn vẫn cố gắng giữ sự tỉnh táo trên mặt nhưng không được. Cuối cùng đúng là ngậy đại dạn mặt nhìn vào tấm gương, tâm niệm thay đổi không ngừng, thật lâu vẫn chưa thể lấy lại sự bình tĩnh trong lòng.

Không biết qua bao lâu, một làn gió mát lạnh từ ngoài cửa sổ bất ngờ thổi vào, vừa đẩy ánh nến trong phòng chập chờn vừa từ từ vào mặt của Thiệu Cảnh khiến hắn giật mình tỉnh lại. Sau cơn kích động và vui mừng quá đổi thì Thiệu Cảnh không nói hai lời liền thò tay vào trong túi Lưu Vân móc ra mấy lá bùa màu xanh. Hắn mượn ánh sáng pháp phù của ngọn nến để điên cuồng vẽ đi vẽ lại phù văn mà không biết đã vẽ bao nhiêu lần, chẳng biết vì sao bình thường hắn vẽ phù văn rất chậm chạp tỉ mỉ nhưng hôm nay chỉ trong một hơi đã vẽ được sáu tờ, ba tờ Hỏa Cầu thuật, một tờ Thủy Tiễn thuật, hai tờ Lục Độ. Hắn nhổ ra một ngụm trọc khí rồi nghỉ ngơi một lát, sau khi có một đạo hàn quang hiện lên trong đôi mắt thì hắn liền đặt tay xuống một tờ vẽ phù triện Hỏa Cầu thuật, lập tức có vầng sáng màu đỏ bùng lên.

Thiệu Cảnh duy trì như vậy sau nửa ngày mới chậm rãi nhấc bàn tay ra, ánh mắt lạnh nhạt rơi xuống mặt Dương Kính, bàn tay hắn khẽ chuyển động rồi cầm chặt mặt Dương Kính trong tay, lập tức âm thầm niệm yếu quyết Hỏa Cầu thuật ở trong lòng, điên cuồng thúc dục linh lực rót vào mặt Dương Kính, lập tức có một vầng sáng màu đỏ lóng lánh bùng lên trên mặt Dương Kính, bắt đầu tuôn ra ngọn lửa nóng bỏng, phiêu hốt chập chờn, chậm rãi kết thành quả

cầu lửa rực cháy hừng hực, phảng phất quả cầu lửa còn muốn nhảy ra khỏi tấm gương để lao về phía trước mà không chờ đợi Thiệu Cảnh thi pháp.

"Đúng là như thế." Vẻ mặt Thiệu Cảnh vui mừng hẳn lên, thì thào.

Tiếp tục như vậy nhiều lần nữa mà không gặp phải bất kỳ một sai lầm nào, chỉ là nếu dùng Dương Kính để thi triển Thủy Tiến thuật thì rõ ràng uy lực của thuật pháp này bị suy giảm đi rất nhiều, thậm chí mũi thủy tiến bé nhỏ còn không xuất hiện như trong suy nghĩ.

Thiệu Cảnh cảm thấy không ổn, hình như chỗ đó có vấn đề. Hắn đánh giá trái phải trước sau một lát mới chợt hiểu, cười hắc hắc rồi thì thầm: "Tốt một cái Dương Kính à."

Chương 155: âm mưu (2)

Tác giả: Tiêu Đình

Người dịch : Phương (Nhóm dịch Độc cô thôn)

Nguồn: www.tangthuvien.com

Ebook: enix

Thiệu Cảnh thức thâu đêm không ngủ, tinh tế suy nghĩ về những chuyện xảy ra ngày hôm, thực sự bây giờ nghĩ lại hẳn vẫn còn cảm thấy rung mình trong lòng, Tiểu Trư không hiểu vì sao lại biến thân kỳ diệu được như vậy, tiếp theo vô tình lại gặp phải Phong Nhã, ngây dại u mê tránh được một kiếp không nói, chỉ riêng lúc cảm thụ sát khí giết chóc của Thanh Hà trưởng lão ở bên ngoài Thiên Phong lâu đã làm hẳn bị hoảng sợ như chim thấy cung gặp cành cong cũng sợ. Hẳn thức thâu một đêm để suy nghĩ về tất cả những chuyện đã xảy ra mấy ngày gần đây, không biết có phải nghĩ tới điều gì hay không mà bỗng dưng toàn thân Thiệu Cảnh run lên, rồi hẳn đột ngột nhảy dựng lên rồi đi tới đi lui trong tròng. Một lúc lâu sau, hẳn dỡ cái túi Lưu Vân treo ở hông xuống rồi thu dọn tất cả những thứ đáng giá và châu báu cất vào trong túi, ôm Tiểu trư vẫn còn ngủ say và vội vàng chạy ra ngoài.

Thiệu Cảnh vội vã bước ra khỏi phòng rồi đóng cánh cửa lại, hẳn đang định bứt ra khỏi chốn thị phi này thì tự nhiên sau lưng lại có một ánh mắt lạnh buốt như băng nhìn hẳn chăm chú. Hai hàng lông mày Thiệu Cảnh dựng lên và quay đầu lại, đôi mắt của hẳn nhìn vào đôi mắt lạnh buốt của nàng, hai người nhìn nhau. Thiệu Cảnh không khỏi cảm thấy trong lòng giá lạnh, mặt lộ vẻ sầu khổ nhưng thật lâu lại không nói gì, cũng giống như hẳn, ánh mắt ở sau lưng cũng không cất lên tiếng nào, tĩnh lặng, hai người cứ như vậy mà nhìn đối phương, hình như cái này đã trở thành một loại ăn ý của bọn hẳn, ngoại trừ nhìn chăm chăm vào đối phương như vậy thì lại không có bất kỳ phương thức trao đổi nào khác. Cuối cùng Thiệu Cảnh thở dài, cau mày nói: "E rằng thủ đoạn của người đã bị nhìn thấu rồi."

"Vậy thì sao, ta đã nghĩ tới điều đó trong dữ liệu rồi." Tô Thanh Dung hững hờ, nét mặt nàng ung dung như không có chuyện gì, mà ở trong ngữ khí của nàng cũng không có một chút lo lắng. Theo lý thuyết, nếu lời giải thích của nàng bị nhìn thấu thì giờ phút này lẽ ra nàng phải hoảng sợ không chịu nổi một ngày mới đúng, nhưng nghe ngữ khí của nàng như vậy quả thật nàng chẳng lo lắng vì chuyện này chút nào.

Thiệu Cảnh liền giật mình vì hắn không thể tưởng tượng được nàng lại bình tĩnh như vậy. Mặc dù hắn không biết nàng dựa vào cái gì mà có thể bình tĩnh tự nhiên như vậy nhưng Thiệu Cảnh cũng không muốn nói dông dài nữa, liền chậm rãi quay người, không quan tâm đến ánh mắt lạnh buốt như băng của nàng mà bước về phía bên ngoài đình viện.

"Người đã từng lo lắng vì ta chưa?" Tô Thanh Dung bỗng đứng cất tiếng hỏi khi nàng nhìn thấy Thiệu Cảnh quay người sắp sửa rời đi. Mặc dù trong lời nói vẫn lạnh như băng nhưng chẳng biết vì sao lại lộ ra từng gợn thê lương nhạt nhòa.

Thiệu Cảnh không trả lời, phảng phất như hắn không nghe thấy lời của nàng nên cứ tiếp tục bước đi về phía trước mà không hề có chút chần chờ.

Sau lưng hắn là thiếu nữ da như tuyết trắng, mái tóc rủ xuống vai, giờ phút này đôi lông mày mềm mại như lá liễu của nàng nhẹ nhàng chau lại trên khuôn mặt xinh đẹp và khẽ cắn hàm răng sau bờ môi, nàng đứng im một chỗ nhìn về nơi người nam tử đã đi xa và âm thầm thì thầm: "Thiên Thư, vì sao lại chọn hắn.?" Một lúc lâu sau, Thiệu Cảnh đã đi xa liền lấy ra từ bên hông một khối giống như ngọc nhưng không phải ngọc, giống như đá nhưng không phải là đá, lại giống như mảnh vỡ của vật gì đó, hắn cầm lên rồi nhẹ nhàng vuốt ve, trong ánh mắt lộ vẻ bối rối, không biết phải

làm như thế nào và nghi hoặc. Chợt khóe miệng hé một nụ cười quỷ dị, hắn nói khẽ: "Mình có thực sự tin là mình thoát được không?"

Hắn vội vàng lao xuống dưới núi và không hề chần chừ hay dừng lại bất kỳ giây phút nào, đôi mắt sáng như đuốc, lòng không suy nghĩ gì cả, trên mặt càng hững hờ không biểu lộ một gợn cảm xúc.

Thiệu Cảnh đi đến trước con đường nhỏ trong núi, hắn dừng lại một chút rồi đột nhiên xoay người lại. Thiệu Cảnh nhìn thật sâu vào tông môn nằm trên núi, ánh mắt thâm thúy như nhớ ra cái gì đó, là mấy người có thể trở thành bằng hữu? Hay vì gần bó một thời gian nên lưu luyến không muốn rời xa nơi này? Chính hắn cũng không rõ ràng lắm. Cuối cùng hắn siết chặt hai bàn tay thành nắm đấm rồi quay người chạy xuống chân núi không chút do dự.

Thiệu Cảnh vừa chạy đi thì chẳng biết từ lúc nào có một bóng người hiện ra trên con đường núi, sát khí chợt lóe lên trên khuôn mặt nghiêm nghị, người đó liền quay người lao vào trong Huyền Thiên tông.

Hậu Đường của Huyền Thiên tông có một vị lão giả đang ngồi khoanh chân ngay ngắn, nhắm mắt dưỡng thần, trong tay lão cầm một thanh phù trần đặt ở trước đầu gối. Trong phòng khói xanh trong lư hương đang lượn lờ đột nhiên lại dấy lên nghiêng sang một bên, lão giả chậm rãi mở hai mắt ra và khóe miệng giật giật, nói: "Nhậm Hào, tra được gì rồi?"

Nhậm Hào vừa chớp tay vừa nói: "Hồi bẩm sư phó, Thanh Hà sư thúc từ sau cái chết của Vệ Trọng thì mấy ngày gần đây không biết vì sao sư thúc luôn ru rú trong nhà, lại ít khi ra ngoài hơn trước rất nhiều, ngoại trừ mỗi ngày cần xử lý thoáng qua một ít tạp vụ trong tông thì sư thúc chỉ tới uống trà ở Thiên Phong lầu trong thành, chưa hề làm ra động tĩnh gì kỳ lạ."

Thanh Phong cau mày và không nói chuyện, lão chậm rãi đứng dậy rồi mới thản nhiên nói: "Người sư đệ này của ta bảo trì bình thản thật là tốt à." Lão dừng một chút rồi lại nói: "Nhậm Hào, theo ý của người, những năm gần đây ta gõ hắc phải chăng đã có hiệu quả."

Nhậm Hào suy nghĩ một lát, sắc mặt âm trầm hơn rồi nghiêm nghị nói: "Theo cách nhìn của đệ tử, Thanh Hà sư thúc tâm tư kín đáo, lòng dạ sâu đậm, có thể vì sư thúc có công phu hàm dưỡng, ẩn nhẫn rất cao. Những năm gần đây nhiều lần bị sư phó chèn ép mà sư thúc không làm ra động tĩnh kỳ lạ, không phải vì sư thúc không có hai lòng mà bởi vì bị sư phó gài gao ngăn chặn một bậc, sư thúc không có chút phần thắng nào nên chỉ có thể âm thầm nhường nhịn. Dùng cách làm người của sư thúc thì chỉ sợ lúc này đây sư thúc vẫn còn lựa chọn ẩn nhẫn."

Thanh Phong nhẹ gật đầu, nói: "Tính tình của hắc như vậy đến người cũng có thể nhìn thấu thì vì sư đã có thể yên tâm được rồi, qua nhiều năm như vậy nhưng xem ra bản tính của hắc vẫn không thay đổi nhiều lắm, nếu hắc yêu thích ẩm trà thì cho hắc tự do thôi."

"Vâng." Nhậm Hào khom người nói. Bất chợt hắc lại chấp tay nói: "Kỳ thực đệ tử đến đây là vì đã nghe được một chuyện lạ."

"Ồ? Chuyện gì?"

"Có người cùng bốn môn đối nghịch, tung tin vịt bốn môn có rất nhiều trọng bảo trong động phủ của tu sĩ thời thượng cổ mới xuất thế, dẫn tới việc Huyền Thiên tông chúng ta bị nhiều thế lực ngấp nghé, nhòm ngó, việc này sư phó cũng biết." Nhậm Hào dứt lời, hơi suy nghĩ một lát lại nói: "Hai ngày gần đây, những thế lực đó đều đang tìm cách tìm kiếm và thu thập tin tức động phủ cổ tu của bốn môn, nhưng kỳ quái chính là, duy chỉ có tai mắt của Bạch gia ở Bạch Hồ thành lại không hề hỏi thăm và tìm kiếm những loại tin tức

này."Nói đến đây, Nhậm Hào dừng một lát.

Thanh Phong vùng thanh phù trần lên, mặt lộ vẻ nghi ngờ và hỏi:"Bọn hăn đang hỏi thăm chuyện gì?"

Nét mặt Nhậm Hào lại nghiêm túc hơn vài phần và đáp:"Đệ tử cũng là sáng nay mới nhận được tin tức, theo mật thám được chỉ định ở Bạch gia suốt đêm hồi báo, bọn hăn đang toàn lực thu thập tin tức của Thiên Âm môn và đang âm thầm điều tra một người. Người này là đệ tử bốn môn của Huyền Thiên tông chúng ta."

Thanh Phong sắc mặt nghiêm nghị, vẻ mặt nghi hoặc, trầm giọng nói:"Thiên Âm môn? Bốn môn đệ tử? Ai?"

"Người này tên là Thiệu Cảnh, chính là người đệ tử đã lên núi báo tin sau khi Vệ Trọng bị giết." Nhậm Hào cẩn thận từng li từng tí đáp.

Thanh Phong "Ồ" lên một tiếng, chau mày, nghĩ đến ngày đó Vệ Trọng bị sát hại có liên quan đến Thiên Âm môn, chẳng lẽ lại có liên quan đến Thiệu Cảnh. Hôm nay không duyên không cớ lại có thêm Bạch gia của Bạch Hổ thành, một trong bảy đại thế lực của vùng đất này, quan hệ trong này càng ngày càng trở nên rắc rối phức tạp, nghi vấn chập chùng bộc phát, suy nghĩ sau nửa ngày rốt cục vẫn không có đầu mối gì. Vẻ mặt của lão không khỏi sa sầm xuống, chậm rãi mở miệng nói:"Việc này có chút kỳ lạ, hãy điều tra chi tiết về người đệ tử này." Lão dừng lại một lát lại nói:"Nhớ kỹ, âm thầm điều tra, không thể đánh rắn động cỏ, ta ngược lại muốn nhìn Bạch gia, Thiên Âm môn, còn có gã Thiệu Cảnh đó đến tột cùng là có cái gì âm mưu mà không thể cho người khác biết."

Nhậm Hào khẽ mỉm cười rồi cung kính nói:"Sư phó yên tâm, đệ tử đã bắt tay vào làm việc này rồi, ngay tại nửa canh giờ trước khi gã Thiệu Cảnh này vội vàng chạy khỏi Huyền Thiên tông thì đệ tử đã phái người đuổi theo, tin tưởng rất

nhANH sẺ có tin tức truyền về."

Thanh Phong nhẹ gật đầu, sắc mặt âm trầm, lâm vào trầm tư..

Chương 156: âm mưu (3)

Tác giả: Tiêu Đình

Người dịch : Phương (Nhóm dịch Độc cô thôn)

Nguồn: www.tangthuvien.com

Ebook: enix

Sáng sớm tinh mơ, khi ánh rạng đông phủ xuống khắp nơi cũng là lúc vạn vật tỉnh lại từ trong giấc ngủ, cây cỏ bốn mùa xanh tốt trên dãy núi Thiên Thanh nhẹ nhàng đung đưa theo cơn gió sớm, cùng cơn gió sớm mang đi những giọt sương khuya ướt lạnh phả vào người một thiếu niên đang chạy vội vã trên con đường nhỏ trong núi.

Thiệu Cảnh đi trên con đường nhỏ rất hiếm người biết nhưng trong lòng lại không thể bình tĩnh, hẳn không biết mình đã chạy bao lâu rồi nhưng phía trước đã là một cánh rừng rậm. Con đường nhỏ này hẳn phát hiện trong một lần vô ý khi chạy theo Tiểu trư đi đào linh thảo, hẳn cũng không biết nó dẫn đến nơi nào vì trước kia hẳn chưa từng đi qua và tất nhiên là cũng chưa từng đi sâu như vậy, hẳn chỉ biết con đường này kéo dài về hướng đông bắc của dãy núi Thiên Thanh, mà cứ đi thẳng theo con đường này khoảng mấy trăm dặm nữa là có thể đến được một khu vực quan yếu để đi thông tới thần châu hạ thổ. Thiệu Cảnh đang bước đi thì bất giác lại dừng lại một lát ở giữa đường rồi ngẩng đầu lên nhìn sắc trời, mặt trời rực rỡ đã trôi đến giữa bầu trời, cẩn thận nghĩ lại thì hẳn đã chạy trên con đường nhỏ này hơn hai canh giờ rồi.

Thiệu Cảnh đứng hồi lâu, ngắm nhìn cánh rừng rậm ở xa xa như có điều suy nghĩ.

Sau một lúc lâu, Thiệu Cảnh sờ vào túi Lưu Vân treo ở bên hông, trên mặt hiện lên một tia tàn nhẫn, hẳn thầm nghĩ cái chỗ này rất không tệ, núi cao đường xa, rừng rậm bạt ngàn. Dứt lời, hẳn liền nhún người nhảy lên, xông vào trong rừng, chỉ trong chốc lát đã không còn bóng dáng.

Thiệu Cảnh tiến vào trong cánh rừng rậm, bước chân càng lúc càng nhanh, càng lúc càng lao sâu vào trong. Cây cối trong cánh rừng này quả là cao ngất tầm mắt, tán cây vươn rộng bạt ngàn, có địa phương đúng là không nhìn thấy cả chim thú, rừng cây che lấp mặt trời, thi thoảng mới có một vài tia nắng mặt trời mảnh mai xuyên qua kẽ lá chiếu xuống vùng đất âm trầm, cảnh sắc thật là lạnh như băng.

Thiệu Cảnh đến gần một cây đại thụ rồi đột nhiên xoay người một cái và nhảy về phía sau cây đại thụ, hấn thò tay vào túi Lưu Vân và lấy ra hai cái đồ vật và một tờ lá bùa đã vẽ hoàn chỉnh phù lục thuật pháp Hỏa Cầu thuật vào đêm hôm qua. Thiệu Cảnh hít vào một hơi thật dài rồi nhanh chóng quay người đi ra từ sau cây đại thụ, quay mặt về hướng hấn vừa chạy đến.

Sau khi Thiệu Cảnh quay người đi ra thì một bụi cỏ các đó không xa đột nhiên lại đứng đưa. Thiệu Cảnh nhìn ngó mọi nơi rồi vén vện nói một câu: "Hai vụ sư huynh hãy xuất hiện đi."

Thanh âm của Thiệu Cảnh quanh quẩn trong cánh rừng sâu âm trầm, sau nửa ngày thì rốt cục cũng có hai người bước ra từ trong bụi cỏ, hai người này vừa lộ mặt thì Thiệu Cảnh không ngờ lại khế giật sững người, lông mày cau lại thật sâu. Hai người này đều là tọa hạ đệ tử của chương môn Thanh Phong chân nhân, một người tên là Lục Thường, một người tên là Diêu Tín, đạo hạnh của hai người đều đã đột phá đến bình cảnh kỳ của Ngưng Nguyên Cảnh, ở trong Huyền Thiên tông cũng là những người khá có danh tiếng. Thiệu Cảnh mặc dù không có theo chân bọn họ làm việc hay cùng xuất hiện ở đâu nhưng hấn đã từng tiếp xúc với hai người này ở trong Huyền Thiên tông.

Lục Thường cau mày, hiển nhiên thật sự không ngờ bọn hấn theo dõi lặng yên không một tiếng động như vậy mà lại bị phát hiện, da mặt không khỏi run rẩy nói: "Thủ đoạn của

Thiệu sư đệ quả không tầm thường, ta thật không hiểu người đã phát hiện bằng cách nào."

Thiệu Cảnh lấy lại bình tĩnh và cười nói: "Thuật theo dõi của hai vị sư huynh tự nhiên là vượt trội hơn người, chỉ là trên người lại mang theo mấy món đồ tản mát ra mùi hương hơi đặc thù một chút." Hắn dừng lại một chút và đặt Tiểu Trư xuống mặt đất rồi lại nói: "Hai vị sư huynh có thể thả cho tiểu đệ một con ngựa không."

Diêu Tín nghe vậy liền bước lên trước một bước, lạnh lùng nói: "Thả người? Chúng ta trở về làm sao có thể báo cáo kết quả nhiệm vụ, hôm nay ta vốn cũng muốn nhìn người một chút, đến tột cùng vội vàng rời đi là muốn làm gì đấy, đã bị người phát hiện thế thì cũng bớt việc, vậy thì trực tiếp bắt người về báo cáo kết quả nhiệm vụ là xong việc rồi." Hắn dứt lời lại bước lên hai bước.

Thiệu Cảnh bất ngờ lui về phía sau hai bước và nói: "Chúng ta làm giao dịch đi. Các người thả ta, ta cho các người một kiện đồ vật tốt, thế nào."

Hai người dừng lại nhìn nhau một chút, Diêu Tín ngẫm nghĩ một lát rồi cười hắc hắc nói: "Đồ tốt? Người lấy ra nhìn trước coi, chúng ta có thể cân nhắc suy xét cho."

Thiệu Cảnh chậm rãi duỗi cánh tay trái từ phía sau lưng ra và nói: "Nhị vị sư huynh, thỉnh xem."

Hai người vừa thấy đồ vật ấy thì lập tức cả kinh, cùng kêu lên: "Xích Tâm Bát." Lục Thường sa sầm mặt xuống, lạnh nhạt nói: "Xem ra Nhậm sư huynh đoán không sai, Vệ Trọng bị chết quả nhiên có liên quan tới người." Hắn nói xong lại gắt gao nhìn chăm chăm vào kiện linh khí Xích Tâm Bát.

Thiệu Cảnh cười nói: "Bây giờ mặc kệ cái thằng Vệ Trọng kia đi, nhị vị sư huynh cảm thấy vụ giao dịch này thế nào?"

Diêu Tín liếc nhìn Lục Thường, hai người ngẫm nghĩ thêm một lát thì khóe miệng đều hé ra nụ cười quỷ dị, Lục Thường gật đầu nói: "Được, chúng ta cầm được kiện Xích Tâm Bát thì sẽ thả người đi." Hắn dứt lời thì Diêu Tín liền bước nhanh về phía Thiệu Cảnh.

Thiệu Cảnh thấy Diêu Tín đi tới liền cười nói: "Nhị vị đều là những nhân vật có danh dự và uy tín, đã đáp ứng cho tiểu đệ thì chắc hẳn sẽ không nuốt lời chứ?"

Diêu Tín nghe vậy liền cười hắc hắc, nói: "Đó là điều hiển nhiên."

Diêu Tín vừa dứt lời thì đã đi đến trước người Thiệu Cảnh, Thiệu Cảnh liền duỗi bàn tay trái ra và đưa kiện Xích Tâm Bát tới.

Diêu Tín vừa mới tiếp nhận kiện Xích Tâm Bát thì tay kia đã niệm lại thành pháp quyết, tàn nhẫn đánh thẳng vào Thiệu Cảnh. "Đi chết đi."

Chương 157: âm mưu (4)

Tác giả: Tiêu Đình

Người dịch : Phương (Nhóm dịch Độc cô thôn)

Nguồn: www.tangthuvien.com

Ebook: enix

Tiếng kêu thảm thiết không dứt bên tai, lập tức ánh lửa bùng cháy lao thẳng lên trời, tàn nhẫn đốt cháy thân thể của Diêu Tín. Lục Thường hoảng hốt vội vàng lui về phía sau, hắn nhìn qua thân thể Diêu Tín bị chìm trong biển lửa mà âm thầm kinh hãi, lại không dám cách xa như trước một bước.

Cả hai im lặng thật lâu, Thiệu Cảnh nhìn qua bóng người bị cháy đen kịt đang lao đảo ngã xuống đất, lãnh đạm nói: "Hắn muốn đánh lén ta, ta chỉ là tự vệ mà thôi, nếu là động tác của ta chậm hơn một chút thì lúc này người đang nằm trên mặt đất là ta chứ không phải hắn, Lục sư huynh không cần khẩn trương."

Lục Thường hung hăng trừng mắt nhìn hắn một cái, đè nén sự kinh hãi trào dâng trong nội tâm, hung hăng nói: "Thủ đoạn của người độc ác thật." Hắn dứt lời lại nhìn chăm chăm vào bàn tay trái của Thiệu Cảnh, chỉ thấy Thiệu Cảnh đã chậm rãi thu tay trái về, một ít vụn giấy màu đen kỳ diệu nhẹ nhàng rơi vãi khỏi bàn tay. Lục Thường khẽ giật mình, nói: "Người là thuật sĩ." Chợt thầm nghĩ, khó trách Diêu Tín bỗng dưng lại bị lửa nóng thiêu người, thì ra là bị thuật pháp đánh nén, hơn nữa còn là khoảng cách gần như vậy thì dù muốn tránh cũng không kịp.

Thiệu Cảnh quan sát Lục Thường và hừ lạnh một tiếng, nói: "Độc ác? Lúc đó hắn ra tay đánh lén ta chẳng phải cũng tàn nhẫn như vậy ư?" Thiệu Cảnh dứt lời, trên nét mặt lạnh như băng bất chợt lại nở nụ cười, nói: "Diêu sư huynh đã chết, không bằng chúng ta lại tiếp tục nói chuyện về khoản giao dịch này đi, linh khí có bao nhiêu trân quý, chắc hẳn

Lục sư huynh còn tinh tường hơn tiểu đệ nhiều lắm, bây giờ chỉ có hai người chúng ta, chuyện hôm nay chỉ cần ta và người giữ kín như bưng thì quả quyết không thể có người thứ ba biết được. Cho nên chỉ cần Lục sư huynh thả ta rời đi thì chiếm được kiện Xích Tâm Bát này dễ như trở bàn tay."

Thiệu Cảnh vừa nói vừa chậm rãi nhặt kiện Xích Tâm Bát ở trong tay thi thể cháy nám đen ở dưới đất, sắc mặt đột nhiên biến đổi, lạnh nhạt nói: "Nếu như Lục sư huynh muốn giết người đoạt bảo giống như Diêu sư huynh thì kết quả kia có thể chờ đợi huynh đấy." Thiệu Cảnh nói xong lại cúi đầu nhìn qua thi thể vị sư huynh đã bị cháy nám đen.

Hai hàng lông mày của Lục Thường cau lại, nét mặt lúc nhẹ nhàng lúc u ám, hần ngẫm nghĩ một lát rồi nói: "Được, người ném kiện Xích Tâm Bát tới đây thì ta sẽ mặc kệ cho người rời đi."

Thiệu Cảnh cười hắc hắc và nói: "Một lời đã định." Đang khi nói chuyện thì Thiệu Cảnh đã vút kiện Xích Tâm Bát qua.

Xích Tâm Bát vừa rời tay thì sau lưng Thiệu Cảnh đã bùng lên một ngọn lửa cháy rừng rực, ngọn lửa bùng cháy ở trên mặt gương trong bàn tay phải lập tức ngưng tụ thành một quả cầu lửa nóng bỏng, hần hét lớn một tiếng liên hung hăng ném tới Lục Thường.

Ngọn lửa hùng hục, dùng thế sét đánh không kịp bưng tai mà lao về phía trước, quả cầu lửa vừa lao ra thì đã làm cành lá khô cong rồi rơi rụng lá tả. Thiệu Cảnh sau khi ném đi quả cầu lửa thì thở phào một hơi thật dài rồi thở dốc liên tục, nghĩ lại vừa rồi linh lực tiêu hao khi sử dụng tờ phù lục để thúc dục Hỏa Cầu thuật là khá lớn, xong rồi lại tiếp tục dùng Dương Kính để thi triển Hỏa Cầu thuật một lần nữa, quả thật giờ phút này rất cực hần không thể dấu được sự mệt mỏi nữa. Chỉ là lúc này mặc dù đang há mồm thở dốc nhưng hai mắt hần lại gắt gao, nhìn chăm chăm vào phương hướng Hỏa Cầu thuật bay tới.

Thiệu Cảnh nhú đôi lông mày, chỉ nghe một tiếng trầm đục đột nhiên vang lên, xa xa từng bông hoa lửa văng ra khắp nơi, quả cầu lửa chìm vào trong khu rừng, bủa vây quanh mình đám cỏ cây, lập tức bùng cháy rừng rực, thế không thể đỡ. Sau một lúc lâu, trong khu rừng phía trước ngoại trừ tiếng cỏ cây bị thiêu đốt thì không còn tiếng động nào nữa. Thiệu Cảnh cay mày và bàn tay cầm chặt kiện Dương Kính hơn, trầm ngâm nửa ngày về sau rốt cục ánh mắt phát lạnh, quát: "Tiểu Trư, chạy mau." Hô bỏ đi rồi quay người tiếp tục chạy trốn.

Mắt thấy đánh lén không thành, một thân ảnh mặc quần áo sau lưng cháy rách rưới tả tơi lập tức lao tới nhanh như gió, trong miệng quát to: "Tiểu tạp chủng, chạy đi đâu."

Tốc độ chạy trốn của Thiệu Cảnh rõ ràng không bằng tốc độ truy đuổi của Lục Thường, bóng người bị cháy lao đến sát người Thiệu Cảnh chỉ sau một cái chớp mắt, Thiệu Cảnh kinh hãi, thuận tay vung Dương Kính mang theo ánh lửa cháy yếu ớt nện xuống.

Hỏa cầu thuật bùng cháy trên mặt kính vẫn chưa thành hình, Lục Thường liền vỗ một chưởng vào mặt Dương Kính khiến nhất thời tàn lửa văng tung tóe khắp nơi. Thiệu Cảnh lui về phía sau vài bước, trong khoảng cách gần nếu như thuật sĩ đánh lén không thành thì quả quyết không thể đứng lại tương đấu với tu sĩ, chỉ thấy Lục Thường nắm chặt tàn lửa lượn lờ, từng làn khói đen mỏng manh dần dần bốc khỏi lòng bàn tay, hần nhẹ nhàng hóa chưởng thành quyền rồi thừa thế nện tiếp một quyền xuống đầu vai của Thiệu Cảnh. Thiệu Cảnh chỉ cảm thấy một hồi kịch liệt đau đớn truyền đến và nhất thời há miệng phun ra một ngụm máu tươi, bay rớt ra ngoài và nặng nề ngã xuống mặt đất.

Lục Thường hừ lạnh một tiếng, một chút dữ tợn hiện ra trên khuôn mặt bị cháy đen, trong đôi mắt bắn ra luồng ánh sáng sắc lạnh, cười to nói: "Tiểu tạp chủng, người cho rằng

sau khi để ta nhìn thấy người đánh lén Diêu Tín mà lại có thể dùng lại cùng một chiêu số sao? Ta sớm đã đoán được người sẽ sử dụng ám chiêu nên căn bản không thèm đỡ lấy kiện Xích Tâm Bát, mà là sớm chuẩn bị tốt để phòng. Hừ hừ, mặc dù Hỏa Cầu thuật của người có uy lực không tầm thường nhưng chỉ cần tránh thoát được thủ đoạn đánh lén của thuật sĩ rồi tiếp cận chém giết là xong, hơn nữa người chỉ là gã thuật sĩ không nhập lưu, căn bản không phải đối thủ của ta." Hắc dứt lời, liếc liếc bờ môi rồi nhìn về kiện Xích Tâm Bát đang nằm xa xa, cười hắc hắc nói: "Chỉ cần giết người thì Xích Tâm Bát sẽ thuộc về ta, lại thêm chặt thủ cấp của người về trình công thì đúng là một công đôi việc, thật sự là sung sướng."

Lục Thường một bên cười âm hiểm một bên duỗi tay niệm pháp quyết, hắc không đợi Thiệu Cảnh có chút phản ứng đã giáng một chưởng định đánh úp Thiệu Cảnh. Thiệu Cảnh kinh hãi vội gào lên: "Tiểu Trư, ngăn hắc lại."

"Ừa?" Lục Thường thoáng chần chờ thì chẳng biết từ lúc nào dĩ nhiên lại có một con heo đang lao đến nhanh như gió, hắc chưa kịp nhận ra thì Tiểu Trư đã nhảy lên xô vào người hắc. Lục Thường cũng là kẻ tay mắt lanh lẹ, quát to một tiếng: "Châu trấu đá xe.", một chưởng đánh úp về phía Thiệu Cảnh đột nhiên biến hướng, di chuyển về phía Tiểu Trư rồi hung hăng bổ xuống.

"Cộp!" một tiếng trầm đục, Lục Thường rút lui vài bước mà thầm giật mình trong nội tâm, hình như hắc đã xem thường con heo nhỏ này, không ngờ va chạm lại tạo ra lực đạo to lớn như thế, nếu không phải một kích này hắc đã vận đủ tám phần công lực thì sợ rằng đã bị nó đụng vào rồi ăn một cú thiệu thòi rồi. So sánh với Lục Thường thì tình thế của Tiểu Trư lại lộ vẻ sâu thẳm hơn quá nhiều, một chưởng này của Lục Thường không phải chuyện đùa, mặc dù Tiểu Trư da dày thịt béo nhưng giờ phút này cũng đã bị một chưởng đập bay ra xa hơn mấy trượng, nặng nề rơi xuống mặt đất rồi lăn mình quay cuồng mấy vòng, bốn chân heo nhú nhú

xuống mặt đất rồi giãy dựa đứng dậy, chột lảo đảo bước lên hai bước nhưng bốn chân loạng choạng bất ổn, thân thể lệch ra, lệch ra rồi ngã phịch xuống đất không dậy nổi, sinh tử không biết.

Thiệu Cảnh nhìn thấy thế liền thét lên một tiếng kinh hãi: "Tiểu Trư." Hắn đang muốn giãy dựa đứng dậy nhào về phía Tiểu Trư thì Lục Thường đứng cách đó không xa đã cười lạnh một tiếng, lần nữa lại niệm pháp quyết để đánh úp vào hắn.

Thiệu Cảnh dưới sự kinh hãi đang định thúc dục Dương Kính nhưng không biết phải làm sao vì toàn thân bây giờ chẳng còn một tia khí lực, lại trúng thêm một quyền mà không còn sức lực phản kháng, đành chịu ngã xụi lơ xuống mặt đất như dê đờ làm thịt, như cá nằm trên thớt mặc người chém giết. Nếu bây giờ Lục Thường tùy ý bổ một chương vào người thì cái mạng nhỏ của Thiệu Cảnh đành nghỉ ngơi tại nơi này vậy.

Thiệu Cảnh thấy thân hình Lục Thường tiến lại gần thì đồng tử trong đôi mắt dần lớn ra, sự kinh hãi trong đôi mắt không cần nói cũng biết nhưng bây giờ sức cùng lực kiệt, lại bị thương nặng nên hắn thật sự không còn một tia sức lực để hoàn thủ.

Hắn chưa bao giờ cảm nhận cái chết gần đến vậy, từ khi sinh ra đến bây giờ, vì bảo trụ mạng nhỏ mà hắn vẫn nghĩ rằng dù người khác có đối tốt với hắn cũng được mà không tốt cũng chẳng sao, hắn từng bắt gà trộm chó, không từ thủ đoạn, thời điểm nguy nan hắn thậm chí còn đẩy Tiểu Trư vẫn cùng mình sống nương tựa lẫn nhau, đồng thời cũng là đồng bạn duy nhất trong cuộc đời mình lên làm bia đỡ chịu trận. Hắn cũng chưa từng cảm thấy tuyệt vọng, nếu như có thể bảo trụ mạng nhỏ thì cho dù có tiếp tục phải làm chuyện hổ thẹn lần nữa hắn cũng có thể làm, trong lòng hắn, không có thể thái, không có nhân tình, không có chính, không có tà, càng không có tình yêu, cái có, chỉ là muốn

sống sót để đi đến Bồng Lai tiên sơn ngắm nhìn "Thương hải nhật xuất", niềm mong đợi của mộng tưởng xa xôi, chỉ là hôm nay, đối mặt với bóng người sắp đánh xuống, hăn tuyệt vọng, hăn lại không có sức đánh trả.
(thương hải nhật xuất - mặt trời mọc trên biển xanh.)

Xa xa ánh lửa cháy ngút trời, trong rừng gió lạnh rét căm căm, phảng phất như muốn hòa tấu vang lên khúc nhạc cuối cùng trong cuộc đời của hăn, chẳng biết vì sao trong giây phút cận kề sinh tử này trong lòng Thiệu Cảnh lại không còn nghĩ đến an nguy của mình, mà hăn lại nghĩ tới con heo nhỏ nhiều lần ăn hết sạch tất cả tài sản mà hăn sở hữu, thường xuyên làm hăn tức giận đến cực điểm là Tiểu Trư.

Trong lúc ngây dại ấy chợt thấy hăn bỗng dưng quay đầu lại, nhìn về nơi Tiểu trư nằm im trên đất không biết sinh tử, thì thầm:"Xin lỗi rồi, Tiểu Trư, ta không còn, hi vọng người có thể hảo hảo mà sống."

Nói xong, Thiệu Cảnh nhẹ nhàng nhắm hai mắt lại

Gần như đúng vào khoảng khắc hăn nhắm mắt thì nghe thấy một tiếng thét thảm thiết vang lên. Thiệu Cảnh nghe được tiếng kêu thì đột ngột mở hai mắt ra, quay đầu, nhìn lên một màn ở trước mắt khiến hăn vừa mừng vừa sợ, lại không hiểu vì sao, không rõ ràng cho lắm mà nhìn bộ dạng của Lục Thường, đột nhiên toàn thân hăn run rẩy mà nhìn về phía sau lưng Lục Thường.

Lục Thường đứng ở bên ngoài Thiệu Cảnh một xích, sự sợ hãi không kìm nén được hiện lên rõ ràng trong đôi mắt, hăn cúi đầu nhìn thấy một thanh trường kiếm máu tươi đầm đìa, thanh kiếm xuyên thủng lồng ngực, máu đỏ tươi nường theo mũi kiếm chảy xuống, từng giọt từng giọt máu đỏ tươi lã lã rơi.

Lục Thường khốn khổ ho khan hai tiếng, chậm chạp quay

đầu lại nhìn về phía sau lưng rồi hai đồng tử lập tức mở lớn, khoảng khắc này sự hoảng sợ trong lòng hắn còn nhiều hơn cả Thiệu Cảnh, ngập ngừng kinh hãi nói: "Là người." Hắn lại ho khùng khục hai tiếng, cất tiếng hỏi mang theo vô tận không cam lòng và nghi hoặc: "Vì sao?"

Chương 158: âm mưu (5)

Tác giả: Tiêu Đình

Người dịch : Phương (Nhóm dịch Độc cô thôn)

Nguồn: www.tangthuvien.com

Ebook: enix

Người đứng phía sau khẽ cười lạnh nhạt một tiếng rồi tàn nhẫn rút trường kiếm dính máu trong tay ra, thản nhiên nói: "Sớm muộn gì cũng phải chết, vậy thì chết sớm hay muộn có gì khác nhau." Hắn dứt lời liền đẩy Lục Thường về phía trước, sau khi Lục Thường ngã xuống mặt đất thì toàn bộ thân hình của người đó xuất hiện ở trước mắt của Thiệu Cảnh.

"Ha ha, Thiệu sư đệ, đã để sư đệ phải khiếp sợ rồi."

Yếu hầu của Thiệu Cảnh giần giật rồi nuốt xuống một ngụm nước miếng khô, nhất thời lông mày cau lại, nói: "Đa tạ Tà sư huynh đã xuất thủ cứu giúp. Chỉ là vì sao Tà sư huynh lại xuất hiện ở nơi này."

Tà Vân Long cười nhạt một tiếng, nói: "Sau khi đệ rời khỏi Huyền Thiên tông thì bọn hắn đã kịp thời đuổi theo đệ rồi, còn huynh thì vẫn âm thầm nhìn chăm chăm vào động tĩnh của ba người." Tà Vân Long lau sạch trường kiếm rồi cất vào trong vỏ, hắn ngẩng nhìn khuôn mặt tái nhợt nhưng vẫn còn vẻ quật cường của Thiệu Cảnh liền ha ha cười nói: "Không cần khẩn trương, huynh không có ác ý, huynh làm chuyện này vì muốn trả ân cứu mạng của đệ thôi. Ờ, lại nói tiếp, đệ phát hiện ra bọn hắn bằng cách nào vậy."

Thiệu Cảnh uể oải đứng dậy, chậm rãi đi đến trước mặt Tiểu Trư rồi thò tay xuống dò xét nhịp tim của Tiểu Trư, khi cảm thấy mạch vẫn còn thì mới thở phào một cái, nói: "Bởi vì trên người bọn họ mang theo đan dược, Tiểu Trư của đệ sớm đã ngửi thấy mùi đan dược từ xa rồi."

Tạ Vân Long ngây dại một chút, hẩn liếc nhìn Thiệu Cảnh ôm lấy Tiểu Trư mà lộ ra một tia kinh ngạc, không thể tượng tượng được con heo nhỏ này lại có thể ngửi thấy mùi thuốc yếu ớt, còn nhận ra được có kẻ đang theo dõi chủ của mình.

Thiệu Cảnh một tay ôm lấy Tiểu Trư, một tay buông thõng xuống dưới vì vai đã bị thương, hẩn đi tới và hỏi: "Tạ sư huynh không cần vì trả ân mà đến tận đây cứu đệ đâu, hơn nữa Tạ sư huynh đã tặng hậu lễ nhiều như vậy thì huynh cũng không cần lúc nào cũng phải nghĩ đến việc trả ân đâu." Thiệu Cảnh ngoài miệng nói như vậy nhưng trong lòng lại nghĩ khác, người đã một mực đi theo phía sau, vì cái gì mà lúc bắt đầu lại không chịu xuất thủ giúp đỡ mà còn phải chờ đến ranh giới chỉ còn như ngàn cân treo sợi tóc thì mới chịu xuất thủ giúp một tay, rõ ràng là muốn nhìn một chút xem ta có bao nhiêu cân lượng, xem ra người cũng thực không phải là thiện nam tín nữ.

Tạ Vân Long cười ha ha, nói: "Thiệu sư đệ nói quá lời, kỳ thực Tạ mỗ có việc cần thỉnh cầu Thiệu sư đệ."

Thiệu Cảnh nghi hoặc một lát, trên người hẩn không có tài vật dư thừa, lại không có chỗ hơn gì hơn người, càng không thể xuất ra nhiều tiền bạc của cải hay đồ vật gì có thể làm Tạ Vân Long động tâm. Thiệu Cảnh nghĩ đi nghĩ lại rốt cục vẫn phải cất tiếng hỏi: "Huynh thỉnh cầu đệ?" Tạ sư huynh cứ nói đi, nếu là chuyện tiểu đệ có thể giúp đỡ được nhất định tiểu đệ sẽ không dám chối từ."

"Đệ hãy dẫn Tiểu Vũ theo, hai người cùng rời khỏi Vạn Yêu Cốc." Giờ phút này Thiệu Cảnh đúng là ngây dại như thằng ngốc, sờ không được ý nghĩ. Tạ Tiểu Vũ đang sống yên ổn, vì cái gì lại phải rời khỏi Vạn Yêu Cốc, hơn nữa nếu như bị ép phải đi, vì cái gì Tạ Vân Long không tự mình đưa nàng đi mà lại phải nhờ tới mình.

Tạ Vân Long dứt lời liền qua sát vẻ mặt đầy nghi vấn của Thiệu Cảnh mà nét mặt không khỏi nghiêm túc hơn vài

phần, nói: "Những lời huynh nói với sư đệ lúc này đều là lời thật lòng, ngày hôm nay Huyền Thiên tông gặp cảnh nguy hiểm bốn bề, chỉ sợ sắp sụp đổ rồi, huynh không muốn Tiểu Vũ bị bất kỳ thương tổn gì, vì vậy rất muốn đưa nàng rời khỏi nơi này. Mặc dù hai người huynh muội chúng ta đã an cư nhiều năm ở nơi này nhưng lại không gặp người sống thật lòng để mình đặt niềm tin. Những kẻ gọi là danh môn chính phái, bề ngoài vẻ vang, miệng đầy nhân nghĩa đạo đức nhưng trên thực tế lại không ngừng hục hặc với nhau, không hề có đạo lý và tình người, toàn là loại sói đột lột cừu, căn bản đều không thể tin." Tạ Vân Long nói đến đây thì sự hung ác tuôn trào trong đôi mắt.

Hắn dừng lại một chút rồi lại nói: "Cái này nói xa, bình sinh cả đời huynh chỉ có một tâm nguyện lớn nhất, đó là có thể bảo vệ tốt, giúp đỡ Tiểu Vũ được sống sung sướng nhưng hôm nay huynh có việc không thể không làm, không thể tiếp tục bảo hộ Tiểu Vũ nữa rồi, vì vậy huynh muốn giao phó nàng cho người, kính xin Thiệu sư đệ đáp ứng Tạ mỗ." Hắn nói xong liền chấp tay cúi người đến gập cả lưng, lặng lẽ thở dài.

Thiệu Cảnh nghe chuyện như lọt vào trong sương mù, lúc này hắn vừa giật mình vừa nửa tin nửa ngờ với lời nói của Tạ Vân Long, lại không hiểu lòng mình cho lắm. Lại thấy Tạ Vân Long thành khẩn đến bậc này, lại có chút không biết phải làm sao liền vội vàng nâng Tạ Vân Long dậy và nói: "Tạ sư huynh không cần phải làm như vậy." Hắn ngẫm nghĩ một lát, nhớ tới khuôn mặt đáng yêu ngây thơ và những chiêu cố của nàng dành cho mình từ trước đến giờ đành thở dài, miễn cưỡng gật đầu: "Đệ đồng ý với huynh, chỉ là đệ không hiểu rõ lời của Tạ sư huynh, Huyền Thiên tông hôm nay hùng cứ như núi Thái Sơn, vì cớ gì lại sắp sụp đổ? Hơn nữa, vì sao Tạ sư huynh không chờ đến ngày hoàn thành công việc thì bảo hộ Tiểu Vũ rồi hai người cùng rời đi, vì sao lại nhờ cậy tiểu đệ làm thay, tiểu đệ khó hiểu, thỉnh sư huynh chỉ rõ."

Tạ Vân Long nghe vậy thì vui vẻ hẳn lên, cảm ơn một tiếng rồi chột thở dài: "Chuyện này kể ra thì rất dài dòng, kỳ thực tất cả mọi chuyện đều có quan hệ với động phủ của tu sĩ thời thượng cổ mới xuất thế. Chắc hẳn Thiệu sư đệ cũng biết tới Thiên Âm môn chứ."

Thiệu Cảnh nghe tới Thiên Âm môn thì cả kinh, nhẹ gật đầu.

"Hẳn là Thiệu sư đệ cũng biết về đám tế tự thần bí của Thiên Âm môn chứ." Tạ Vân Long hỏi.

Thiệu Cảnh rung động nói: "Điều này quả thực chưa từng nghe nói qua."

Tạ Vân Long khẽ giật mình, rõ ràng hẳn không ngờ rằng Thiệu Cảnh lại không biết tế tự thần bí kia, lần trước hẳn xuất ra Hóa Thi phẫn để thăm dò Thiệu Cảnh thì rõ ràng đã xác định được Thiệu Cảnh có liên quan với Thiên Âm Môn, lại không nghĩ rằng hẳn không hiểu gì về tế tự thần bí mà đệ tử nội môn tăng chót nhất của Thiên Âm Môn cũng biết.

Tạ Vân Long nhú nhú mày và nói tiếp: "Thiên Âm Môn đã sớm theo dõi cổ tu động phủ, tế tự thần bí của bọn chúng có quan hệ vô cùng mật thiết với tòa cổ tu động phủ này, hơn nữa, cái này còn không phải là trọng điểm, Thiên Âm Môn chẳng qua chỉ là một quân cờ nhỏ trong tay người khác, ở sau lưng bọn chúng là một tồn tại khổng lồ, một thế lực ma đạo có thực lực đáng sợ, bọn chúng đang âm thầm bày ra âm mưu tuyệt đại kinh người."

Tạ Vân Long nói đến đây thì đôi mắt lóe lên những tia sáng lạnh lùng rồi đột ngột chém xéo mắt nhìn về hướng cánh rừng, thản nhiên nói: "Tạm dừng việc này lại, chúng ta cùng giải quyết một con chuột chết trước đã."

Hắn nói xong, không đợi Thiệu Cảnh có chút phản ứng thì dĩ nhiên đã ném thanh trường kiếm rời tay, không chút do dự mà bay thẳng vào trong cánh rừng.

Sau nửa ngày thì trong rừng chỉ vang lên một hồi bạo động nho nhỏ rồi im bật, về sau thì chẳng còn nghe thấy bất kỳ tiếng động nào nữa.

Thiệu Cảnh nhìn Tạ Vân Long phản ứng như vậy mà không khỏi âm thầm giật mình, chẳng lẽ ngoại trừ Lục Thường, Diêu Tín, Tạ Vân Long, lại vẫn còn có người đi theo mình? Thiệu Cảnh nghĩ đến đây mà rét lạnh từng đốt sống lưng, mồ hôi lạnh ứa ra, nhìn chăm chăm vào trong cánh rừng hoang tĩnh mịch.

Nhìn thấy kẻ trong rừng không có chút phản ứng nào thì hai hàng lông mày của Tạ Vân Long liền dựng lên, thì thầm: "Thiệu sư đệ, đệ đi trước đi, người đến đạo hạnh sâu không lường được."

Tạ Vân Long nói xong thì bàn tay đã biến hóa thành những thủ ấn phức tạp, cuối cùng thủ ấn ngưng tụ biến ảo thành một cái Thái Cực đồ án, ngay lập tức có luồng linh lực khổng lồ tụ lại trên đồ án, vàng sáng hai màu đen trắng phát sáng chói lọi, điên cuồng xoay tròn. Thủ ấn hoàn thành thì ánh mắt Tạ Vân Long bắn ra từng tia lạnh lẽo, chuẩn bị tập kích bất ngờ trong trong cánh rừng. Chỉ là lúc này đột nhiên có một con khỉ nhảy phắt ra khỏi khu rừng, sau đó có người cất lên một thanh âm lạnh như băng nhưng lại ẩn ẩn chút kinh ngạc:

"Dĩ nhiên lại là Thái Cực Hợp Thủ Ấn? Thật là bạo tay?"

Chương 159: Phục Long Đình (1)

Tác giả: Tiêu Đình

Người dịch : Phương (Nhóm dịch Độc cô thôn)

Nguồn: www.tangthuvien.com

Ebook: enix

Lời nói vừa kết thúc thì bụi cây ở xa xa cũng khẽ lay động, một lúc lâu sau thì rốt cục cũng có người bước ra, mặt trắng tóc dài, dáng người thon dài, khuôn mặt trái xoan tuấn tú, hơi thở âm lãnh, khí tức lạnh lùng, nhẹ nhàng phe phẩy thanh quạt xếp nằm trên tay, chợt nhìn lên phía trên, giống như một thư sinh văn nhược yếu đuối, tinh tế nhìn thật kỹ thì quả thật là khuôn mặt ấy đẹp dễ, thanh thoát như nữ tử má hồng, khiến cho người khác không thể tin tưởng đây thực sự là một thân nam nhi, chỉ là khí tức âm hàn tàn mát quanh mình hẳn khiến người khác mặc dù không rét nhưng cũng phải run.

Xa xa nhìn qua người này, sắc mặt Tạ Vân Long sa sầm xuống như gặp phải đại địch, trong lòng hẳn cực kỳ hoảng sợ. Hẳn phi thường tinh tường, trong thiên hạ này những người có thể nhận ra Thái Cực Hợp Thủ Ấn chắc chắn không thể quá mười đầu ngón tay, mà hôm nay người trẻ tuổi kia rõ ràng chỉ nhìn qua một lần đã có thể nhận ra, quả là không đơn giản, mà quả quyết hẳn cũng không phải loại người lương thiện gì. Da mặt Tạ Vân Long run rẩy, như thế nào hẳn cũng không nghĩ tại vùng đất vắng vẻ như Vạn Yêu Cốc này lại có thể gặp gỡ bậc này nhân vật, mà người này nhìn nho nhã yếu đuối, ngoại trừ cảm giác có luồng khí tức âm hàn thì tu vị của người này sâu không lường được, Tạ Vân Long không thể nhìn qua mà biết sâu cạn. Hẳn âm thầm kinh hãi trong lòng, mặc dù trong lòng kinh hãi nhưng vẻ mặt lại hững hờ, lạnh lùng hỏi: "Các hạ là ai? Vì sao lại lén lút trốn ở sau rừng nghe người khác nói chuyện."

Người nọ chậm rãi đi tới, nhẹ nhàng phe phẩy chiếc quạt xếp ở trên tay rồi cười ha ha, nói: "Người trả lời ta một vấn

đề trước đã, sau đó ta sẽ nói cho người điều người muốn biết. Ờ, cái này là tuyệt học Thái Cực Hợp Thủ Ấn đã thất truyền mấy ngàn năm, người học được ở đâu vậy?" Hắc nói xong thì dừng lại ở hai trượng bên ngoài Tạ Vân Long rồi lại nói: "Cái Thái Cực Hợp Thủ Ấn của người nhìn khá dọa người đấy, trước tiên thu hồi pháp quyết đi rồi chúng ta chậm rãi thảo luận tất cả các vấn đề, người thấy thế nào."

Tạ Vân Long ngẫm nghĩ một lát rồi xê dịch thân thể, hắc bước ra trước người Thiệu Cảnh, thản nhiên nói: "Các hạ đã nhận ra thủ ấn của tại hạ thì nên biết, vấn đề của các hạ, tại hạ không thể trả lời."

Người trẻ tuổi hơi ngẫm nghĩ một lát rồi nhẹ gật đầu, thản nhiên cười nói: "Cái này cũng đúng, nếu không phải đã từng trông thấy bộ công pháp thâm thúy này của tu sĩ thời thượng cổ ghi lại trong sách cổ thì ta đúng là cũng không nhận ra cái bộ thủ ấn này của người. Người đã không chịu nói thì ta đây cũng không muốn hỏi nữa, dù sao đó cũng không phải là vấn đề ta rất muốn biết." "Đúng rồi, lời các người nói ta không cần thận lỗ nghe trọn vẹn cả rồi, biết nói như thế nào bây giờ, người rõ ràng không chỉ biết rõ Thiên Âm Môn có một ít tế tự mà còn biết có thể lực ma đạo khổng lồ đứng ở sau lưng Thiên Âm Môn, xem ra bối cảnh của người cũng không nhỏ đâu nhỉ, có điều ta lại không cảm thấy có hứng thú với người." Hắc dứt lời lại lắc lắc chiếc quạt xếp.

Sắc mặt Tạ Vân Long khó coi, hắc nhìn người trẻ tuổi lộ ra khí tức âm hàn lạnh lẽo đang đứng cười yếu ớt ở trước mặt mà cảm thấy một luồng hơi thở nguy hiểm.

Vị kỷ, Tạ Vân Long vừa định cất lời nói chuyện thì con khỉ vừa mới nhảy ra khỏi khu rừng lại nhảy về phía Thiệu Cảnh, nó đi tới trước người Thiệu Cảnh rồi đi một vòng xung quanh Thiệu Cảnh, cẩn thận sẫm soi nhìn kỹ từ đầu đến chân, sau đó con khỉ lại làm ra vẻ mặt nghi hoặc, lại đi lòng vòng xung quanh Thiệu Cảnh, cuối cùng ngồi xổm xuống

trước mặt Thiệu Cảnh và gãi gãi đầu, trông dáng điệu và vẻ mặt nó như đang suy nghĩ. Như là nhớ là cái gì đó, đột nhiên nhún người nhảy phắt lên tay Thiệu Cảnh, bò lên trên vai của Thiệu Cảnh, kêu "Chi chi" hai tiếng, xem ra vui mừng lắm.

Thiệu Cảnh không rõ ràng cho lắm, cũng không dám xua đuổi con khỉ này, liền tùy ý cho nó ngồi phắt trên vai, hẩn liếc nhìn Tạ Vân Long, Tạ Vân Long cũng quay đầu nhìn nhìn ngó ngó hẩn, hai người hai mặt nhìn nhau.

Người trẻ tuổi đứng xa xa cười ha ha, nói: "Xem ra nó rất thích người, lâu như vậy đến bây giờ, đây là lần đầu tiên nó nhiệt tình như vậy với người xa lạ nha." Đang khi nói chuyện, con khỉ ngồi trên vai Thiệu Cảnh lại kêu "Chi chi" hai tiếng, vuốt vuốt bộ lông, ánh mắt rơi vào người Tiểu Trư đang nằm trong ngực Thiệu Cảnh, nó sờ lên đầu, liền cúi người xuống đầu ngón tay ra nhẹ nhàng chọc chọc vào người Tiểu Trư, gặp Tiểu Trư không có bất kỳ phản ứng nào lại thì lại chọc chọc, sau một lúc lâu thì rốt cục Tiểu trư vẫn không hề nhúc nhích, con khỉ chán nản kêu chi chi hai tiếng giống như có hơi thất vọng, liền nhảy lên nhảy xuống trên vai Thiệu Cảnh rồi chạy về hướng người nọ đang đứng ở xa xa.

Ba người cứ như vậy im lặng ngắm nhìn con khỉ, không có người nói chuyện, đợi tới khi con khỉ đi tới trước người thì người trẻ tuổi ôm lấy nó rồi nhẹ nhàng sờ lên đầu con khỉ, nói khẽ: "Tiểu Hôi, xem xong rồi à, thỏa mãn chưa? Chúng ta đi nhé." Hẩn nói xong, không đợi hai người Tạ Vân Long và Thiệu Cảnh có bất kỳ phản ứng nào thì đã quay người muốn đi gấp.

Thiệu Cảnh nghe thấy chuyện đó thì quả thật là sờ không được ý nghĩ, vẻ mặt nghi hoặc, hoàn toàn không hiểu vì sao người trẻ tuổi kia lại nói những lời này. Người trẻ tuổi kia trong miệng nói Thánh Môn, hẩn đại khái lại có thể đoán được vài phần, là danh xưng của Ma Giáo trong xưng hô của

người trong ma đạo, mà vì sao hắn lại nói mình đối nghịch với Thánh Môn? Lại nhìn Tạ Vân Long, chỉ thấy hắn toàn thân run rẩy, một vòng kinh hãi trượt lóe lên trong khóe mắt, lại rất nhanh định thần bình tĩnh lại. Sắc mặt Tạ Vân Phong thập phần âm trầm, lạnh đạm nói: "Các hạ đến tột cùng là ai, âm thầm đi theo đằng sau chúng ta chắc chắn không phải chỉ vì nói mấy lời này."

Người trẻ tuổi không quay đầu lại, vẫn tự do bước về phía trước như cũ, vừa đi vừa cười thoải mái, nói: "Theo ta được biết, người hiểu được Thái Cực Hợp Thủ Ấn chỉ có thể là truyền nhân cách đời của một chi mạch khó lường trong Thánh Môn thời thượng cổ của chúng ta. Vì vậy ta không có ý định là kẻ địch của các người, hơn nữa, ta và người đạo hạnh sà sà như nhau, tội gì phải động thủ liều chết, về phần ta tới đây với mục đích gì, vì cái gì thì có thể là không phải bởi vì hai người các người, mà là vì Tiểu Hôi của ta muốn nhìn một chút cái con heo nhỏ cổ quái nằm trong tay người thiếu niên kia mà thôi, không hơn."

Chương 160: Phục Long Đình (2)

Tác giả: Tiêu Đình

Người dịch : Phương (Nhóm dịch Độc cô thôn)

Nguồn: www.tangthuvien.com

Ebook: enix

Vầng thái dương chậm chậm trôi về phía tây khiến bóng cây kéo dài sau ánh nắng nhạt nhòa, người trẻ tuổi xoay bước đi vào trong núi rừng và dần dần biến mất ở sau những tán cây vươn dài che phủ mặt đất. Thiệu Cảnh hừ nhẹ một tiếng và nhổ ra một ngụm trọc khí, sau đó ngồi xuống rồi ngả người dựa lưng vào một cây cổ thụ che trời, đưa tay đè chặt cánh tay đã bị thương rồi thầm rên hai tiếng, nghĩ đến thương thế này đau đớn kịch liệt thật sự khó nhin. Lúc Tạ Vân Long và người trẻ tuổi kia xuất hiện làm tinh thần của hắn căng cứng, ngược lại là không có cảm giác mệt mỏi và đau đớn như bây giờ, chỉ là đợi đến sau khi những sự tình mà hắn không hiểu thấu qua đi thì rốt cục không chịu nổi ừ ừ, thiếu chút nữa không nhin được đau mà ngất đi mất rồi.

Thiệu Cảnh dựa cả lưng vào cây đại thụ rồi nhìn Tạ Vân Long chăm chú, cất tiếng hỏi: "Tạ sư huynh, người vừa ở đây có lai lịch gì, hình như hắn hiểu huynh rất rõ thì phải?" Mặc dù ngoài miệng nói như vậy nhưng trong lòng lại âm thầm ước đoán thân phận của người trẻ tuổi kia, trước sau ngẫm nghĩ một hồi, mặc dù không nghĩ ra cái gì nhưng vẫn có thể dễ dàng đoán được, người sư huynh đồng môn tình nghĩa như mây trời, nhận ân tất báo ở trước mắt trên thực tế cũng không thực sự là đệ tử của Huyền Thiên tông, mà theo lời người trẻ tuổi kia thì huynh ấy có liên quan mật thiết với Thánh Giáo, mà lại thâm tàng bất lộ, đạo hạnh cao thâm.

Tạ Vân Long sa sầm mặt nhìn về phương hướng người trẻ tuổi vừa biến mất, một lát sau mới chậm rãi dẫn đôi lông mày to dày, nghiêm mặt nói: "Mặc dù huynh không biết người này có lai lịch gì nhưng thân phận của hắn ta cũng rõ

mười mười rồi, có lẽ hẳn xuất thân từ trong thế lực ma đạo khổng lồ mà huynh vừa kể cho sư đệ nghe đấy." Tạ Vân Long dứt lời thì nét mặt cũng hòa hoãn hơi vài phần, cười ha ha, nói: "Những chuyện này đệ không biết đến thì tốt hơn, đi thôi, huynh đưa đệ đến địa phương này." Tạ Vân Long vừa nói vừa chìa tay ra nâng Thiệu Cảnh dậy, hẳn nhìn nhìn thương thế của Thiệu Cảnh, gặp cũng không lo ngại liên yên lòng, cười nói: "Thiệu sư đệ bỏ đi mà cũng không nói một tiếng, chẳng lẽ đệ muốn chạy trốn một mình như vậy sao? Đệ làm như vậy là không đúng tình nghĩa đâu nhé."

Thiệu Cảnh sờ sờ mũi, vịn vào tay của Tạ Vân Long để đi về phía trước, không khỏi xấu hổ cười nói: "Tình hình gấp gáp, không kịp báo cho sư huynh và Tiểu Vũ biết, tiểu đệ đúng là đã làm sai rồi."

"Chỉ sợ không phải đệ không kịp nói cho huynh và Tiểu Vũ biết mà là không muốn gây thêm rắc rối thôi!" Tạ Vân Long nói.

"Ờ, cái này! Sư huynh nói không sai, tình hình liên quan đến an nguy của mình, đệ lại quên hành sự cẩn thận, cho nên...
... "

Tạ Vân Long khoác vai Thiệu Cảnh, bật cười lớn nói: "Thiệu sư đệ tâm tư kín đáo, giao Tiểu Vũ cho đệ thì huynh được yên tâm rồi." Giây lát sau lại nói: "Kỳ thực huynh sớm đã đoán được mấy ngày này đệ tất sẽ phải rời khỏi Huyền Thiên tông, chỉ là không nghĩ đoán được đệ lại bỏ đi nhanh như vậy. Xem ra, Thanh Hà trưởng lão đã nhận ra cái gì rồi."

Thiệu Cảnh hít vào một hơi thật sâu và nói: "Đệ cũng nghĩ như vậy nhưng hiểu vì sao hẳn lại phát hiện ra. Ở trước cửa Thiên Phong lâu lẽ ra hẳn đã có thể giết đệ rồi, nhưng không hiểu vì sao hẳn ta lại không động thủ."

Lông mày của Tạ Vân Long khẽ cau lại, thản nhiên nói: "Lão hồ ly này, nếu hắc biết được sự thật thì có nghĩa là hắc đã hành động nhanh hơn mọi người tưởng rồi."

Thiệu Cảnh nghe vậy, không rõ ràng cho lắm liền nghi hoặc nói: "Hàng động? Xin Tạ sư huynh chỉ giáo cho?"

Tạ Vân Long ngẫm nghĩ rồi nói: "Cái lão hồ ly Thanh Hà trưởng lão sớm đã ăn ở hai lòng rồi, chỉ vì hắc không có cách nào để kiếm được một thứ gì như pháp bảo để chống đỡ lại Thanh Phong chương môn mà thôi, vì vậy chỉ có thể một mực ẩn nhẫn chờ thời, nhưng chẳng biết từ lúc nào hắc đã cấu kết với Bách Độc Giáo, sắp sửa gây bất lợi với sư môn của chúng ta rồi"

Thiệu Cảnh nghe tới Bách Độc Giáo thì khẽ giật mình, không nhận được lại nhớ tới gã đệ tử Bách Độc giáo gặp ở trước cửa Thiên Phong lâu, hắc không đợi Tạ Vân Long nói xong thì đã không nhận được thì thầm: "Bách Độc Giáo?"

"Thiệu sư đệ hắc là cũng biết Bách Độc Giáo chứ?"

Thiệu Cảnh nhẹ gật đầu rồi kể cho Tạ Vân Long nghe về lần gặp tên đệ tử của Bách Độc Giáo.

Tạ Vân Long cười nhạt một tiếng, nói: "Thiệu sư đệ có chỗ không biết, ngày hôm nay Bách Độc Giáo và Thiên Âm Môn sớm đã thông đồng làm bậy, theo huynh phỏng đoán, sở dĩ Thanh Hà trưởng lão phát giác được cái gì tất nhiên là sau khi gặp gỡ tên đệ tử của Bách Độc Giáo đó nên đã xác định cái chết của Vệ Trọng chắc chắn không phải vì Thiên Âm Môn gây ra."

Thiệu Cảnh giật mình, nhìn Tạ Vân Long bằng ánh mắt khó hiểu và hỏi: "Tạ sư huynh làm thế nào lại biết những điều này."

Tạ Vân Long nhún nhún vai, cười nói: "Huynh và hai chi

mạch của ma đạo này hoặc nhiều hoặc ít cũng có chút liên hệ, dĩ nhiên là biết nhiều hơn người khác một chút rồi."

"Đúng như người nọ vừa nói, huynh muội hai người chúng ta đích thật là người trong Thánh Môn, chỉ là chi hệ nhất mạch ấy truyền đến thế hệ của huynh thì nhân khẩu đã tàn lụi, chỉ còn sót lại mình huynh và Tiểu Vũ thôi." Hắc dứt lời, khẽ thở dài một tiếng.

Thiệu Cảnh nghe Tạ Vân Long nói như vậy thì lại nhớ tới mình cũng là truyền nhân duy nhất của nhất mạch Lưu Vân Đài của Thanh Vân Môn, mặc dù hắc cũng không có tình cảm gì với thân phận của chính mình nhưng nghĩ đến tròng cảnh lịch sử huynh hoàng của Thanh Vân Môn mà tửu quý sư phụ của mình từng kể đến thì hắc cũng không khỏi cảm động lây, thầm than vận mệnh làm nhiều điều sai trái, hai người huynh đệ cùng chán nản, quả thật là có vài phần cảm giác tâm ý tương thông. Như tại thời thượng cổ, cái này gọi là Thánh Môn và thủ lĩnh của chính đạo Thanh Vân Môn chính là tử địch không chết không ngớt, nhưng hôm nay, hai người nam tử vốn là tử địch lại cùng đi một chỗ như vậy, thẳng thẳng thành khẩn giúp đỡ nhau, ở đâu có cái gọi là thiên kiến bè phái, chính tà chi phân.

Theo Tạ Vân Long than nhẹ một tiếng thì Thiệu Cảnh cũng tùy theo thở dài: "Không nghĩ tới Tạ sư huynh lại có bối cảnh như vậy, Ờ, lại nói người vừa rồi xuất thân từ đại phái hào phú nào, Tạ sư huynh, hình như chi mạch của huynh cũng cùng thuộc về một nguồn gốc rất gần gũi với bọn họ."

Tạ Vân Long nghiêm mặt nói: "Gần gũi ngược lại quả thực là có chút ít nhưng lại không thâm sâu, nếu như huynh đoán không sai thì người này sống ở Thanh Vân Sơn."

Chương 161: Phục Long Đỉnh (3)

Tác giả: Tiêu Đình

Người dịch : Phương (Nhóm dịch Độc cô thôn)

Nguồn: www.tangthuvien.com

Ebook: enix

Thiệu Cảnh cả kinh, trong lòng thầm nghĩ: "Thanh Vân Sơn."

Hắn từng nghe tử quỷ sư phó nói qua, Thanh Vân Sơn đất thiêng nhiều người tài, ngập tràn linh khí trong trời đất, sản vật sung túc, núi cao ngất trời, quanh năm chìm trong mây mờ, mà các loại tài bảo do trời đất dưỡng dục ra càng là tầng tầng lớp lớp, trong núi tu luyện, thần thanh mà khí thuận, chỉ tu một nửa mà kết quả gấp bội, chính là vùng đất thần linh mà muôn vạn người tu đạo trong thiên hạ đều tranh nhau tiến vào, ở nơi này khai tông lập phái, bên trên được thiên thời, bên dưới được địa lợi, nhân khẩu nhân hòa, mãi mãi hưng thịnh, có thể nói là người tài xuất hiện lớp lớp, mọi việc đều thuận lợi. Vài ngàn năm trước, Thanh Vân Môn đã khai tông lập phái ở vùng đất này, tức giận phần đấu, thai nghén ra nhiều đời thiên chi kiêu tử, phong vân một cõi, trong lúc ấy mặc dù nhiều lần hưng suy nhưng chưa từng bị đoạn qua hương khói, thử hỏi tất cả các môn phái trong thiên hạ, lại có môn phái nào có thể có từng có bậc này nội tình và khí phách, lực kháng ma đạo mấy ngàn năm mà không kiêu ngạo không siểm nịnh, nay còn đâu. Từ xưa đến nay, liệt kê từng môn phái một, duy chỉ có một mình Thanh Vân Môn làm được mà thôi.

Theo lời của tử quỷ sư phó thì mặc dù Thanh Vân Môn là thủ lĩnh của chính đạo trong thiên hạ nhưng thực sự cũng chịu không được Ma giáo nhiều lần xâm lấn, rốt cục vài ngàn năm trước, tại một hồi chính tà đại chiến thảm thiết nhất từ cổ kim đến nay, bởi vì mất chí bảo trấn phái Tru Tiên cổ kiếm mà hầu hết môn đồ đã tử thương, hầu như không còn mà dần dần lui bại, sau đó lại một lần nữa bị lọt vào trận vây công của Ma giáo, cuối cùng môn phái sụp đổ,

những chi hệ nhất mạch trên Thanh Vân Sơn dần dần bị thất lạc trong tay thiên hạ.

Trong một vài cuốn sách cổ cũng có ghi lại dã sử: "Ma giáo lần thứ hai sử dụng Phục Long Đỉnh, tập hợp lại rồi tất cả các mạch tương tranh, cuối cùng thống nhất, đầu mâu trực chỉ Thanh Vân Sơn, không ngừng tấn công, cuối cùng Thanh Vân Môn địch không lại, bị thất bại rồi sụp đổ."

Sau trận đại chiến ấy, Ma giáo hưng thịnh, thế mạnh như sóng cả, Thanh Vân Môn một mình bất lực không thể chống lại, cuối cùng bị mất sơn môn, bị ma giáo chiếm đoạt, đến bây giờ Ma giáo chiếm giữ Thanh Vân Sơn không biết đã qua bao nhiêu năm tháng, hoàn tất những công việc còn dây dưa chưa làm, ngày hôm nay đã trở thành Thánh Linh Cung danh chấn thiên hạ, thế lực Ma Đạo hùng cứ một phương, oai danh một cõi, đứng từ trên cao nhìn xuống muôn dân trăm họ.

Thanh Vân Môn mặc dù bị tiêu diệt nhưng tất cả các nhánh núi lưu vong ở bên ngoài đều một lòng tuân thủ môn chỉ, tu thân dưỡng tính, ra sức khu trừ yêu ma, mà lại nhiều lần có hào kiệt hiện thế, cuối cùng họ vẫn không hề phải cúi đầu trước bất kỳ tông môn nào. Mà nhìn chung mấy ngàn năm lịch sử của Thanh Vân Môn, thực đúng là chính khí trường tồn trên Thanh Vân Sơn, bên ngoài tường môn bị sụp đổ nhưng dư âm vẫn còn phảng phất, đợi đến khi núi sông quy về một mối thì lại giương kiếm chỉ trời xanh.

Thiệu Cảnh trong nội tâm ôm ấp một điểm sùng kính với Thanh Vân Môn nên bỗng dừng lại bay lên cảm giác tự hào khó có thể diễn tả, tới khi nhớ lại chính mình là đệ tử truyền nhân của Thanh Vân Môn, mặc dù không quan tâm tới thân phận này nhưng cảm giác tự hào không thể phát giác vẫn tự nhiên sinh ra. Thiệu Cảnh nghe được Tạ Vân Long nói tới Thanh Vân Sơn, liền không tự giác mà nhẹ nhàng nắm chặt bàn tay thành nắm đấm như đang nghĩ đến điều gì, khẽ thở dài một tiếng rồi lại chậm chậm mở ngón tay ra.

Tạ Vân Long thấy bộ dáng Thiệu Cảnh như có điều gì suy nghĩ liền vỗ vỗ vai của hắn và nói: "Những cái gọi là chính là, cái gọi là cổ tu động phủ, chẳng bao lâu nữa sẽ không còn quan hệ với đệ và Tiểu Vũ nữa, huynh cũng nhiều lời rồi, chúng ta không nên dừng lại ở nơi này lâu, mau đi thôi." Dứt lời, bộ pháp của hai người liền nhanh hơn, dần dần từng bước lao đi, giây sau đã biến mất ở bên trong cánh rừng rậm.

Đi trên đường, hai người có vẻ hơi im lặng thỉnh thoảng cho tán nhảm với nhau mấy câu không quan trọng, thoáng làm dịu bầu không khí trầm lắng đi nhưng trên sắc mặt hai người đều rất khó coi, nhất là Tạ Vân Long, khi thì chau mày, khi thì thở dài một hơi nhẹ nhõm, nghĩ đến là đang tự hỏi cái gì, lo lắng cái gì.

Mặt trời dần lặn về phía tây, hoàng hôn buông xuống, hai người tri kỉ đã đi rất xa, Thiệu Cảnh suy nghĩ một thoáng thì phương hướng này chính là đi về phía đông của Tiểu Hồ thành, liền không nhịn được hỏi: "Tạ sư huynh, chúng ta đi đâu vậy."

Tạ Vân Long khẽ dừng cước bộ, đưa tay chỉ về phía trước và cười nói: "Đệ nhìn thấy làng mạc ở phía trước không? Thực là có người chờ ở đầu đó đang lo lắng cho đệ đấy." Chợt lại nói: "Hôm qua huynh đã cẩn thận suy nghĩ một lần tất cả những chuyện liên quan đến Thanh Hà trưởng lão, Thiên Âm Môn, Bách Độc Giáo và cái lý do mà Tô Thanh Dung dùng để lường gạt Huyền Thiên Tông, cuối cùng không yên lòng về Thiệu sư đệ nên sáng sớm đã bảo Tiểu Vũ đi trước đến nơi này chờ đợi, sau đó huynh sẽ đi tìm Thiệu sư đệ và đưa về đây. Lúc huynh đi tìm đệ thì phát hiện hai người Lục Thường, Diêu Tín đang âm thầm theo dõi liền đi theo. Lại nói tiếp, đệ tránh được một kiếp này đúng là cũng có chút ít may mắn đấy."

Thiệu Cảnh không biết làm sao đành cười nhạt một tiếng,

lại cảm ơn một tiếng nhưng trong lòng tự nhủ, ai biết người nói thật hay giả, nói không chừng còn đem ta bắt đến nơi này, là bụng dạ khó lường hay không cũng chưa thể nói trước được, trước khi chưa gặp được Tiểu Vũ thì ta thực đúng là không thể tin những lời này.

Quan sát Tạ Vân Long, Thiệu Cảnh chưa cảm thấy hắc sinh ra chút cảnh giác nào. Hắc và Tạ Vân Long quả thật có thể coi là đã cùng trải qua giao tình sinh tử nhưng nghe xong câu chuyện của người trẻ tuổi ở trong rừng, hơn nữa Tạ Vân Long có đủ loại ý niệm quỷ dị, cuối cùng vẫn không dám dễ dàng trao niềm tin cho hắc, Thiệu Cảnh hiểu rất rõ cái gọi là cẩn thận giữ thuyền thì bền được vạn năm, nếu không cảnh giác coi chừng, thận trọng từng bước thì hắc sớm đã không biết chôn xương ở nơi nào rồi, nghĩ xong, không để lộ mà âm thầm nắm chắc Dương Kính trong tay, trong lòng âm thầm tự suy đoán tất cả các loại khả năng, dùng sách lược vẹn toàn.

Trên mặt cố nặn ra vẻ tươi cười, Thiệu Cảnh cũng không có nói gì liền đuổi kịp theo hướng Tạ Vân Long đang chạy vào làng mạc.

Vị kỷ, hai người chạy vào làng mạc, mắt thấy người dân bận bịu làm việc trên đồng, một bầu không khí êm dịu chất phác, Thiệu Cảnh nhẹ thở dài một hơi nhẹ nhõm. Hắc đi theo Tạ Vân Long tới trước một mái nhà thì Tạ Vân Long nhẹ nhàng gõ vào cửa ba cái, dừng lại một chút rồi lại gõ thêm ba cái. Sau một lúc lâu thì cửa phòng kêu cọt kẹt một tiếng rồi từ từ mở ra, một thiếu nữ trong trắng ngây thơ, xinh đẹp không dính bụi trần xuất hiện ở trước mắt hai người.

Tạ Vân Long thấy thiếu nữ mở cửa thì thở phào một hơi nhẹ nhõm thật dài, cười nói: "Tiểu Vũ."

Nào ngờ thiếu nữ khước mắt rưng rưng, thấy Tạ Vân Long và Thiệu Cảnh đứng ở ngoài cửa, nước mắt rơi như long lanh

như giọt mưa phùn trong mùa hạn hán, ưu buồn rơi lệ, ôm chặt lấy Tạ Vân Long, cất giọng nghẹn ngào và khóc nức nở, nói: "Ca, sao hai người bây giờ mới tới, ta cứ ngỡ rằng...".

Chương 162: Phục Long Đỉnh (4)

Tác giả: Tiêu Đình

Dịch : Phương

Nguồn: www.tangthuvien.com

Ebook: enix

Tạ Vân Long nghe thấy tiếng Tiểu Vũ khóc nức nở thì vỗ nhẹ vào sau lưng của nàng, khẽ thì thầm: "Mọi việc ổn rồi, mọi việc ổn rồi, ca ca sai rồi, lại để cho Tiểu Vũ phải lo lắng."

Thiệu Canh đứng ở bên cạnh hai người, ngăm nhìn hai người hạnh phúc, lắng nghe tiếng khóc sục sùi của Tạ Tiểu Vũ thì lo ngại trong lồng ngực sớm đã tan thành mây khói, lại chưa nhận ra trong lòng mình dâng lên niềm chua xót, lại bay lên từng gợn sóng ấm áp. Không khỏi lẩm bẩm: "Đây là tình thân sao?" Từ nhỏ đến lớn, ngoại trừ tẩu quý sư phó đã cho hắn một ít cảm giác như vậy, hắn chưa từng được hưởng thụ qua cái mọi người vẫn nói là tình thân, chưa từng có người nào quan tâm hắn, từ khi chạy trốn tới vùng đất này cho tới bây giờ, hắn chỉ là một người kéo dài hơi tàn, đau khổ vùng vẫy, chìm đắm trong thế đạo người mạnh hiếp kẻ yếu.

Thiệu Cảnh đứng lặng người ngăm nhìn hai người huynh muội Tiểu Vũ ôm nhau, bất giác cúi đầu nhìn buồn xuống ngực và nhẹ nhàng sờ vào Tiểu Trư.

Tạ Tiểu Vũ khóc một hồi lâu rồi cũng bình tĩnh trở lại, nàng nhìn thật sâu vào Thiệu Cảnh rồi hé môi mỉm cười, nói: "Chúng ta mau vào đi." Dứt lời, một tay nàng nắm Tạ Vân Long, một tay ngại ngùng đuổi về phía Thiệu Cảnh. Thiệu Cảnh sửng sờ, không biết làm sao, ngây dại một lát thì khóe môi khẽ hé cười, liền vươn tay ra, tùy ý để Tạ Tiểu Vũ lôi kéo, cùng nhau đi vào phòng.

Phòng nhỏ cũng không rộng lắm, còn có chút cũ lát nhưng

không để ý thì nó cũng là một nơi cư ngụ không tệ, .mọi thứ được sửa sang sạch sẽ, đầu vào đây, trong phòng còn có một làn hương thoang thoảng, thơm dịu nhàn nhạt, hít vào mũi làm cho người ta cảm thấy nhẹ nhàng khoáng khoái, xua hết mệt mỏi.

Đợi đi tới một chỗ trước bàn thì nụ cười ở trên môi Tạ Tiểu Vũ càng tươi hơn, nàng chỉ xuống mâm cơm thịnh soạn, xếp đầy món ăn và nói: "Món ăn đã chuẩn bị xong hết rồi, nếu hai người không tới thì đã bị nguội lạnh. Ừm, Thiệu sư huynh mau nếm thử món ăn muội tự tay làm đi, bảo đảm huynh ăn xong mặt mũi cũng liếm sạch sẽ." Nàng vừa nói vừa đề Thiệu Cảnh ngồi xuống một chiếc ghế ở cạnh bàn.

Thiệu Cảnh cười cười, vừa muốn ngồi xuống thì cảm thấy một ít nhọc nhằn, cảm giác đau đớn mãnh liệt từ đầu vai truyền đến làm hắn không nhìn được mà khẽ a một tiếng. Tạ Tiểu Vũ thấy thế, nhất thời kinh hãi, nói: "Thiệu sư huynh, huynh bị thương?"

Thiệu Cảnh nhìn xuống đau nhức kịch liệt, cố nặn vẻ tươi cười nói: "Vết thương nhẹ thôi, muội không cần ngại đâu, để huynh nếm thử tài nấu ăn của muội nhé." Dứt lời liền nhắc đĩa lại gần đĩa rau.

Lông mày Tạ Tiểu Vũ hơi chau lại, nàng xem xét thương thế của Thiệu Cảnh liền vội vàng quay người lấy ra một túi nhỏ rồi lấy một viên thuốc từ trong túi ra và nói: "Đây là Hồi Nguyên Đan mà muội lấy ra từ trong Luyện Đan Đường, có thể giúp cho thương thế của Thiệu sư huynh tốt hơn một ít." Nàng dứt lời liền đặt vào miệng Thiệu Cảnh, nhìn thấy hắn nuốt viên thuốc vào mới yên lòng.

Tạ Vân Long ngăm nhìn hai người mà không khỏi nhẹ nhàng cười cười, cũng không nói chuyện, tự cầm lấy đĩa gắp rau và bất chợt lại nghiêng ngăm nhìn hai người.

Trong bữa cơm, Tạ Tiểu Vũ thăm liếc nhìn Thiệu Cảnh, sau

đó nói: "Hôm nay chúng ta đều đã không còn là đệ tử của Huyền Thiên tông nữa rồi, về sau không cần xưng hô sư huynh sư muội nữa nha."

Tạ Vân Long cười ha ha, nói: "Ừ, đúng đúng đúng. Về sau huynh sẽ gọi Thiệu sư đệ là Thiệu huynh đệ nhé. Đệ gọi huynh là Tạ đại ca, đệ thấy thế nào."

Thiệu Cảnh cười cười, gật đầu nói: "Tất cả đều nghe theo Tạ đại ca." Dứt lời, cả hai cười ha ha.

Tạ Tiểu Vũ nhún châu xoay động, nói: "Muội về sau xưng hô như thế nào với Thiệu sư huynh bây giờ, ưm, không bằng kêu Cảnh ca ca nhé."

"Cảnh ca ca?" Tạ Vân Long gấp món ngon đến miệng nuốt nửa phun ra. Ha ha cười nói: "Tiểu Vũ à, đây là lần thứ hai muội nói lời kỳ lạ rồi, hình như ca ca nghe được có vài phần mập mờ đây này!"

Má Tạ Tiểu Vũ đỏ ửng, hờn dỗi: "Ca ca, ca lại giấu cợt người ta."

Tạ Vân Long ngưng cười thì lại trêu đùa Tạ Tiểu Vũ, hơn phân nửa cuộc tranh cãi của hai huynh muội lại đều nói về Thiệu Cảnh.

Thiệu Cảnh lặng nghe hai người huynh muội không ngừng cười đùa như được sưởi ấm cõi lòng, bỗng dưng hẫng lại muốn tất cả đều kết thúc, rời xa bên ngoài những quyền mưu, tranh đấu, được sống bình thản như vậy.

Lại nói tiếp, đây là lần đầu tiên hẫng được cảm thụ tình cảm huynh muội ấm áp. Hẫng chỉ có một mình, tự nhiên sẽ không có người cho hẫng một phần ấm áp ôn hòa như vậy, mà một mái nhà nhỏ, trước chiếc bàn nho nhỏ, trong làng mạc nhỏ nhỏ, hẫng cảm thấy mình nhẹ nhõm, thoải mái dễ chịu, ấm áp trong lòng, loại cảm giác này trong nhân gian, có lẽ tên

là "Nhà".

Thiệu Cảnh nhẹ nhàng buông đũa rồi nhìn Tạ Tiểu Vũ, vừa mới chạm vào ánh mắt của nàng, mang theo vài phần ngượng ngùng, vài phần mong đợi, ánh mắt nàng nhìn Thiệu Cảnh rồi lại lặng lẽ nhìn đi nơi khác. Ánh mắt như vậy không phải là lần đầu tiên Thiệu Cảnh cảm giác được, ở khuê phòng Tạ Tiểu Vũ tại Huyền Thiên Tông hẳn đồng dạng cũng được nhìn thấy ánh mắt nàng như vậy, nhưng không giống là người con gái phía trước khiến hấn bối rối, không biết làm thế nào, không biết phải làm sao, rồi sau đó người con gái ấy, ở tại nơi này trong căn phòng nhỏ ấm áp, Tiểu Vũ bởi vì trông thấy thương thế của hấn mà lo lắng, huynh muội hai người quan tâm lẫn nhau, ánh mắt ngượng ngùng ấy đã biến thành một loại xinh đẹp.

Thiệu Cảnh cười cười ha ha, gật đầu nói: "Được, vậy sau này huynh sẽ gọi Tạ sư muội là Tiểu Vũ muội muội nhé." Dứt lời, ba người đồng thời thoải mái tươi cười.

Đợi sau buổi cơm tối thì Tạ Vân Long thông báo với hai người một tiếng, nói có chuyện phải làm, phải đi ra ngoài một chuyến rồi vội vã ra đi. Trong phòng chỉ còn lại mình Thiệu Cảnh và Tạ Tiểu Vũ, nào biết thiếu nữ bình thường cười nói không ngừng ấy bỗng đứng lại im lặng hơn rất nhiều, cả buổi tối không nói câu nào, thỉnh thoảng má nàng lại đỏ ửng rồi lại nhạt đi rất nhanh. Thiệu Cảnh ngây dại không biết nói gì, thỉnh thoảng lại phải nói vài lời ngớ ngẩn làm dịu đi bầu không khí ngượng ngùng.

Không biết đã qua bao lâu thì Tạ Tiểu Vũ rốt cục nhịn không được, nói: "Cảnh ca ca, ca đi ra ngoài với muội một lúc đi, lúc này mặt trời sắp xuống núi rồi, giờ phút này ngoài kia bóng tà dương đẹp lắm."

Thiệu Cảnh gật đầu đồng ý không chút do dự, đáp: "Được." Dứt lời liền ôm Tiểu Trư đặt xuống giường và đặt hai viên thuốc mượn Tạ Tiểu Vũ ở bên gối, lại vì Tiểu Trư nhẹ nhàng

đắp chặn rồi cùng Tạ Tiểu Vũ đi ra khỏi phòng.

Mặt trời sắp lặn ở chân núi phía tây, vầng mặt trời đỏ chìm xuống chân núi chỉ còn bảy tám phần mười, làn nổi bật những đám mây phiêu du ở chân trời, ánh tà dương nhuộm những đám mây thành màu đỏ rực rỡ, hồng như lửa, triển miên ở cuối chân trời, trông rất đẹp mắt.

Tạ Tiểu Vũ đi ở phía trước dẫn theo Thiệu Cảnh chậm rãi đi về phía đỉnh núi, trên đường đi chưa từng nói chuyện, cô quạnh nhìn đám mây đỏ hồng như lửa ở chân trời, nhẹ khẽ thở dài một tiếng: "Trời chiều thật đẹp, ráng đỏ cũng thật đẹp nha."

Thiệu Cảnh không nói chuyện mà chỉ đi theo sau lưng Tạ Tiểu Vũ, một mực leo đến đỉnh núi. Hai người im lặng đứng một hồi rồi lại gần một tảng đá lớn, Tạ Tiểu Vũ vừa mới chuẩn bị ngồi xuống thì Thiệu Cảnh nhẹ nhàng kéo Tạ Tiểu Vũ lại, bứt lên ống tay áo của mình rồi bắt đầu chà lau tảng đá lớn, trong miệng ha ha thì thầm: "Tảng đá này bị bẩn, làm dơ áo tơ váy dài của Tiểu Vũ, nhìn không đẹp."

Tạ Tiểu Vũ ngăm nhìn Thiệu Cảnh chà lau tảng đá lớn vì nàng và bất giác nở nụ cười nhẹ nhàng. Thiếu nữ ngây thơ ấy hé môi cười rực rỡ không thể nghi ngờ. Chỉ là thạch đầu như Thiệu Cảnh đang cặm cú lau sạch lại không thể nhận ra.

Đợi sau khi thạch đầu chà lau sạch sẽ thì hai người liền ngồi xuống, Tạ Tiểu Vũ ngơ ngẩn nhìn tịch dương đang lặn ở chân trời, lại có chút ít xuất thần, một lát sau nàng đột ngột nói: "Cảnh ca ca, muội muốn hỏi ca ca một điều được không?"

Thiệu Cảnh gật đầu, nói: "Được."

"Ngày đó vì sao ca ca không để ý tới an nguy bản thân mà lại ra tay ngăn cản Vệ Trọng."

Thiệu Cảnh khẽ giật mình, cười nói: "Ca ca không muốn kẻ cặn bã như hắc làm bẩn và tổn thương Tiêu Vũ cùng A Hồ."

Tạ Tiểu Vũ cười nhạt một tiếng, nói: "Cảnh ca ca, ca là người thứ hai dùng thân mạo hiểm vì Tiểu Vũ. Cảm ơn ca."

"Ca biết không, muội và ca ca không có cha mẹ, lúc ca ca vẫn là hài đồng đã phải ôm hài nhi như muội ăn xin đi khắp nơi, về sau được một ông lão tốt bụng cứu, thu làm đồ đệ, truyền thụ công pháp, cũng giao cho ca ca một cái sứ mạng. Cũng bởi vì cái sứ mạng này mà chúng ta đi tới Huyền Thiên tông đây. Lão nói huynh muội hai người chúng ta là con của quả phụ, cố nhân của lão nhưng lại chưa bao giờ kể cho muội và ca ca nghe về chuyện của cha mẹ.."
Nàng nói xong, ánh mắt nhiều thêm vài phần thê lương, lại nói: "Về sau, ông lão đi về cõi tiên, lúc đó trên thế gian này ngoại trừ ca ca thì không có người nào đối xử dễ chịu với Tiểu Vũ. Nhưng là... .." Lời còn chưa dứt thì khóe mắt nàng đã ngân ngấn nước, trên mặt tràn đầy bi thương.

Thiệu Cảnh cả kinh, vội vàng nói: "Tiểu Vũ đừng khóc, mọi việc sẽ khá hơn mà." Mặc dầu Thiệu Cảnh không hiểu vì sao Tạ Tiểu Vũ lại đau buồn như vậy nhưng từ ngữ khí và sắc mặt của nàng, hẳn có thể nhìn ra bi thương của nàng từ đâu đến.

Thiệu Cảnh lặng nhìn khuôn mặt Tạ Tiểu Vũ ướt đẫm nước mắt mà trong lòng cảm thấy chua xót, hẳn chưa bao giờ cảm thông với người khác nhưng giờ phút này, trong lòng của hắn bay lên một loại cảm giác không hiểu được, giống như bi thương, cũng giống như đau khổ, không kìm lòng được mà ôm Tạ Tiểu Vũ vào trong ngực, tùy ý dựa vào bả vai của hắn, nhất thời cười đau khổ, không suy nghĩ, như bị ma xui quỷ khiến, nói: "Tiểu Vũ đừng khóc, về sau hãy để huynh bảo vệ muội nhé." Nói xong, thở dài một cái nói: "Kỳ thực ca cũng không có cha mẹ, từ khi hiểu chuyện đến bây giờ chỉ được đi theo bên người tửu quỷ sư phó, ngoại trừ đã đọc nhiều cuốn sách, là phải làm một ít thân kê mạc cầu,

một ít sự việc hãm hại lừa gạt là tìm kế sinh nhai, mà sau khi tửu quý sư phó chết đi thì chỉ còn một mình ca tự mầy mò kiếm sống trên cõi đời này. Lại nói tiếp, chúng ta là người giống nhau."

Tạ Tiểu Vũ nao nao, ngược nhìn Thiệu Cảnh mà không biết tại làm sao. Nước mắt trong mắt chực trào ra không nhìn được nữa, lại hức hức rồi bắt đầu khóc nức nở.

Thiệu Cảnh gặp Tạ Tiểu Vũ thút thít khóc nỉ non nhưng không biết phải làm sao, vội vàng lau nước mắt trên má nàng, nào biết hai tay Tạ Tiểu Vũ bỗng dừng ôm chặt lấy Thiệu Cảnh, nước mắt càng giống như vỡ đê sông hoàng hà, một lúc không thể vãn hồi.

Thiệu Cảnh ngây dại, nhẹ nhàng ôm Tạ Tiểu Vũ, cũng không nói chuyện, lặng người ôm nàng như vậy và nghe nàng khóc thút thít nỉ non.

Sau một lúc lâu, tiếng khóc của Tạ Tiểu Vũ dần dần nhỏ lại, nàng ôm chặt lấy Thiệu Cảnh, bỗng nhiên khóc lớn lần nữa, ghen ngào: "Cảnh ca ca, vì sao, rốt cuộc là vì sao, vì sao lại là ca ca, vì sao ca ca không thể theo chúng ta cùng đi, vì sao ca ca phải một mình khiêng lấy tội nghiệt của tiền nhân..."

Chương 163: Phục Long Đỉnh (5)

Tác giả: Tiêu Đình

Dịch : Phương

Nguồn: www.tangthuvien.com

Ebook: enix

Thiệu Cảnh chau mày, im lặng trầm mặc, không nói thêm gì nữa mà cũng không biết phải nói gì bây giờ, vẫn là suy nghĩ một lát và mặc cho Tạ Tiểu Vũ khóc nức nở. Chờ đợi một lát sau thì tà dương ngoài bầu trời xa xa rốt cục cũng bị núi cao che lấp, ánh chiều tà rơi đi mất rồi, Tạ Tiểu Vũ dần dần lau đi nước mắt ở khóe mắt, chợt ngẩng đầu ngơ ngẩn nhìn phương xa, ánh mắt thâm thúy lại tràn đầy bi thương. Thiệu Cảnh cũng cứ lặng im như vậy nhìn nét mặt bi thương của nàng, chưa từng nói một lời. Cuối cùng Tạ Tiểu Vũ than nhẹ một tiếng, miễn cưỡng cố nặn ra vẻ tươi cười, nói: "Chúng ta trở về đi, lúc này có lẽ ca ca đã trở về rồi." Nàng dứt lời liền sửa sang lại quần áo.

Mùa thu lạnh giá, từng cơn gió gào thét ủa về từ phía trời chiều lặn ở đằng tây khiến Thiệu Cảnh không khỏi cảm thấy từng cơn rét lạnh, nhìn qua áo quần mỏng manh của Tạ Tiểu Vũ và lên tiếng: "Ừ được."

Dứt lời, hai người lại bước đi giống như lúc đầu đi lên núi, người trước người sau, chầm chậm đi xuống chân núi.

Trên đường, Thiệu Cảnh một mực vẫn không nói gì, nhìn bộ dáng của hắn như đang tự hỏi cái gì, nghĩ lại khi ấy Tạ Tiểu Vũ thì thầm trong lúc khóc nức nở khiến hắn suy nghĩ sâu xa rồi tinh tế ngẫm nghĩ một hồi. Thiệu Cảnh không khỏi âm thầm thì thầm: "Cổ tu động phủ, Thiên Thư, Thanh Vân Sơn, Thánh Linh Cung, Tạ Vân Long, ở trong đó đến cùng có bí mật gì?"

Bầu trời bắt đầu tối dần, đến khi hai người trở về, mở cửa đi vào trong nhà thì Tạ Vân Long đã ngồi ngay ngắn trong

phòng, trong tay hắn cầm một vật và nhẹ nhàng vuốt ve, nhìn qua thì đó là một món trang sức hình rồng lớn cỡ bàn tay. Lại cẩn thận nhìn kỹ hơn thì thấy, chẳng biết từ lúc nào trong tay Tạ Vân Long đã có thêm một chiếc nhẫn, chỉ là thấy hai người trở về thì hắn lại chậm rãi cất đi.

Tạ Vân Long cười, nói: "Hai người trở về rồi. Tới đây, Thiệu huynh đệ ngồi đi, ta muốn bàn với đệ một chuyện."

Thiệu Cảnh gật đầu đồng ý và lại gần, ngồi ở đối diện Tạ Vân Long.

Đợi Thiệu Cảnh ngồi xuống thì Tạ Vân Long nhẹ thở dài một cái, nói: "Thiệu huynh đệ, ta đem Tiểu Vũ giao phó cho đệ, thực sự là làm khó đệ rồi, ta biết trong lòng đệ có rất nhiều nghi vấn, ta đã suy nghĩ rất nhiều, rốt cục vẫn quyết định nói cho đệ biết sự thật, cũng tốt cho đệ và Tiểu Vũ không phải đắn đo gì cả, an tâm rời khỏi nơi này."

Thiệu Cảnh gật đầu nói: "Tiểu đệ thực sự có rất nhiều nghi vấn, nghĩ mãi không thông, kính xin Tạ đại ca giải đáp cho tiểu đệ."

Tạ Vân Long thở ra một hơi thật dài, nhẹ nhàng kéo Tạ Tiểu Vũ ngồi xuống bên người, huynh muội hai người nhìn nhau, hắn đập nhẹ nhẹ vào bàn tay như ngọc trắng của Tạ Tiểu Vũ, nói: "Kỳ thực Tiểu Vũ cũng biết rất ít về chuyện này, muội ấy chỉ biết là ta muốn hoàn thành một cái sứ mạng, hơn nữa lần này đi lành ít dữ nhiều nhưng lại không biết rốt cục cái sứ mạng này của ta là cái gì, vì vậy nếu ta không nói ra thì những chuyện này không còn ai biết nữa rồi." Tạ Vân Long ngập ngừng một chút, lại thở phào một hơi, nói: "Thiệu sư đệ đã từng được nghe gì về Phục Long Đình chưa?"

Thiệu Cảnh bị bất ngờ, đồng tử mở lớn và âm thầm cả kinh trong lòng. Thời điểm tửu quý sư phó kể chuyện về Thanh Vân Môn đã từng không chỉ một lần đề cập đến thần vật

này của Ma Đạo, mà hắn đã từng đọc qua một vài cuốn sách cổ ghi lại những thiên sử viết về Phục Long Đỉnh, chỉ là thần vật ấy bị thất lạc, đã mấy ngàn năm rồi không còn xuất hiện trở lại, gần như cũng không còn người nào trong dân gian nhớ tới sự tồn tại của thần vật này. Nhưng hôm nay hắn lại nghe thấy Tạ Vân Long nhắc lại thần vật này, quả thực bị giật mình không nhỏ. Thiệu Cảnh hơi ngẫm nghĩ một lát, nét mặt nghi hoặc không có vẻ gì khác thường, lắc đầu nói: "Đệ chưa từng nghe qua."

Tạ Vân Long khe khẽ thở dài dưới ánh nến yếu ớt, nói: "VẬY Thiệu huynh đệ đã bao giờ được nghe kể về Thanh Vân Môn chưa?"

Thiệu Cảnh lại càng cả kinh, chợt nói: "Môn phái này thì ngược lại, đệ đã từng được nghe qua."

Tạ Vân Long gật đầu, nói: "Chuyện này cần phải nhắc đến Thanh Vân Môn và Thánh Môn của ta. Vài ngàn năm trước, Thanh Vân Môn đứng đầu chính đạo trong thiên hạ, cậy người đông thế mạnh xua đuổi Thánh Môn ra khỏi thần châu hạo thổ giàu có và đông đúc, về sau, trong nhất mạch Quỷ Vương Tông của Thánh Giáo xuất hiện một nhân vật mạnh mẽ, mang theo thần vật Phục Long Đỉnh của Thánh Môn đi đại chiến với Thanh Vân Môn trên Thanh Vân Sơn. Kết quả lúc ấy bị một vị ngút trời kỳ tài vừa chính vừa tà cầm chỉ bảo Tru Tiên cổ kiếm của Thanh Vân Môn đánh bại. Về sau Quỷ Vương Tông bại trận, lại qua hơn trăm năm, trong nhất mạch Vạn Độc Môn của Thánh Giáo lại xuất hiện thêm một nhân vật mạnh mẽ, hắn trọng chính Thánh Giáo, chẳng biết vì sao lại một lần nữa đạt được Phục Long Đỉnh, lại một lần nữa khiêu chiến với Thanh Vân Môn. Mà trong trận đại chiến này còn có thêm một dị bảo khác tham chiến, đó là Huyền Hỏa Giám của Phần Hương Cốc, cũng là một môn phái chính đạo cự phách. Không lâu sau, Phục Long Đỉnh tái chiến Tru Tiên cổ kiếm, một lần nữa lại bị bại trận, trận đại chiến giữa Phục Long Đỉnh và Tru Tiên cổ kiếm vừa mới chấm dứt thì đúng lúc đó Cốc chủ của Phần Hương Cốc mang theo Huyền

Hỏa Giám đột nhiên lao vào, hấn thừa dịp hai bên tổn thương rồi lại triển khai trận chiến khoáng thế cổ kim với Tru Tiên cổ kiếm. Sau trận chiến, không ai biết trận chiến này ai thắng ai bại, cũng không có người nào biết diễn biến trận chiến, bởi vì phạm là người tham dự đại chiến thì cả hai lộ đệ tử chính tà đều bị chết trong uy lực của tam đại thần binh, chẳng có người nào còn sống. Sau trận đại chiến khoáng cổ thức kinh này thì tung tích của tam đại thần binh đều biến mất khỏi trời đất, chỉ có rất ít người biết được một chút sự thật.

Tạ Vân Long nói xong liền nhấp một ngụm trà rồi tiếp tục nói: "Mà tổ tiên của ta lại là một trong số rất ít những người biết rõ tường tận tình hình lúc đó. Bởi vì tổ tiên ta và vị ngút trời kỳ tài vừa chính vừa tà ấy có chút giao tình, nhận sự nhờ vả của hấn, sau đó hứa với hấn một lời hứa, lời hứa ấy là sứ mạng mà ca không thể không hoàn thành. Trên thực tế sứ mạng này có liên quan mật thiết với Phục Long Đỉnh. Hơn nữa tổ tiên từ chỗ của hấn đã lĩnh ngộ được một bộ cổ tu công pháp tinh thâm để truyền cho hậu nhân, đó chính là Thái Cực Hợp Thủ Ấn."

Tạ Vân Long nói xong, chẳng biết từ lúc nào đã lấy ra cái vật trang sức kia rồi bắt đầu vuốt ve, sắc mặt thâm trầm.

Thiệu Cảnh nghe xong, vừa muốn nói chuyện, nào biết Tạ Vân Long đang vuốt lại gờng sức cầm chặt vật trang sức hình rồng trong tay lại, lông mày cau chặt xuống, nói: "Địa điểm xảy ra trận đại chiến khoáng thế cổ kim ấy chính là nơi này, bây giờ đã bị đổi tên thành Thiên Thanh Sơn, mà Phục Long Đỉnh cũng xuất thế ở nơi này. Phục Long Đỉnh sắp xuất thế, cổ tu động phủ cũng tùy theo mà trời lên khỏi lòng đất, như vậy chỉ có một khả năng thôi, đó chính là địch nhân không đội trời chung của nó, Tru Tiên cổ kiếm lúc này cũng sắp sửa trời lên rồi."

Thiệu Cảnh nghe vậy thì chấn động toàn thân, bất giác run rẩy: "Phục Long Đỉnh sắp xuất thế? Thần vật đã nhiều lần

khiến cho hào phú cự phái hùng cứ mấy ngàn năm không ngã như Thanh Vân Môn bị chìm vào nguy hiểm, sắp xuất thế ở vùng núi Thiên Thanh Sơn nhỏ nho này? Càng làm hấn kinh hãi hơn, đó là chí bảo Tru Tiên cổ kiếm của Thanh Vân Môn, thiên ngoại thần binh lẽ ra chỉ tồn tại trong truyền thuyết lại cũng muốn xuất hiện ở chỗ này?" Đầu ông ông tác hưởnɡ, trong nội tâm Thiệu Cảnh nhắc lên từng cơn sóng to gió lớn. Hấn căn bản không thể tin được lời nói của Tạ Vân Long, nhưng nhìn thấy biểu lộ trịnh trọng của hấn lại giống như không hề nói dối, huống hồ, hấn vì lý do gì lại phải đi lừa gạt một kẻ vô danh tiểu tốt như mình.

Nét mặt Thiệu Cảnh cực kỳ mất tự nhiên, mặc dù hết lần lần đến lần khác hấn đều cố gắng dìm xuống sự kinh hãi tràn lên như nước thủy triều nhưng vẫn không tài nào lấy lại bình tĩnh. Khóe miệng giật giật như muốn nói gì đó nhưng rồi cục lại nuốt xuống, không có nói ra.

Tạ Vân Long dứt lời, chậm rãi đứng dậy rồi lại gần cửa sổ, nhìn ra bên ngoài và sờ vào chiếc nhẫn ở trong tay, nói: "Thời gian không sai biệt lắm, Thiệu huynh đệ, ta muốn dẫn đệ đi đến một nơi."

Hấn xoay người lại, nhẹ nhàng vuốt xuôi mái tóc bên người Tạ Tiểu Vũ xuống áo choàng rồi thở một hơi thật dài, nói: "Nguyên vọng lớn nhất của người của người tu đạo không ai không phải là tu đạo thành công, có điều nếu có được một kiện pháp bảo như ý nguyện, dù cho không có được kiện pháp bảo vừa lòng mình thì được nhìn thấy những kiện tuyệt thế thần binh kia thì cũng coi như là không sống uổng cuộc đời này rồi, ta sẽ dẫn đệ đi xem Phục Long Đỉnh, coi như là phần lễ vật cuối cùng trước khi giao phó Tiểu Vũ cho đệ vậy."

Chương 164: Hiến tế (1)

Tác giả: Tiêu Đình

Dịch : Phương

Thiệu Cảnh nghe xong lời Tạ Vân Long nói mà run rẩy cả người, hai tay không nhịn được mà nắm thật chặt rồi nhất thời lại từ từ buông ra, miệng há hốc, cả buổi không nói được một câu lên lời. Đôi mắt đẹp của Tạ Tiểu Vũ trợn tròn, chăm chú nhìn Tạ Vân Long, sau một lúc lâu, khóe miệng nàng giật giật rồi nói ra mấy chữ: "Ca ca, huynh."

Tạ Vân Long cầm chặt bàn tay của muội muội, dùng thêm vài phần lực rồi lại từ từ buông ra, cũng không nói chuyện mà chỉ nhìn Tạ Tiểu Vũ và nhẹ gật đầu.

Ánh nến chập trờn, không khí trong phòng tĩnh lặng đến kỳ lạ, tĩnh lặng đến mức có thể nghe thấy hơi thở của cả ba người. Bàn tay Thiệu Cảnh rồi sờ vào túi Lưu Vân mà run rẩy lấy bối, thầm nói trong lòng ba chữ: "Phục Long Đình." Giây lát sau mới từ từ phục hồi lại tinh thần, yết hầu giật giật, nói: "Tạ đại ca, chuyện này là sự thật?"

Tạ Vân Long xoay đầu lại, nhìn vào chiếc nhẫn đeo trên ngón tay rồi nắm chặt hai tay lại, nghiêm mặt nói: "Hoàn toàn chắc chắn."

Làng mạc dần dần hiện lên nhờ ánh sáng leo lắt của ngọn đèn dầu dưới màn đêm thăm thẳm, từng cơn gió thu thổi qua vù vù, bây giờ những người nông dân chất phác vất vả cả ngày đã say trong giấc ngủ, bỗng dưng có tiếng chó sủa xé rách sự im lặng của màn đêm, sau tiếng chó sủa có hai bóng người chậm rãi bước đi, từ từ đi ra khỏi làng, ở sau lưng hai người ấy có một thiếu nữ thanh lệ xuất trần mặc áo tơ trắng dựa cửa mà đứng, cứ mãi nhìn theo tới khi bóng hai người biến mất trong màn đêm thì lại hậm hực quay người vào nhà.

Lúc chạng vạng tối, một bóng hình xinh đẹp đang đứng ở trên tầng cao nhất của Thiên Thượng Nhân Gian, đôi mắt xuất thần nhìn về phương xa. Tuyết Diên đứng lặng người

sau lưng thiếu nữ tựa như một pho tượng, không hề cử động chút nào. Ánh mắt sáng ngời, cứ như vậy nhìn chăm chú vào bóng hình xinh đẹp ở phía trước, thủy chung không có bất kỳ động tác nào.

Phong Nhã ngẩng nhìn tà dương và ráng đỏ ở chân trời dần dần lặn về phía tây như có điều suy nghĩ, bất giác lại cầm mặt kính trong tay ra ngẩng nhìn tinh tế một lần, lại lặng im như suy nghĩ xuất thần. Chợt khóe môi hé mở nhưng lại không biết nàng đang nói thầm điều gì.

Cái tầng cao nhất của Thiên Thượng Nhân Gian này ngoại trừ Phong Nhã, Nguyệt Công và Bạch Thế Hân thì bình thường không một ai dám đặt chân tới nửa bước, vì vậy lúc Phong Nhã và Tuyết Diên đều không nói lời nào thì nơi này rất tĩnh lặng, chỉ còn tiếng gió vù vù.

Trái lại với dưới lầu, cả tửu lầu tất nhiên đã có đông đảo thủ vệ canh gác tầng tầng lớp lớp, gió thổi không lọt, người qua đường đi qua nơi này đều không dám nhìn lâu vào trong này. Mấy ngày gần đây, đủ loại suy đoán linh tinh về Thiên Thượng Nhân Gian đã lan truyền nhanh chóng trong Bạch Hổ thành, truyền đi xôn xao nhưng thủy chung vẫn không có người biết được nguyên nhân ẩn trong đó. Ngày xưa Thiên Thượng Nhân Gian hồi hải rộ, ngày hôm nay lại giăng lưới bắt chim trước cửa, các loại sinh ý trong lầu cũng bị rút khỏi, làm cho người khác có nghĩ thế nào cũng không thông, Bạch gia đến tột cùng là đang mưu tính làm chuyện gì. Chỉ có điều những người sáng suốt đều đã đoán được mười phần rồi, biến hóa hôm nay của Thiên Thượng Nhân Gian chắc chắn có quan hệ với đại thương hội Thần Tiên hội sắp sửa tiếp nhập vào Bạch Hổ thành.

Mái lầu an tĩnh bình thản như mặt nước phẳng lặng không một gợn sóng, nhưng rất nhanh lại bị một hồi tiếng bước chân lên lầu đánh vỡ.

Phong Nhã nghe được tiếng bước chân truyền đến từ cầu

thang lên lầu liền phục hồi tinh thần lại, nhìn về phía cầu thang ở giữa lầu.

Tiếng bước chân càng ngày càng gần, chỉ thấy hai bị lão giả một trước một sau chậm rãi bước đi, một người râu tóc bạc phơ, tiên phong đạo cốt, hơi có vẻ già nua nhưng trên mặt lại lộ ra vài phần ấm áp khiến cho người khác có cảm giác ôn hòa êm dịu, ngoài ra còn có một loại khí chất nghiêm nghị không khỏi khiến cho người nhìn thấy phải kính nể. Người còn lại thì tướng mạo hoàn toàn khác với người phía trước, đúng là một trời một vực, mắt lộ hung quang không nói, chỉ riêng bộ râu quai nón dài rậm đã khiến cho nội tâm của người trông đợi cảm thấy phát lạnh, hơn nữa thân hình to lớn tựa lưng hùm vai gấu, trời sinh bộ dáng hung thần ác sát, lớn lên quả thực làm cho người ta không dám lấy lòng.

Đợi đến khi hai người lên trên lầu thì sắc mặt Phong Nhã nghiêm cẩn lại, trên mặt lộ vẻ cung kính, khom người về phía lão nhân râu quai nón và nói: "Sư tôn." Chợt chuyển hướng lão giả tóc bạc và nói: "Đệ tử Phong Nhã bát kiến Chuyên Húc đại tiên. Đệ tử không biết nhị vị đã đến, không kịp thời nghênh đón từ xa, thỉnh đại tiên trách phạt."

Chuyên Húc khoát khoát tay, truyền ra một làn lực lượng vô hình nhẹ nhàng đem Phong Nhã còn khom người nâng dậy, cười nói: "Nhã Nhi không cần đa lễ." Lại nhìn thoáng qua lão nhân râu quai nón ở bên cạnh, cười nói: "Lần nào nhìn thấy Nhã Nhi ta cũng phải hâm mộ người, cái lão già này sao lại thu được đồ đệ xuất sắc như vậy chứ."

Trên khuôn mặt nghiêm nghị của Bộ Ngạn thoáng hiện lên vẻ vui mừng, đáp: "Dù sao vẫn còn thua kém tiểu tử Lô Lệ, môn hạ của huynh trưởng, lại nói tiếp, vẫn là huynh trưởng có ánh mắt độc ác."

Chuyên Húc ha ha cười cười, không thể xua tay phủ nhận, đành vuốt ve râu dài, nở nụ cười giả tạo, nói: "Hiền đệ quá khiêm nhường rồi. Có điều, dưỡng nữ không bằng dưỡng

nhì, nói không chừng ít ngày nữa Nhã Nhi đi lấy chồng, hiền đệ uống công nuôi dưỡng à nha."

Nghe vậy, trên mặt Bệ Ngạn run rẩy một hồi, nói chuyện không đâu mà da mặt đã run rẩy, nói: "Lời ấy của huynh trưởng sai rồi, nữ nhi hướng ngoại, cái này không sai, nhưng cái này còn phải xem ý tứ của Nhã Nhi, nếu như nàng không muốn thì đệ cũng không thể thay nàng làm chủ được" Dứt lời, khóe miệng nổi lên một tia cười lạnh.

Nghe được lời nói của hai vị trưởng bối mà lông mày Phong Nhã chau lại nhưng không dám nói lời nào.

Bệ Ngạn lại quan sát Chuyên Húc, nghiêm mặt nói: "Chúng ta vẫn là nói chánh sự trước đi."

Dứt lời, nhìn về phía Phong Nhã hỏi: "Nhã Nhi, tìm kiếm được điều gì rồi?"

Phong Nhã trước hết mời hai người ngồi xuống, tự mình ngâm nước pha hai chén trà rồi bưng lên, đợi sau khi hai người ngồi vào chỗ của mình thì cung kính nói: "Thủ hạ dưới quyền đệ tử đã toàn lực tìm kiếm, Thương Lang đã đi vào Nam Sơn thành điều tra vị thiếu niên họ Thiệu, Phi Ứng và Hỏa Hồ đã đi điều tra Thiên Âm Môn, theo hồi báo thì bọn họ đều đã gặt hái được rất nhiều kết quả, giờ phút này đang trên đường chạy tới Thiên Thượng Nhân Gian." Trong ngôn ngữ của nàng đúng là một chữ cũng không đề cập tới chuyện mình đã tìm thấy được hành tung của Thiệu Cảnh, Tuyết Diên đứng bên cạnh nàng lông mày chau rồi lại chau nhưng lại không nói chuyện.

Chuyên Húc nhấp một ngụm trà, gật đầu nói: "Trà ngon, trà ngon, không thể tưởng được cái vùng núi xa xôi căn cỗi còn có bậc này trà ngon, không tệ không tệ."

Bệ Ngạn nhìn nhìn Chuyên Húc, một ngụm đem nước trà uống đi một nửa nhưng lại không cảm thấy ngon gì cả, lại

nhìn một chút nước trà còn sót lại trong chén và nhướng mày. Vừa định nói chuyện thì lại thấy Chuyên Húc nhấp thêm một ngụm trà, mở miệng nói: "Còn chuyện cổ tu động phủ và Cửu Long Hóa Đỉnh thì sao?"

"Đệ tử đã tự mình đi trước điều tra, bố trí xuống Vạn Linh trận, đã hỏi đám phi cầm đầu thú ở nơi đó và tìm thấy vị trí của cổ tu động phủ. Về phần Cửu Long Hóa Đỉnh thì dị tượng này quả thực là có thật."

Chung Húc đột nhiên uống một ngụm cạn hết nước trà trong chén, quay đầu trừng mắt nhìn Bệ Ngạn, trong mắt hiện ra tinh quang, nghiêm nghị nói: "Phục Long Đỉnh, thật sự muốn xuất hiện sao."

Sắc trời đen tối báo hiệu cảnh sắc đã vào đêm, giữa lúc ba người nói chuyện với nhau thì có một hồi tiếng bước chân vang lên, không bao lâu sau có một người đi lên từ cầu thang bên dưới, đúng là một trong những nam tử ngày đó đi theo bên người Phong Nhã. Vị nam tử lên lầu, nhìn thấy hai vị Chuyên Húc đại tiên và Bệ Ngạn đại thần đang ngồi ngay ngắn thưởng thức trà thì không khỏi run rẩy toàn thân, vội vã quỳ một chân xuống mặt đất, chắp tay nói: "Đệ tử Thương Lang bát kiến nhị vị lão thần tiên."

Chuyên Húc nhẹ khẽ đặt chén trà xuống, thản nhiên nói: "Đứng lên đi, người đã điều tra được những chuyện gì rồi."

Thương Lang cúi đầu lên tiếng, cung kính nói: "Đệ tử đi vào Nam Sơn thành mà thiếu niên kia từng lẫn lộn, sử dụng bí kỹ men theo hương vị từ chỗ ở của vị thiếu niên thì tìm được một ngôi miếu hoang đổ nát nằm trên núi, sau đó đệ tử đã tìm được một vật ở trong ngôi miếu đổ nát đó. Đó chính là bài vị được cung phụng ở trong ngôi miếu đổ nát." Hắn dứt lời liền dâng lên bài vị bằng hai tay.

Chuyên Húc cầm lấy bài vị, lơ đãng nhìn qua thì nhất thời

khẽ giật mình, nhìn chăm chăm vào bài vị sau nửa ngày, trong mắt lộ đầy sự kinh ngạc.

Bệ Ngạn nhìn thấy sắc mặt của hân kỳ lạ, vội la lên: "Sao vậy, không lẽ cái bài vị này có cái gì không ổn?"

Chuyên Húc chậm rãi đem bài vị chuyển hướng trước mặt Bệ Ngạn và Phong Nhã. Hai người nhìn thấy bốn chữ lớn mạnh mẽ hữu lực bên trên tấm bài vị mà đồng thời khẽ giật mình, mặt lộ vẻ kinh hãi.

Bệ Ngạn cau mày, thì thầm: "Thanh Vân tổ sư?"

Chương 165: Hiến tế (2)

Tác giả: Tiêu Đình

Dịch : Phương

Nguồn: www.tangthuvien.com

Ebook: enix

từng cơn gió cuối thu vù vù thổi qua không khỏi khiến cho ba người phải cảm thấy giá lạnh, Thiên Thượng Nhân Gian vốn là đại lầu cao ngất tầng mây, hôm nữa gió lạnh mùa thu rét thấm vào người, thật là âm lãnh, mà giờ khắc này trong nội tâm của mấy người ở trong nhà cũng đều lạnh ngắt như gió rét mùa thu, trong lầu lặng ngắt như tờ, Chuyên Húc và Bệ Ngạn lâm vào trầm tư còn bọn người Phong Nhã im lặng, không dám lên tiếng quấy rầy.

Mấy đầu ngón tay của Chuyên Húc đang gõ xuống mặt bàn thì đột nhiên dừng lại, nhìn chăm chăm vào Bệ Ngạn, vẻ mặt nghiêm nghị, chậm rãi nói: "Tru Tiên Kiếm, Phục Long Đỉnh, Thanh Vân Môn, ở trong đó nhất định là có liên hệ gì đó, chỉ là hiện tại chúng ta nắm giữ được quá ít thông tin mà thôi, không đủ để biết được nội tình trong đó." Hắn dừng một, chuyển hướng Phong Nhã, lạnh lùng nói: "Nhã Nhi, toàn lực điều tra gã thiếu niên họ Thiệu, cho dù phải đào sâu ba thước đất cũng phải bắt bằng được hắn về cho ta."

Phong Nhã đang nhìn tấm bài vị kia có chút hoảng hốt xuất thần, vẻ mặt kinh hãi, nghe được mệnh lệnh của Chuyên Húc nhưng vẫn bị ngây dại một lúc, sau đó đáp lời tuân mệnh, rồi lại nhìn chăm chăm vào tấm bài vị, trong tay nắm lấy cái gương chẳng biết từ lúc nào, mà càng nắm càng chặt.

Tuyết Diên đứng bên người nàng khẽ chau mày, khóe môi giật giật như muốn nói điều gì đó nhưng lại không thể nói ra thành lời, nào biết Phong Nhã đột nhiên quay ánh mắt ngoan lệ trông lại, lạnh lùng ép lời nói đến miệng Tuyết Diên

phải nuốt trở về, cũng không dám làm ra chút động tác.

Vị kỹ, đúng lúc này lại có hai người vội vã chạy lên lầu nhanh như gió, vừa nhìn thấy Chuyên Húc và Ngục thật thì cả hai người đều cả kinh, lập tức quỳ một chân xuống y hệt như Thương Lang vừa rồi, cùng cung kính kêu lên: "Đệ tử Phi Ứng bái kiến nhị vị lão thần tiên, đệ tử Hỏa Hồ bái kiến nhị vị lão thần tiên."

Bệ Ngạn "Ừ" một tiếng rồi hỏi: "Hai người điều tra được gì về bọn Thiên Âm Môn rồi?"

Hỏa Hồ liếc qua Phong Nhã rồi chột đáp: "Hai người đệ tử lần theo dấu vết một chi mạch lớn nhất của Ma Giáo ở Vạn Yêu Cốc thì phát hiện hai môn phái Bách Độc Giáo và Thiên Âm Môn có liên hệ mật thiết với nhau, sau đó tiếp tục tìm hiểu căn nguyên, bắt được một tên đệ tử tầng dưới cùng của Thiên Âm Môn, tra khảo đánh đập thì đã gặt hái được khá nhiều tin tức, ngoài ra, chúng đệ tử đã đạt được một vài tin tức đang tin cậy từ trong miệng của tên đệ tử đó."

"Ừ? Tin tức gì?" Chuyên Húc lạnh lùng hỏi.

"Đúng vào giờ tý tối nay, Thiên Âm Môn sẽ lại tiến hành việc tế tự thần bí kia, mà địa điểm thì nằm ở trong một ngọn núi sâu ở vị trí cách nơi này chưa đến hai trăm dặm, người trong Ma Giáo gọi vùng đất đó là Huyết Tế Cốc. Tục truyền, vùng đất đó là nơi sinh sống của độc vật yêu thú nên hung hiểm dị thường, người bình thường không ai dám đặt chân vào nửa bước, mà Huyết Tế Cốc lại nằm sâu trong một ngọn núi thuộc khu vực Vạn Yêu Cốc.

Sau khi nghe xong, Bệ Ngạn hừ lạnh một tiếng và nói: "Cái gì Huyết Tế Cốc, cái gì hung hiểm dị thường, lũ ma giáo tôm tép nhãi nhép lẩn trốn trong cốc mà cũng muốn giả thần giả quỷ lừa gạt người khác.

Chuyên Húc nhẹ nhàng vuốt ve bộ râu dài bạc trắng, trên

mặt thoáng hiện lên sự vui vẻ nho nhỏ, thì thầm: "Tế tự thần bí của ma giáo, Huyết Tế Cốc, Phục Long Đỉnh, rốt cục đã có chút dấu vết rồi." Chợt biến giận, lạnh lùng nói: "Phong Nhã, tối nay con hãy đi cái mà bọn chúng gọi là Huyết Tế Cốc, nhìn một lượt xem lũ ma giáo yêu nhân đang làm trò bịp bợm gì." Dừng thoáng một phát, nở nụ cười giả tạo và nói: "Nhớ lấy, không được đánh rắn động cỏ, con cứ âm thầm làm việc là được, cố gắng tìm hiểu về phương pháp tìm kiếm Phục Long Đỉnh mà chỉ có bọn hắc mới biết, đợi đến khi bọn hắc gặt hái được thành quả thì Thần Tiên hội chúng ta sẽ đến làm chim sẻ núp đằng sau, ngồi mát ăn bát vàng."

Bệ Ngạn lập tức liếc xéo mắt sang Chuyên Húc, gật đầu nói: "Huynh trưởng nói không sai." Lại chuyển hướng Phong Nhã nói: "Nhã Nhi, con mau đi chiêu cổ trò hề của lũ ma giáo yêu nhân đi."

Phong Nhã chấp tay, lên tiếng nói: "Đệ tử tuân mệnh." Nói xong, không cần phải nhiều lời nữa liền quay người đi xuống cầu thang, Tuyết Diên từ từ đi sau lưng nàng, biến mất ở dưới bậc cầu thang. Phương Lang, Phi Ứng, Hỏa Hồ ba mặt nhìn nhau, cùng kêu lên, nói: "Chúng ta đi theo bảo Phong Thần đại nhân."

Ba người nói xong, vừa muốn quay người thì Chuyên Húc khoát tay chặn lại, nói: "Không cần, lần này đi ít người tránh nghi ngờ. Nhiều người không cẩn thận thì dễ bị chú ý, bạo lộ hành tung, các người đều đã hiểu thủ đoạn của Phong Nhã, lúc này cứ thoải mái chờ đêm đến." Chuyên Húc dứt lời liền nâng chén trà lên, tinh tế thưởng thức hương trà thơm dịu. Hình như Bệ Ngạn không hề có hứng thú thưởng trà liền uống một hơi hết sạch nước trà trong chén, cũng không nói chuyện mà đứng dậy đi về phía cửa sổ ở đằng trước, đứng chấp tay, ngẩng đầu nhìn đám mây đen xa xa trên bầu trời.

Lúc này trời đã vào đêm nhưng Bạch Hồ thành vẫn phi

thường náo nhiệt, hồi hả, vẫn còn rất nhiều người ăn ở những hàng quán ở ven đường, trong đám người đó chợt có hai bóng hình xinh đẹp lóe lên, bước chân nhẹ nhàng nhưng lại nhanh như gió, lướt qua khiến cho không ít người phải ngơ ngẩn quay đầu nhìn lại nhưng không còn thấy hình bóng của hai người, chỉ còn mùi hương thơm ngát xông vào mũi.

Trên đường, hai bóng hình xinh đẹp chưa từng tán chuyện cười đùa, Tuyết Diên như có tâm sự không nói ra thì bức bối trong lòng, rốt cục nhin không được hỏi: "Phong Thần đại nhân, Tuyết Diên có một chuyện khó hiểu, thỉnh Phong Thần đại nhân chỉ rõ."

Bộ pháp của Phong Nhã chậm lại vài phần, sờ lên tấm gương trong tay và nói: "Ta biết ngươi có nhiều nghi vấn trong lòng."

Nàng suy nghĩ một lát lại nói: "Nếu ta không chịu nói rõ ràng cho người hiểu thì người sẽ canh cánh trong lòng phải không?" Nàng nói xong, nhẹ thở dài một cái, nói: "Kỳ thực là ta cố ý giấu kín sự tình của tên Thiệu Cảnh kia, hẳn tuyệt không phải là kẻ đơn giản như chúng ta đã từng chứng kiến, những thứ khác không nói, chỉ riêng con tiểu trư cổ quái ở bên cạnh hẳn đã không bình thường rồi, mà ngay cả ta cũng không nhìn ra lai lịch của nó, tuyệt đối không thể tìm ra con thứ hai giống như con tiểu trư ấy trong trời đất này, trên người của nó ta lại không thể cảm ứng một chút mảy may khí tức của sinh khí nào trên người của nó, mà tựa như là một con vật đã chết vậy, nhưng rõ ràng nó lại có thể cảm ứng được tinh thần của ta, lại còn có thể chống cự ta đến cùng, hơn nữa còn không hề thua kém ta chút nào. Phàm là tất cả những loài còn sống trong trời đất thì ta đều có thể cảm giác được khí tức, thậm chí cho dù là thần thú trong truyền thuyết cũng không thể là ngoại lệ, nhưng hình như con tiểu trư ấy lại không ở trong đám này, thật là cổ quái, vì vậy mà ta cảm thấy có rất nhiều hứng thú với nó. Đó là lý do thứ nhất. Lý do thứ hai, ngươi có chú ý tới tấm gương

nằm trong tay của hắc không?"

Tuyết Diên chau mày, gật đầu nói: "Có."

"Tấm gương trong tay hắc là cùng một dạng với Thái Âm Kính trong tay của ta, là một mặt khác của thần khí Âm Dương Kính lưu truyền từ thời thượng cổ, tên gọi là Thuần Dương Kính, lại có người gọi nó là Dương Kính, chính là một trong những kỳ vật không thuộc về thế gian này, trong đó truyền thừa bí mật mà không muốn có người khác biết. Khi ta còn nhỏ, chưa bái nhập Thần Tiên Hội thì vô tình gặp được một lão nhân làm nghề thầy tướng số, lúc lão đưa tặng ta chiếc gương này thì đã kể cho ta nghe một chuyện, cũng chính vì lời nói ấy mà ta có rất nhiều băn khoăn khó hiểu với vị thiếu niên kia."

Phong Nhã dứt lời thì đột ngột dừng bước, nhìn Tuyết Diên và nhẹ nhàng kéo tay của nàng, nghiêm mặt nói: "Tuyết Diên, ta và ngươi từ nhỏ tình như tỷ muội, tuy trước mặt người khác xưng hô chủ tớ nhưng thực sự hữu danh vô thực, phàm là có chuyện gì, ta đều không có lừa gạt ngươi. Đúng không?"

Tuyết Diên nhẹ gật đầu, đáp: "Phong Thần đại nhân đối với Tuyết Diên ân trọng như núi, Tuyết Diên khắc trong tâm khảm, không hề dám quên."

Phong Nhã cười nhạt một tiếng, lại nói: "Chẳng biết vì sao, ta lại có một cảm giác kỳ quái mà chính mình cũng không hiểu, không muốn đẩy thiếu niên cầm Thuần Dương Kính trong tay vào nơi nguy hiểm, vì vậy, xin ngươi hãy giấu kín bí mật này cho ta, được không nào?"

Tuyết Diên thở phào một cái, hé miệng cười nhẹ yếu ớt, nhìn qua Phong Nhã và gật đầu nói: "Được, mặc kệ ngài muốn làm chuyện gì thì Tuyết Diên cũng sẽ không phản bội ngài, cho dù phải chết vì Phong Thần đại nhân Tuyết Diên còn không hối tiếc thì giấu kín bí mật nho nhỏ này đâu có là

gì?" Dứt lời, Phong Nhã và Tuyết Diên đều cười đùa hiểu ý nhau, cũng không nói thêm cái gì mà quay người chạy vội vào trong cảnh đêm.

Chương 166: Hiến tế (3)

Tác giả: Tiêu Đình

Dịch : Phương

Nguồn: www.tangthuvien.com

Ebook: enix

Đêm đã khuya, ở một chỗ sâu trong khu rừng có ba đạo thân ảnh đang vội vàng tháo chạy về phương hướng sơn cốc, đột nhiên "Xíu!" Một tiếng, một tia ánh sáng màu trắng ngằn hiện lên rồi lập tức khiến một đạo thân ảnh trong đó ngã bịch xuống đất, không há miệng kêu to một tiếng.

"Chuyện gì xảy ra?" Hai người phía trước phát giác sự khác thường vội vàng quay đầu lại xem xét.

Ngay sau khi nhìn thấy đồng bạn bị té xuống đất thì cả hai người đều bị kinh hãi, liếc mắt nhìn nhau rồi một người vội la lên: "Chạy."

Lời vừa nói ra thì lại có một tia sáng màu trắng ngằn phóng tới, cũng giống như lúc trước, không có bất kỳ tiếng kêu và sự giãy dụa nào, người nọ ngã xuống đất bịch một tiếng và không dậy nổi, đi đờ nhà ma.

Cuối cùng chỉ còn lại một người ngơ ngác nhìn hai thi thể của đồng bạn đang nằm trên mặt đất, không dám vọng động, toàn thân run rẩy không thôi. Không biết đã qua bao lâu thì có hai người chậm rãi đi ra từ trong rừng cây, tinh tế nhìn qua thì đó là hai vị nữ tử, khuôn mặt người thiếu nữ đi trước lãnh diễm động lòng người, nói là chim sa cá lặn, nguyệt thẹn hoa nhường cũng không đủ.

Đợi đến khi hai người chậm rãi đến gần thì người nữ tử đi trước lạnh lùng cất tiếng lạnh như băng: "Người là người của Thiên Âm Môn?"

Người nọ kinh ngạc nhìn qua hai nữ tử mà thân thể run rẩy

lấy bấy, trên mặt không biết là đang biểu lộ cái gì, hoảng sợ nói: "Vâng."

"Vậy thì tốt. Ta hỏi người cái gì thì người đáp cái đấy." Nữ tử lạnh nhạt nhìn hai thi thể trên mặt đất rồi lãnh đạm nói.

Người nọ gật đầu liên tục, run rẩy nói: "Chỉ cần các người không giết ta, ta cái gì cũng nói cho các người."

Trong mắt Tuyết Diên hiện lên sự coi thường chẳng giấu diếm, khẽ hé cười và nói: "Chỉ cần câu trả lời của người để cho chúng ta mãn ý thì dĩ nhiên là chúng ta sẽ thả người đi." Chợt hỏi: "Mà các người đang định chạy vào trong kia tham dự tế tự thần bí của Thiên Âm Môn hả?"

"Vâng."

"Cái tế tự thần bí này có bao nhiêu người tham dự? Bọn chúng là những kẻ nào?"

Người nọ thở phào một cái, đáp: "Số người tham dự trong mỗi lần tế tự đều đồng đều, nhiều thì năm sáu trăm người, ít thì ba bốn trăm người, nhưng phạm là nhập môn để tử thì dù có địa vị cao hay thấp trong bốn môn đều phải tham gia, ngoài ra cũng thường có một số vị đạo hạnh cao thâm từ những môn phái khác trong Thánh Giáo tham dự. Về phần những người đó là ai thì mấy người chúng ta chỉ là đệ tử tầng dưới chót, căn bản không thể nào biết được."

Phong Nhã lạnh lùng nhìn người nọ một cái, nhìn thẳng vào mắt khiến hắn cảm thấy giá lạnh trong lòng, không dám liếc nhìn nàng thêm nữa rồi vội vàng cúi đầu run rẩy. Tuyết Diên lại tiếp tục hỏi: "Người đã bao giờ nhìn thấy một chiếc đại đỉnh xuất hiện ở bên trong đám tế tự của Thiên Âm Môn chưa?"

Người nọ nghe vậy thì thân thể liền run rẩy, nói: "Tiểu nhân quả thực đã được nhìn thấy một chiếc đại đỉnh trong tế tự,

mỗi khi gần kết thúc việc tế tự thì đại đỉnh lại chậm rãi hiển linh, huyết quang đại chấn, khí thể bàng bạc, lần nào cũng khiến cho những đệ tử đạo hạnh thấp kém như chúng ta khí huyết bốc lên, nhưng mà thời gian đại đỉnh xuất hiện không đến nửa canh giờ thì lại chậm rãi biến mất.

Nghe xong người nọ trả lời thì Tuyết Diên liếc nhìn Phong Nhã và lui qua một bên, im lặng không hỏi thêm chuyện gì nữa. Phong Nhã cũng không nói chuyện như đang nghĩ đến cái gì đó. Một lát sau, yết hầu người nọ giật giật rồi cắn thận từng li từng tí hỏi: "Tiểu nhân biết cái gì thì cũng đều nói cho nhị vị rồi, nếu như nhị vị không còn vấn đề gì muốn hỏi lại tiểu nhân, vậy bây giờ tiểu nhân có thể ..."

Lời còn chưa dứt thì một tia sáng màu trắng ngần đã đâm thủng ngực mà qua, người nọ kinh hãi nhìn chăm chăm vào ngực mình rồi khốn khổ giơ tay lên chỉ vào hai nữ tử, nói đứt quãng: "Các người... Các người... Không phải các người nói..."

Đêm dài người im lặng, gió lạnh gào thét, ba cái mạng người cứ như vậy mà bị chôn vùi ở nơi rừng sâu núi hiểm dưới màn đêm này, không hề nhắc lên được một gợn sóng hay sự khác thường nào. sau khi hai bóng hình xinh đẹp biến mất ở sau màn đèn thì lại có hai đạo nhân ảnh lao tới Huyết Tế Cốc từ một phương hướng khác, đợi đến khi họ lại gần bên ngoài cốc thì người thanh niên đi ở phía trước nhìn qua ánh lửa cháy bập bùng ở một vách thâm cốc rồi nói: "Thiệu huynh đệ, phía trước là Huyết Tế Cốc rồi, thần vật Phục Long Đỉnh trong truyền thuyết sẽ xuất thế ở đâu đó gần nơi này." Hắn dứt lời liền vỗ vỗ bả vai Thiệu Cảnh rồi lại nói: "Lát nữa đi vào trong cốc, nếu có kẻ định hỏi đệ chuyện gì thì huynh sẽ cản hắn lại giúp đệ, đệ chỉ cần nói đệ là sư đệ đồng môn của huynh là được, không được nhiều lời. Đệ nhớ kỹ chưa?"

Thiệu Cảnh nhẹ gật đầu đồng ý và không nói thêm gì nữa, rồi đi theo Tạ Vân Long và bước vào bên trong cốc.

Trên đường, cánh rừng bạo động một hồi, động vật ùn ùn tháo chạy về cùng một phương hướng như thủy triều. Tạ Vân Long phát giác được sự khác thường nhưng lại không có nhìn kỹ, cũng không để ý nhiều, chỉ nói một câu lạnh nhạt: "Giờ này lẽ ra mấy con chim thú đó phải ngủ rồi chứ, sao hôm nay lại hoạt động mạnh như vậy, lạ thật."

Thiệu Cảnh cũng phát giác được sự khác thường nhưng lúc đầu cũng không có chú ý mấy, sau đó đột nhiên thân thể run lên rồi dừng lại nhìn qua hai phía trái phải trong rừng, làm như nghĩ đến cái gì đó rồi lông mày nhăn lại, âm thầm nói: "Hay cho cái cảm giác quen thuộc!" Chợt nghĩ đến nữ tử thanh lệ xuất trần cầm tấm gương trong tay mà không khỏi lâm vào suy nghĩ thất thần, bất giác hé miệng thì thầm: "Phong Nhã?"

"Thiệu huynh đệ, người đang nói gì vậy?" Tạ Vân Long hình như nghe được Thiệu Cảnh thì thầm cái gì đó nhưng lại không nghe rõ, liền quay ra hỏi."

Thiệu Cảnh à một cái và lắc đầu nói: "Không có gì, chỉ là cảm thấy đám động vật này nửa đêm còn chạy loạn, đệ cảm thấy có chút kỳ lạ mà thôi."

Tạ Vân Long nhẹ gật đầu, cũng không nói thêm cái gì và tiếp tục đi đầu, dẫn Thiệu Cảnh đi về phía trước.

Huyết Tế Cốc nổi danh là một trong những nơi hung hiểm nhất, người miền núi sống ở phụ cận cũng không biết tên gọi nơi này là Huyết Tế Cốc mà chỉ loáng thoáng biết có một cái địa phương như vậy, mà bọn họ cũng không đặt tên cho nó, bởi vì đám người miền núi như bọn họ chỉ biết nơi này là một vùng đất nguy hiểm chứ chưa có người nào dám đặt chân vào nơi này nửa bước, mấy trăm năm qua, phàm là người miền núi có胆 lượng đến gần sơn cốc này đều lặng yên không một tiếng động mà bốc hơi khỏi nhân gian, không có ai trở về, vì vậy không có người dám lại gần nơi

này, cũng không có người nguyện ý đề cập tới nó. Dần dà, nơi này đã trở thành ngọn núi vô danh, chỉ là chẳng biết vì sao chi mạch Thiên Âm Môn của Ma giáo lại kéo về đây và đặt tên cho nó, gọi là Huyết Tế Cốc.

Con đường trong Cốc bị hai mặt núi vây quanh, trong hai mặt còn lại thì một mặt là cửa vào còn một mặt là vách núi đá dựng đứng. Cốc dài ước chừng hơn mười dặm, trong lòng rộng hơn mười dặm, mặc dù trong cốc bằng phẳng nhưng bởi vì địa thế ở chỗ trũng nên ẩm ướt đầy khí độc, thu hút nhiều sinh vật âm hàn, độc vật âm lãnh sinh sống, e rằng chỉ có những người thần bí quý dị thuộc ma giáo hiểu biết về nơi này mới có thể qua lại.

Lúc này đã vào giờ tý, Tạ Vân Long dẫn theo Thiệu Cảnh đi vội đến cửa vào của sơn cốc, vừa định bước vào trong sơn cốc thì trong bóng tối có một tiếng quát chói tai vang lên: "Người ở phương nào lại muốn đến nơi đây?" Chợt có hai gã đại hán đứng chặn ở cửa vào, không biết là vừa nhảy ra từ chỗ nào.

Tạ Vân Long người chưa tới mà âm thanh đã tới trước: "Thanh Long." Đợi tới khi lại gần miệng hang thì lại nói: "Được Thanh Long mời đến nơi này."

Một gã đại hán thấy rõ bộ dáng của Tạ Vân Long thì lập tức cung kính nói: "Thì ra là ngài truyền nhân của Thánh sư Thánh giáo Thanh Long đại nhân thời thượng cổ, tiểu nhân có mắt mà không nhìn thấy núi Thái Sơn, xin Thanh Long đại nhân tha lỗi."

Tạ Vân Long nhẹ gật đầu, cũng không nói thêm cái gì liền dẫn theo Thiệu Cảnh đang muốn bước vào sơn cốc thì bị đại hán ngăn lại, quan sát Thiệu Cảnh và hỏi: "Vị này chính là?"

"Hắn là sư đệ đồng môn của kẻ hèn này."

Đại hán cẩn thận nhìn kỹ Thiệu Cảnh và nghi hoặc nói: "Thứ lỗi cho tiểu nhân mạo muội, theo tiểu nhân biết thì hình như Thanh Long đại nhân không có sư đệ đồng môn."

Sát cơ lập tức hiển hiện trong mắt Tạ Vân Long, chiếc nhẫn đeo trên ngón tay lập tức lóe lên ánh sáng màu xanh lập lòe, nhìn chăm chăm vào đại hán rồi nói: "Môn chủ Tần Lăng của Thiên Âm Môn các người còn không dám nghi ngờ bản sứ, người là ai? Còn nhiều lời như vậy nữa thì đừng trách bản sứ ra tay độc ác vô tình."

Đại hán nghe vậy và nhìn thấy vẻ mặt đầy giận giữ của Tạ Vân Long thì thầm hoảng sợ trong lòng, da mặt run rẩy, rồi không dám nói nhiều hơn một câu, yếu hầu giật giật rồi nuốt ực một ngụm nước miếng, khom người nói: "Thanh Long đại nhân bớt giận, tiểu nhân cũng vì làm theo thông lệ, xin Thanh Long đại nhân đừng so đo với kẻ hèn như tiểu nhân." Dứt lời lại nhìn Thiệu Cảnh một chút, chau mày nhưng rốt cục vẫn không dám hỏi thêm nữa, vội vàng mở lối con đường và khom người nói: "Thanh Long đại nhân, thỉnh."

Tạ Vân Long hừ lạnh một tiếng rồi dẫn theo Thiệu Cảnh xoay bước đi vào sơn cốc.

Thiệu Cảnh nhìn thấy bức này tràng cảnh thì âm thầm kinh hãi trong lòng, hít phải một hơi khí lạnh. Nhìn bộ dáng của đại hán kia thì xem ra địa vị của Tạ Vân Long ở ở trong cái gọi là Thánh Môn này không thấp, nhưng vì sao hẳn phải ở ẩn trong Huyền Thiên tông? Vì sao lại phải che dấu sâu đến như thế? Đến tột cùng là hẳn có điều bí mật gì không thể cho ai biết? Chẳng lẽ bí mật này có quan hệ với cái mà hẳn gọi là sứ mạng kia? Nghĩ tới nghĩ lui mà vẫn không thể đoán được chút ẩn ý nào càng khiến cho Thiệu Cảnh phải lau mắt mà nhìn vị sư huynh Tạ Vân Long đang đi ở trước mặt, không khỏi im lặng thì thầm hai chữ trong đáy lòng: "Thanh Long?" Chợt hai hàng lông mày cau hẳn xuống, vừa đi theo phía sau vừa nhìn chăm chú vào Tạ Vân Long, trong nội tâm

lại cân nhắc tất cả những gì có quan hệ với Tạ Vân Long rồi lông mày càng cau chặt hơn, tự nhủ trong lòng: "Tạ Vân Long, lòng dạ của người thật sâu à."

Đợi sau khi Tạ Vân Long và Thiệu Cảnh đi rồi thì tên đại hán đứng ở cửa mời giờ tay lau đi từng dòng mồ hôi lạnh chảy trên trán và thở dài một hơi, hẳn đang định quay người đi vào trong bóng tối thì gã đại hán này giờ im lặng không nhin được và hỏi: "Ngưu sư huynh, người vừa rồi có địa vị gì mà lại có thể ngang ngược ở trên địa bàn của Thiên Âm Môn chúng ta như vậy."

Đại hán họ Ngưu nhổ một ngụm trọc khí và thản nhiên nói: "Mã sư đệ, thời gian người nhập môn ngắn ngủi, rất nhiều sự tình trong Thánh Môn người không biết được."

Đại hán thở dốc một hơi, ánh mắt lộ ra một tia sùng kính và nói: "Người này là truyền nhân của một trong tứ đại Thánh sứ thời thượng cổ của Thánh Môn chúng ta, tên là Thanh Long Thánh sứ, vị Thánh sứ này chính là một trong những nhân vật mạnh mẽ nhất thời bấy giờ, hẳn là người có quan hệ lớn lao với vị tổ sư sáng lập ra môn phái Thánh Linh Cung hùng cứ trên Thanh Vân Sơn, danh chấn thiên hạ ngày hôm nay. Mấy ngàn năm trước, tổ sư của Thánh Linh Cung muốn cùng với hai vị Thanh Long, Chu Tước Thánh sứ cộng đồng thống nhất Thánh Môn, chẳng hiểu vì sao hai vị Thánh sứ ấy lại không màng công danh lợi lộc mà đi vào thế tục, ngao du khắp thần châu hạo thổ, mà mỗi một thời đại thì Thánh sứ chỉ lấy một gã đệ tử, noi theo danh tiếng Thánh sứ. Khi đó, vị tổ sư của Thánh Linh Cung liền truyền lệnh nói rõ với toàn bộ đệ tử của Thánh Môn, người trong Thánh Môn không được đối địch với tứ đại Thánh sứ, nhất là hai vị Thanh Long và Chu Tước, thậm chí, quy củ bất thành văn này đã được ghi vào trong môn chỉ của Thánh Linh Cung. Mấy ngàn năm nay, chỉ cần Thánh Linh cung còn tồn tại thì không một người dám đánh chủ ý với tứ đại Thánh sứ." Đại hán ngẫm nghĩ một lát lại nói: "Ta ngẫu nhiên được nghe chương môn đề cập qua, gần mấy trăm năm nay, tứ

đại thánh sứ đều chưa từng xuất hiện lại trên thế gian nhưng mấy năm trước, người vừa rồi cầm tín vật của Thanh Long Thánh sứ đến lãnh địa của Thiên Âm Môn, nói rằng rất có hứng thú với tế tự của bản môn, hi vọng được đến đây quan sát, môn chủ thấy tín vật kia, lại thấy hắc thi triển một thân khổ tu công pháp, thật đúng là bí mật bất truyền của Thanh Long Thánh sứ thì không dám lãnh đạm, liền tùy ý để hắc ra vào Thiên Âm Môn, hơn nữa những năm gần đây dứt khoát cũng không có xảy ra chuyện nhiễu loạn hay rắc rối gì nên chẳng còn ai hỏi về người này rồi."

Sau khi nghe xong thì đại hán họ Mã, đệ tử của Thiên Âm Môn liền "À" lên một tiếng, sau đó không khỏi nhìn về phương hướng Tà Vân Long và Thiệu Cảnh biến mất bằng ánh mắt sùng kính..

Chương 167: Hiến tế (4)

Tác giả: Tiêu Đình

Dịch : Phương

Nguồn: www.tangthuvien.com

Ebook: enix

Giây lát sau, Tạ Vân Long và Thiệu Cảnh càng đi càng xa trên con đường đi vào cốc, càng vào sâu trong sơn cốc thì thỉnh thoảng lại có người quanh mình tản ra hàn khí còn lạnh lẽo hơn cả bầu không khí vốn đã âm lãnh, chỉ là hơn phân nửa trong những người này đều không nói lời nào, ẩn ẩn cảm giác quỷ dị.

Một mảng kiến trúc dần dần xuất hiện trong bóng tối xa xa, tới gần cẩn thận liếc nhìn thì nhận ra đây là một cái tế đàn, chỉ là có một cái hồ lớn nằm giữa tế đàn, chu vi hai trượng có thừa, ẩn ẩn tản ra mùi gay mũi từ bên trong. Thiệu Cảnh ngửi thấy mùi hương ấy thì lông mày không nhin được mà giật giật, cẩn thận đoán định thì đúng là có mùi máu tươi, trong đó còn kèm theo một ít mùi hôi thối khiến cho người vừa ngửi qua đã muốn ói. Mà lúc này lại có rất nhiều người tụ tập ở dưới tế đàn, ước chừng khoảng ba bốn trăm người, xem ra đều là đệ tử của Thiên Âm Môn, trên mặt những người này đều lộ thần sắc nghiêm nghị, cung kính nhìn về tế đàn ở phía trước, mặc dù nơi này có nhiều người nhưng lại không có một người nào dám mở mồm nói chuyện.

Tạ Vân Long có vẻ không bị quy củ ràng buộc liền dẫn Thiệu Cảnh đi tìm một góc ngách nào đó, tìm thấy một cây đại thụ liền đi lại gần, con mắt chăm chú nhìn vào tế đàn. Cái mũi của Thiệu Cảnh giật giật vì vừa nhin hít thở một lúc lâu, không ngừng phải ngửi mùi gay xộc vào mũi, không khỏi cau mày hỏi: "Tạ đại ca, ở trong cái hồ kia có cái gì?"

Tạ Vân Long mặt hững hờ như lâm vào trầm tư, khóe miệng nhẹ nhàng giật giật, nói: "Máu." Rồi sau đó liền nói bằng ngữ khí trầm trọng hơn, nói: "Máu người."

"Trong hồ đầy máu người?" Thiệu Cảnh kinh hãi, liếc nhìn tòa tế đàn mà sắc mặt tái trắng bệch. Cái hồ lớn như vậy, phải đổ xuống bao nhiêu máu người mới đầy được?" Thiệu Cảnh gian nan nuốt nước bọt, y nguyên không thể che hết được sự kinh hãi hiện đầy lên mặt, hỏi: "Bọn hãn cần nhiều máu người như vậy để làm gì?"

Tạ Vân Long chậm rãi nghiêng đầu nhìn lại, lặng nhìn Thiệu Cảnh, nghiêm mặt nói: "Hiển tế, hiển tế vì Phục Long Đỉnh." Hãn dứt lời thì vỗ vỗ bả vai Thiệu Cảnh và nói: "Đừng nói chuyện, từ từ xem, theo tính toán thì thời gian cũng không còn nhiều lắm, giờ tý rồi, bọn hãn sẽ bắt đầu nhanh thôi."

Hãn vừa dứt lời thì chẳng biết từ lúc nào đột nhiên có một bóng người hiện lên, đứng ở trên tế đàn, chỉ thấy người này bộ dạng khoảng ba mươi tuổi, chính trực tráng niên, khí tức nội liễm, làm cho người ta không thể nhìn ra thâm sâu, đạo hạnh khó lường, lộ ra tu vị cao thâm, lại nhìn da mặt hãn thì cảm thấy không có một chút huyết sắc, trắng bệch như tờ giấy cứ như là bị nội thương rất nặng từ rất lâu rồi mà vẫn chưa khỏi vậy.

Sau khi vị tráng niên ấy xuất hiện thì mấy trăm người đang đứng ở dưới tế đàn đồng loạt cung kính quỳ xuống bái lạy, hô: "Tham kiến môn chủ."

Vị tráng niên liếc qua mọi người, hai tay chậm rãi vươn ra và nâng lên, khí phách mười phần. Sau khi hai tay của vị tráng niên nâng lên thì đám đệ tử của Thiên Âm Môn đang quỳ lạy dưới đất đồng loạt đứng dậy, không người nào dám phát ra một tiếng động.

Thiệu Cảnh nhìn gã mặt trắng bệch đứng ở trên tế đàn xa xa, nhỏ giọng hỏi: "Tạ đại ca, người đó là ai vậy?"

"Môn chủ Thiên Âm Môn Tần Lăng."

Đợi sau khi tắt cả đèn của Thiên Âm Môn đứng dậy thì Tần Lăng quay người nhìn vào trong huyết trì, nhẹ nhàng khua tay nói: "Giờ tỵ đã tới, bắt đầu đi."

Hắn vừa dứt lời thì có bốn vị lão giả nhảy lên từ sau lưng, đồng loạt khom người cung kính nói: "Vâng, môn chủ." Sau đó đồng loạt đứng dậy, một người trong đó móc ra một đồ vật hình con hổ rồi nhảy tới một phương của huyết trì, mặt khác, ba người còn lại đồng thời cũng đã đứng ở ba phương khác của huyết trì, đợi sau khi giữ được thăng bằng thì lão giả mới khom người chậm rãi đâm đồ vật hình con hổ cắm trong tay vào một lỗ hổng ở bên cạnh huyết trì, mà nhìn bộ dáng của lỗ hổng thì vừa vặn để đồ vật hình con hổ cắm vào, mà còn ăn khớp toàn bộ không sai chút nào. Đợi sau khi lão giả làm xong thì bốn người liếc mắt nhìn nhau, đồng thời nhẹ gật đầu, sau đó trong tay biến ảo thành những thủ ấn phức tạp.

Một lát sau, thủ ấn ngưng tụ, bốn lão giả cùng hét lớn một tiếng rồi đồng thời đánh thủ ấn về phía lỗ hổng ở bên cạnh huyết trì.

Tế bàn bị thủ ấn đè xuống lập tức bị chấn động kịch liệt, trong huyết trì trời lên từng cột ánh sáng tanh tưởi màu đỏ đáng sợ, máu tươi đỏ thẫm ở bên trong huyết trì bắt đầu quay cuồng như nấu thủy bàn, càng ngày càng bốc lên mùi máu tươi gay mũi tanh nồng.

Thiệu Cảnh nhìn chăm chăm và không chớp mắt vào sự biến hóa trên tế đàn, không hề cảm giác được sau lưng hắn có một vài người mặc quần áo kỳ dị đang lục tà lục tục bước vào, chỉ đến khi có một bóng người lẫm lẫm ở trong đó đi qua bên người thì Thiệu Cảnh và Tạ Vân Long mới bất ngờ khẽ giật mình, nàng dừng bước lại, gắt gao nhìn chăm chăm vào hai người. Tạ Vân Long cảm thấy có chuyện khác thường liền nghiêng người nhìn về phía bóng người kia, hắn vừa nhìn xuống phía dưới lại bị giật mình lần nữa, chột đập đập nhẹ nhẹ vào bả vai thiếu niên đứng bên người. Thiệu

Cảnh tỉnh lại sau khoảnh khắc xuất thần thì cũng nhìn theo ánh mắt Tạ Vân Long. Hắn vừa mới chạm vào ánh mắt của bóng người lãnh diễm đó thì nhất thời kinh hãi, bất giác hít phải một hơi khí lạnh. Hắn cũng nhìn được sự kinh hãi và nghi hoặc ở trong mắt người nọ, chỉ là hai người đều không có nói một lời, cứ như vậy ngây đại ngăm nhìn đối phương.

Không biết đã duy trì như vậy bao lâu thì thì sắc đỏ của huyết quang trên tế đàn càng ngày càng đậm, mùi máu tanh tươi trong không khí cũng nồng nặc đến cực điểm. Tần Lăng gắt gao, ánh mắt nhìn chăm chăm vào huyết trì, lộ ra thần sắc điên cuồng, khóe miệng hơi động một chút rồi nói: "Đến lúc rồi, mang tế phẩm ra."

Sau khi lời nói của hắn rơi xuống thì trong bóng tối phía sau tế đàn loáng thoáng xuất hiện bóng người như có như không, ngay sau đó có một đám người đi ra, những người này đi có hàng lối, do hai người đi ở trái phải dẫn đi, chậm rãi đi lên trên tế đàn.

Thanh âm của Tần Lăng cũng không lớn những rõ ràng đã quấy nhiễu hai người đang đối mặt nhìn nhau, Thiệu Cảnh liền hồi phục tinh thần sau khoảnh khắc xuất thần, mặc kệ ánh mắt im ắng mà thê lương của nàng, rốt cục lắc đầu rồi quay ra nhìn tế đàn, không tài nào cản nổi sự kinh hãi và nghi hoặc đang quay cuồng trong lồng ngực, hỏi: "Tạ đại ca, vì sao nàng lại ở chỗ này."

Lông mày Tạ Vân Long cau lại, lắc đầu nói: "Ta cũng không biết, ta chỉ biết nàng không phải là người đơn giản, nhưng không thể nhìn ra lai lịch của nàng."

Gặp Thiệu Cảnh chuyển hướng nhìn về phía tế đàn mà bóng người xinh đẹp kia run rẩy, đành phải quay đầu nhìn vào tế đàn.

Chỉ thấy trên tế đàn có một đám người đang chậm rãi đi tới, mặc quần áo đỏ máu, hành động chậm chạp, cẩn thận quan

sát thì ánh mắt của những người này đều trống rỗng không có ánh sáng, thần sắc hoảng hốt giống như người có tâm trí không bình thường. Thiệu Cảnh đếm qua thì ước chừng có khoảng hơn bốn mươi người. Đợi đến sau khi cả bốn mươi người bị dẫn lên tế đàn thì người đi đầu tiên từ từ đi lại gần huyết trì, không đợi người khác phỏng đoán đến tột cùng là hẳn muốn làm chuyện gì thì người đó đã vươn người nhảy lên, không chút do dự mà nhảy xuống huyết trì.

Lúc người đó rơi xuống huyết trì thì không hề có tiếng kêu gào hay tiếng nước nổ nào vang lên . Chỉ có tế đàn bị rung động một cái, làn sáng màu đỏ máu ầm ầm bạo lên, sau đó trong huyết trì đột nhiên truyền ra một hồi gào rống đinh tai nhức óc, cẩn thận nghe kỹ thì đúng là tiếng rồng ngâm trong truyền thuyết.

Thiệu Cảnh nhìn thấy một màn này mà bất giác cảm thấy tay chân lạnh bết, đây là cái gọi là hiến tế? Dùng mạng người để hiến tế? Một mạng người cứ như vậy mà tan mất trong cái màn gọi là hiến tế này?

Nhưng mà còn chưa chờ Thiệu Cảnh lấy lại tinh thần thì lại có một người nữa thả mình nhảy vào tế đàn. Tế đàn thuận theo lại rung động lên ầm ầm, huyết quang phóng thẳng lên trời.

Sau khi lặp đi lặp lại như vậy mà hơn mười người nhảy xuống thì Tần Lăng mới cười lạnh lạnh một tiếng, xoay người nhìn vào trong bóng tối ở phía sau. Nơi ánh mắt hẳn dừng lại chỉ là một mảnh đen kịt, chỉ là trong mảnh đen kịt ấy lại truyền ra một hồi vỗ tay thanh thúy: "Tốt tốt tốt, cuối cùng Thiên Âm Môn cũng không phụ sự giao phó, tìm được phương pháp phá giải Tứ Tượng Huyền Ấn, thực sự là thật đáng mừng, thật đáng mừng.

Sau khi âm thanh vỗ tay rơi xuống thì có năm người đi ra từ trong bóng tối, hai vị lão giả đi đầu, sau lưng bọn họ là hai người trẻ tuổi và một thiếu nữ xinh đẹp.

Sau khi năm người đi ra khỏi bóng tối thì mọi người mới nhìn rõ hình dạng của bọn họ, hai vị lão giả trông rất bình thường, giống hệt với những cụ già bình thường có thể tùy tiện nhìn thấy ở bất cứ đâu, chỉ là đôi mắt sáng ngời hữu thần, bước đi vững vàng. Mà trong hai người trẻ tuổi kia thì có một người trên trán vẽ bức tranh một con bọ cạp dữ tợn, một người phe phẩy quạt xếp và có một con khi ngồi ngáp ngủ trên đầu vai. Lại nhìn thiếu nữ xinh đẹp, vẻ mặt nàng kiều diễm, trong mắt thỉnh thoảng lại lóe ra một tia mỉa hoặc.

Nhờ ánh sáng từ bó đuốc trên tay đệ tử của Thiên Âm Môn thì ánh mắt Thiệu Cảnh lặng lẽ rơi vào người trẻ tuổi cầm quạt xếp, chỉ là vừa dừng lại một lát thì lông mày nhăn lại, chợt lại nhìn về nữ tử xinh đẹp kia.

Lần này vừa nhìn xuống thì hần lập tức phải hoảng hốt, trong nội tâm nhắc lên từng cơn sóng to gió lớn, hần bất giác xoay đầu lại, nhìn thật lâu vào hình xinh đẹp lãnh diễm, mà giờ phút này nàng cũng gắt gao, nhìn chăm chăm vào nữ tử yêu mỉa kia, trong mắt thoáng hiện hàn quang. Thiệu Cảnh trong miệng phát khô, yết hầu khó thở vì giật giật, không thể giấu hết kinh hãi trong lòng, thì thầm: "Tại sao lại như vậy? Tô Thanh Dung?"

Chương 168: Hiến tế (5)

Tác giả: Tiêu Đình

Dịch : Phương

Nguồn: www.tangthuvien.com

Ebook: enix

Nhìn thấy những chuyện vừa xảy ra ở ngay trước mắt quả thức đã khiến cho Thiệu Cảnh bị giật mình kinh sợ không nhỏ, đúng là thật lâu vẫn chưa thể bình phục lại. Chung quanh mọi người vẫn nhìn không chớp mắt vào tế đàn và huyết trì, chẳng có một ai chú ý tới biểu lộ khác thường của hắn, thậm chí ngay cả bóng hình xinh đẹp kia tựa hồ cũng đang rất kích động mà nhìn chăm chăm vào nữ tử yêu mị đứng trên tế đàn, không hề nhận ra ánh mắt khác thường của Thiệu Cảnh.

Những người mặc quần áo đỏ tươi như máu bị coi là "Tế phẩm" đang không ngừng thả người xuống huyết trì, ánh mắt trống rỗng vô hồn, cột sáng đỏ như máu lao thẳng lên trời, phảng phất như muốn xâm nhiễm vào bầu trời đen kịt, sâu thẳm thẳm rồi từ từ nhuốm đỏ tất cả. Mà trong huyết trì cũng không ngừng truyền ra từng hồi tiếng rỗng ngâm trầm thấp như có như không, sau khi người thứ ba mươi sáu thả người rơi vào trong huyết trì thì tế đàn bắt đầu chấn động kịch liệt, máu tươi trong huyết trì sôi sùng sục, quay cuồng như sóng cả đập vào thành huyết trì như muốn bắn tung tóe lên cả huyết trì nhưng lại không có một giọt máu nào tràn ra.

Tất cả mọi người ở đây rõ ràng đều cảm thấy biến hóa, kể cả năm người đi ra từ trong bóng tối cũng vậy, gần như là đồng thời nhìn về phía huyết trì.

Trong mắt Tần Lăng hiện lên màu sắc điên cuồng, gắt gao nhìn chăm chăm vào tế đàn, động dung nói: "Mau giải khai Bạch Hổ ấn."

Càng ngày tế đàn càng bị rung động nghiêm trọng, ở giữa biển máu tươi sôi sùng sục chậm rãi ngưng tụ thành một con rồng máu, con rồng máu này phảng phất có được sinh mệnh cực kỳ mạnh mẽ, điên cuồng gầm rú trong huyết trì, bay lượn phiêu đẳng, đợi cho tới cuối cùng thì đột nhiên truyền ra từng hồi rồng ngâm diếc tai nhức óc.

"Gùgào!" Đột nhiên con rồng máu từ trong huyết trì bay thẳng lên trời, bay lên bầu trời đêm, bay lượn xung quanh bên trên huyết trì và điên cuồng gầm rú, giống như con mãnh thú bị vây khốn đã lâu lại một lần nữa đạt được tự do, cực kỳ hưng phấn.

Sau khi con rồng máu bay lên mây xanh thì tế đàn nhất thời đình chỉ cơn chấn động. Ngay sau đó, việc hiến tế lại bắt đầu, lại có một người thả người vào huyết trì vang bịch một tiếng, mà lúc này trong huyết trì lại nổi lên từng làn ánh sáng đỏ máu.

Ở nơi này, việc tế tự đã được tiến hành đâu vào đấy, ở một chỗ trong rừng rậm cách đó không xa có một thiếu nữ xinh đẹp đang nhắm mắt, khoanh chân mà ngồi, trong tay đan bên thành một cái kết ấn. Ở bên cạnh nàng có một thiếu nữ đang cầm kiếm mà đứng làm hộ pháp cho nàng. Cứ như vậy không biết đã qua bao lâu thì thiếu nữ chậm chậm mở mắt.

Tuyệt Diên thấy Phong Nhã tự nhiên là bỏ dở thuật pháp giữa chừng mà mở mắt ra thì vội hỏi: "Phong Thần đại nhân, làm sao vậy?"

Phong Nhã cau mày, nói: "Yêu nhân của Thiên Âm Môn lại có thể dùng tính mạng của mấy chục người sống để hiến tế, thủ đoạn thật ác độc." Chợt lại nói: "Nơi này ngọa hổ tàng long, lại có thêm hai lão giả đạo hạnh cao thâm ta nhìn không thấu, nếu ta cứ cố dò xét sâu hơn thì sợ rằng sẽ bị hấn phát giác."

Phong Nhã dứt lời liền cau mày lại, bối rối không biết phải làm sao. Mặc dù Vạn Linh trợn của nàng có thể dùng để điều khiển các loại chim thú ong bướm, nhờ tai mắt của bọn chúng để nhìn và nghe lén nhưng nếu gặp phải cao thủ đạo hạnh cao thâm, thủ đoạn cay độc thì tuyệt đối không phải không có chút sơ hở nào, nếu bọn họ nhận ra rồi truy theo hành tung thì quả là không tốt rồi. Phong Nhã cúi đầu cẩn thận suy nghĩ một lần rồi trong tay lại biến ảo thành ấn quyết, bắt đầu thi pháp một lần nữa.

Lông mày Tuyết Diên chau lại, hỏi: "Hai tên lão giả kia như thế nào, nếu Phong Thần đại nhân cho rằng không thể ứng phó được thì vẫn nên tạm thời rút lui thì hơn, đại nhân không cần phải dùng thân mạo hiểm."

Phong Nhã vừa thi pháp vừa đáp: "Chỉ sợ với đạo hạnh của bọn họ tùy ý chọn một người cũng có thể sánh vai với sư tôn." Nàng chợt ngừng tay ấn, liếc nhìn Tuyết Diên và cười nhạt, nói: "Không cần lo lắng, ta sẽ cẩn thận mà." Dứt lời thì thủ ấn đã kết xong, chăm chăm nhắm mắt lại.

Dưới tế đàn, từ trong bóng tối đi ra năm người, lúc hai vị lão giả nhìn thấy con rồng máu bay lên trời thì trên sắc mặt không thể giấu được sự vui mừng, một vị trong đó cười ha ha, nói: "Lão Tam, Cửu Long Hóa Đỉnh đã thấy hình thức ban đầu, Tứ Tượng Huyền Ấn đã cởi bỏ được hai ấn, hôm nay Bạch Hổ ấn cũng sắp bị giải khai rồi, cuối cùng tâm huyết bao năm nay của chúng ta đã không bị uổng phí."

Vị lão giả còn lại cũng cười ha hả, nói: "Phục Long Đỉnh, cuối cùng cũng nằm trong lòng bàn tay của Thánh Linh Cung chúng ta." Lão giả lại liếc nhìn ba người trẻ tuổi, hai nam một nữ ở bên cạnh và nói: "Đã tới lúc bảo cái kẻ gọi là Thanh Long Thánh sứ giao ra món đồ vật kia rồi."

Người trẻ tuổi cầm chiếc quạt xếp trong tay nhẹ nhàng phe phẩy chiếc quạt xếp, cười yếu ớt nói: "Tiểu chất thấy hay là chúng ta cướp đồ của hãn thì phù hợp hơn, tiểu chất trong

lúc vô tình đã đánh qua với hắc một chút, người này hình như không phải là loại dễ nghe lời..." Hắc nói xong liền liếc qua thiếu nữ yêu mị ở bên cạnh rồi lại nói: "Muốn hắc ngoan ngoãn giao ra thứ đồ vật kia thì e rằng phải làm ngược lại."

Nghe thấy ngụ ý của hắc rõ ràng là ý hữu sở chỉ. Thiếu nữ ấy nghe được chuyện đó liền lộ ra ánh mắt khinh thường, nhẹ khẽ hử một tiếng, nói: "U Hồn, người đừng có cái kiêu cứ có cơ hội là vội châm chọc bốn cô nương, cũng không phải bởi vì bốn cô nương gai mắt cái loại nhân yêu nam chả ra nam, nữ chẳng ra nữ như người đầu nha. Bốn cô nương tốt xấu gì cũng đã cởi bỏ được Chu Tước ấn. Người ở chỗ này chỉ cây dâu mà mắng cây hòe thì cẩn thận bị rơi xuống đáy bùn đó nha."

Nam tử nghe vậy thì cười nhạt, lắc đầu nói: "Nói thật, cái loại thiếu nữ như người vẫn chưa đủ tư cách khiến ta phải động tâm, người ngược lại tự đánh giá mình hơi bị cao đấy."

Hai vị lão giả dường như đã quá quen với việc hai người nam tử và thiếu nữ này mĩa mai bóng gió nhau nên chẳng thèm để ý. Một vị trong đó thản nhiên nói: "Nghe Tần Lăng nói, tên Thanh Long Thánh sứ này một mực để ý tới việc hiến tế để cởi bỏ Tứ Tượng huyền ấn, không biết hắc có mục đích gì? Các người đi tìm hắc nói cho rõ ràng, Thánh Linh Cung muốn đồ vật ở trong tay hắc, đưa thì thôi, nếu không chịu đưa thì cứng rắn đoạt về cho ta."

Vừa dứt lời thì chợt có một con gió thổi cỏ cây lay động ở trong khu rừng đen kịt, hai vị lão giả đồng thời hừ lạnh một tiếng, một người trong đó lập tức giơ tay trao tới khu rừng, lập tức hút mọi thứ bay vút lên. Không chờ mọi người kịp phản ứng thì trong tay lão giả đã có thêm một con chim ưng. Hai lão giả nhìn con chim ưng như cảm thấy cái gì đó, nhìn nhau không nói gì rồi lại xem xét con chim ưng nằm trong tay.

Hai vị lão giả vừa muốn nói chuyện thì con khỉ ngồi trên vai

U Hồn đột nhiên hú lên quái dị, kêu lên chi chi vài tiếng rồi đột ngột mở con mắt ở trên trán ra, sau đó nháy xuống mặt đất rồi chạy về phương hướng nằm bên ngoài cốc.

Chương 169: nếu không duyên (1)

Tác giả: Tiêu Đình

Dịch : Phương

Nguồn: www.tangthuvien.com

Ebook: enix

U Hồn đột nhiên nhìn thấy con mắt thứ ba trên trán Tiểu Hôi mở ra thì vô cùng hoảng sợ, không nói hai lời đã vội chạy theo truy đuổi, hai vị lão giả cảm thấy có chuyện cổ quái liền đưa tay ra cản lại, hỏi: "Chuyện gì xảy ra?"

U Hồn chau mày ngẫm nghĩ, cắn răng một cái rồi nói bằng ngữ khí vô cùng sợ hãi: "Có chút không đúng, hai vị thúc bá có chỗ không biết, con khỉ này của tiểu chất chính là tam nhãn linh hầu, linh thú rất kỳ lạ trong trời đất. Tiểu chất cũng không biết nó đã sống ở trên Thanh Vân Sơn bao nhiêu năm trời nhưng chỉ khi nó gặp phải đại địch thì mới mở con mắt thứ ba ra, hơn nữa, địch nhân có thể làm cho nó phải mở mắt phải có đạo hạnh cực kỳ cao thâm, sợ rằng cả thiên hạ này cũng không có mấy người sánh bằng." Hắn nói đến từ cuối cùng thì ngữ khí nặng nề hơn, vẻ mặt nghiêm trọng.

Hai vị lão giả nhìn nhau rồi lại nhìn con chim ưng trong tay rồi thì thầm bằng ý niệm: "Điều khiển chim ưng làm tai mắt của hắn? Rất lâu rồi chưa gặp qua thủ đoạn này. Đúng là khiến mình nhớ lại chuyện năm xưa. Nhân vật có đạo hạnh cực kỳ cao thâm? Chẳng lẽ là nàng sao?" Chợt trên mặt lộ ra vẻ chờ mong, trên tay truyền ra một làn ám kình, con chim ưng nằm trong tay nhẹ nhàng gãy dựa một cái rồi từ từ tan trong hư vô, chỉ còn một ít bột mịn màu đen chậm rãi rơi xuống từ khoảng trống giữa các ngón tay của vị lão giả.

Lão giả phui tay, phui đi ít bột mịn màu đen còn bám lại và nghiêm mặt nói: "Ta và U Hồn sẽ đi điều tra kẻ thù xâm nhập từ bên ngoài, các người lưu lại nơi này, đợi đến khi

Cửu Long Hóa Đỉnh kết thúc thì mới được cởi bỏ Bạch hổ ấn, khi đó không được phạm phải bất cứ sai lầm nào." Lão giả nói xong, suy tư một lát rồi lãnh đạm nói: "Lão Tam, người và Tần Lăng cần thận điều tra đám người trong cốc, phạm là kẻ nào có chỗ khả nghi, giết không tha."

Lão giả nói xong liền bước nhanh như gió đi về hướng con khỉ vừa chạy đi, mất hút sau đám người kia, U Hồn theo sát phía sau, vốn là khuôn mặt trắng bóc mà giờ phút này lại tái bệch, không còn một tia huyết sắc.

Ngoại trừ mấy người bọn họ thì không có ai nhận ra có điều gì khác thường, mấy trăm tên đệ tử của Thiên Âm Môn đều nhìn chăm chăm vào biến hóa trên tế đàn đầy máu và huyết trì tanh tươi, mà việc hiến tế vẫn tiến hành không ngừng, sau khi con rồng máu đầu tiên lao ra khỏi huyết trì thì ngay sau đó lại có thêm con thứ hai, con thứ ba, cứ như vậy liên tục lao lên.

Vị lão giả bị gọi là Lão Tam kia liền gọi Tần Lăng lại gần rồi nói nhỏ với hắn một lát. Sau đó Tần Lăng liền đứng về chỗ cũ, chấp tay nhìn về phía đám người bên dưới, sắc mặt hiện lên đầy sự hung tàn ác độc, khẽ hừ lạnh một tiếng, lập tức có khoảng mười đạo nhân ảnh vọt lên tế đàn, đứng ngay ngắn trước mặt rồi chấp tay nói: "Môn chủ." Tần Lăng thấp giọng nói nhỏ với người thủ lĩnh của đám người ấy một lát, người nọ lập tức cả kinh, không dám chậm trễ, liền sai bọn thủ hạ tản ra, tán về từng cái khu vực một ở trong cốc.

Tạ Vân Long đứng ở xa xa, sắc mặt âm trầm, có vẻ không được tự nhiên, gắt gao nhìn chăm chăm vào mấy người đang đi ra từ bóng tối, khi thấy người trẻ tuổi cầm chiếc quạt xếp trong tay thì âm thầm giật mình trong lòng. Khi hắn nhìn sang thiếu nữ yêu mị đi đằng sau thì trong lòng càng nhắc lên từng cơn sóng to gió lớn, trên mặt không biết là cái gì biểu lộ, càng không nói đến người trẻ tuổi kia, chỉ riêng thiếu nữ hình dáng cơ hồ giống như đúc Tô Thanh Dung này đã khiến cho hắn cả kinh đến trợn mắt há hốc

mồm rỗi. Nhưng giờ phút này, mặc dù hấn kinh hãi trong lòng nhưng vẫn còn đè ép cảm xúc, chỉ là tình huống xuất hiện ngay sau đó đã khiến hấn không nhận được mà toàn thân run rẩy kịch liệt.

Khi nhìn thấy con mắt thứ ba mở ra trên trán con khỉ đang nhảy về phía này thì sắc mặt Tạ Vân Long hoảng sợ, hai tay run rẩy, trong miệng bất giác thì thầm: "Tam nhãn Tam nhãn linh hầu.? Con khỉ kia dĩ nhiên lại là tam nhãn linh hầu, đây không phải" Lời còn chưa dứt thì hấn đã nhìn thấy hai người một già một trẻ đi theo con khỉ, lại thấy Tần Lăng triệu tập thủ hạ thì đồng tử lập tức co rút lại, đột nhiên giữ chặt tay Thiệu Cảnh và nói: "Sự tình không đúng, Thiệu huynh đệ, đi."

Thiệu Cảnh còn đang mắc vào hai người thiếu nữ có hình dáng cơ hồ giống nhau như đúng thì đột nhiên bị Tạ Vân Long kéo mạnh một phát liền phụt hồi tinh thần lại, hấn còn chưa kịp trả lời thì đã bị Tạ Vân Long lôi kéo chạy về phía bên ngoài cốc.

Hai người chạy đi cùng một lúc, hai gã đệ tử của Thiên Âm Môn hình như phát giác được cái gì đó, vừa định ra tay ngăn cản thì hai hàng lông mày của Tạ Vân Long đã dựng lên, không nói hai lời và cũng không dám chần chờ, một làn ánh sáng xanh lè lập tức lóe lên từ chiếc nhẫn đeo trên tay, hai gã đệ tử chưa kịp nói gì thì đã lao đảo xuống như điều đứt dây.

Phát giác được dị động ở dưới tế đàn nên một đám đệ tử của Thiên Âm Môn lập tức xoay đầu nhìn lại. Tần Lăng và tên lão giả bị gọi là Lão Tam dĩ nhiên là những người đầu tiên xoay người nhìn qua, mắt thấy hai gã đệ tử của mình đã ngã xuống đất và tắt thở thì không khỏi cau mày.

Tần Lăng mắt lộ hung quang, vừa định đứng lên đuổi theo thì lão giả đứng bên cạnh liền giơ tay ngăn hấn lại, nói: "Người không phải là đối thủ của hấn." Lão siết chặt

nắm tay lại và lãnh đạm nói: "Hắn là Thanh Long Thánh sứ, nếu không có dị bảo Càn Khôn Thanh Quang Giới trong truyền thuyết của Thánh Môn ở trong tay thì người còn có thể tương tranh với hắn, nhưng lúc này hắn đã lấy ra Càn Khôn Thanh Quang Giới thì trong đám người ở nơi này, chỉ có mình Đại hộ pháp và lão phu có thể đánh bại hắn." Lão giả lại hung hăng nói: "Bây giờ việc cởi bỏ Bạch Hổ ấn mới là chuyện quan trọng, chuyện khác để sau hãy nói, bọn người phải bảo hộ cho việc hiến tế phải được tiến hành bình thường."

Da mặt Tần Lăng run rẩy trên khuôn mặt tái nhợt, hậm hực nhìn về bóng tối ở phía trước rồi trong mắt bắn ra hàn quang, chỉ là rất nhanh sau đó đã trở lại thái độ thường, chớp tay nói: "Vâng, Tam Đài hộ pháp." Dứt lời liền quay người đi trở về tế đàn.

Tam Đài nhìn theo phương hướng Tạ Vân Long và Thiệu Cảnh bỏ chạy và cười lạnh lạnh, nói: "Càn Khôn Thanh Quang Giới sao, Thanh Long, Thánh Linh Cung mấy ngàn năm nay vẫn chưa từng để ý tới người, người thực tưởng rằng bởi vì di huấn của tổ sư sao?"

Thiệu Cảnh đột nhiên bị Tạ Vân Long lôi kéo chạy ra ngoài, trên đường còn thấy hắn đồng thời giết một lúc hai người, vậy mà không kịp nhìn thấy hắn ra tay như thế nào, không khỏi âm thầm giận mình, như thế nào cũng không nghĩ vì sao đạo hạnh của Tạ Vân Long lại cao như thế, không khỏi cảm thấy chột dạ. Ánh mắt rơi xuống mặt chiếc nhẫn nằm trong tay hắn và lại cảm thấy khó hiểu, nhân vật lợi hại như vậy sao lại phải ẩn núp ở trong môn phái tầm thường, không lớn mà cũng không nhỏ như Huyền Thiên tông, đến tột cùng là vì cái gì? Mặc dù trong nội tâm đầy kinh ngạc và nghi vấn nhưng hắn lại không nói gì, chỉ là nơm nớp lo sợ mà hỏi: "Tạ đại ca, làm sao vậy?"

Tạ Vân Long vẻ mặt âm trầm, thản nhiên nói: "Chúng ta đi xác nhận một chuyện."

"Hả? Chuyện gì?"

Tạ Vân Long không trả lời mà chỉ quay đầu lại nhìn rồi lại dẫn Thiệu Cảnh chạy lên phía trước.

Bên ngoài cốc, một cơn gió rét lạnh thổi qua trong rừng sâu khiến Tuyết Diên cảm thấy gió mạnh như đang đánh úp lại, thân thể nàng không biết đã run rẩy vì rét từ bao giờ, nhưng vẫn đứng bảo hộ cho Phong Nhã đang nhắm mắt kết ấn. Từ khi Phong Nhã thi pháp lần nữa đến bây giờ đã trôi qua nửa nén hương nhưng nhìn qua bộ dáng của nàng thì hình như không hề có ý tự định cởi bỏ thuật pháp. Phong Nhã lại thi pháp một lần nữa quả thực đã khiến cho Tuyết Diên cảm thấy lo lắng, nếu như bị hai vị lão giả đạo hạnh cao thâm ở trong cốc phát hiện được điều gì rồi tìm đến thì cho dù Phong Nhã là một nhân vật đạo hạnh cao hiểm thấy trong thế hệ trẻ tuổi thì sợ rằng cũng chạy không thoát được sự đuổi giết của hai vị cao thủ có tu vị cùng một cái cấp bậc với hai vị Bệ Ngạn, Chuyên Húc.

Đúng vào lúc Tuyết Diên thấp thỏm lo âu khiến cho sắc mặt nàng ngày càng lo lắng thì đột nhiên đôi mắt đẹp của Phong Nhã mở ra, vẻ mặt kinh ngạc, vốn là khuôn mặt lãnh diễm, xinh đẹp động lòng người giờ phút này ngay cả một tia huyết sắc cũng không có, tái nhợt như tờ giấy, thân thể bất giác giật giật, khóe miệng nhẹ nhàng run run.

Tuyết Diên thấy biểu lộ của nàng như vậy thì cả kinh, nói: "Phong Thần đại nhân, làm sao vậy?"

Đồng tử Phong Nhã mở lớn, mắt to sáng sánh nước hiện lên sự kinh hãi không nói lên lời, nói ngập ngừng đứt quãng từng chữ một: "Ta cảm ứng được rồi, có một con thần thần thú, hơn nữa linh lực trên nó đã cường đại đến tình trạng không thể tưởng tượng nổi, chắc hẳn đã sống qua cả vạn năm rồi. Mà chẳng biết vì sao, ở trên người nó, ta lại có một cảm giác quen thuộc.

Phong Nhã dút lời, cưỡng ép kinh hãi trong lồng ngực, thở ra một hơi thật dài, lại nói: "Nó cảm ứng được ta, mà hai lão giả kia cũng phát giác được sự hiện hữu của ta... , một trong hai lão giả đó sắp chạy đến nơi này rồi."

Chương 170: nếu không duyên (2)

Tác giả: Tiêu Đình

Dịch : Phương

Nguồn: www.tangthuvien.com

Ebook: enix

Thân thể Tuyết Diên run rẩy rồi ngã người một lát, còn Phong Nhã thì trái lại, nàng không hề có ý từ muốn chạy trốn mà vẫn một mực ngồi như vậy, cũng không nói chuyện, Tuyết Diên quýnh lên, nói: "Phong Thần đại nhân, mau chạy thôi." Phong Nhã lấy lại bình tĩnh rồi liếc nhìn bóng tối ở phía trước, lãnh đạm nói: "Đi không thoát được, bọn hắc đã đến rồi."

Lời vừa dứt lời thì đã có một con khỉ nhảy xuống từ trên bụi cây, sau đó nhảy lên một cành cây rồi ngồi xổm trên ngọn cây, bộ lông màu xám trên người dựng hơn phân nửa, nhe răng trừng mắt nhìn Phong Nhã như đang muốn lộ ra bộ dáng hung ác. Con mắt trên trán tỏa ra kim quang nhàn nhạt như ẩn như hiện.

Phong Nhã chậm rãi đứng dậy, ngẩng đầu nhìn chăm chú vào con khỉ, thậm chí nhắm mắt trong miệng trong chốc lát rồi nhìn con khỉ thản nhiên nói: "Hình như chúng ta từng quen nhau. Người không cần phải như thế, ta biết người không có ác ý đâu."

Con khỉ hình kêu chi chi hai tiếng như hiểu được lời Phong Nhã nói rồi nhảy xuống ngọn cây, bộ lông đang dựng lên từ từ khôi phục sự mềm mượt lúc trước, giương một đôi mắt tròn vo lên nhìn nàng, lại gãi gãi đầu, nhìn bộ dáng của nó hình như vẫn chưa nhớ ra được gì cả, sau khi gãi đầu một lúc thì khoanh hai tay ở trước ngực, lại trừng đôi mắt to tròn vo lên nhìn Phong Nhã, chỉ là trong mắt lại lộ ra vẻ nghi hoặc bối rối. Mà con mắt thứ ba lóng lánh kim quang ở trên chán giờ phút này lại không lóe kim quang như trước nữa, tối đi rồi âm tình bất định.

Phong Nhã thấy con khỉ này quả thật có thể thông linh, có thể hiểu được lời nói của nàng, trong mơ hồ lại cảm giác hình như mình với nó thân quen vô cùng mà không hiểu về sau, thích thú ngắm nhìn nó và không khỏi mỉm cười.

Tuyết Diên lúc đầu thấy con khỉ này có bộ dáng hung ác thì không có chút hảo cảm nào cả, ngay sau khi nó xuất hiện thì nàng đã giương Bạch Vũ trong tay lên rồi, cảnh giác lại gần bên người Phong Nhã, chau mày hỏi: "Phong Thần đại nhân, đây là con thần thú mà ngài nói sao?"

Phong Nhã nhẹ gật đầu nhưng lại không nói chuyện, nhẹ nhàng ngồi xổm xuống đất và vươn ngọc thủ về phía con khỉ, nhìn bộ dáng của nàng là muốn lấy lòng của con khỉ đây mà. Con khỉ gãi gãi đầu, xê dịch thân thể rồi kêu chi chi hai tiếng, sau đó liền nhảy lại gần Phong Nhã. Đợi đến khi tới gần bên người Phong Nhã thì từ từ vươn tay ra, nhẹ nhàng vỗ vỗ vào tay của nàng rồi rút về ngay, sau mấy lần thử đi thử lại như vậy mới đem tay đặt vào lòng bàn tay Phong Nhã.

Thấy con khỉ tiêu trừ cảnh giác thì Phong Nhã nhẹ nhàng nắm bàn tay nhỏ bé của con khỉ, tay kia duỗi ra nhẹ nhàng sờ lên đầu con khỉ, thật là dịu dàng. Con khỉ kêu lên vài tiếng chi chi chi, đối với sự vuốt ve của Phong Nhã rất là hưởng thụ, vui mừng lộ ra ngoài và ánh kim quang lấp lóe trên trán từ từ tiêu tán.

Phong Nhã ngắm nhìn con khỉ rồi cười dịu dàng, nói với con khỉ: "Người cũng cảm thấy a, hình như giữa chúng ta có cảm giác từng quen biết phải không?"

Con khỉ mở to mắt kêu chi chi hai tiếng rồi gật đầu thật mạnh.

"Người cũng cảm thấy rất kỳ lạ đúng không? Vậy thì để chúng ta cùng một chỗ nhìn xem, đến tột cùng là giữa

chúng ta có bí mật gì a?"

Con khỉ lại gật đầu thật nhiều.

Phong Nhã cười tươi và cầm thật chặt bàn tay nhỏ bé của con khỉ rồi từ từ nhắm mắt lại, con khỉ thấy Phong Nhã nhắm mắt thì thở ra một hơi, cũng từ từ nhắm mắt lại.

Tuyết Diên chau mày, nhìn thấy một màn cử động quái dị của một người một khỉ mà chả hiểu được gì. Mặc dù không biết vì sao Phong Nhã không để ý tới lão giả đạo hạnh cao thâm sắp chạy đến mà lại dây dưa với con khỉ ở chỗ này nhưng lại không dám quấy rầy Phong Nhã và con khỉ. Nàng chỉ dám trừng mắt nhìn bọn hăn, trong khi nàng đang bức tức thì một màn quỷ dị chậm chậm hiện lên ở ngay trước mắt nàng.

Chỉ thấy ở nơi hai tay Phong Nhã và con khỉ nắm chặt lại với nhau lại từ từ lóe lên ánh sáng màu vàng.

Bóng đêm tràn ngập khắp nơi, đưa tay không nhìn thấy được năm ngón, gió lạnh gào thét trong khu rừng sâu trong núi như đám yêu ma đang tung hoành dưới chốn âm phủ. Đột nhiên có một luồng ánh sáng màu vàng bay thẳng lên trời, xuyên thấu qua bầu trời đêm u ám mà thâm thúy, luồng sáng chậm rãi tản ra trên bầu trời đêm, một ít tràng cảnh hư ảo như ẩn như hiện từ từ xuất hiện ở trong luồng ánh sáng màu vàng, giống như quanh cảnh của một thung lũng khổng lồ... Chỉ là trường cảnh ấy vô cùng mờ ảo khiến cho người ta không thể nhìn rõ.

Luồng sáng bay thẳng lên trời khiến hai đạo nhân ảnh đang chạy trong đêm tối đột nhiên dừng bước, ngẩng đầu nhìn lên trời đêm, một vị lão giả cả kinh nói: "Đây là cái gì?"

Người trẻ tuổi đứng bên cạnh cau mày nói: "Tiểu chất cũng không biết nhưng từ phương hướng kia thì hẳn là địa phương tam nhãn linh hầu vừa chạy tới."

Lão giả quay đầu lại nhìn U Hồn, lạnh lùng nói: "Ngự kiếm bay đến." Dứt lời liền thả người nhảy lên bầu trời, bỗng nhiên có một thanh trường kiếm xuất hiện ở dưới chân, "Vù!" một tiếng đã lao thẳng đến phương hướng có luồng ánh sáng màu vàng. U Hồn tung quạt xếp lên trời rồi ngự quạt bay theo phía sau, chìm vào trong bầu trời đêm.

Tuyết Diên ngây dại nhìn về phía Phong Nhã và con khỉ, trong lòng nàng cảm thấy kinh hãi vô cùng, như thế nào cũng không thể nghĩ ra khi hai người bọn họ vừa chạm tay vào nhau thì lại xuất hiện ra dị tượng quỷ dị như vậy. Lại cúi đầu nhìn biểu lộ của một người một khỉ mà thấp thỏm lo âu.

Hai mắt Phong Nhã nhắm nghiền, mồ hôi lạnh trên trán nàng rơi xuống như mưa xuân không thể ngăn cản, vẻ mặt tràn đầy sự hoảng hốt và sợ hãi, khuôn mặt lãnh diễm nhăn nhúm, thân thể thì run rẩy không thôi. Lại xem con khỉ kia thì lông lá toàn thân trên người nó dựng ngược lên, trên trán giờ phút này lóe đầy kim quang lóng lánh, mà ánh sáng của kim quang càng ngày càng chói lọi.

Tuyết Diên đứng nhìn mà hãi hùng khiến vía, trong lòng càng thêm thấp thỏm lo âu, chỉ sợ Phong Nhã sẽ gặp phải tổn thương, nàng chưa bao giờ thấy biểu lộ của Phong Nhã như giờ phút này, cho dù là thời khắc nguy nan nhất nàng cũng chưa bao giờ phải nhìn thấy khuôn mặt Phong Nhã lộ ra một chút sợ hãi. Đúng vào lúc Tuyết Diên bối rối không biết làm gì thì đột nhiên có hai đạo nhân ảnh vạch phá bầu trời lao tới, đột nhiên bay xuống ở cách đó không xa.

Hai người vừa mới bay xuống đất thì lão giả đã chấp tay quan sát biểu lộ của Phong Nhã và con khỉ, trong mắt đầy nghi hoặc nhưng lại không làm ra động tác gì. Ánh mắt lão giả chỉ nhìn vào Phong Nhã rồi bất giác sửng sờ, lại nhìn chăm chú vào khuôn mặt Phong Nhã hơn, ánh mắt không có ý tứ muốn rời đi chút nào.

U Hồn thấy Tiểu Hôi gặp tình huống như vậy thì trong lòng quỳnh quáng cả lên, vội vàng kêu lên: "Tiểu Hôi."

Mặc dù tiếng kêu này không lớn nhưng rõ ràng đã quấy nhiễu đến luồng kim quang bao phủ quanh người Phong Nhã và Tiểu Hôi. Đột nhiên một người một khi lập tức mở hai mắt cùng một lúc, mà hào quang của luồng kim quang xông thẳng lên trời cùng lập tức nhạt đi, thoáng cái đã biến mất trong bầu trời đêm.

Sau đó Phong Nhã và Tiểu Hôi bốn mắt nhìn nhau chăm chú một lúc, trong mắt đều hiển hiện sự kinh hãi vô cùng, nhất là Phong Nhã, thậm chí ánh mắt nàng còn có mấy phần trống rỗng và thất thần. Trong miệng lẩm bẩm, nói: "Đó là cái cái gì?" Mà kim quang trên trán Tiểu Hôi giờ phút này sáng lên chói lọi, mắt đầy sợ hãi, hú lên quái dị, sợ hãi định quay đầu lao vào trong bóng tối.

U Hồn kinh hãi, gào một tiếng "Tiểu Hôi" rồi liền nhảy tới phía trước đưa tay ngăn trở tiểu hôi. Mặc dù Tiểu Hôi biết người kia vừa kêu gào gọi nó lại nhưng vẫn không quan tâm mà vẫn lao về phía trước, U Hồn chưa kịp chạm đến thân thể Tiểu Hôi thì đã bị một luồng linh lực khổng lồ bay quanh mình Tiểu Hôi bức lui, không thể tiếp tục lại gần với nó thêm nửa bước, chỉ có thể trơ mắt nhìn nó chìm vào trong đêm tối. U Hồn cau mày, đang muốn đuổi theo Tiểu Hôi thì bỗng dưng lão giả giơ tay ngăn lại mà không biết vì sao, lãnh đạm nói: "U Hồn, chính sự quan trọng hơn." U Hồn nghe vậy, mặc dù không cam lòng nhìn về phương hướng Tiểu Hôi tháo chạy nhưng vẫn phải nắm chặt quạt xếp trong tay rồi đi trở về bên người lão giả/

Tuyệt Diên cầm chắc Bạch Vũ trong tay rồi nhảy đến trước người Phong Nhã, sắc mặt âm trầm, đột nhiên nàng xuất hiện ở trước mặt hai người, ngăn lại cho Phong Nhã ở phía sau.

Phong Nhã miệng nhỏ thở hổn hển, sự kinh hãi trên mặt còn chưa được giảm đi. Ánh mắt ngốc trệ, không hề biết rằng có hai người một già một trẻ đang đứng đối diện trước mặt mình.

Lão giả nhìn chăm chăm vào Phong Nhã, sau một lúc lâu thì cau mày nói: "Nữ oa nhi, người chính là kẻ sử dụng Khu Thú thuật để nhìn trộm tế tự của Thánh Môn ta?"

Phong Nhã nghe thấy lão giả lên tiếng thì từ từ phục hồi lại tinh thần, yết hầu giật giật, lại lau đi mồ hôi lạnh trên trán rồi đứng dậy nhìn thấy hai người ở trước mặt, lông mày không khỏi cau lại, thản nhiên nói: "Không sai."

"Vì sao bây giờ người lại muốn dò xét tin tức về tế tự của Thánh Môn?"

Phong Nhã đã bình tĩnh lại sau sợ hãi, mạnh mẽ dìm sự sợ hãi trong lòng xuống và hừ lạnh một tiếng, nói: "Ma giáo yêu nhân, ai cũng được quyền chém giết." Nàng nói xong liền âm thầm cầm chặt Thái Âm Kính.

Lão giả hít vào một hơi rồi "Ồ" lên một tiếng rồi cẩn thận đánh giá Phong Nhã một lát, bộ dáng như đang suy tư, sau đó bàn tay khẽ động rồi từ từ rút thanh trường kiếm ở trong tay ra, lại hỏi: "Người có thể nhận ra thanh kiếm này không?"

Phong Nhã cảm thấy rất khó hiểu, bằng đạo hạnh của lão giả này rõ ràng có thể sánh vai với sư tôn Bệ Ngạn của nàng, theo lý thuyết, lão giả này phát hiện ra nàng đến đây dò hỏi tin tức, còn tìm được đến tận nơi này, lẽ ra lão giả này phải rút kiếm ra chém chết nàng từ lâu rồi chứ, sao lão giả lại chậm chạp không có ra tay vậy, lại còn hỏi mấy vấn đề vớ vẩn, quả thực là khiến Phong Nhã cảm thấy khó hiểu.

Phong Nhã để ý thấy thanh trường kiếm trong tay lão giả có

màu lửa đỏ, liếc qua là nhận ra thanh kiếm này chắc hẳn là một pháp bảo bất phàm nhưng lại không hiểu biết gì, liền lãnh đạm lại mà nói: "Không biết."

"Ừa? Người thực sự không biết thanh kiếm này? Vậy thì chắc hẳn người cũng không biết được lai lịch của thanh kiếm này rồi." Lão giả dứt lời, trên mặt lộ ra một tia thất vọng, ngẫm nghĩ rồi thở dài, nhìn lên bầu trời đêm và nói: "Thanh kiếm này tên là Hỏa Kỳ Lân."

"Hỏa Kỳ Lân?" Phong Nhã nghe vậy thì thân thể khẽ run, cả kinh nói. Chợt siết chặt hơn Thái Âm Kinh trong tay rồi nghiêm mặt nói: "Người dĩ nhiên lại là tứ đại hộ pháp đứng đầu lũ ma giáo Thánh Linh Cung, Không Trần?"

Chương 171: nếu không duyên (3)

Tác giả: Tiêu Đình

Dịch : Phương

Nguồn: www.tangthuvien.com

Ebook: enix

"Không Trần?" Trong lúc Phong Nhã còn đang hoảng sợ thì đột nhiên có một giọng nói rất nhỏ vang lên ở trong rừng cây.

"Ai? Lăn ra đây cho lão phu." Không Trần vừa dứt lời thì liệt diễm đã bùng lên từ trên lưới kiếm Hỏa Kỳ Lân rồi hung hăng bổ về phía bụi cây trong bóng tối. Lập tức ngọn lửa bùng lên và điên cuồng lao tới, ngọn lửa điên cuồng lao đi, nơi liệt diễm lướt qua cây cỏ tiêu điều, rơi rụng là tả.

Liệt diễm chồm vào trong bụi cây như yêu thú, người đứng trong bóng tối thấy liệt diễm đã lao đến trước người thì đột nhiên bay ra khỏi biển lửa, nhìn bộ dạng chặt vật của hắc hình như bị người ta ném ra ngoài thì đúng hơn, sau khi hạ xuống đất thì ho nhẹ hai tiếng rồi xoay người trốn ra sau một cây đại thụ. Trong ngọn lửa có một thanh âm nhàn nhạt vang lên: "Thiệu huynh đệ, đệ đi trước đi, người này đệ không ứng phó được." Lại nhìn trong biển lửa thì chợt có một làn ánh sáng màu xanh lóe lên lóng lánh, khuếch tán ra bốn phía nhanh như gió, nhanh đến mức mà dễ dàng có thể nhìn thấy tốc độ liệt diễm bị dập tắt bằng mắt thường. Ánh sáng màu xanh qua đi cũng là lúc liệt diễm chỉ còn sót lại những tàn lửa rơi rụng, một đạo thân ảnh mạnh mẽ bước ra từ trong đó, cẩn thận nhìn kỹ thì đó chính là Tạ Vân Long chứ không phải ai khác.

Không Trần nhìn thấy cảnh đó thì mặt già run run, một tay phụ ở sau lưng, lãnh đạm nói: "Càn Khôn Thanh Quang Giới, Thanh Long Thánh sứ?"

(có lẽ mấy bạn cũng hiểu phải không, thôi cứ giải thích, càn khôn thanh quang giới là chiếc nhẫn chứa vầng sáng màu

xanh của trời đất.)

Tạ Vân Long sa sầm mặt, chậm rãi đi ra rồi nhìn ngó chung quanh, khi không tìm được bóng dáng của con khỉ kia thì lông mày không khỏi cau lại, lộ ra có chút thất vọng, lại nhìn Không Trần rồi nhẹ nhàng vuốt chiếc nhẫn, lạnh nhạt nói: "Tứ đại hộ pháp đứng đầu Thánh Linh Cung, Không Trần."

Không Trần nhẹ nhàng giơ thanh kiếm Hỏa Kỳ lân chỉ vào Tạ Vân Long và thản nhiên nói: "Thanh Long, Thánh Linh Cung vốn không muốn đối địch của người nhưng nếu đã người nhúng tay vào sự tình Phục Long Đỉnh thì người không trách lão phu được rồi." Không Trần dừng thoáng một lát rồi lại nói: "Trong tay người có đồ vật mà Thánh Linh Cung muốn, vốn lão phu còn nghĩ rằng người sẽ không giao ra trọng bảo Càn Khôn Thanh Quang Giới trong truyền thuyết nhưng hôm nay người lại tới nơi này, vậy thì vừa vặn, người giao thứ đó ra đây hay là lão phu phải tự mình đoạt lấy." Hắn dứt lời thì lưỡi kiếm Hỏa Kỳ Lân liền dấy lên liệt diễm.

Không Trần lại liếc nhìn U Hồn, thấp giọng: "Đối phó hai con nữ oa kia."

U Hồn nhìn Tạ Vân Long đứng ở xa xa một lát, không hiểu đang nghĩ cái gì rồi liếc mắt lạnh lùng nhìn về phía Phong Nhã.

Thiệu Cảnh nấp ở phía sau thân cây đại thụ nhìn thấy cảnh bốn người giương cung bạt kiếm mà âm thầm kinh hãi, cuối cùng ánh mắt của hắn rơi trên người cô gái băng lãnh, cả kinh nói: "Phong Nhã! Đúng là nàng rồi."

Giờ phút này, Tạ Vân Long nhìn chằm chằm vào Không Trần, cau mày và thản nhiên nói: "Ta cũng không muốn phải đối địch với Thánh Linh Cung, chỉ là đồ vật người muốn hiện tại ta không để đưa cho người."

Tạ Vân Long dứt lời lại nhìn chăm chăm vào Không Trần. Không Trần nhẩn mày lại, nhắc thanh Hỏa Kỳ Lân lên rồi nói: "Vậy nghĩa là người muốn lão phu phải tự mình đoạt lấy!"

Không Trần vừa mới dứt lời, định động thủ thì đúng vào thời khắc này, Phong Nhã đứng cách đó thân thể khẽ dịch về phía sau, đột nhiên nhảy lên và quát: "Tuyệt Diên, đi". Dứt lời liền bỏ đi, hai người Tuyệt Diên đã nhảy xa hai trượng.

"Muốn đi? Không dễ dàng như vậy, phải hỏi xem Lưu Tinh phiến của ta có đồng ý không đã." U Hồn khẽ cười nói, khẽ phẩy quạt một cái thì hàn quang bùng lên, biến phi châm phô thiên cái địa lóe ánh sáng màu trắng đánh về phía hai người, U Hồn cũng nương theo thế hàn quang mà phóng lên, chạy về phía Phong Nhã.

Biến phi châm bùng xuống, Phong Nhã hừ lạnh một tiếng thì lập tức có một ngọn lửa màu tím bùng lên từ trên Thái Âm kính, độ ấm quanh mình lập tức bị giảm xuống lạnh đến cực điểm, nhất thời ngưng tụ một bức tường băng quanh người Phong Nhã, phi châm lóe ánh sáng màu trắng đánh đến tường trắng thì tiếng phá băng thanh thúy không ngừng vang lên bên tai. Phi châm tiêu tán, tường băng sụp đổ, nhưng thân ảnh U Hồn quá nhanh đã lao tới ngay phía sau Phong Nhã, lập tức vung tay thúc dục tia ánh sáng màu trắng lóe trên mặt Lưu Tinh phiến, nhất thời một lưỡi đao ánh sáng bắn thẳng vào cái cổ trắng ngần của Phong Nhã. Phong Nhã âm thầm giật mình, gã U Hồn này nhìn tưởng yếu đuối nhưng tốc độ lại nhanh kinh người. Dưới sự kinh hãi, hàm răng khẽ cắn rồi xoay người rơi xuống đất, tránh thoát được lưỡi đao của U Hồn, chợt quát: "Tuyệt Diên mau chạy, trở về báo tin."

Tuyệt Diên đang bay né tránh thì thân hình dừng lại, sắc mặt âm trầm, vừa muốn quay đầu trở lại bên người Phong Nhã thì Phong Nhã lại quát một lần nữa: "Chạy mau, đây là

mệnh lệnh, một lát nữa ta sẽ theo sau." Nghe được tiếng quát của Phong Nhã, Tuyết Diên mắt điẹc tai ngơ, lông mày chau lại rồi giương Bạch Vũ lên, bắn thẳng một mũi tên về phía U Hồn. U Hồn thấy mũi tên ánh sáng lao tới nhưng lại không hề né tránh, nhẹ nhàng vung Lưu Tinh phiến lên, không có bất cứ động tĩnh gì, cứ như vậy mũi tên ánh sáng bắn ra từ Bạch Vũ bị chôn vùi trong cây quạt. Tuyết Diên thừa cơ chạy vội đến bên cạnh Phong Nhã, nghiêm mặt nói: "Tuyết Diên nào có thể bỏ Phong Thần đại nhân mà đi một mình, để ta ngăn trở người này, Phong Thần đại nhân đi trước đi." Nàng dứt lời lại giương Bạch Vũ lên, cung cong hóa thành kiếm thẳng, định đánh về phía U Hồn.

Bạch Vũ vừa mới được nâng lên thì lông mày Phong Nhã chau lại, thở dài một hơi rồi kéo Tuyết Diên về phía sau, lãnh đạm nói: "Người không phải là đối thủ của hạ̃n, người đã không đi, vậy thì đứng ở một bên xem ta bức lui người này." Phong Nhã dứt lời thì sát cơ hiển lộ trong mắt, nói với Tuyết Diên: "Người này đạo hạnh rất cao, ta muốn sử dụng độc chiêu, người lui về phía sau đi." Nàng nói xong thì một lần nữa ngọn lửa màu tím lại bùng lên bên trên Thái Âm Kính, lấp lăm trong miệng, mặt Thái Âm Kính ngăm ngay U Hồn, thì thầm: "Hàn Phong Tiêu Tiêu, Nhược Thủy Hàn Băng."

Phong Nhã niệm xong thì đột nhiên đè Thái Âm Kính xuống dưới đất, lập tức tất cả thiên nhiên ở phạm vi mười trượng phía trước nhanh chóng bị đóng băng, sinh cơ bỗng nhiên nhạt nhòa, U Hồn thấy thế liền bật cười lớn, nói: "Chút tài mọn mà thôi. Nhìn ta đập tan băng sương của người đây." Ngưng cười liền giơ Lưu Tinh phiến lên định thi triển pháp quyết thì khẽ giật mình, đứng ngơ ngẩn ở nguyên một chỗ, đột nhiên trên người không thể cảm nhận được một tia linh lực nào, âm thầm giật mình: "Chuyện gì xảy ra? Linh lực của ta? Lại bị đông lại rồi." U Hồn thấy trên người truyền đến sự đau đớn lạnh lẽo, hoảng sợ vừa muốn lui lại phía sau thì lại phát hiện thân thể không thể nhúc nhích được, thì ra lúc này quanh mình đã ngưng tụ dày đặc tầng tầng băng

sương. Sau cơn sợ hãi mới kịp phản ứng, hóa ra nữ tử này sử dụng Ngũ Hành thuật pháp, chỉ là nàng không có sử dụng bất luận cái gì liên quan đến lá bùa, phù triện mà chỉ bằng một cái gương đã có thể sử dụng được Ngũ hành thuật pháp có uy lực lớn như vậy, hơn nữa còn là thuật pháp cao cấp cổ quái, có thể đông lại linh lực, chỉ lúc lúc này mới phát hiện ra thì đã muộn rồi, quả thật là tiến thoái lưỡng nan. Nếu như ngay từ đầu đã phát hiện được bí mật của nữ tử này rồi bày ra đề phòng, tùy thời đề phòng nàng thi triển thuật pháp thì hẳn chẳng thêm để mắt cái loại ám chiêu thuật pháp vớ vẩn này. U Hồn hối hận trong lồng ngực, tiếc rằng lúc này đã vô kế khả thi. Bây giờ chẳng những hai chân không thể nhúc nhích mà ngay cả hai tay cũng rất nhanh sắp bị băng sương bao trùm rồi, có muốn cử động cũng không thể.

Trái lại thì khóe miệng Phong Nhã khẽ hé một nụ cười lạnh lùng, từ từ giơ lên Thái Âm Kính đang bùng cháy ngọn lửa màu tím, băng sương ở đằng trước kính ngưng tụ thành một thanh băng kiếm, không nói hai lời liền đâm vào U Hồn.

Băng kiếm như con ngựa hoang bị đứt dây cương, nhanh chóng, mãnh liệt mà băng lãnh đâm thẳng vào chỗ hiểm của U Hồn. Đồng tử U Hồn mở lớn, chẳng lẽ U Hồn ta anh minh cả đời, cứ như vậy mà chết trong tay một con nha đầu miệng còn hôi sữa? Trong mắt lại lóe ra một tia tuyệt vọng.

Không Trần trông thấy sinh mạng của U Hồn gặp nguy hiểm như chỉ mảnh treo chuông thì hừ lạnh một tiếng, nói với Tạ Vân Long: "Thanh Long, lão phu về trước." Dứt lời, liệt điểm trên lưỡi Hỏa Kỳ Lân xông thẳng lên trời, Không Trần hét lớn một tiếng rồi nhảy vọt lên, bay người đến giữa không trung rồi hung hăng bổ một kiếm cách không vểmảnh đất bị ngưng tụ thành tường băng gần Phong Nhã. Liệt điểm thế như lũ quét chồm tới, hóa thành một con dã thú, cẩn thận nhìn kỹ thì nó có hình dáng giống hệt thần thú kỳ lân trong truyền thuyết, "Gừ gào", nó gầm một tiếng to khiến tất cả tường băng, băng sương vỡ vụn, mà thanh băng kiếm đâm

nửa đường về phía U Hồn cũng vang tiếng rắc rắc rồi vỡ nát thành từng mảnh.

Sau khi liệt diễm như thần thú hỏa kỳ lân đi qua thì tường bằng vừa ngưng tụ trên mảnh đất nhanh chóng bị hòa tan, cây cối hoa cỏ xung quanh đó trong khoảng khắc bị hóa thành to tàn. Khi liệt diễm lại tới trước mặt Phong Nhã lại nhẹ nhàng tiêu tán, hình như cố tình né tránh Phong Nhã.

Thanh thể to lớn của một kiếm này của Phong Thần gần như khiến tất cả những người ở nơi này bị giật mình rồi đứng ngơ ngác tại chỗ, trong mắt Phong Nhã vẫn còn dư quang của ánh lửa, đôi mắt to, trong veo như nước bị sợ hãi mà thất thần. Thật lâu nàng vẫn chưa thể lấy lại tinh thần.

Tường bằng trên người U Hồn giảm bớt thì mắt lộ sát cơ, giờ Lưu Tinh phiến lên định lao tới đánh úp Phong Nhã.

"U Hồn, lui ra!" U Hồn còn chưa kịp động thủ thì Không Trần đã quạt lạnh một tiếng. Sau đó thả lỏng Hỏa Kỳ Lân rồi thò tay bổ một chưởng xuống người Phong Nhã.

Chương 172: nếu không duyên (4)

Tác giả: Tiêu Đình

Dịch : Phương

Nguồn: www.tangthuvien.com

Ebook: enix

Thời khắc nguy hiểm tới quá bất ngờ, Phong Nhã trở tay không kịp, hoàn toàn không kịp né tránh, nàng đành trở mắt nhìn Không Trần lao đến ngày càng gần

Phong Nhã nhè nhẹ thở hắt ra, đôi mắt thanh lệ từ từ nhắm lại như dề dơi làm thịt, không hề làm ra bất luận phản kháng nào.

Trong khoảng khắc mơ hồ đó thấp thoáng bỗng có một đạo nhân ảnh đột ngột hiện lên, ngăn cản ở trước người nàng. Chỉ nghe được một tiếng khục rất nhỏ truyền vào trong tai rồi tắt lịm, thân thể Phong Nhã run lên rồi đột ngột mở mắt ra.

Vừa nhìn thấy cảnh tượng ở trước mắt Phong Nhã đã đứng bần thần tại chỗ, ngây dại nhìn thân ảnh chắn trước người, bối rối không biết làm sao.

"Tuyệt Diên, người!"

Sắc mặt Tuyệt Diên vẫn thung dung, khóe miệng khốn khổ run rẩy, ngập ngừng nói đứt quãng từng chữ: "Phong... Thần.... đại nhân. Chạy đi!", một dòng máu tươi chầm chậm lăn từ khóe miệng, rơi xuống yếu hèn đang giật giật, hình như nàng muốn nói nữa nhưng thủy chung lại không nói lên lời, rốt cục thân thể chấn động rồi run rẩy kịch liệt, yết hầu ngòn ngọt, kêu "A" một tiếng và phun ra một ngụm máu tươi, ngấm nhìn Phong Nhã lần cuối rồi từ từ ngã xuống đất.

Từng giọt máu tươi mà Tuyệt Diên phun ra chầm rãi lăn dài trên gò má Phong Nhã, hai tay nàng ôm chặt lấy thân thể

Tuyết Diên đang từ từ ngã xuống đất rồi cẩn thận đặt Tuyết Diên nằm trên mặt đất, đôi mắt nhẹ nhàng ngắm nhìn khuôn mặt Tuyết Diên bây giờ đã không rõ sinh tử, trong mắt nói không hết nỗi bi thương và thê lương.

Một khắc này, thiếu nữ băng lãnh ấy khóc nức nở, thì thầm: "Vì sao?" Hình như nàng đang hỏi thiếu nữ nằm trong ngực, mà hình như cũng tự hỏi chính mình, hoặc là cũng đang hỏi lão giả cầm kiếm đỏ lửa đứng ở trước người.

Khoảng giữa lông mày Không Trần dựng lên, thản nhiên nói: "Yên tâm đi, nàng không chết được vì lão phu không có ý định giết người, chỉ dùng ba phần lực thôi." Chợt lại nói: "Lão phu còn có chuyện muốn hỏi người, hãy cùng lão phu trở về Thánh Linh Cung, lão phu bảo đảm người sau này tiền đồ vô lượng, người thấy thế nào?"

Phong Nhã phảng phất như không hề nghe thấy những gì Không Trần vừa nói, sau một hồi khóc nức nở và thấp giọng thì thầm với Tuyết Diên thì thân thể khẽ run lên, ngọn lửa tím chậm rãi bốc cháy trong đôi mắt. Nàng ngẩng đầu nhìn Phong Trần, lại cúi đầu ngắm nhìn Tuyết Diên nằm trong ngực, mà bất giác xung quanh nàng lại có ngọn lửa tím bùng lên bao phủ khắp nơi, ngọn lửa tím bất thành hình lấy thân hình Phong Nhã làm trung tâm rồi nhen nhóm và bùng lên như bắc đền của ánh nến, quanh quẩn trên tay nàng và bốc cháy hừng hực.

Không Trần nhìn thấy trên người Phong Nhã biến hóa quỷ dị như vậy thì đồng tử co rút lại, bất giác cầm thật chặt chuôi Hỏa Kỳ Lân trong tay hơn, cẩn thận nhìn một lát thì da mặt giãn giãn, ánh mắt đầy nghi hoặc và sợ hãi, khóe miệng run rẩy, thì thầm: "Chẳng lẽ, không phải ta đoán sai"

Lời còn chưa dứt thì trong ngọn lửa tím bốc cháy trên người Phong Nhã đã bay lên một ngọn lửa đen kỳ dị.

Không Trần nhìn thấy hình dáng của ngọn lửa thì sợ hãi vô

cùng nhưng ngay sau đó trong mắt lại lấp lánh sự vui mừng khó có thể che dấu, nhin không được nói: "Đúng rồi, đúng rồi...." Nói được một nửa thì bật cười ha hả, trong mắt hiện lên một vòng điên cuồng, dứt quãng nói: "Đúng là nàng, Ngọc Nữ?"

Một trận bão gió bỗng nhiên nổi lên, khi thổi qua thân thể Phong Nhã thì bão gió cuốn lại thành hình lốc xoáy và quay ầm ầm xung quanh thân thể của nàng, điên cuồng xoay tròn. Phong Nhã chậm rãi đứng dậy, trong mắt ngọn lửa màu đen giao với ngọn lửa màu tím. Khi Không Trần nhìn thấy biến hóa quỷ dị trên người Phong Nhã thì bỗng nhiên lưỡi kiếm Hỏa Kỳ Lân trong tay hắn đã bắt đầu kịch liệt rung động, ngọn lửa màu đỏ điên cuồng bùng lên, hình như những biến hóa trên người Phong Nhã cũng khiến cho nó vô cùng hưng phấn.

Không Trần vui mừng và bật cười lớn, ngọn lửa màu đỏ cháy trên Hỏa Kỳ Lân lập tức chồm lên, cười nói: "Hỏa Kỳ Lân, lão bằng hữu của ngươi đã ở ngay trước mắt." Nói xong, không thể che dấu hết sắc mặt vui mừng và thì thầm: "Luân hồi, đây chính là luân hồi?" Không Trần nói xong thì cười điên cuồng, giơ Hỏa Kỳ Lân lên rồi mạnh mẽ bổ xuống một kiếm.

Một kiếm này mang theo thanh thế to lớn, so với một kiếm vừa rồi thì chỉ mạnh lên chứ không yếu đi. Ngọn lửa màu đỏ bên trên Hỏa Kỳ Lân điên cuồng chồm tới đánh úp Phong Nhã, nhưng Phong Nhã lại không cần né tránh, lập tức nhảy vọt lên rồi nhấc Thái Âm Kính lên đập mạnh vào Hỏa Kỳ Lân.

Dưới một kích này, lực phản chấn khổng lồ trong va chạm đột ngột bắn ra khắp mọi nơi, lại nhấc lên một hồi trùng kích cực lớn, khiến cây cối quanh mình bị bật rễ rung chuyển, lắc lư không thôi, mà hết thảy mọi thứ ở dưới chân hai người đã lập tức bị tan thành tro bụi, không còn tồn tại.

Một kiếm qua đi, Phong Nhã bị đẩy lui hơn hai trường, thân

thể khẽ run run rồi lập tức ổn định thân hình, lửa tím và lửa đen cháy trên thân thể bị yếu đi vài phần, lại nắm chặt Thái Âm Kính, vừa định lao đến đánh Không Trần thì khẽ nhìn kỹ bộ dáng của hắn, ánh mắt vô hồn như không còn tri giác, hình như bị cái gì đó thao túng và đã mất linh hồn vậy.

Không Trần gầm lớn một tiếng, lập tức một con mãnh thú Kỳ Lân chồm ra khỏi thân kiếm Hỏa Kỳ Lân, mang theo liệt diễm đập vào người Phong Nhã, Phong Nhã vẫn không cần tránh né như trước mà đang định phản kích, chỉ là đột nhiên con mãnh thú Kỳ Lân lại nhảy lướt qua bên người nàng.

Không Trần lạnh lùng cười cười, khóe môi hé ra nụ cười quý dị. Đúng là nhẹ nhàng cầm lòng kiếm Hỏa Kỳ Lân ra phía sau chứ không động thủ lần nữa.

Chỉ thấy sau khi con mãnh thú Kỳ Lân nhảy lướt qua người Phong Nhã thì lửa tím và lửa đen đang bùng cháy trên người nàng lập tức bị dập tắt, giống như là bị cái gì đó ăn mất vậy. Ngay giây lát sau đó thì toàn thân Phong Nhã đã trở lại trạng thái bình thường, sắc mặt nàng tái nhợt và đứng ngây ngốc, ánh mắt đầy bối rối, lộ ra là nàng không hiểu chuyện gì vừa xảy ra, lại ngơ ngẩn nhìn Thái Âm Kính nhưng không hiểu được gì cả. Chỉ là nàng còn chưa kịp hiểu chuyện gì xảy ra thì Không Trần đã bổ xuống một chưởng từ phía trước, bổ xuống bờ vai, Phong Nhã rên lên một tiếng rồi nằm xụi lơ xuống mặt đất, không còn khí lực để giãy dụa.

Không Trần cười ha hả, hắn không thể che dấu hết được niềm hưng phấn ở trong lòng, ngăm nhìn Phong Nhã một lát và thả nhiên nói: "Lần này xem ngươi còn chạy được không." Cuối cùng lại quay ra nhìn U Hồn, nói: "U Hồn, trông chừng nàng, nếu lại xảy ra chuyện gì ngoài ý muốn thì mình ngươi chịu tội." Không Trần nói xong thì nhìn thật sâu trong mắt Phong Nhã, đôi mắt say mê ẩn chứa thâm lương, chợt ngừng đầu nhìn lên bầu trời, trong miệng khe khẽ thở dài: "Bắc Đẩu, Ngọc Nữ, ta vẫn đi tìm nàng."

U Hồn lên tiếng đồng ý rồi hậm hực đi tới, đôi mắt đầy oán độc nhìn Phong Nhã. Phong Nhã nhìn thấy U Hồn thì hừ lạnh một tiếng, nghiêng đầu qua một bên, ôm Tuyết Diên và không nói thêm gì nữa.

Mọi chuyện xảy ra quá nhanh, Tạ Vân Long và Thiệu Cảnh đứng nhìn còn chưa kịp hành động gì thì Không Trần đã quay người lại.

Chỉ thấy hắc than thở cái gì đó rồi xoay người, chạy lại gần Tạ Vân Long rồi đứng lại và lãnh đạm nói: "Thanh Long, bây giờ hãy giải quyết chuyện của chúng ta."

"Ta nói rồi, đồ vật đó, ta không thể cho người."

"Vậy thì lão phu phải tự mình đoạt về." Không Trần nói xong liền đánh úp về phía Tạ Vân Long.

Ánh sáng màu xanh lập tức lóe lên trên tay Tạ Vân Long, hắc liên nhảy ngay về phía sau, sau khi hạ xuống thì nói với người ở sau cây đại thụ: "Thiệu huynh đệ, chạy đi, nhớ kỹ lời đệ đã nhận lời ta đấy, phải chăm sóc Tiểu Vũ cho tốt." Tạ Vân Long nói xong liền hét lên một tiếng rồi tiếp một chiêu của Không Trần, sau đó lại lui về phía sau mấy bước.

Không Trần nhướng mày, quát: "U Hồn, người đã ở nơi này thì một kẻ cũng không được đi."

"Vâng." U hồn dứt lời thì thân hình đã biến mất, phóng đến bên cạnh cây đại thụ, tốc độ cực nhanh của hắc liên khiến cho người khác khó có thể nhận ra. Mặc dù Thiệu Cảnh đã nắm chặt Thuần Dương Kính trong tay nhưng còn chưa kịp xuất thủ thì U Hồn đã đánh úp vào một trảo. Thiệu Cảnh còn chưa kịp né tránh thì vai trái đã nằm trong tay U Hồn, chợt bị hắc nhắc lên như con gà trống rồi ném ra bên ngoài, kêu "A" một tiếng và rơi xuống bên cạnh Phong Nhã.

Sắc mặt Phong Nhã tái nhợt, nàng nghe thấy có tiếng vang

bên người thì không nhin được liền quay đầu lại nhìn thoáng qua. Sắc mặt Thiệu Cảnh u ám, một tay ôm vai trái, người đầy bụi đất, ngẩng đầu lên nhìn về phía Phong Nhã.

Bốn mắt nhìn nhau, Phong Nhã ngây dại, cả kinh nói:"Thiệu Cảnh? Sao lại là ngươi?"

Chương 173: nếu không duyên (5)

Tác giả: Tiêu Đình

Dịch : Phương

Nguồn: www.tangthuvien.com

Ebook: enix

Sắc mặt Thiệu Cảnh u ám còn da mặt thì run rẩy, xê dịch thân thể, ngồi qua một bên cách Phong Nhã một khoảng nhỏ và không nói chuyện.

Sắc mặt Phong Nhã tái nhợt, ẩn chứa vẻ ưu thương nhàn nhạt, khóe miệng vẫn còn vương lại một dòng máu tươi, nàng cười tự giễu, nói: "Ta đã nói rằng chúng ta sẽ còn gặp lại, chỉ là ta không nghĩ tới lại gặp người trong hoàn cảnh này."

Thiệu Cảnh quan sát U Hồn và không để ý đến Phong Nhã, bàn tay âm thầm cầm chặt Thuần Dương Kính, chậm chạp nhích từng bước, mi tâm giữa lông mày cau chặt lại vì suy nghĩ cách chạy trốn. Nào biết Phong Nhã sớm đã nhìn thấy hết từng động tác của hắn trong mắt, cũng như đã nhìn rõ ý đồ của hắn, nàng cười khổ nói: "Ta thấy người tốt nhất là đừng có làm trò, đỡ phải tự mình chuốc lấy đau khổ, nam tử mặt trắng kia đạo hạnh rất cao, người trốn không thoát đâu." Nàng dứt lời thì nhẹ nhàng xoa xoa thiếu nữ thanh tú nằm trong ngực, biết tình hình của nàng không đáng lo lắng, chỉ bị ngất đi thì mới yên lòng lại.

Xa xa, Không Trần đã triển đấu với Tạ Vân Long khá lâu rồi, Tạ Vân Long vừa đánh vừa lui. Tạ Vân Long phải dựa vào thần lực của bất thể kỳ bảo Càn Khôn Thanh Quang Giới thì miễn cưỡng mới chớ thể tránh được thế công của Không Trần và không dám đón đỡ một chiêu nửa thức của hắn, đúng là lực bất tòng tâm, cực kỳ nguy hiểm, thất bại có thể nhìn thấy rõ ràng. Nhiều lần hai người đã biến mất trong đêm tối mà không biết đã đi đâu. Trong cánh rừng tàn tạ chỉ còn lại mình U Hồn đang trông giữ ba người Phong Nhã,

Chỉ thấy U Hồn oán độc nhìn chăm chăm vào Phong Nhã rồi lại quay ra nhìn Thiệu Cảnh, thản nhiên nói: "Tiểu tử, tốt nhất là ngươi nên thành thật một chút đi." Sắc mặt hắc lạnh lẽo, lại nói: "Nếu Tiểu Hôi của ta mà gặp phải chuyện gì thì U Hồn ta mặc kệ cái gì Đại hộ pháp Không Trần, cái gì Tam Hộ Pháp Tam Đài, nhất định sẽ làm các người đẹp mặt." U Hồn dứt lời thì ánh mắt lại nhìn về phương hướng Tiểu Hôi vừa bỏ đi, thì thầm: "Tiểu Hôi, đợi mọi chuyện ở đây trôi qua thì ta sẽ trở về Đại Trúc Phong tìm ngươi."

Phong Nhã sờ mặt Thái Âm Kính trong tay rồi thấp giọng nói: "Thiệu Cảnh, ngươi lại đây một chút."

Thiệu Cảnh nghe vậy thì lông mày hơi nhăn, nghi ngờ hỏi: "Để làm gì?"

"Bây giờ chúng ta đều ngồi ở trên một chiếc thuyền, người ta còn bị tổn thương nặng, ngươi sợ cái gì thế? Lại đây."

Con người Thiệu Cảnh đi lòng vòng quanh mắt, xê dịch thân thể rồi ngồi ở gần Phong Nhã. Phong Nhã nhìn kỹ khuôn mặt Thiệu Cảnh một chút, khuôn mặt chưa thành thực, lại hơi có vẻ tang thương, không anh tuấn, lại lộ ra vài phần đau khổ trên khuôn mặt gầy, thật sự là nhìn mãi cũng không thấy được điểm gì đặc biệt cả, nhưng lại khiến nàng chú ý rất lâu, cuối cùng khóe miệng Phong Nhã giật giật, nói: "Người có thể đưa ta mượn tấm gương được không."

Thiệu Cảnh nhướn mày, nắm chặt tấm gương rồi đem giấu ở phía sau, lãnh đạm nói: "Sao ta lại phải cho ngươi mượn?" Thân hắc không có của nả nên hồn, bây giờ cái Thuần Dương Kính này là vật trân quý duy nhất của hắc, nếu như miễn cưỡng phải lấy ra thì chỉ còn kiện bảo vật Xích Tâm Bát ở trong túi Lưu Vân thôi, trừ cái đó ra thì trên tay hắc không còn đồ vật gì dùng được cả. Kỳ vật như Thuần Dương Kính, hắc như thế nào cũng không thể cho người khác

mượn được.

Phong Nhã nhắc bàn tay lên, trong tay cầm Thái Âm Kính giờ ở trước mắt Thiệu Cảnh, nói: "Bởi vì Thái Âm Kính của ta và Thuần Dương Kính của người là một cặp trời sinh." Nàng dứt lời, ngẫm nghĩ lại nói: "Ta giao Thái Âm Kính cho người, người đưa Thuần Dương Kính cho ta, chúng ta trao đổi nhìn một lát, được không?"

Phong Nhã nói xong, không đợi Thiệu Cảnh trả lời đã đưa Thái Âm Kính tới trước người Thiệu Cảnh.

Thiệu Cảnh khẽ giật mình, bối rối không biết nữ tử thanh lệ xuất trần, lại lãnh nhược bằng sương này có ý gì, nhưng thấy sự thành khẩn trong mắt nàng, hình như không có ý đồ gì. Liền đưa tay nhận lấy Thái Âm Kính rồi trở tay lấy Thuần Dương Kính giấu ở phía sau đưa cho Phong Nhã.

Tấm gương đến tay, Phong Nhã không thể che hết được sự hưng phấn, rớt cục trên mặt tái nhợt nở một nụ cười.

Tay cầm Thuần Dương Kính, Phong Nhã tỉ mỉ xem xét tường tận một lát, lại nhẹ khẽ vuốt ve nó, trong mắt đột nhiên hiện lên nỗi bi thương, lẩm bẩm: "Đúng là Thuần Dương Kính." Chợt đôi mắt to chăm chú nhìn Thuần Dương kính, lâm vào trầm tư.

Đôi mắt Thiệu Cảnh nhìn chăm chăm vào Thuần Dương Kính trong tay Phong Nhã, không dám thư giãn chút nào.

Giây lát sau, Phong Nhã từ trong trầm tư tỉnh lại, khóe miệng run run, nói: "Thiệu Cảnh, ông lão tặng Thuần Dương Kính cho người có nói điều gì với người không?"

Lão thần tiên, à thầy tướng số? Thiệu Cảnh vừa nghe Phong Nhã xong thì trong đầu lại nổi lên thân ảnh của lão nhân - thầy tướng số tay cầm phướn gọi hồn "Tiên Nhân Chỉ Lộ" Cái lão thần tiên ấy cái gì cũng không nói, chỉ nói cái tấm

gương này là một đồ vật khó lường."

Lông mày Phong Nhã khẽ chau lại, chột như nghĩ đến điều gì đó và khẽ cười một tiếng, nói: "Nó quả là là đồ vật khó lường." Lại nói: "Vậy khẳng định người không biết nếu có duyên, nếu không duyên đâu?"

"Ừa? Cái gì là nếu không duyên, nếu không duyên?" Thiệu Cảnh khó hiểu hỏi.

Phong Nhã lắc đầu, quay đầu đi không để ý tới Thiệu Cảnh nữa, ánh mắt lại rơi vào Thuần Dương Kính, ánh mắt mê luyến, trên mặt hình như vừa hiện lên ba chữ "Nhược nữ tử" nữa, lại lâm vào trầm tư, trên người không còn một tia sát phạt nữa, không còn một tia lãnh ý nữa, vẻ mặt bi thương chỉ có thể nhìn thấy ở người mệnh khổ. Thiệu Cảnh nhìn bộ dáng của nàng mơ hồ lại nhìn thấy bóng dáng Tiểu Vũ ôm Tạ Vân Long mà khóc nức nở trong sơn thôn nhỏ cạnh cánh đồng.

Nữ tử trước mắt chỉ có duyên gặp mặt một lần nhưng sau khi nhìn thấy ánh mắt nàng bi thương như vậy, chẳng biết vì sao giờ phút này lại làm cho Thiệu Cảnh sinh ra lòng trắc ẩn, chỉ là hắn cũng không phải kiểu người tốt hiểu được cái gì là thương hương tiếc ngọc, nhẹ nhàng lắc đầu rồi quay người sang một bên, không lên tiếng nữa.

Giây lát sau, nữ tử phục hồi lại tinh thần từ trong trầm tư, nhẹ nhàng vượt Thuần Dương Kính, ánh mắt mê luyến, bắt gặp thì thầm trong miệng: "Hà dĩ cố. Tu bồ đề, chúng sinh chúng sinh giả. Nhược vô duyên, lục đạo chi gian, tam thiên đại thiên thế giới, bách vạn bồ đề chúng sinh, vi hà dĩ ngã tiểu nhân độc triễn, duy độc dữ nữ tương kiến?"

Dứt lời, lại thì thầm: "Tiền thế cô đơn, kim sinh nan hoàn. Nhược hữu duyên, luân hồi chi ngoại, đãi đáo thiên đàng bách kết chi hậu, tam xích chi tuyết, nhất dạ bạch, chí thử

vô ngữ, khước chích thặng hôi tẫn, bất năng phục nhiên?"

"Nan đạo, âm dương kính, mặt thể tình, ngã đích mệnh vận chân đích bất năng cải biến mạ? Nan đạo, thái âm, thuần dương, chú định yếu tương hợp, hựu yếu tương ly mạ?"

Nàng âm thầm niệm xong, thở dài thật sâu và đưa Thuần Dương Kính về phía Thiệu Cảnh, nói: "Thiệu Cảnh, ngày sau nếu hai kính còn gặp lại, người có thể đồng ý với ta một chuyện không?"

Câu nói này có chút mạc danh kỳ diệu, Thiệu Cảnh bối rối không hiểu lắm nên cảm thấy đầu mình to như cái đầu, lại không biết phải trả lời như thế nào, đành gật đầu, nói: "Người nói đi."

"Nếu Thuần Dương, Thái Âm còn gặp lại, xin người đừng bắt chúng phải tách ra."

(2 đoạn kinh hán viết ... đợi cúng xong mình tra google xem là kinh gì đã, dịch ra nó mất thiêng :))

Chương 174: Chu Tước (1)

Tác giả: Tiêu Đình

Dịch : Phương

Nguồn: www.tangthuvien.com

Ebook: enix

Bầu trời đêm thâm thúy, âm u tĩnh mịch, bảy con huyết long bay lượn phiêu du trên bầu trời lần lượt gầm rú một hồi rồi dây dưa quần bện vào một chỗ, bay lồng vào nhau, từ trong đó bắn ra ánh sáng màu đỏ chói mắt, máu từ trên người lũ huyết long tản ra biến máu nhuộm đỏ trời đêm, thanh thế hùng vĩ. Chắc hẳn người ngoài trăm dặm cũng nhìn thấy uy phong của lũ rồng này.

Dưới tế đàn, một đám đệ tử Thiên Âm Môn đứng chỉnh tề ngẩng đầu nhìn lên trời cao, đôi mắt sưng như bị nhồi máu, lộ rõ sự điên cuồng, bầu không khí hung tàn thô bạo tràn ngập trong đám người, giờ phút này một ít đệ tử đạo hạnh thấp kém sớm đã bị tế tự ảnh hưởng, ánh mắt trống rỗng, tràn ngập huyết quang.

Không Trần đi khá lâu rồi mà vẫn chưa về khiến Tam Đài phải lo nghĩ và bất an, tâm niệm vừa động liền vung tay áo qua, trong tay đã xuất hiện thêm một thanh trường kiếm tràn ngập hắc khí, màu đen như mực, thân kiếm vừa dài vừa rộng. Tam Đài ngây dại nhìn vào trường kiếm trong tay, lẩm bẩm: "Điều khiển chim ưng, cảm ứng sinh mệnh của vạn vật, ngoại trừ Ngọc Nữ, thế gian còn ai có thể làm được điều này? Nhưng mà nàng và Bắc Đẩu không phải đã... ..?" Tam Đài cay mảy, thở một hơi dài, nói: "Oan nghiệt." Tam Đài than thở xong thì hung hăng cắn răng một cái, lại nói: "Không Trần Hỏa Kỳ Lân, Nam Đẩu Thái Hòa, Tam Đài Tương Tà, Bắc Đẩu Thanh Cương, tứ đại danh kiếm của Thánh Môn, hôm nay không còn Bắc Đẩu Thanh Cương, quả thực là nghiệt... duyên..."

Tam Đài nhìn chăm chăm vào hắc khí bốc lên trên Tương Tà uviensach.vn

kiếm mà đột nhiên xiết chặt nắm đấm lại, giờ Tương Tà kiếm lên rồi đâm xuống mặt đất, xử kiếm mà đứng, sắc mặt sa sầm xuống rồi ngẩng đầu nhìn về phía bảy con huyết long đang bay lượn trên bầu trời rồi lại quay đầu nhìn về đêm tối ở phía trước, sắc mặt tối sầm như màu đất.

"Tế phẩm" vẫn không ngừng nhảy vào huyết trì, sau khi tế đàn chấn động thêm nhiều lần nữa thì lại có thêm một con huyết long lao thẳng lên trời, tám con huyết long bay vòng vào nhau tạo ra một vòng xoáy trống rỗng ở bên trong. Ở bên trong vòng xoáy chậm rãi hiện ra hình ảnh hư ảo của một chiếc đại đỉnh. Sau khi đại đỉnh xuất hiện thì huyết quang xông thẳng lên trời, sự hung tàn lan tràn trên bầu trời.

Trong lúc việc tế tự được tiến hành đâu vào đấy thì ở phía sau đám người, ánh mắt lạnh thấu xương của một bóng hình xinh đẹp nhìn qua nữ tử kiều mỵ đứng bên người hộ pháp Tam Đài, trong tay cầm thật chặt một vật giống như ngọc mà không phải ngọc, giống như đá mà không phải đá, bàn tay nàng mạnh mẽ bóp vào vật ấy khiến bàn tay bị cắt rách, một dòng máu tươi đỏ thẫm chảy ra từ miệng vết rách trên lòng bàn tay, khi máu tươi chảy tới vật ấy thì thẫm thấu xuống dưới, đồng ý để mặc cho vật ấy hút sạch không thừa một giọt.

Sắc mặt của bóng hình xinh đẹp ấy chợt tái đi, chợt chấp tay trước ngực rồi kẹp vật ấy ở trong đó, mặc kệ cho vật ấy hút máu tươi của mình. Một lát sau, đợi sau khi vật ấy đỏ tươi màu máu thì nữ tử này mới chậm rãi buông hai tay ra. Mà lúc này vật ấy màu đỏ tươi lại có vài phần nóng bỏng như lửa, nữ tử tàn nhẫn nắm chặt nó ở trong tay rồi nhìn thật sâu vào nữ tử yêu mị đứng sau lưng Tam Đài, liền quay người bước ra ngoài cốc.

Nữ tử kiều mỵ đứng sau lưng Tam Đài chợt cảm thấy trong ngực mình nóng như bị phỏng, vươn ngọc thủ tiến vào vuốt ve một vật giống như mảnh vỡ của vật gì đó ở trong ngực,

ting tế để ý thì lại giống hệt như vật nằm trong tay bóng hình nữ tử xinh đẹp ở sau đám người kia. Sau khi bàn tay sờ vào vật đó thì cảm thấy nóng hôi hổi như bị lửa nung, nữ tử bất giác giật mình, toàn thân không khỏi run rẩy, cặp môi đỏ mọng run lên, âm thầm cả kinh nói: "Thanh Dung?" Nữ tử này cố gắng ngăn chặn nỗi sợ hãi trong lòng nhưng không được, tay cầm mảnh vỡ trong ngực thật chặt, nhất thời làm ra tư thế đàn bà quyến rũ hơn trước trăm lần, nũng nịu nói với Tam Đài: "Tam Đài hộ pháp, tiểu nữ có chuyện cần đi điều tra, trở về sẽ lại đến quan sát dị tượng Cửu Long Hóa Đỉnh."

"Hử? Người muốn làm cái gì?" Ba Đài nghi hoặc nói.

"Điều này? Quả thực là chuyện thầm kín của nữ tử, tiểu nữ không tiện bẩm báo."

Tam Đài nhướng mày, không còn lời nào để nói liền gật đầu. Nữ tử này bề ngoài đẹp đẽ, kiều diễm đậm đà, mồm miệng lanh lợi lại có phần hiểu thuật mị hoặc người khác, Tam Đài nghĩ có khi mấy việc xuân cung nữ tử này làm cũng không biết mệt, mặc dù hẳn không hiểu nhiều lắm về nữ tử cùng thuộc Thánh Môn này nhưng khi đứng ngoài quan sát thì mặc dù nữ tử này xinh đẹp nhưng nói tục không bảo được, liền cũng lười mà mặc kệ nàng.
(xuân cung đồ đó ... xxx)

Nữ tử hành lễ xong liền lắc lắc eo nhỏ và đi về phía trước. Chỉ là sau khi nữ tử này đã đi một đoạn cách xa Tam Đài thì thái độ kiều mỹ bị tan thành sự lạnh lùng và nghiêm nghị, chỉ với sắc mặt lạnh lùng như vậy thì mặc kệ là ai cũng không nghĩ ra nàng có thể giả bộ tư thế quyến rũ đến như vậy. Đợi đến lúc tiến vào rừng rậm thì đột nhiên thân hình của nữ tử lại nhanh như gió, chạy thẳng ra bên ngoài cửa cốc, chỉ trong giây lát đã biến mất ở trong bóng đêm.

Tam Đài đợi sau khi nữ tử đi rồi thì lạnh nhạt nhìn về phía thân ảnh của nàng, hít một hơi rồi khinh thường nói: "Thế hệ

Chu Tước Thánh sứ này sao lại trở thành diện mạo như vậy chứ." Tam Đài than thở xong thì ngẩng đầu nhìn lên trời, nhìn vào vòng xoáy nằm chính giữa tám con huyết long, trong lúc mơ hồ hần gần như đã nhìn thấy toàn bộ cự đỉnh.

Nữ tử ấy ra đến bên ngoài cốc thì ánh mắt càng ngày càng lạnh như băng và cũng vội vàng hơn, trong tay nắm chặt mảnh vỡ nóng hôi hổi và lao vội như sấm sét, nhìn chăm chăm về phía trước, sắc mặt đầy thê lương.

Sắc mặt Tô Thanh Dung tái nhợt, nghĩ đến là bị mảnh vỡ nóng rực trong tay hấp thụ không ít máu tươi, sau khi ra khỏi cốc thì vội vàng chạy về phía một ngọn núi, thỉnh thoảng nàng lại quỳ đầu nhìn về phía sau như là đang chờ đợi điều gì đó. Sau một lúc lâu thì nàng đã tới gần ngọn núi, phía trước là vách núi dựng đứng không có đường đi. Tô Thanh Dung dừng lại một lát, sắc mặt sa sầm xuống và nhìn về phía bầu trời đêm, đứng lặng người không hề cử động, cứ như vậy mà im lặng đứng một mình dưới vách đá.

Đêm thu tiêu điều lạnh lẽo, núi sông im ắng đau thương, một chiếc lá lăm lặc rụng rơi, cành cây không giữ lá lại mà cứ vô tình để chiếc lá trôi theo gió, không biết nàng đã đứng bao lâu thì một làn gió mát đêm khuya vô tình bỏ rơi một chiếc lá, bay xuống mái tóc nàng, chỉ là nàng không hề nhận ra, cứ như vậy mà đứng một mình im lặng ở nơi đó. Một lát sau bỗng nhiên một ngón tay nhẹ nhàng giúp nàng phui nhẹ chiếc lá rụng rơi trên mái tóc và có một thanh âm dịu dàng của nữ tử vang lên: "Thanh Dung."

Tô Thanh Dung ngây dại, đột nhiên nắm chặt bàn tay run rẩy, nghe thấy thanh âm thân thương mà lạ lẫm, nàng trầm mặc một lát rồi chợt xoay người, rút ra một thanh đoản đao từ bên hông, đặt vào cổ nữ tử ở sau lưng, lạnh lùng nói: "Vì sao? Vì sao lại phản bội sư phụ?"

Đao chạm vào cổ nhưng nữ tử xinh đẹp ấy không hề phản kháng, nàng chỉ im lặng cúi đầu xuống và không nói thêm

gì nữa, một lát sau, khóe mắt ngân ngấn ướt đầy nước mắt, sự hối hận không thể che dấu, mặc cho son phấn rục rở, má đỏ môi hồng cũng không thể che hết sự ưu thương thật sâu trong nước mắt.

Gió thu điều hiu vắng lặng lẽ thổi qua như cũ, một lần lại một lần lướt nhẹ thổi qua khiến mái tóc và tà áo dài của hai nữ tử có tướng mạo giống hệt nhau bay lất phất.

Không biết đã qua bao lâu thì nữ tử xinh đẹp ấy mới chầm chậm mở miệng nói: "Có lẽ ta sai rồi." Trong đôi mắt đẹp sáng sủa nổi thê lương, lại nói: "Phải mang danh Chu Tước trên lưng thực sự quá mệt mỏi, ta chỉ muốn được cùng Minh Nguyệt rời xa những phân tranh ở nơi này, nhưng mà sư phụ nàng " Dứt lời, một giọt nước mắt nóng lại lăn dài trên má rồi theo gió mà rơi.

"Im ngay, người phản bội sư môn chỉ vì một kẻ gọi là nam tử chính đạo, còn đem Chu Tước ấn giao cho lũ Thánh Linh Cung để chúng nó mưu hại sư phụ, chẳng lẽ người đã quên công ơn nuôi dưỡng của sư phụ rồi ư?" Dứt lời, biến sắc, cả giận nói: "Hôm nay ta sẽ giết người để thanh lý môn hộ." Dứt lời, đoản đao trong tay Tô Thanh Dung chậm rãi đâm vào cổ nữ tử kia một vết nho nhỏ, một dòng máu tươi nường theo đoản đao chảy xuống, theo gió mà rơi. Chỉ là giờ phút này cánh tay Tô Thanh Dung run rẩy, như thế nào cũng không đành lòng đâm đoản đao sâu hơn nửa tấc.

Nữ tử yếu mị chầm chậm nhắm mắt lại và không hề phản kháng, nàng thở dài rồi hé nụ cười thung dung, nhẹ nhàng nói: "Minh Nguyệt ơi, ta đi trước một bước rồi, chàng hãy cố sống cho tốt."

Tô Thanh Dung ngẩng nhìn sắc mặt tử tử sinh đôi mà ngày xưa mình yêu thương nhất mà không đành lòng ra tay độc ác, đến khi giọt máu tươi rơi theo gió vào má Tô Thanh Dung thì cánh tay run rẩy của nàng rốt cục đã từ từ hạ xuống, đột nhiên xoay người lại rồi vứt bỏ đoản đao xuống

mặt đất, đứng giữa bầu trời đêm cao vô tận và vách núi đá dựng đứng sâu không thấy đáy mà thét dài một tiếng tê tâm liệt phế.

Đôi mắt của nữ tử kiều mị sau lưng chậm chậm mở ra, nhìn muội muội của mình mà sinh lòng thương tiếc, không nhìn được mà nhẹ nhàng ôm Tô Thanh Dung vào trong ngực, nói: "Thanh Dung, tỷ tỷ biết là muội không nhẫn tâm hạ thủ, tỷ tỷ thực lòng xin lỗi sư phụ, cũng thực lòng xin lỗi muội, chờ tỷ tỷ cứu sống được Minh Nguyệt thì tỷ tỷ sẽ cho muội một cái công đạo." Đứt lời liền giật mảnh vỡ trong ngực cùng một chất liệu với mảnh vỡ của Tô Thanh Dung rồi đặt vào trong tay Tô Thanh Dung, thản nhiên nói: "Sau này, muội sẽ hòa hợp được Chu Tước và Phượng Hoàng làm một. Bí mật về Tru Tiên, từ nay về sau chỉ còn một mình muội có thể cởi bỏ."

Nữ tử ấy nói xong thì không nói thêm gì nữa, liền quay người bước đi xuống dưới núi, đi được một đoạn thì khẽ dừng lại, lưng quay về phía Tô Thanh Dung, nói khẽ: "Thanh Dung, tha thứ cho tỷ tỷ đã khiến muội phải một mình mang danh Chu Tước trên lưng. Nếu như ngày sau muội yêu một nam nhân thì đừng bao giờ quan tâm cái gì Chu Tước, cái gì Tru Tiên, cái gì chính tà nữa, nếu không muội sẽ đau khổ lắm, muội phải nhớ lấy." Nữ tử ấy nói xong liền thả người chìm vào trong bóng tối.

Tô Thanh Dung nắm chặt hai mảnh vỡ giống như ngọc mà không phải ngọc, giống như đá mà không phải vỡ trong tay, nhìn theo bóng lưng tỷ tỷ đã đi xa mà rốt cục nhìn không giữ được sự lạnh băng, không giữ được ngụy trang, đột nhiên gào lớn: "Thanh Mị, vì sao? Vì sao lại biến thành như vậy? Vì sao các người đều rời bỏ ta mà đi?"

Người nữ tử đã đi xa im lặng không trả lời, chỉ có một dòng nước mắt lạnh lẽo rơi xuống.

Tô Thanh Mị đi rồi, ngọn núi này chỉ còn lại một mảnh đồi

hiu buồn bã, Tô Thanh Dung nước mắt rưng rưng, oán hận nhìn theo bóng lưng tỷ tỷ mình chìm trong đêm tối, thật lâu vẫn không thể lấy lại được tinh thần. Một lát sau, nàng lau đi nước mắt, sắc mặt đột nhiên băng lãnh hơn, ánh mắt thê lương.

Chương 175: Chu Tước (2)

Tác giả: Tiêu Đình

Dịch : Phương

Nguồn: www.tangthuvien.com

Ebook: enix

Tô Thanh Dung ngẩng đầu lên nhìn đám huyết long đang bay lượn trên bầu trời xa xôi, khẽ cau mày, âm thầm cất kỹ hai mảnh vỡ và cười nhạt một tiếng, oán hận thì thầm: "Thánh Linh Cung, Thiên Âm Môn, nợ máu của sư phụ, sớm muộn các người cũng phải trả."

Lúc này đã tới giờ Sửu, đột nhiên một con cự long đột ngột lao từ dưới huyết trì bay lên bầu trời, gầm thét một hồi rồi gia nhập vào bầy tám con huyết long đang bay quần bên vào nhau. Sau khi con huyết long thứ chín gia nhập vào bầy rống thì nhất thời huyết quang bùng lên chói lọi, rất cục hình dáng hư ảo như có như không của một chiếc đại đỉnh ở giữa chín con rồng cũng hiển hiện rõ ràng từng chi tiết.

"Cửu Long Hóa Đỉnh" Hai tay Tam Đài run rẩy, hẳn khó có thể ngăn chặn sự hưng phấn trong lòng, kích động nói.

Cửu Long Hóa Đỉnh đã thành, đám đệ tử Thiên Âm Môn ánh mắt tràn ngập hưng tàn đang đứng dưới tế đàn lập tức chỉnh tề khom người xuống, quỳ sát bên dưới tế đàn.

Vị kỷ, đại đỉnh càng hiển hiện rõ ràng thì chín con huyết long quần bên càng mờ hơn và dần dần biến mất, rất cục không còn nhìn thấy chút bóng dáng nào, chỉ còn chiếc đại đỉnh phiêu phù ở trong không trung, tràn ra biển máu nhuộm đỏ bầu trời đêm.

Mà thời điểm chín con huyết long biến mất trên bầu trời thì bốn vị trưởng lão của Thiên Âm Môn đang đứng trên tế đàn bỗng dựng đồng loạt thu hồi thủ ấn, sắc mặt tái nhợt, không kịp thở đã ngã bịch xuống đất, đúng là bị thoát lực

mà ngắt đi. Mà Bạch Hổ ấn cắm vào tể đàn lúc trước đã sớm bị nứt toác khi đại hình hiển hiện trên bầu trời, cuối cùng hóa thành mặt bụi, tan vào hư vô.

Đôi mắt Tần Lăng nhìn chăm chăm vào đại đỉnh mà kích động không thôi, nháy lên tể đàn, trong mắt ngập đầy máu đỏ, không khỏi cười ha hả, nói: "Bạch Hổ ấn đã bị cởi bỏ, rốt cục cũng đã cởi bỏ được ba ấn trong bốn ấn, Phục Long Đỉnh cuối cùng cũng sắp nằm ở trong tay Thiên Âm Môn ta rồi."

Sau khi việc tể tự hoàn tất không lâu thì luôn luôn hiện ra biến hóa rõ ràng. Dãy núi Thiên Thanh Sơn thuộc địa bàn của Huyền Thiên tông lập tức bị rung động uỳnh uỳnh rồi mới trở lại bình thường. Mà lập tức cũng có vầng sáng lóe ở trên bầu trời, một cái đồ vật hư ảo màu đỏ như máu tươi đó bay trên bầu trời đêm, như ẩn như hiện như ảo ảnh, nhìn kỹ hình dáng của nó thì đúng là một cái đại đỉnh, mà ở chung quanh cái đại đỉnh lại có chín con rồng khổng lồ bay vờn quanh, thanh thế kinh người. Đám đệ tử đứng ở trên trạm canh gác buổi đêm nhìn thấy đều cả kinh: "Đây không phải là dị tượng mới xuất hiện vài ngày trước ư, sao đêm nay lại xuất hiện."

Sau một hồi chấn động thì cảnh tượng hư ảo chín con huyết long bay vờn quanh đại đỉnh trên bầu trời đêm dần dần biết mất, chỉ trong chốc lát đã tan biến như bông phù dung sớm nở tối tàn, tan mất không còn nhìn thấy gì nữa. Chỉ là không có người chú ý tới, nơi dị tượng xuất hiện chính là bên trên bầu trời của tòa động phủ cổ tu mới xuất thế không lâu trước đây.

Xa xa, Thanh Phong đang mặc áo đạo bào đứng trên đỉnh một tòa đại điện, đứng chắp tay, ngẩng đầu nhìn qua bầu trời đêm xa xa, không khỏi cau mày, âm thầm nói: "Không hiểu cái dị tượng này đến tột cùng có bí mật gì."

Lúc này, một đạo nhân ảnh xuất hiện sao lưng hắc, khi đi

đến sau lưng Thanh Long thì cùng kính nói: "Sư phụ." "Đệ tử... .."

Thanh Phong khoát tay chặn lại, cắt ngang lời Nhậm Hào rồi thở dài một cái, nói: "Nhậm Hào, người nghĩ vì sao cái dị tượng này lại xuất hiện hai lần ở trên bầu trời của Huyền Thiên tông?"

Nhậm Hào im lặng một lát, ngẫm nghĩ rồi chớp tay nói: "Dị tượng xảy ra liên tục tất có họa phúc, chỉ là việc họa phúc này chỉ xảy ra ở trong sớm tối, đệ tử suy nghĩ không thấu đáo, không dám nói bừa."

Thanh Phong cau mày, xoay người lại nói: "Cổ tu động phủ xuất thế, trong đó tất có trọng bảo, hôm nay tất cả các thể lực ở nơi này đều đã biết chuyện và theo gió mà đến, nhìn chăm chăm vào Huyền Thiên tông, thực đúng là khó mà liệu được họa phúc." Thanh Phong dừng một lát, lại nói: "Người có hiểu vì sao đám thể lực ngư long hỗn tạp chờ ở dưới núi lâu rồi mà vẫn không dám làm ra chút dị động nào không?"

Nhậm Hào lắc đầu, đáp: "Đệ tử không biết, xin sư phụ chỉ rõ."

Sắc mặt Thanh Phong sa sầm xuống, nghiêm nghị nói: "Bọn chúng đang đợi."

"Đợi?" Nhậm Hào nghi hoặc hỏi.

"Đúng vậy, bọn chúng chờ đợi tới lúc có người động thủ trước thì mới thừa dịp ủa lên."

Nhậm Hào cả kinh, cau mày, hỏi: "Chúng ta phải làm như thế nào bây giờ?"

Thanh Phong cười nhạt, nói: "Một chữ, nhẫn, ung dung bình thản, im lặng theo dõi kỳ biến, cố thủ sơn môn, ngoảnh mặt làm ngơ với đám thể lực đang tụ tập ở dưới núi, không quan

tâm dù bọn chúng có làm trò khỉ gió gì để khiêu khích, cũng không được phát sinh xung đột với bất kỳ một thế lực nào. Chỉ cần không có người động thủ trước thì Huyền Thiên tông sẽ vững như bàn thạch, ổn như Thái Sơn, chỉ cần nhẫn được qua khoảng thời gian này thì bọn chúng sẽ phải tán đi. Mà đến lúc đó, Huyền Thiên tông chúng ta có thể có được cổ tu động phủ, hoàn toàn độc hưởng.

Nhậm Hào nhăn châu xoay động, nhẹ gật đầu cười nói: "Sư phụ anh minh, đệ tử biết phải làm sao rồi." Nhậm Hào ngẫm nghĩ một chút, sắc mặt âm thầm hằn, lại nói: "Vậy đám người đột nhiên biến mất trong tông là huynh muội Tạ Vân Long, Tô Thanh Dung, còn có tên Thiệu Cảnh chặn giết hai vị sư đệ Lục Thường, Diêu Tín thì cần phải truy cứu như thế nào, chẳng lẽ cũng nhẫn rồi bỏ qua sao?"

Da mặt Thanh Phong giật giật, lãnh đạm nói: "Việc này thật là kỳ lạ, mấy người đó đều có quan hệ với cái chết của Vệ Trọng, nếu ta đoán không sai thì lý do bọn chúng bỏ trốn bảy tám phần mười là để chạy tội, tránh né sự truy tra của Thanh Hà. Chỉ là hình như tên Thiệu Cảnh này có chút bí mật ở bên trong, suy đoán không ra, không biết hắc ẩn náu ở Huyền Thiên tông để làm gì, mà quan trọng hơn là, người của Bạch gia đang tìm kiếm hắc, chắc chắn hắc không phải là kẻ tầm thường." Thanh Phong dứt lời, mắt quét ngang, lại nói: "Những sự tình này để sau hãy tính, so sánh với đại cục thì những sự tình này chỉ là việc nhỏ. Đợi nhẫn qua thời khắc nguy cơ tứ phía, mạch nước ngầm bắt đầu khởi động thì chúng ta lại toàn lực truy tra những người này, bắt về tính sổ."

Nhậm Hào nhẹ gật đầu, đáp: "Vâng."

Thanh Phong xoay người nhìn lên bầu trời sâu thăm thẳm như có điều suy nghĩ, một lát sau lại nói: "Mặt khác, chủ động đem sự tình mấy người bỏ trốn này báo cho Thanh Hà biết, cũng nói cho hắc biết chúng ta án binh bất động. Hắc cực kỳ bệnh vực thẳng con của mình, ta quả thật là rất

muốn nhìn xem sau khi nghe được tin mấy người này trốn tội thì hẳn sẽ có phản ứng gì."

"Vâng." Nhậm Hào lại đáp lời.

Thanh Phong khoát khoát tay, không nói thêm gì nữa. Nhậm Hào hiểu ý cũng không nói nhiều liền lui về phía sau.

Trên đỉnh đại điện, lông mày Thanh Phong chậm rãi giãn ra, hẳn đứng hồi lâu như đang suy tư điều gì đó.

Không biết đã qua bao lâu thì phía sau lại vang lên một hồi tiếng bước chân rất nhỏ, đồng thời thân ảnh sau lưng càng ngày càng lại gần, một mùi hương thơm dịu nhàn nhạt mà chỉ có trên người con gái mới có nhẹ nhàng trôi vào mũi.

"Chưởng môn chân nhân."

Nghe được cái thanh âm lạnh lùng như băng này thì khoảng giữa lông mày Thanh Phong khẽ cau, xoay người lại, nhìn thấy dung mạo nữ tử thì lạnh lùng nói: "Là người?"

Chương 176: Chu Tước (3)

Tác giả: Tiêu Đình

Dịch : Phương

Nguồn: www.tangthuvien.com

Ebook: enix

Nữ tử đi lên trên đỉnh đại điện, ngẩng đầu lên nhìn bầu trời đêm và nói: "Các người cố tình để ta chạy thoát?"

Vẻ mặt Thanh Phong đầy nghi hoặc, không nói hai lời liền niệm pháp quyết trong tay rồi bỏ một chưởng về phía nữ tử.

Nào có thể ngờ được nữ tử ấy lại không hề né tránh, đôi mắt đẹp kiên cường nhìn thẳng vào một chưởng mười phần đạo kinh này của Thanh Phong mà không hề chớp mắt.

Một chưởng bổ tới trước người nữ tử nhưng chẳng hiểu vì sao thân hình của Thanh Phong bỗng dừng lại, lãnh đạm nói: "Thật can đảm, người vẫn còn dám quay về Huyền Thiên tông." Thanh Phong dứt lời thì sắc mặt trầm ngâm, thấy ánh mắt kiên cường của nữ tử thì nghĩ người như có điều suy nghĩ, một lát sau thu hồi pháp quyết.

Tô Thanh Dung cười nhạt, nói: "Chưởng môn chân nhân không cần như thế, ta đã dám đến nơi này thì ta không sợ người."

Lông mày Thanh Phong chau lại, sắc mặt sa sầm xuống, hỏi: "Vệ Trọng chết ở trên tay các người à? Người và cái kẻ tên là Thiệu Cảnh, đến tột cùng là người ở đâu? Vì sao lại trà trộn vào bốn môn."

Khóe miệng Tô Thanh Dung khẽ hé lên một nụ cười nhẹ nhàng vui vẻ, im lặng không nói gì nhưng một lúc sau thì thản nhiên nói: "Vệ Trọng? Thiệu Cảnh? Một vị chưởng môn chân nhân như người sẽ không để ý đến mấy cái này đâu. Người có lẽ còn quan tâm tới mục đích của ta hơn nhiều,

phải không. Về phần ta là người như thế nào thì căn bản đó không phải là việc quan trọng."

Da mặt Thanh Phong run rẩy, không thể bác bỏ, quả thật lời nói của nàng đã nói đúng vào tâm tư trong lòng hắn, thắng ngu như Vệ Trọng thì có chết thêm vài người nữa cũng chẳng có gì đáng chết, cũng chẳng gây được chút tổn thất nào cho hắn và Huyền Thiên tông, về phần Thiệu Cảnh, mặc dù người này cũng khá kỳ quặc vì có thể khiến cho người của Bạch gia hứng thú nhưng nói cho cùng thì cùng lắm hắn cũng chỉ là một tiểu nhân vật, trà trộn vào trong Huyền Thiên tông chứ chưa tạo thành được uy hiếp gì cho Huyền Thiên tông, việc hắn làm bây giờ đã bại lộ, giết người rồi bỏ chạy, với người biết suy nghĩ cho đại cục như Thanh Phong thì cũng không cần phải truy tra làm cái gì, nhưng ngược lại con ranh Tô Thanh Dung này trốn rồi lại trở về, quả thực đã khiến hắn cảm thấy rất khó hiểu. Thanh Phong trầm tư một lát rồi thả lỏng hai tay chấp sau lưng, nghiêm nghị nói: "Người có mục đích gì thì nói đi? Đợi người nói xong thì ta sẽ quyết định xem nên xử trí người như thế nào."

Sắc mặt Tô Thanh Dung dần dần lạnh lẽo hơn, lạnh nhạt nói: "Chúng ta làm một cuộc giao dịch."

"Ồ? Giao dịch?" Khóe mắt Thanh Phong giật giật, cảm thấy hứng thú hơn và hỏi: "Người nói ta nghe một chút đi."

"Người giúp ta làm một chuyện, ta giúp người đạt được một kiện tuyệt thể thần binh."

Thanh Phong nghe vậy thì ngạc nhiên một hồi, nghi hoặc một hồi, lông mày từ từ nhăn lại, thì thầm tự hỏi: "Tuyệt thể thần binh?" Trong lòng âm thầm suy nghĩ nhưng vẻ mặt lại hững hờ như không, sắc mặt sa sầm xuống, hỏi: "Cái gì là tuyệt thể thần binh?"

Khóe miệng Tô Thanh Dung hé ra một nụ cười quỷ dị, thản

nhiên nói: "Ở trên có thể tru thần ma, ở dưới có thể giết sinh linh, chí bảo trấn môn của cự phái Thanh Vân Môn ngày xưa." Tô Thanh Dung nói đến đây thì giơ tay chỉ về phương hướng của động phủ cổ tu. Ngữ khi trầm hơn, nói chậm từng chữ một: "Tru Tiên cổ kiếm."

Một chỗ trong rừng sâu bên ngoài Huyết Tế Cốc, Phong Nhã ôm ấp Tuyết Diên, sắc mặt tái nhợt, nhìn Thiệu Cảnh chăm chú, chờ đợi câu trả lời của hắn. Thiệu Cảnh nghe xong những lời tối nghĩa của Phong Nhã thì cái hiểu cái không, chỉ cảm thấy cảm xúc đau thương nhàn nhạt trôi trong lòng mà không biết vì sao, sau một lúc lâu rốt cục lại thở dài, nhẹ gật đầu, cũng không biết là hắn đang lừa gạt Phong Nhã hay là thật lòng đồng ý nửa, nói: "Được."

Phong Nhã thở phào một cái rồi nhẹ ho hai tiếng, khóe môi lại tươi cười, sau đó nàng xem xét gã U Hồn đang đứng cách đó không xa rồi lại quay ra nhìn Thiệu Cảnh, cười yếu ớt, nói: "Thiệu Cảnh, cảm ơn người."

Thiệu Cảnh nghe vậy thì cười khổ, im lặng không nói thêm gì nữa. Bây giờ mạng nhỏ quan trọng hơn, cái gọi là lời hứa này còn sống mới biết được. Sắc mặt Thiệu Cảnh tái nhợt, kỳ thực đồng ý hay không thì cũng không sao, chỉ là nhìn thấy Phong Nhã đau khổ mà hắn lại u buồn trong lòng, nhớ tới chính mình cũng là người bị vận mệnh trêu cợt, bơ vơ không nơi nương tựa, liễu mạng giãy dụa, mặc dù chưa từng vì chuyện gì mà tinh thần bị thương như Phong Nhã, cảm thán thế tục, bị thương cho vận mệnh vô tình của thế gian. Có lẽ hắn cũng như nàng vậy, đồng dạng ở thế gian này, chống lại cái vận mệnh này, khác nhau ở chỗ Thiệu Cảnh chỉ lo tới phía trước của chính mình, chỉ cần có thể sống sót là được, trên người trên lưng chưa từng lo nghĩ cái gì, mà Phong Nhã, nhìn bằng lãnh cao quý nhưng trên thực tế lại khiên trên vai gạn nặng không thể chịu nổi, lại như vùng vẫy tìm kiếm đáp án gì đó mà dù có cố gắng như thế nào cũng tìm không thấy.

Thiệu Cảnh cẩn thận nghĩ lại thì mặc dù cơ khổ, khổ vì hai chữ sinh tồn nhưng Phong Nhã cũng khổ, không khó nhận ra niềm bi thương trong ánh mắt nàng khi nhìn thấy Âm Dương Kính. Nhưng nếu khổ vì hai chữ vận mệnh thì đồng dạng cũng là khổ, chắc hẳn Thiệu Cảnh cũng khổ nhưng không khổ như nữ tử lãnh nhược băng sương ở trước mặt.

Thiệu Cảnh ngẩng đầu thì nhìn thấy Phong Nhã cũng đang liếc mình, cười cười như tự giễu, chột mắt hững hờ, im lặng không nói thêm gì nữa rồi cúi đầu suy nghĩ.

Phong Nhã ôm Tuyết Diên bị trọng thương trong ngực, quay đầu ngăm nhìn tấm gương trong tay mình mà suy nghĩ thất thần, thỉnh thoảng nàng lại than nhẹ một tiếng.

Không biết đã qua bao lâu mà Không Trần truy đuổi Tạ Vân Long vẫn chưa về, U Hồn đợi lâu mặt trắng dần sa sầm xuống thành màu đen như mực, nghiêm nghị đứng ở cách đó không xa, ánh mắt lạnh nhạt.

Cánh rừng nho nhỏ dưới gầm trời tối tối này bỗng dưng chìm vào trong im lặng, Thiệu Cảnh và Phong Nhã trong khoảng thời gian này hình như đều rất an phận, không hề có hành động gì nên sự cảnh giác trong nội tâm U Hồn cũng bị giảm đi chút ít. Sau một lúc lâu, Thiệu Cảnh sờ sờ cái mũi một rồi rồi lặng lẽ sờ vào cái túi Lưu Vân nằm ở bên hông.

Ban đêm bầu trời tối đen như mực, làn gió cuối thu ưu sầu nhưng lạnh lùng vô tình không ngừng tràn qua, vi vu thổi bay chiếc lá úa trên cành cây khô rơi lả tả. Đêm tối quá, đưa tay không thấy được năm ngón, bàn tay của Thiệu Cảnh cẩn thận từng li từng tí để sờ vào cái túi Lưu Vân, nhẹ nhàng không để phát ra bất kỳ một tiếng vang nào.

Một vài chiếc lá úa trên cành rụng đi trong gió, nhẹ nhàng rơi xuống, tới khi chiếc lá rơi xuống trước người Thiệu Cảnh thì lập tức bị khô cong rồi bốc cháy, đột ngột có một quả cầu lửa to lớn đánh úp về phía U Hồn.

"Hả?" Lông mày U Hồn cau lại, trong mắt hần nhìn thấy một quả cầu lửa bùng cháy hùng hực đã bay đến trước người, khí thế không kém, liệt điểm lượn lơ, đúng là nó đã làm cho độ ẩm quanh mình cao lên rất nhiều.

Quả cầu lửa sắp lao vào người U Hồn thì trên mặt hần khể hiện lên sự ngạc nhiên và nghi ngờ, lẩm bầm: "lại là một cái thuật sĩ?" Chỉ là U Hồn nhìn quả cầu lửa bùng cháy liệt điểm này với ánh mắt đầy coi thường, vẫy tay một cái lập tức có một lưỡi đao bằng ánh sáng màu trắng lóe lên từ Lưu Tinh Phiến và hung hăng chém vào quả cầu lửa, lưỡi đao lóe lên ánh sáng chói mắt "vụt" một tiếng đã đục vào quả cầu lửa, không ngờ quả cầu lửa lại bị lưỡi đao chém thành hai nửa. Ngay sau đó, bàn tay U Hồn khể chuyển, lập tức lại có hai lưỡi đao ánh sáng màu trắng xẹt qua, đón đỡ hai nửa quả cầu lửa, quả cầu lửa tan rã trong chớp mắt, hoa lửa văng tung tóe khắp nơi.

Cách đó không xa, tờ phù giấy trong tay Thiệu Cảnh hóa thành bụi mịn màu đen và lập tức bị gió lạnh thổi tan, mà giờ phút này, Thiệu Cảnh đã mượn thể tấn công của quả cầu lửa để kéo dài được một khoảng thời gian, nhún người nhảy lên rồi nhảy vào cánh rừng nằm ở sau lưng, sau đó chạy thục mạng về phía sau ngọn núi.

Phong Nhã nhìn thấy quả cầu lửa thì bất thành linh bùng tỉnh, lông mày khể chau một cái, nàng âm thầm cầm chặt Thái Âm Kính trong tay rồi quay đầu nhìn về phương hướng Thiệu Cảnh vừa bỏ chạy.

"Chút tài mọn, bằng bức này thuật pháp mà cũng muốn chạy trốn từ trong tay ta sao? Qua thực là chẳng biết gì." U Hồn cười lạnh lạnh rồi lao người về phương hướng Thiệu Cảnh chạy thục mạng mà đuổi theo. U Hồn vừa mới nhảy vào rừng rậm thì đột nhiên một tia ánh sáng màu xanh lá mờ mờ khó có thể phát hiện phóng tới từ phía trước. U Hồn trở tay không kịp định xoay người né tránh thì tia sáng màu

xanh lá đã xuyên qua ống tay áo của hắn, cắt làm bị thương cánh tay, nhất thời bàn tay lan ra một hồi kịch liệt đau nhức, mơ hồ trong đó còn truyền đến mùi hôi thối nhàn nhạt, lông mày U Hồn nhăn lại, thầm nói: "Độc?"

U Hồn giận dữ vô cùng, hừ lạnh một tiếng, nắm đấm siết chặt rồi tốc độ tăng vọt, đánh về phía Thiệu Cảnh.

Tốc độ của Thiệu Cảnh không nhanh bằng U Hồn, hơn nữa chạy thực mạng một đoạn đã cảm thấy mỏi mệt, ngoài ra dùng lá bùa màu xanh phóng ra Hỏa Cầu thuật đã hao tổn không ít tinh lực, hơn nữa vết thương cũ trên vai chưa lành, vì vậy mặc dù rất muốn chạy đi nhưng lúc này hắn lại cảm thấy mệt mỏi quá.

U Hồn xoay người một cái đã đến sau lưng Thiệu Cảnh, liền thò tay trao xuống.

Một trao này lẽ ra sắp đánh vào người Thiệu Cảnh, nào có thể đoán được đúng lúc đó Thiệu Cảnh lại xoay người, hét lớn một tiếng, nhất thời liệt điểm đang nhen nhóm cháy trên Thuần Dương kính bùng lên điên cuồng, liệt điểm lập tức hóa thành một quả cầu lửa. Thiệu Cảnh liền ra sức vùng lên, đập quả cầu lửa vào trao của U Hồn.

Ngọn lửa bùng lên khiến U Hồn kinh hãi, một trao này của hắn vừa vặn chộp vào quả cầu lửa, U Hồn vội vàng thu hồi lại cánh tay đang trao tới trong nỗi sợ hãi, định làm ra đề phòng, chỉ là cánh tay vừa mới thu trao lại thì quả cầu lửa mang theo thanh thế kinh người đã bùng cháy trên ống tay áo. Thân hình U Hồn nhanh như gió, trong nháy mắt đã tung người về phía sau thoát khỏi quả cầu lửa.

Chỉ là quả cầu lửa kia lại không chịu buông tha mà lập tức đánh thẳng về phía U Hồn đang tung người về phía sau, hắn vừa đứng vững gót chân thì quả cầu lửa đã lao đến trước người. U Hồn chau mày vội vàng giơ Lưu Tinh phiến lên chống đỡ, lập tức có một sáng lóe lên bảo vệ trước người.

Tàn lửa văng tung tóe, quả cầu lửa tan thành hư vô chỉ trong giây lát, Thiệu Cảnh há to miệng thở hỗn hển mấy hơi rồi mượn thể quay người bỏ chạy.

Lại nhìn U Hồn, hắn chậm rãi thu lại Lưu Tinh phiến đang che ở trước người rồi nhìn về phương hướng Thiệu Cảnh bỏ chạy bằng ánh mắt đầy giận dữ, nếu là nhìn kỹ thì bộ dáng của hắn thật buồn cười, da mặt trắng muốt như tuyết giờ phút này lại đen bần như than, ngoại trừ bàn tay cần Lưu Tinh phiến thì quần áo trên người không còn chỗ nào hoàn hảo, một thân quần áo bị quả cầu lửa đốt cháy hơn phân nửa, tả tơi khó coi. Mặc dù đạo hạnh cao thâm, không bị thương vì một kích Hỏa Cầu thuật tập kích bất ngờ nhưng lại bị quả cầu lửa đốt hết quần áo trên người, đúng là ngọn lửa đã đốt quần áo và bộ mặt của U Hồn thành một bộ dáng hoàn toàn khác hắn. Nhìn bộ dáng của hắn bây giờ không khác gì thẳng đi bán than, đúng là buồn cười.

Da mặt U Hồn run rẩy, giận không kiềm chế được, ngón tay siết chặt thành nắm đấm kêu răng rắc, trong mắt giận sôi gan.

Lúc trước suýt chút nữa đã mất đi tính mạng vì coi thường Phong Nhã, bây giờ lại bị cái loại kém cỏi như Thiệu Cảnh lén cho ăn đủ thiệt thòi, mồm ăn đầy bụi đất, quả là đã khiến cho U Hồn không thể không giận sôi gan, hắn xưa nay tâm cao khí ngạo, sĩ diện cao như núi, mặc dù không thích phô trương và đánh nhau tàn nhẫn nhưng hắn nuốt không trôi cục tức và bộ dạng chật vật của đêm nay, nơi đây đủ loại người, nếu lỡ bị kẻ xấu bụng truyền ra ngoài thì chắc chắn sẽ bị người ta lấy ra làm trò cười, việc này làm sao hắn có thể chịu nổi? Sau này làm sao có thể ngẩng mặt lên với đời?

U Hồn điên cuồng gầm lên một tiếng trong nỗi giận dữ, phần nộ quát: "Tiểu tặc, đứng lại cho ta."

Chương 177: Chu Tước (4)

Tác giả: Tiêu Đình

Dịch : Phương

Nguồn: www.tangthuvien.com

Ebook: enix

Tiếng quát vừa dứt thì U Hồn lập tức lại cầm Lưu Tinh phiến chém một phát vào trong không khí, bắn ra mấy lưỡi đao ánh sáng lao tới sau lưng Thiệu Cảnh, tốc độ nhanh như sét đánh không kịp bưng tai. Nhìn khí thế của hắc hắc là đang muốn lấy tính mạng của Thiệu Cảnh.

U Hồn cũng không phải là kẻ dễ nóng nảy, lúc đầu truy kích cũng không hề ra tay độc ác. Hắc chỉ muốn bắt Thiệu Cảnh mà thôi, nào biết thằng tiểu tử này nhiều thủ đoạn kỳ chiêu như vậy, bất cẩn không đề phòng lại bị nó đánh cho chặt vật không chịu nổi, tức quá bùng lên cả biển lửa giận trong lòng, liền bắt chấp tất cả rồi thi triển sát chiêu.

Phong Nhã nhìn thấy Thiệu Cảnh bỏ chạy thì chau mày rồi một mực nhìn chăm chú tình huống bên này. Nàng đợi sau khi U Hồn đuổi theo Thiệu Cảnh ngoài mấy trượng thì bất giác bàn tay nàng nắm chặt lại, liếc nhìn Tuyết Diên nằm trong ngực và hàm răng khể cắn, lông mày hơi nhăn lại rồi đột ngột đứng dậy, sau khi đứng dậy thì lại do dự mà liếc nhìn Tuyết Diên đang nằm hôn mê, chỉ là một lát sau vẫn phải oán hận lắc đầu rồi quay người đuổi theo.

Lưỡi đao ánh sáng nhanh như gió, cực kỳ hung lệ, lao thẳng tới chỗ hiểm của Thiệu Cảnh mà không hề thương tiếc gì. Thiệu Cảnh hoảng sợ đang định quay người né tránh thì lại phát hiện ra, cho dù hắc có né tránh như thế nào thì cũng không trốn thoát được lưỡi đao ánh sáng hung lệ này, hơn nữa toàn thân không còn chút sức lực nào, làm sao hắc có thể nhấc chân bỏ chạy được.

Mắt thấy lưỡi đao ánh sáng sắp đâm xuyên qua người thì

Thiệu Cảnh khẩn trương lắm rồi nhưng lại không tìm ra cách gì cả. Mà ở trong tình cảnh hết sức hiểm nghèo này bỗng nhiên lại có một cơn gió rét thấu xương thổi qua, không khí trước người Thiệu Cảnh bất chợt xuất hiện một vách tường bằng ngăn trở lưới đao ánh sáng lại. Chỉ nghe "đình đình đình" mấy tiếng rồi lưới đao ánh sáng tiêu tán còn tường bằng thì nứt vỡ. Thiệu Cảnh hít phải một hơi khí lạnh rồi lại thở phào một hơi thật dài, kinh ngạc nhìn qua Phong Nhã ở cách đó không xa. Chỉ là giờ phút này sắc mặt Phong Nhã trắng bệch, yết hầu ngòn ngọt rồi phun ra một ngụm máu tươi, bất chợt nàng lại nhún người rồi nhảy lên, bay tới trước người Thiệu Cảnh, ngọn lửa màu tím cháy lượn lờ trên mặt Thái Âm Kính, nàng giơ tay nên một cách gian nan, chỉ về hướng U Hồn. Khóe miệng run run, cau mày nói: "Thiệu Cảnh, chạy đi."

Phong Nhã dứt lời liền hét lớn một tiếng, ngọn lửa màu tím trong tay lập tức cháy bùng lên, lập tức hóa thành một mũi bằng tiễn ẩn chứa lực phá hoại cực lớn bay thẳng về phía U Hồn. Bằng tiễn bay đi thì một lần nữa Phong Nhã lại phun ra một ngụm máu, một tay bịt môi, một tay giữ chặt Thiệu Cảnh quay người bỏ chạy.

U Hồn chau mày, lúc trước đã phải ăn thiệt thòi vì kỹ thuật của Phong Nhã, biết rõ thuật pháp của nàng này cũng có chút hơn người, không dám đón đỡ chiêu này đành phải vội vàng xoay người tránh né, tốc độ xoay người tránh nhanh như gió. Thiệu Cảnh và Phong Nhã kéo lấy thân thể bị thương nặng và mệt mỏi bỏ chạy về ngọn núi ở xa xa.

U Hồn tránh thoát được một kích của Phong Nhã thì trợn mắt nhìn quanh, cầm thật chặt chiếc Lưu Tinh phiến ở trong tay rồi nhanh nhẹn nhảy theo, quát to: "Muốn chạy, không dễ dàng như vậy." Dứt lời liền phát áo đuổi theo.

Đêm dài như say rượu, lá khô rụng như mưa, trời đêm mênh mông lặng lẽ như u sầu, động lòng người, lặng lẽ đau thương lặng lẽ u sầu. Thiệu Cảnh như thế nào cũng

không nghĩ ra vì sao Phong Nhã lại bỏ qua thiếu nữ ngất trong ngực để xuất thủ cứu mình, so với một kẻ chỉ biết tự lo bỏ chạy một mình, không biết quan tâm đến cảnh ngộ an nguy của người khác như Thiệu Cảnh khiến hắc không khỏi sinh ra vài phần cảm giác kỳ quái. Người đều có tình, không biết vì sao chính mình chỉ biết lo cho an nguy của chính mình mà lại không biết thế gian này vẫn còn có người chịu xả thân cứu giúp người khác. Hắc đã khi nào nghĩ tới cái gì gọi là tình nghĩa? Chỉ là sau khi nhìn thấy tình huynh muội giữa Tạ Vân Long và Tiểu Vũ thì hắc mới mơ hồ hiểu rõ hơn tình nghĩa là gì. Hôm nay, mặc kệ Phong Nhã xuất phát từ nguyên nhân gì mà lại xuất thủ cứu giúp nhưng cũng khiến cho hắc cảm thấy bối rối trong lòng, cảm giác khó tả, là cảm kích, hay là hổ thẹn?

Thiệu Cảnh bất giác ngược nhìn nữ tử băng lãnh đang kéo mình chạy trốn như điên. Mặc dù trong lòng sợ hãi gã U Hồn đang truy kích ở đằng sau nhưng lại không nhìn được muốn nói với Phong Nhã điều gì đó, chỉ là hai người đang chạy như điên, không có thời gian dư thừa để nói mấy lời này.

Không biết đã đuổi theo bao lâu thì thân hình U Hồn từ từ chậm lại, chẳng hiểu vì sao mà hắc lại chậm chạp không tiếp tục đuổi theo. Hai người Thiệu Cảnh lại chạy trốn được một đoạn nữa thì cả hai đều đã mệt mỏi, không còn khí lực để chạy tiếp nữa. Phong Nhã một mực vẫn chạy ở phía trước lúc này đã dừng lại, đột nhiên bùm mồm rồi khục khục hai tiếng, vết máu trên khóe miệng còn chưa khô thì nàng lại phun thêm một ngụm máu nữa, thân thể mềm nhũn rồi quay người đứng tựa vào một thân cây nhỏ rồi há miệng thở dốc, lộ ra là nàng rốt cục đã hết sức để chạy rồi. Dù là như thế nhưng đôi mắt đẹp vẫn lạnh buốt như băng sương, kiên cường, không hề sợ hãi.

Phong Nhã thở dốc một hơi thật dài rồi con người kiên cường nhìn về cảnh ban đêm ở phía sau, chau mày nói với Thiệu Cảnh: "Ta bị Không Trần đánh trọng thương, e rằng ta chỉ có thể đi đến nơi này thôi, gã U Hồn kia chậm chạp

không chịu đuổi theo chắc hẳn là muốn chờ chúng ta chạy trốn không còn chút sức lực nào nữa, không thể phản kháng thì mới động thủ lần nữa, bây giờ tình trạng của chúng ta như vậy thì người đi trước đi, ta ở lại gần U Hồn."

Giờ khắc này Thiệu Cảnh cũng dừng lại, bỗng dừng nhẹ nhàng thở ra rồi đặt mông ngồi xuống mặt đất, phù phù thở hỗn hển. Nghe xong lời nói của Phong Nhã khẽ giật mình rồi lông mày cau lại, nắm đấm nắm chặt, lẩm bẩm:"Chẳng lẽ lần này thực sự trốn không thoát sao?" Trong lòng lại niệm thêm vài lần, càng nghĩ càng cảm thấy không cam lòng, oán hận nắm chặt Thuần Dương Kính rồi hai mắt quét ngang, hàm răng khẽ cắn lại rồi đột ngột đứng dậy. Một tay giữ chặt Phong Nhã, lạnh lùng nói:"Cho dù có chuyện gì xảy ra thì cũng không thể chết ở địa phương này được. Người vì cứu ta mà bị đuổi giết, nếu ta vút bỏ người mà đi thì ta không bằng con súc sinh, mặc dù ta không phải người tốt lành gì nhưng ta quyết không phải là kẻ vong ân phụ nghĩa."

Sắc mặt Thiệu Cảnh hiện lên vẻ kiên quyết, lại lạnh nhạt nói:"Đi."

Thiệu Cảnh dứt lời, mặc kệ trên người Phong Nhã bị trọng thương, mặc kệ thân thể mệt mỏi muốn hư thoát của mình mà lôi kéo Phong Nhã đi tập tễnh về phía trước.

U Hồn theo sát không rời, mặc dù mấy lần lẽ ra đã có thể xuất thủ nhưng hẳn vẫn còn kiêng dè Phong Nhã. Mặc dù trong lòng rất tức giận nhưng còn chưa đến tình trạng bị mất đi lý trí, hai người một nam một nữ kia đều là thuật sĩ, mà hẳn cũng không biết ẩn tình bên trong, không biết trên người bọn họ còn che dấu loại thuật pháp khó chơi gì chưa sử dụng hay không , nhất là nữ tử kia, mỗi một lần thi triển thuật pháp đều là loại thuật pháp có uy lực không hề tầm thường. Nếu nàng lấy mạng đánh liều thì khó có thể đảm bảo mình không gặp phải chuyện gì ngoài ý muốn. Nếu phải tùy tiện ra tay thì không bằng chậm rãi chờ hai người mệt

mọi không còn sức lực phản kháng thì chỉ cần ra tay một kích là có thể chiến thắng. Chỉ là việc này cần chút thời gian mà thôi, với U Hồn mà nói thì kiên nhẫn chờ đợi một lát cũng không thành vấn đề.

U Hồn đứng ở trên ngọn cây, ánh mắt lạnh lùng nhìn theo thân ảnh hai người đang tập tễnh bỏ chạy, cười lạnh lạnh một tiếng rồi thản nhiên nói: "Nhanh như vậy đã không nhận được rồi hả?"

Phong Nhã bị Thiệu Cảnh cầm chặt tay, vốn là khế giật mình, có chút kháng cự nhưng sau đó lại nhìn thấy sự kiên quyết và kiên nghị trong mắt Thiệu Cảnh thì chẳng biết vì sao, một cảm xúc khó nói lên lời bỗng dưng tập kích lên não, không khỏi chạy theo sau lưng Thiệu Cảnh, tập tễnh từng bước một mà đi.

Lại chạy trốn thêm một lát thì hai người rõ ràng cảm thấy gió núi càng ngày càng lạnh cắt da cắt thịt, càng lúc càng rét thấu xương, vị kỷ, sau khi đi xuyên qua một khoảng rừng thì hai người bất chợt dừng bước. Thiệu Cảnh kiên nghị nhìn phía trước rồi xoay người lại, liếc nhìn Phong Nhã. Phong Nhã trừng to mắt, cười khổ, thản nhiên nói: "Vậy là đi được đến chỗ này à, vẫn không trốn được."

Thiệu Cảnh quay người, chậm rãi dựa lưng dưới tàng cây rồi thở hỗn hển, trong mắt nổi lên vẻ tuyệt vọng, lắc lắc đầu rồi nhìn về phía vực sâu không thấy đáy ở dưới vách đá dựng đứng. Ngơ ngẩn một lát rồi lại ngẩng đầu nhìn lên trời cao, đau khổ cười cười, tự giễu nói: "Ai bảo ông trời không tuyệt đường người?"

Giây lát sau hắn cúi đầu nhìn vào mắt Phong Nhã, chỉ là nàng không giống hắn. Trong đôi mắt đẹp ấy, Thiệu Cảnh không thể nhìn ra nỗi tuyệt vọng, không thể nhìn ra nỗi sợ hãi, hắn chỉ nhìn thấy sự ưu thương và bi thương nhạt nhòa giống y như lúc vừa rồi, từ khi nữ tử này cầm Thuần Dương Kính trong tay thì trong mắt nàng từ đầu đến cuối chỉ có ưu

thương và bị thương nhật nhòa, không còn có chút sợ hãi nào cả, phảng phất như nữ tử này chưa bao giờ từng cảm thấy sợ hãi vậy, mặc dù tính mạng nguy trong sớm tối nhưng trong mắt nàng cũng không ánh lên sự sợ hãi.

Phong Nhã nhìn thật sâu vào trong đôi mắt Thiệu Cảnh, thản nhiên nói: "Thiệu Cảnh, người sợ chết sao?"

Thiệu Cảnh ngẩn người, khóe miệng giật giật, nói: "Sợ, sợ phải chết."

"Vậy vì sao lúc ta nói sẽ ở lại ngăn trở U Hồn cho người chạy trốn thì người lại không trốn? Có thực là vì người không phải kẻ vong ân phụ nghĩa không?"

Thiệu Cảnh giật mình, bối rối không biết phải trả lời như thế nào, cuối cùng lắc đầu nói: "Ta không biết, nhưng nếu là người khác thì ta sẽ bỏ chạy không chút do dự."

Phong Nhã nhẹ nhàng cười cười như có điều suy nghĩ, một lát sau nàng thì thầm: "Nếu không duyên? Nếu không duyên? Không biết người và ta có duyên hay vô duyên nhỉ?" Thì thầm xong thì nàng lại mở miệng nói: "Cũng được, chúng ta có thể thử một lần rồi."

Thiệu Cảnh không hiểu Phong Nhã có ý gì, nghi hoặc hỏi: "Thử cái gì?"

Phong Nhã nắm chặt Thái Âm Kính trong tay và ho khan hai tiếng, chỉ là trong giây lát ánh mắt nàng kiên nghị trở lại, nhìn chăm chú vào Thiệu Cảnh và nói: "Ghép hai kính vào!"..

Chương 178 : chu tước (5)

Tác giả: Tiêu Đình

Dịch : Phương

Nguồn: www.tangthuvien.com

Ebook: enix

"Thiệu Cảnh nghi hoặc một hồi, bàn tay nắm chặt Thuần Dương Kính rồi lại nhìn chăm chú vào Thái Âm Kính ở trong tay Phong Nhã, hồ nghi hỏi: "Ghép hai kính lại?" Nếu như bọn chúng ghép ở cùng một chỗ thì sẽ như thế nào? Có khả năng đánh bại gã U Hồn không?"

Phong Nhã cười khổ, tự giễu nói: "Ta cũng không biết." "Ta chỉ biết Thuần Dương và Thái Âm là một đôi trời sinh, nếu như có thể hợp lại thì chính là một kiện tuyệt thể thần binh." Phong Nhã nói xong, vẻ chờ mong sâu kín hiện lên trong đôi mắt đẹp, lại dịu dàng nói: "Kỳ thực, so sánh với việc đánh bại U Hồn thì ta còn hi vọng được nhìn thấy chúng hợp thành một trên tay mình hơn."

Thiệu Cảnh nghe vậy thì cau mày, câu trả lời của Phong Nhã thực sự không phải là một tin tức tốt, nhất là câu cuối cùng khiến cho hắn nhìn không thấu nữ tử này, cũng càng không hiểu gì cả. Trong thời khắc nguy cấp người là đao thớt, ta là thịt cá này mà nàng vẫn còn hi vọng được nhìn xem hai chiếc kính có thể hợp lại thành một trên tay mình hay không thì khó hiểu thật. Nàng không lo cho tính mạng mình mà chỉ lo cho cái kính, so sánh với nàng thì mình khác hẳn, có khi chỉ vì lo cho mạng sống mà còn xuất thủ không từ thủ đoạn, bất chợt hắn cảm thấy mình không thể nhìn thấu được nữ tử băng lãnh như sương tuyết này.

Trước mặt hai người là vách đá dựng đứng và vực sâu không đáy, sau lưng là địch nhân đuổi giết, nhưng nếu không nghĩ được phương pháp tự mình cứu mình thì cũng không thể ngồi im chờ chết thế này được. Thiệu Cảnh suy nghĩ sau nửa ngày thì cảm thấy mình cũng không có lòng

dạ nào mà phỏng đoán nữ tử ở trước mặt đến tột cùng là người như thế nào vì bây giờ mạng nhỏ vẫn quan trọng hơn. Thiệu Cảnh nghĩ đến đây thì khoảng giữa lông mày xiết chặt lại, dứt khoát đưa Thuần Dương Kính về phía Phong Nhã và nghiêm nghị nói: "Người muốn ta làm như thế nào thì ta sẽ làm như vậy."

Môi Phong Nhã khẽ hé cười rồi lập tức lạnh lùng lại, nghiêm nghị nói: "Thực ra rất đơn giản." Nàng dứt lời thì cắt rách lòng bàn tay khiến một giọt máu tươi chảy ra, sau đó nàng cầm tay Thiệu Cảnh lên, cũng rạch một vết rách nhỏ trong lòng bàn tay của hắn, lại nói: "Thuần Dương Kính và Thái Âm Kính đều có linh tính cực cao, nếu như ta và người có duyên thì chúng sẽ tự cảm ứng rồi sau đó sẽ hợp lại, nhưng nếu như ta và người không có duyên thì chúng sẽ không phản ứng chút nào." Nàng dứt lời, ngừng một chút lại nói: "Nếu như may mắn hợp lại thì có lẽ chúng ta còn có thể cởi bỏ một bí mật chưa ai biết cũng không biết chừng."

Phong Nhã vừa nói vừa chấp lòng bàn tay rách máu của hai người ở trước ngực, hòa lẫn máu tươi của hai người cùng một chỗ. Làm xong những việc này thì Phong Nhã thở hắt ra, nghiêm mặt nói: "Chúng ta bắt đầu đi." Nàng dứt lời liền chậm rãi đưa Thái Âm Kính lại gần Thuần Dương Kính trong tay Thiệu Cảnh, đôi mắt nhẹ nhàng nhắm lại.

Thiệu Cảnh thấy nàng như vậy thì hiểu ý làm theo nàng, cũng chậm rãi nhắm mắt lại.

Chỉ nghe Phong Nhã chậm rãi nói: "Thiệu Cảnh, bài trừ tạp niệm, tình tĩnh như nước, tâm lạnh như băng."

Thiệu Cảnh nhẹ gật đầu rồi thở ra một hơi thật dài rồi làm theo lời của Phong Nhã, suy nghĩ chìm vào trong tĩnh mịch. Bất tri bất giác lại âm thầm vận khởi Minh Tư thuật ghi lại trong Thiên Thư.

Một lát sau thì sự hô hấp của hai người dần dần ổn định, hơi

thở nhẹ nhàng tĩnh lặng không ra tiếng và cũng không hề cử động. Mà ở chỗ hai người chắp tay lên ngực có một ngọn lửa màu đỏ và một ngọn lửa màu tím chậm rãi cháy lên, cháy quyện vào nhau rồi màu sắc cũng từ từ thay đổi, cuối cùng bùng lên một vầng hào quang màu trắng, một ít ánh sáng màu trắng nhạt nhòa chậm rãi tản ra quanh tay hai người, thật là quý dị. Lại nhận thấy chỗ Thái Âm Kính và Thuần Dương Kính đụng vào nhau thì tình huống cũng quý dị y hệt như chỗ hai người chắp tay trước ngực, chỉ là chung quanh hai tấm gương lại bùng lên vầng hào quang màu đen.

Đúng vào lúc này thì U Hồn đã đi đến vách đá, nhìn thấy cảnh tượng kỳ dị xung quanh hai người thì thân hình lập tức dừng lại, sau đó kinh ngạc nhìn qua vách đá, sắc mặt tối sầm rồi nghi hoặc nói: "Hả? Đây là cái gì?" Trong lúc hắn còn đang nghi hoặc thì cách đó không xa, hai vầng hào quang một đen một trắng quanh người một nam một nữ loáng thoáng hiện lên vật gì đó. Trên đỉnh đầu và dưới chân của hai người đồng thời xuất hiện hai đồ án thái cực như ẩn như hiện rồi bao phủ hai người bên trong, mà cái đồ án kia càng ngày càng hiển hiện rõ ràng.

U Hồn khẽ giật mình, nhìn thấy tình cảnh như thế thì cảm giác hình như bọn hắn đang thi triển pháp trận gì đó nhưng vẫn còn chưa hoàn thành, cẩn thận nhìn kỹ, nếu như pháp trận ngưng tụ thành công thì chắc hắn có uy lực không tầm thường. U Hồn chần chờ một hồi lại không dám tùy tiện ra tay, nán lại nhìn đồ án Thái Cực càng ngày càng hiển hiện rõ ràng, khí tràng xung quanh hai người càng lúc càng to lớn khiến hắn không kiềm được sợ hãi.

U Hồn lại chần chờ thêm một lát, ngẫm nghĩ một chút rồi cầm thật chặt Lưu Tinh phiến ở trong tay, hai hàng lông mày cau có rồi hừ lạnh một tiếng, nói: "Con rết trăm chân còn muốn dựa vào nơi hiểm yếu để chống lại ta, nhìn ta ngăn cản trận pháp của các ngươi đây." U Hồn vừa dứt lời thì Lưu Tinh phiến lập tức lóe sáng, đang định cầm quật

đánh tới phía trước.

Chỉ là hần còn chưa kịp ra tay thì hai vầng hào quang ở xung quanh hai người đột ngột lao thẳng lên trời. Chỗ Âm Dương Kính hợp lại với chỗ bàn tay hai người chấp lại trước ngực lập tức bùng lên hào quang mãnh liệt, mà thân thể của hai người một nam một nữ cũng đột ngột bị run rẩy kịch liệt.

U Hồn cả kinh, trơ mắt ngăm nhìn vầng sáng chói mắt lao lên bầu trời mà cảm thấy hơi do dự, không dám ra tay, chỉ là vẫn nhìn chăm chăm vào cảnh tượng quý dị này, sắc mặt âm trầm.

Sau khi thân thể hai người run rẩy thì hai vầng hào quang lại chậm rãi găm nhăm và tan vào nhau, tốc độ quay chung quanh thân thể hai người càng lúc càng nhanh. Cuối cùng chậm rãi dung hợp lại cùng một chỗ, mà Thái Cực Đồ trên đỉnh đầu và dưới chân hai người cũng chậm rãi hòa vào nhau, đợi tới khi hai người chấp tay trước ngực và hai tấm gương tương hợp hoàn toàn thì đột nhiên Thái Cực Đồ và nhị kính tuôn ra hai luồng ánh sáng dữ dội, điên cuồng va chạm vào nhau.

Ánh sáng va chạm mãnh liệt mà đột ngột như sấm sét rồi bắn ra bốn phương trời, sau khi phân tán đi khắp nơi thì lại mau chóng co rút trở về, ầm ầm một tiếng, đúng là đều tụ tập trên Thuần Dương Kính và Thái Âm Kính, nhất thời phía trên hai kính loáng thoáng xuất hiện một vầng hào quang chói lòa bao phủ quanh Thái Cực Đồ, mà vầng sáng này thực sự giống như một dạng tồn tại của vật chất, chưa hề tán đi chút nào.

Đúng vào lúc này, Thiệu Cảnh và Phong Nhã đồng thời mở mắt trợn trừng, sau đó thì hai vầng hào quang chói lòa ở bên người đã lập tức tiêu tán, chỉ là nơi hai tấm gương tương hợp với nhau vẫn còn tồn tại một vật chân thật như Thái Cực Đồ. Hai người kinh ngạc nhìn qua đối phương,

Trong mắt Phong Nhã tràn đầy sự sợ hãi không thể tưởng tượng nổi, khóe miệng run run, thì thầm: "Âm Dương Kính, vậy mà, vậy mà tương hợp rồi hả?" Mắt to tròn trừng nhìn Thiệu Cảnh, lẩm bẩm: "Ta và người chẳng lẽ thực sự là người có duyên?"

Thân thể Thiệu Cảnh run rẩy lẩy bẩy, đôi mắt ngây dại nhìn vào Âm Dương Kính trong tay đang nằm ở giữa Thái Cực Đồ, hình như cũng không nghe thấy lời Phong Nhã nói chuyện, một lát sau, lại ngẩng nhìn Phong Nhã, vẻ mặt mờ mịt, sau nửa ngày mới thốt ra một câu: "Thời khắc hai kính tương hợp, người có thấy chỗ kia không?"

Phong Nhã ngẫm nghĩ một lát, gật đầu nói: "Huyền Nguyệt động phủ?"

Thiệu Cảnh nhẹ gật đầu, cau mày, thấp giọng thì thầm: "Thanh Vân Sơn?" Huyền Nguyệt động phủ?" Lẩm bẩm xong thì chợt sinh lòng cảnh giác, nhìn về phía U Hồn cách đó không xa.

Phong Nhã nhìn theo ánh mắt Thiệu Cảnh, nghiêng đầu nhìn lại thì lông mày dựng lên, ho nhẹ hai tiếng, sắc mặt cải thêm tái nhợt, dù là như vậy nhưng nàng vẫn cố nén thống khổ vì tổn thương nặng, lạnh nhạt nói: "Đạo hạnh của người quá yếu, để ta đi."

Thiệu Cảnh cau mày, ngẩng nhìn Âm Dương Kính mà hay người cùng cầm chặt trong tay, sau nửa ngày suy nghĩ thì rốt cục cũng nhẹ gật đầu.

Phong Nhã cười nhạt, liền buông ra bàn tay đang chấp trước ngực với Thiệu Cảnh, tay kia cầm Âm Dương Kính. Thiệu Cảnh chậm rãi buông hai tay ra và giao tấm kính cho nữ tử ở trước mặt.

U Hồn nhìn thấy trong tay Phong Nhã có tấm kính cho hai mặt hợp lại thì cảm thấy vài phần kiêng kị không nói lên lời.

Trong lòng hắn cũng biết vật kia là bảo vật không tầm thường, chỉ là lấy kiến thức lịch duyệt của hắn lại không nhìn ra một chút đầu mối nào. Không khỏi cau mày chặt hơn, vầng sáng trên Lưu Tinh phiến lập từng bùng lên chói lòa.

Phong Nhã hít một hơi khí lạnh thật dài rồi cầm thật chặt Âm Dương Kính và rót linh lực vào trong đó, nàng muốn đảm nhận vị trí quan trọng và khó khăn nhất là tấn công U Hồn.

Trời đất âm u lạnh lẽo, cảnh đêm im ắng như tờ, ngoại trừ tiếng gió thì không còn tiếng vang nào khác, trong tai chỉ nghe thấy tiếng nữ tử thét lên một hồi phá vỡ yên tĩnh, ngay sau đó, một biển ánh sáng chói lòa vang lên, lại thêm một thanh âm thanh thúy vang vọng tới chân trời, giống như là vật gì vừa bỗng nhiên bị vỡ tan và văng tung tóe.

Thiệu Cảnh nghe được tiếng vang như thật thì thân thể run lên bần bật, nhìn về phía Phong Nhã. Thân thể mềm mại của Phong Nhã giật giật, đứng ngẩn người ở chỗ cũ, đôi mắt đẹp kiên quyết mà lạnh như băng đột nhiên bị kinh hãi và tuyệt vọng tràn ngập.

Chương 179 : chạy trốn (1)

Tác giả: Tiêu Đình

Dịch : Phương

Nguồn: www.tangthuvien.com

Ebook: enix

"Tại sao chuyện này lại xảy ra?" Phong Nhã kinh ngạc nhìn vào cái kính ở trong tay, thật lâu vẫn chưa thể trở lại bình thường.

Mắt thấy hai cái gương vừa tương hợp lại đột nhiên tách ra khiến Thiệu Cảnh hoảng hồn kinh hãi, không phải chỉ gây người bần thần như Phong Nhã mà thân thể khẽ động, lập tức lao về phía Thuần Dương kính đã bị chia lìa, đứng ở bên người Phong nhã, hai hàng lông mày cau lại, nhìn nhìn Phong Nhã.

Biến cố bất thành lình xảy ra đồng thời khiếc cho cả ba người thoáng ngơ ngẩn một lát. U Hồn còn đang ngạc nhiên và nghi ngờ vì trận thể dung hợp pháp bảo vừa rồi lớn như vậy nhất định là không dễ ứng phó, hơn nữa Phong Nhã vốn đã là một thuật sĩ đạo hạnh thâm sâu, coi như là thân thể trọng thương nhưng dựa vào cái trọng bảo quý dị kia thì e rằng có muốn chiến thắng cũng phải đấu một trận khổ chiến. Nhưng bây giờ xem ra cái tấm gương kia hình như cũng đâu có ghê gớm như hắc tưởng tượng. U Hồn lập tức cười lạnh, hét lớn một tiếng rồi bắn chùm tia sáng trắng từ trong Lưu Tinh phiến ra.

Một kích lao đến nhưng Phong Nhã lại không hề có chút phản ứng nào, nàng vẫn kinh ngạc nhìn vào tấm gương, có chút thất thần. Sự kinh hãi và tuyệt vọng trong đôi mắt ấy giờ phút này đã hóa thành vô tận mất mát và thẫn thờ.

Thiệu Cảnh kinh hãi, nhìn thấy một kích của U Hồn mà không thể tránh kịp, nhưng Phong Nhã lại không hề có chút phản ứng nào, nếu bây giờ bị chùm tia sáng trắng kia bắn

trúng thì hậu quả không cần phải nghĩ nữa.

Thời khắc này hết sức nguy hiểm, Thiệu Cảnh tâm tư vừa động thì chẳng hiểu vì sao hắt lại cảm thấy thương xót và không lẽ bỏ nữ tử này mà đi, hắt không đành lòng nhìn nàng cứ như vậy mà mất mạng vì một kích này. Khẩn trương quá, rồi tự nhiên không biết khí lực ở đâu mà ra, nỗ lực giơ lên Thuần Dương Kính và hét lớn một tiếng, gần như hắt đã rót toàn bộ linh lực ít ỏi còn lại vào trong đó, thúc dục Hỏa Cầu thuật, ngăn trở chùm tia sáng trắng uy thế phô thiên cái địa đang lao đến. Chỉ là uy lực của Hỏa Cầu thuật thực sự không đáng để người ta tin tưởng, rõ ràng không thể chống đỡ lại thế tấn công của U Hồn, chỉ giảm bớt tốc độ của tia sáng trắng đang lao đến mà thôi. Đúng vào lúc này, Thiệu Cảnh vội ôm Phong Nhã đang thất thần như người mất hồn cùng ngã xuống đất, dùng thân thể của mình để bảo vệ cho Phong Nhã trong vô thức, mặc cho chùm tia sáng trắng kia lập tức xẹt sát qua người, cắt rách hai vết máu dài, suýt chút nữa thì mất đi tính mạng.

Trong tình thế nguy hiểm, Thiệu Cảnh xuất thủ cứu giúp làm Phong Nhã bối rối, mắt thấy khuất ở trước người mình là khuôn mặt kiên nghị của nam tử, trong lòng ngực không hiểu mình đang nghĩ gì, chỉ nhẹ nhàng hỏi: "Người xả thân cứu ta vì cái gì?"

Thiệu Cảnh cau mày, bối rối không biết phải trả lời như thế nào, thời điểm xuất thủ hắt chưa từng nghĩ tới vì sao lại không còn nghĩ tới tính mạng mình mà lại đi cứu Phong Nhã. Có lẽ là bản năng trong thời khắc nguy nan hoặc là hắt không muốn bỏ mặc nữ tử ở trước mắt, cũng có thể đó chỉ là suy nghĩ bông bột trong nhất thời. Nhưng mặc kệ vì lý do gì thì khoảng khắc ấy hắt đã vì Phong Nhã mà làm một chuyện chưa từng làm cho bất kỳ người nào. Bây giờ Phong Nhã hỏi thì hắt không biết phải đáp làm sao, bởi hắt cũng đâu có hiểu lúc ấy mình nghĩ cái gì cơ chứ. Chỉ là mượn giây phút ngắn ngủi trong một cái chớp mắt, đau khổ lắc đầu nói: "Không biết, ta không muốn người chết mà thôi."

Chỉ thấy sắc mặt U Hồn sa sầm xuống, nhận thấy một kích không có kết quả thì hừ lạnh một tiếng, thân hình lập tức lóe lên rồi chạy tới, đánh thẳng về phía hai người. Vội tấn công như vậy khác nào không chết không thôi. Trong miệng phần nộ quát: "Đi chết đi."

Bên trên Lưu Tinh phiến lóng lánh vầng hào quang chói mắt, trầm trọng đập vào sau lưng Thiệu Cảnh đang ngăn cản trước người Phong Nhã, sinh tử chỉ ở trong chớp mắt.

Thiệu Cảnh thở hắt ra, bây giờ hai người đã đến bước đường cùng, sức cùng lực kiệt, không còn đủ sức để chống lại U Hồn nữa rồi. Chỉ là mặc dù Thiệu Cảnh sợ chết, cũng không cam lòng nhưng lúc này nhìn xuống nữ tử ở dưới thân thì hình như lại được tiếp thêm sự điềm tĩnh và bình thản, than nhẹ một tiếng, âm thầm nói: "Ta điên rồi sao? Tại sao lại vì nàng mà quên đi tính mạng?" Than thở xong thì hẩn từ từ nhắm mắt lại.

Phong Nhã nhìn thấy đôi mắt Thiệu Cảnh từ từ nhắm lại trong thời khắc sinh tử này, lại không hề sợ hãi chút nào thì khóe môi khẽ nở một nụ cười yếu đuối.

Chỉ là không có ai nhận ra, trong lúc Thiệu Cảnh che ở trước người Phong Nhã thì đúng một khắc này, Thái Âm Kính trong tay Phong Nhã và Thuần Dương Kính trong tay Thiệu Cảnh đồng thời đột ngột dấy lên hai ngọn hỏa diễm trắng và đen, chợt hai mặt kính nằm trên hai cực âm dương, đúng là xung quanh hai người đột nhiên xuất hiện Thái Cực đồ, thấp thoáng xuất hiện mười sáu tượng quẻ quay xung quanh hai người. Mà mười sáu tượng quẻ thái cực này lại không giống với tượng quẻ của bát quái thái cực mà người đời vẫn biết.

U Hồn tập kích đến, Lưu Tinh phiến nặng nề nện vào mười sáu tượng quẻ của Thái Cực đồ, nào biết lại lập tức bị bắn ngược về phía sau, không nhấc lên được nửa gợn sóng nào

trên thái cực, hơn nữa lực phản chấn lại mạnh kinh hồn làm tay chân hăn run rẩy lấy bầy, gót chân loạng choạng chênh vênh.

U Hồn bị mười sáu tượng quỷ của Thái Cực đồ chấn lùi lại mấy bước mà thầm kinh hãi, lực phản chấn này mạnh mẽ quá, mặc dù hăn dùng pháp bảo Lưu Tinh phiến tấn công nhưng lại không thể nhấc lên được nửa gợn sóng nào, lại còn bị run rẩy vì phản chấn. Một kích tàn nhẫn kia của hăn đã vận đủ tám phần công lực vậy mà ở trước mặt Thái Cực đồ, lại không thể chịu được một kích.

Trong lòng U Hồn nổi lên cả biển sóng to gió lớn, sắc mặt u ám, đôi mắt nhìn chăm chăm vào mười sáu tượng quỷ của Thái Cực đồ, chau mày, tinh tế đánh giá mười sáu cái tượng quỷ, nhướng mày, thấp giọng lẩm bẩm: "Một quỷ càn nghịch hướng, bốn chấn, hai đoái, ba ly, bảy căn, năm tổn, sáu khảm, mười chỉ, tám khôn, chín hành, mười ba hòa, mười năm khởi, tám quỷ dương, tám quỷ âm?" Lẩm bẩm một lát thì bỗng dưng sợ hãi, toàn thân run rẩy, run run nói: "Đây là...? Thiên cơ mười sáu quỷ."

Sự sợ hãi như vậy không thể bảo là không lớn, trong thiên hạ, gần như không có người biết được thiên cơ mười sáu quỷ là vật như thế nào, nhưng mà U Hồn đọc nhiều sách vở, kiến thức uyên bác, nhất là ngày xưa được đọc sách cổ, bí điển ở Thanh Vân Môn, đều là vàng sáng kỳ diệu, những điều chứa đựng trong biển thư tịch này tức thế nhân gian tất nhiên là không người biết được. Bởi thân phận của U Hồn ở trong Thánh Linh Cung có chút đặc thù, vì vậy mới có thể được trông thấy những quyển thư sách này.

Mà hăn đã từng đọc qua một đoạn ghi lại trong một quyển sách cổ ở nơi ấy, viết rằng: "Thiên địa bất nhân, dĩ vạn vật vi sở cầu... . Thuở ban đầu của trời đất, thần ma cuồng loạn nhảy múa, trăm nhà khổ công tìm hiểu thiên cơ, cuối cùng sáng lập được thiên cơ mười sáu quỷ, biến hóa kỳ ảo khó lường, đấu pháp với thần ma, tồn tại cùng trời đất." "Thời

kỳ thượng cổ, thể nhân dựa vào thiên cơ mười sáu quẻ, dùng nó làm gốc để diễn sinh ra tất cả pháp môn tu luyện của trăm nhà, tìm hiểu thiên cơ. Thánh nhân bất nhân, dĩ vạn vật vi sở cầu... ." "Rồi sau đó thiên cơ mười sáu quẻ bị thánh nhân thời kỳ thượng cổ xóa đi một hào, từ thời kỳ thượng cổ dùng bốn hào, biến ảo mười sáu quẻ đến hôm nay chỉ còn ba hào, biến ảo bát quái, từ nay về sau thiên cơ không còn sót lại chút gì, con đường trường sinh, vạn pháp luân hồi cũng trở thành truyền thuyết trong miệng muôn dân trăm họ, không còn tồn tại nữa."

(thiên cơ là đạo của trời đất / hào (爻) : nét - những nét ngang liền hoặc ngang đứt tạo ra Bát Quái / quẻ là quái, nghĩa là thời kỳ thượng cổ, thiên cơ mười sáu quẻ có thể hiểu là thiên cơ thập lục quái, ngày nay chỉ còn bát quái mà thôi.)

Nếu như những điều ghi lại trong sách cổ là sự thật thì có nghĩ là pháp môn tu luyện của trăm nhà đều là dùng thiên cơ mười sáu quẻ làm gốc để diễn sinh ra phương pháp tu luyện, chỉ là bởi vì phương pháp tìm hiểu thiên cơ khác nhau nên mới bị chia ra mà thôi. Mà sau khi mười sáu quẻ bốn hào bị xóa đi một hào, chỉ còn bát quái ba hào thì thế gian cũng không còn người nào có thể dựa vào nó để nhìn trộm thiên cơ, nhìn thấu luân hồi nữa. Vì vậy từ xưa đến nay, không còn người nào có thể hiểu được thiên cơ mười sáu quẻ.

Những điều chứa đựng bên trong cổ thư bí điển không thể nào nghiên cứu, chứng minh và giải thích được, vì vậy dĩ nhiên là không thể tin tưởng. Lúc ấy U Hồn đọc xong đoạn ghi lại thiên cơ mười sáu quẻ cũng chỉ cho nó là một truyền thuyết mà thôi, nhưng mà hôm nay, điều ghi lại trong sách cổ lại vô duyên vô cớ xuất hiện ở trước mặt, quả thực đã khiến phải hấn kinh ngạc và hoảng sợ đến tột cùng.

Hai tay U Hồn run rẩy, mồ hôi lạnh ứa ra ướt đẫm, trong mắt tràn đầy sự sợ hãi nhưng chỉ trong một cái chớp mắt nó đã biến thành điên cuồng và ngập đầy tham lam. Ánh mắt

ngây dại nhìn vào Thuần Dương Kính và Thái Âm Kính đến nỗi thất thần, thiên cơ mười sáu quẻ, có thể bí mật của nó đang ngủ trong hai cái kính kia.

Giây lát sau, lưng Thiệu Cảnh mát lạnh, chậm rãi đứng dậy, mà mười sáu tượng quẻ kia cũng dần dần tiêu tán, cuối cùng chỉ còn hắc và Phong Nhã nhìn nhau, đồng thời nhìn về mặt kính trong tay mình.

"Chuyện gì vừa xảy ra vậy?" Thiệu Cảnh nuốt nước miếng, hỏi.

Phong Nhã kinh hãi nhìn vào đôi mắt của Thiệu Cảnh, lắc đầu, tỏ vẻ nàng cũng không biết rồi sau đó lặng lẽ thì thầm: "Hai kính đã tương hợp rồi lại tách ra, vừa rồi lại tác động qua lại lẫn nhau, đẩy lui kẻ địch, cuối cùng là tương hợp, hay là tương cách?"

(tương hợp - dung hợp / tương cách là có duyên gặp gỡ nhưng vẫn xa rời.)

Mà đúng vào lúc thiên cơ mười sáu quẻ đẩy lui U Hồn một khắc này, trong một tửu lầu của Tiểu Hồ thành, một lão nhân bỗng nhiên mở lớn đôi mắt, khoảng giữa lông mày chau lại, bất giác thì thầm: "Ồ, mười sáu quẻ?" Dứt lời liền thò tay đẩy cửa sổ ra, nhìn lên trời cao vô tận, trong miệng lại nói: "Vạn Yêu Cốc, nhớ lại thì từ sau khi ngã xuống, lâu lắm rồi ta không còn đến nơi này." Lão nhân dứt lời liền quay người đi ra ngoài, trong tay nắm cái phướng gọi hồn "Tiên Nhân Chỉ Lộ".

Chương 180 : chạy trốn (2)

Tác giả: Tiêu Đình

Dịch : Phương

Nguồn: www.tangthuvien.com

Ebook: enix

Đêm tối, giữa vách đá dựng đứng trên dãy núi đồi hiu có ba người đang đứng, nam tử quay người nhìn theo nữ tử dựa vào tảng cây, mệt mỏi đưa tay lau mồ hôi lạnh trên trán, ánh mắt có chút ngốc trệ, vô lực nhìn gã U Hồn đang đứng ở cách đó không xa. Mặc dù hẳn không biết Âm Dương Kính đẩy lui U Hồn như thế nào, cũng không biết vì sao hẳn và Phong Nhã có thể thúc dục tấm gương nhưng Thiệu Cảnh lại biết rõ, nếu như giờ phút này U Hồn lại ra tay một lần nữa mà tấm gương không hiện lên bảo hộ thì mạng nhỏ của hẳn và Phong Nhã đành phải lưu lại ở nơi đây vậy.

Thật lâu sau, Phong Nhã lau đi vết máu ở khóe môi rồi đứng thẳng dậy, ánh mắt kiên cường nhìn chăm chăm vào U Hồn.

Mà cái gã U Hồn kia chẳng biết vì sao lại chậm chạp không chịu ra tay một lần nữa, hình như hẳn đang suy nghĩ cái gì đó.

U hồn vuốt vuốt cái mũi rồi đột ngột thu hồi Lưu Tinh phiến, cười nhạt một lát, nhìn một nam một nữ đang đứng ở vách đá, nói: "Lúc đầu, ta không muốn giết hai người, chỉ là hai người nhiều lần phản kháng, bức ép ta phải ra tay, vì vậy lúc này mới dẫn tới tình trạng này." Con người đi lòng vòng rồi lại nói: "Như vậy đi, ta thấy hai cái kính trong tay hai người cũng không tệ, nếu hai người chịu tặng tấm kính kia cho ta thì ta sẽ thả cho các người một con đường sống, được không?"

U Hồn dứt lời thì đứng nghiêm nghị, không hề cử động, chậm rãi chờ đợi hai hai trả lời.

Phong Nhã mắt sáng như đuốc, lạnh nhạt nói: "Đừng có nằm mơ."

Thiệu Cảnh cau mày và nắm chặt Thuần Dương Kính. Hắn hoàn toàn không biết gì về U Hồn cả. Điều duy nhất hắn biết là gã U Hồn này là người trong ma giáo, vì vậy dù cho gã U Hồn này có tỏ vẻ thành thật như thế nào thì dứt khoát hắn cũng không bao giờ có thể tin tưởng được, những người này quỷ kế đa đoan, từ nhỏ hắn đã được tửu quỷ sư phó dạy rằng không bao giờ được tin lời lũ ma giáo yêu nhân hứa hẹn. Cho dù có giao tấm gương này cho hắn thì e rằng cũng không thoát khỏi cái chết. Thiệu Cảnh không khỏi nhìn U Hồn bằng ánh mắt khinh thường, coi lời U Hồn nói như gió thoảng bên tai, ngồi thở hỗn hển và ngậm miệng không nói.

U Hồn bị Phong Nhã cự tuyệt thì da mặt run rẩy, lại nói: "Hai người có biết đằng sau hai người là vực thẳm không? Nó tên là Yêu Ma uyên, là những gì còn lưu lại từ thời kỳ thượng cổ sau trận đại chiến của chính đạo và tiên hiền Thánh môn. Vực sâu không thấy đáy, chí âm chí hàn, yêu vật sinh trưởng, mà phía sau chính là Vạn Yêu Cốc hung danh truyền xa, hai người đã không còn đường lui rồi, bây giờ nếu hai người muốn giữ mạng sống thì chỉ cần đưa tấm gương cho ta thôi. Bằng không, chỉ còn con đường chết." U Hồn dứt lời liền cười lạnh, nhìn về phía hai người.

Ánh mắt Phong Nhã vẫn kiên nghị như trước, lạnh nhạt nói: "Nói chuyện hoang đường viễn vông, định đoạt bảo vật trong tay ta thì người tính sai nước cờ rồi." Phong Nhã nói xong thì từ từ lui về phía sau, khi lui đến bên người Thiệu Cảnh thì nàng nhìn thật sâu vào trong mắt Thiệu Cảnh, nói khẽ: "Thiệu Cảnh, người sợ ư?"

Thiệu Cảnh giật mình, nhẹ gật đầu, chợt quay ra nhìn Phong Nhã, thấy nàng ấy đối mặt với sinh tử mà đôi mắt đẹp vẫn còn lạnh lùng như băng sương thì bất giác phải lắc đầu.

Phong Nhã cười nhạt, im lặng không hỏi thêm gì nữa, bước

chân nàng dần dần lui đến sát vách đá, lạnh lùng nhìn qua U Hồn, cười lạnh một tiếng và nói: "Sống chết có số, việc đã đến nước này, đến đường cùng nơi vách đá nhưng cho dù phải chết, ta cũng không giao Thái Âm Kính cho lũ ma giáo các người." Sau đó ngử khí trầm hơn, nói: "Người mất thì kính cũng mất." Phong Nhã dứt lời liền nhìn về vực thẳm phía sau, ánh mắt kiên định.

Thiệu Cảnh nhìn Phong Nhã đã lui đến vách đá mà hoảng sợ, vội vàng đứng dậy lao đến bên cạnh Phong Nhã, mặt tối sầm định nói gì đó nhưng lời lên đến miệng thì lại nuốt về, rốt cục vẫn không thể nói ra.

Khoảng giữa hai hàng lông mày U Hồn khẽ nhăn lại, hắn không nghĩ tới khí khái của nữ tử này lại kiên cường như vậy, đứng cạnh vách núi, chỉ cần lui tiếp một bước nữa thôi là rơi xuống vực thẳm rồi. U Hồn cầm chặt Lưu Tinh phiến trong tay mà bối rối, không biết làm sao. Lúc đầu hắn chỉ muốn dùng sinh tử để bức ép hai người tự dâng kính tới tay, nào biết nữ tử này lại không rung động chút nào, còn làm ra việc vượt khỏi dự liệu của mình, bây giờ nàng đã lui đến vách núi, dụng ý đã rõ ràng. Trong lòng U Hồn khẩn trương vô cùng, nếu nàng bị ép mà nhảy xuống vách núi thì cái tấm gương có thể thúc dục thiên cơ mười sáu quẻ cũng thuận theo mà rơi vào Yêu Ma uyên rồi.

Trong tình thế cấp bách, U Hồn vội hỏi: "Cô nương hãy nghe tại hạ nói một câu." Nhãn châu xoay động, lại nói: "Tại hạ cam đoan không làm hại tính mạng hai người, nếu hai người không muốn tặng tại hạ cái kính thì tại hạ cũng không bắt buộc, cô nương trước tạm rời khỏi vách đá rồi chúng ta từ từ nói chuyện."

Thiệu Cảnh nghe vậy thì càng cau mày chặt hơn, từ sau khi U Hồn bị Âm Dương Kính đẩy lui thì thái độ của hắn quay ngoắt một trăm tám mươi độ, bỗng nhiên hiền lành hẳn. Mưu đồ của hắn rõ ràng rành rành, muốn dùng sinh tử để ép buộc hai người giao kính, lại nói lời tình nghĩa, mềm nắn rắn

buông, đơn giản là muốn lừa gạt tấm kính về tay, về phần sau khi tấm kính về tay thì sinh tử của hắc và Phong Nhã chẳng phải là sẽ bị phụ thuộc vào một ý niệm của hắc sao?

Thiệu Cảnh không khỏi nắm chặt Thuần Dương Kính hơn, lạnh nhạt nói: "Người tỉnh lại đi, người nghĩ chúng ta là tiểu hài tử ba tuổi à?"

Phong Nhã cười lạnh lạnh và không để ý đến lời U Hồn khuyên can, ngược lại nàng lại nhìn Thiệu Cảnh chăm chú, lãnh đạm nói: "Thiệu Cảnh, lúc này đường sống đã tuyệt, người có dám chịu chết cùng ta không?"

Thiệu Cảnh khẽ giật mình, nghiêng đầu nhìn xuống vực thẳm sâu không thấy đáy, Yêu Ma uyên tối như mực ở dưới chân mà có chút chần chờ, yết hầu giật giật, nuốt nước miếng một cái rồi lại nhìn thật sâu vào đôi mắt Phong Nhã lạnh lùng nghiêm nghị. Một lúc lâu sau, rốt cục lại thở dài một cái, bất giác sờ lên túi Lưu Vân và quay đầu nhìn về phương hướng thôn nhỏ, nơi Tiểu vũ ở, trong lòng sinh ra vài phần lưu luyến và áy náy. Trong lòng tự nhủ, Tiểu Vũ, huynh không thể mang muội rời đi nữa rồi, mệnh của huynh giãy dụa đến nước này, đúng là vẫn còn bị buộc vào tuyệt cảnh, hứa hẹn sau này sẽ che chở muội nhưng hôm nay... .

Thiệu Cảnh thở dài, im lặng nhìn vào đôi mắt Phong Nhã một lát, không nói chuyện, chỉ khẽ gật đầu.

Đêm đen như mực, không có một chút màu sắc, vẻ mặt U Hồn cũng giống như màu sắc của màn đêm, u ám thâm lương. Nếu như hai người này thật sự nháy xuống Yêu Ma uyên thì hắc đúng là phần hận đến phát điên mất, ngẫu nhiên được nhìn thấy thiên cơ mười sáu tượng quẻ trong truyền thuyết thời kỳ thượng cổ, hưng phần biết bao, vậy mà chưa kịp tìm hiểu huyền bí thì lại phải bắt đắ dĩ nhìn nó bị chôn vùi ở trước mắt. Hai người này rõ ràng hắc không thể dễ dàng tha thứ nhưng tình hình hiện tại lại không

thuận theo ý hăn, mạnh mẽ cướp đoạt cũng không được, dọa dẫm dụ dỗ cũng không thành, quả thực là vô kế khả thi. Trong lúc khẩn trương, hăn vừa định quát bảo hai người một nam một nữ kia ngưng lại.

Nào có thể đoán được nữ tử kia bỗng khẽ hé môi mỉm cười, nhìn thật sâu vào trong mắt Thiệu Cảnh, mặc cho gió lạnh thổi bay mái tóc đen tuyền rũ xuống bờ vai cùng vết máu loang lổ trên áo tơ trắng váy dài, nàng dịu dàng thì thầm một câu: "Không biết sinh tử, không biết âm dương, vì sao lại gặp nhau, đã có duyên thì sợ gì địa ngục?" Phong Nhã dứt lời đột ngột xoay người, hai tay mở ra, thả người xuống vực sâu vô tận, trong một chớp mắt trước khi nháy xuống vực sâu, nàng vẫn ngoái đầu nhìn lại mỉm cười, má hồng đỏ thắm cô đơn.

Phảng phất sinh tử trong mắt nàng, là đậm đặc và mờ nhạt như vậy.

Phong Nhã quay người, tóc mây dài chạm qua khuôn mặt Thiệu Cảnh, một mùi thơm dịu dàng kín đáo thoảng vào mũi, Thiệu Cảnh quay đầu, trong khoảng khắc ấy, nàng ngoái đầu nhìn lại, mỉm cười, lộ ra môi hồng đỏ thắm, ánh thật sâu vào trong óc, lúc này hăn mới chú ý tới, nữ tử Phong Nhã ấy lại xinh đẹp như vậy, hăn cũng chưa nhìn ngáy đại qua nữ tử nào, bây giờ hăn mới biết, nữ tử ấy bất giác đã hấp dẫn ánh mắt của hăn, vì nàng liễu mạng bước ra, vì nàng ngăn trở chùm tia sáng trắng, thì ra thực không phải cái gì nhận ân rồi báo, mà bởi vì mình không muốn rời xa.

Thiệu Cảnh tự giễu cười cười, thâm tâm thầm niệm lời Phong Nhã nói: "Duyên?" Niệm xong, nắm chặt Thuần Dương Kính, tay áo vung lên, quay người nháy xuống vực sâu.

Trong bóng tối vô tận, lá rụng rơi tứ tung, từng cơn gió lạnh

thôi qua vách đá cheo leo, chỉ còn lại U Hồn vội vã lao tới và oán độc rống lên một tiếng.

Chương 181 : chạy trốn (3)

Tác giả: Tiêu Đình

Dịch : Phương

Nguồn: www.tangthuvien.com

Ebook: enix

Trong rừng rậm âm u tăm tối không nhìn thấy đường, ở một nơi sâu trong rừng rậm dưới chân núi đột ngột bùng lên những con đường lửa bay đi khắp nơi, gần như đã đốt cháy cả mảnh rừng rậm chỉ trong một khoảnh khắc, sau đó bỗng dưng có luồng ánh sáng màu xanh lóe lên, đập âm âm vào ngọn lửa đang bay tứ tán. Ở bên trong ánh sáng màu xanh ở đằng kia kia có một thân ảnh trẻ tuổi, hấn cảm thấy vết hầu ngòn ngọt rồi ho khan, phun ra một ngụm máu tươi. Sau đó lại nhìn chăm chăm vào trong ngọn lửa đang lao tới ở phía trước.

Một thân ảnh già nua bỗng hiển hiện ở trong ngọn lửa, lạnh lùng nói: "Thanh Long, chớ có nghĩ là lão phu không xuống đòn sát thủ, người có thể chạy khỏi lòng bàn tay của lão phu không? Người giao ra Thanh Long ấn, giải trừ cấm chế trên Phục Long Đỉnh, sau đó cùng Thánh Linh Cung nhổ những kẻ tự gọi mình là chính đạo, có phải sướng khoái không?"

Tạ Vân Long lau đi vết máu bên khóe miệng và hừ lạnh một tiếng, nói: "Ta và người không cùng chí hướng thì không thể cùng nhau mưu sự nghiệp được. Nếu như Phục Long Đỉnh lại hiện thế thì nhất định sẽ là một hồi họa kiếp với nhân gian, sinh linh đồ thán, trăm họ lầm than, tăng thêm tội nghiệp của Thánh Môn mà thôi.

Không Trần nghe vậy thì lạnh lùng nói: "Hừ, cổ hủ không chịu thay đổi. Cái lũ thế nhân ngu muội không chịu nổi ấy làm sao có thể lý giải được ý chí của Thánh Môn? Ta thấy người mặc dù trên người mang danh của Thanh Long Thánh

Sứ, lại không giống lũ thế nhân ngu muội, không biết cái gọi là ..." "Lão phu mời người cùng mưu đại sự, nhưng người ngoan cố không chịu thay đổi, lại không chịu giao ra Thanh Long ấn, vậy thì đừng trách lão phu ra tay tàn nhẫn."

Mắt thấy Tạ Vân Long không nhúc nhích chút nào thì da mặt Không Trần giật giật, hắt hủ lạnh một tiếng liền nhắc Hỏa Kỳ Lân lên và đuổi theo.

Đợi đến khi nhảy vào trong bóng tối thì Không Trần đột nhiên khẽ giật mình, lại cảm thấy vài phần không ổn.

"Ủa? Hẳn đâu rồi?" Không Trần có chút nghi hoặc khi bị mất dấu vết Tạ Vân Long, vì sao thoáng cái đã không còn động tĩnh gì nữa rồi, thậm chí còn không cảm giác được một chút hơi thở của Thanh Long? "Quy Túc thuật ư?" Không Trần lạnh lùng cười cười rồi di chân lao người về phía trước.

Không Trần đi rồi, phiến rừng rậm này lại chìm vào im lặng như cũ, không có một chút động tĩnh, chỉ có cơn gió cuối thu vẫn thổi qua khẽ lay mấy tán lá cây xào xạc xào xạc. Giây lát sau đột nhiên có một bóng người nhảy ra từ trong phiến rừng rậm, cẩn thận nhìn kỹ thì đúng là Không Trần vừa chạy đi mà giờ lại quay lại, sau khi rơi xuống đất thì lông mày Không Trần cau lại, vẫn không cảm được một chút dấu vết hay hơi thở nào của Tạ Vân Long, sắc mặt không khỏi tối sầm xuống, thấp giọng thì thầm: "Vì sao lại như vậy? Không thể có khả năng đấy được."

Không Trần vừa suy nghĩ vừa truy tìm Tạ Vân Long nhưng nghĩ mãi không thông Tạ Vân Long đã giấu đi thân hình và hơi thở của mình bằng cách nào. Tức thì nhắm mắt rơi vào trầm tư, nghĩ ngợi sau nửa ngày thì đột nhiên hai mắt trợn lên mãnh liệt, lẩm bẩm: "Nguy rồi, điều hổ ly sơn?"

Mặc dù Không Trần nghĩ mãi mà vẫn chưa hiểu được Tạ Vân Long đã bỏ chạy bằng cách nào nhưng ngay sau khi hẳn vừa phát hiện ra điểm không ổn thì liền vội vã chạy về

đường cũ, lửa giận bùng lên trong lồng ngực, thầm nghĩ: "Khá lắm Thanh Long, lão phu lại bị người lừa gạt rồi."

Bên ngoài Huyết Tế Cốc, từ sau khi U Hồn đuổi theo Thiệu Cảnh và Phong Nhã thì trên bãi đất trống này đã không còn bóng người, chỉ còn Tuyết Diên đang lẳng lặng nằm ở đâu đó vì bị thương nặng cùng hôn mê bất tỉnh. Không biết đã qua bao lâu thì đột nhiên có một đạo thân ảnh nháy ra, cau mày, liếc mắt nhìn kỹ tất thấy sự vật ở nơi này một lần và đi lại gần Tuyết Diên, khi đi tới trước người Tuyết Diên nhưng không tìm thấy tung tích của những người khác thì sắc mặt bất giá sa sầm xuống.

Người vừa tới ngồi xổm xuống, sau khi đưa tay dò xét mạch đập của Tuyết Diên xong thì liền đứng dậy quay người nhìn về bốn phía, sắc mặt tối sầm và lo lắng. Ngay sau đó hắn lại lao vào trong bóng tối u ám dưới màn đêm, chỉ là một lúc lâu sau thì hắn lại lao ra từ trong bóng tối, đứng ở trước người Tuyết Diên như có điều suy nghĩ, chợt hai mắt quét ngang và cúi xuống ôm lấy người Tuyết Diên đã hôn mê, lập tức lao vào trong bóng tối. Nhìn cái thân ảnh kia mạnh mẽ rắn rỏi và chiếc nhẫn trong tay thì người tới đúng là Tạ Vân Long, không biết hắn đã đào thoát khỏi sự truy đuổi của Không Trần bằng cách nào.

Tạ Vân Long vừa ôm Tuyết Diên ở trong lòng vừa nhìn lên bầu trời, cau mày, vội vã chạy xuống Thiên Thanh Sơn, chạy về phía sơn thôn bên ngoài Tiểu Hồ thành chứ không dám dừng lại chút nào.

Mà đúng lúc Tạ Vân Long vừa chạy đi thì lại có một thân ảnh già nua rơi xuống bãi mặt đất. Sau khi quan sát mọi nơi, chẳng những không tìm thấy bóng dáng U Hồn mà ngay cả ba người hai nữ một nam mà hắn phải trông coi cũng đã biến mất, chẳng biết đi đâu thì sắc mặt nhất thời tím lại. Hắn giận không kiềm chế được liền vùng Hỏa Kỳ Lân cầm trong tay về phía rừng cây, lập tức cả biển lửa bùng lên, cháy lan ra khắp khu rừng, đốt đám cây cối ở trước mặt

thành tro tàn chỉ trong khoảnh khắc, tất cả mọi thứ hóa thành hư vô.

Đúng vào lúc này thì U Hồn về tới nơi này, sắc mặt tối đen vì ám khói mang theo sự mất mát và uất hận. Hắn đột ngột dừng lại thân hình vì nhìn thấy thân ảnh Không Trần đang giờ kiểm, sắc mặt ám đen không khỏi tăng thêm vài phần sợ hãi. U Hồn vội vàng thu hồi Lưu Tinh phiến rồi khom người nói: "Đại hộ pháp."

Không Trần trong cơn giận giữ, giờ phút này lại thấy U Hồn trở về một mình thì trong nội tâm không biết có tư vị gì, liền quay lưng bỏ một kiếm xuống người U Hồn.

Hỏa Kỳ Lân mang theo liệt diễm đã bổ xuống cổ, mặc dù U hồn vô cùng sợ hãi nhưng vẫn phải đứng yên bất động, không dám né tránh. Liệt diễm của Hỏa Kỳ Lân đã thiêu đốt xuống cổ, tóc dài trên gáy U Hồn và cổ áo lập tức bị tan thành bột mịn.

Tự dưng Không Trần lại dừng tay, oán hận nói: "Người đâu rồi?"

U Hồn yết hầu giật giật, chau mày, sau một lúc lâu mới ấp a ấp úng nói: "Chết rồi."

"Chết rồi ư?" Không Trần kinh hãi, thoáng ngơ ngác một chút liền đánh xuống một chưởng, nặng nề bổ vào vai U Hồn, hỏi: "Chết như thế nào?"

U Hồn bị đánh bay ra ngoài rồi phun ra một ngụm máu tươi, sau khi rơi xuống thì ôm ngực nói: "Thế bá bối giận, bọn hắn ra sức chống lại tiểu chất, lúc tiểu chất truy tới Yêu Ma Cốc thì không ngờ bọn hắn lại quay người nhảy xuống vực sâu, tiểu chất đúng là bất đắc dĩ nhưng tiểu chất đã ráng hết sức rồi." U Hồn cẩn thận kể lại sự tình từ đầu đến cuối một cách kỹ càng nhưng lại cố ý giấu đi đoạn nhìn thấy thiên cơ mười sáu tượng quỷ. U Hồn kể xong liền cúi đầu im lặng.

Không Trần nhìn thấy da mặt U Hồn đen như than, quần áo rách rưới, bộ dáng tả tơi thì sắc mặt đen đến đáng sợ, cả giận nói: "Người cũng biết nàng ấy còn quan trọng hơn cả Thanh Long ẩn trong tay Thanh Long Thánh Sứ, vậy mà người" Không Trần nói xong thì vung tay áo lên nhưng trên mặt lại hiện lên vài phần bất đắc dĩ, cuối cùng nắm chặt hai tay rồi oán hận nói: "Nếu không phải nhìn vào sắc mặt của Cung Chủ thì lão phu liền bỏ một kiếm giết chết người, nếu là người khác thìHừ."

Không Trần dứt lời thì bất đắc dĩ hừ một tiếng rồi thu hồi Hỏa Kỳ Lân, cơn tức giận trên mặt đã giảm đi vài phần. Hắn đứng chấp tay, ngẩng đầu nhìn lên bầu trời đêm rồi lãnh đạm nói: "Yêu Ma uyên ư, lão phu ngược lại không tin Ngọc Nữ sẽ chết ở loại địa phương này."

U Hồn ho khan hai tiếng rồi cố gắng đứng dậy, cẩn thận từng li từng tí hỏi: "Xin hỏi Thế bá, không phải vừa nãy còn một nữ tử đang hôn mê ư, vì sao lại"

Lời còn chưa dứt thì Không Trần đã quay đầu trừng mắt nhìn hắn, lạnh lùng nói: "Bị Thanh Long cứu đi rồi."

"Ủa?" U Hồn lặng người vì bất ngờ và nghi hoặc, im lặng không nói thêm gì nữa, thầm nghĩ: "Bị Thanh Long cứu đi rồi ư?" Cuối cùng thầm nghĩ: "Thì ra người cũng thất thủ rồi." U Hồn nghĩ xong thì âm thầm cười lạnh, vẫn im lặng không dám nói thêm.

Chương 182 : chạy trốn (4)

Tác giả: Tiêu Đình

Dịch : Phương

Nguồn: www.tangthuvien.com

Ebook: enix

Ở bên trong dòng nước lạnh như băng, buốt đến tận xương tủy, tối tăm không ánh sáng đang chảy róc rách tự dưng vang lên hai tiếng trong trẻo như có vật gì rơi xuống nước.

Thiệu Cảnh toàn thân vô lực và mệt mỏi tận cùng, sau khi rơi xuống nước chỉ cảm thấy quanh thân rét buốt rã rời, tay chân vô lực, dòng nước lạnh lẽo khiến hắn không thể cử động, cái lạnh rét buốt xâm nhập vào xương tủy, buốt không chịu nổi. Phảng phất dù là trên người còn một chút hơi ấm cũng đã bị cái chí âm chí hàn trong dòng nước dưới vực sâu hút hết.

Thiệu Cảnh nhắm chặt hai mắt lại, hắn không thể hô hấp, không có sức để giãy dụa, chỉ còn cảm giác ử rũ nhàn nhạt, khiến cho người ta nhìn không được mà muốn ngủ một giấc cho thoải mái, sau đó không muốn tỉnh dậy nữa. Mà những cái hỗn loạn, báo thù của thế tục, còn có mộng tưởng nhỏ bé là đi ngắm mặt trời mọc trên biển xanh, giờ phút này đã không còn quan trọng nữa. Hắn vừa nghĩ tới đây thì không còn giãy dụa, không còn suy nghĩ nữa, cứ như vậy mà thiếp đi trong im lặng là tốt rồi, mà sự thật là hắn cũng không phải không nghĩ tới muốn giãy dụa để sinh tồn, chỉ là giờ đây đang ở dưới vực sâu vạn trượng, ở trong dòng nước buốt đến tận cùng, hắn đã không còn đủ sức để nhúc nhích nữa rồi.

Hắn tùy ý để rét buốt xâm nhập vào cơ thể, thể xác dần dần chìm xuống đáy vực, trong ý thức mơ hồ, từ khi biết cơ hội sống đã trôi qua thì dứt khoát không còn nghĩ ngợi gì nữa, bài trừ tạp niệm trong đầu, bài trừ hoảng sợ với cái chết, cái còn lại, chỉ là mái tóc rủ xuống áo choàng, một người con gái mặc áo tơ trắng váy dài có khuôn mặt mới bằng giá, mới lạnh buốt làm sao.

Ở nơi đen tối lạnh giá vô cùng vô tận ấy, hắn ngây dại nhưng lại cảm thấy một luồng hơi ấm nhạt nhòa lặng lẽ truyền đến từ đầu ngón tay, như nắng hạn gặp mưa rào, như ánh mặt trời sau cơn mưa, thấm vào trong tâm tỳ của hắn. Thiệu Cảnh chăm chăm mở mắt, đúng là âm u đến tận cùng, không có một chút hơi ấm, chỉ là sự ấp áp nhạt nhòa ở đầu ngón tay lại để cho hắn tin rằng mình vẫn còn ở nhân

thể. Ngẩng đầu nhìn trong bóng tối, hẳn không nhìn thấy một tia ánh sáng nào, nhưng lại cảm giác được rõ ràng, hơi ấm nhạt nhòa ấy đang cầm chặt lòng bàn tay của hẳn, hẳn âm thầm niệm một từ: "Phong Nhã?"

Hẳn không nhìn thấy nàng, có lẽ nàng cũng không nhìn thấy hẳn, nhưng hẳn biết rõ rằng, hẳn ở đây, nàng cũng ở nơi này. Hẳn tuyệt vọng nhảy xuống vực sâu mà nàng ra sức bắt lấy tay hẳn, lạnh như băng, có lẽ, bây giờ ra sức nắm chặt tay nhau đã thành hy vọng cuối cùng.

Tự dừng Thiệu Cảnh lồi Phong Nhã đến sát bên mình rồi ôm vào lòng, hàm răng cắn thật chặt rồi hướng mặt nước bơi lên. Thiệu Cảnh cảm thấy thân hình mềm mại ấy, bây giờ đã ở gần hẳn như vậy, mà khuôn mặt phẳng phất không biết sợ hãi ấy cũng ở gần trong gang tấc, giờ phút này nàng đã không còn lạnh lùng nữa, có lẽ chỉ khi ở bên trong dòng nước lạnh đến tận cùng mới đưa sự lạnh như băng của nàng thành hơi ấm, mà Thiệu Cảnh cảm giác được sự ấm áp vừa rồi là hơi ấm từ trên thân thể mềm mại! Có lẽ, cũng chỉ gặp phải sinh tử ở nơi cực hàn này thì trên người nàng mới có thể tỏa ra chút hơi ấm như vậy.

Ở nơi đen tối vô cùng vô tận ấy, tự dừng ở trước mặt hẳn nhen nhúm lên một chút ánh sáng mờ mờ yếu đuối, ngọn lửa tím? Là Thái Âm kính? Tự hồ nó cảm nhận được cái gì đó, vì Phong Nhã không thúc dục mà nó lại tự mình dấy lên một ngọn lửa tím.

Ngọn lửa dấy lên từ Thái Âm kính, đương khi bóng tối và Phong Nhã lạnh như băng cầm chặt Thiệu Cảnh một khắc này thì Thuần Dương Kính cũng nường theo mà dấy lên hỏa diễm trong dòng nhược thủy buốt đến tận xương tủy.

Chẳng biết từ thuở nào mà sau khi ngọn lửa tím và hỏa diễm dấy lên thì ở dưới vực sâu thâm thúy không thấy đáy, bỗngưng có hai quầng sáng lặng lẽ lóe lên giống như đôi mắt của sinh vật nào đó. Con người cực lớn chừng hai

trượng, âm u trong tối tăm, kỳ dị đến tận cùng.

Sau một lúc lâu, đương khi Thiệu Cảnh ôm Phong Nhã vừa bơi lên mặt nước thì hai đạo ánh sáng âm u mang theo lực đạo cực lớn đột ngột đánh úp về phía hai người mà không có bất kỳ báo hiệu nào.

Thiệu Cảnh ý thức dĩ nhiên vẫn còn mơ hồ nên không nhận ra được điều gì nhưng Phong Nhã lại sợ hãi, ngoái đầu nhìn về phía hai con người khổng lồ mà cả kinh thất thần.

Chỉ là nàng lại không nhận ra ở chung quanh hai người, lấy Thuần Dương Kính và Thái Âm Kính làm hai cực, dĩ nhiên đã được Thái Cực Đồ che phủ, ở bên ngoài Thái Cực Đồ có mười sáu tượng quẻ như ẩn như hiện, bảo vệ ở xung quanh hai người.

Cự thú tập kích bất ngờ, không hề có dấu hiệu báo trước, cặp mắt khổng lồ nhìn chăm chăm vào hai người, chẳng coi Thái Cực Đồ và mười sáu tượng quẻ che phủ chung quanh hai người ra gì, lập tức đâm thật mạnh vào hai người. Mà đúng lúc cự thú đâm vào thì mười sáu tượng quẻ như ẩn như hiện lại đột ngột bùng lên ánh hào quang lóng lánh, sáng rực rỡ. Không hề chần chờ chút nào mà nghênh đón con cự thú.

Âm thanh ầm ầm vang dội, đình tai nhức óc như tiếng sấm rền. Cự thú đánh vào mười sáu tượng quẻ, như dời sông lấp bể, phúc vũ phiêu vân, nhấc lên sóng to gió lớn trong nhược thủy dưới vực sâu.

Cự thú "Ngao" một tiếng rống to rồi trên đầu nứt ra một miệng vết thương khổng lồ, chất lỏng màu xanh da trời từ miệng vết thương phun mạnh ra không ngớt. Đau đớn không chịu nổi, cự thú đột ngột phóng người lên trong cơn giận dữ, bây giờ mới nhìn thấy toàn bộ cơ thể của nó, cái thân thể khổng lồ ấy chính là một con cự thú đầu rồng thân rắn, vuốt ưng đuôi cá, râu rài như cá chép, răng nhọn như

hồ báo, bộ dáng sấm vào tâm tỳ của hai người, khiến hai người nhìn thấy mà hoảng sợ.

Phong Nhã nhìn thấy toàn bộ cơ thể của con cự thú thì sắc mặt biến đổi, thét lên thất thanh: "Đây ...là ...? Thượng cổ dị thú... Hồ Giao?"

Bị Hồ Giao đập xuống khiến dòng nước dưới vực sâu trào lên từng tầng sóng lớn, vẫn hai người Thiệu Cảnh, Phong Nhã tới giữa không trung rồi lại chìm sâu vào trong biển nước, may được mười sáu tượng quẻ che phủ nên không bị tổn thương.

Động tĩnh quá lớn nhất thời làm Thiệu Cảnh bừng tỉnh từ trong mơ hồ, chỉ cảm thấy lồng ngực khó thở rồi ho mạnh ra hai ngụm nước lạnh, nhờ ánh sáng yếu ớt mà đảo mắt nhìn lên, vừa nhìn thấy thân ảnh khổng lồ của Hồ Giao thì thân thể lập tức run rẩy, thở hổn hển, cả kinh nói: "Đây là con gì?"

Đợi sau khi nhìn kỹ thì da đầu nhất thời run lên, nhìn Phong Nhã ở bên người mà đồng tử co rút lại, run rẩy lấy bối nói: "Con đó là.... Thượng Cổ dị thú.... Hồ Giao? Nó không phải chỉ sống ở ngoài biển sao? Vì sao... lại, vì sao lại xuất hiện ở nơi này?"

Không đợi hai người phản ứng thì cự thú lại rống lên một tiếng điên cuồng, vùng vẫy thân rắn rồi bổ đầu đánh tới hai người. Lăn va chạm này lại đánh cho mười sáu tượng quẻ trên Thái Cực Đồ bị phản chấn và văng ra ngoài. Cái trán lại nứt thêm một miệng vết thương khổng lồ nữa, Hồ Giao nổi giận liền há miệng gầm lớn, điên cuồng rống lên từng tiếng khiến cho lòng người run rợ, nhưng hai lần tấn công đều phải chịu thiệt nên cự thú chỉ đứng xa xa nhìn hai người chứ không dám tùy tiện tấn công lần nữa, chỉ là đôi mắt khổng lồ ấy vẫn trợn trừng, gắt gao nhìn chăm chăm vào Thiệu Cảnh và Phong Nhã.

Hồ Giao bị đẩy lui, sau một lúc lâu thì hai người đã tỉnh lại từ trong sợ hãi, hai mặt nhìn nhau, có chút không rõ ràng cho lắm, chợt quan sát Thái Cực Đồ và mười sáu tượng quẻ ở quanh người mà không nhận được sự khó hiểu ở trong lòng, rốt cục cũng cảm giác được sự khác thường ở mặt kính trong tay, lúc này mới chợt hiểu. Phong Nhã giật mình, khẽ mỉm cười trên mặt tái nhợt, thì thầm: "Chẳng lẽ hai kính dù chưa tương hợp nhưng lại thực sự tương hợp rồi sao? Chẳng lẽ đây thật sự là duyên sao?" Thì thầm xong thì nàng ngoái đầu nhìn Thiệu Cảnh, trong mắt không biết muốn nói gì.

Bị Hồ Giao gây ra tình cảnh nguy nan ở nơi đầu sóng ngọn gió nên một lúc rất lâu sau Thiệu Cảnh mới hoàn hồn, giờ phút này hẳn mới nhận ra, hai người vẫn nắm chặt tay nhau cùng một chỗ, sau khi nhìn nhau thì Thiệu Cảnh khẽ giật mình cùng bối rối. Phong Nhã thì khẽ đỏ mặt, ngọ ngoạy một lát, Phong Nhã dời ánh mắt ngượng ngùng, bất giác từ từ buông ngọc thủ vẫn giữ chặt Thiệu Cảnh ra.

Đúng vào lúc này, thời điểm hai tay rời xa thì Thái Cực Đồ và mười sáu tượng quẻ che phủ chung quanh hai người tự dưng tiêu tan, tường phòng ngự ầm ầm sụp đổ.

Biến cố bức này tự dưng xuất hiện khiến hai người cùng sợ hãi trong lòng, chỉ là còn chưa kịp phản ứng thì lại có một con sóng khổng lồ bao trùm đất trời lao tới. Thiệu Cảnh chỉ kịp kêu lên đau đớn rồi bị con sóng lớn cuốn đi, Phong Nhã quá sợ hãi, thò tay muốn nắm lấy, chỉ là con sóng khổng lồ ập tới nhanh như gió ấy không cho nàng cơ hội, nơi bàn tay nắm tới chỉ còn lưu lại một mảnh góc áo.

Thiệu Cảnh bị cuốn vào trong con sóng khổng lồ, vùn qua vùn lại mấy vòng thì bị sóng cả đập tới bên cạnh bờ, nhưng Phong Nhã lại không được may mắn như vậy, cực kỳ nguy hiểm. Hồ Giao ở cách đó không xa còn chưa chờ nàng thu hồi ngọc thủ giờ ra nắm lấy Thiệu Cảnh thì dĩ nhiên đã nhìn thấy cơ hội Thái Cực Đồ và mười sáu tượng quẻ biến mất, điên cuồng rống lên mấy tiếng rồi giờ cái đuôi lớn lên đập

tới, nhất thời mang theo vô tận tức giận và sức mạnh ngập trời đánh thẳng về phía Phong Nhã.

Phong Nhã lập tức hoa dung thất sắc, đối mặt với cự thú Hồ Giao đánh xuống, trở tay không kịp, cũng không còn khả năng trốn chạy để tự bảo vệ mình.

Khi đối mặt với sống chết thì hình như nàng đã hiểu được điều gì đó, đột nhiên cầm chặt Thái Âm Kính, trong lòng nổi lên đẳng chất khó hiểu, quay đầu nhìn Thiệu Cảnh, trong mắt mang theo sự thần thờ và không cam lòng chưa bao giờ để lộ.

Ở nơi tầng tầng sóng nước, dưới thân thể khổng lồ đang đánh xuống, bóng hình xinh đẹp ấy tự đứng lại nhắm mắt trong âm thầm, chờ đợi tiêu vong.

Đúng là núi non sụp đổ, nhược thủy buốt thấu vào xương tủy, hương tan nơi đầu sóng ngọn gió, bóng hình ấy vẫn đứng yên trong biển sóng!!

Chương 183 : chạy trốn (5)

Tác giả: Tiêu Đình

Dịch : Phương

Nguồn: www.tangthuvien.com

Ebook: enix

Thiệu Cảnh vùng vẫy trong con sóng, hơi chút ổn định thân hình liền nhìn về phía Phong Nhã đã rời xa và con cự thú khổng lồ ở phía sau nàng mà sợ hãi trong lòng, đồng tử lập tức đột ngột mở lớn, sợ hãi đan xen. Mà sau khi con sóng khổng lồ vẫn hần quay cuồng, lẫn qua lộn lại thì Thiệu Cảnh vốn đã trong tình trạng kiệt sức, ý thức mờ hồ, giờ phút này lại càng không nhìn rõ được nữa, nhưng chẳng biết vì sao, khi hần nhìn thấy thân hình Phong Nhã sắp chìm vào trong biển sóng thì tự dừng hồi tỉnh lại hơn phân nửa, cũng không biết sức mạnh đến từ nơi nào mà thân thể mạnh mẽ vùng vẫy, với tay muốn nắm lấy Phong Nhã, chỉ là nàng đứng im ở cách hần xa hơn mười trượng, không biết làm sao, cũng không nắm được.

Thiệu Cảnh ra sức đập xuống mặt nước, dùng tất cả sức lực cuối cùng để bơi lại gần Phong Nhã, chỉ là bốn bề sóng lớn trập trùng lại vô tình đẩy hần trở về bên cạnh bờ. Giờ phút này, hần chỉ biết ước cánh tay mình dài hơn mười trượng, như vậy hần có thể nắm tay Phong Nhã đang đứng trước người con cự thú để kéo về, nhưng nói đến tận cùng thì hần lại không thể có cánh tay dài như vậy, năng lực hần thấp kém, có giấy dựa như thế nào thì cũng không thể cứu được Phong Nhã, bất lực, chỉ có thể trơ mắt nhìn nàng sắp bị cái đuôi to lớn của con cự thú đó quật trúng.

Một khắc này, chẳng biết vì sao, lòng của hần lại rung động, hoảng sợ cùng nỗi không cam lòng khó hiểu, lâm vào tuyệt cảnh ở nơi này, chính hần cũng không biết được vì sao trong lòng hần lại không còn nghĩ đến an nguy của mình nữa, mà chỉ nghĩ tới người con gái sắp lâm vào sinh tử ở trước mặt.

Chẳng bao lâu sau khi mái tóc nàng chạm qua mặt, ngọc thủ của nàng nắm chặt mình khi nhảy xuống, sự bình thản khi nàng nhảy xuống vực sâu, này lại chau mày và nở nụ cười, nhất cử nhất động, nhất là thoáng nhìn má hồng ở vách đá, đã không biết rằng chúng đã khắc sâu vào trong óc, giống như tiếng nhĩ lương ba ngày không dừng, quanh quẩn ở trong lòng, thật lâu vẫn không xóa nhòa đi được.

Thiệu Cảnh một tay nắm chặt Thuần Dương Kính, một tay bất lực cầm về phía Phong Nhã, hấn ngậy đại rồi, tự dưng hấn lại muốn gào lên, gào lên tên của người con gái ấy, lại không biết vì sao, vì sao lại không đề nổi khí lực để gào lên, chỉ còn ngậy đại nhìn nàng trong đau đớn, sắc mặt tái nhợt, ánh mắt không cam lòng mà nhìn bóng hình lãnh diễm sắp bị chôn vùi dưới cái đuôi khổng lồ của cự thú.

Giao Long du đưa thân hình và cái đuôi khổng lồ, nặng nề đập xuống Phong Nhã, ranh giới chỉ còn như chỉ mảnh treo chuông. Phong Nhã đã không còn giãy dụa nữa, hai mắt nhắm nghiền, phảng phất như sinh tử đã không còn quan trọng với nàng nữa, chỉ là từ sau khi cầm tay cùng người con trai ấy thúc dục Âm Dương Kính thì bây giờ, khi đối mặt với sinh tử nàng lại cảm thấy nhiều hơn sự phiền muộn và không cam lòng.

Nàng im lặng chờ đợi tử vong trong lặng lẽ, trong nội tâm không còn vẩn vơ, chỉ có hy vọng và không cam lòng đang dần nhòa đi trước khi tách mạnh sắp tan biến.

Đúng vào lúc này, khoảnh khắc khi nàng quyết ý chịu chết thì tự dưng tà áo tơ trắng của nàng bay lên lật phất, bỗng dưng có ngọn lửa màu đen lặng lẽ nhen nhóm trên đỉnh đầu. Mặc dù ngọn lửa màu đen nhỏ bé nhưng lại quý dị vạn phần, bộ dáng của nó giống y như ngọn lửa màu đen đã thoáng bùng lên khi tranh đấu với Không Trần. Ở bên trong ngọn lửa màu đen ấy bỗng dưng có hiện lên một đôi mắt, trong đôi mắt ấy đang tràn ra một luồng khí đen nhỏ bé.

Chỉ trong chớp mắt, cặp mắt màu đen ấy lập tức trợn to, trong mắt tản ra thật lớn sát khí và oán độc, nhìn thẳng vào thân thể Thượng Cổ dị thú Hồ Giao ở trước người Phong Nhã.

Đúng vào lúc này, trong Vạn Yêu Cốc, khi đôi mắt màu đen như mực ấy mở ra trong ngọn lửa trên đỉnh đầu Phong Nhã thì toàn bộ thung lũng đột nhiên run rẩy một hồi, ở chỗ sâu trong lòng đất đột nhiên bùng lên cả biển liệt diễm, nung cháy tất cả sự vật ở chung quanh nó thành tro bụi. Biển cổ như vậy đột ngột xuất hiện nhanh như sấm rền bộc phát, lại nhanh chóng biến mất, cực kỳ quý dị.

Ở bên trong Yêu Ma Uyên, từng con sóng lớn trập trùng đập vào vách đá liên miên không dứt, nham vỡ đá vụn trên vách đá dựng đứng chịu không nổi lăn rầm rầm xuống vực sâu vô tận. Sức mạnh của Hồ Giao bao trùm trời đất, nó chỉ nhẹ nhàng nhấc cái đuôi lên rồi đập xuống là đã gây ra tầng tầng sóng cả cuộn cuộn ở dưới đáy vực sâu, dù có nói là phúc vũ phiêu vân cũng tuyệt không phải là lời nói quá. Bây giờ nó phát động một trận tấn công vì giận dữ với con người nhỏ bé trước mặt nó, uy thế khổng lồ không thể chống đỡ, e rằng cho dù là tu sĩ đạo hạnh cao thâm cũng không tránh được vận rủi.

Mà khi Hồ Giao xông đến khoảng cách chưa đầy một trượng bên ngoài Phong Nhã thì nhìn thấy đôi mắt màu đen như mực trong ngọn lửa đen đang nhìn chăm chăm vào nó, bỗng dưng u lam trong đôi mắt khổng lồ của nó nhòa đi, giống như vừa nhìn thấy điều gì đó để cho nó phải kiêng kị, nó nhìn đôi mắt ấy bằng ánh mắt vô cùng sợ sệt, thân hình điên cuồng lao tới lập tức bị dừng lại ở giữa đường, không biết vì sao mà tự dưng nó gào lớn một tiếng rồi vội vã quay đầu bỏ chạy, rốt cục đúng là đã chìm vào trong đêm tối dưới vực sâu, không còn động tĩnh gì nữa.

Một con sóng khổng lồ ập tới, đẩy Phong Nhã trôi đi hơn

một trường, lúc ấy nàng mới ho nhẹ hai tiếng rồi mở mắt nhìn nghi hoặc, tử vong trong suy nghĩ lại không mang nàng đi, trước mắt chẳng biết từ bao giờ đã quay lại cảnh trời yên biển lặng, ở đâu còn cái gì thượng cổ dị thú, ở đâu còn cái gì sóng to gió lớn nữa.

Phong Nhã tất nhiên là chẳng hiểu gì cả, thì thầm: "Chuyện gì vừa xảy ra?" Nàng âm thầm nghi hoặc một hồi nhưng lại cảm thấy mình cũng không cần phải nghĩ nhiều như vậy, Hồ Giao đã bỏ chạy, coi như là chuyển nguy thành an. Mặc dù nàng không biết vì sao tự dưng Hồ Giao lại buông tha cho mình nhưng cũng không muốn nghĩ nữa, bởi có nghĩ cũng đâu được gì, trăm mối lo vẫn không có cách giải. Dừng một chút, ánh mắt nhìn về phía Thiệu Cảnh bị sóng cả đánh trôi tới cạnh bờ, lông mày hơi chau, liền ra sức kéo lấy thân thể sắp hư thoát mà gian nan bơi lại gần hẵn.

Giây lát sau, Phong Nhã lên bờ, sau khi dò xét mạch đập của Thiệu Cảnh mới thở ra một hơi nhẹ nhàng, nhờ ánh sáng yếu ớt để nhìn qua bốn bề, thì ra cái gọi là bên cạnh bờ này chỉ là một mảnh đất trống nhỏ mà dài hẹp, rộng chừng vài trượng, dài không qua nửa dặm." Nghĩ lại cũng đúng, bởi vì những ngày cuối thu này là thời kỳ dòng sông khô cạn, dòng chảy trong Yêu Ma Uyên bị hao hụt, giảm đi hơn phân nửa nên mới lộ ra một mảnh đất trong nho nhỏ như thế này.

Chỉ là mảnh đất trống này quanh năm nằm dưới đáy vực sâu, không được mặt trời chiếu xuống nên ẩm thấp âm hàn, Thiệu Cảnh mất đi tri giác nằm ở phía trên nhất định sẽ bị âm hàn xâm nhập vào cơ thể, hơn nữa tinh lực đã hao hết, nói không tốt còn bị hàn khí ở nơi này lấy đi tánh mạng.

Phong Nhã không dám lãnh đạm liền kéo Thiệu Cảnh tới tựa vào vách đá dựng đứng, chính mình thì lẳng lặng ngồi xuống đợi hồi phục sức lực. Nàng bản thân tu luyện là thuật pháp âm hàn, ngoài ra Thái Âm Kính lại là dị vật chí âm chí hàn, được nó trợ giúp nên sự lạnh lẽo âm hàn ở nơi này

không hề gây được nửa phần ảnh hưởng, ngược lại còn đem đến một chút ích lợi giúp cho sự hồi phục của nàng

Không lâu sau thì sắc mặt của Phong Nhã đã đỡ tái nhợt và hồng hào lên một chút, nàng thở phò một hơi thật dài rồi lập tức quay người nhìn Thiệu Cảnh. Nào ngờ sắc mặt hắn tái bệch như tờ giấy, toàn thân bất giác run rẩy, hô hấp dồn dập mà bất ổn. Phong Nhã sợ hãi, kêu: "Thiệu Cảnh!"

Một lúc lâu sau người con trai ấy vẫn không có chút phản ứng nào, lông mày Phong Nhã chau lại, liền thò tay thăm dò thân thể của hắn, nơi chạm vào, lạnh như băng sương.

Lông mày nàng lại chau lại nhiều hơn, bàn tay nắm chặt, hàn răng khế cắn, bất giác lại dần dần phục xuống người con trai ấy, nhẹ nhàng ôm hắn thật chặt, dùng hơi ấm trên cơ thể mình để sưởi ấm cho hắn.

Giây lát sau lại cảm thấy không ổn, liền đứng lên, chăm chú nhìn Thiệu Cảnh, sau nửa ngày mới sờ lên trên trán của hắn, vẫn lạnh như băng. Phong Nhã suy tư một lát, rốt cục hàm răng khế cắn, lông mày chau lại, không còn chần chờ nữa, liền ghé vào trên người Thiệu Cảnh, ôm hắn thật chặt vào trong lòng, sợ hắn bị lạnh chết dưới vực sâu.

Như vậy không biết qua bao lâu thì hô hấp của Thiệu Cảnh mới dần dần ổn định lại, Phong Nhã mỏi mệt quá rồi, ý thức dần dần mơ hồ, trong lúc bất tri bất giác ấy, hai người cứ như vậy mà dựa sát vào nhau, đôi mắt nặng trĩu, dần dần thiếp đi.

Chương 184 : kịch biến (1)

Tác giả: Tiêu Đình

Dịch : Phương

Nguồn: www.tangthuvien.com

Ebook: enix

Mặt trời đã ở lưng chừng trời, tia nắng nhàn nhạt xuyên qua vách đá dựng đứng chầm chậm chiếu xuống Yêu Ma Uyên u ám, chiếu xuống một nam một nữ đang ngủ say không biết gì nữa ở đáy vực sâu. Không biết hai người đã ngủ bao lâu, tới khi tia nắng hắt xuống đáy vực thì thân thể nam tử giật giật, rung mình một cái rồi hai mắt chầm rãi mở ra. Hắn chỉ cảm thấy thân thể nặng nặng, trên người vẫn còn hơi ấm ở dưới vực sâu lạnh lẽo.

Hai chân Thiệu Cảnh hơi run lên, cúi đầu nhìn nhìn thì thấy Phong Nhã nằm dựa vào mình không nhúc nhích, nhất thời cả kinh nói: "Phong Nhã!" Trước lúc hắn bị bất tỉnh rõ ràng đã nhìn thấy con dị thú kia sắp nuốt nàng, sao bây giờ nàng lại nằm trên người mình?"

Thiệu Cảnh bối rối vì bất ngờ và ấm áp, không hiểu gì cả, hắn không biết làm sao, sắc mặt lúc ngơ ngẩn lúc lo lắng. Thiệu Cảnh bần thần sững sờ sau một lúc lâu mới chầm rãi bình phục thoải mái trong lồng ngực, tinh tế ngấm Phong Nhã nằm ngủ.

Đêm qua nữ tử như ngọc này đã cùng hắn nhiều lần vào sinh ra tử, Thiệu cảnh cảm thấy được sự hờ hững, kiên định và trầm tĩnh khi đối mặt với tử vong ở trên người nàng, hắn cũng thấy được thần thờ, bi thương cùng bất đắc dĩ như trên gương mặt trắng như tuyết ấy. Phảng phất nàng có thể nhìn thấu sinh tử nhưng lại có cái gì đó chen ngang làm cho nàng do dự, làm cho nàng chần chừ, làm cho nàng như thế nào cũng không thể nhìn thấu được.

Thiệu Cảnh nhìn Phong Nhã ngủ và không muốn đánh thức nàng, không biết vì sao nhưng bây giờ cái gì hấn cũng không muốn, thậm nghĩ muốn ngắm nàng lâu hơn một lát. Hấn vẫn thường nghĩ rằng được sống mới là chuyện quan trọng nhất nhưng giờ phút này lại không nghĩ ngợi nữa, hấn không còn suy nghĩ tìm đường rời khỏi vực sâu, cứ như vậy im lặng ngắm nữ tử ngủ trên người.

Hồi lâu sau, Thiệu Cảnh chết lặng vì hai chân nhẹ nhàng giật giật, có lẽ động tác nhẹ nhàng ấy đã quấy rầy giấc ngủ của nữ tử tựa thiên tiên này, đôi mắt Phong Nhã chậm chậm hé ra, vội vàng đứng thẳng người như là phát hiện điều gì đó, đôi má ửng đỏ, nhìn về phía Thiệu Cảnh.

Thời điểm Phong Nhã đứng thẳng người dậy thì Thiệu Cảnh cả kinh, đôi mắt khẽ lướt nhìn Phong Nhã rồi lại giả bộ chăm chú nhìn đi nơi khác, đầu cũng bị quay hấn qua một bên.

"Người tỉnh bao lâu rồi?" Phong Nhã hỏi.

"Khục khục, ta ... ta vừa mới tỉnh." Thiệu Cảnh dứt lời liền ngậm miệng không nói.

Phong Nhã đỏ mặt, cúi xuống sửa sang quần áo, lại nói:"Chỉ vì ta sợ khí lạnh xâm nhập vào cơ thể người, cho nên mới"

Lời còn chưa dứt thì Thiệu Cảnh đã "A" lên một tiếng, nghiêm mặt nói:"Cảm ơn". Nói xong lại khẽ quay đầu lại nhìn trộm nàng rồi lại quay đi.

Phong Nhã không nói gì và từ từ đứng thẳng dậy, ngẩng đầu nhìn lên bầu trời, thản nhiên nói:"Đã giữa trưa rồi."

Thiệu Cảnh đập đập vào hai chân tê cứng và từ từ đứng dậy, đứng ở bên cạnh Phong Nhã, nhận thấy sắc mặt nàng

tái nhợt như trước liền hỏi: "Thương thể của người sao rồi?"

Phong Nhã sờ sờ đầu vai, gương mặt ửng đỏ đã tiêu tan, lại trở về băng lãnh, lạnh nhạt nói: "Tên Ma đầu Không Trần kia không muốn lấy mạng của ta, vì vậy thương thể tuy nặng nhưng lại không đáng lo, ta chẳng sao cả. Người thì sao?"

"Tốt hơn nhiều rồi, tối hôm qua chỉ là hư thoát, ta nghỉ ngơi lâu như vậy chắc không còn gì đáng ngại nữa." Thiệu Cảnh đáp, chần chừ một lát lại nói: "Chúng ta rời khỏi nơi này bằng cách nào bây giờ?"

Phong Nhã trầm tư một lát, nói: "Chuyện này không khó, phía trước không phải là Vạn Yêu Cốc sao, vì vậy sẽ có không ít phi cầm yêu thú..." Dứt lời lại trầm tư.

Thiệu Cảnh vậy mà không nhớ ra, gần như hẳn đã quên rồi, nữ tử trước mắt chính là một trong những người kỳ lạ có thể điều khiển chim trời dã thú, Chỉ là chẳng biết nàng ấy có thể khống chế được những con yêu thú ngang bướng khó thuần ở kia hay không nữa. Nhưng Phong Nhã đã nói như vậy thì có thể yên tâm được rồi, không cần phải nói nhiều lời nữa.

Đêm qua cực kỳ nguy hiểm, thiếu chút nữa đã phải vùi thây trong miệng của dị thú Hồ Giao, nhưng chẳng biết vì sao con dị thú khổng lồ ấy trong khoảng khắc mọi thứ căng như ngàn cân treo sợi tóc thì lại quay đầu bỏ chạy, ở trong đó nhất định có duyên cớ gì, lúc ấy tình thế quá cấp bách, hơn nữa sau đó lại thực sự mệt mỏi nên Phong Nhã không kịp nghĩ gì nữa. Mà bây giờ thần thanh khí thuận, nhớ lại câu chuyện đêm qua mà không khỏi lâm vào trầm tư trong lúc nhất thời. Im lặng không hề nói chuyện, mà cả hai người cũng chẳng ai nói gì cả.

Thật lâu về sau, Thiệu Cảnh chợt cảm thấy hơi lạnh rét buốt tới tận xương tủy, liền rung mình một cái, hẳn vừa muốn nói chuyện nhưng Phong Nhã lại là người đầu tiên đánh vỡ yên

lặng, nàng quay người nhìn chăm chăm vào Thiệu Cảnh, nói: "Thiệu Cảnh, ta hỏi người chuyện này, người không được lừa gạt ta, có được không?"

Thiệu Cảnh giật mình, con mắt đi lòng vòng rồi gật đầu nói: "Người nói đi."

Phong Nhã nghiêm mặt nói: "Người và Thanh Vân Môn có quan hệ gì?"

Thiệu Cảnh nghe được ba chữ Thanh Vân mà thân thể run rẩy, chau mày, trong nội tâm hết sức nghi ngờ, vì sao nàng lại biết được.

Nàng đã hỏi hắn như vậy thì chắc hắn trong lòng đã tự có đáp án rồi. Thiệu Cảnh do dự sau nửa ngày nhưng vẫn không nói gì, hắn chẳng biết Phong Nhã có nội tình gì nhưng từ trước đến giờ trên người nàng đều lộ ra khí chất hơn người nên không khó nhìn ra ẩn sang nàng là một bối cảnh không nhỏ. Trước kia hắn ở dưới Thiên Thanh Sơn đã từng gặp mặt nàng một lần, ngày ấy nếu nàng định sử dụng thủ đoạn để tra hỏi mình thì có lẽ đã bị nàng tra ra một số chuyện, điều đó cũng không phải là không thể được. Hơn nữa Thanh Vân Môn mặc dù là danh môn đại phái thời kỳ thượng cổ nhưng hôm nay đã là bông hoa cúc úa tàn không còn uy phong nữa, vì vậy dù đại phái ấy có quan hệ gì với hắn thì cũng không thay đổi được gì cả. Thiệu Cảnh nghĩ vậy thì rất cục cựa nhẹ gật đầu, nói: "Ta là đời sau của Thanh Vân Môn."

Phong Nhã chăm chú nhìn Thiệu Cảnh nửa ngày, cuối cùng khẽ thở dài một tiếng: "Đúng là tất cả đều có quan hệ với Thanh Vân Môn." Nàng ngừng một lát lại nói: "Theo ta được biết, sau khi Thanh Vân Môn suy sụp thì các nhánh núi đều bị thất lạc vào trong trần gian, lần lượt trở thành những môn phái không nhập lưu, hình như gần đây có hai vị kỳ tài ngút trời xuất thế từ nhất mạch Cửu Tiên Phong. Chỉ là một người đã bị chôn vùi, Thanh Vân Môn từ lúc ấy tới bây giờ

hình như chỉ còn duy nhất một người xứng đáng được coi là nhân vật mạnh mẽ. Không biết người có thuộc nhất mạch đó không?"

Thiệu Cảnh nghe vậy thì bất giác nở nụ cười đau khổ, nói: "Lưu Vân Đài." Dứt lời lại bổ sung một câu: "Người đệ tử cuối cùng."

"Lưu Vân Đài?" Phong Nhãn nghe vậy thì hơi nghi ngờ, đúng là nàng chưa bao giờ nghe thấy ai nhắc tới Lưu Vân Đài, nhìn Thiệu Cảnh bằng đôi mắt nghi ngờ nửa ngày mà không nói gì.

Thiệu Cảnh ngược lại là có vài phần hứng thú với nhất mạch Cửu Tiên Phong mà nàng vừa nói, bởi vì ngày trước hẳn từng nghe tửu quỷ sư phó đề cập qua, không hiểu nhất mạch ấy xuất hiện được nhân vật gì lợi hại, liền hỏi trong lúc lơ đãng: "Nhất mạch Cửu Tiên Phong sinh ra được nhân vật gì vậy?"

Phong Nhãn bật cười lớn, nói: "Thanh Vân Hoảng, Cửu Tiên Liệt, Hạo Nhiên Trường Phong Khởi, Cương Chính Minh Nguyệt Quy. Đây là một câu ca dao dân gian được lưu truyền mấy năm về trước ở Trung Nguyên, nói đúng ra là ở Cửu Tiên Phong có hai vị kỳ tài đủ sức chống lại Ma Giáo, tên là Trường Phong và Minh Nguyệt. Nhưng không được lâu, không biết vì duyên cớ gì mà tự dưng Minh Nguyệt lại mai danh ẩn tích và rời khỏi thế gian, mà Cửu Tiên Phong thì lại nói Minh Nguyệt đã khuất, vì vậy Trường Phong và Minh Nguyệt, hôm nay chỉ còn lại một người là Trường Phong, cho nên ta mới nói từ ngày ấy đến bây giờ chỉ có duy nhất một mình Trường Phong mới xứng đáng được coi là nhân vật mạnh mẽ.

"Trường Phong? Minh Nguyệt?" Thiệu Cảnh thầm đọc tên hai người hai lần, cuối cùng lại lắc đầu, không biết đang nghĩ ngợi cái gì. Một lát sau hẳn nhìn về hai bên vách đá dựng đứng của Yêu Ma Uyên, nghĩ tới lời Tạ Vân Long nói, vùng

đất Thiên Thanh Sơn là bãi chiến trường cổ xưa, là nơi diễn ra trận chiến giữa Thanh Vân Môn đời trước và Ma Giáo cự đầu. Mà theo như lời U Hồn nói thì Yêu Ma Uyên này chính là di tích lưu lại sau trận đại chiến của tiên hiền hai bên chính đạo và ma giáo, nghĩ vậy thì không khỏi rung động trong lòng, âm thầm thì thào: "Tổ tiên của Thanh Vân Môn, chiến trường cổ xưa? Chẳng lẽ Yêu Ma Uyên lại là vực sâu do chiến tranh lưu lại hay sao?"

Theo như lời tri sự của Ma giáo nói thì Yêu Ma Uyên chính là di tích lưu lại sau trận đại chiến của tiên hiền hai bên chính đạo và ma giáo, nó có hình dáng kỳ lạ, dài không có bến bờ, rộng hơn mười dặm, vách đá dựng đứng ngàn dặm thẳng tắp như bị lưỡi đao cắt thành, điêu luyện sắc sảo. Mà bên trên hai vách núi đều là đỉnh núi ngất trời, Yêu Ma Uyên cao ngang đỉnh núi, như vậy thì loại thần binh gì có thể cắt ngang vùng núi này.

Nếu như nguồn gốc của Yêu Ma Uyên quả thật là như thế thì không khỏi có chút rợn người, người có thể cắt dãy núi cao thành vực sâu chắc hẳn đã đến Luân Hồi Cảnh trong truyền thuyết có thể nhìn thấu trời đất, dời non lấp bể. Nhưng từ xưa đến nay, liệt kê từng vị kỳ tài ngất trời trong mấy ngàn năm đâu có tìm thấy người nào mạnh như vậy? Coi như là chủ trì phật môn lánh người không hỏi việc đời: Cổ tự Thiên Âm, cổ tộc thần bí ở Nam Cương: Vu tộc, mấy ngàn năm qua vẫn chưa từng nghe họ sinh ra được một nhân vật có đại thần thông nào. Theo như những lời ghi trong sách cổ thì cổ tộc và phật môn đều là những thế lực tinh thâm thần pháp thời kỳ thượng cổ, nghe nói con đường bọn hắc tu luyện cách biệt một trời một vực với pháp môn tu luyện của thời kỳ hiện tại, mà lại càng thêm cao thâm khó dò. Có thể coi là môn phái mạnh mẽ như vậy mà đã qua mấy ngàn năm, vẫn chưa có ai đến được truyền thuyết Luân Hồi Cảnh.

Thiệu Cảnh nghĩ đến đây lại thì thầm: "Chẳng lẽ vị tổ tiên kỳ tài ngút trời của Thanh Vân Môn đại chiến với tiên hiền Ma giáo đã để lại cái Yêu Ma Uyên này?" Hắc nghĩ vậy thì

không khỏi nhìn thật sâu về phía vách đã dựng đứng dưới vực sâu, trong lồng ngực tự nhiên sinh ra cảm giác tự hào khó có thể hình dung, không biết vì sao, có lẽ bởi vì mình là hậu nhân của Thanh Vân Môn. Thiệu Cảnh chưa bao giờ có chút yêu mến nào với thân phận ấy, giờ khắc này, có lẽ là lần đầu tiên hắn tự hào vì mình được là người của Thanh Vân Môn.

Phong Nhã nhìn thấy biểu lộ trên mặt Thiệu Cảnh thì không hỏi gì nữa, thở dài, nhìn hắn một lát rồi từ từ nhắm mắt lại, tâm niệm khẽ động liền cảm nhận được động vật ở chung quanh, một lúc lâu sau có hai con chim cắt to lớn bay vòng quanh trên đỉnh Yêu Ma Uyên.

Đúng lúc này, ở trong dòng nước thủy tối tăm dưới Yêu Ma Uyên có một đôi mắt khổng lồ âm u mở ra, nhưng rất nhanh khép mắt lại giống như có thứ gì đó khiến nó phải e ngại, không hề cử động.

Đã qua hồi lâu, Phong Nhã từ từ mở mắt ra, Vạn Yêu Cốc ở phía trước đột ngột run rẩy nương theo đôi mắt nàng đang hé mở, cảnh vật ở giải đất trung tâm gần như đã bị đốt cháy thành tro tàn lại một lần nữa bị nung chảy trong liệt hỏa hùng hực.

Hình như Phong Nhã cảm giác có cái gì đó khiến cho nàng phải sợ hãi, mắt trợn to, mồ hôi lạnh ứa ra ướt ra rồi nuốt nước miếng, đôi mắt đẹp trợn trừng nhìn chăm chăm về phía Vạn Yêu Cốc.

Chương 185 : kịch biến (2)

Tác giả: Tiêu Đình

Dịch : Phương

Nguồn: www.tangthuvien.com

Ebook: enix

Bây giờ đã là giữa trưa, trên bầu trời Vạn Yêu Cốc trong xanh cao vợi vợi bất chợt vang lên tiếng chim hót trong trẻo, cẩn thận nhìn kỹ thì nhìn thấy trên bầu trời có hai con chim cắt khổng lồ đang bay lượn, chỉ khác trên lưng con chim ở phía trước chở một nữ tử còn con chim bay ở sau chở một nam tử.

Con chim bay lượn giữa không trung, Thiệu Cảnh cúi đầu nhìn xuống dưới, vùng đất Vạn Yêu Cốc bằng phẳng và rộng lớn không có bến bờ, đúng là nhìn không thấy điểm cuối. Con chim cắt khổng lồ đã bay được một đoạn ra bên ngoài, rốt cục khi nhìn thấy con chim đã sắp bay qua Yêu Ma Uyên và bay về phía Thiên Thanh Sơn thì tảng đá treo trong lòng Thiệu Cảnh cũng phải rơi xuống.

Phong Nhã ở trên lưng con chim khổng lồ đang bay ở phía trước vẫn một mực im lặng không nói chuyện, sau khi bay được một đoạn nữa thì nàng khẽ nhu mày, quay đầu nhìn thật sâu về phía Vạn Yêu Cốc. Bất chợt ánh mắt dừng lại như nghĩ tới việc gì đó rồi quay đầu bay về phía Vạn Yêu Cốc.

Thiệu Cảnh hoảng sợ vội vàng gào lên: "Người muốn làm gì, bên kia là Vạn Yêu Cốc! Bay vào trong đó nguy hiểm lắm."

Phong Nhã ngoảnh mặt làm ngơ với tiếng gào của Thiệu Cảnh, nàng vẫn điều khiển con chim cắt khổng lồ bay về phía Vạn Yêu Cốc như cũ.

Hai người bay qua Yêu Ma Uyên, vừa mới đặt chân xuống đất thì Thiệu Cảnh đã sa sầm mà hỏi: "Nơi này hung hiểm như vậy, người bay xuống đất định làm gì?"

Phong Nhã hít một hơi thật sâu và từ từ nhắm mắt lại, trầm tư một lát rồi nói: "Ta cảm giác được nơi này có thứ gì đó đang gọi tên ta, càng đi sâu vào trong Vạn Yêu Cốc thì cảm giác ấy càng mãnh liệt, ta muốn đi xem."

Thiệu Cảnh chau mày, liếc mắt ngăm nhìn bốn phía, cây cỏ nơi này mọc thành bụi, nhìn như sức sống dạt dào nhưng kỳ thực lại là hiểm nguy bốn phía, không biết lúc nào sẽ có con yêu thú khát máu hung tàn nhảy ra từ trong khu rừng rậm rạp. Mặc dù biết Phong Nhã có khả năng điều khiển dã thú nhưng bây giờ cơ thể nàng bị trọng thương, chẳng may thương thế tái phát, không khống chế được yêu thú thì lúc ấy biết phải làm sao bây giờ. Nhất thời da mặt giật giật, nói: "Hay là chúng ta trở về đi, chờ thương thế của người hồi phục thì lại quay trở lại cũng không muộn.""

Hình như Phong Nhã không nghe thấy lời Thiệu Cảnh nói, sắc mặt tái nhợt không còn màu hồng của máu, mà ở trong mắt nàng lại dần dần tràn ngập những tơ máu đỏ tươi, ở đằng sau đám tơ máu đó còn có một ngọn lửa màu đen mờ mờ, lộ ra khí sắc điên cuồng. Thiệu Cảnh lúc đầu còn chưa nhận ra, chỉ lo khuyên bảo Phong Nhã, sau đó khi hắn phát hiện điểm khác thường này thì Phong Nhã sớm đã quay người đi về phía trước.

Thiệu Cảnh rơi vào đường cùng nên buộc phải theo sát sau lưng Phong Nhã, tiến sâu vào Vạn Yêu Cốc.

Phong Nhã càng đi càng nhanh, mặc dù thân thể đầy thương tích nhưng quả thực Thiệu Cảnh không theo kịp tốc độ của nàng. Ước chừng sau nửa canh giờ thì Thiệu Cảnh rốt cục đã mệt mỏi lắm rồi, vừa đi vừa thở hổn hển, đến bây giờ hắn mới nhận ra Phong Nhã có điểm không đúng. Nửa canh giờ trước, Thiệu Cảnh vừa đi vừa chú ý tới tình

huống xung quanh, trong khi hai người cùng nhau đi tới thì thỉnh thoảng vẫn có các loại ma thú chờ đợi ở xung quanh nhưng chẳng hiểu vì sao, bọn nó cứ sắp lại gần hai người khoảng ba trượng thì lại lặng lẽ rời đi.

Càng đi vào sâu trong Vạn Yêu Cốc thì Thiệu Cảnh càng cảm thấy một loại khí tức quỷ dị dày đặc trên người Phong Nhã, Thiệu Cảnh cứ nhìn như vậy thêm một lúc thì rốt cục không nhìn được nữa, kéo ống tay áo của Phong Nhã và nói: "Có lẽ chúng ta rời khỏi nơi này thì tốt hơn."

Nào có thể ngờ Phong Nhã chẳng những không chút cảm động mà ngược lại còn quay người đánh một chưởng vào Thiệu Cảnh, không nói hai lời lại đi tiếp về phía trước. Thiệu Cảnh lùi lại mấy bước mà thầm bối rối trong lòng vì không biết phải làm sao. Biểu lộ và thái độ của Phong Nhã đột ngột thay đổi khiến cho hắn bị luống cuống. Nhưng ở đây là nơi nguy hiểm, nếu như không có Phong Nhã thì dùng đạo hạnh ít ỏi của hắn, nói không chừng chỉ sau khoảng khắc sẽ thành thức ăn trong đĩa của lũ yêu thú nơi này. Thiệu Cảnh không còn đường lui, sau khi ăn trọn một chưởng của Phong Nhã lại chỉ có thể sa sầm mặt xuống mà đi ở sau lưng nàng.

Mặt trời ở trên cao ban phát những tia nắng vàng rực rỡ xuống đám cỏ cây tươi tốt um tùm, sức sống mạnh mẽ như vậy, cảnh tượng cỏ cây um tùm tươi tốt như vậy ở trong mắt Thiệu Cảnh lại giống như địa ngục trần gian, u ám lạnh lẽo, lúc này ngơ ngẩn thêm một khắc hắn đều cảm thấy như đứng trên đồng lửa, như ngồi trên đồng than, như vác đất trên lưng, đến nỗi còn cảm thấy sờn hết cả gai ốc.

Hai người dần dần từng bước đi đến, cũng chẳng còn nhớ đã đi được bao nhiêu lâu, tới khi lại gần bên cạnh gốc cây khổng lồ tán rộng che trời thì thân hình Phong Nhã mới dừng lại, ngừng chân không bước tiếp.

"Nhị vị tiểu hữu muốn đi đâu vậy?" Bất chợt có một thanh âm già nua vang lên, Thiệu Cảnh cả kinh, thầm nghĩ vì sao

nơi đất cằn sỏi đá này lại có người? Chạy lên xem xét thì lập tức hoảng sợ không nói lên lời, mắt trợn trừng mồm há hốc.

Chỉ thấy một ông lão đạo cốt tiên phong đang đập tay nhẹ nhẹ vào người Phong Nhã, một tay cầm cái phướn gọi hồn, phía trên viết bốn chữ to "Tiên Nhân Chỉ Lộ" đẹp như rồng bay phượng múa.

"Lão thần tiên, vì sao lão lại ở nơi này?" Thiệu Cảnh hoảng sợ nói.

Ông lão cười cười ha ha, con mắt đi lòng vòng, thích thú chỉ vào Phong Nhã và nói: "Ta tới vì nàng." Vừa nói đôi mắt thâm trầm ấy vừa nhìn vào ngọn lửa màu đen trong đôi mắt đầy tơ máu của Phong Nhã.

Một lát sau, hai mắt Phong Nhã dần dần phục hồi tình trạng bình thường, sắc thái điên cuồng nhòa đi trong khoảng khắc, nàng gắt gao nhìn chăm chăm vào lão nhân mà thân thể run rẩy không thôi, sau một lúc lâu mới nói ra mấy chữ: "Sao lại là ông?"

"Ha ha, hiếm có hiếm có, tiểu cô nương còn nhớ tới lão bất tử ta cơ đấy." Ông lão dứt lời lại rung rung tay múa phướn gọi hồn, nói: "Nơi hung hiểm bức này không nên ở lâu, hai người trở về đi." Dứt lời, thân thể nghiêng qua nghiêng lại, ngăn phía trước hai người, nói: "Lúc này vẫn chưa đi được."

Phong Nhã nhìn qua vùng đất ở sâu bên trong Vạn Yêu Cốc, trên nét mặt lạnh như băng khẽ lộ ra sự thất vọng, bàn tay nắm chặt Thái Âm Kính, lại nhìn chăm chăm vào Thuần Dương Kính trong tay Thiệu Cảnh và hỏi ông lão: "Chuyện này thật là số mệnh của ta ư?"

Ông lão ngó người ra một lát, vẻ lúng túng lộ ra trên gương mặt cười đùa, nhìn thật sâu vào trong mắt Phong Nhã, bất chợt lúng túng nhòa đi lại cười đùa, nói: "Thiên cơ bất khả lộ, không nói được, không nói được."

(Thiên cơ bất khả lộ = bí mật của trời đất không được tiết lộ.)

Thiệu Cảnh ngó nhìn ông lão mà cũng khó dấu được sự nghi hoặc trong lòng, chêm vào lời nói, hỏi: "Lão thần tiên, vì sao lão lại tặng pháp bảo quý trọng như vậy cho ta?"

Con mắt ông lão đi lòng vòng, nói: "Tên tiểu tử này, chiếm được tiện nghi rồi còn đòi thách mắc cái gì nữa." Dừng một lát lại nói: "Đến một lúc nào đó, người sẽ hiểu." Dứt lại lại làm ra bộ dáng cao nhân thâm bất khả trắc, vuốt râu trắng gật gật đầu.

Đáp án này dĩ nhiên không thể khiến Thiệu Cảnh cảm thấy thỏa mãn, hắn nhìn nhìn Phong Nhã, bật cười gian xảo, giơ tay thò vào trong cái túi treo ở hông rồi cười hắc hắc, nói: "Nếu lão không nói thì tiền lời hôm nay ít hơn trước rất nhiều đấy nhé."

Ông lão nghe thấy câu này thì hai mắt long lanh, tỏa ra ánh sáng ngời ngời, nhìn chăm chăm vào cái túi treo bên hông Thiệu Cảnh, vừa vuốt râu vừa nói: "Người quân tử thích tiền tài nhưng trước hết phải có đạo lý, ta nói cho người biết bí mật, người trả ta tiền, việc mua bán này rất công bằng." "Cũng tốt, mười viên linh thạch. Không giảm giá, ờ, nếu người muốn biết bí mật của tiểu cô nương này thì thêm mười viên linh thạch nữa, tổng cộng là hai mươi viên."

"Cái gì? Hai mươi Viên? Sao lão không đi ăn cướp đi!" Thiệu Cảnh quát.

Phong Nhã nghe được lời này của ông lão, nếu trả tiền thì ông lão sẽ nói thẳng ra những cái gọi là bí mật kia, thân thể chấn động, đôi mắt đẹp giận dữ nhìn Thiệu Cảnh, lạnh lùng nói: "Đưa tiền cho lão."

"Hả?" Nữ tử Phong Nhã băng lãnh như sương này nói lời nghiêm túc quá, kiểu gì cũng bắt hắn phải trả tiền, Thiệu

Cảnh có chút buồn bực, hừ một tiếng nói: "Dựa vào cái lý do gì thế? Sao người không tự bỏ tiền ra, người muốn lão nói cái gì thì người không tự trả tiền được sao."

Nào biết sắc mặt Phong Nhã thêm lạnh lẽo, hung dữ nói: "Người nghĩ là ta không chịu đưa?" Dứt lời thì khuôn mặt tái nhợt hơi ửng hồng, nói: "Ta không có tiền, ta đi ra ngoài không mang tiền." Lại bỏ thêm một câu: "Người muốn bao nhiêu tiền, sau khi rời khỏi chỗ này thì ta trả lại người là được."

Thiệu Cảnh ghen lời, không phản bác được.

Sau khi Ông lão nghe hết thì cười hắc hắc không ngừng, thúc dục nói: "Trả tiền trước thì ta nói, không trả tiền thì một chữ bốn đại tiên cũng không thèm nói."

Thiệu Cảnh bực bội nhìn ông lão và Phong Nhã mà không làm gì được, đành phải móc hai mươi viên linh thạch ra đưa cho ông lão, linh thạch vừa chạm vào tay ông lão thì lại rút trở về, nói: "Nếu như ta đưa tiền cho lão mà lão không nói thì phải làm sao bây giờ?"

"Yên tâm đi, người nhìn xem bốn đại tiên có phải là loại người nói lời không giữ lời, gạt tiền tài của người khác không?" Dứt lời liền đoạt linh thạch trong tay Thiệu Cảnh, nhìn thấy linh thạch mà đôi mắt tỏa sáng, bắt đầu chớp chớp.

"Tiền đã trao tay thì bốn đại tiên có thể nói chuyện kia được rồi."

Thiệu Cảnh và Phong Nhã đều nhìn ông lão bằng đôi mắt chăm chú, chỉ sợ bị nghe sót mất một chữ, ông lão nhìn thấy biểu lộ của hai người thì cười hắc hắc, nói: "Cái Âm Dương Kính này... À, hay là chúng ta nói chuyện khác đi. Hiện giờ ở bên ngoài tế đàn đã loạn thành một ổ rồi, cái gì Thánh Linh Cung, cái gì Thần Tiên hội đều rất nhanh đến

cho đầu rơi máu chảy rồi. Ta nghĩ tốt nhất là các người mau đi xem náo nhiệt đi."

Ông lão vừa nói như vậy thì Thiệu Cảnh mặc dù kinh sợ nhưng lại không nói gì, còn Phong Nhã nghe đến Thần Tiên hội thì sắc mặt đầy âu lo rồi quay đầu nhìn ra bên ngoài Vạn Yêu Cốc.

Thiệu Cảnh hừ lạnh một tiếng, nói: "Đừng kéo dài thời gian, không có tác dụng đâu, mau nói việc chúng ta cần đi."

Ông lão "Ồ" lên một tiếng, con mắt đi lòng vòng rồi rút ra một tờ giấy phù từ trong túi quần, hai tay mở ra, nói: "Các người nhìn đi, đây là vật gì?"

"Lá bùa à." Thiệu Cảnh nói.

"Bí mật của các người có thể đều nằm ở trong tờ giấy phù này đây, nhìn cho kỹ, bốn đại tiên sắp làm pháp rồi."

Sau khi nghe xong thì Thiệu Cảnh liền nhìn chăm chú vào lá bùa, mà ngay cả Phong Nhã có chút âu lo cũng bị lời này của ông lão thu hút, ánh mắt nhìn thẳng vào lá bùa.

Ông lão lẩm bẩm trong miệng như thấp giọng ngâm xướng cái gì đó, nhưng sau một lúc lâu bên trên lá bùa vẫn chẳng có thay đổi gì cả, Thiệu Cảnh quýnh lên, nói: "Có phải lão định lừa gạt ta không..."

Lời còn chưa dứt thì thấy bên trên lá bùa bỗng dấy lên một làn khói xanh, quanh quần ở chung quanh ba người.

Giây lát sau, sau khi khói xanh tan đi thì cả Thiệu Cảnh và Phong Nhã đều kinh hãi ---- ở trước mắt đâu có vật gì, đâu còn bóng người của lão thần tiên. Tới lúc này thì hay người mới nhận ra là mình đã bị ông lão lừa. Thì ra cái loại lá bùa này là cách để ông lão bỏ chạy lúc thi pháp đấy.

Thiệu Cảnh nhìn Phong Nhã, trong lòng vừa vội vừa tức, da mặt giật giật, vừa muốn nói cái gì đó. Nào biết Phong Nhã đã mở miệng trước: "Hại người bị lừa lừa tiền, thực xin lỗi, sau khi rời khỏi nơi này, ta sẽ trả lại cho người mà."

HẾT CHƯƠNG 185.

MỜI ĐỌC TIẾP ONLINE TẠI TANGTHUVIEN

<http://www.tangthuvien.com/forum/showthread.php?t=64835&page=37>

**HAY EBOOK BY ENIX (CẬP NHẬT VÀO THỨ 2 HÀNG
TUẦN)**

và BÁO LỖI EBOOK TẠI TANGTHUVIEN

<http://www.tangthuvien.com/forum/showthread.php?t=69257>

THANKS CÁC BẠN ĐÃ THEO DÕI ^.^